

ALL RIGHTS RESERVED.

காரிகாட் 1919 ஆம் ஆண்டு:— ஆர். கெங்கடேஸ்வர்
ஆண்டு கம்பெனியார்களின் காரிகாட்டுக்குரிய
வர்கள். இப்புத்தகம் இந்தியன் காரிகாட் பாகா
மாகவும், ஆனவ தேயோடு காரிகாட் பாகா
மாகவும் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எவராலும்
இப்புத்தகத்தை முழுதும்பாது, அல்லது இதில்
ஒரு பாகத்தையாவது தாம் மேலாக அச்சிடவும்,
மற்றொரு பாகத்தில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடவும்
அதிகாரமில்லை. இதிலுள்ள பதங்களைப்பாது, பாகங்
களைப்பாது, படங்களைப்பாது காரிசெய்வார்களின்,
அது காரிகாட்டை உள்மன்களஞ்செய்ததே ஆகும்.

**THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4**
எசுதாஸ் கங்கத்தத்தின் பொருளடக்கம்.

செய்த.	பக்கம்.
1. பாவியன் காபத்திலும் வாதவஞ்சன் கண்ணித்த வஞ்சந்தாபதந்தகத உதரம்...	2877
2. காதாநதாபி கண்ணித்தவஞ்சஞ் பாவத தம்மயிளக உதரம். ...	2882
3. பகவாநுடய மாகவரின் க்வஞபத்ததயம் அகதா கடக்கும் வழிகடயம் பாத்ம க்வஞபத்ததயம் பாகவதர் அனுஷ்டக யெண்டய கர்மக்வஞபத்ததயம் உதரம்.	2896
4. கிதேதா மன்னகம் பாகவாநுடய அகதா வ்ஞந்தாநதகவிளபதநி கிளவுதநா தகிளம் அதற்கு மதுமொழி உதரமும்.	2912
5. பகவாநிடத்தில் பாதிசில்லாதகாநகின் உதி தததளயதெகதம் பகவாநிதேதம் பகவாநி கர்மக்வஞகூதாநிசெண்டி கென் தம் அகாம் கிளகிளதற்குத் கபனய மதுமொழி உதரம் ...	2919
6. பாத்மபாதிதேவகதான் கந்து பாயபதத் திக்கு வஞ்சதஞகவாமொனத ஸ்ரீகஞ்ஞ தாநு கிண்காப்பநு பெய்ய உத்தவன் அகவிளப் பிளய ருடிவர்கம் கஞ்நி கிண்காப்பநு சொத்த. ...	2934
7. ஸ்ரீகஞ்ஞகன் உத்தவகஞ்ஞ ஆர்மஞ்ஞகன் கிதநிபாததகா அகதா வ்ஞந்தாபதத் தில் கென்ன குஞககிள தகை முதகிள கட்டும்கெர்க்கை உதரம். ...	2946

செய்தி.	பக்கம்.
8. பாரதமணன் அஞ்சலம் முதலிய ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த தெரிந்து கொண்ட கிஷகங்களை வறுவாக்குக் கூறுதல்.	2965
9. பாரதமணன் அஞ்சலம் பணி முதலிய மற்ற கவகவிடத்தினின்றும் கொடுத்தகொண்ட கிஷகங்களை வறுவாக்கு சொத்துதல். ...	2975
10. ஸ்ரீராமன் ஆயாசக்குதேதல் என்பது காலி ரூபாணம் என்பதற்குரிய உபபாத்திரத்தொன்று உதரமனக்கு உபதேசித்தல்.	3086
11. பத்தா முத்தர் னாறுகள் இவர்களின் கஷகங்களுக்கும் பத்திரின் கவகப்பத்திரும் பகலா உத்தவாக்குக் கூறுதல். ...	3090
12. கவகமெனவும் பாரத்தி கிதகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3015
13. கவகமெனவும் திரிபெய்க்கின் கவகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3023
14. பத்திரமெனத்தின் கிதகமெனவும், தவகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3042
15. பத்திரமெனத்தின் கிதகமெனவும், தவகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3053
16. கிதகமெனத்தின் கிதகமெனவும், தவகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3061
17. கிதகமெனத்தின் கிதகமெனவும், தவகமெனவும் உபதேசித்தல்.	3069

- குலா னென்பதற்கு உதாநாணமாக
இல வ்ருத்தாகத்ததை உததம். ... 3187
27. உத்தன் கர்மயோகத்ததப்பந்தி கினவு
ததும் ஸ்ரீகருஷ்ணபகவான் அனத ரீரு
தித்தா சொத்தததும். ... 3196
28. மூன்று கிந்தரிததம் சொன்ன ம்ருண
யோகத்ததா கருங்கி உததம். ... 3208
29. பகவான் உத்தவருக்கு கினவும் பகதி
யோகத்ததச்சாட்டதும் னு க த ம ர ன
உபாயத்தத உபதேதித்தம். ... 3225
30. ஸ்ரீகருஷ்ணம் கெனண கிவருத்தினும்
தன் குளததை னத்தரிததம். ... 3237
31. ஸ்ரீகருஷ்ண கிவானரும், யணுதேவாதி
கன் பககேகம் போததும். ... 3245

தவாநசஸ்கந்தத்தின்

பொருளடக்கம்.

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE MADRAS-4.

பக்கம்.	பக்கம்.
1. வேண்டாபொதே நோமயன் பரம் பாசகவக் கூறல். ...	3251
2. ஸ்ரீகமர் பரீகிதத மனவயதுபுத் கலியுக பாசகவப் பாதத்தில் அகடமாளக்கினை கூறல். ...	3257
3. ஸ்ரீதேவக்காசம் சாஸ்திர நோதாதினையும். தோத ஸ்ரீகடமாள கலியுக நோதக்க காச பாதகுகது ஸ்ரீகமர் கலியுகாசமே மென்பகததும் கூறல். ...	3267
4. கலயித்திரம் முதலிய சாஸ்திரகதை பாதவய கினை கிருதிததம். ...	3279
5. ஸ்ரீகமர் பரீகிததத்து கலியுக கருகாமர் பாதவய கிருதிததத உபதேசித்ததத் ததக கலியுக கருகாமரத் தோத மனவயததத் பாதகுகத. ...	3291
6. பரீகிதத நோதம் அகடததும். கலியுக கலியுக கருகாமரத் தோதததும், கலியுக கலியுக கருகாமர கிருதிததத கூறல். ...	3305
7. அநாத வேதத்தின் கிபாதகததம் கூறல்.	3311
8. மகாக்கண்டேவர் ததத் தோதததும், அவர் கலியுககலியுக மலக்காதிருதிததும், கலியுக கலியுககலியுக கிருதிததத் தோதததும். ...	3315

கேள்வர்.	பக்கம்.
9. மசாககண்டேடா பகனாதுடைப மசைப மடக்காண வேண்டெழுந்து கிருப்ப ஆவ் கிருப்பத்தைப் பகலாக் கிதைகெத்துதா	3327
10. குதாய் மசக்ககண்டேடா குக்கரு மசம் கொடுத்தம்.	3333
11. மதா புருஷனுடைப அங்கொய்க்கம் காண அந்தா புருஷாதிபை கிருபிதந துப, தவாதகாதிதவ க்ருநா காண றும்.	3343
12. இப்புராணத்தில் சொல்ல விஷயத்தில் கருக்களும், பாகைத பதிகையவும் முதலி யான.	3352

THE KUPPUSWAMI SASTRI
RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4

ஸ்ரீ கருஷ்ணப சாஸ்திரி

ஸ்ரீமதே மஹாஜனாய நம: ||

ஸ்ரீராமகவதம்.

ஏகாதச ஸ்கந்தம்.

{ மஹாபுராண அபரிந்தா பாதக குறும் }
{ க்னிதப ப்ருதாபதததத }
கூட சகல.

ஸ்ரீராமக் கொடையுடையோ:—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் பாராம
ஜனம தா.ஜனாபெ ப்ருதா சகல மஹாஜனாபெ ப்ருதிகளான
ஆண்கள் பாக்குதிகளை எறித்து பாதகர்களும் சூழப்
பாடுக ஆறு பாண்ட நாடுகளுக்கு விநாயக முடிக்க
வள்ள கதாபத்த க்னிதப ப்ருதாபதததத ஆதர்மிஷ்டர்களின்
மேளமம் ஒழித்த இங்ஙனம் பூரிசின் பாதகந
கிக்ஞா. தகடுபுருஷ ஸ்ரீ கருஷ்ணன் கருதகனாபெ
பாபிபாதகுகளான கபடத்தை கூடகொண்ட
சூதாட்டம் ஆகாடு த்ருதபதிகளை தலைமலிகைப்
பிகுத.கிகுதகை முதலிய பல அபகாரங்கள் சென்று
கொய்யுறும்படி செல்லப்பட்ட பாண்டன்களை
கிமித்தமாககொண்டு கொணர் பகடித்திறும்
பாண்டன் பகடித்திறும் ஸ்ரீராமகாக் ரெத்த
மகன மாகனை ஒருகையொருகையாக அடித்து
முடித்து இங்ஙனம் பூரிசின் பாதகந கிக்ஞா.
இவ்வளவெனது ஆகிட்டதிர முடியாத ஸ்வரூப

பரிசுதித் து கதாசனன் சொத்துக்குள்—பாத
கை யாழ்வுணர்வுகூட்டித் தீர விஞ்ஞான கிண்குள
து . ஆகாசத்துக்கு னென்ற பைத்தாடிமெய்யா
கொண்ட சிவபிரகாசத்திற் கொடுக்குவதாயினமர்
செய்தவகிக் தீரவுடைவகா . சாதுக நமமுமம்
தேவாக்கிய பணிகும் காமபாஸுநாட காரகம்,
கும் . ஸ்ரீ ஸ்ரீகிருஷ்ணகிட்டத்தேசிய சிவசெந
முநு கமரதன் . இத்தகையாசன பாதமாகத்துக்கு
தமனை சாயம் சயபடி உண்டாசிறந்து பார்த்துண
கடிதே (சாய்ப்படி மேனும் உண்டாசிறுக்கு
தெனும்) அது எந்தக் காரணத்தாற்பற்றி உண்ட
தே ஆகதையும், அது எந்ததகையதோ ஆகதையும்,
அதோடொருவர் ஒத்த மதிவுகூட ஆகத
கிண்கிண்குருத் தங்குக்குருத் காதலம் சயபடி
கடாசிற்தே ஆகதையும், பார்ப்பதோபாணமத்தி
செய்தவகிக் தீரவுடைவகா . சாதுக நமமுமம்

தனமவரான சிஷிகளுக்கும் யாதவர்களைச் சபிக்கும்படி யான பேதமுத்தி எப்படி உண்டாகிற்றோ அதையும் ஆசிரிய இளை பெயர்வாவற்றையும் எனக்கு விளித்துச் சொல்லுக.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லுகிறார்:—அழகென்றால் அமைத்து விடவும் மக்களையான நிம்மயங்கள் விட்டதற்குத் தனித்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தேவதைகளாகும் மனுஷ்யர்களாகும் சொல்வதுமாத மக்களையான செயல்களை எடுத்துக்கொண்டு தயாராகவில்லை இரண்டு விவையாடலுற்றுப் பெரும் புரளுடைமையான பூமியின் பாரத்தை நீக்குக யாகிற தன் காலம் தெரிது குறைவாக இருக்கப்பெற்றுத் தனனுடைமையான யாதவ குலத்தை அழிக்க நினைத் தான். புண்யங்களை விளைப்பவைகளும் பாடுகிற ஜனங்க ளுக்குத் சரிவுகத்திலும் மேலும் பாபங்களைப் போக்கு பவைகளும் வீக்க மக்களங்களான செயல்களைச் செய்துகொண்டு வந்துதேவனுடைய கிருபைத்தின் வாய்க்கு செய்யவனும் காலத்தைச் சீர்தாக்கக்கொண்டு லோக ஸம்ஹாரஞ் செய்வதுமாயிவ் அப்பாற்புருஷன், ஸுனிவர்களைத் தன் வங்கப்பத்திலும் தூண்டி, கிர்வாகிதார், அவிதர், கன்யர், துர்வானம்ம, பருது, அங்கிரம்ம, கன்யபர், வாகுதேவர், அதரி, வனிஷ்டர், காதர் முதலிய அம்முனிவர்கள் த் வரானவர்க்கு அருகாமையிலுள்ள கீண்டாக மேனனுப் புண்ய தீர்த்தத்திற்கு வந்தார்கள். அதைப் புண்ய தீர்த்தத்தில் விவையாடுக்கொண்டிருக்கிற யாதவ குலங்கள் அம்முனிவர்களிடஞ் சென்று யாத வந்தனஞ் சொல்லு தங்கள் விவையற்றவராகிலும் விவையுடைமையாகப் போல் நடனஞ்செய்துகொண்டு ஜாம்ப வதியின் கிர்வியாயிவ் ஸம்பன்னுக்குச் சர்ப்பமுடைய பெண்ணின் மேலும்போட்டு அம்முனிவர்களிடம் கொண்டுபோய் தீதுத்தி 'ஓ அத்தனர்களை! சர்ப்பினி யும் பானவகையம் வளிக்கப்பெற்றவனும் புதல்வன்

பிறக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவனுமாயிவ இக் கருவ் கண்ணி தான் கேரில் கேட்ட கேட்குறத்து எங்கிலைக்கொண்டு கேட்டுள்ளான். இவன் பிள்ளையைப் பெறுவானா? பெண்ணைப் பெறுவானா? எங்கும் தயவுத தெஞ்சொன்னும் உட்கண்ணுடைமயங்கனே! இதை இவனுக்குச் சொல்லிடுவனாக' என்று மிளமி னுர்கள். மன்னவனே! இத்தகைத் தஞ்சிக்கப்பட்ட அம்முளியர்கள் கேட்குறத்து 'மத்தபுத்தியங்கனே! இவன் உங்கள் குழந்தையென்றால் பாத் செய்ததான உட்கண்கையைப் பெறப்போடுறான்' என்று மொழிக் தார்கள். அதை யாதவருமார்களும் அதைச் கேட்டு மிகவும் பரிசுது கொடுக்க ளாப்பனுடைய அதைத் துணியை அவித்து அயனுதாத்தின் இரும்புமயமான உட்கண்கையைக் கண்டு, 'ஆ! மத்தபாக்கியங்கனாயிவ எம் என்ன செய்தோம்! அம்முடைமயங்கள் கண்ணை என்ன சொல்வார்கள்!' என்று தமக்குள் மனங்குத்தழுத்து அவவுக்கையை எடுத்துக்கொண்டு கருவத்திற்குச் சென்றுர்கள். அனந்தரம் அக்குமாரர்கள் அவ வுக்கையை ராஜனுடைய கிண்குண்டுபோய் பூசுவோலி மலுங்கப்பெற்று மைந்த யாதவர்களும் செர்திருக்கை கின் ராஜனுடைய உட்கண்களுக்குத் தங்கள் செய்தந்த யென்றால் கிண்ணப்பற் செய்தார்கள். மன்னவனே! தவாரகையிலுள்ளவர்கள் அந்நவரும் வினுகாததான கிப்பா சாபத்தைக் கேட்டு உட்கண்கையை ஏன் கண்டு குதவின் கிண்புற்று உடனே மிருதியும் பவத்து பவத்தினும் உடம்பென்றால் கடுங்கப்பெற்றுக் கள். யாதவர்களுக்கு ராஜனுடைய அம்முக்கானைன் அம்முக்கண்கையை னுர்னற் செய்யித்து அந்தச் சூர்னத்தையும் அதில் மிருத்த இருப்புத் துணுக்கை கடுமையும் னுறுதாஜனத்தின் கொண்டுபோய்ப் போடு கித்தாய். அந்த னுறுதா ஜனத்தின் ஒரு மதன்மயம் அம்மிருப்புத்துணுக்கையை கிண்குற்று. இருப்புச் சூர்னங்கனோமென்றும் னுறுதா ஜனத்தின் அந்நைன் ஆக்காக்குக் கையோமென்றும் தம்முண்டு

கின்று, கிண்டு பருத்து ஸூன்று துணிவுகூடயவைகளு
வாஸிய கோகாசனாய் ஸூனீத்தம். இரூப்புத் துணுக்
கையை விஜய்வென மதீய்வை மதீயும் சிவ மதீய்வை
கோடு செம்படவாகனாய் வலையில் பிடிமுண்டது.
அதைப் பிடித்த செம்படவம் அம்மதீய்வத்தில்
உதாத்திரிசூத்த இரூப்புத் துணுக்கையைப் பாணந்
தின் துணியில் வைத்தான். வசூங்காசம் சிவமூடாய்
கழிகாசம் ஆகிய ஸூன்று காலங்களிலுமுள்ள விடிவல்
களை வெள்ளாய் அழித்த மதாநுபாஸனுவிய ஸ்ரீ கருஞ்
சான் அந்த ப்ராநமண சாபத்தை வினாக்க வள்ளலு
கிலும் அங்கனம் கிணக்கவின்ன. அவன் காஸூபி
யாய்க்கொண்டு வம்மலிக்க கிணத்திரூப்பவனாகையால்
அதை அங்கனமே உடக்கும்படி அனுமோதனஞ்
செய்தான். சூன்றலது அந்நாசம் சூந்திரது.

◆◆◆ { ஶாத மதர்ஷி வஸுதேவனுக்குப் } ◆◆◆
பாவத தம்மகளை உருதல்.

ஸ்ரீகாசு சொன்னுமிருள்:-கேளாய சூதத்தை
மேன்மைப்படுத்துத தம்மவனே! 'ஶாத மதர்ஷி
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பணிவதில் பேராஸதுகூடயவாஸி
அந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுகூடய புதுகனாய் பாதுகாக்கப்
பட்ட த்வாஸகாபுரிகில் கித்தந்தாய் வானஞ் செய்து
கொண்டிருத்தார். (இஞ்ஞாளுடிகாஸ அத் தேவர்ஷி
மாமாயம் ஸாகாத்தகா ஸூடயவாஸகையால்
அவருக்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பணிவதில் அத்தகைய
பேராவல் உண்டாதிருக்க வேண்டிய அவஸ்யம் என்
கொன்று சம்பிக்கவேண்டாம்). ஶாஹு! கங்ககைப்
படைத்தவன் வைத்தான் தன்னைப் பணிவத ஸகஸ
ஜனக்களில் ம்ருதீயுவையும் பேக்க வள்ளலாகனும்
இஞ்ஞாளுதிக்கனான ப்ராநம சூதாதி தேவஸ்யோஷ்
டர்களால் பணியப்பெற்றவைகளையாவே ஸ்ரீ க்ருஷ்ண
னுகூடய பாதாஸகித்தங்களைப் பணிவாதிருப்பான்?

வனாதேவன் ஒருகால் தேவாஸியாவை காதா தன் கருணத்திற்கு னா அயனாப் பூமித்து ஸாக்மாந உட்காந்திருக்கின்ற அம்முணியை வயங்கித்து இம்மனம் மொழிகதான்.

வனாதேவன் சொன்னாருள்:—மறாதுபாவரே! கீர் ஞானம் மோகங்களையும் ஸஞ்சித்துக்கொள் கருபபது ஸஞ்சிப்போன்ற ஸமந்த ப்ராணிகளின் கேடமத்திற்காகவேயன்றி வேறு காரணத்திற்காக வன்று. உத்தமர்க்கெனமுன் பகவானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை அறிவிக்கும் தகவலாயிருப்பவாக ளான உம்மைப்போன்ற பெரிமோர்களின் வாந்தா ஸம்ஸார தாபங்களால் றெக்காய்'ட ப்ராணிகளின் கேடமத்திற்காகவேயல்லவா? தாழ்த்துதல்கள் ஒருவறு யின்னாகலின் ஸாகத்திற்காகவல்லவா? (என்கருணைடய வாந்தாமை விசேஷித்துப் புறந்தள்ளுதலே. தேவாதி கருணைடய வாந்தாதிதாயங்களும் கர்மமோகங்களின் கேடமத்திற்காகவேயல்லவா. அனந்தை விட்டு இதைப் புறங்கதேயு? என்னுள்) பர்ஜனயன் மூர்த்திய தேவதை களின் உத்தம ப்ராணிகளின் ஹுகத்திற்கும் ஸாகத் திற்கும் பொறுமாயிருக்கின்றது. (ஒருகால் ஹக்கத்தையும் ஒருகால் ஸாகத்தையும் கொடுக்கும். அச்சுதனிடத்தில் கீழேயின்ற மனமுடைய உம்மைப் போன்ற ஸாதுக்களின் உத்தமதயோ வென்றும் எப்பொழுதும் ஸாகத்தையே கொடுக்கும். தேவதை களை எவர்கள் எப்படி பணிவின்றார்களோ, அவர்கள் அத்தேவதைகள் அப்படியே அனுஸரிப்பார்கள். எவென்றும், அந்தத் தேவதைகள் கீழேயிப் போன்று ப்ராணிகளின் பணிதனுடைய தாழ்மயத்தை அனு ஸரித்துப் பான் கொடுப்பார்கள். ஸாதுக்களோ யென்றும் ஸம்ஸார தாபங்களால் வழுந்தின ஸமந்த ப்ராணிகளிடத்திலும் அன்கருணைடய ஹக்கத்தை மேல்வாய் போக்கவேண்டுமென்றும் கிருப்பவனுடைய வர்கள். ப்ரம்மசுஷியே! இம்மனம் வந்து ஸ்திதி

இருக்கையால் உற்றுநடைய னாவு மாந்தர்திருவேயி
காணன் க்ருதார்த்தர்களானோம். (ப்ரபோஜனங்க
னென்னம் கைகடப்பெற்றோம்). கீர் எந்த தர்மங்களை
அனுஷ்டித்ததனும் பகவான் உய்யிடத்தின் அருள்
புரிந்தானோ, அத்தகைய பாகவத தர்மங்களை அநிய
கிருப்புகிறேன். இந்தப் பாகவத தாமங்களைக் கெட்பா
லாகின், அவன் னான் கிதமான னன்னா பமத்தி
னீன்றும் கிடுபடுவானவனா? (ப்ரபுபுஷணைப்
புதங்களுகப் பெற்ற கீ மத்கிருதங்களைப்போல என
இக்கனம் னனாதுகென? எனநிறோ, சொந்து
கிறேன். கெனும்.) காண பகவானுடைய மானயினும்
மதிமயங்கிப் பிண்டியைப் பெறவேண்டுமென்றும்
கிருப்பத்துடன் மோஷங்கொடுக்க வந்தனாக
அனந்தனை ஆராதித்தேனும். மோஷத்திற்காக
ஆரதிக்கவில்லை. (அதனும் என் பகவானைப்
புதங்களுகப் பெற்றேனன்றி வேதின். காண்
மோஷத்திற்காக ஆரதனக் செய்வாகமையப்
பற்றி னனாதுகிறேன்.) கங்கொழுக்க னுடையயோ!
ஆகையால், கிசிந்தான துக்கங்களை கினைப்பதாக
னன்னா னாகாத்ருவின்து காண் எப்படி னாகமாக
கிடுபடுகிறோ, அக்கனம் உண்மையாக கீர் வக்கினக்
கற்பிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீகவி சொல்லுகிறார்:—காவுடனே! இக்கனம்
கிருத்த மதியுடைய னனாதேவனும் கினைப்பெற்ற
தேவாஷியாகிய காதர் தான் சொல்லவேண்டுகமைய
காண் பகவானுடைய குணங்களால் பகவானைப்பற்றி
கினைவு னுட்டப் பெற்று மனக்கலிப்புற்று அவ்
னனாதேவனைக் குறித்து மொழிக்காதர்.

காதர் சொல்லுகிறார்:—காதவத ம்ரோஷ்டனே!
கீ னனாக கிச்சகித்தனை. (இதுவே பாகார்த்த
மெனனும் கிச்சய புத்தியுடையனன் கீமே). னனென்றும்
துகத்திற்கென்றும் கெடுமத்தத கினைப்பானகான

பாகவத தர்மங்களை அநிய கிரும்புகின்றனை மன்னவா? பாகவத தர்மம் கேட்டிலும் வாயால் சொல்லிலும் கேஞ்சாம் கினைக்கிலும் ஆதாஞ் சொல்லிலும் அதிம் முயற்சவாகனை அனுமோதனஞ் சொல்லிலும் தேவதை களுக்கு த்ரோதனம் செய்வவர்களையும் மயந்தப் பாகவிக ளுக்கு த்ரோதனம் செய்தவர்களையும் உடனே அது புனி தஞ்செய்யும். (ஈ எனக்கு மறோபகாசஞ் செய்தனை. ஏனென்றும்) பகவானைக் காதாள் கேட்டிலும் வாயால் சொல்லிலும் அவன் அவர்களுக்குப் புண்பத்தை கினை கிப்பான். அவன் மிகவும் மக்கள் கவனமுன்; அவர்க ளைக்கினை பெல்லாப் போக்குச் தன்மைமன்; ஷட்குணிய ஸூர்ணன்; கர்மத்திலும் கினைவும் கிகாங்கனின்நி னன்றும் கிளவஞ் தன்மைமன். அத்தகையனான ஸ்ரீமங்காசாயணனை ஈ இப்பொழுது எனக்கு கினைவு ளுட்டினை. ஈ கேட்ட இப்படியைத்தின் மறோனுபாண லுமிய கிதேநா ஈஜனுக்கும் குடிபகுமாராகளுக்கும் கடகத பழையதான மயவாதத்தை உத்தாமாகச் சொல்லுகிறார்கள். (உன் கேள்வி கிதேநா ஈஜனுடைய கேள்வியைப் போன்றதாகவாய் அதற்கு எனது உத்தரமோ அதுவே உன் கேள்விக்கு உத்தரம்.) க்ளவமபுமயனுக்கு ப்ரியங்காதனென்றும் புதன்ன் இருந்தான். அவன் பின்னை காடு. அவன் பின்னை குடிபன். மேரகத தர்மங்களைச் சொல்ல கிரும்பி அவதரித்த வானுதேயாம்சமொன்று அவனைச் சொல்லுகிறார்கள். அவனுக்கு நாம பின்னைகள் பிறத்தார்கள். அவர்க ளெல்லோரும் வேதத்தையும் அதன் பொருளான பாப்ரஹ்மத்தையும் உள்ளபடி அறிந்தவர்கள். (செர் வேதத்தின் கரை மறிந்தவர்கள். செர் வேதம் வேதத் தின் பொருளான பாப்ரஹ்மம் ஆகிய இரண்டின் கரை யும் அறிந்தவர்கள்). அவர்களுக்குள் பாதனென்பவன் முதம்மன். அவன் ஸ்ரீமங்காசாயணனையே பாய்வரும் பாய்களுகாகப் பத்தினவன். அஜகாபன்குமென்று வழங்கி வருகிற இவயர்க்கும் அந்தப் பாதனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்டு அவன் பெயரால் பாத வர்க்கு

மென்று அற்புதமாகப் பாலித்தி பெற்றது. அப்பாதன போகக்கொள்ளும் அனுபவிகையென்றதும் தன் வசத்திலிருப்பதுமாயின இப்பழமண்டலத்தைமெல்லாம் ஹந்து கிருதத்தினின்றுப் புதப்பட்டுத் தன மானுள் சமக்களுக்கூடவ தர்மங்களை அனுபவித்துப் பரம புருஷனை உபாஸித்து ஸுந்து ஜனமன்களால் அப்பரம புருஷனுடைய பதவிகைய பெற்றது. அப்பாதம் தமவிகளான மற்ற தொண்ணூற்றொன்பது போகலி-இமாவர்த்தன முதலிய ஓன்பது போகன் இப்பாத வர்க்குத்தின் கண்டங்களான ஓன்பது த்விபங்களுக்குப் பாபுக்களாயிருந்தார்கள். மற்ற வர்க்கு லி-என்பத் தொகு பேர்கள் த்விஜாதிகளால் கர்மதந்தாத்திரகுப் பாதாத்தகர்களானார்கள். மற்ற ஓன்பது போகன் இஜானம் கயாக்கயம் முதலிய பாசவமுதையன்களும் பரமார்த்தததை கிருகிக்கு திறகையுடையவர்களும் அத்தமாத்மவித்தகாலில் எனகு ஸ்ரமப்பட்டு அகனாத்ம வித்தகயலில் ஸமாத்தாகளும் திகம்பார்களுமான ஸுனிவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் கவி, ஹரி, அதத சிகுஷ, ப்ரபுத்தன, சிப்பலாயனன், ஆகிரோதோத்தன், த்ரமினக, சமனன், கரபாஜனன் என்னும் பெருமுதய வர்கள். அத்தகையவர்களான இமாவன் பகவான்களுச் சரீரமும் சேதகு சேதன ஸுபஸுமாயின ஜகத் தத மெல்லாம் பரமாத்மாவைக்கொண்டதும் பெதப்படாத தாகமே பார்த்துக்கொண்டு பூமண்டலம் ஸுஸுபதம் திரித்தார்கள். அவர்கள் எங்கெங்குப் போகவேண்டு மென்று கிரும்புகிறார்களோ, அங்கங்கெல்லாம் அவர்க ளுக்குக் கதி தகடபடாதிருத்தது. அவர்கள் எங்கும் மனப்பற்றியிராதவர்கள். அவர்கள் தேவர் வித்தர் ஸாத்மர் கத்தர்வர் வகடிர் மனுஷ்யர் கின்தர் வாகர் இவர்களின் கோகங்கலையும், ஸுவிவச் சாரணர் பூத வாத வித்தாதார் த்விஜர் கோக்கன் இவர்களின் ஸ்தானங்களையும் இஷ்டப்படி கத்திக்கொண்டிருந் தார்கள். இவ்வனம் ஆங்காங்குத் திரித்துக்கொண்டிருந் தித அத்தக்கவி முதலியவர் ஓருக்கால் பாதவர்க்குத்தின்

கிணிகளும் அனுஷ்டிக்கப்படுகிற மதநாணுபாசமான
 துணை மதநாணுணுதலையுடைய இந்த மாகத்திற்குத் தம்
 செயலாய்ப் போய்ச் சென்றார்கள். மன்னவனே!
 மதுரநகரிலே கிணிகளும் மதநாணுபாசமான
 உருவங்கொண்ட ஆதாமனியும் முதலிய அக்களிகள்
 ஆகிய அனைவரும் ஸூர்வகம்போக நிகழ்கின்ற மதநா
 னுபாசமாகிய அந்த குடிப குமாரர்களைக்
 கண்டிவ திடுக்கிட்டார்கள். கிதேதமயசனமன் அவா
 கைய வாய்ப்பை வாய்ப்பாசனமனது அடைபாசங்க
 ளை அந்நேரம் ஸூர்தொழுவதற்கு அங்கு கரு
 ஆனமை அளித்து அதிர் உட்காரநிற்கின்ற அம்
 மதநாணுபாசங்கள் உரியபடி பூஜித்தான். மிகவும்
 ஸூர்தொழுவதற்கு அங்கிதேதம மன்னவன்.
 தங்கள் தேஜஸ்கிலும் பாசாசிறப்பாகளும் பாற்றம்
 புத்தாக்கிய ப்ருகு முதலியவர்களை போன்றவர்களு
 மாகிய அம்மதநாணுபாசங்கள் மன்னகத்தாடல்
 விளகிலும்.

கிதேதம மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—சீக்கர்கள்
 ஓட்டுருள்வபூர்ணகுலிய பகவானுடைய பாரிகுதாச
 னமது (பாரிகுதப் போகநிற்குக்கையால் பாரிகு
 தர்களுமென்று) சினைக்குறேன. கிஷ்ணு பக்தர்கள்
 உலகங்களைப் புனிதஞ் செய்வும்பொருட்டு முயுடைய
 திரிவினாக்களையா? (ஆகையால் கிஷ்ணு பக்தர்க
 ளாகிய சீக்களும் உலகங்களைப் புனிதஞ் செய்வும்
 பொருட்டுத் திரிகின்றார்கள்.) கர்மவசத்திலும் பற்பல
 சரீரங்களைப் பெறுகின்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பற்பல
 சரீரங்களுக்குள் மதுஷய சரீரம் கிடைப்பது அரிது.
 அதுவும் ஒரு கூடனத்தின் அழிவுத் தன்மையது.
 மிகுந்த ஸங்குதத்திலும் கிடைக்கக்கூடியதாகை
 யாலும் மன்ன கிதத்திலும் பகவானை ஆராதிப்பதற்கு
 உபயோகப்படுவதாகையாலும் மதுஷய சரீரம் பெறப்
 புடைமது. ஆகையால் அது பெரும்பாலும் துன்பம்.
 அம்மனம் துன்பமாகிய அம்மதுஷய ஜன்மம்

பெற்றாலும் ஸர்வேஸ்வரன் ப்ராப்ஸனென்று அவனைப் பெறுகைக்கு அனுஸூபகாவிகுக்கும் உபாஸத்தைப் பரிசுரவிக் க வேண்டுகென்றும் குறி நுருவிகளும் நிறைது. இது உண்டாவினும் உண்டாம். பகவானுக்கு அன்பர்களான உங்களைப்போன்ற பெரியோர்களின் தர்சனம் கிடைப்பது மிகவும் துர்லபமென்று என் கினைக்கின்றேன். இந்த ஸம்ஸாரத்தில் ப்ராணிகளுக்கு அநாதகனகாலமாகினும் ஸ த் புகுஷ்டாநுடைப ஸதஸவானம் கெருமாவின், அது கிதிகைப்போல் புகுஷுர்த்தங்களை பெறவான் னாதித்துக்கொடுக்கும். காமத்தினால் விளைவும் நெயி ஸுதலிய மிகாங்கனநற பகவான வந்த தாமங்கனார் அருள்புரிந்து தன்னைச் சாணம் அடைத்தவனுக்குத் தன்னையும் கொடுப்பானே, அப்படிப்பட்ட பாகவத தாமங்களை காக்கன் கேட்கக் கூடுமாவின், அவற்றை எங்களுக்குச் சொன்னீர்களாக.

காரதர் சொல்லுகிறார்:—வஸுதேவனே! இம்மறம் மதாஸூபகனாகிய சிவியால் விளையப்பட்ட அந்த குஷ்புகுமாரர்கள் ஸதஸ்வர்களுக்கும் குத்திக்குக்களுக்கும் கூடிய அச்சியி மன்வயனை பீதியுடன் பூழித்து மொழித்தார்கள்.

கவி சொல்லுகிறார்:—இங்குப் பிழைத்திருக்கும் பொழுது என்மும் தவருகல் அச்சதனுடைப பாதா கித்தங்களைப் பணிகையே என்விதத்திலும் பயலின்பாத தேனது கினைக்கின்றேன். (என்வாயத்திலும் நெத்த கங்கை மூத்தியே, அகதப் பெறுஸூபாயன் பகவா னுடைப பாதா கித்தங்களைப் பணிகையே, அதுவே பாகவத தர்மம்). பாக்ருதிகின் பகிணுமயாகவரால் போய்மென்று சொல்லத்தக்கதாகிய தேஹத்தில் ஆத்மாதிமானத்தினால் பயந்த மதியுடைப புகுஷுன் சேதனாசேதன ரூபமான ஜகத்திற்கெல்லாம் அந்தாரதயாவான பாகபுகுஷுனைப் பணியானாகின், அவனுக்கு என்வாவிதத்திலும் பயல் கித்தி மொகூய்

உண்டாயிற்றது. பகவான், அநிகில்வாத புருஷர்கள் அனுபவமாகத் தன்னை அடைவுப்பொருட்டுப் பஞ்ச ராதாம் முதலிய சாஸ்தாங்கன் சுவமாய் மீசவணம் கீர்த்தனம் ஸமாணம் பாதஸேனகம் அர்ச்சனம் முதலிய வகை உபாயங்களைச் சொன்னானே, அகையே பாகவத தாமஸ்களென்று அறிவாயாக. ராஜா! இந்தப் பாகவததர்மங்களை என்னுட அனுஷ்டிகிறவன் எவ்விதத்தினும் கஷ்ட வழியினின்று எழுந்தாட்டான். (உபாயாதாங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்குச் செடுதி எருவறுபோல் பகவததர்மகிஷ்டாங்களுக்கு எவ்விதக் செடுதியும் உண்டாகாது). இந்தப் பாகவததர்மங்களில் கண்ணை மூடிகொண்டு ஒடுவானானும் அவன் கடை தடைபட்டான்; அவன் கிழவுமாட்டான். (நுருவன் கல்ல ராஜமார்க்கத்தில் கண்ணை மூடிகொண்டு ஒடுவானானும், அவனுக்குத் தடுக்காது. அவன் அதில் தவறி கிழவும் மாட்டான். மற்ற உபாயங்களை அனுஷ்டிப்பவர்கள் கிறிது ஊக்கம் தவறினும் தடை படுவார்கள். அறிவினது கிழவும் கிழுவார்கள்). ஸம்ஸாரவாஸனுருபமான ஸ்வபாவத்தைத் தொடர்கத ஜீவன், சரீரம் யாக்கு மனம் கற்ற ஜ்ஞானேந்தரிய சர்மேந்தரியங்கள் புத்தி மதி இவைகளால் என் னென்ன செப்கிருனே, அகந்தையெல்லாம் ஸீமக் காராயனுமென்று அவன் நிருவடிவலில் அர்ப்பணஞ் செய்வேன்டும். ஆதமா பாமா தமாவுக்கு உட்படாமல் ஸ்வதந்த்ராவிருப்பவனென்னும் ஆபிகாஸத்தினுள் பாய் உண்டாயின்றது. இங்ணம் பகவானிடத்தில் கிருகனாகிருப்பவனுக்குத் தேஜாத்மபாமமும் அதைப் பற்றின கீளைவும் தான் பாமா தமாவுக்குச் சரீர பூதனென்னும் கீளைகில்லாமையும் உண்டாயினதன. இந்த ஸ்வதந்த்ராத்ம பாகம் தேஜாத்ம பாகம் முதலியவை அனனுபவ மாயவயினும் கிளைகின்றன. ஆகையால் வேதாந்தங்களை ஒதியுணர்ந்தவன் குருவே தெய்வமென்னும் புத்தியுபாயவனானென்றும் மாறாமல் அனல்வப்போதுளமான (வேறு பாயோதுளக்களை

எதிர்பாராத) பக்திவுடைய ஆத்த ஜகதிசனையே பணிப
 வேண்டும். தேவன் ஆத்மாவல்லாததாயினும் ஆத்மா
 வ்வதத்தானம்வாதவானுயினும் ஆதனன்
 அரிமாவீர்திற ஜீவனுடைய மனத்தினும் தேவன்
 ஆத்மாவாகவும் ஆத்மாவ்வதத்தானாகவும் தோன்று
 இனறன். வ்யப்பவத்தில் அனுபவிக்கிற மனோதங்க
 வெல்லாம் சிவவந்தமையானினும் சிவசிவந்தமையாகத்
 தோன்றுவதுபோலவே தேவன் ஆத்மாவாகவும்
 ஆத்மா வ்வதத்தா வ்யபுவாகவும் தோன்றுவனறன்.
 ஆதனவால் அனுதிசர்மானுருணமாகத் தேவந்ததை
 ஆத்மாவாகவும் பாமாத்மாவுகரு விகவும் பாத்தத்தா
 விருக்கையையே வ்யருபமாகவுடைய ஆதமாவை
 வ்வதத்தா வ்யபுவாகவும் சிவன்க்கச் செய்வத
 மனத்ததைத் தேவாத்மாவாகவின் - வ்வகனகை
 சிச்சகிக்கும் புத்தியால் தடுக்கவேண்டும் அதனும்
 ஆவன் (எவ்வதத்தினும் பவயிவ்வாத மோகவும்)
 உண்டாகும் என்காகையானுயே பகவானுடைய
 ஆததாய்களும் விகவும் மனனமான அபவாதாய்க
 வில் செய்த செய்களும் எவ்வெனவ உண்டோ,
 ஆதனகளைக் கோ பதும். மற்றும் அப்பகவானுடைய
 வ்யருப ரூப ருண விபூதிகளை வெலிவிடுவத பாட்டுக்
 களையும் திருகாமங்களையும் வெட்கவிந்தி ப்ரேமத்
 துடன் பாடுவதும்செய்வகொண்டு சரீரத்தின் ஆனகதி
 விந்தித் திரிபவேண்டும். இப்படி செயலானுயின,
 ஆதனுடைய மனம் பகவாவீடத்தில் வன்க்குந்து
 மெல்லவெல்ல அவனிடத்தில் சிவப்படும்) இவ்வான்
 பகவானுடைய ஆததாய்களையும் செய்களையும்
 உட்கொண்ட பாட்டுக்களையும் திருகாமங்களையும் பாடு
 வதும் கேட்பதும்வாதெ வ்வதத்தில் சிவசிவது தான்கு
 அபவானுயே பகவானுடைய காமன்கீர்த்தனத்தினும்
 அனாரகம் வனாத்த மனம் உருகப்பெற்று
 விவகூணானுயே சித்தம் சித்தத்தவன்போன்று
 உவகத்தவர்களைக் காட்டினும் விவகூணானுயே
 திருக்காரம் பக்தர்களுக்குத் தோன்றுவதன்மையான

பகவானின் கீழேத்துச் சிவியுமாம், ஒருக்கால் அவ
னுடைய அனுபவத்திற்கு விச்சோதம் வருவதில்
'இத்தனைகாலம் எனனை உபேகித்தனியே' பென்று
அருவதாம். ஒருக்கால் ஆவனின் மிருதியால் சேரே
கண்டனுபவிக்க விரும்பி உரக்க முறைவிடுவதாம்,
ஒருக்கால் ஸந்தோஷத்தின் மிருதியால் பாடுவதாம்
ஆவனதுகாசிநிப்பாம். ஆகாசம் காற்ற அன்னி ஐனம்
பூரி தேனுண்ணக்கன ஓதுககன திகாநன் மாம்
முதலியனை உதிகம் வருந்தாய்கள் மற்றமுள்ள
பாணிகள் இவை வென்றாய பகவானுடைய சீராகக்
மொனனும் என்னத்துடன் அவந்தை வென்றாய்
எனக்குளாய், தவனையும் பகவானுக்குச் சீராகவும்
ஆவனது பத்தியே தவனை அவனைக்காட்டினும்
செறுபடாதவனாகவும் பாவிப்பான். (மனத்தை அடக்கு
வதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை அனுஷ்டிப்பதினேயே
ஆயுசென்றாய் முடிந்துபோய்போவிரகத்தே. சேரு
வன அடக்கம் வப்பொழுது உண்டாகும்! சேரு வப்
பொழுதுதான் பகவதபதி உண்டாகுவென்று சங்கீத
மேண்டாம்) போதனம் செய்யவனுக்குப் போது
மெனனும் புத்தியும் சீரே புத்தியும் படுகின்ற அடக்கமும்
மாடுப இம்முனதும் ஆவனம் புத்தியுடனே ஓசே
காததின் உண்டாவதுபோம், பகவானின் சாணம்
அடைந்தவனுக்கு அவதம் பகவானுடைய ம்வருப ரூப
ருவ விபூதிவெப்பத்தின் தம்வருவானமும் பீதி ரூப
மான பகதியும் சபதாதி விஷயங்களின் மயாக்கவமும்
ஆவிய இம்முனதும் ஓசே காதத்தில் உண்டாகின்றன.
சாணனே! சேரு பதி தாழம் முதலிய ஸர்விக
தொலைப்பெருகையாதிர ஒம்முன கோஷுத்ததைப்
பெறுவான். பகவானினுக்கு தோததும் செய்வுக
தன்மையதத் துறத்து எவதை பகவானினிடத்தினும்
வ்னேதும் உண்டாகப்பெற்று இத்தரியங்களால் வினை
யும் ஆதிவுகளுக்கெட்டாத பகவானிடத்தில் யிகவும்
கினைகின்ற மனமுடையவனும் சுத்த வ்யபாசனுமாயி,
ஹிரன் உதித்துத் தன் செணங்கனாம் உலகங்களைப்

புனிதஞ்செய்வதுபோல், தன் பாதவாசிகளால் மூன்று
பொருள்களையும் புனிதஞ்செய்வான்.

மனவன் சொல்லுகிறான்:—பகவதின் சாணம்
அடைந்த பாகவதனைப்பற்றிச் சொல்லிடுவதாக.
அவன் எத்தகைய தாமஸ்களை அனுஷ்டிப்பான்?
மனுஷ்யர்களுக்கும் அனைத்தகைய ம்பாவமுடைய
வனுயிருப்பான்? அவனுடைய ஆசான் எத்தகையதா
யிருக்கும்? அவன் பேசும் எத்தகையதாயிருக்கும்?
(எந்த அடைவாளன்களால் அவன் பாகவதனென்று
அழைக்கிறோ அத்தகைய அடைவாளன்களைச்
சொல்லிடுவதாக.)

ஹரி சொல்லுகிறான்:—பாஷ்யமேதவளமுதல்
பூச்சி புது வகையிலுள்ள ஸமஸ்த பூதங்களிலும்
தானிடத்திலும் பகவான் அமைந்திருக்கிறானென்றும்
ஸமஸ்த பூதங்களும் தானும் பகவானுக்குச் சரீராக
சென்றும், பாகவதமான அப்பகவானிடத்தில்
ஸமஸ்த பூதங்களும் அமைந்திருக்கிறானென்றும்
என்ன ஆராயாதறியிருக்கு, அவன் பாகவதோததமன்.
(இதுவே பாகவதன் அனுஷ்டிக்குத நர்மம்). சர்வமான
ஸர்வாதாரத்தாலென்றும் எங்கும் கிடைக்கவொன்
தும் அநிவாயம் அடைவிடத்தில வேலயம் தெய்வமென்
னும் புத்தியையவும். அவனுக்கு உட்பட்ட பாகவதிக
லிடத்தில் ஸ்வேஸுத்தையும், ஒன்றும் அநிவாதலுட்க
லிடத்தில் தவையையும், த்வேஷிகலிடத்தில் உதானீன
புத்தியையும் எவன் செய்கிருக்கு, அவன் பாகவதர்க
லில் மந்தமன். எவன் பாதிமயலில் மாதாம் பகவா
னுக்குப் பூசை செய்கிருக்கு, எவன் பக்தர்களிடத்தி
லும் பகக்கன் பாஷ்ணன் அக்ஷி முதலியவக
லிடத்தில் அந்தப் பகவானுக்குப் பூசை செய்கிற
தினியோ, அவன் பாக்குத பக்தன். (பாகவதர்களில்
அதமன்—அப்பொழுதுதான் புதிதாகப் பகவானிடத்
தில் பக்திசெய்ய ஆரம்பித்தவன்). இம்முககத்திலுள்ள

விஷயங்களைப்பற்றிப் பகவானுடைய மானஸின் பரி
 ணாமயேமென்று நிச்சயித்து இஷ்டமான விஷயங்களை
 யானது அளிஷ்டமான விஷயங்களையாவது இந்திரி
 யங்களால் நிச்சயித்தும் எவன் இஷ்ட விஷயங்களை
 னிரும்புதலும் அளிஷ்ட விஷயங்களை நவேஷிப்பதும்
 செய்வாதிருக்கிறோனோ அவன் பாகவதோத்தமன். எவன்
 பகவானிடத்திலு மனம் செம்பெய்துத் தேவதத்தின்
 ஐன்ம மானங்கன், பாணங்களின் ஸட்டமாதிரி பசி,
 என்ன வசுமோ என்று மனத்தில் கலக்கமாறிய பவம்,
 புத்தி விஷயங்களில் இயந்தரப் பெறவேண்டுமென்று
 செவ்வகையாகிற ஆகாச, இத்திரியங்கள் ஸாயம்படுகை
 யாகிற வசுத்தங்கள் ஆகிய ஸம்ஸார தர்மங்களால்
 எவன் மொத்திபாதிருக்கிறோனோ, அவன் பாகவதர்களில்
 நெத்தமன். எவன் வாயத்திற்கு விதைகள் போன்ற
 கர்மங்கள் கர்மவாஸினன் ஆகிய இவை எவன்
 மனத்தில் நிறிதும் உண்டாகாதிருக்கின்றனவோ,
 ஜகத்திற்கெல்லாம் ஆதாரனும் ஜகத்தை ஆதாரமாக
 ஆகையானவனாகிய பாணாதேவனையே எவன் ஆர்வ
 தித்திருக்கிறோனோ, அவன் பாகவதர்களில் நெத்தமன்.
 (இவையே பாகவதனுடைய ஆசாரங்களாம்). இன்மம்
 கர்மம் பாகவதனுதின்னம் பாகவதர்வாதி ஆர்வம்
 தேவதவ மனுஷ்யத்தாதி ஜாதிகள் ஆகிய தேவ
 தர்மங்களால் வானுக்குத் தேவதத்தின் அநம்பாயம்
 (கானென்னும் புத்தி-ஆத்மாவோனம்) உண்டாகா
 திருக்கின்றதோ; அவன் பகவானுக்குயிதவும் அனபல
 மிருப்பாய். 'இவன் பந்து, இவன் சத்து' என்னும்
 பேதபுத்தியும் பணங்களிலும் தேவதத்திலும் 'இது
 என்னுடையது, இது நிறனுடையது' என்னும் பேத
 புத்தியும் இன்றி எவன் ஸம்ஸார பூதங்களிடத்திலும்
 ஸமனாகி இந்திரியங்களை அடக்கிக்கொண்டிருக்கிறோனோ,
 அவன் பாகவதர்களில் நெத்தமன். ஸ்மது நோகை
 னுக்கும் பாயுரா திருக்கையாகிற ஸ்வர்வத்தை
 உனக்குக் கொடுக்கிறேனென்று சொல்லினும், அதைப்
 பொருள் செய்வாய் பகவானுடைய பாதாமித்தங்க

கீககாட்டிலும் ஸாமானது மற்ருென்றும் இக்கீக
 பெள்ளும் கீகையு எப்பொழுதும் மாதப்பெருயல்
 ஓளுளாலும் மொல்லுறுவாத மதாணுபாகனுவெ அப்
 பாயுருஷவிடத்தில் கீகேகைற மனமுடைப பாதம்
 மாதிரென்களுக்கும் தேடத்தருந்தனையாவெ அத்தப்
 பகவானுடைப பாதாவித்தங்களைப் பணிகையினின்று
 எவன் மீளாதிருக்கிருளே, அன் விஷ்ணுபக்தர்களில்
 சித்ததயம், பகவானைச் சாணம் அடைந்த பாகவதிக
 லின் த்ருதயம், பெரிய அடிதையபுகளுடைபகவ
 னான (நாடிவிக் உகைக்கெ பெள்ளம் அகக்கவந்த
 பெருமையுடைபகவனான) பகவானுடைப பாதா
 வித்தங்களில் கீகைகப்போனற கிள்கலிதுள்ள கைக்க
 னாசிற தத்தங்களின் குளிக்கற ஓளிப்பெருக்கிலும்
 தாய்க்கெள்ளம் திரப்பெற்றிருக்கும் அத்தகைய
 தான பாகவதாலின் த்ருதயத்தில் மீளவும் தாய்
 கள் எங்கனம் உதிகும்! சத்தான் உதித்திருக்கும்
 பொழுது ஸூரய ஓணக்கனான கிளையும் தாய்
 உண்டாகுமோ! (இங்கனம் தாயமே உண்டாகப்பெருத
 னர்கள் பகவானுடைப பாதாவித்தங்களினின்று
 எங்கனம் சரிப்பார்கள்!) மன்னவனே! பாகவதிகலின்
 ஸ்வபாவம் இத்தகையதாயிருக்கும். மனோபாவயின்றி
 அவசமாகச் சொன்னபோதிலும் பாயாசிகளைப்
 போக்கவல்ல மதாணுபாகனுவெ பாயுருஷன் தானே
 கேசிக் வந்து பீதியிள் பெருக்காசிற சங்கிலியை
 கட்டுண்ட பாதாவித்தங்களுடைபகவனுவெ எவ
 னுடைப த்ருதயத்தை எப்பொழுதும் கிடாதிருக்
 கிருளே, அன் பாகவதோத்தமென்று சொல்லப்
 படுவான. இரண்டாவது அத்வாயம் முற்றிற்று.

 { பகவானுடைய மானவயின்
 ம்வுருபத்தையும் அதன் உட்கும்
 மழிவையும் பரமம் ம்வுருபத்தையும்
 பாதவதர் அனுஷ்டிப்பவன்
 கர்மம்வுருபத்தையும் உறுதல். }

சிவமன்னன் சொல்லுகென்:— 1 ஸர்வம்மாந்
 பாணம் ஸர்வவியாகவனுமாவிய ஜீவநாமிஷ்ணுயின்
 மாணவ மாயாவிக்களையும் மதியவந்தர்செய்யத் திறமை
 வுடையது. அத்தகைய மானவயின் ம்வுருபத்தையும்
 அதன் கர்வத்தையும் அதிய விரும்புகிறேன்.
 மதானுபாயிகளாவிய கீதகள் அதை வளக்குச்
 சொல்லீர்களாக. (கீதகள் மானவயின் ம்வுருபத்தை
 ழுண்டமே கருக்கமாகச் சொல்லீர்கள். ஆகிலும்
 அதை விசதமாகத்தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்).
 ஸம்ஸார தாபங்களால் நிகவும் தரிக்கப்பட்டவனும்
 மரணம் அடைபுத் தன்மையனுமாவிய வான்
 பகவானுடைய கததகளாவிய அம்ருதத்தை
 உட்கொண்டிருப்பதும் அந்த ஸம்ஸார தாபங்களைப்
 போக்கும் மருந்துமாவிய உங்கன் வர்த்தனதவயத்
 தேட்டுக்கொண்டிருப்பினும் அதின் த்ருப்தி உண்டாகப்
 பெருதிருக்கின்றேன்.

அந்தரிஷன் சொல்லுகென்:— ம்வுருபத்தையு
 தேதன ரூபமான ஜகத்தாய் கிரியவேண்டுமென்று
 கிரும்பின பகவான் வதைக்கொண்டு இந்த ஜகத்தை
 யென்றால் படைத்தானே, அத்தகையதான இந்தப்
 பகவானுடைய மானவ ஸத்வா திருணங்களின் வர்ப்பத்
 தற்பதும் சரீரஸம்பந்தமின் நிப்பரிசுத்தமாகிருப்பதும்
 ஸ்வயம் பாகாசனுமாவிய ஜீவனுடைய ம்வுருபத்தின்
 சரீரஸம்பந்தம் ஸத்வா திருணங்களுக்கு உட்
 பட்டிருக்கை தேதாநம் பாகம் முதலிய கிரீதங்களை
 கிரீதஞ்சுத்தன்மையது. (பகவானுடைய மானவ ஸத்வ

L ஸர்வம்மாந்-ஸம்ஸாரத்திலும், பாணம்-பெண்பணமும்.

ரஜஸ்திரோருணங்கலின் ஸ்ரூதாய சூபமும் தேஹம்
இத்திரியம் முதலியவைகளாய்ப் பரிணமிக்குத்தன்மை
யுடையது இடமுமாகிருக்கும். உத்தன்வசூபணை ஜீவாத்மா
கிலிடத்தில் சரீரணம்பக்தம் தேஹாத்மாயாம் முதலிய
விபரீதங்களை விளைக்க ஆத்த மாயவதின் காரியமே.
மற்றும், மற்றது முதல் பஞ்சுதிரி மகாவிதூஷன
ஜகத்தும் அதன் காரியமே). ஜகாத்மாவைதவின்
(விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது) மனத்தின்
ஸம்பக்தமுடைய இத்திரியங்களால் ஆத்மா
வல்லாததும் கிளைத்ததுமாகிய தேஹம் முதலிய
வஸ்துக்களின் ஆத்மாவெனவும் கிளைத்ததெனவும்
இது முதலிய பாயம் உண்டாகிறது. மனப்பருவத்தை
யின் (கருக்காணம்பொழுது) வெளிச்சத்திரியங்களோடு
ஸம்பந்தப்படாத ஆத்தக்காணத்தினால் பாயம் உண்டா
கிறது. அதுவும் மனப்பனத்தில் காண்கிற கிளைத்த
தான தேஹாதி வஸ்துக்களின் கிளைத்ததெனவும்
இது முதலிய பாயமே. பாஞ்மகாச பாஞ்மணத்தும்
முதலிய தன்மைகளைப்பற்றின அதியும் ஆத்தாயான
னாகம் துக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றின அதியுயிர்
அவற்றிற்கு ஸூக்மான கர்மவாஸனை போன்று
மாற்றமே கிருத்திருக்குத்தனா னுட்புதியென்னும்
அவஸ்தாவென்று உறப்படும். அதுவும் பாஞ்மதிரின்
காரியமே. (ஜீவனுக்கு பாஞ்மேகத்திரியங்கள்
ஆத்திரித்திரியமான மனம் அவற்றிற்கு ஆதாரமான
தேஹம் அதனால் ஏற்பட்ட ஜகாத்ம முதலிய
அவஸ்தைகள் ஆவெ இவைவெல்லாம் மாயவெனப்
படுகிற பாஞ்மதிரின் காரியமாய் உண்டாகிருப்பவை.)
ஜீவனுக்கு ஜகாத்ம மனப்பனம் னுட்புதியென்னும்
இம்மூன்று அவஸ்தைகளின் மதேனுமென்று
மாயுதிருக்கும். (ஆனால் இம்மூன்று அவஸ்தைகளும்
ஜீவனுக்கு எப்பொழுது கிளர்ந்திக்குமென்றும்)
பாஞ்மதிரின் பரிணாமமான சரீரம் கிட்டி மூத்தா
வஸ்தை எப்பொழுது கேசிடுமோ, அப்பொழுதுதான்
இம்மூன்று அவஸ்தைகளும் கிளர்ந்திக்கும். தேஹ

ஸம்பந்தத்தினால் விவாகம் அல்லாததன் மூன்றாம் தி ண் ட ப் பெ ரு த மூத்தியே கான்சாமயஸ்தை. (தூக்கத்து முதலிய அலங்காரங்கள் மூன்றும் பாக்குத சரீர ஸம்பந்தத்தினும் விவாகமாவாதி ஓளபாதிக்கக் காலகாலம் கிவியந்தனை. அவந்தை சிவசென்றனை மென்று கிவியப்பது பாயசே). ஜீவன்வஸூபம் ராகம் த்னேஷம் முதலியவை திண்டப்பெருமம் பரிசுத்தமா மிருப்பது. தூக்கத்து முதலிய அலங்காரபேதங்க ளினதி ஈன்றும் மருவாருமிருப்பது. ஜ்ஞானந்தையே வடிவாக உடையது. ஆவீனும் அந்த ஜீவன்வஸூபம் பாக்குதியின் பரிணாமமான தேஹஸம்பந்தத்தைப் பெற்று ஸம்பந்தத்தில் காந்திர வாரிசு குதிரா முதலியவை சிவியந்தனவாயினும் கிவசென்றனைவாகத் தோற்றுவதுபோல், இத்தியம் முதலியவைகளாகத் தூக்கத்து ஸம்பந்தம் ஸூஷூப்தி ஈன்றும் மூன்று அலங்காரங்களையுடையதுபோல் தோற்றுவது த்னேஷம் இத்தியம் மனம் இனத்தின் ஸம்பந்தம் உண்டாகப்பெறுவதும் ஆகிய இதெல்லாம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமான ஜீவனுடைய அனாதியான புண்ய பாபரூபமான கர்மத்தின் பலனாக கிவசென்றது. மாயையின் கர்வமான தூக்கத்து முதலிய இம் மூன்று அலங்காரங்களும் மூத்தியலங்காரமில் தோடாகமயானும் அதற்கு மூன்றும் ஓளங்காரமில் மற்போலயங்காத தோடாகமயானும் ஜீவனுடைய அனாதியான புண்ய பாப ரூப கர்மத்தின் பலனாக ஏற்பட்டவையேவன்றி அவனுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டவையன்று. ஸம்பந்தத்தில் அனுபவிக்கிற ஸூகம் கிவியந்தனாதிக்க கர்மத்தின் பலனாக ஈன்றான் கிவசென்றதோ, அவ்வளவே அலிதயங்கனான இய்வனங்காரங்களும் கர்ம பலன்களே. இம்மனம் இயவுள்ளமையை ஆராய்த்ததிலானாயின், அப்ப ஸூகங்களுக்காகச் செவ்வும் ஸ்வாபாத்தியின்னு மீனாவான். ஸர்வ காரணஞகையாக நான் மூன்றே லீத்தமாயிருக்கின்ற மதாபுஜனாகிய பாயபுருஷன்

எனவந்த பூதங்களுக்கும் அத்தராத்மாவாடி ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமண வித்தங்கனான இந்த ப்ருதிநி ரூபநிப மதறா பூதங்களைக்கொண்டு தனக்குச் சரீர பூதர்களான ஜீவாத்மாக்களின் புருஷார்த்த வித்திக் காக மேன்மையும் தாழ்மையுமான பம் பூதங்களைப் படைத்தான். (ஜீவாத்மாக்கள் தம்னை ஆராதிப் பதற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளான காண கனோபாயங்களைப் பெற்றுத் தம்னை ஆரதித்து மோக்ஷரூபமான தெர்த புருஷார்த்தத்தைப் பெற வேண்டுமென்று பாமபுருஷன் துத விஞ்ஞாபகம் பண்ணினான்). (ஆனால் காண கனோபாயங்களைப் பெற்ற ஜீவாத்மாக்கள் அனைவரும் பகவானை ஆரதித்து மோக்ஷத்தை என் பெறவில்லை மென்றான், சொல்லு விடுதான்.) இங்மனம் எங்மனம் பஞ்ச மதறாபூதங்களைக் கொண்டுவிஞ்ஞாபகத்த சரீரங்களில்ஜீவன ப்ரவேசித்து த்ருனோனேத்திரியங்கள் கர்மேத்திரியங்கள் அந்தக் காணம் ஆகிய பதினெரு வழிகளில் தன் த்ருனாத்மநச் செலுத்திச் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கின்றான். தி எங்மனம் ஆரதிக்கிறதினில். அந்த ஜீவன் பாமபுருஷனை ஆரதித்துமோக்ஷத்தைப் பெற வல்லவனானும் பகவானால் படைக்கப்பட்ட சரீரத்தை ஆத்மாவாக கினைத்து அந்தர்யாலியாகிய பாமபுருஷனும் கர்மங்களில் கங்கு ரூபமும் திதமம் அனிக் கப் பெற்ற இத்திரியங்களால் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மேன்மேலும் இந்த விஷயங்களினேயே மனப்பந்து செங்கின்றான். இந்த எம்னாரத்தில் ஜீவன் பூர்வஜன்மத்தில் ஏற்பட்ட கர்ம வாலானகனாம் மேன்மேலும் தேறல எம்பக்தத் திற்கு தேறுவான வாலானகனோடு கூடிய புண்ய பாப கர்மங்களைச் செலுதுகொண்டு அந்தத்த கர்மங்க ளின் பனனான ணுகதுக்கங்களை அனுபவியா தின்று கொண்டு துக்கமே கிருத்திருக்கப்பெற்றுச் சமூகம் கொண்டிருக்கின்றான். இங்மனம் ஜீவன் புண்ய பாப கர்மங்களால் கினைதெறவகனாம் பற்பல துக்கங்களை

வினைப்பலவகையான தேஜஸ்களைப் பெறுகின்ற
கொண்டு பாக்கூறிக் கு உளபட்டு மதறாபூதபாணயம்
கொள்கிற இவன் மாணங்களை மாற்றித் தி அனுபவித்
தினான். (மதறாபூதபாணயம் எத்தனைகொள்கின்றான்,
கொள்கின்றான், கேள்). மதறாபூதபாணயம் எளிதில்
திருக்கும்பொழுது ஆதிவந்தமிக் கொள்கின்றான்
சீரமாகவுடைய பாணயமுள்ள பஞ்ச பூசிகளும்
சந்தாதி விஷயங்களுகையி ன் னு ள் ளு ப ள் ள
பாபஞ்சத்தினை காலமுப விபாகவிசாரதமும் தமன்
கொண்ட உதப்புகின்றவாறே எளித்கொள்குதிக்குப்
பிடித்திருக்கின்றான் (எளித்கொள்குதினை மதறவும்படி
எனக்கொள்கின்றான்). அப்பொழுது தான் வருஷங்கள்
கொள்கின்ற மிகவும் பொறுக்கமுடியாத அனுகூலி
கொண்டான். அத்தகைய அனுகூலி. காலத்தினால்
மிகுதியும் உடனும் வரப்பெற்ற எளிதின் மூலம்
கொள்கின்றான் எளிதாய். எளித்கொள்கின்றான்
மூலத்தினால் மேம்பொருள் பெற்றிருந்த ஜீவனை
கொள்கின்றான் அக்கொள்கின்றான் துண்டப்பட்டுப் பாணயம்
மூலம் உடன்கொள்கின்றான் பெற்றான் தனித்துக்கொண்டு காற்
புறத்திலும் கொள்கின்றான். அப்பாடி எளித்கொள்கின்றான்
மேற்கொள்கின்றான் பாணயகொள்கின்றான் மேற்கொள்கின்றான்
கொள்கின்றான் துதிக்கொள்கின்றான் ஜீவகொள்கின்றான்
துதவர்கொள்கின்றான் கொள்கின்றான் மதற பெறும். அதனால்
பாணயகொள்கின்றான் ஜீவத்தின் மூலமென்போம். உன்னவனே!
அனந்தரம் பாணயகொள்கின்றான் துதிக்கொள்கின்றான் ஜீவ
கொள்கின்றான் ஜீவத்தின் மூலமென அந்த பாணயகொள்கின்றான்
கொள்கின்றான் தமன்மேற்கொள்கின்றான் எளித்கொள்கின்றான் மதற
கொள்கின்றான். அப்பொழுது அந்த ஜீவ கொள்கின்றான் ஜீவ
கொள்கொள்கின்றான் அடைந்து கட்டையில்கொள்கின்றான்
பொன்றிருக்கும். அனந்தரம் பாணயகொள்கின்றான் கொள்கின்றான்
கொள்கொள்கின்றான் தன் குணம் பரிசுண்ட பூரி ஜீவகொள்கின்றான்
கொள்கின்றான் (ஜீவத்தின் மதறவும்). அந்த ஜீவமும் அந்த
பாணய கொள்கின்றான் கொள்கொள்கின்றான் தன் குணம் பரிசுண்டு
தேஜஸ்ஸாகக்கொள்கின்றான் (தேஜஸ்ஸின் மதறவும்). அனந்தரம்

பாசபகாரத்தினுண்டான தமன்வினும் ரூபமென்கிற தன் குணம் பறிவுண்ட தேஜஸ்ஸு வாழுகிற மறைவின்றது. தனக்கும் காரணமும் ஊம் ஸீரிக்ஷப் பெற்றிருப்பதுமாவிய ஆகாசத்தினும் ஸ்பர்சமென்கிற தன் குணம் பறிவுண்டவாவு ஆகாசத்தில் மறைவின்றது. காசத்ததை சரீரமாகவுடைய ஸம்வானும் சப்தமென்கிற தன் குணம் பறிவுண்ட ஆகாசம் தன் காரணமான பூதாதியில் மறைவின்றது. கர்மேந்திரியங்கள் திருநெருத்திரியங்கள் ஆகிய பத்து இரத்திரியங்களும் மனம் புத்தி இவைகளும் தத்தம் அதிஷ்டாச தேவதைகளாடன் தம் காரணமாகிய ஸாதனிகா ஹங்காசத்திய சிரமேனிகின்றன. அம்வதற்காரம் தன் கார்பங்களாடன் தன் காரணமான மறைத்தத்தத்தில் மறைவின்றது. அதை மறைத்ததவத்திற்கும் காரணமாகிய பகவானுடைய இம்மாயை ஸ்ரோஷகஸ்திதி ஸம் ஹாரங்களக்கு உபயோகப்படுக தன்னையது; செப்பு வெண்ப்பு கறுப்பு என்னும் இவ்வானங்களைவுடையது (செப்பு வானமுடைய ஜஸ்ஸு, வெண்ப்பு வர்ணமுடைய ஸத்வம், கறுப்பு வர்ணமுடைய தமன்ஸு ஆகிய இக்குணங்களைவே ஸூகாகவுடையது). இவ்வனம் மானவயின்ன ரூபத்தைதயும் அதன் கார்பத்தைதயும் உனக்கு மொழிக் தேரம். இன்னம் எதைக் கேட்க விரும்புகின்றீர்?

மன்னவன் சொல்லுவரும் :— மஹர்ஷி! இரத்திரியங்களை வெவ்வே முடிவாதவர்களால் கடக்க முடியாத இத்தகைய ஸர்வா மாயையைப் புத்தி ஸூக்ஷ்ம யிம்ஸாத எங்களைப்போன்றவர் எப்படி ஸகமாகத் தாண்டக்கூடுமோ, அந்த உபாயத்தைச் சொல்ல வேண்டும். (மதியுடையவன் பகவானிடத்தில் பக்தியை வளர்த்திக்கொண்டு அதனும் மானவையைக் கடந்து அப்பகவானை அனுடயமென்றுமென்று முன்னமே மொழிந்தவையால் பக்தியே இதற்கு உபாயமென்று எற்படுகின்றது. ஆகிலும் மதியிம்ஸாத மர்தர்களுக்குப்

பகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாவது அநிதானையால் ஏதேனுமொரு வழியில் அவர்கள் அதைச் சம்பாதித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் அதற்கு வழியென்னென்று தெரிந்துகொள்வதற்காக மீளவும் வினவுகிறேன்.)

பாபுத்தன் சொல்லுகிறான்:— ஆணைப் பெண்ணுமாய்க் கலந்திருக்கும் பிரானிகள் அனிக்ட பரிணாமத்திற்காகவும் இக்டப்பாப்திற்காகவும் பற்பல கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பினும் அவர்களுடைய கிரியைக்கு சேரே விநோதமாக அனிக்டபே விளைவதை ஆராய்வது பார்க்கவேண்டும். தூரப்பழம் மரணுத்தமான ஸாதுவ கர்மங்களைச் செய்து னம்பாதிக்கவேண்டியதாகையால் ம்ருத்யுதையப் போன்றதும் என்னும் கருத்தத்தையே விளைப்பது மாபிய பணத்தையும் அசித்தமங்களான வீடு வாசம் சிவ்வி கண்பர் பகக்கள் முதலியவற்றையும் வேண்டிய வையு ஸாதித்துக்கொள்வானுமீதும் அவற்றால் என்ன னுகம் உண்டாகும்? ஒரு னுகமும் உண்டாகாது. இவையகத்தில் பணம் வீடு வாசம் முதலியவற்றும் விளையும் னுகம் சிவ்யத்ததும் கடைசியில் துக்கத் திற்கே நேரடியுமாகிருப்பதுபோல் ன்னர்க்காதி பாரிளாக னுகமும் சிவ்யத்ததென்றே அறிவவேண்டும். ஏனென்றால், அதுவும் பிரானிகளுடைய கர்மத்தினால் விளையும்தள்ளவா? மற்றும், அது கர்மத்தமான நகை சிதும் துக்க ரூபமாகவே இருக்கும். ஏனென்றும், மண்டலேசுவாரசன் தங்களைப்போலவே மத்தயர்களும் ஸுமிப்பததக் கண்டு தத்தம் னுகத்தில் அம்வளவாக ஆதாய் உண்டாகப்பெருதிருப்பது போலவே ன்னர்க்காதி மேலாகவிலிதும் தங்களைப்போல் நேரமும் ஸுமிப்பததக் கண்டு தங்கள் னுகத்தை ஆதவிக்க மாட்டார்கள்.மற்றும், தங்களைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட னுகம் அனுபவிப்பவர்களைக்கண்டு தங்கள் னுகத்தை இத்தென்ன னுகமென்று உபேகிக்கும்படியா

தேவதாந்தமும் னமந்த ஆதேவதாந்தமும்
 சர்வதாந் துருவாருகமே அனந்திருக்கிருனென்றும்
 பாவனை, பாசுரத்தின் பரிணாமமான தேவபாணியுடைய
 னகல சரீரங்களிலும் ஜீவாத்மாக்கள் அலைவதும்
 ஜ்ஞாநததையே அநுபாசவுடையபாசையால்
 துருவாருகிதர்ப்பவனென்றும் பாவனை, அத ஜீவாத்
 மாக்கள் அனைவரிடத்திலும் சர்வதாந் உடனே புருஷ
 துருவாருகமே சிவசித்தாகனொன்றுக்குமிருவென ன்றும்
 பாவனை, தேவதாந் தவிர மற்ற பரிச்சுத்தவர்களிடாமல்,
 காதலம் முதலியவற்றில் அமொனாந்திருக்கை, பரி
 சுத்தமான பகவத்களை உடுத்திக்கொள்ளல், எதேனும்
 தேவபாநிசையாகக் கிடைத்ததைதக்கொண்டு எந்தோஷ
 சூத்திரங்களை, பகவானுடைய னவரூப ரூப ரூப
 விபூதிகளை அநிவிக்கொள்ளாந் தத்தில் இருந்த ஆதாம்,
 தேவதாந்தா விஷயமானவற்றில் சேவை, பாசுர
 மாமங்களால் வணக்கதவும் பொய் பேசாமல்பால்
 வாக்கையும் அனீதஹிதர்ப்பவர்களையும் உபவாநாதி
 களால் சரீரத்தையும் அடக்குகை, பாசனிகளுக்கு
 தரிதஞ்செய்க்கவாதேவைதவம், அதக்காண சித்ததம்,
 பதவிரித்திய சித்ததம், அந்புதச் செய னுடையவானுடைய
 பகவானுடைய அனதாசம் செய்கல் ரூபங்கள் இவந்
 தைக் கேட்கை, கீர்த்தனஞ் செய்கை, தயானிக்கை,
 செயல்களை யெல்லாம் பகவானுக்காகச் செய்கை
 (செய்யும் செய்களை யெல்லாம் பகவானிடத்தில்
 அர்ப்பணஞ் செய்கை), வாகம் தானம் தவம் ரூபம்
 கிணறு முதலியன கெட்டுகிடுகை மற்றும் தனக்கு
 இஷ்டமான உடத்தை கிணயி மகன மனை பாணன்
 ஆகிய இவற்றை யெல்லாம் பகவானிடத்தில் அர்ப்
 பணஞ் செய்கை, இவ்வளம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே தனக்கு
 வாதஞ்சவுடைய அனுபூதிகளிடத்தில் ன்னென நம்,
 ஜங்கமஸ்தாவா ரூபமான மற்ற பூதங்களிடத்தில்
 செருமதி, ஸாதுக்களான பெரியோர்களிடத்தில் பரி
 சுத்தமான பகவானுடைய புகழையுபாத்தி துருவர்க்
 கொருவர் பேசிக்கொள்கை, அந்தப் புகழை அநு

பலிக்கவாய் ஒருவர்க்கொருவர் அநுராகமும் ஒருவர்க்கொருவர் ஸந்தோஷமும் உண்டாகப்பெறுகை ஆத்மாத்மிகம் முதலிய தாபங்களினின்று மனத்ததைத் திருப்பிக்கொள்க, யாபங்கலின் ஸமுத்தங்களைப் போக்கவயக்கம் மதாநுபாசனஞ் செய்ப்புருஷனைத் தாங்கள் நினைப்பதும் ஒருவர்க்கொருவர் நினைவு ஸுட்டியனுமாகி ஸாதனபக்தியாக் ப்ரீதிருபமா ஸ பக்தி உண்டாகப்பெற்று அதனும் உடம்பெயராம் மயிர்க் கூர்ச்சம் உண்டாகப்பெறுகை, உலகத்தவர்களைக்காட்டி ஹம் சிவகூணர்களாகி ஒருகால் அக்கதனைப்பற்றின கிருத்தயாக் சோதனஞ் செய்கை, ஒருகால் கிரிக்கை, ஒருகால் ஸந்தோஷப்படுகை, ஒருகால் அகலினைப்பற்றிப் போககை, ஒருகால் கர்த்தனஞ் செய்கை, ஒருகால் கானஞ் செய்கை, ஒருகால் அர்த்தப் பகவானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபானாதிகளை ஆராய்கை, கர்மத்தினும் கிரியையும் பிறகியற்ற அப்பாயபுருஷனை மனத்தினும் பெற்று ஸந்தோஷமுற்றிருக்ககை ஆகிய இவ்விதமான பாகவத தாய்க்கலை அப்பலித்துக்கொண்டு ச்ரீமா காரியணனுடைய ஆராதனத்தின் கீழ்க்கின்று அர்த ஆராதனத்தினும் உண்டானபக்தியினும் எவ்விதத்தினும் உடக்கழுடிவாத பகவானுடைய மாகவமை அநுபாசனமாகத் தாண்டியவர்.

ஐனக மனனமன சொல்லுகிறான் :—உராய ன னெனது பேர்பெற்றதனதும் பாப்பாற்றவென்று உதப் படுகின்றவனுமாகிய பாகவதம்சலின் ஸ்வரூப கீச்சவத்தை எமக்குக் கொள்கிறீர்களாக. நீங்கள் பா ப்ராஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை கன்றாக ஆராய்ந்ததில் தவர்களல்லவா?

சிப்பஸாவன் சொல்லுகிறான் :— மன்னனே! சேதஞ்சேதன ரூபமான இந்த ஜகத்தின் ஸ்திதி ஸ்ருஷ்டி பாளயம் இனத்திற்குக் காரணமும் தனக்குத் தானே காரணமில் நினைது காரணமற்றதும் ஸ்வபன்ம

இரகாம் னுஷுப்தி இவ்விதமாகட்டினால் வேறு
பட்டதான முத்தாவனதை ஆயெ எக்லா அயன்னைத
கிதும் ஜீவாத்நாக்கவிடத்திம் அத்தாத்தாஅய்
அகமத்திசுப்பதும் தேதும் இத்திரியங்கள் ப்ரா
ணங்கள் தமருதமம் இவை ஏததுதமம் அய்நிதாந்
முயத் தி கொன்மின்றனகோ அத்தகையதமாயி
யத்துமே பாப்ராந்மமெனது அநிவாயாக. மனம்
காக்கு முதலிய கீமேத்திரியங்கள் கன் ஜீவன் ப்ரா
ணங்கள் செவி முதலிய மற்ற இத்திரியங்கள் இவை
பெல்லாம், அக்ஸிபின் ஜ்யானிகள் அக்ஸிதயப்போக,
இப்பாபாந்மத்தை அநிய கன்மயயகன். வேதாத்த
ரூபமான சப்தமும் 'இப்பாபாந்மம் கன் முதலிய
ஜ்ஞானேத்திரியங்களானது காக்கு முதலிய கீமேத்
திரியங்களானது அநியப்படுவதன்' என்று உகத்
திம் தத்தம் கிஷியங்கன் அநியகனகனாக எப்பட்
டிருக்கின்ற ககூயாதி இத்திரியங்களுக்கு கிஷிய
மனதெனது தெரிவிக்கின்றது. அய்யழியாள் அது பா
மாத்தம் கிஷியத்திம் ப்ரமணமாயினதது. 'வேதாத்
தங்கள் இத்திரியங்களுக்கு கிஷியமன்'தென்று கீமே
தித்திரதாவின் அகம் பாப்ராந்மத்தை எப்படி அநி
யிப்பதயயாய்? என்றும், இத்திரியங்களுக்கு கிஷிய
மன்'தென்று கீமேதரூபமான அத்தத்தத்திம் ரூபமாய்
அகத அநிவிக்கின்றது. பாப்ராந்மம் இவ்வித பகூத்
திம் இத்திரியங்களுக்கு கிஷியமன'தென்று எகத
கீமேதிக்கும்? கீமேதமே கித்திக்காது. ஆகையால்
கீமேதரூபமான அத்தத்தத்திம் பாப்ராந்மம் உன்
டென்று வேதாத்தங்கள் அநிவிக்கின்றன. (இவ்வனம்
பாபாந்மம் பாத்நகூம் முதலிய மற்ற ப்ரமணங்க
னாய் அநிய ரூபயாததென்றும் வேதாத்த ரூபமான
சப்த ப்ரமணத்தினும் காத்தமே அநியக்கூடிய
தென்றும் ஏற்படுகின்றது. இப்படியாவின் வேகாப்
யானத்தினும் பரிசுத்தமான மனத்தினும் ப்ராந்மத்தை
அநியக்கூடுமென்று வேதாத்தங்கள் முதலியமின்றன
காகையால் மனமும் ப்ரமணமாயினுக்க, சப்த ப்ரா

மாணம் ஒன்றே உள்ளதென்று எப்படி நினைக்க முடியுமென்றும், யோகபரிசுத்தமான மாணம் ப்ரமாணமென்று அறிவதற்கும் மேதாந்த சப்தமே காரணமாகவாய்வேதாந்தசப்தனொன்றே ப்ரமாணமென்று நினைக்கத் தகடில்லை என்பதனும் தமஸ்கூடா என்கிற மூன்று குணங்களே அநுபதிருக்கப்பெற்றனும் காரணங்களுக்கு ஆதாரமாகவாய் வருத்தம் போனதனும் முதலியிருப்பதனாயின பரதாரணம் மூலத்து அனந்தாரணம் இவைகளும் மற்றவைகளும் தத்பயங்கொளவும், ஜீவன் காலகாலநிகழ்க்கின்ற அந்நிகழ்க்கின்ற அனுபவத்து அபத்தின் பரிசுதன் வாய்க்காதிக்கின்ற அனுபவிப்பவனொளவும், தூதரோதந்திய கர்மோத்தியங்களாய் சபதாதி விஷயங்களின்பெற்று அபத்தின் பரிசுதன் னாக அக்கங்களை அனுபவிப்பவனொளவும் சொல்லுகிறார்கள். இத்தகைய சேதகு சேதானங்களெல்லாம் சித்திக்கமுடியாத பற்பல சந்திக்கமுடைய பரப்பாங்கத்திற்குச் சீரோமை முதலும் சிவனிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரப்பாங்கமோமொளவும் அவத்கந்தகாட்டினும் மேதாபட்டு விடுகணமாக இருக்கும். ஜீவன் உத்பத்தி மாணம் மமர்தந் குறததம் முதலிய விகாரங்களுக்கின்றன. ஏனென்றும், அந்த ஜீவன் வரூபமும் போவதனாயிருக்கின்ற தேதனங்களின வரூப காரணம் போங்காரணம் முதலிய அந்தந்த காரணங்களை அந்நித்தயன் (அவன்வதங்களைமுடைய வன் அக்களை ஸாஷாத்தகிரிக்கு நன்சுருஷுடையவன் அந்த அவன்வத களை அடையவாட்டான்) அவன் தேவாதி சீரங்கலில் மேகமும் வகாமின் ஸர்வ காலமும் மாருதியுப்பவன். அவன் கேவல தூதான ஸ்ரவணன், ப்ரானவாய ஒன்று கிணும் ஸ்தான பேதத்தினாலும் கார்வ பேதத்தினாலும் பவ சிவிகலின்ப பெறுவதுபோல, ஜீவனும் ஸ்ரவணாதி ரிசுப்பவனாகிணும் இத்தியபவத்தினும் 'காண்கிறேன், கேட்கிறேன்' என்னும் இவை முதலிய தூதான விகர்பங்களாக்கிடமாகிருக்கின்றன. அண்டமும் ஜாபுமும் உத்தித்தும் ஸ்வேதனும் என்னு பரிவகைப்பட்ட

அந்தத் சரீரங்களில் ஜீவன் பானாவாயு மூலமாகப்
 பாய்ச்சித்து அயற்கைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.
 அவன் விகாரங்களின் தி என்னும் இருவாசுரிசுப்பவன்.
 [இத்தகையவான ஜீவன் பாய்ச்சும் அனுபவனித்தன
 விசுவாசெய்வென்றும், அது கிடையாது.] இப்பக்க
 கின் விகாரங்களைத்தவனினும் விகாரங்களுக்கிடையே
 இருக்கும் இவ்வாதவன்போலியே இருப்பான்; எப்படி
 மாகத் தோற்றமாட்டான். ஆனால், 'அந்த ஜீவன்
 எப்பொழுது எப்படி மாகத் தோற்றமான? அவ்வகை
 தோற்றமக்குக்காரணம் என்ன? என்றால், இந்தச் சிவன்
 கின் கூட்டமும் அகலக்காரம் முதலிய மனேக்குத்திக
 ளும் சிறிது சரீர அம்பாதமும் தொலைகையில்
 ஜீவாத்மாவாகியவ மக்கு ஒரு கனது உண்மையான க்ஷ
 ம்பம் பாகாக்கிலும், மனேக்குத்திகளும் தோற்றம்
 பாய்மையே ஆத்மன் என்றும் தோற்றமக்குக்
 காரணம் தோற்றமாகியவன் கிண்குமாரின, தோற்றத்
 தின் தோற்றத்தினாயின் ஆத்மன் என்றும் உள்வய
 பாகாக்கிலும், [ஆனால் அகலக்காரம் முதலிய மனே
 குத்திகள எப்பொழுது கிளர்ந்திடுகும்? ஆத்ம
 ன்குபத்திதவப்பாதின் கிண்கு எதனும் உண்டாகும்?
 என்றால், கொண்டுதேன்.] பணம் முதலியவற்றின்
 கிருப்பக்கித் துறந்து பத்தகாபனுடைவ பாதா
 கிதவ்களின் எனதும் மானுதபக்தி உண்டாகப்பெற்று
 அதனால் எந்தவா தி குணங்கள் மூலமாக விரிவெடுபுண்வ
 பாய கர்வக்களின் உண்டாவத காகத்வேஷாதிகளான
 மகாமன்களின் அழிக்கவேண்டும். எத்தகைய தோஷம்
 கருவித்தி கிண்குமான கண்களையுடைவனனுக்கு
 ன்ருந்தனுடைவ வெயிச்சம் தோற்றவனுபோல்,
 அவ்வகை காகத்வேஷாதிகளற்றுப் பகிதத்தமாயிருக்
 கின்றமனத்திந்தேஷாதிகளாகியவின் திப்பகிதத்தமா
 கிருப்பதுமையே ஆத்மன் என்றும் உள்வய
 தோற்றம், பக்தி கிண்குமான மனத்தினும் ஆத்ம
 ன்குபத்தித் உண்மையை னாகாத்தகிக்கலாம்.

யான்மன் சொல்லுகிறான்:—ஜீவன் எதை அனுஷ்டித்தால் சீகரத்தில் புன்ம பாய கர்மங்களை உதறி மனம் பலிகத்தமாகப் பெற்று ஸம்ஸாரபந்தத்திற்கு நேருவான ஸயந்த கர்மங்களின் கிங்குத்திற்குக் காரணமும் பாபத்தினென்றும் பாஜ்ஞானமென்றும் பெயருடையதுமாயின ஜ்ஞானத்தைப் பெறுவானே. அத்தகைய காமயோகத்தை எங்களுக்குச் சொல்லீர்களாக. நுன்பு என் தந்தையாயின இக்க வ ர கு ளி ன் அருகில் ஸனகாதி ஸுனிஸர்கள் வந்திருக்கும்பொழுது இங்ஙனமே இந்தக் கேள்வியை கான கேட்டேன. பார்த்து புதர்களுமே அந்த ஸனகாதி ஸுனிஸர்கள் அதற்கு மறுமொழி உதவிக்கீ. அதற்கு என்ன காரணமோ அதையும் சொல்லீர்களாக.

ஆசிரீநோதான் சொல்லுகிறான்: கர்மமென்றும் அகர்மமென்றும் விகர்மமென்றும் கர்மம் மூன்று விதமாக வேதத்தில் எழுவெ வகுசின்றது. இது உகசத்தில் எழுவெவகுபதனது. அவற்றில் பங்ஷி உத்தேசித்துச் செய்யுள் கர்மம் கர்மமென்றும், பங்ஷி எதிர்வாராயம் ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டிச் செய்யும் கர்மம் அகர்மமென்றும், சிஷித்த கர்மம் விகர்மமென்றும் உற்ப்படும். வேதம் என்னவ னுடைய அபிப்தாய ரூபமாகவாய் அதை உள்ளபடி அநிவது அருமை. அதில் எழுவெ வகுசின்றமூன்று வகையான கர்மங்களினும் அதிய வேண்டிய அம்சங்கள் பங்காயவாய் அவத்தை ஆராய்ந்ததிறது எனினில் ஆகக்கூடிய தன்று. ஆகையாக அங்கிஷுபத்தில் பண்டதர்களும் மதிமயங்குகிறார்கள். அவதப்பத்தி சி பாலனுகிரஹப் பதை அநிவது உளக்குப் பேசுபடாதென்று உன் கேள்விக்குமறுமொழி உதவிக்கீயேமென்றி வேறிக்ீ. (பரமபுருஷனுடைய ஆராதன ரூபமான கர்மயோகம் ஸைதிகமென்றும், தார்த்திகமென்றும் இரூபகைப்பட் டிருக்கும். அவற்றில் ஸைதிகம் சித்யமென்றும் ஸைதித்திகமென்றும் கர்மமென்றும் மூன்றுவகைப்

பட்டிருக்கும்.) ஸ்திரீதந்தையரும் அஸ்திரீதந்தையரும் அநி-
 விதஞ்சாதன்மையதான இம்மேதம் பாத்யகூட பி-
 மாணவர்களால் அநியமூதயாத அர்த்தங்களை மோழி-
 யுத் தனமயமாறு. அது அநியாத ஸூட்களாக இரு-
 வந்ததங்களைத் தெனியாக அநிவிக்கின்றது. ஆதினும்
 அபிப்பிராயங்கள் பாத்யகூட பிமாணவமாதிக்ரு-
 ணட்டாதனவயாதையால் அதன் அபிப்பிராயாதன-
 வளிதிக் அநியமூதயமாறு. அம்மேதம் ஸ்வர்க்காதி-
 பணவகளைக் குறித்து யாகாதி கர்மங்களை விதிக்கின்றும்
 அதற்கு அநிவ் அபிப்பிராயமிக்கி. உபகந்திக்-
 குழந்தையான்கு இரு ஓன அதம் கொடுக்கிறவர்கள்
 "இவநச் சாப்பிட்டால், உனக்கு உதவியை
 கொடுப்பேன், ஸ்ட்டிகொடுப்பேன்" என்று ஆகஸூட்டி-
 ஓன அதம் கொடுப்பதுபோல், மேதம் ஸ்வர்க்காதி-
 பணவகளால் ஆகஸூட்டிப் புண்ண பாப கர்மங்களி-
 னின்று விடுகொடுப்போருட்டி யத்னாதி கர்மங்களை
 விதிக்கின்றது. ஓன அதம் சாப்பிடுவதற்குக் கற்கண்டு
 ஸ்ட்டி முதலியவை பண்ணச்சேற. ஆரோக்யமே வங்கலா-
 பவன், அக்மனமே யத்னாதி கர்மங்களுக்கு
 மோகூமே பவனன்றி ஸ்வர்க்காதிவன் பவனன்று.
 இவர்களுக்கு அநிவ் ஆகஸ உண்டாருப்போருட்டி
 ஸ்வர்க்காதி பணவகளைச் சொல்லித்தேயொழிய அநிவ்
 அபிப்பிராயமன்று. ஆகஸவன் ஸ்வர்க்காதிவான
 அயாகந்தா பணவகளைத் துறந்து மோகூதந்தையே
 பவனாக உத்தேசித்துக் காய்ம கர்மங்களையும்
 அனுஷ்டிக்கவேண்டும். (சிந்தனையித்திக கர்மங்களைப்
 பணவகளிற் அநினைத்தினதீப் பந்தியோகத்தின்
 அநியருத்திக்காக அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.) தன்மும்
 தெரியாத ஸூடன் இத்தியங்களை அடக்கியவான
 மூதயாவன் மேதங்களிற் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை
 அனுஷ்டிக்காமல் கிஷித்த கர்மங்களையும் உடத்திக்
 கொண்டு யருவானுளின், அவன் மேதயிருத்த
 கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவையும் மேதங்களிற் விதித்த
 கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவையுமாவத அதர்மங்களால்

ம்ருதபுகிவிடத்தினின்று ம்ருதபுகைப் பெறுவான்.
 ஆகலான வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட சித்வம்
 கவித்திகம் காயம் எவ்வெ ழுந்துவதைக்
 காயங்களையும் சர்வார்ப்பணமென்னும் புத்தியுடன்
 அனுஷ்டித்துக்கொண்டே அந்தத் தாயந்தா
 பங்களில் மனப்பற்றின் நி விசுப்பானுநின்
 கைஷர்ய நேதுவான (ஸம்ஸாரபந்த நேதுவான
 ஸைவாசுமங்களின் கிம்ருத்திக்கு நேதுவான) ந்தான
 னீத்திகைப் பெறுவான். கயவோகம் ஜ்ஞான
 யோகத்திற்கு நேது. ஆனும் மத்ருதிகர்யங்களுக்கு
 மெய்யேது பங்களள் ஏன் உதப்பட்டிருக்கின்றன
 வென்றும், அது உண்மையன்று; அந்ததாதமே.
 ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவற்றில் மூன்றி உண்டாகும்
 பொருட்டு வேதங்கள் வேறு பங்களனைக்
 உறுகின்றனவேயன்றி அவற்றிற்கு அதில் கருத்திலில்.
 எவன் ந்ருதயகாத்திகை (அனுங்கார மகாராதி
 ருபமான பாக்குதி ஸம்பந்த கார்யத்ததச்) சிசாத்திங்
 போக்கிக்கொள்ள விசுப்புகிருநே, அவன் தாத்தரிச
 மான (பஞ்சாரதா தந்தாங்கலில் சொல்லப்பட்ட) சுர்
 மத்தினுதும் விதிப்படி பகவான ஆராதிக்கவேண்டும்.
 (தாத்தரிசம் வைதிகம் என்று இருவகையான சுர்
 யோகத்தினுதும் பகவான ஆராதித்துக்கொண்டு
 வருவானுயிர், சிசாத்திங் பத்திலோகம் கைகடப்
 பெற்று பாக்குதி ஸம்பந்தத்தினின்று விடுபடுவான்.
 ஆரார்ப்புகிடத்தினின்று அனுக்கூதம் பெற்று
 ஆம்ஸாசார்புதும் பகவான ஆராதிக்கவேண்டிய
 விதங்கசெங்கலம் சுற்றிக்கப்பெற்றதற் தனக்கு இஷ்ட
 மான ஸுத்தியுடன் கூடிய பாயபுருஷனை ஆராதிக்க
 வேண்டும். அந்தப் பாயபுருஷனுக்கு மதிரே
 உட்கார்த்து ப்ராணுமாயம் பூதகத்தி மூதலியவைகள
 னால் தேஹத்ததச் சுத்திசெய்துநெந்த அங்கக்யா
 னங்கலாடும் காக்வாஸங்கலாடும் சகசு பண்ணிக்
 கொண்டு அப்பாய புருஷனை ஆராதிக்கவேண்டும்.
 அச்சாவிக்கூதம் மூதலியவற்றினாவது ந்ருதயத்தி

எவறு பகவானைத் தனக்குத் கடைத்த
 பூஜாநம்பவங்கொம் ஆராதிக்கவேண்டும். முதலில்
 ஞான சித்தனம் புஷ்பம் முதலிய பூஜாநம்பவங்களை
 ப்ரோக்ஷணத்தொடரவும் பூமியை விளக்குவது மெருகு
 வது முதலியவைகளாலும் தேவநாத ஆங்க
 உயர்வானவர்களும் பகவானுடைய ஸூர்தியை ஜலம்
 சேர்த்து அடிப்பவது முதலியவைகளாலும் எம்ம
 களித்து வித்தப்பெற்றிக்கொண்டு அனந்தரம் ஆர
 தனத்திக்குத் தொடங்கவேண்டும். பரம்பராதம்
 முதலிய பரதங்களை வந்தாடுத்து மனங்குத்தாடல்
 ஸூர்த்தியில் பகவானை ஆவாஹனஞ்செய்து நற்குதயம்
 முதலிய அங்கங்களில் நற்குதபாதி மக்தரங்கொடும்
 ஸாமந்தரத்தினாலும் உயரம் பண்ணிக்கொண்டு
 ஸாமந்தரத்தினும் பகவானை ஆரதிக்கவேண்டும்.
 நற்குதயம் முதலிய அங்கங்களிலும் ஸூர்திசனாக்தம்
 முதலிய உயர்வங்களிலும் பரிவாரங்களிலும்
 உடன பகவானுடைய ஆரத்த ஸூர்தியை அந்தந்த
 மக்தரங்களில் பரதம் அரங்கம் ஆசனமீதம்
 முதலியனவும் வஸ்துவம் வஸ்தாம் பூஷணம் முதலியன
 வும் எயர்ப்பித்துப் பூஜிக்கவேண்டும். கந்தம் புஷ்பம்
 அசுரமாதமாரி தூபம் தீபம் (மதுபர்க்கம்) கைவேதயம்
 இவை முதலிய உபகாரங்களாக பரிவாரங்களோடு
 உடன பகவானை விதிப்படி ஆரதிதது வந்தோநாங்க
 னாம் துதித்து எம்ம்காரம் செய்வேண்டும். தன்னை
 அர்தம் பகவான்மயமாகவே தியானித்துக்கொண்டு
 அப்பகவானுடைய ஸூர்தியை ஆரதிக்கவேண்டும்.
 பகவானுக்கு அருதுசெய்யப்பண்ணின அன்னந்ததப்
 போஜனத்திற்காக விலகித்துத் ஞான சித்தம்
 முதலியவற்றைச் சொல்லித் தரித்து ஸூர்த்தியில்
 ஆவாஹனஞ் செய்வப்பெற்ற பகவானைப் பரம்பரதம்
 முதலிய அவன் வந்தானத்தில் ஸாமமாக எழுந்தருளி
 விருக்குவது உதவனவஞ்செய்து பூசனையை முடிக்க
 வேண்டும். அகலி வஸ்துவம் ஜலம் முதலிய இடங்களில்

ஆம் ¹அதிதிவிடத்திலும் த்ஞ்ஞதவத்திலும் ஸர்வாத் தாத்மாவான ஸர்வேஸ்வரனை இவ்வண்ணம் எவன் ஆராதிக்கொடுக்கோ, அவன் சீகரத்தில் ஸம்ஸாரத்தி லின்று விடுபடுவான். சூன்ருவது அத்வாயம் மூன்றிற்று.

 விதேஹ மன்னவன் பகவானுடைப
 அவதார ம்ருத்தாத்மகளைப்
 பத்ரி வினபுதலும், தாமிகன்
 அதஞ்ஞ மதனொழி உததாயம்.

மன்னவன் சொல்லுகொள்:— பகவான் தன் ஸங்கல்பத்திலும் எந்தெந்த அவதாரங்களால் எந்தெந்த காரியங்களைச் செய்தானோ, சொல்கொடுக்கோ, செய்யப்போகொடுக்கோ, அந்தந்த அவதாரங்களையும் அந்தந்த அவதார சேஷிகதங்களையும் எமக்குச் சொல்லிர்களாக.

தாமிகன் சொல்லுகொள்:— அனவிடமுடிபாத ம்ருண்பல்வபாகங்களையுடைப பகவானுடைப ம்ருணங்களை எவன் கணக்கெண்ண விரும்புகொடுக்கோ, அவன் பாத புத்தியுடைபவனே மாவான். ஏனென்றும், மேடும்காலகாக மிகவும் பாவதனப்பட்டுப் பூயியி துள்ள தூள்களை எண்ணினாலும் எண்ணக்கூடும். பவவதைப் பட்ட விதேதா சத்திகள் அமைத்த பகவானுடைப ம்ருணங்களைப்போ சொன்றும், ஒருகாலும் எண்ண முடியாது. ஆதிதேவகுலிய காராவணன் தான் படைத்த ம்ருதிகி முதலிய பஞ்சபூதங்களால் பாத்மசாண்டமாமித பட்டணத்தையப் படைத்து அதில் தன்னுடைப அம்சத்தினால் பாவேமித்து அப்பொழுது புருஷனென்னும் பெயர் பெற்றான். இதை கவாஜ புருஷாவதாரமென்பார்கள். இதுவே அவதாரங்களுக் குள் முதலாவதாய். இந்த கவாஜபுருஷன் மூன்று

மேல்க்கூறும் பாதம் முதலிய அம்சங்களையொத்தப்பெற்ற
தேவமுதலாயன. இவனுடைய இத்தியங்களைச்
வயங்கி ஜீவர்களைன்றும் வயங்கி ஜீவர்களைன்றும்
ஈறங்கொடுக்க இயலவைகப்பட்ட ஜீவர்களுடைய
இயலவை இத்தியங்களுக்கும் உண்டாகின. இவனுடைய
ஜ்ஞாநம் இத்தியங்களை ஈறமாய் ஆதிபயோகிய
சிப்பபந்தமின்றி வம்சாபந்தமாய் வம்சமாய்க்கே
வாது. தகர்த்துத் திதகவமுதலாயன. இவனுடைய
வம்சாபவாயுவிவிடத்திலின்றிப் ப்ராக்ரணிக்
பவமென்றெ தான வாதாத்தமும் ஓங்கினென்றெ
ப்ராக்ரணிக் தானம் தமமும் சகவென்றெ சேஷமுதலும்
உண்டாகினதா. அத்தகையதான இவ்வகை
புருஷனை வந்தம் தகவனம் தமன்னென்றெ ப்ராக்ரணிக்
வ்ருணங்களைத் தகத்தின் ன்ருங்கி. வ்ருணிக்
வந்தாய்க்கருங்கு ஆதிபத்தான வ்ருணிக்
(உபாதாந உபாணமும் சிவந்த வானமாய்க்கருங்கி
வ்ருண). பவமாய் தகத்ததப பவத்தமபவாருங்கு
முதலின் ப்ரோகூணத்தாடங்கடி ப்ரஹ்மதேவமு
வ்ருணதாந் (ப்ரோகூணம் தவ்வென்றெ ப்ரஹ்மதேவ
னென்னும் ஜீவனிடத்தின் ஆதுப்ரமென்றெ அவன்க்
சீரமாகக்கொண்டு அவனை வென்னும்படி அவன்க்
திருத்தான) தகத்தின் வந்தாய்க்கருங்கு தவோ
கூணத்தாடங்கடி குத்தாய்க்கருணதாந். (வந்தாய்க்
கருங்கு ப்ரோகூணம் தவ்வென்றெ குத்தானென்னும்
ஜீவனிடத்தின் ஆதுப்ரமென்றெ அவன்க்
சீரமாகக்கொண்டு அவனை வென்னும்படி அவன்க்
திருத்தான) தகத்ததப பாதகாக்கும்பொருங்கு
வந்தாய்க்கருணத்தாடங்கடித் தான வ்ருணதாந்
அவத்தித்தான. அப்பாதபுருஷம் வந்தாய்க்கருங்கு
வ்ருணதாந். அவ்வ்ருண ப்ரஹ்மண கருத்திய
வந்தாய்க்கருணதானவானவ்ருணதாந் தவ்வென்றெ
கருங்கு அவன்க் கொன்றிருத்தான. இவ்வனம் அவன்
தகத்திக்கு உபாதானகாணவாய்க்கருங்கு. அத்
தகவ பாதபுருஷனிடத்திலின்றிப் ப்ராக்ரணிக்

வ்ருஷ்டி வந்திதி ஸந்தாராக்ஷன் உண்டாகின்றன. மற்றும் அப்பாயபுருஷன் தம்மனுடைய பார்வையும் தகைஞனுடைய புதல்விஷயமையே ஸூர்த்தி மெனப்பல விடத்தில் காணென்றும் காராயணமென்றும் இரண்டு உருவங்களுடன் அவதரித்து ஸன்னாபந்தத்திற்கு நேமதுவான வணந்த காமங்களை சிவஞாதநியை கீனைவிப்பதாயே ஸ்ஞானயோகத்தை காரதாநிகஞ்சுக்ரு உபதேசத்தாகம். காரகாயணஸூரியான அப்பாய புருஷன் இப்பொழுதும் காரதர் முதலிய சிவீ ஸ்ரேஷ்ட டர்கனார் பணியமபட்ட பாதாசவிசுதங்களுடைய ஸூகிப் பதிகாஸ்யமத்தில் இருக்கின்றார். இவ்நாள் பதிகாஸ்யமத்திய நவஞ்செய்கின்ற காராயணனைக் கண்டு 'இவன் தவத்தினால் என் வந்தானத்தைப் பெற விரும்புகிறான்' என்று பாக்கு அவனுடைய தவத்தை அழிக்ரும்பொழுது மனமறனை அவனுடைய பரிசு சங்களுடன் அனுப்பினான். அம்மன்மதன் அப்ஸான்சீ கவின் உட்டக்களோடும் ஸனந்தருதுளோடும் மந்த மாஞாதத்தோடும் (பகாசென்னமோடும்) பதரியென்று ப்ரவீர்த்தமான அப்பகவானுடைய ஆஸ்ரமத்திற்குச் செவது அவனுடைய மதுநியையை அநிபாதவ னுயகயார் ஸந்தீகவின் கடைக்கவ்ஸுஞ்சங்கவாசெற பாணங்கனார் அவனை அடித்தான். ஆதிநேவனுவிய காராயணன் இத்தான் செய்த அவகாமத்தை அநிபது ஸ்தேதத்தியமென்றும் கர்வயின்நிச் செத்து கடுங்குகின்ற அம்மன்மதன் முதலியவர்களைக் குறித்து 'ஓ மன்மதி ஓ மந்தமாருதி ஓ அப்ஸானடகதைவர்களை' சிங்கன் பவப்படனேண்டாம். கான் செய்யும் அதிநி வத்காரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வீர்களாக. இந்த ஸன்னாஸமத்தைச் சூன்யமாகாதபடி செய்வீர்களாக. (அதிநிகவிய்வாத ஆஸ்ரமம் சூன்யமே வகஸவா?) என்றான்.

ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! அபயம் கொடுப்பவனுவிய ஸ்ரீவக்காராயணன் இந்நாளும்.

மொழிகளில் கண்மதன் மூதலிய தேவதைகள்
கெட்கத்தினும் தலை எண்க்கொன்று மன இரக்கத்
துடன் மேய்வருமாறு மொழிந்தார்கள்.

காமாநிகள் சொல்லுகிறார்கள்:— காங்கல்
அபராதத் தெய்தியும்பினும் நீ பங்கவிடத்தின்
இங்கனம் அனுக்காதம் சொல்லென்னும் இது
ஆசிரியனானது. ஏனென்றும், நீ காமம் க்ரோதம்
மூதல் மிகாங்கனந்தவன்; தேவங்களுக்கிடமான
பாக்குதி புறங்களைக்காட்டி ஏழை மிகவுணமா
யிருப்பவன்; ஆதம காகாத்தகாட்டு செய்து அங்காத்
மாண்புபவத்தினும் ஸந்தோஷமுற்ற ஐதேகத்திலர்கள்
கந்து பணியப்பெற்ற பாதாமித்தங்களுடையவன்.
(உன் பகதாங்களுக்கே காமாநி மிகாதவன் உன் பகத
தின்மையென்றும், உனக்கு அமை எம்மனம் உண்டாயி?)
உன்னைப்பணிசது அதனும் கங்காநிதோகங்களைக்
கடத்து பாதபதத்ததை அடைபவர்களுமே
உன் பகதங்களுக்கு இத்தாநி தேவதைகளால் பத்பவ
கிணங்கனும் உண்டானது கங்காமே. (ஏனென்றும்
'இவர்கள் எம்மனம் கடத்து கங்கனும் கிடைக்க
அரிதான பாதபதத்திற்குப் போனோகன்' எனனும்
போனும்மிகும் இத்தாநி தேவதைகள் உன் பகதங்க
ளுக்கு கிணங்களைச் செய்கின்றார்கள்.) உன்னைப்
பணியாத மத்தங்களுமென்றும், பணிகில் குழகன்
ஆசனங்கும் கப்பன்கொடுப்பாறுபோல கங்குத்தில்
இத்தாநி தேவதைகளுக்குப் புரோடாகம் மூதலிய
அனகவர் கணியப்பாங்களைக் கொடுக்கிறானகவால்
அவனுக்கு அன்களால் கிணங்கன் எனவரும்
கேரிமெததில்லை. ஆனும் உன் பகதனுக்கு கிணங்கன்
கேரிமனும் நீ அவனுக்கு கங்குவிருக்கின்றனை
கானகவால் அவன் அந்த கிணங்கலிய தலைமேல்
அழகைத்து கடக்கினான். இப்படியானபின்பு உனக்கு
கிணங்கனென்றித கங்கங்கனும் இடம் உண்டோ?
கிண படு தாதங்கனையும் குகிர் செய்கில் மகழ காத்

பாசனம் காக்கின் போகங்கள் கிண்டல்தின் போகங்கள் இவைகளையும் தவத்திற்கு மிகவும் செய்கையால் கணவந்த கடப்போம் கடக்கமுடியாத வகையையும் கடத்துவதென்பவனத்தகோபத்திற்கு உட்பட்டும் குணப்படியின் முழுநுகிறார்கள்; அருத்தியும் அறுவடிக்க முடியாத தவத்தையும் சார்புகளால் அழித்துக்கொள்கிறார்கள். (உன்னிடத்தில் பக்தி இல்லாமல் மெழும்பே தவந் செய்கிறவர்களுக்கு இரண்டு வழிகள் எற்பட்டிருக்கின்றன. அவர்கள் எங்களுக்குவது கோபத்திற்காவது உட்படுகிறார்கள். அதில் எங்களுக்கு உட்படுகிறவர்கள் காமபோகங்களையானும் அனுபவிக்கிறார்கள். கோபத்திற்கு உட்படுகிறவர்களோமென்றால், மிகவும் மாத புத்தியர்களே; உமென்றால் அவர்கள் போகமோகம்களையெல்லாம் விவரமாகக் கோபத்திற்குட்பட்டும் சரபம் கொடுப்பது முதலியன செய்து அருத்தவந்தை பெறலாம் அழித்துக்கொள்கிறார்கள்.)

தாயின் சொல்லுகிறார்: அந்தக்காமன் முதலியவர் இத்தகைய சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்களுடைய எவ்வளவாதி கர்வத்தை அழிக்கவிரும்பித் திறமைகள் அமைந்த பகவான் மிகவும் அற்புதமான காட்சியை எவர்களுக்கும் உன்ரு அங்கங்கிற்றுக்கொண்டு தனக்குகருகாகச் சொப்பவர்களுகாமெனமெட்க்கையர் மணிகளை அவர்களுக்குக் காண்பித்தான். தேவகதைகளில் பணிகாரர்களான அந்தக் காமாதிகள் அழிய உருவக்கொண்ட ஸ்ரீ மதானகடியிகன்போன்ற அம்மடக்கையர்மணிகளைக் கண்டு அவர்களுடைய ரூபனைகடிவத்திலும் தங்கள் குவி மழுங்கப்பெற்று அவர்களுடைய மேலியின் கணத்தை மோந்து மதிமயங்குகிறார்கள். தேவர்களுக்குத் தேவனுள் பரமம்தேவனுக்கும் சிவாமகனான அந்த கரகாயனன் மன்மதன் முதலியவர்களைக் கண்டு 'இம்மடக்கையர்களுக்குள் உங்களுடொத்த உருவமுடைய ஒருத்தியை

அகழத்திற்கொண்டு போனீர்களாக, 'எ ன் ன ரு ம்
 என்னைக்கு மேற்பட்டவர்களே பொழிய என்னை
 சொத்தவன் ஒருத்தியும் இல்லையே' என்கிறீர்களா?
 ஆகிலும் ஒருத்தியை அகழத்திற்கொண்டு போனீர்க
 ளாகிள், அகழ் உங்கள் மீளக்கூத்திற்கெல்லாம்
 அகழ்காரையிலுப்பான்' என்றான். அந்த தேவப்பூத்
 றர்கள் அப்படிப்பேசினாறு மகனானுடைய ஆற்றலையை
 அங்கேசித்து அகலினவழங்கித்து அப்பொமடந்தைவர்
 களில் பெற்ற வளங்கி வெள்ளும் பாலித்திபெற்ற
 ஒரு மடகதைபாமனியை அகழத்து அகலின முன்
 னீட்டுக்கொண்டு தேவியாகம் போய்ச்சேர்ந்து தேவ
 லாபரீக இத்தானாகு மகனாராஞ்சொத்துதேவர்கள்
 அகலினமும் செட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சாராவண
 னுடைய மாதந்தைமொழிகதர்கள். இத்தகை அகதக்
 சோட்டு போய்ப்புறமுடிபயந்தான். தவணப்பற்றினவர்க
 ளை அகலிடாது காக்குத்தன்மையனும் என்றும்
 சிவமாதனனுமொரு அப்பகவா லுமனானுமொருவரும்
 தந்தாத்மொய்யும் அகலாதி மறுப்பிக்கவாகவும்
 என்னை தகைதவும் மறானுபாமனுமொரு சிவமனாக
 வும் இருத்தின கேஷமத்திற்காதத் தன் அம்சத்தினும்
 அகதரித்து லீனாத் பாமாத்மங்கலின் உண்மையை
 அறிவிக்கவல்ல நுஞானமொகத்தை உபதேசித்தான்.
 அங்கிஷ்ணுமே லுபக்சியனும் அகதரித்து
 வேதங்கிளப்பறித்துக்கொண்டுபோன மதுவென்னும்
 அகலானகொந்து அகவேதங்கிளமிட்டுக்கொண்டு
 வந்தான். மத்ரம், இப்பாமாருஷன் மதன்பாவதாஞ்
 சேபது அகதகாதனென்னும் மதுவையும் பூரிவையும்
 நுகறிவியும் சிவிகளையும் அகலித்தான். வாரதா
 வதாஞ்செய்துபதனவனுத்திலின்று பூரிவை மேலுக்
 குக்கொண்டு வகுவின்ற இம்மதானிஷ்ணு லீனான்
 பாஷலீன முடித்தான். மத்தும், இவன் உபமாதாஞ்
 செய்து அககுதம் கடைவதற்காக மத்தாபிவதற்கைத்
 தன் முதுகெல் தரித்தான். மத்தும் இவன் முதலீ
 கிடம் அகப்பட்டுவகுத்தித் தவணச்சாரணம் அகடைத்

கஜேந்திரனை அம்முதலிலிடத்தினின்றும் விடுவித்தான். வாகனெவசென்னும் சிவிகன் கன்யபந்தாக வயிற்றுக் கொண்டுவுருள்பொழுது மிகவும் அப்ப சரீரனும் தனத்தினும் இனித்தவர்களுமாயிருக்கையால் குளப் படிவாகக் கடந்து வாரூபுயமாகல் அதில் சூழ்வி இந்நிர ளும் பரிதாபனஞ் செயல்பெற்றுத் தனனைத் துதிக்கை யில் இப்பாமபுருஷன் அனாகனை அம்வாபத்தினின்றும் விடுவித்தான். பாத்மநாதம்மையில் அகம்பட்டுக் கொண்ட அங்கித்திரனையும் அதிலின்றும்விடுவித்தான். மற்றும், தீரன்வகர்புயின் கருதாத்தில் அடைப்புண்டு அகாதகனாயிருந்த தேவகந்திரனை அம்வாபத்தி னின்றும் விடுவித்தான். மற்றும், இவன் கரீமச்சமாய் அவதரித்து வாகுக்களுகரு அபவங்கோடுக்க முயன்று அனூர ஸ்சேஷ்டனாபி தீரன்வகர்புயைக் கொன் றான. மற்றும், இப்பாமபுருஷன் தேவானூ யுததத் தில் இருத்தாதி தேவகைகளுக்கு உபகாரஞ் செய்ந முயன்று அனூர ஸ்சேஷ்டர்களை வதித்தான். மற்றும், மன்வந்தாவதனைத்திறும் தன்னுடைவ அவதாரகை னால் உலகங்களைப் பாதுகாத்தான். வாமனனா அவதரித்து வாகிக்கிற கியாதத்தினும் பரிசகார்த்தி மிடத்தினின்றும் பூமிமயப்படுத்தி அதிதிரிச பிள்ளை யான இந்நிரன் முதலிய தேவகைகளுக்கும் கொடுத்தான். கதந்நவர்களின் குளத்திற்குத் தாமசேதுவாகிய பாகராமனும் அவதரித்து இருபத்தொரு நடையகன் கூத்திரங்களை வதித்துப் பூமியின் கூத்திரப்பூண்டே இவ்வாதபடி செய்தான். மற்றும், அம்விஷ்ணு கீதா பதியாகிய ஸ்ரீராமனும் அவதரித்து உலகங்களின் பரபங்களைப் போக்கவன்ம புகழ்களுடைவனானுமி னமுத் தத்தில் வேறுகையக் கட்டி இராமனையும் இவர்கையி னுள்ள மற்ற அரக்கர்களையும் வதித்து இப்பொழுது வினக்கமுத்திருக்கென்றான். கர்மத்தினும் விடையும் பிதலியந்த இம்மநாபுருஷன் பூமியின் பாத்மாத கீர்க்கும்பொருட்டு வதுமன்சத்தில் அவதரித்துத் தேவகைகளை அம்செய்வமுடியாதசெலங்களை உடத்தப்

இவற்றினின்றும் பாரதம்மணர் கூத்தியர் மயம்மர்
 குத்தர் என்பிற ஈன்று வர்ணத்தவர்களும் மத்யாதி
 குணங்களோடுகூடி பாரதம்மசர்வாதி ஆஸ்ரமங்களுடற்
 தனித்தனியே உண்டாகுகள். ஈன்றுவர்ணங்க
 ளாகவும் வாம.ஆ ஆஸ்ரமங்களாகவும் பிரிந்திருக்கிற
 இத்த பாரதிகளுக்கும் தவகளுக்கு சபகூத்
 காரணமும் ஸாம சோமகணுமாவிய பாயுருஷின்
 ளவர்கள் பணிகெடுத்தேனோ, மத்தும் அயமதிக்கெடுத்
 தோ. (தேவதாநாங்கனோடு ஸாமதா சீஸகெடுத்
 தோ). அவரது கர்ணம்மங்கலினின்றும் கருவி
 காகத்தின் கிழுகெடுக்க. (அம்மான் தனிப்ப பணிகளு
 உத்திவிக்கும்படி. சூதமாக்களுக்குக் காண்கனோ
 பாதகனோ அளிக்க, அசந்தக்கொண்டு ஆகிணப் பணி
 வாமம் அயன் அயமதிக்கெடுக்கன் க்ருதநாபினோ
 மர்மமா? பாயுருஷன் தங்களுக்குக் காண
 னென்றும் அவள ஸாவஸோமகனென் ழமணர்மர்மாத்
 பானென்றும் அறிவு கோப்பெற்றும் அயன் ப
 பணியாதவர்கள் க்ருதக்கன்களோமாதவரம் அயான
 காகத்தின் கிழுகெடுக்கனென்பது காதமே.
 அத்தகைய அறிவிக்காத கோம ஸுடாகவின் கதி
 ளன்னென்றும், சொன்னுமினோ), பகவானுடைய
 கதைகளைக் கேட்பதும் அவனுடைய குணங்களைக்
 கேட்காதுசெய்வதுமாவிய இவற்றிற்குமேது தாத்தி
 கிருக்கெடுத்தீகளும் குத்தாடுகளும் உக்கிரப்போல
 பாகவதர்கமான் தமைய செய்வத் தருத்தவர்களோ.
 (இவர்களும் பாகவதர்களின் க்ருதயக்கு விஷயமாடு
 ணம்மார் பத்தத்தினின்றும் கிடுபடுகெடுக்கன்.)
 பாரதம்மணர் கூத்தியர் மயம்மர் என்பிற ஸாம
 வர்ணத்தவர்களும் சேதாதிகாநுணுடையவர்களாக
 வர் தத்தன்குணம் பெற்றுப் பகவானுடைய பாதா
 கித்தங்களை அகடவதற்கு உரிமையாளர்களாகிநூதும்
 மேதங்கலில் சொன்னுமித ஆர்த்தனாதங்களின் மனம்
 சொன்று எவர்க்கும் ஸுதவிய பண்களை கிரும்பி
 அயத்திற்காக ஸுதநி செங்கெடுக்கனத்திப் பகவா

மூட்டைய பா தாசுவித்தங்களைப் பணிபெற்றிடில். ஸம்ஸார பாதத்திற் றெடையாகாத கர்மமே கர்மமென்றித கர்மத்தினுண்மையை ஆதீனாதன்களும் அதை வந்தித பெரியோர்களைப் பணிபெறு கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதற்கு, நிலையானக் கமத்தவர்களும் மூர்க்களும் மா விஞ்ஞானம் தங்களைப் பெரிய பண்டிதர்களாக கிளைத்துக்கொண்டு செவிக் கெளரியமாய்களான அத்த வாதவாக்யங்களால் மதிமயங்கி 'அபாஸமடந்தைப் பன்னாடு கமரது விளைவாடப்போகின்றும்' என்னும் இவை முதலிய ¹ சாநு வாக்யங்களைப் பிதற்றுவிஞர்கள்; சஞ்ஞானத்தினும் கோமான அசொராடு ஸங்கப் மூட்டையவர்களும் ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் விருப்ப மூற்றவர்களும் ஸர்ப்பயப்போல் கோபமூறுத்தன்மையின ளும் துரமங்காசிகளும் அச்சுதனுக்கம்பர்களான பெரியோர்களைப் பரிஹவிக் கெஞர்கள். அத்தகைய ஸ்டர்கள் ஸ்திரீகளைப் பணிவு தன்மையர்களா விருப்பவாகனந்திப் பெரியோர்களை அடுத்துப் பணிய மாட்டார்கள்; ஆனும்பென்னுமாகக் கந்தனுப விற்கும் ஸங்கத்தையே மூகவாகவூட்டைய இவ்வத ஸாழ்க்கையில் இருந்து ஒருவாக்கொருவர் ஆரோவாதங் களைச் செய்கிறார்கள்; போபத்தினும் அன்னதானம் வந்தாதானம் இவை செய்வாமதும் தகழினைகள் கொடாமதும் கேவலம் ஜம்பத்திற்காக யாகஞ் செய்கிறார்கள்; ஸீவனத்திற்காகப் பகக்கலை நலிவிக் கிறார்கள். அது நலிவகவென்று தெரிதும் ஆராய் தநிவமாட்டார்கள். துஷ்டர்கள், பணம் முதலியன அமைத்திருக்கவாசெ ஸம்பத்து க்காமாதிபத்யம் முதலிய ஸம்பவ்யம் கற்றுநத்திற் பித்தம் கர்மி கொடை அழவிய உருளம் அமைத்திருத்தம் தேவபயம் ஸ்வொனதன்மார்த்த கர்மாதுஷ்டானம் ஆவிய இவைக ளால் கர்மமூண்டாகப்பெற்று அதனும் மதிமயங்கி

1. சாஸொக்யம்—இனிப் காண்க. பொருளில்லாதப் பொயினும் செவிக் கெளரியமாய்கிறக்கை.

சாம்பாஸிஷம், அனனுபாய மன்னாப மன்பாஸாதிகளை
உன்னாடி அறிந்து அவனிடத்தில் சிபிரிசந்
தனாபாய வர்களுக்கும் அனனுபாயப்பர்களுமான
பெரியோர்களையும் அனமதிகவின்னார்க்கு. இவ்வனம்
இருக்கின்ற அவர்கள் அனந்த ஆத்மாவ்களிடத்திலும்
அந்தாதந்தாயார் அனமது அவர்களுகரு சிபிரமகரு
விருப்பனனும் ஆகாசம்போல் அவர்களுகடைய தோஷம்
நின்றப்பெருமம் பரிசுத்தனும் சிறந்த புருஷார்த்த
மன்னாபனும் வேதாததங்களாக அநிவகடைய மன்னாப
மன்பாஸய்களை அனடமனனுமாவை சாம்பாஸிஷப்
பெரியோர்களிடத்தில் கேட்கிறதிலும். ஆகையால்
அவர்கள் வேதத்தினுடைய ததவார்த்ததத
அறித்தவர்களல்லர். சின்னியோ வென்றும், தங்கள்
மனோததங்களிப்பத்தின பேச்சுக்களைப்பேசிக்கொண்டு
பொழுது போக்குகின்றார்கள். எனென்றும், அவர்கள்
ஒன்றுமறியாதனாட்களல்லவா? (அந்தானத்திற்காக
விவாஹம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், குறு
காகத்தில் மனவினயப் புணரவேண்டுமென்றும்,
யாகத்திற்காகப் பகவை எடுக்கவேண்டுமென்றும்,
பாசிக்கனும் மூதலியனற்றும் பணம் அம்பாதிக்க
வேண்டுமென்றும் சாந்தாங்கன் சொல்லுகின்றன
வாகையால் அதனபடி உடக்கிறவர்களை எவ்வளவு
பழிக்கலாமென்றும், செல்லுபிறை, கேள்.
உலகத்தில் மந்திரிகளைப் புணர்தல் மாய்வம் புடுத்தல்
மதப்பாணம் செய்தல் ஆகிய இவை ப்ராணிகளுகரு
யாகத்தினால் சிதம்பரம் ப்ராப்தங்களாகிருக்கின்றன.
ஆகையால் சாந்தாங்கன் அவற்குச் செய்யவேண்டு
மென்று கிதிக்கிறதிலும். சின்னியோ வென்றும்,
கிவயிக்கின்றன (மந்திரிகளை மினைத்தபடி புணரலாகாது.
கிதிப்படி மணம்புரிந்து அவனியே புணரவேண்டும்.
அநிலும் குறுகாலம் தவிர மற்றகாலங்களில் புணர
லாகாது. யாகத்தவிர மற்ற காலங்களில் மாய்ஸந்ததப்
புவிக்கலாகாது; மதப்பாணமும் செய்யலாகாது எனது
சிவயிக்கின்றது). மந்திரி ஸம்போகம் மாய்ஸ்பாஜனம்

மதவபாணம் ஆவெ இவத்தினின்று மீண்டிருக்கையே
சாந்தரத்திற்றுப்பிராணாமிருக்கும். (ஆனந்தமனைவியைப்
புணர்ந்த பாகத்தில் மாம்பலகதனம் புதிதம்
மதவபாணம் செய்தல் ஆவெ இவத்தையித்திக்கனாமே
வென்றும், அவற்றிக் உபயோகத்தை அநியாமம்
கேவலம் தேவா ஸகத்திற்காகவே உபயோகப்படுத்து
வார்களாகின் அகவ மிக்கத்தக்கவையகனோவாம்).
தனத்திற்குத் தர்மாலுபிடானமே பகன். (பாதி
காதலம் முதலியவற்றும் வம்பாதித்த பணத்தைக்
கொண்டு பகவானுடைய ஆராதனாபுரான தர்மங்களை
அனுஷ்டிக்கவேண்டுமன்றி அகத வேறுவிதமாக
உபயோகப்படுத்தலாகாது.) தர்மாலுபிடானத்தினும்
சேதஞ்சேதனங்களின் உண்மையைப்பற்றி அநீதும்
பகவானுடைய உண்மையைப் பற்றி அநீதும்
உண்டாகும். அந்த தீஞானத்தினும் பரிதாபம்
முதலிய வாய்க்கம் திட்டப்பெருகையவெ சாத்தியம்
உண்டாகும். சிவ இவ்வனம் தீஞானத்தித்திடமான
தர்மாலுபிடானத்தையே பாயோஜனமாகவுகடைய
தனத்தின் உபயோகத்தை அநியாமம் விஷயபோகத்
திற்காக உபயோகப்படுத்துகின்றான். அவர்கள்
தேவாத்திற்று வந்தித்தத்தினும் தடுக்கமுடியாத
வீரவழிகடைய மிகுத்து வேருவதை அறிவெதிக்கே.
(ஆகையால் அவர்கள் மிக்கத்த தகவாகனே.)
மறுனத்தில் மதவபாணமும் பக மாம்பலகதனமும்
பாணனைச் சீரமாகவுகடைய பாகாத்மாயுக்குப்
பகவானுடைய விதிக்கப்பட்டவை. இவ்வனமே வந்திக
னைப் புணர்வதும் வந்திக்காகவேயன்றிக் கேவல
ஸம்போகத்திற்காக வந்து. இந்த அநெக்தியோடு
உத்துவார்களாகின் மதவபாணம் மாம்பலகதனம்
வந்திகஸம்போகம் ஆவெ இவை மிக்கத்தக்கிடமாக
மசட்டா, பரிசுத்தங்களோவாம். இப்படியாகின் பகவை
வதிப்பது வந்திகவையாகாது. பின்னையோவென்றும்,
பக சீரம்பெற்ற ஜீவாத்மாவின் உஜ்ஜீவனத்தின்
பொருட்டேயாம். இவ்வனம் பரிசுத்தமான தங்கள்

வள்ளுந் தாம தர்மங்களின் மர்மத்தை ஸூடர்கள்
 அதியாயம் போகத்திற்காகவே பகதிக்ஷணதிகளை
 கடத்துகிறார்கள். இங்ஙனம் ஏற்பட்டிருக்கிற தர்ம
 வாலிஷமத்தை அதியாத அனத்துக்கள் வணக்க
 மீது நித் தங்களைத் தாங்களே ஸத்துக்களாக
 அபியாஸித்துக்கொண்டு 'மயக்ரு மன்ன மருமோ'
 என்கிற சங்கையின்மாமரைநாயம் நியே 'மயக்ரு ஒரு
 கெடுதியும் இல்லை' என்று பேசிய கமிக்கையழுதைய
 வர்களாகப் பகக்களுக்கு த்தோஷஞ் செய்திருக்கன்.
 அந்தப் பகக்கள் பாஸோக்குசென்று தங்களுக்கு
 த்தோஷஞ் செய்த அபயுருஷர்கள் அமலிடம் வர,
 அவர்களைப் பகழிக்கின்றன. மற்றும், அல்லுடர்கள்
 பிறருடைய தே ஹ ம் க ளி ல் த்வேஷிக்கொண்டு
 அபிசாரம் முதலிய கோடிய செய்களைச் செய்
 கிறார்கள். அந்த த்வேஷம் தங்களுக்கும் பிறர்க்கும்
 அத்தாப்தமாயிரிதும்பவனும் சிவாமகனும் துக்கை
 களைப் போக்குத்தன்மையனுமாவிய பாய புருஷ
 னிடத்தினேயே போய முடிந்ததாகையாம், அவர்கள்
 அவனையே த்வேஷித்தவராவார்கள். மற்றும், அவர்கள்
 பின்னி பெண்டர் முதலிய அனுபாதங்களோடு
 உடியதும் விளம்போன்றதுமாவிய தேஹத்தி
 ன்னேதாம் வேளூர்நப்பெற்றுக் கடைசியில் காசத்தி
 கிலுகிறார்கள். இவர்கள் ஐஞானசிஷ்யுடையதும்
 அடைத்தவர்களல்லர்; கேவல ஸூத்தனத்தினும்
 சேர்த்தவர்களல்லர்; தம் அந்த காறங்கையே
 பாதாமமாகக் கொண்டவர்கள்; ஒரு கணமாரினும்
 ம்மாயாபாசின்காரம் ஒய்க்கிறாக்கும் தன்மையாக்கர்;
 தேஹாதிகளை வீடுகின்றிருப்பவையசென்று வீணத்து
 அனத்திக் கேஷமத்திற்காகவே ஓராமம் கார்வஞ்
 செய்துகொண்டிருப்பார்கள். ஒன்றுக் தெரியாத
 ஸூடர்கள் தந்ததுஞ்களுடைய அனுபாதத்தினாலும்
 உபதேசாதிகளாலும் கையேறுவார்கள். ஐஞான
 சிஷ்டர்களோயென்றும் தாங்களே கையேறு
 கிறார்கள். இவ்வுடனுஞ் சோத இல்லுடர்களோ

மேன்றும், தங்களுக்கும் தங்களுக்கிடையிலும், பிறரை படுத்தும் கையேற மரட்டார்கள். விண்ணோரையென்றும், தங்களை சூழ்ந்துக்கும் ஏழ்ந்தாட படி பழாக்கி விடுவார்கள். (கடைசியில் உத்தராத லுன் மத்தையே பெறுவார்கள்.) ஆத்தகாததர்க்களான இம் மூடர்கள் பரிதாபம் முதலியவைகளால் பிடிக்கப்பட்டுத் தங்கள் அஞ்ஞானிகளாகிவிட்டும் தங்களை ஐஞ்ஞானிகளாகப் பரிசுத்துக்கொண்டு சிவகாமம் செல்லுகையில் தங்கள் மனோதாக்களெல்லாம் பழாகப் பெற்றுச் செம்பெண்ணும் கார்வத்தால் செய்யாமல் ஜீவதகாதினேவே அருத்தப் படுவார்கள். மத்தும், அவர்கள் தங்கள் மிகவும் பாயாஸப்பட்டு ஸம் பர தித்த விடுவாசை சென்ற கண்பர் பெண்ணுர் முதலிய பரிசுத்துக்களை பெல்லாம் துறந்து மாணுதேவ பரம் மூர்த்திகளாகையால் (சர்வார்த்தாத்மாவான பரம புருஷ ஸீடத்தில் மனஞ்சொல்லப் பெறுதலாகையால்) காசத் தித்துப் போகியென்றுமென்றும் கிரியப்பமந்தவாசினும் காசத்தை அடைகின்றார்கள். மாணுதேவ பக்தர் களோ மேன்றும், அன்னம் காசத்தை அடைவ மரட்டார்கள்; ஆம்மாணுதேவனுடைவ மாணந்தானமான பரமபத்தத்தையே அடைவார்கள். அவர்கள் என்னும் மீண்டு எம்மாதத்தை அடைவமரட்டார்கள்.

மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அப்பகவான் எக்கா கத்தின் எத்த சிறுமுடையவனு கிரியப்பான்? எத்தகைய ஆகாரமுடையவனு கிரியப்பான்? எத்த காமத்தால்ச் சொல்லி எத்த விதிவின்படி அவனைப் பூஜிக்க வேண்டும்? இதை வெள்ளன் எங்களுக்குச் சொல்லிடுவான.

நாயினன் சொல்லுகிறான்:—அப்பகவான் க்ருத யுகம் தீரோதாயுகம் த்னாபாயுகம் கலியுகம் என்றெ காங்கு யுகம்கலிதும் பவகைக சிவங்கனும் பவகைக காமங்கனும் பவகைக ஆகாரங்கன முகடையகனும் பவ வகைகளால் பூஜிக்கப்படுவான். க்ருதயுகத்தில்

வெறுப்பு சீதமும் காங்கு புத்தங்கனும் உடையவனாகி
 துடைகள் தரித்து க்ருஷ்ணாதினத்தினும் மத்தோப
 னீதம் அணித்து அகமாவை தண்டம் உயன்டது
 இவைகளை ஏத்திக்கொண்டு பாத்மசாரி வேடித்துடன்
 விளங்கினான். அந்த க்ருத ஐதத்தின் பகவானை ஆர
 திக்கிற மனுஷ்யாகன் சாந்திகளா கிருப்பார்கள்.
 அவர்களுக்கு எவரிடத்திலும் கைகள் உண்டாகாது.
 அவர்கள் எய்வந்த பூதங்களுக்கும் கண்பிகளாகிருப்
 பார்கள்; மந்தாவதந்தையும் எய்வாறுப் பார்ப்பார்கள்;
 செலியிசத்திரியங்களையும் உன்லித்திரியமான மனந்தை
 யும் அடக்கிக்கொண்டு தவான போகத்தினும் பக
 வானை ஆரதிப்பார்கள். பரிசுத்தனாகையான் ஸும்ஸ
 சென்றும், அழகிய சீதமுகடயவனாகையான் எய்வான
 சென்றும், தம் சிவாழகனாகையான் தாயென
 னும், போகசீவாழகனாகையான் யோகேஸ்வரனென்
 னும், தோளான்கள் திண்டப் பெருதனாகையான்
 அகவனென னும், பாத்மசாரிபாதமானந்தனான் அநீச
 ஸுடியாதவனாகையான் அயவந்தனென்றும், ஸுதது
 ஸோகங்கலிலும் உன்னை புருத்து சீவயித்துத் தரித்
 துக்கொண்டிருப்பவனாகையான் பாதாத்மாவென்றும்,
 அப்பொழுது பகவானைப் பாடுவார்கள். இப்பகவான
 த்நோதாடித்தின் செப்பு சீதமும் காங்கு புத்தங்கனும்
 உடையவனாகி முப்பிரி வேகலி அணித்து பொன்லிற
 முள்ள கேசங்கள் அகவனென ஸுதது வேதங்களைச் சீர
 மாசுகடயவனான வேதங்களைச் சிவயிக்கப்படுகிற
 வந்தங்களுக்கு சிவாழகனான அந்த வந்தங்களை
 ஸுத்திரியாகடயவனான க்ருக்கு க்ருதம் ஸுதலிய
 க த த த அடையான்களாகையுடையவனுமாயிருப்
 பான். தர்மிஷ்டர்களும் பாத்மசாரிகளுமான அப்
 பொழுதுள்ள ஜனங்கள் எய்வந்த வேதங்களைவும்
 சீரமாகடயவனாகையான் எய்வந்த வேதநாயக
 ஸுபனும் தன்னைப்பற்றினவர்களின் வகுத்தங்களைப்
 போக்குத்தன்மையனுமாவ அப்பகவானை வேதங்
 கின் சொல்லப்பட்ட கர்மத்தினும் ஆரதிப்பார்கள்.

என்றும் சிறந்திருப்பனளுகையால் விஷ்ணுவென்றும், யஜ்ஞங்களுக்கு சீர்வாதனுக்கையால் யஜ்ஞனென்றும், ப்ருக்ஷிதின் புதல்வனுக் அவதரிக்கையால் ப்ருக்ஷிதர்ப்பினென்றும், ஸமந்த தேவதாண்யகுபனுக்கையால் ஸந்தேவனென்றும், ஸந்தடிக்கின் உதகங்களை மென்றால் அனக்கவல்ல பெரிய அடிகளைமுதலவனுக்கையால் உருத்தானென்றும், விருப்பங்களைப் பெய்கின்றனனும் வருத்தங்களைப் போக்குகின்றவனுக்கையால் உருத்திகரெயென்றும், அப்பொருளும் என்வாநிலும் மேன்மையுற்ற கிளக்குத தன்மைபனுக்கையால் ஐயத்தனென்றும், பெரும்புகழுதலவனுக்கையாலும் பகவாது பாடப்படுகின்றவனுக்கையாலும் உருத்தானென்றும் அப்பொருது பகவானைத் துதிப்பார்கள். த்வாயயுகத்தில் பகவான் சீதாம்பரம் உடுத்தித் தனக்கு அபாதாணமான ஸுதர்சன சக்கரம் ஸுதரீய ஆயுதங்களைத் தரித்து ஸ்ரீமத்தமென்னும் திருமதுவு ஸுதரீய அகடபாசங்களைகளும் கொண்டுப் ஸுதரீய மத்தும்பா அகடபாசங்களைகளில்கூடி கிளக்கமுற்றிருப்பான். மானவனே! அப்பொருதுள் ஸயர்கள் சித்து அசித்து எல்லாள் என்னும் ஸுந்து தத்தவங்களை உன்மைகைய அநிய விரும்பிக் குகடசாமரம் ஸுதரீய மஹாஜலமகூணங்கள் அமைத்த அப்பரம புருஷனை மேதத்திலும் பாஞ்சாரத்திலும் சொல்லப்பட்ட விதிசென்படி ஆரதிப்பார்கள் அந்த த்வாயயுகத்தில் ஐயங்கள் 'என்றும் சிறந்திருப்பனனும் என்வாயத்தையும் தன்னிடத்தில் ஏற்றுக்கொண் டிருப்பனனும் அநத்தின் விராசங்கள் எவையுந் திண்டப் பெருமன் கிளங்குந் தன்மைவனுக்கையால் வானுதேவனென்னும் பெயர் பூண்ட உனக்கு உமன்சாரம். ஸம்னாரத்தினின்று ஆத்மர்களை இழந்துக் காரவேற்றுக்கையால் ஸங்கர்ஷணனென்னும் பெயர் பூண்ட உனக்கு உமன்சாரம். பாத்ஷம்சென்றும் அநீ குத்தனென்றும் அவதாரங்கள் செய்த மஹானுபாவ னும் ஷாட்ருண்ய பூர்ணனுக்கையால் பகவானென்றும்

பெயர் பெற்றவனுமாயின உனக்கு கமல்காரம். அமல்த
வந்துக்கொக்கும் தான ஆதாரமாகியுப்பவனும் அம
ல்தவந்துக்கொக்கும் தனக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டு
வனுமாகவாய் காராவனனென்றும் காமமுதைய
உனக்கு கமல்காரம். இத்தீயங்களுக்கு எட்டாத விஷ
யங்களை அறிவுத்தன்மையனாகவாய் சிஷ்யென்றும்,
தன்னைப்பற்றினவர்களுக்கு அமிதமாகக் கொடுப்பவ
னாகவாய் புருஷனென்றும், தன்னைப்பற்றினவர்க
ளோடு புரையாத கமல்து அவர்களை சித்யனாசிரிகளுக்
ளும் - தோட்டத்திலும் மேலாக சினைத்துப் பரிமாறுத்
தன்மையனாகவாய் மதாந்தனென்றும், அமல்த
பாபஞ்சங்களுக்கும் சிவாமகனாகவாய் கிஸ்ஸெஸ்ஸா
னென்றும், அந்த பாபஞ்சங்களை பெய்காய் சரிமாகக்
கொண்டு அவைபெய்காய் தானே பெய் னும்
படி விருத்திதனாகவாய் கிஸ்ஸெஸ்ஸா என்றும் அமல்த
பூதங்களுக்கும் அந்தாராத்மாவாகியுக்கவாய்
ஸாவபூதாத்மனென்றும் உநபபபபபப உனக்கு
கமல்காரம். மன்னவனே! இத்தனம், வானு
தேவன் ஸங்கர்ஷணன் பாத்யுமனன் அசிசுத்தன்
பகவான் காராவணன் சிஷி புருஷன் மதாந்தன
கிஸ்ஸெஸ்ஸான் கிஸ்ஸன் ஸாவபூதாத்மன் னன்றும்
காமங்களைச் சொல்லி தவாபாயுதத்தில் ஜனங்கள்
ஜகதில்வாளை ஆராதிப்பார்கள். கவிஞகத்திலும் பரி
யாகத்த தந்தாய்களில் சொல்லிய கிதிகின்படி ஜனங்
கள் பகவானை ஆரதிக்கிறார்கள். அகதர் சொல்லுகி
தேன், கேட்பாயாக. கிஸ்ஸெஸ்ஸாடா ஜனங்கள் கறுப்பு
கிதமுடையானனும் இத்தா கிஸ்ஸனிபோல் கிருத்த ஒளி
யுடன் திகழ்கின்ற அன்கங்கனோடும் உபாங்கங்கனோ
டும் ஸாதர்சனாதி அன்கங்கனோடும் ஸாத்ரத கத்
தாதிபரிவாசங்கடனாடும் உடி கிணக்கமுத்தவனுமாயின
ஸீக்குஷணபகவானை காமனங்கீர்த்தனங்கள் சிறந்த
அர்ச்சனாஸூப யஜ்ஞங்கனாய் ஆரதிக்கிறார்
கள்.' தன்னை வணங்கினவர்களைப் பாதுகாப்பவனே!
மதாபுருஷனே! எப்பொழுதும் தவானது செய்வதற்கு

கடும் குடும்பம் இத்தியம் இவை முதலியவற்றும்வரும் பரிபலக்களை அடியோடு போக்குவதும் கிரும்பின கிரும்பல்களைக் கற்பவதும் கங்காதி புண்படுத்தத்தக்க லுக்கு இடமாகவல்லாம் கீழ்க் பரிசுத்தமும் குதான் பரிசுத்தமும் இவர்களால் ஹதிகப்படுவதும் சாண மடைத்தவர்களைக் காக்கவல்லதும் பந்தர்களின் அளிப்புடன்களைத் தடுப்பதும் ஸம்ஸ்த ஹக்கங்களுக்கும் காரணமான ஸம்ஸ்த ஹக்கத்தைக் கட்டப்பதற்கு ஹடம்போன்றதுமாகிய உன்பாதாசிகத்தையப் பணி கிடுதல். தர்மிப்புடனே தக்கதமாகிய தசாதஹுதைய வசனத்திலும் வகுத்தியும் ஹக்கங்களுடையதும் தேவர் களும் கிரும்பத் தருத்ததுமாகிய சாதுபகங்குபிதவத் துதாது அசன்யம் சென்று உதாது அன்பு காயகி யாகிய ஜாநகி கிரும்பின மாயாம்குதந்ததத் தொடர்க் தோடானதுமாகிய உன்பாதாசிகத்தையப் பணி கிடுதல் என்று கலியுகத்தில் ஜனங்கள் பாயபுருஷ ஹுதைய பாதாசிகத்தங்களைத் ஹதிக்கிடுஞர்கள். இவ்வளம் அத்தத் யுகக்கலியுள்ள ஜனங்கள் அத்தத் யுகக்கலியுக்குத் தருத சாமஸுபர்கள் அமைத்தவதும் கங்கைகளை அளிப்பவதும் அளிப்புடன்களை அழிப்பவதும் ஷாட்டுளவ பூர்ணது மாகிய பகவான ஜாநகிக்ஞர்கள். தோஷங்கள் இருப்பிடும் குணங்களையே எடுத்திக்கொள்வதாகளும் ஸாதாரணிகளுமான ஸாதாரணத்தைய காதலிக்குத் தன்மைவர்களுமான பெரியோர்கள் கலியுகத்ததக் கொண்டாடுகிடுஞர்கள். ஏனென்றும், இத்தக் கலி யுகத்தில் பாயபுருஷனைக் கீர்த்தனஞ்செய்தவாநாத்தி லும் ஜனங்கள் அவாவர் கிரும்பும் கிரும்பல்களை மேல்மாம் பெறுகிடுஞர்கள். இத்த ஸம்ஸாதத்தில் பகவாஹுதைய சாமஸ்கீர்த்தனத்ததக்காட்டி ஹம் மேளான உபாயம் கத்தென்னதும் இல்லை. ஏனென்றும், இத்த சாமஸ்கீர்த்தனமாநாத்திலுமேயே பரி தாஹம் முதலிய கிகாசங்கள் திண்டிப்பெருமைவாகிந் தோஷத்ததப் பெறுவான். கர்ப்ப ஜன்ம ஜாநகாஹி

ரூபமான ஸம்ஸாரம் அனனுக்ரூ அம்மனயில் கெடுத்துப் போம். அவன் மீளவும் ஸம்ஸாரத்தை அடைவாநாட்டான். இம்மனம் கவியில் மோகேஷாபாயம் ஸுகாமாதிருக்கவளாம் க்ருதம் முதலிய மற்ற நூற்று வகைகளிலுள்ள ஜனங்கள் கவிவுகத்தில் சிதக்கவேண்டுமென்று கிரும்புகிறார்கள். கிரும்புகிறோடு சித்தாமல் காரவணபரவணர்களாய்ப் சிதக்கவும் சிதக்கப் போகிறார்கள். (கவிவுகத்தில் ஸ்ரீமக்ஷாரபணியியே உபாஸகரும் உபேயமாகவும் பத்தி அவனிடத்தில் ஸர்வபாத்மதவும் மனத்து சிச்சித்தாகனாவ மறாநூ பாயர்கள் இவனுந்நீயனத்தித்தாகப் சிதக்கப் போகிறார்களாகவா லும் மோகேஷாபாயம் ஸுகாமா கவாலும் க்ருதாதிவகைகளிலுள்ள பாகவகளும் கவிவுகத்தில் சிதக்கவேண்டுமென்று கிரும்புகிறார்கள்.) எக்ரூப் சிதப்பார்க்கென்றும், சித்தில இடக்களில் சிதப்பார்கள். பெரும்பாலும் தவீற் தேசத்தில் சிதப்பார்கள். அதிலும், தாம்பர்ணி யாவ்வினி யீகவும் புண்மமான காவேரி பாதிரி ஸுஸர்த்தமனா என்னும் இம்மறாநூதிகள் எக்ரூப் பெருகி வருகின்றனமோ, அங்கிடத்தில் பகவத்பக்தர்கள் கிசேஷுவாய்ப் சிதப்பார்கள். மன்னவனே! அந்த மறாநூதிகளின் ஐந்தந்த மனாகன பாஸஞ் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் பெரும்பாலும் ஷாட்ருண்மபூர்ணமான வானு தேவனிடத்தில் பக்தி உண்டாகப்பெற்று சித்தமமான மனரூபடயர்களா கிரும்பார்கள். (அந்த வகத்தில் காமகங்கீர்த்தனஞ் செய்தவாநாத்தினும் பாலனிக லுக்குப் பாகபுருஷன் மீளவும் சிதவாகமவாகிற மோஷத்தாதத் கொடுப்பானோ, அப்படியப்பட்ட கவிவுகத்தில் தவீற் தேசத்தில் தாம்பர்ணி முதலிய மறாநூதிகளின் தீரங்களில் பகவத்பக்தர்கள் பெரும்பாலும் சிதக்கப் போகிறார்கள்) ஈஜனே! எவன் ஸர்வ தாம்களையும் ஹந்து காணம் அடைவத்தருந்த ரூபுர்தின எல்லாவிதத்தினாலும் காணம் அடைகிறோடு, அவன் தேவதைகள் சிஷிகள் பூதங்கள்

கண்பர்கள் மனுஷர்கள் சித்ருக்கள் ஆவிய இவர்கள்
விஷயத்தில் கடன் பட்டவனாக மாட்டான்; அவர்க
ளுக்கும் வெகாணுமாகமாட்டான். தன்னைப் பற்றினு
ருடைய பாயங்களைப் போக்குத்தக்கமாலும் ஸர்வ
வகாற்பாணுமாயே பாம்புருஷன். தேவதார்தம்
மூதலியத்தில் ப்ராப்ய புத்தியைமேல் ப்ராபகபுத்தியை
மேல் ஹந்த தன்பாத மூதற்கையே ப்ராப்யமாகவும்
ப்ராபகமாகவும் சினைத்துப் பணியிற்றதனும் தனக்கு
அனபனுமாயே தன்பக்தன ஒருவாள் ப்ராபாதாதிசனாம்
சாந்தா சித்ருத்தமான காராதகதச் சொச்சினும்,
அகத அனனுடைய க்ருதவத்தில் இருந்துகொண்டு
அடியொடு போக்குகிறது.

சுந்தர சொல்லுகிறார்:—விதினாபுரிக்கு பாப
வாயே அம்மன்னவன் இவ்வகைப் பாகவத தர்மங்களைக்
கேட்டு ஸாதேயமும் அனடகது ஜயத்தியின் புதர்க்க
னான அம்மூலிகர்களை ஸபாத்தவர்களுடன் பூஜித்
தான். அகததாம் வித்திகளாயே அகதக் கவி
மூதலிய மூலிகர்கள் ஸமந்த ஜனங்களும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கையில் அகதர்த்தானம் அனடத்தார்கள்.
கிபி மன்னவன் அனர்கள் *பதேசித்த தர்மங்களை
அனுஷ்டித்துப் பாமகதியான மோகதந்தை அனடக்
தான். வித்ருத பாக்ஸாஸாடயவனே! வஸாதேய!
ஜாமாதேயர்களுக்கும் ஜனகமதாராஜனுக்கும் கடத்த
னம்மா நருபமான இத்தப்பாகவத தர்மங்களைமேல்மேல்
எனவிடாததிலின்று நீயும் கேட்டனை. நீ இந்தத்
தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு மருவாயாயின்,
ஸாதற்கையுடையகதத் தேவதத்தினும் அகதத்
தொடர்ந்த மந்தனகவிடத்தினும் மனப்பந்ததத்
ஹந்த கடைமியின் பாம்பதம் பெருவாய். (சாந்தா
மர்யாதை இருக்கும் விதத்தை மொழிக்கேதனன்றி,
உங்களுக்கு இதை எதிர்பார்க்கவேண்டிய அவஸ்த
யில்லை.) ஏனென்றும், தம்பதிகளாயே உங்கள் புகழாக்
உலகம் முழுவதும் கைதத்திருக்கின்றது. ஷாட்ருன்ய

பூர்ணனுல் தன்னைப் பத்திரஞ்ஞகடய பாபங்களைப் போக்குத்தன்மையனுமாவெ னர்மேய்வான் உங்களுக்குப் பின்னியாய் வந்து சிந்தாநன்கவா? ஸ்ரீக்ருஷ்ண னிடத்தில் புதாஸ்னேதத்தை விசேஷமாக உடத்திக்கொண்டேருகிற கீதன் அநனைக் காய்க்கை ஆலிங்கனஞ் செய்கை அவனுடன் பேசுகை பதிகை உட்காருகை புரிக்கை ஆகிய இந்த கியாபாசங்களால் உங்கள் ஸுத்மா மயம் புனிதஞ் செய்தீர்கள். (பகவானைப் பெறுதற்குத் தடையான பாபங்களை வெவ்வான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தாசனம் முதலிய வற்றும் போக்கிக் கொண்டீர்கள். இனி கீதன் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய தர்மங்கள் எவை இருக்கின்றன? எவைவும் இல்லை.) தேஹாநுபத்திகளிடத்தில் செயலும் ஸ்னேஹம் ஸம்ஸாரபாதத்தை வன்றோ மேன மேலும் விளைக்கும்? அப்படியிருக்க 'உங்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில் செய்த புதாஸ்னேதம் எங்களுடைய பாபங்களைப் போக்கினமை ஏன்வனம் பொருத்து மேன்றும், சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். சிகபாசன் பெண்டாசன் ஸர்வவா முதலிய மன்ன வர்கள் படுத்தச் உட்காருதல் முதலிய ஸமஸ்த காரங்களிலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை தயேஷித்துடன் தயானித்துக்கொண்டிருப்பிலும் அவனுடைய கடை யறகு புருகுகெடுப்பு முதலிய கிரகங்களின் கண் ணோக்கம் முதலியவற்றையே எப்பொழுதும் சினைத்துக் கொண்டிருக்கையால் புத்தியிற் அவையே படியப் பெற்று அவனோடு ஸாதாயத்தை அடைந்தார்கள். அவனிடத்தில் அனுபாகம் சிகதந்த மனமுடைய உங்களைப்போன்றவர்களுக்கு அவனோடு ஸாதாயம் உண்டாருமென்பதைப் பத்திச் சொல்லவேண்டுமோ? 'ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் கோகவிசுஷணனென்பது வாய்த வமே. அவன் எங்களுக்குப் பின்னியாகிருக்கிருனே' என்றும் சொல்லுகிறேன். கேள். ஸ்ரீக்ருஷ்ண னிடத்தில் கேவளம் பின்னியென்னும் புத்தியைக் கொண்டதே. அவன் யோகிஸ்வர்களுக்கும் சர்வதன்;

(சர்வாதார்த்தாவாசிரியப்பன். அ ன னு ன ட ன
அமரனுஷ்சரித்தாங்களை விடே கண்டிருக்கின்றன.)
அவன் பாக்குதி புருஷங்களைக் காட்டிலும் கிண
கூணன்; ஆயத்திற்று அத்தார்த்தாவாசிரியப்பினும்
ஆயத்தின் தோஷங்கள் தீண்டப்பெறாமல் பரிசுத்தனா
விரும்புக தன்மையன். மற்றும், அவன் ஸ்வரூபத்தினு
ளும் ஸ்வபாவத்தினுளும் விசாரணைந்தவன். 'இப்படி
வாயின ஆயனுடைய அனாதாஸனாகாரம் கருக்கு ஏன்
புறப்படவில்லை' என்றும் அவன் ஸாக்ஷப்பவாதே
மாதையினும் மானிட உருவம் பூண்டு தன்னுடைய
அனாதாஸனாகாரத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கி
ருள். 'அப்படி மாயாமனுஷ்யனும் அசுரரித்ததற்குக்
காரணமென்' என்றும், சொல்லுகிறேன். பூமிக்குப்
பாமாயிரும்பவர்களும் அனாஸ்வபவிகளுமான
ஹட்டாஜிகளை அழிக்கும் பொருட்டும் னாறுக்
களைக் காசுதும்பொருட்டும் அசுரரித்து இவவுகத்திற்
கெல்லாம் னாகத்தை கிணக்கும்பொருட்டுத் தன்
புகழை எக்கும் சிரம்பும்படி பார்ப்பிக் கொண்டிருக்கி
ருள். அத்தகைய பாம புருஷனுள் ஸீக்குஷண
விடத்திற் சீ கெல்லம் புதல்வனெனவும் புத்திரியைக்
கொள்ளாதே.

தீரகச் சொல்லுகிறார்:— மஹாபாக்யநுடைய
வனே! வஸுதேவனும் மஹாபாக்யவதியான தேவநி
யும் இவ்வளம் காரதர் மொழித்தகையெல்லாம் கேட்டு
கிணவும் விடப்புற்று ஸீக்குஷணவிடத்திற் தங்கள்
புதல்வனென்னும் மோஹத்தைத் துறந்தார்கள். என்
பரிசுத்தமான இந்த இந்நிலாஸத்தை மனங்கூக்கத் து
டன் கேட்டுத் தரித்து அப்படியே அனுஷ்டசிக்குறே
அவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே பரபங்கனெல்லாம்
தொலைப்பெற்று பரஸ்வணாதர்மவந்தரப் பெறுவான்.
ஐத்தாவது அந்தவாயம் முற்றிற்று.

 {
 பாத்மபதி தேவதைகள் கந்து பசு
 பாததித்து வழுந்தனான மென்று
 விண்ணப்பஞ்செய்ய உத்தமன் அகலிப
 பிரிவமுடிவாய் வழுதி விண்ணப்பஞ்
 செய்தன.
 }

ஸ்ரீகடா கோமுகமிருள்:—பிறகு பாத்மதேவதை
 தவப்பெருக்கிலும் திகழ்விந்தமரீகி முதலிய பாதாதிசு
 னாலும் ஸாகசி ஸாகதனி முதலிய புதல்வர்களா
 லும் சூழப்பட்டு தவானைக்கு வந்தான பவானுடைப
 அனுக்ரஹத்திலும் பூதபலயங்களுக்கு (அடாதவை
 களும் கடகைப்போற்றைகளான பாதஜகளுக்கு)
 பாயுமாரிசூக்கையாகிற அதிகாரம் பெற்ற குத்தலும்
 பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு தவானைக்கு வந்தான்.
 மத்தும், தேவதைகளோடுகூட மஹாஹுபாவனான
 தேவோந்தாலும் தவாதாதிதயர்களும் அஷ்டவணுக்
 களும் அக்ஷிதேவதைகளும் அக்ஷிதாசிரிஷிகளும்
 ஸகாதசூத்தர்களும் விஸ்வதேவர்களும் ஸத்பாகளும்
 கந்தாவாகளும் அப்ஸரண்தரீகளும் காகர்களும் ஸித்
 தர்களும் சாரணிகளும் குற்றவகர்களும் சிஷிகளும்
 பித்ருக்களும் விதவாதார்களும் ஜெனார்களும் ஆகிய
 அனைவரும் ஸ்ரீக்குஷ்ணனைப் பார்த்தவிலும்பி தவா
 னைக்கு வந்தார்கள். மஹாஹுபாவனான ஸ்ரீசுருஷ்
 னான அந்த உருவத்துடன்கூடி ஜகத்திற்கெல்லாம்
 மெருஹாசனம் எனப்படும் மோகங்கலிதுமுள்ள
 பாபங்களைப்பெய்க்கும் போக்கவல்ல தன்புகைமு எவ்வுற
 பாவச் செய்தானே, அத்தகைய உருவத்துடன் கூடி
 எல்லா ஸங்குத்திகளும் கிடைத்து விளங்குகின்ற
 அந்த தவானைகிலே அற்புதமான காட்சியுடன் வீத்
 திருக்கின்ற ஸ்ரீக்குஷ்ணனை பாத்மபதி தேவதைகள்
 அனைவரும் எவ்வளவு காணினும் போதுமென்றும்
 திருப்பி உண்டாகப் பெருத கண்களாடன் பார்த்துக்
 கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எவர்க்குத்தின் உதவா
 னத்தில் உண்டான புஷ்பங்களை அந்த ஸ்ரீக்குஷ்ணன்

மேல் பெற்று அவனை மறைத்து ஆச்சர்யமான பதங்களும் பொருள்களும் அமைத்த உரைகளால் இவ்வணம் ஹித்தார்தன்.

தேவதைகள் சொல்லுகிறார்கள்:—சாதனோ! எங்கள் புத்தி இத்திலியங்கள் பாணங்கள் மனம் காக்கு ஆசிய இவற்றுடன் உண்பாதாமித்தத்தை வணங்குகிறோம். காமநாத உறுதியான பாசத்தினின்று விடுபட விருமபுறையர்கள் பத்தியுடன் தங்கள் கங்கு தவகமபத்தினிகடலின் உண்பாதாமித்தத்தை தயாஸிக்கிறோம்மாக்காய்! அதற்கு உண பாசாமித்தத்தை எங்கள் இப்பொழுது மாணக்கங்களால் வாகுத்தகித்து ஏதாவது காண்களாலும் வணங்கி ஏனோ சொக்கடாத இது எங்களுக்குச் சேர்கிறது; எங்கள் பால்மேல் சிறாம் இத்தகையதென்று கித்திக்கவும் முடியாத இவ்வ சேதஞ்சேதனரூபமான இந்த ஐதந்தையெல்லாம் கீ வதனாதிருணகாலயினும் உன்னிடத்தில் படைப்பதும் காப்பதும் அழிப்பதும் செய்கின்றீன். அங்கனத் சொயுப்பொழுது ஸத்தி ருணங்களை அழித்தானத் செய்கொண்டு எடுத்துவிட்டுந்நயனநி பாக்குதர்க்கிப்போம் அக் ருணங்களுக்கு உடபட்டு எததுறதிக்கி. ஒருவராலும் பரிபகிச முடியாத வ்னரூபங்கபாங்ககிச முடபாளருகையால் அளிதனென்றும் பெயர் பெற்ற வனோ கீ இரத கங்குடி. வந்திதி வ்னதாரரூபமான கார்யங்களைச் சொயிதும் அளற்றும் கீ திண்டப்படுகிற திக்கி. (அச் செயங்கள் உனக்கு கீனா ரூபங்கினென் திப் புண்ட பாய ரூப கர்மங்கனருகையால் கர்மயல் வந்தவாதது அதனும் வகுநெ துக்கங்களுக்கெடவா திருக்கையானது உனக்குக் கிடவாது). ஏனென்றும், கீ உனக்கு அனாதாரணமாகிருப்பதும் அசவந்தது மாமிய ஆசந்தத்தில் ஆழ்த்திருப்பவன்; ஜீவர்களைப் போல விஷய வுங்கங்களில் தாழ்த்தவன்கி. சப்தாதி விஷய வுங்கங்களில் கால் தாழ்த்தவர்கள் அந்த

ஸூகத்தித்தாகச் செய்யும் கர்மங்கள் புண்ய பாப
 சூபங்களாகியிருக்கும்படியாக அங்கன் அயத்ததப்
 பத்தின ஸூகதுக்காதிசூக்து இடமாகியுங்கள். நீ
 அத்தகையவளில் வகையாக உனக்குக் கர்மஸம்பந்த
 மாவது அகதப் பத்தின ஸூகதுக்கையாவது விடை
 யாவது. உன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கும்உடக் கர்ம
 ஸம்பந்தவாதி ஜேஷாயம்பந்தம் உண்டா தெரிந்
 திருக்காது. அது எவ்வளவு உண்டாகும்? (நீ ஜேஷாய்கள்
 தினிடப் பெருதிருக்கை மாந்தரேவாந்தி உன்னைப்
 பணிகொள்களுக்கும்உட அதநன்மையை கிளைக்கென்
 தனை). ஹதிகத்ததருத்தகனே! ஹதாருணம் சிதாநா
 களாஸூகையவர்களுக்கு வாயகனே! சப்தாதி விஷயங்
 களில் தாழ்த்து அதனும் துஷ்டமான மனாஸூகைய
 வர்கள் வேறொருவருக்கு அதன் பொருளைக் கேட்டுரை
 தம் அதனும் உண்டான அதிவு உபநாஸம் முதலிய
 தவம் காலாஸூகையவர்களை அனுஷ்டிக்கை ஆகிய
 இவை அனமக்திருப்பிலும், உங்களைதனைக் கேட்கை
 வாய் வகார்த்திருக்கின்ற உன்புகழிதுண்டான பீதிவி
 ளுக் கவனமது கத்தி உண்டாகுமோ, அங்மளவு கத்தி
 அங்கனக்கு அகவகைய உண்டாகெதினும். (உள
 கைதவப் கேட்டகாத்திரத்தினும் பாபிஷ்டர்களுக்
 கும்உட கிருத்த கத்தி உண்டாகெதினும், உன்னை
 உபாஸிக்கிறவர்களுக்குப் பாபங்களெல்லாம் தொ
 லித்து கத்தி உண்டாகுமென்பகதப்பத்திக் சொல்ல
 வேண்டுமோ? காதா! உன்பாதாவித்தம் எங்கள் பாப
 வாலினைகளுக்குத் தாமகேதுவைப் போன்றதாதி
 அயத்தத அழிக்குமாக. (தாமகேது பாபனைகளுக்கு
 அகபத்தத கிளைக்கும்படியா? அங்மளமே உன்பாத
 மாகிற தாமகேது எங்கள் பாபவாலினைகளுக்கு அக
 பத்தத கிளைத்து அகவ அழியும்படி செய்யத்தும்).
 மூலிவர்கள் தங்களுக்கு ஸம்ஸாரபயம் கீழ்க்கை
 வாகிற வேதமும் உண்டாகும்பொருட்டிப் பத்தினின்
 வெள்ளத்தினும் கிளைத்த மனத்துடன் அத்தகைய உள்
 பாதத்தத தவாஸிக்கென்றுங்கள். ஆத்தக பாமாத்மாத்

களின் உண்மையை உணர்ந்து பாஞ்சாலாந்தர சாஸ்தாங்
 களில் விதித்த பகவாதாசன காமங்களை அதிர்ந்த
 பெரியோர்கள் உயர்வான மனங்காதி நோதங்களைக்
 கடந்து சிவவியூதியான பாம்பதந்தை அடைந்து
 அங்கு உய்ந்துபெற்ற ஐய்வாயத்தையனுபவிக்க
 க்ரும். (வாணாதேவாதிவருநோபாஸனத்தில்
 இழிந்து மூன்று ஸகந்தையகவிதும் உன் பாதங்களை
 ஆராதிக்கின்றார்களல்லவா? (அத்தகைய உன் பாதா
 சிந்தம் எங்கள் கமங்காய்களுக்கு விஷயமாகி எம்
 கள் அகபங்களைப் போக்குமாக.) மற்றும், ஜகதிசனே!
 வேதங்களில் விதிகாப்பட்ட காமங்களை அனுஷ்டிப்
 பதினேயே சிலிவந்த பரிசுத்தமான ஸகந்தையுடைய
 ஸைதிகர்கள் வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட விதியின்படி
 சரு புரோடாசம் முதலிய நூலிவ்வை எத்திக்கொண்டு
 ஆதவனிவம் முதலிய வாகாக்களில் எதை தயானிக்
 கிருக்கனோ; மற்றும், ஆதமகாஸயஸை அதிவ
 கிரும்பிச் ஸாங்கயயோகசிக்ஷுடர்களும் பகவானிடத்
 தில் பக்தியுடையவர்களில் சிறந்த பகமைகாந்திகளும்
 ஆத்மதயான ஸமயங்களில் எதைப் பெற விரும்புகிரு
 கனோ. அத்தகைய உன் பாதாசிகந்தம் எங்கள் பாப
 வானனைமயப் போக்குமாக. பாயு! ஸ்ரீமதாஸக்ஷயி
 உன் மார்பில் சிவவானஞ் செய்பவனாயினும் உன்
 பாதாசிகந்தங்களில் தொங்குமின்ற ஸமயாஸ்யுடன்
 சக்கனத்திப் பொருமையுடையவனாகி உதைத்து
 கொண்டு அப்பாதாசிகந்தங்களில் வந்து விழுமின்றான்;
 (உன் பாதங்கள் மிகவும் போக்யங்களாகிருக்கின்ற
 மையால் உன் திருமாலைப் கிட்டகன்று உன் திருவடி
 களைப் பணிமின்றான்.) மற்றும், இந்த ஸ்ரீமதாஸக்ஷயி
 கொண்டு வந்து ஸமர்ப்பிக்கிற பூஜாதாவயங்களை வறு
 பெற்றுக்கொள்கின்றதோ, அத்தகைய உன் பாதா
 சிந்தம் எப்பொழுதும் எங்கள் பாபவானனைகளுக்குத்
 தாமதேவாசிருக்குமாக. உன் பாதங்கள் மூன்று
 அடிக்கால் மூன்று உலகங்களையும் அளந்தன. அம்
 மூன்றடிகளில் இரண்டாமடி விடும்பொழுது ஸதவ

நோகளு சொந்த உன் பாதம் உயர்த்தாக்கி சிறுத்தப்
 பட்ட கிழவந்தனனும் போன்று மூன்று வகையாகப்
 பிரித்து விழுவின்ற வங்கையாகிற பதாநகைய ஏகாட
 வதாசிரிசுத்தது. (வங்கை இவத்தையென்றால் புனிதஞ்
 செய்வதற்கு அத்தகைய வங்கைக்கும் உற்பத்தி
 யாதானமாய்வு உன் பாதாசிரிசத்தின சத்திகையப்
 பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ!) மற்றும், உன் பாதா
 சிரிசம் அப்பொழுது அனாஸேனையனுக்குப் பவத்
 தையும் தேவஸேனையனுக்கு அபயத்தையும் விளைத்
 தது. மற்றும், அப்பாதாசிரிசம் ஸாதுக்களுக்கு
 ஸுகத்தையும் அனாதுக்களுக்குத் துக்கத்தையும்
 விளைக்குந் தானமவது. பகவானே! அத்தகைய உன்
 பாதாசிரிசம் பவரிசின்ற எங்கள் பாபத்தைய்
 போக்குமாக. பாத்மதேவன் முதலிய பானிகன்
 அனைவரும் ஒருவாக்கொருவர் சிவ பாபுக்களும் சிவ!
 அனர்கா தே அடவக் கடப்பவர்களுமா கிருப்பினும்
 ஸுக்குக்குந் திக்கவிது கோக்கப்பெற்றவரு தகையோன்
 உனக்கு வயாதினமாதிரிக்குக்கின்றார்கள். சீ, பாத்மநாதி
 களையும் தன வசமாக்கி உடத்துத்திதகையவுள்ள காவத்
 தையும் சரிமாகக் கொண்டு அதற்கும் வியமசு
 கிருப்பவன்; பாக்குறி புருஷர்களைக் காட்டிலும் சிற
 வுணன்; ஸர்மேஸ்வரன், புருஷோத்தமன். இத்தகைய
 ஸுன் உன்னுடைய பாதாசிரிசம் எங்களுக்கு
 ஸுகத்தை விளைக்குமாக. மந்தாசேதனு ரோதாஸுப
 கான் இவத பாபஞ்சத்தினுடைய ஸ்குஷ்டி மந்திதி
 மந்தாசுக்களுக்கு கீழே காணன். பாக்குறி, சீத்ய
 சொன்றும் மூத்தசொன்றும்பத்தொன்றும் மூன்றுவகைய்
 பட்ட சேதனாகன், பாக்குறியின் பரிணாமங்களான
 மஹத்து முதலிய தந்தங்கள் ஆகிய இவையெல்லா
 வற்றிலும் சீ சேத்தவளுகையாக் புருஷோத்தம
 சொன்று உறப்படுகின்றன. ஒன்றோடொன்று எனமா
 விருக்கை ஒன்றறவிட ஒன்றுருதறவிருக்கை ஒன்றற
 விட ஒன்று அழிகமாவிருக்கை ஆகிய இவ்வகைகளால்
 மூன்று வகைப்பட்ட அநேகாராதாங்களையும் மூன்று

சாதுர்மாயங்களைவும் காரியங்களுடையதும் இந்த ஜகத்தை வென்றும் பரம்பொய் மூலநீருப்பதும் சூருவாடும் தடுக்கமுடியாத கம்பீரமான வேக முடையதும் யா பகை யாவு னம்வந்தாரதிரூபமு மான காவத்திற்கும் கீயே சிவாகஞ்சையாக உண்ணக் காலங்வரூபனெனது சொல்லுவிஞர்கள் னங்கல்ப மாந்தர்திரும் ஜகத்தைவென்றும் படைக்கையாகிற் கீராய் தடைமடாதிருக்கப்பெற்ற அகிருத்தனென னும் புருஷன் மீதுறங்களுக்கென்றும் மூலபூதஞ்சிய - உ-ம. ௧௨-௧-௨ னிரிப்பகித்த இந்த ஜகத்தை வென்றும் படைக்குப்பொருட்டுப் புருஷன் னந்தீ கிடத்தின் கர்ப்பத்தை ஆதானஞ் செவ்வதுபோல ஈந்த பாக்ருதிகைக்கொண்டு மறைத்ததன்மென்னும் கீரயத்தை ஆதானஞ் செவ்வதுபோல அந்தப் புருஷ ன்வரூபமான அம்மறைத்ததன் அந்த பாக்ருதிகிலும் தொடரப்பெற்றது (தன் காரணமான பாக்ருதிகைப் போல தானும் னத்காதிருணங்கனோடு கூடியதாகி) ன்வர்ணமயமாதிருப்பதும் வெகிவிம் ஜகம் முதலிய ஏழு ஆவரணங்கனோடு கூடியதுமாகிய அண்டகோசத் தைப் படைத்தது. (உள்ளுடைய மீதுறங்களுதாரமான அகிருத்தபுருஷன் தன் கீரமான பாக்ருதிகிடத்தி னின்ற மறைத்ததன்மதையும் அதிலின்ற அறங்கார தன்மாந்தரங்களைவும் அவற்றிலின்ற ஏழாவரணங்க னோடு கூடிய பரம்பொண்டத்தையும் படைத்தான்). இங்ணம் ஜகத்தைப் படைத்த அகிருத்தன்வரூபனான கீயே ஐங்கம ன்தாயா ரூபமான இந்த ஜகத்திற் கென்றும் பரபு. (சேதனசேதனங்களின் புருத்த சிவயித்துக்கொண்டு மனுக்களாகவும் மன்வந்தரங்க ளின் கிஷ்ணு முதலிய அவதாரங்களாகவும் தோன்றி பாரணிகளின் இஷ்டங்களை கிறையெற்றிக் கொடுத்து அனிஷ்டங்களைப்போக்கி இங்ணம் ன்நிதிகை உடத்து கிறவன் கீயே). னமன்ற வன்ருக்கலிலும் உள்ளே புருத்த சிவயித்துக்கொண்டு அந்தர்யாயியாகிருக் கின்ற கீ ஜீவாத்மர்களின் கர்மங்களை அனுசரித்த

உள னங்கம்பத்தினும் னற்பட்டதும் னத்தவாதி குணங்க
 னின பரிணாமமுமாயின இரத்தியங்கலிங் கயாபாத்தி
 னும் சோகத சப்தாதி கிஷகங்களை ஜீவனாஸாநாய்
 அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பினும் அதனும் கிளையக்
 கூடிய புன்மய பாபங்களைச் சம்பதிக்கப்பயடாதவனாகவே
 விளங்குகின்றன. (இத்திரியங்களுக்குப் பாபு; (இத்திரி
 யங்களுக்கு உட்படாமல் அவற்றைத் தன மசமாக்கி
 கடத்துத் தனமயமா). உன்னை மொழிந்த மற்ற
 ஜீவாத்மர்கள் அனைவரும் யோகிகளாக இருப்பினும்
 சப்தாதி கிஷகங்களைத் துறந்திருப்பினும் அவற்றி
 னின்ற பம்படுகின்றார்கள் (கிஷககாலனாநாதாத்தி
 னும் கட்டுண்டு வருத்துகின்றார்கள்.) (இ இரத்தியங்களை
 அடக்கியான்பவனேயன்றி அவற்றிற்கு உட்பட்ட
 வனல்லவென்பது இரத அநதா; வருத்தாததங்க
 ளானேயே சம்பட்டமாய் வெளிவரவொத்ததாயா!)
 காமதத்தாய்கலிங் கம்சயங்கலாந உன்பதயிகள்
 பதினாறுமாய்பேர்களுக்கும் புன்னகையினும் திகழ்கின்ற
 கடைக்கண்ணெருக்கங்களை விடுத்த அவற்றும் தங்கள்
 மனக்கருத்தை வெளிவிட்டு அக்கருத்தினும் அழகா
 சிருகுகின்ற புருஷவட்டங்களால் தூண்டப்பட்ட கலிங்
 பேச்சுக்களாகிற மன்மதனுடைப மோதனமான
 பாணங்களாலும் மற்றும் பவவகைப்பட்ட காலகலை
 ளாலும் உன்மனத்தை மசப்படுத்த வல்லவாக
 கிளையே. (இதனாலேயே உன்னுடைய ஜீவாத்மிய
 த்வம் வெளிவரகிள்ளையோ?) அம்ருதம் போன்ற உன்
 கதைகளாகிற கதிகளும் உன் பாதத்தை அயம்பின
 னுளத்தின் பாவாநனாபமான கங்கை ருதைய
 கதிகளையே ழான்று மோகங்கலிதுழர்ந பாபங்களை
 மெல்லாம் போக்க வல்லவைகளாக இருக்கின்றன. ஆகை
 யால் ஆதமகத்தினைய விரும்பும் புருஷர்கள் வெதங்க
 ளால் வெளிவிடப்பட்ட உன் தீர்த்தியாகிற புண்வ தீர்த்
 தத்தை சாங்கனோத்திரியங்களாலும் உன், திருவடி
 சிவியின்று வெளியான கங்கையென்னும் புண்வ தீர்த்
 தத்தை ஸ்னானதிகளாலும் பணிபெய்கின்றார்கள். (ஆதம்

சுத்தியை விருப்புநெயர் உள்புகுத்தனைத் தேட்பதும் உன் தீயாத நீர்த்தமான் கண்ணின் கன்னுனம் முதலியன செய்யதும் கடத்துவென்கன். ஆனபின்னு நீ சபதாதி விஷமங்களை அனுபவிப்பதும் அவற்றின் தோஷங்களை நீண்டப்படுதென்கியென்தும் நீ இவ்விதமாக ஒரு கட்டப்பட்டவனாகியென்தும் சிவந்தவனென்குமோ?)

நீகன் சொன்னவென்கு:—பாற்றமேதவன் தேவ கைகனோடு கட ஆகாயத்தில் விளங்கித் து இவ்வனம் தீயகுணங்களை எந்தோத்தரஞ்செய்து கவங்கித்து அன்னவனைக் குறித்து மொழிந்தான்.

பாற்றமேதவன் சொன்னவென்கு:—சுலாபசேதஞ் சேதங்களுக்கும் அந்தராத்மான் விருப்பவனே! பாழ்! மூலபு எங்கள் உன்னிடத்தில் கைது பூமி கின் பாததை நீகனென்கியென்து விண்ணப்பம் செய் தோம். அவை அப்படியே நீ கடத்தி நுகுத்தனை. என்வ னகைக்கனா எத்புருஷாகவி. நீதின் தர்மத்தையும் கந்தாதித்தனை. எம்மந்தமோகங்களுடைய பாபங்களை யும் போக்கவங்க உள்புகுதல் கவகாத் திருக்கவிதும் பாபச் செய்தியை. நீ யதுகின் கங்கத்தில் அவதரித்து மிகவும் நெத்தவருவத்ததை எத்துக்கொண்டு ஐகத்தின் லிதத்திற்காக உதாரமான சரித்தங்கன் அடங்கப் பெற்ற பலசெய்களைச் செய்தனை. ஐகதிரனே! கவி யுதத்தில் தங்கள் கணவகை கிறைவெற்றிக்கொள்ள விரும்பும் புருஷர்கள் என் உன்னுடைய சரித்திரங் களைக் கேட்பதும் சொன்னதும் செய்வென்கனோ, அவர்கள் உன் னங்கப்பத்திலும் ஏற்பட்ட பாக்குநி னம்பத்தத்தை அனுபவனாகத் தாண்டொர்கள். புருஷோத்தமர்! பாழ்! யதுவங்கத்தில் அவதரித்த உனக்கு இப்பொழுது ஐந்து இருபத்தைத்து எம்மத் னாங்கன் கடத்தன. எவ்வகைதாதானே! இப்பொழுது தேவகாரத்தில் செய்வென்குய குறை ஒன்றும்

இங்ஙனம் செய்து முடித்தனை. இந்த யது குளமும் ப்ராந்தமனாசரபத்தினும் முடித்தாற்போகியே வாய்விட்டது. இங்ஙனம் இந்த ஆனந்தரத்தின் பாயோ துணம் முடித்தநாகையாக, உனக்குத் திருவுள்ள மாகிச், பாம்பதத்திற்கு அழைத்தருளலாம். காங்கன் உள்ளே சிபாதிக்க வந்தவரெனாம். கையாண்டோ! உனக்கும் பணிக் கார்க்களாகி உனக்களைப் பாதுகாத்த லுக்கொண்டிருக்கிற எங்களைவும் உனக்களையும் பாதுகாப்பாயாக. (காங்கன் உனது கிங்காரகன். நீ எங்களை கோபகாலங்களென்று ஏற்படுத்தி கிருக்கின்றனை. காங்கன் கிள்ளையப்பன் செய்ததை ஏற்றுக்கொண்டு எங்களைப் பெருமைப்படுத்திய பாதுகாப்பாயாக.

ஸ்ரீகாசி சொல்லுகிறார்:—மனனவனே! ஐயதில் வானும் மாகையினும் மாசிடவருளம் பூண்டவனு மாகிய ஸ்ரீக்குணபகவான் இங்ஙனம் ப்ராந்தமதேவன் முதலிய தேவதைகளால் கிள்ளையப்பன் செய்யப்பெற்று அவர்களைப் புகழ்ந்து மறுமொழி கூறினான்.

ஸ்ரீபகவான சொல்லுகிறார்:—தேவதைகளுக்கு ப்ரபுமாயே ப்ராந்தம்தேவனே! நீ வானு மொழிகை னையோ, ஆயகிஷயத்தை வானும் கிரகித்து கிச்ச சித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். உங்கன் காசலம் முழு வதும் செய்து முடித்தேன். பூமிமிகு பாதத்தையும் கீக்கினேன். ஆகிலும், இந்த வாதையருளம் பிறகா ஆனந்திக்குத்திறமையாகிற கிரகம் வந்தபூமியில் தன் கீட்டும் குறையுறுபோல் துறையாகையாகிற ஸோசலம் தனம் முதலிய வாய்ப்பற்று இவையினால் கொழுந்து உகந்ததை வேங்கன் காசஞ்செய்ய முன்னதிருக்கின தது; அமுந்தாம ககையினும் தடைபட்டிருப்பதுபோல வன்னும் தடைபட்டிருக்கின்றது. மிகவும் கொழுத் திருக்கின்ற இந்த வாதையர்களின் குளம் மிகவும் கிண னிணமாகிருக்கின்றது. இந்த முடிக்காமல் காங் போயேனான ககையைக்கடந்த அமுந்தாத்தினும்

உலகமெல்லாம் பாறாணதுபோல், மர்மாதையைக் கடத்து கடக்கத் துணிந்த இக்குலத்தினும் உலகமெல்லாம் பாறாய்கிடும். (ஆகையால் என் இதை முடித்து விட்டே போகவேண்டும். ஆனால் அப்பொழுது முடிக்கப் போகிறவென்றும், சொல்லுகிறேன்). இப்பொழுதே பார்த்தவன் சரபத்தினும் இந்த மச்சத்திற்கு விசைம் ஆய்வித்துவிட்டது. இனி சீர்தான; சீர்த்தியேயே அழிந்துபோய்கிடும். பாபமத்தானே! பார்த்ததேயி இந்தக்ஞானம் முடித்தவுடனே என் கைஞன்டமோகம் போனேன. அப்பொழுது உன் பன்னத்திற்கு வரவேன.

ஸ்ரீகதிர் சொல்லுகிறார்:—இங்கனம் நோக்காதனும் ஸ்ரீக்குடினனும் மொழியப்பெற்ற பார்த்ததேயன் ஆம்மனாதுபாபமென பணிந்துதேயக் கட்டிச்சொடுகடத் தன்னுலகம் போய்ச் சீர்த்தான. அனாதைம் ஸ்ரீக்குடினபகையித் தனாகவெனமறந்தானபல உத்பாதங்கள் உண்டாகதைக் கண்டு தன்னிடம் வந்திருக்கொற யதுக்குத்தானாக் குறித்து மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—இங்கு அங்காப்புறம் கவினும் பெரிய உத்பாதங்கள் பனவும் இதே உண்டாகின்றன. கங்குலத்திற்குப் பார்த்தவனாகவிடத்தினின்று எய்கிதத்தினும் கடக்கமுடியாத சரபமும் கேலிட்டிருக்கின்றது. (கைக்கு பார்த்தவன்சரபம் கேலிட்டபடியால் பற்பல உத்பாதங்கள் புலப்படுகின்றன). பெரியோர்களே! என் பிழைக்க வேண்டுகென்று கிரும்புகோமாகித் இனி இப்பட்டனத்தின் இருக்கமாகாது. என் இப்பொழுதே பார்ப்பன தீர்த்தத்திற்குப் போகோம். தாமதஞ் செய்யவேண்டாம். அது மிகவும் பரிசுத்தமானது; புண்ண தீர்த்தங்களில் நெய்தது. சக்தான் தகடுருடைய சரபத்தினும் கடியசோகம் உண்டாகப் பெற்ற அதனும் வகுத்தி இந்த பார்ப்பன தீர்த்தத்தின்

வஞ்சுச் செய்து கடிவரோசத்தேதுவான பாபத்தி
வின்று விடுபட்டு உடனே மீளவும் தன்னுடைய கண்
களை வெள்ளம் பெற்றான். ஆகையால் காரும் அந்த
பாபான தீர்த்தத்தில் வஞ்சுச்செய்து அதுகளை
களும் அகலத்த அன்னத்தினும் மேர்வைவுள்ள அந்த
ணர்களைப் புடுபிற்று கண் கிழங்குகள் விதைகள்
விதைப்பதுபோல், வித்பாத்ரங்கனாபி அகலத்த
ணர்களுக்கும் பற்பல தானங்களைச் செய்து ஹங்க
னாம் வஜ்ரத்ததைத் தாண்டிவதுபோல், அந்தானங்
ளாக கண்ணுடைய பாபங்களைத் தாண்டுவோம்.

ஸ்ரீகமர் சொல்லுகிறார்:—குரு வம் ச த் தி த் ரு க்
கவிப்பை வினைக்குஞ்ஞமாரனே! இவ்வணம் பகவானும்
ஆதிவஞ் செய்வப்பெற்ற யாதவர்கன் பாபான தீர்த்
தத்திற்ருப் போக மனங்கொண்டு சதங்கியப் பூட்டி
ஞர்கன். ராஜனே! உத்தவன் இவ்வணம் பகவான்
மொழிசததைக் கேட்கும் அனர்கன் செய்கிற ஸுபதி
வைக் கண்டும் பலங்கரவான பற்பல உத்பாதகளைக்
கண்டும் ஸர்வ காலமும் ஸ்ரீக்குடிணனைத் தொடர்க
திருப்பவஞ்சுதவான் உலகங்களுக்கும் பாயுக்கொன்று
வழங்குவருகிற பார்த்து ருத்தாதிவஞ்ஞும் பாயுவான
அம்மாறாதுபாவனை ஏகார்த்தத்தில் விட்டி அவ
னுடைய பாபங்களைச் சித்தத்தினும் மனங்கிற் ககளைக்
குவித்துக்கொண்டு மொழிந்தான்.

உத்தவன் சொல்லுகிறார்:—தன் தேஜஸ்வியும்
திசம்பவனே! தேவதைகளான பார்த்துருத்தாதிவஞ்ஞக்
ளும் சிவாமனே! போகத்திற்ரு சிவாருகனே! கேட்
கிறவர்களுக்கும் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் புண்பத்தை
வினைக்கவல்ல ஸர்வண சித்ததனங்களை யுபய வனே!
இத்தக் குரவம் ஸுருவதும் ஸம்ஸரித்துவிட்டு உடனே
இவ்வுலகத்ததைத் துறக்கப்போயிற்றனை. இது சிச்
சயம். திரவையசெய்க்காம் அகலத்தவனே! ஏனென்றும்,
சி பார்த்துண சாபத்தைத் தடுக்கவல்லவனுநிஞ்ஞும்

அததத் தடுக்காமனேயிருந்தனையல்லவா? (ஆதகையார் பாரங்கனசாபமென்னும் கிவாஜத்தினும் இந்த மச்சந்தவதெய்வமும் மயம்மாசித்து மயஞ்ஞண்டனோகம் போகமுயன்றனை. இது கிச்சாய்). ஆதும் என்னென் றெயோ? கோவனே! என் அநாதகனமும் உன் பாத கமலத்தத விட்டுப் பிரித்திருக்கப்பொறேன். உதனே! என்னையும் உன் மந்தானமாயெ மயஞ்ஞண்டனோகத் திருது அதழத்தாக்கொண்டு போவாயாக. ஸாதாந ஜனங்களுக்கட, உதாநகருக்கு அம்ருதம்போன்றதும் மிருத்த மங்கனங்களை விளப்பதுமாயெ உன்வினை யாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருத்தே தேகத்தினும் தேநாநுபத்திகவிடத்தினும் சந்தாதி விஷயங்களி லும் விளைநெ கிருப்பத்ததத் துறக்கென்குர்கன். (துதாநு உன்னையே பத்துமிருர்கன்). அப்படியிருக்க, உனபத்தர்கனாயெ உங்கன் படுத்தம் உட்காருதன் திரிதம் சித்தம் குளித்தம் புசித்தம் முதலிய என்னாச் செயல்களிலும் கடலே கிருப்பவனும் கிருத்த அன் பணுந் அந்தாநதமாயுமாயெ உன்னை என்னைம் விட்டுப் பிரித்திருப்போம்? நீ உயமோகப் படுத்தித் துறத்த பூதாநி சந்தனம் ஆதா ஆபாணம் இவைகளை அனங்காநு செய்துகொண்டு நீ புசித்து கிருத்த அன்னத்ததப் புசிக்குத் தன்மைவாகனும் உந்தானர்க ளுமாயெ உங்கன் உன் மாயவையை வெல்லுவோம். இது கிச்சாயம். (உங்கன் உன் மாயவையைக் கடப்பதற்காக இனி மத்தாநு செய்வேண்டியதின்கி. ஆதகையார் உன்னை விட்டுப் பிரித்திருக்க முடியாமல் வருத்துநெ யன்னை உன்னுடன் அதழத்தாக்கொண்டு போக வேண்டுமென்று வேண்டுகிறேனென்றி மயம்மாநாயத்தி னும் வேண்டுகினை.) உதந்தயே அதாநான்மாயை மாகவுடைமாய்களும் (அதாவிக் கெனனைமாதாமே தரித்துத் திகம்பார்கனாகிருப்பவர்களும்) உயமாயம் முதலிய உதந்தகனாள் மாயப்படுத்தன்மையர்களும் னர் தனோதன்மைய்களும் (எக்காநத்தினும் தோதன்மைய் கருவப் பெருதவர்களும் உதத்தவேஷாதிக

வின்றிச் சாத்தர்களும் பரிசுத்தர்களும் ஸம்ஸாரா
 ஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்களுமாயினி லீஷிகன் ப்ரத்மந
 றோகனென்னும் பெயருடைய னானு நோகத்தை
 அடைகின்றான். மஹாயோகினே! ஆர்ச்சய சக்தி
 யுடையவர்களில் (மெத்தமனே!) இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
 புண்யபாப கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட ஸுக
 லாகங்களில் உருண்டுகொண்டிருக்கிற மான்களோ
 வென்றும் உன பக்தர்களோடுகூடி உய கதைகளை
 அனுஸந்தித்தமாத்ரத்தினும் மிதாக்கு வருத்தியும்
 கடக்கமுடியாத ஸம்ஸாரத்தை அனுபவமாகக் கடப்
 போம். சி மஹாய்நோகத்தை அனுஸரித்துச் செய்த
 உன்செயல்களையும் பேசுக்களையும் னடை புண்யக
 றோககம் பரிஹாணம் இவைகளையும் மான்கள்
 கினைப்பதும் மிதர்க்கு கினைவு ஸுட்டனெனும் செய்து
 உன் மானவகை அனுபவமாகத் தாண்டிவோம்.

ஸ்ரீகடர் சொல்லுகிருள்:—ராகினே! ஷாட்ருன்ய
 பூர்னனும் தேவகியின் புதல்வனுமாயினி ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 இங்ஙனம் உத்தமனும் கிண்ணப்பஞ் செய்வப் பெந்துத்
 தன்னை மொழிய நற்குருந்தை அநீகாயம் தன்னை
 பணிவுத்தன்மையனும் அன்பனும் ப்ருத்வனுமாயினி
 அய்யுத்தவனைக் குறித்து மேல்வருமாறு மொழிக்
 தான். ஆருவது அநீகாயம் ஸுத்திற்று.

—————
 { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் உத்தமனுக்கு ஆதர
 வுடனும் கித்திப்பதற்காக அவதூ
 ளுத்தாத்தத்தில் கொள்ள குருக்களில்
 தான் ஸுதலிப எட்டிப்பெள்ள உததன். }

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிருள்:— மஹாயாசினே;
 கிருத்த பாக்வஸுடையவனே!) 'சி இக்தக் குருந்தை
 ஸுத்தி கிட்கி இங்ஙனகத்ததத் துறக்கப்
 போகின்றனை' என்று யாது மொழிந்தனையோ, அது
 கான் செய்ய கினைத்திருப்பதுமே. ப்ரத்மநேவனும்

1643

THE KUPPUSWAMI SASTRI RESEARCH INSTITUTE, 1947 MADRAS-4

2-0]

குத்தாலும் மற்றவர்கள் வேகபாய்க்கலும் காள் இம்முள்
கத்தைத் துறந்து கையாணத்தானமாய் கைஞண்ட
வேகம் போய்ச் செர்கு அங்கு சித்தாயானது செய்
வதை விரும்புகிறார்கள் காள் பாத்மவதேவனும்
வேண்டப்பட்டு என்னுடைய ஆம்சமான மனசை
துடன் இங்கு எதற்காக அதைசித்தேனோ, அதை
கைய தேவ காள்வந்தை முழுதும் செய்து முடித்து
விட்டேன். இந்த பாதைகளும் பாத்மவண சாபத்தி
னாலேயே கைஞ் தழிக்கப்பட்டாற்போலவே யாள்
விட்டது. மற்றும், இவ்விச் சித்தாதினாலே நானோ
பொருது கடிதம் உண்டாகப்பெற்று முழுதும்
அழியப்போகின்றது. இது சித்தாயம். இவகைக்கு
உதாயது காலை வஸுத்தம் இத்தப் பட்டணத்தை
முழுக்கவிடப்போகின்றது. காள் எப்போழுது
இவவுகைத்தை விட்டுப் போவேனோ, அப்போழுதே
இவவுகைச் சித்தாதிற் கங்கைகள் எவையு மின்றிய
தாய்விடும், கலியும் மாது சுகுத்தொகையாம், கங்கை
கங்கையானே! ஆகையால் காலைமாத இவவுகைத்திற்
சி கலிக்கவேண்டாம். இவவுகைத்திற் ஜனங்கள்
எல்லாரும் காள் போனவுடனே கலியுகம் வருகையில்
அதாமத்திற் குரிகுடைமையால் விடுவார்கள். அதைப்
பற்றி சி இங்கு கலிக்கவேண்டாம். 'ஆனும் என்ன
செய்வோம்? எங்குப் போகோம்?' என்றும், கொண்டு
கொண்டு, கேள். எம்மந்தமான சப்தாதி விஷயங்களில்
விருப்பத்தையும் பத்துக்கலிடத்தினுள்ள ன்னேதைத்
தையும் துறந்து எர்வேஸ்வரனாக என்னிடத்திற் சினை
சிதுத்தி எல்லாம் பாத்மவாந்தைமென்று அனுபத்திக்
கையாகித எமத்துக்குடியுடையவருட்ப் பூயிவயச்
சுத்திக்கொண்டிருப்பவாக. மனம் காக்கு கன் காது
இவைய முறையிற் இக் த் தி ய க் க ள் எ ல் உதேதை
அதிக்கொனோ, அநெல்லாம் எல்லாம்; மாயையின்
குணங்களுக்கு உட்பட்ட மனத்தினின்றே உண்டா
னதே. பாத்மவியின் குணமான எதிராதிக்குக்கு உட்
பட்ட மனமுடைமையின்களுக்கே அத்தச் சப்தாதி விஷய

ஊகம் சங்கீதஞ்ஞாந்திப் பரிசுத்தமான மனமுடையவர்களுக்கு அது அங்கீகரம். ஸர்வாதார்த்தமாகவும் ஸர்வசீராகவுமாயிவ என்விடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தாதவனுக்கும் பற்பலவானான வந்துகவனைப் பற்றின அறிவு உண்டாகும். அது ப்ராமேயமன்றி உண்மையான அறிவன்று (ப்ராமபுருஷன் எவ்வாவற்றிலும் உட்புகுத்து எவ்வாவற்றையும் சீராயாகக் கொண்டிருக்கிறானாகையால் என்மாம் ப்ரப்ரஹ்மன்ஸுபநேயென்னும் அறிவே உண்மையவாய் அறிவாமன்றி அநாத் த வந்துகவெவ்வேருக கினைப்பது உண்மையான அறிவாகாது. அது ப்ராக்ரீயேவாயம். ஸர்வாதார்த்தமான என்விடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துகிறவனுக்கு எம்மாம் ப்ரஹ்மாத்மகமென்று ஒருவானாகவே தோற்றமன்றி வெவ்வேருகத் தோற்றது. அதுவே உண்மையான அறிவு). எனனுக்கு அந ப்ரமம் தொடர்ந்து கொள்ளுகுக்கின்றதோ, அவன் புண்யபாபங்கலின் பன்னு ஊகதுக்கங்களுக்கிடமானான. எனனுக்குக் கர்மமென்னும் அகர்மமென்னும் விகர்மமென்னும் பேத புத்தி உண்டாவின்றதோ, அனனுடைய புத்திக்கு ஊகதுக்கங்கள் விஷயமாகின்றன. (கர்மமானது அபரீயம் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய சித்வ கையித்திக ஸுபகர்மம். அகர்மமானது இதைச் செய்யாகாதென்று சாஸ்த்ரங்களில் கிஷேதிக்ஷப்பட்ட கர்மம். விகர்மமானது பற்பல பகங்களைக் குறித்து விதிக்கப்பட்ட கர்மபகர்மம்.) வந்துக்கள் ப்ரஹ்மாத்மகங்க ளாகாமல் கவதத்தாங்கனென்றும் நெருவே ஆத்மாவென்றும் ப்ரயித்த ஸூடன் விதிக்கேதாதி ஸுபமான சாஸ்த்ரத்திற்கு உட்பட்டவனானான். அவன் அநாத் சாஸ்த்ரவிதிகளைத் தொடர்ந்து உட்ப்ரானுரின் ஊகத் தையும் அவதத்தைக் கடத்து உட்ப்ரானுரின் துக்கத் தையும் அடைவான. இம்மனம் ப்ரமம் ஜீவனுக்குச் சாஸ்த்ர வரீயகதையை உண்டாக் கி அதன் ஸூதமாம் ஊகதுக்கங்களை கினைக்கின்றது. (ஆனும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள் சாஸ்த்ரங்களைக் கடத்து உட்க

சாமோவென்று சந்திக்கவேண்டாம். ப்ரம்மஜ்ஞானி
கள் வந்துக்கள் சம்பதத்தாங்கனென்னும் சினைவு
பாயவென்று கிரீசரித்துக் கொண்டவர்களானாலும்
சரித்திரோத்தரத்திற்கும் சகாதா சிவபாயம் ப்ரமம்
தொடரக்கருமாதையால் அவர்களுக்கும் சாந்தா விதிச
னைக் கடத்து கடக்கவாகாது. மத்தும், அவர்களுக்கு
ப்ரமம் தொடராத ப்ரமமும் சோகனெனக்கடாக
அவர்களுக்கும் சாந்தா விதிசனை அனுமதிக்கவேண்டுமெ
யன்றி அவற்றைக் கடக்கவாகாது. அவர்கள்
அவற்றைக் கடக்காத நேரமும் இப்போதிலும்
அவர்களுடைய உண்மையை அறிவாத உலகத்
தவர்கள் சாரும் இப்படியே கடக்கவேண்டுமென்று
சாந்தா விதிசனைக் கடத்து ப்ரமம் விதிவார்கள்.
ஆகையால் அவர்கள் அவற்றைக் கடக்கவாகாது.
மத்தும், அவர்கள்¹ தேஹபாதம் சகாதா சிவ
புத்தியுடன் சாந்தாவிதிசனை அனுமதித்துக்கொண்டு
வருவார்களானால் அவற்றைத் துறக்கமாட்டார்கள்.
இவ்வாறும் வந்துக்கள் சம்பதத்தாங்கனென்னும் ப்ரம
மும் தேஹமே ஆத்மாவெனனும் ப்ரமமும் ஸுகதக்
மக்களுக்கிடமான ஸம்ஸாரத்திற்கு நேருதாரகையால்,
கீ இந்திரியங்களை மெய்யாய் ஆட்க்கிக்கொண்டு எண்ணி
டத்தில் மனத்தை சினைசிறுத்தி அபேதநமாய ப்ர
க்ருதிரின் பரிணாமங்களையே தேவமனுஷ்யாதி சரி
சன்கள் ஆடல்பெ இந்த துகத்தெய்வம் ஜீவனிடத்தில்
இருக்கிறதென்றும் (ஜீவனா தரிக்கப்பட்டிருக்கிற
தென்றும்), அந்த ஜீவாத்மா எண்ணிடத்தில் வ்யாபித்
திரூக்கிரென்னும் (என்னும் தரிக்கப்பட்டிருக்கிற
என்னும்) தெரிந்து கொள்ளவாக. (இப்படி ஸர்வ
காலமும் ஆராய்வுவருவாயின், சம்பதத்தாங்கன
ப்ரமமும் தேஹாத்ம ப்ரமமும் அவற்றின் ஸ்வயயசம்
வினைமும் ஸம்ஸாரமும் கிளர்ந்திருக்கும்) (இன்று முதல்
கான் அவ்வாறும் ஆராய்ந்துவாய் பார்ப்பேனாயின்,
அனுதிதானமாய் இந்திரியங்கள் சப்தாதி விஷயத்
¹ தேஹம் கிருப்பவசையி; அதாவது தேஹமேவம் வசையி.

கனிக் செல்லப்பெற்ற என்னுடைய அம்மாராய்ச்சி இடைநில் விண்ணங்களால் தடைபடுமென்பாராயின், சொல்லுகிறேன், கேள்.) ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்கள் அகமயப்பெற்று (புருதியி ருதம் ஆத்மா மகாவி ஷன் என தத்வங்களின் ஸாதர்ம்ய கைதத்ர்மங்களை அறித்து) ஸமஸ்த ப்ராணிகளையும் தன்னைப்போலவே பார்க்குந் தன்மையானும் ஆத்மா ணுபவத்தினும் மனக் களிப்புத்திருப்பானாயின், அனல் விக்கங்களால் தடுக்கப்படுகிறதில்லை. (அனல்பற்றாது ஆகாத ஸாகாத்திப் பூவுகொண்ட சப்தாதி விஷயா ணுபவத்தினும் விளைகிற அப்பலுகத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய கர்மங்க ளாகிற விக்கங்களால் தடுக்கப்படமாட்டாள். அனனுக்கு அனத்திற் குகியே உண்டாகாது.) அன ணுக்கு விக்கங்கள் உண்டாகவாயின், அவன் ஏன் சாஸ்த்ரவிதி சிபேஷதங்களை அனுஸரிக்கவேண்டுமென்றும், சொல்லுகிறேன், கேள். ஆத்மா ணுபவத் தினும் ஸக்தோஷுருத்ரமக் சப்தாதிவிஷய ணுகதுக் கங்களைக் கடத்தலானாயினும் சாஸ்த்ரங்களில் சிபேஷதிக்கப் பட்டவை ஆத்ம ப்ராப்திக்கு விருத்ததங்களைன்னும் புத்தியினும் சாஸ்த்ர சிபேஷதத்தகைகடக்கமாட்டான். (சாஸ்த்ரங்களில் செய்யலாகாதெனது சிபேஷதிக்கப் பட்டவைகளிற் செய்யலமாட்டான்; மத்தும், ஸ்வர்க்காதி ணுகங்களுக்கு இடமாமெனனும் புத்தி யினும் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்ம கர்மங் களையும் செய்யமாட்டான். சிஷித் த ர ச ராய் தோஷத்தை உண்டாக்கி ஆத்மா ணுபவத்தினின்று கலுஷச்செய்வதுபோல், குண புத்தியால் செய்கிற கர்மவகர்மமும் தனக்கு ஏற்பட்ட பலனை விளைத்து அதன் ணுமராய் ஆத்மா ணுபவத்தினின்று கலுஷச் செய்யும்.) இங்மனம் சிஷித்தங்களையும் காம்பங்களையும் செய்யாமல் சித்வகர்மங்களைமாத்ரம் செய்யுகொண்டு ஆத்மா ணுபவத்தினும் ஸக்தோஷுருத்திருப்பினும், குறுக்கை தன் ஸ்வபாவத்தை வெலிக்காட்டாதிருப் பதுபோலத் தன் மறவினைவை வெலிக்காட்டாமல்

மெறுமனே நிரூபான். மயந்த பூதங்களுக்கும் உள்ப
 ளுந் தோகமோதாநிகளின் தி மலாக்மமுடைய
 னனுந் துஞ்சுமவிஞ்சுநன்களில் கிச்சயம் உண்டாகப்
 பெற்று துதத்தெய்வம் எனக்குச் சரீராகி னன்னும்
 வ்யாபித்து கியமிக்கப்பட்டிருக்கையால் என்னைக்
 காட்டினும் நெறுபட்டதெனறு கிளைவாழல் மலகால்
 என் வ்யஸ்யமென்றே கிளைப்பானுநின், அவன் மீளவும்
 னம்மாரத்திம் உதூக்கையாதெ நுபந்தத ஆதைய
 மாட்டான்.

தூதர் சொல்லுமிருள்:—மன்னவனே! பகவத்
 பக்தர்களில் நெத்த உத்தவன் இம்மனம் பகவானுள்
 கியமிக்கப்பெற்று உபாஸ்யவந்து உபாஸகன் உபா
 ணனம் இவத்தின வ்யஸ்யத்தை உள்பபடி அநிய
 கிரும்பி மயங்கிததுத் தன் பக்தர்களைக் கைவிடாமல்
 காக்குத் தன்னடியானு அப்பகனானைக் குறித்து இம்
 மனம் மொழிகதான்.

உத்தவன் சொல்லுமிருள்:—யோகசிர்வாதகனே!
 மோகத்தை உபதேசிப்பவனே! யோகாதானே!
 மோகத்திலும் பெ நக் உ டு ய பகருநிரூப்பவனே!
 யோக சாந்தாதத்தை உற்பத்தி செய்வனே!
 மோகத்தின்பொருட்டு என்னவந்தையும் துறக்
 ழும்படி மொழிக்கதனை. மீளவும் மனப்பற்றிநாதபடி
 வன்மயோ துறக்கமென்றும். (காஸ்யருஷிதானம் யாமி
 னவன தன் ப்ராணன்களைக் காக்கும்பொருட்டுத் தன்
 னோத்தையென்றும் துறத்து மீளவும் தர்வயார்ஜனஞ்
 செய்து ஜீவிக்ைப் பார்க்கிருள். இது அப்படி
 வந்தநல்லா? அடி.யோடு துறத்து மீளவும் அறத்தை
 கெட்டுதும் கிளைக்கனாகாதல்லவா? ஆனுனென்னென
 றுமோ? மதநாநுபாயனே! சப்தாதி விஷயங்களில்
 கிளைகின்ற மனமுடையவர் சப்தாதி விஷயங்களை அடி
 யோடு துறப்பதென்பது வஞ்ச்தியும் செய்வ முடியாத
 காரியம் ஸர்வாகந்தாத்மாவான உன்னிடத்தில் பக்தி

மின்னாதவர்களுக்கோமென்றும் இது முதலே முடி
 யாது. (அவர்கள் இதை கெஞ்சினும் கிணக்கவயம்மா
 யர்னர்.) என்றவற்றுடைய அபிப்பிராயம். பத்தியோகம்
 கைகடிகளவர்கள் மறநா கத்தம்வருபான உன்னை
 அனுபவிப்பதில் கிணக்கிற் பிறப்பவர்களுக்காக சந்தாதி
 விஷயங்களை ஒருகால் துறந்தாலும் துறக்கக்கூடு
 மன்றி மற்றவர்களுக்கு அது முடியவே முடியாது.
 சந்தாதி விஷயங்களைத் துறக்க வேண்டுமென்றும் கீ
 னவனுக்கு உபதேசித்தனையோ, அத்தகைய வான்
 உன் மானவயிலும் ஏற்பட்டிருக்கின்ற தேறத்தினும்
 தேறநா நுபத்திகளான புத்ர களத்தா திகளிடத்திலும்
 காணாமலும் என்னுடையதென்றும் அறங்கா
 மமகாரணங்களும் மதியவந்தி ஸம்ஸாரகாரத்தில்
 மூலமுக் கிடக்கின்றேன். அத்தகையவர்கள் வான் கீ
 மொழிந்ததையெல்லாம் எல்லாம் அனுபவமாக சிறை
 வேற்றிக்கொள்ளவேண்டு, அன்னம் உன் ப்ருத்தமனமெ
 னக்கு கீ சொன்னதையெல்லாம் மீளவும் விவரித்துச்
 சொல்லுவாக. 'தான் கருக்கமாதச் சொன்னேன்.
 உனக்கு விவிலாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டு
 மென்றும் விருப்பம் உனதானிம், மற்றொருவரிடம்
 கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுவாக' என்று கைகிட
 வாகாது. ஏனெனனும் (ஐகதீசனோ! கீ த்ஞான
 கத்தமனமனிகுக்கவாடுற ல்லவாவம் என்றும் மாறு
 திருக்கப் பெற்றவன்; தன்விவேகமையை என்றும்
 ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருப்பவன்; நிவர்த்தா
 வுக்கும் ஆத்தாத்தாயாகிருப்பவன். இத்தகைய
 உன்னைக்காட்டினும் உபதேசஞ் செய்யவல்ல மற்றொரு
 வன் தேவதைகளிலும்கூட எனக்குப் புலப்படவில்லை.
 ப்ரத்தமதேவன் முதலிய மைந்ததேவதைகளும்
 உன்னுடைய மானவயிலும் மதியவந்தி கர்மாதினமான
 தேறங்களைமுடையவர்கள்; ஆத்மாவல்லாத
 தேறத்தின் ஆத்மாமென்றும் புத்தியுடையவர்கள்.
 அத்தகையவர்களேனும் உன் பாதாசிகத்தங்களின்
 குணனுபயத்தில் சலவந்தித் பாகவதர்களோடு சொ

நிருப்பார்களுளின் உபதேச மின்னாமல் சேவையுத்திக
ளால் என்னையு செயல்படார்க்கெனும் உன் மானை
அவாகனை விடுகிறதின்கி. ப்ரதமாதிகளாகுங்கூட அத்த
கைய உன் மானையினும் மதியவங்கப்பெற்றயர்களை.
ஆனும் ஸத்துக்களோடு ஸதுவாஸத் செய்வனாமே
யென்றும், ஆனும் பெண்ணுமாவக் கவந்துணுமிக்குக்
தம்மைமுடைய க்ருதஸந்தர்களுக்கும் ஸயர்கன்
ஆத்யாத்மீசம் முதலிய தாபங்களால் மனனகுத்த
முத்துச் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டு
மென்றும் விருப்பம் அடங்கப்பெற்றிருக்கின்றார்
களோ, அத்தகையர்களுக்கே ஸத்துருஷர்களோடு
ஸதுவாஸம் உண்டானந்திச் சப்தாதி விஷயங்களை
அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் போவனதுத்தந்தர்க
ளுக்கு அது உண்டாகாது. உன்னைக் காட்டிலும்
யேது உபதேசஞ் செய்பவன தேவதைகளினுங்கூட
அசுப்படாமைவாந் ஸம்ஸார துக்கங்களால் பரிதபித்து
கனவெறுப்புற்றிருக்கின்ற கால உன்னைவே சாணம்
ஆடைகின்றேன். சி மோதனம் முதலிய தோஷங்கள்
திண்டப் பெருதவன், அனகிட்ட நிய முடிவாத ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களைமுடையவன், ஸம்ஸார வஸ்துக்களையும்
ஸாக்ஷாத்சித்தகன், ஸர்வலிங்கமகன், எவ்விதக்
கெடுதியிலிவாத வைஞ்ஞண்டமென்றும் ஸ்தானத்தை
முடையவன், கரிகளுக்கு ப்ராப்யனும் ப்ராபகனும்
ஆதாரனுமாகவாரம் உரரரரரரரரரரரரரரரரரரரரரர
பெயருண்டவன்; காணுக்கு கண்பன், (ஆகையால்
உன்கிடத்தில் ஆசார்வனுமிருக்காக்கு வேண்டிய
ஞானங்களைவாரம் அமறத்திருக்கின்றான். ஒன்றை
யோன்றாக கிளைக்குத்தன்மைவாதிர ப்ரமமும்
தெரிந்ததை மறக்குத்தன்மைவார்திர ப்ரமாதனும்
மற்றுமுள்ள தோஷங்களும் உனக்குக் கெடவா,
உனதுண்டய அறிவு அனவந்தது. உனக்குத் தெரி
வாதது எதுவுமே இல்லை, உன்னறிவு கர்மாநீனகால்
கிளைத்த தன்மை, இவற்றையாகவே வற்பட்டிருப்பது.
அவ்வறிவு என்னும் காருதது. சி ஸம்ஸார ஆத்மரக்க

னாக்கும் தத்யோபதேசஞ் செய்யம்பொருட்டு கார
யனுபதாஞ் செய்தனை. அர்ஜுனாநிகளை முன்னிட்டித்
தத்யோபதேசஞ் செய்தனை. ஆகையால் இத்தகைய
குற + ன்ளினமே கான் காணம் ஆடைகின்றேன்).

ஸ்ரீபகவான சொல்லுகிறான்: உட்கத்திலுள்ள
யன்றுக்களுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட குணங்களை
ஆசாய்க்ததிகத்தினையுடைய பெரியோர்கள் தமக்கள்
மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு அம்மனத்தினுளேயே
தம்மையச் சப்தாதி விஷயமானவையினையுடைய கார
யேற்றுவிட்டனர். ஆகையால் புருஷனுக்கு நலிந்ததை
உடத்துக்குருகென்று சொல்கப்பட்ட மனமே (மனுஷ்ய
ஜனமத்தின மனத்தை அடக்கவாசனையும் விவாகமும்
கந்தமயம் ஸுகமாயச் சடைக்கக்கூடியவை). மனுஷ்
யனுக்கு நலிந்தவை மருதி ஸம்ருதிகளால் ஆராய்ந்து
கனையவைப் பெறக்கூடியவையா? மற்ற ஜாதுக்கள்
அத்யமாட்டாமற்போயினால் மனுஷ்யனுக்கு நலிந்த
வைப் பாத்மஷுத்திச் சப்தாதி விஷய ஸுகங்கள்
கள்ளாகக்கொண்பதை ஆசாய்க்தது இக்களமே
வ்யாச்சாதி ஸுகங்களுவிமானு ஸாரதித்து கவராக்
கத்திலும் கந்தமையப் பெறாமையவையா? மனுஷ்ய
ஜன்மத்தினுளேயே சென்று அடுத்த ஸங்கதன் ஏன் னும்
தந்தம்களை ஆசாய்க்ததிகையாநெனாவக்கம் பரமாத்
மேரபாணனமாநிற யோகம் இயற்றிக் கிபுணர்களை
பெரியோர்கள் இத்தரியங்களை அடக்கிக்கொண்டு
பாக்குதி புருஷர்க்கிடத்தில் கோக்கக்கூடாத ஸர்வ
ஜ்ஞாதன் ஸத்யஸங்கப்பதன் முதலிய ஸகந்த சக்திக
ளும் சிகந்த ஏய்க்கை வ்யாபுடாக அதிவென்றான்.
ஒந்தைக்காதுகூடமையங்களும் இரண்டு காங்களுகூடா
கங்களும் ஒன்று காங்களுகூடமையங்களும் காங்கு
காங்களுகூடமையங்களும் பவ காங்களுகூடமையங்களும்
காங்குநாதனங்களான பவ சரீரங்கள் முன்பு
படைக்கப்பட்டன. அகத்தில் இரண்டு பாதங்களி
யுடைய மனுஷ்ய சரீரமே எனக்கு பரிமாணது.

(மனுஷ்ய ஜன்மத்தினன்றோ என்னை அறிந்து யோசுநா
நாசிற பெருகன்மையைப் பெறலாம். ஆனதுபற்றி
மனுஷ்யஜன்மமே எனக்குப் பிரியமாகிருக்கும்.) (ஆனால்
மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் சித்தந்தங்கள் எப்போதும்
உள்ளன அறிவிக்கார்களா? என்றும், சொல்லுகிறேன்.)
எப்போதும் அறிவித்ததில்லை. சித்தியோமென்றும்,
கொய்தாமே வாயெல்லாளுன என்னை ஆராய்ந்து
அறிவாளுகை. பாத்மசுத்திதும் அறிப்பபடுகிற
ரூபாதி குணங்களாகிற அடையாளங்களாக என்னை
அறிவமுடியாது. பாத்மசுருஷமான அனுமானத்தி
னாலும் அறிவ முடியாது. இப்பொழுதுகானசொன்ன
இவ்விஷயத்தில் அநுபந்தனுக்கும் மதாபேதஜன்மி
யான மதுவுக்கும் கடந்த ஸம்சார ரூபமான பசுமய
இதிலுள்ளதந்தச் சொல்லுகிறார்கள். அங்கிதிநா
ஸத்தத இயோ சொல்லுகிறேன், கேள். தம்மங்களை
உணர்ந்த மதுமென்பவன் எண்ணெய்தேய்த்து நூறு
குதம் முதலிய தேனுளம்சங்களைத் துறத்திருப்ப
வனும் குளிர் காற்று மெலிப் முதலிய எதிலும்
பயமின்றித் திரிகின்றவனும் பெளவன வயதுடைவ
வனும் வித்தாணுமாயிவ் (அதிஞ்ஞமாயிவ்) நூறு பாரத்
மண்ணைக் குறித்து மேகங்குமாறு விளகிலான்.

மது சொல்லுகிறான்:—அத்தனயோ! நீர் இத்தரி
யங்களின் பரிதிசகாகக் செய்வ மேன்மைய காப்பங்க
னெய்த்தறவும் செயலாயம் மெதுமனே இருக்கின்றீர்.
உம்முளடய புத்தியோனென்றான் மிகவும் திறமை
அமைந்தது. ஸித்தியோகவிக்ஷணநாகிருக்கின்றது.
நீர் இதை புத்தியையப பற்றி வித்தாணுகிருக்கும் மனதம்
தெரியாத இளைஞனபோய் திரிக்கின்றீர். இத்தகைய
புத்தி உமக்கு எத்தக்காணத்திலும் உண்டாகிற்று?
உனதத்தில் மனுஷ்யர்கள் பெருமபாலும் தர்வ அர்த்த
காமங்களைப் பெறுதற்கும் அடித்திக்கு மேன்மைய
வாதாங்களை அறிவதற்கும் ஆவன புறம் பொருள்
இவ்வற்றித்காகவும் விருப்பத்துடன் ஸுபத்தி செய்

இன்னுங்கள். தீரோ னென்றும், எல்ல னாமர்தவ
 குடையவர்; எல்லாம் அநீந்தவர்; எல்லாத்திறமைகளும்
 அமைந்தவர்; கண்ணுக்கெரிய காட்சியுடையவர்;
 அந்ருதம்போல் இனிதாகவும் நலிதமாகவும் மிதமாக
 வும் பேசுத்தன்மையவர். ஆகையால் உமக்கு அசக்தி
 யாவது அநியின்மையாவது நிறமயின்மையாவது
 கண்ணுக்கு எதற்காலமாவது துர்ப்பாஷிதமாவது
 இடையாது. தீர் கிளைத்த காலங்களைப்பெல்லாம்
 கிறையேற்றிக்கொள்ள யுன்மவர். ஆகிலும் ஒன்று
 மதியாத குடன் போனவும் மிதமயிடைத்தவன்
 போனவும் சிசாசம்போனவும் ஒன்றும் செய்யா
 திருக்கிறீர்; கிரும்புமதுங்கூட இல்லை. உமகத்திலுள்ள
 ஜனங்கள் அநினதும் காமம் கோபம் இமைப்பாநிற
 காட்டுத்தீயினும் தடுக்கப்பட்டு கருத்திக்கொண்டிருக்
 கையில், காட்டுத்தீயினின்று விடுபட்டுக் கங்கா
 பானாநத்தினிடைவிடுக்கும் வானபோல் அன்
 வகுத்த மிந்நி னுமயாமிருக்கின்றீர். பாரஸ்மணசோ
 சபதாநி விஷயங்களின நீண்டுதலினதித் தேநாறு
 பத்திகளும் எகையுமின்றித் தவிராமிருக்கின்ற தீர்
 மனத்திற் மிகவும் ஆகந்த சூத்திரப்பததற்குக் காரணம்
 எதுவோ, அதை வினயுமென்ற எமக்குச் சொல்லீராக.

ஸ்ரீபகவதன் சொல்லுவனான்:—மிருக்த பாக்ய
 குடையவரும் நிறந்த மதினமைத்தவருமாகிய அன்வத்
 தனர் பாரஸ்மணசுநத்திற்ரு வேண்டிய உபகாரம்
 களைச் செய்புத்தன்மையானும் மிகுந்த புத்தியுடைய
 வறுமையிய வதுகிலும் வினவி யெனாநி. செய்யப்
 பெற்று மிகுந்த பணியிலும் வணக்க சூத்திரம்கின்ற
 அந்த வதுமைக் குறித்து இங்மனம் மொழிந்தான்.

பாரஸ்மணன் சொல்லுவனான்:—எனக்கு என்
 புத்தியிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பண குறுக்கன் உண்டு.
 இவதக் குறுக்கலிடத்தினின்று அப்பவளித்த புத்தியை
 சிலே சிறுத்திக்கொண்டு எண்ணாகளுக்கு எதுவுமாய்

ஏற்படுகின்ற ஆதலாற்றிகம் முதலிய தாபங்களி
னின்று விடுபட்டு கான் னுகமாய்த் திரிந்துகொண்
டிருக்கின்றேன். கான் என் புத்திவினும் அங்கிலித்த
அகநக் குருக்களைச் சொல்லுகிறேன், கேட்பானாக.
பூர் காதல ஆகாரம் ஐயம் அக்வி சந்தான்
ஈதராக புரு கவிப்பாம்பு ஈழந்தாம் கிட்டும் ஈண்டு
காவிய தேவகுகளைப் பதிகளும் வேடன் மான் பீன்
பிங்களை பெண்ணும் பெண்மணி அழகுநாக பகழி
தெய்வ கன்னிகழியாத பெண் இரும்புமேல் சொடும்
கருமர ன பாய்பு தாழ்பூச்சி குமகி ஆகிய
இயங்குபத்து கான்கு பேசுகளையும் கான் என் புத்தி
வினும் குருக்களாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
நாளுனோ இவற்றின் செயல்களைப் பார்த்து கான் என்
மனத்தைச் சிவந்தாக் கொண்டேன். கணுஷு
குமரானோ புருஷன்சொட்டனோ இவற்றுள்
கதிரிடத்தினின்று எதெகத எப்படி சிவந்தாக்
கொண்டேனோ, அதை வெள்ளம் அப்படியே சொல்லு
கிறேன், கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வானாக. புருஷன்
தெய்வத்தினும் தாண்டப்பட்ட பூதங்களால் பிடிக்கப்
படினும் அந் பருத்தங்களை வெள்ளம் பொறுத்துக்
கொண்டு பூதங்கள் தங்களைப் பிடிப்பதற்குக்
காரணம் தானுடைய கர்மமென்றி அவற்றின்மேல்
தோஷமில்லமென்று கிளைத்துத் தான் கடக்க
வேண்டிய மார்க்கத்தினின்று கணுஷாகாது. இந்த
வாதத்தை கான் பூரிசினிடத்தினின்று ஏற்றுக்
கொண்டேன். ஈரதுவாகிரூப்பகன் தன் செயல்க
வெள்ளம் எப்பொழுதும் பிறர்க்கு உபகாரமாகவே
கிருக்கப்பெற்றுப் பிறர்க்கே உபயோகமான பிறவி
யுடையவனுமாகிருக்க வேண்டுமென்றும் இன்னினை
மைமையப் பிறர்க்கே உபயோகமான அருகி முதலிய
வந்தையுடைய பாவதத்தினிடத்தினின்றும், கருஷுக்
களுக்குச் சிஷ்யனாகப் பாரதினவாகிருக்கையையும்
அப்பவிக்க வேண்டும். (கருஷுக்கள் வேட்டிருதும்
வேரோடு சிடுக்கெனும் தடைவாவது அனுமதி

யாவது ஒன்றும் செய்வாதிருப்பதுபோலப் சித்
தன்னை என்று சொல்லினும் அதற்கென்றும் தடைவாவது
அனுமதியாவது என்றுவும் சொல்வாதிருக்க வேண்டும்.
பாணவாயு ஆதாராதி மாந்தத்தினும் சில
சில நிருக்கிறதும் சந்தாதி விஷயங்களை அபேஷிக்கிற
திருநீலம். ஆய்வானே நுணியாதிருப்பவன் பாணதாண
மாந்தத்திற்கு வேண்டிய ஜீவனத்தோடு சிலசில
நிருக்கவேண்டும்; இத்சியங்களுக்குப் பீதியை விளைக்
கின்ற சந்தாதி விஷயங்களை விரும்பவாகாது. பாண
தாணத்திற்கு வேண்டிய ஆதாரமூலகம் இல்லாது
பொய்யின் மனம் தளர்ந்து ஜ்ஞானம் கிடைத்துப்போம்.
ஆகையால் ஜ்ஞானம் விவாதிருப்பதற்காகவும் மனம்
தளராதிருப்பதற்காகவும் அவ்வளவுக்குப்போதுமான
ஜீவனத்தை அபேஷிக்க வேண்டியது அவசியமே.
இஷ்டங்களும் அபரிஷ்டங்களும் இருவகைப்பட்டவை
களும் இரண்டு வகையினும் அடங்காமல் மத்யஸ்தமா
யிருப்பவைகளான விஷயங்களை இத்சியங்களை
அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பினும் பீதியும் தீவெழு
மாதிரி குணதோஷங்களிலிந்து விடுபட்ட மன
நுடைமையானது எனக் விஷயங்களினும் வாயுவப்போக
பந்தத்திருக்கவேண்டும். ஆத்மன்வருபத்தை உணர்ந்த
யோடு ப்ருதிவி முதலிய தத்வங்களின் பரிணாமமான
தேஹங்களில் ப்ரவேசித்து தேஹத்வம் மனுஷ்யத்வம்
ஸ்துலத்வம் க்ருசத்வம் முதலிய தேஹதத்வங்களோடு
உடனடியான போதத் தோத்தினும் 'கான் தேஹன், கான்
மனுஷ்யன்' என்று 'கான் ப்ருத்திருக்கிறேன்' 'கான்
இளைத்திருக்கிறேன்' என்று தேஹதத்வங்களை
ஆத்மாவிலிடத்தின் சினைக்கொட்டான். காற்று கல்ல
மண்ணுடையவைகளும் கெட்ட மண்ணுடையவைகளு
மாகிய வஸ்துக்களில் பட்டுக்கொண்டு வரிலும் அங்
வஸ்துக்களின் குணங்கள் திண்டப்பெருதிருப்பது
போல, ஆத்மா தேஹத்தின் குணங்கள் திண்டப்பெரு
தவன். ஆத்மவுக்குள்ள இச்சினைமையைக் காத்தி
லிடத்திலின்று அப்யஸிக்க வேண்டும். பாபாத்ம

ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து மனனஞ்செய்பவன் வேதாந்த
 னாத்மங்களின் சிருபணத்தினும் ஸயந்தமன் னுக்களும்
 பாப்நந்த ஸ்வரூபங்களே போன்று எத்பட்டிருக்கை
 யால் ஐங்கமஸ்தான ரூபமான ஸயந்த பூதன்
 களினும் இடைவெளியின்றி சிதைத்திருக்கின்ற
 பாயாத்மா உள்லும் புறமும் ஸ்வாதித்திருப்பதை
 ஆதாய்வு அவன் ஆகாசத்தைப்போல எங்கும் தடை
 யின்றி பரவெங்கும் தன்மையென்று பாவிக்க
 வேண்டும். தெஜஸ்ஸு ஐயம் பூமி ஆகிய இயற்றின்
 பரிணாமங்களான வேகங்களென்னும் பதார்த்தங்கள்
 காத்திலும் ஞாண்டப்பட்டு ஆகாசத்தின் சிதைத்திருப்
 பினும் அம்வாகாசம் அம்வேகங்களால் திண்டப்படா
 திருப்பதுபோலப் பாயாத்மா காசத்தை சிமித்த
 காணமாகக்கொண்டு தான் படைத்தவைகளும் எத்
 வாதி ஞானங்களின் பரிணாமங்களான ஐங்கமஸ்தா
 வங்களாகு ஆதாயாமிருப்பினும் அவத்தின
 தோஷங்கள் தன்மேல் திண்டப் பெறுகெதிர்நீ.
 (பாயாத்மா ஸயந்த ஐங்கமஸ்தாவங்களாகு
 ஆதாயாமிருப்பினும் அவத்தின் தோஷங்கள்
 தன்மேல் திண்டப்பெருமல் பரிசுத்தகுமிருப்பானென்
 பதை வேகங்களால் திண்டப்பெறுத ஆகாசத்தி
 னின்று அறியவேண்டும்.) பாப்நந்தத்தை தயானஞ்
 செய்யும் ஸூரியன் சிர்மலனும் இயற்கையில் ஸ்ளேஸ்
 மூடலவனும் மதாயாமிருப்பனனும் சாஸ்தாங்களை
 உணர்ந்து பாராளிகளுக்கு இழிவுத்துதையுமாகி ஐயத்
 தைப்போன்று தர்சனம் ஸ்பர்சனம் கீர்த்தனம் இவை
 களால் முனிதஞ் செய்கென்றான். மிகுந்த அறிவுடைய
 னனும் தவத்தினும் மிகுதியும் விளக்கமுற்றவனும்
 கிரகஞ் அணுகமுடியாதவனும் உதாதத்தையே
 பாதாமாகவுடையவனுமாகிய ஸூரியன் அக்ளிமையப்
 போல் ஸயந்த கிதமான ஆதாயாங்களைப் பகழிப்
 பினும் அவற்றும் தோஷங்களுக் கிடமாறெதிர்நீ.
 அக்ளி நஞ்சால் கிதுழ்த்து மகாத்நிருப்பதுபோல
 நஞ்சால் தன்மழிமையை வெளிவிடாதல் மகாத்நும்,

அக்ஷரணி நிருகாஸ்யெவ மூதலியவத்தூய் நோமஞ் செய்வப்பெற்று வ்யபீஷ்டமாய் வரிவதுபோல், நிருகாஸ்யோகாப்யாணாதிகளாய் வ்யபீஷ்டனாயும் வ்யபீக்ஷமோகாநிஸ்யபமான கன்மமதவ விரும்புமவர்களுக்கு அக்ஷரணியப்போல உபாஸிக்கத் தகுந்தவனுமாயி, அக்ஷரி நோமஞ் செய்வெவர்களின் இஷ்டப்படி தலிவிண்ணை அங்கீகரிப்பதுபோலவும் அவர்களுடைய பாயங்களைப் போக்குவது போலவும், அன்னம் மூதலியன கொடுக்கெவர்களின் போல மிகழுகளாவும் போக்கிக்கொண்டு அவர்கள் கொடுக்கிற அன்னாதி களைப் புசிப்பான். (அக்ஷரி சித் கொடுக்கும்போலுது நுவிண்ணைப் பெறுவதுபோல் மூதலியனும் ஆதாரம் கிடைக்கும்போலுது புசிப்பான்.) அக்ஷரி காஷ்டங் களில் பற்றி அக்காஷ்டங்களின் உருவமுடையதாய்த் தோற்றுவதுபோலப் பாயமுருகின் தன் காயவயிலும் படைத்த சேதனு சேதனரூபமான ஜகத்தின் ப்ரவேசித்து அந்த சேவமனுஷ்யாதி ரூபரூபத் தோற்று மிருன். (அக்ஷரிக்கு ஆதாரமான காஷ்டங்களின் ரூபம் அவ்வக்ஷரிக்கு இவற்றாவின் ஏற்பட்டதங்கா ததுபோலச் சீரங்களைச் சேர்ந்த தேவதவ மனுஷ்யத்வாதி தர்வங்கள் அந்தாரத்தாலான பரமாத் மாயைச் சேர்ந்தவைகளாக. வளர்த்தனம் குறைதனம் சந்தரனுடைய களைகளுக்கே வன்றிக் சந்தரனுக்கு அமை இவ்வாததுபோல, விவேகம் முதல் மானம் வகாவினுள்ள விகாரங்களைகளாம் அநிவமுடிவாத கதிலையுடைய காரத்திலும் தேவதத்திற்கு ஏற்பட்டவைகளெவன்றி ஆத்மாவுக்கு அமை கிடையாது. (அக்ஷரணியும் த்ருஷ்டார்த்தநாக்கொண்டு இவ்விஷயத்தை ஆராய்ந்ததிலுளாம்). அக்ஷரி இரூபவினுய் அதன் ஜ்வாலையனுக்கே தோற்றமும் மறைதனம் உண்டாவின்றன. அவ்வையமே சித்தந்தம் காதம் இவை ப்ரகாஸம்போல் சித்தவங்களைவினுய் பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமங்களான தேவதங்களுக்கேவன்றி ஆத்மாவுக்கு அமை கிடையா. அவனவும் ப்ரகாஸத்தின் மேகம்

போன்ற வேகமுடைய காமத்தினும் உண்டாகின்றன. ஸரீரவன் தன் மொண்டுகளால் ஐயத்தைய இயுப்பதும் கிலேறும் செய்வதுபோல், ஜீவன் தனது காமத்தில் கிஷ்கயங்களை சிகரத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். ஸம்பயம் போரும்பொழுது கிரும்புபெயர்களுக்கு அளந்தைக் கொடுக்கவேண்டும். ஸம்பாதித்த மன்னுக்களைத் தான் உபயோகப்படுத்தலாகாது. போகல் மன்னுக்களைப் பிரித்தே உபயோகப்படுத்தவேண்டும். கண்ணுக்குப் புறப்படுவன்ற தேவ மனுஷ்யாதி தேஹங்களையே ஆத்மாவாகப் பாரிக்கும் ஸுட்கன் தேவ மனுஷ்யாதி தேஹங்களில் அமைத்திருக்கின்ற ஆத்மாவாகவிடத்தில் தேவமனுஷ்யாதி பேதம் இல்லாதிருப்பினும் அவர்கவிடத்தில் அத்தப்பேதம் இருப்பதாக நினைக்கின்றார்கள்; தங்களுக்கும் 'கான் தேவன், கான் மனுஷ்யன்' என்றும், 'கான் இளைத்திருக்கிறேன், கான் பருத்திருக்கிறேன்' என்றும் பார்த்தின்றார்கள். (தேஹத்தைக் காட்டிலும் கிஷ்கயானான ஆத்மாவை அறிந்தவர் களோவென்றும் தேவத்த மனுஷ்யத்தாதி பேதங்களையும் இளைத்தல் பருத்தல் முதலிய தேஹதர்மங்களையும் ஆத்மாவிலிடத்தில் இருப்பதாக நினைக்கமாட்டார்கள். ஆகாயத்தில் இருக்கின்ற ஸரீரவன் கண்ணுடனும் முதலியவற்றில் பாதியளியினும் அவற்றின் ஸம்பாயங்கள் தன்மேல் திண்டப்பெருதிருப்பதுபோல் ஆத்மாவும் தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் அமைத்திருப்பினும் அவற்றின் ஸம்பாயங்கள் தன்மேல் திண்டப்பெருமடு இருக்கின்றன. ஆனால் ஸரீரவன் கண்ணுட முதலியவற்றில் இல்லாமற்போயினும் இருப்பதுபோலதோற்றமிருந்து ஆத்மாவோவென்றும் தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களில் அமைத்திருப்பினும் அவற்றின் ஸம்பாயங்கள் தன்மேல் திண்டப்பெறுவதில்லை. எனனால் எதிலிடத்திலும் ஸ்வேஹத்தை அதிகமாகச் செய்வனாகாது. அப்படி செய்வானாகின், உபோதம்போல் மதிகயங்கி வருத்தமுதலாக. அரண்மனத்தில் ஒரு உபோதம் மரத்தில் கூடு கட்டிக்கொண்டு

பேடைவுடல் லெ லர்ஷங்கனாக லளித்துக்கொண்
 டிருத்தது. ஆணும் பெண்ணுமாகிய அந்தக் கபோதப்
 பதவையகன் னன்னேறுபாசத்தினும் ஒன்றுக்கொன்று
 லளம் கட்டுண்டு லைதுள னாகத்தை அனுபவித்துக்
 கொண்டு ஒன்றோடொன்று கண்ணைக் கண்ணோடும்
 அங்கத்தை அங்கத்தோடும் புத்தினாய் புத்தியோடும்
 கலக்கச் செய்தன சாதுனே! அங்கிராண்டும் பெண்
 கபோதம் ஈருத்தறித்து ஆண் பதவையாய் தலைய
 செய்யப்பெற்று எதெனது கிரும்பிற்றோ, அதை
 பெல்லாம் அன்னாண்கபோதப் பதவை ஈருத்தியும்
 கொண்டுலாது கொடுத்தது. என்னாலும், அன்னாண்
 பதவை காலக்காலியிற் ஆழ்த்து இத்தீயலங்களை யெல்ல
 ளுடியாமல் அவலளவு ன்னேனும் உண்டாகப்பெற்
 திருத்தது. அங்கிராண்டு பதவை களும் ஒன்றோ
 டொன்று கிருத்த கிர்வாணம் உண்டாகப்பெற்றுப்
 படுத்தல் இருத்தல் திவிதல் சித்தம் பேசுதல் கிளை
 யாதல் புத்திதல் ஸுதலிய செயல்களை யெல்லாம் காட்டு
 வகிசைகளில் ஆணும்பெண்ணுமாகக்கலத்தேடததிக்
 கொண்டிருத்தன. பெண்கபோதப் பதவை ஸுதலில்
 கர்ப்பந்தரித்து பதவை காலம் வரப்பெற்றுக் கூடல்
 தன் கலையனுடைய அருகானவையினேயே ஸுட்டாகளை
 இட்டது. லெகாள் சென்றுகையில் அந்த ஸுட்டாக
 லில் கித்திக் ஸுடியாத மறலிவை அனந்த பகவா
 னுடைய சக்தியாகிய காலத்தினும் அவலயங்கள்
 ஏற்படப்பெற்றவைகளும் மெதுவான மலிர்களுடைய
 லைகளாகிய பதவைக்குட்டிகள் உண்டாயின. குட்டிக
 லிடத்தின்பீதியுடைய ஆணும்பெண்ணுமாகிய அந்தக்
 கபோதப் பதவைகள் இரண்டும் தங்கள் குட்டிகளை
 பீதியுடன் வளர்த்துக்கொண்டுவந்தன. மத்தும், அவைய
 அக்குட்டிகளின் குாலைக் கேட்டுச் செவிக்கெளியவைக
 ளான அந்த சப்தங்களால் லத்தோடும் அடைத்தன.
 மத்தும், மெதுவான ஸ்பர்சஸூடைய அக்குட்டிக
 லின் லைதகளாலும் இனிமையான குாங்களாலும்
 அழலிய சேயுட்டகளாலும் அவையகள் கன்னுதப்

பருத்து வளர்க்குதேன்வினம்பிப் பறப்பதனாலும்
தாதுந் தந்தையுமாயின அந்தக் கபோதப்பறவைகள்
எத்தோதும் அடைத்தன. ஒன்றுக்கொன்று மீனோடும்
கிதைத்த மனமுடைய அப்பறவைகள் ஸ்ரீமதாராவியு
வின மாயவியிலும் மதியவயல் மன இரக்கத்துடன்
சூட்டிக் களைப் போஷித்துக்கொண்டு வந்தன.
சூழிப்பந்தையுமடைய அப்பறவைகள் ஒருகால் சூட்டிக்
களை ஆதாரத்திற்காகவெளியிடுகென்று அதைப்பெற
விரும்பிக் காடி முழுவுதும் செடுகோம் திரித்தன.
காட்டும் இலிக்குகொண்டிருந்த ஒரு வேடம் உண்டின்
அருகாமையில் உலாவிக்கொண்டிருந்த அந்தப் புருக்
சூட்டிகளைக் கண்டு விலகைய பாய்பிப் பிடித்துக்
கொண்டான். எப்பொழுதும் சூட்டிகளைப் போஷிப்பதில்
போவதுந் ஆதும் பெண்ணுமாயின அக்கபோதப்
பறவைகள் சூட்டிகளோடு வேண்டிய ஆதாரத்தை
எடுத்திக்கொண்டு உண்டிற்கு வந்தன. பெண்
கபோதப் பறவை ஒன்றுமறிவாத இனம்பருவமுடைய
தன் சூட்டிகள் விலையில் அகப்பட்டு மிகவும் வருத்தி
முதைவிடுவதைக் கண்டு தானும் வருத்தி முதைவிட்டுக்
கொண்டு அவைகளை எதிர்த்தோடிற்று. அப்பெண்
பறவை எப்பொழுதும் மீனோடாபாசத்தினால் கட்டுண்ட
மனமுடையதானவால் தன் சூட்டிகள் விலையில்
கட்டுண்டிருப்பதைக் கண்டு பொதுக்க முடியாமல்
அவைகள் கட்டுண்டிருப்பதைக் கண்டும் பகை
னுடைய மாயவியிலும் கிளைவு நாறப்பெற்று (விலையில்
காரும் அகப்பட்டுக்கொள்வோ மென்றித தெனியு
கோப்பெருமல்) தானும் விலையில் விழுந்து கட்டுண்டது.
அப்பால் ஆண்கபோதப் பறவையும் அன்னிடம் வந்து
தன்னைக்காட்டினும் அன்றிந்மெகான் தன் சூட்டிகளும்
தன்சூடுபொத்ததும் தனக்கு அதுகுபமுமாயின
தன் பாக்கையவும் விலையில் அகப்பட்டு வருத்துவதைக்
கண்டு மிகவும் மனவருத்தமுற்றுப் புலம்பிற்று.

கபோதம் சொல்லுகிறது :—ஆ ! எனக்கு கேசிட் திருக்கும் அபாயத்தைக் காண்பீர்களா. காண்பதாதி விஷயங்களில் ஆழ்ந்த கெடுமையுடையன. இத்தனை காள் அவற்றை அனுபவித்தும் திருப்தி உண்டாகப்பெருகிறார்களென்றேன். ஆனால் பத்தியே காள் கிளைத்தபடி பாயோஜனம் கைகூடப் பெருகிறார்களென்றேன். அதற்குக் காரணமென்ன வென்றும், காள் பெரிதும் புன்மனஞ் செய்வகிலை. (என்னுடைய பரபே அதற்குக் காரணமாயிற்று). ஆனால் எனக்கு கேசிட் திருக்கும் அபாயம் வாதெனில் சொல்லுகிறேன். தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்கிற த்ரிமர்க்கத்திற்குக் காரணமாயிவ் எனது இம்மற வாழ்க்கை பாழாயிட்டது. எனக்கு உரியனும் அனுகூலமும் கணவனையே தேவதை வாகையுடையவனாமாயிவ் என் பார்வைய சூன்மமாயிருக்கின்ற க்ருஷத்தில் என்னைத் துறந்து கலியற்கை யுடைய தனபுதம்வர்களுடன் வ்வர்க்கமோகம் போகின்றான். பார்வையும் ப்ரகஜைகளும் மாண்பெய்தேன. இனி என் பிறழப்பெய்காம் துக்கமேயொழிய வேறில்லை. பார்வையும் ப்ரகஜைகளுள்ளாரம் சூன்மமாயிருக்கின்ற க்ருஷத்தில் காண தனியனாகி மனவகுத்தத்துடன் எப்படி இருப்பேன்? இம்மனம் இம்மறவாழ்க்கையை அடிபோடு இழந்த காண ஏதுக்காகப் பிறழத்திருக்க வேண்டும். அந்த ஆகையுங்கூட எனக்கு ஏதுக்காக?

பாழ்மனம் சொல்லுகிறான் :— அவயான் கபோதம் தன் சூட்டகன் வலைநில் அகப்பட்டு ம்ருத்யு வின் வாயில் விழுந்து சூக்கித்துத் துடிப்பதைக் கண்டும் அதிகின்றமையால் யருத்தித் தானும் அந்த வலைநில் விழுந்தது. கொடுத்தன்மையுள்ள வேடன் குறிப்பத்தில் கிருப்பத்தினும் வலைநில் துறழ்ந்த அவயான் கபோதப் பதனையையும் அதன் சூட்டகனை யும் அதன் பார்வையவைய பெண்கபோதப் பதனையையும் விடித்துக்கொண்டு தன் பாயோஜனம் பிறை மேறப்பெற்று வீட்டிருப்ப போனும். இம்மனம்

இத்தீயங்களை வேண்டியவராய் ஸுகதுக்கங்கையில் அடிப்பட்டு அதனும் பொழுதுபோக்குத் தன்மையானது இருப்பதைப் போலித்துக்கொண்டிருப்பானான் என இக்கத்தித்தெய்வம் பின்னி பெண்டிர் முதலிய அனுபந்தங்களோடு கபோதப் பதனையோர் வருத்தினான். தகடிலிந்தி மோகத்திந்து எழி காட்டுவதாய் மனுவிய சீர்த்ததைப் பெற்றான் என கபோதப் பதனையோர் இம்மற வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாரு. அவன் வன்மார்த்தத்தின்படிவின் எதி மிழுவதெனனது சொல்லுகிறார்கள். மினைத்தித் திடம்காத நிர்வக் துக்குக்கருக்கு இத்ததை கடந்தத யுத்தமே. மனந்த யுத்தார்த்தங்கிலையும் வாதித்துக்கொடுக்கவந்த மனுவிய துன்மப் பெற்ற வர்கள் இம்மனம் கடப்பது மிகவும் துரக்குக்ட காரியமே. ஏறாவது அத்தாயம் முற்றிற்று.

பாற்றமன் துளையுடன் — ராஜனே !
 ஒப்பது வந்தகிலிந்திதின் த
 தெரிந்தென்க லிஷய்கிலே
 பதவுக்கு உததம்.

பாற்றமன் சொல்லுகிறான் :— ராஜனே ! இத்தீய ஸுகங்கள் பாசனிகளுக்கு வ்வர்க்கத்திலும் காத்திலும் பாசப்தகர்கத்தின்படி தானே உண்டா கின்றன. (காத்தில் ஸுகம் உண்டோவென்றும், அதனும் அன்னபாசுதிகளாக விலையும் ஸுகம் சிறிது உண்டதே. வ்வர்க்கத்தில் விலையும் ஸுகமும் ஆனதப் போன்றதேவன்றி வேறன்று. பூர்வ கர்மத்தின் பன்னக னப்படி துக்கம் உண்டாகின்றதோ அப்படியே ஸுகமும் தானே உண்டாகின்றது). ஆகையால் ஸுகதுக்கங்களிண்ணம் பாசப்தகம்மனுவியென்பதை அறிந்தவர் ஸுகத்திற்காக ப்ரயத்தனஞ் செய்ய வாகாது. (ராம் கிருப்பாதிருப்பினும் துக்கங்கள்

தானே உண்டானென்றவங்களை? அங்ஙனமே
 னுமையும் தானே உண்டாகக்கூடும். ஆதலால்
 அக்கதையைப்போல னாகத்தையும் விரும்பலாகாது).
 1. அஜகாதத்தின் செயல்போன்ற செயலுடையவனாகி
 ஆதலால் கல்ல னமுடையதானும் கிராமானிறும்
 கிதையானிறும் குதநனானிறும் தெய்வானியாய்க்
 கிடைத்தகைதப் புரிக்கவேண்டுமென்றீ அதற்காக
 ப்ரயத்தனஞ் செய்வனாகாது. ஆதலால் தெய்வா
 நியாய்க் கிடைக்காதுபோயினிள், அப்பொழுது
 அஜகாதம்போல் ஆதலால் கிடைப்பதற்குத் தடைபாண
 பாயத்தையனுபவித்துக்கொண்டுஆதலாதிர்ந்தாமனே
 அதற்காக ஒரு முயற்சியும் செய்வாமமே பல
 கானானிறும் பேசாமல்படுத்தியுக்கவேண்டும். இத்தரிசு
 பளம் மனோபளம் தேஹபளம் இவை அனமக்த
 தேஹமுடையவனானிறும் இவனோகபோகக்களைப்
 பற்றின முயற்சி பெறுவஞ் செய்வாமல் பேசாமனே
 படுத்தியுக்கவேண்டும். வேலை செய்வதற்குரிய
 இத்தரிசுக்கள் அனமக்தவனானிறும் கித்தானின்நித்
 தத்வங்கனின் ஆராய்க்கினிள் மனஜக்தமுத்தத் தேஹ
 னுக்கத்த மனத்தினும் விரும்பலாகாது. இனி
 அதற்காக யத்கிரகணாகாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல
 வேண்டுமோ? ஸூனியானிருப்பவன அகசபாமல் கினை
 கிள் தஜகமுடையனமுத்தரம்போல்வெனினிள் தெனிக்தும்
 உள்னே கம்போனும் இத்தகையனென்று கிச்சரித்துச்
 சொல்லவும் இவனெனன ஒரு மனுஷ்யனானென்று
 அகக்ஷயஞ் செய்வவும் கலக்கவும் முடியாமல் கரை
 யத்திருக்கவேண்டும். னமுத்தரம் வர்ஷாகாலத்திள்
 கதிக்கள் வந்து விரிவுகையால் வெள்ளம் கிதநக்
 திருப்பினும் கதானயக் கடத்துபோகெததினின்; வெளித்
 தானத்திள் அக்த வெள்ளயிர்க்காமற்போனிறும்
 உவர்க்துபோவதுயிர்க்கினை. அங்ஙனமே ஸ்ரீமக்
 காராயணனியே எல்லாவிதத்தினும் முக்யமாகப்
 பற்றின ஸூனியன் கானங்கள் கிதநத்திருப்பின

1. அஜகாதம்-பிழைப்பாம்பு.

என்பதோடும் அடைதலும் அதை இவ்வாறிருப்பின்
 கருத்தமுதலும் செய்வாங்காது. விட்டும்பூச்சி விளக்க
 கொளியின் காணத்தைய் பார்த்துத் திரைபண்ட
 மேன்று மயங்கி அதில் விழுந்து காண்டுபோகாது
 போல், இத்தீர்ப்பங்களை அடக்கொணாட்டாத புருஷன்
 பகவா னுடைய காலையையப்போல் மதியைக்கச் செய்குந்
 தன்மைபுள்ள மடக்கைதமயக் கண்டு அவனுடைய
 விளையாடலால் மனம்பறிவுண்டு காத்திட விழுகிருன்.
 பகவா னுடைய காலையினால் னுருக்கித்தெய்தப்பட்ட
 மடக்கையிடத்திலும் அவனுடைய காலையையமான
 ஆபாணங்களிலும் ஆடைகளிலும் மற்றவருள்ள
 பூமாவை சாதனம் முதலிய கன்றுக்களிலும் போக்ப
 புத்தியினால் மனம் கவங்கி மதிசெட்டு வினேகமந்து
 விட்டும்போல் காசம் அடைகின்றான். (மடக்கையிற்
 பணம் ஆபாணம் ஆடை முதலிய கன்றுக்களை சர்வகான்
 தவ காலையினால் படைத்து கைத்திருக்கின்றான்.
 விவேகபிரிவாதலுடன்கு அனைகளைப்போக்பமென்று
 பாயிற்று. விட்டும் விளக்கொளியைக் கண்டு அதைத்
 தின்பண்டமென்று பாயிற்று அதில் விழுந்து கசிப்பது
 போல் அனைகளில் அகப்பட்டு கசித்துப்போகிருக்கன்.
 வினேகமுடையவர் விட்டும்பூச்சின் தாசையைக் கண்டு
 மடக்கையிற் முதலியவற்றில் போக்ப புத்தி கொள்ள
 னாகாது.) முனிவன் தந்தேனும் எவ்வளவு ஆறாசம்
 உட்கொண்டான் தசித்திருக்குமோ அவ்வளவு ஆறா
 சத்தையே அபேகழிக்கவேண்டும். அதிலும், மதுகாப்
 பூஷ்பங்களைக் கசக்காமல் அவற்றினின்று கொஞ்சம்
 கொஞ்சமாகத் தேன்களை எடுத்துக்கொள்வதுபோலப்
 பிதகா கருத்தச்செய்வாய்க் பங்கிடத்திலும் கொஞ்சம்
 கொஞ்சமாகவே ஆறாசத்தை அபேகழிக்கவேண்டும்.
 (இவ்வியாவின் ஓரே தாமதா காலிம் தேம் பருக
 வேண்டுமென்றுமானசாய்க் பற்றின மதுகாப் அது
 ஸூஷ்ககொள்கையில் அதினின்று வெளிவாறுடியாய்க்
 கட்டுண்டு கருத்துவதுபோல், முனிவன் குணங்களைக்
 மனம் தாழ்த்து ஓரே கருதத்தில் கொள்ள ஆறாசம்

உட்கொள்வானாயின், அங்கு மனப்பற்று போப்பெற்று வருக்தாய்). மத்தும், மதுகாரம் தெத்தென்றும் பெரிதென்றும் பாராமல் என்னப் புஷ்பங்கலினின்றும் னாரமான தேனை எடுப்பதுபோல், திறமையுள்ள கவிதம் அற்பமென்றும் மறந்தென்றும் பெரும் பாராமல் ஸம்ஸ்த சாஸ்தாங்கலினின்றும் னாரமான பொருளை ஆராய்த்ததில் வேண்டும், அங்கனமே பெரியோர்களென்றும் தெரியோர்களென்றும் பாராமல் என்மொகிடத்திலின்றும் எஞ்ஞானங்களை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். குறித்த கைகலையே அன்னம் புசிக்கும் இலையாகவும் வசித்தறமே அன்னம் வைக்கும் பாதமாகவும் கொண்டு பிச்சைபெடுத்த அன்னத்தை அம்மப்பொழுது புசிக்கவேண்டும். நீ னாயக்கார ஆணாத்திற்கென்றாவது காலையாணாத்திற்கென்றாவது தேனியைப்போல் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ள வாகாது. பிச்சைபெடுத்துப் புசிப்பவன் லாயக்காரத் திற்கு வேண்டுமென்றாவது எங்கெங்கு வேண்டுமென்றாவது அங்குதிகளைப் பிச்சை பெடுத்துச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளானாயின், தேன்களைச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்ளுந் தேனீ அரதத் தேன்களுடன் சேர்ப்பதுபோல், அம்மங்குதிகளுடன் சேர்த்துப் போவான். மாத்திலும் சேந்த பெண்பொய்மை மாறிலும் அதைப் பாதத்திலுலுக்கட ஸ்பர்சித்த வாகாது. ஸ்பர்சிப்பானாயின், பன்னம் வெட்டி அதை மண் புஷ்கடடை மூதலியவற்றும் மறைத்து அதன் மேல் வைத்த மரப் பெண்வானையைக் கண்ட வானை அதன் அங்கத்தைத் தொடருவார்க்கு அப் பன்னத்தில் கிணுந்து கட்டுண்பதுபோல், அம்மையு மாதாத்திலும் மதியவய்கி ஸம்னாரகாபெ பன்னத்தில் கிணுந்து கட்டுண்பான். கியேகமூள்ளவன் தனக்கு மீதுதயவைப்போன்ற வடக்கையை அனுகவாகாது. அப்படி அனுருவானாயின் பெண் வானையை அனுருவ வானை தன்னைக்காட்டிலும் கிணுந்த பருமன் னேறு வானைகளால் அடிமூண்டு மான்வதுபோல், கிணுந்த

பலனுடைய வேறு புருஷர்களால் அடியுண்டு நான்
 னான் தேன்கூடுகளைப் பறிப்பவன் தேனீக்கள்
 சேர்த்து வைத்த தேனை அந்த கூக்கிளக்கொன்று
 பறித்துக்கொண்டுபோய் புசிப்பதுபோல், சோப
 னுடையவர்கள் தாங்களும் அனுபவிக்காமல் சிதர்க்கும்
 கொடாமல் வசூர்திச் சேர்த்து வைத்த பலத்தை
 உபாபவத்திதழ்நெருஞ்சன் கொண்டுபோய் அனுபவித்
 திருள். அப்பனும் அதைப் சிதர்க்கும் கொடாமல்
 தானும் அனுபவிக்காமல் சேர்த்து வைப்பானான்,
 அவனைக்காட்டிலும் பரிஷ்டானுமே மற்ருளுன்
 அதைப்பறித்துக் கொண்டுபோய் புசிப்பான். (ஆகை
 யாக் தேனீக்களைப்போல் சேர்த்துவைக்கலாகாது).
 தேனீக்கள் மிகவும் வசூர்திச்சேர்த்துவைத்த தேனைத்
 தேன் பறிப்பவன் கொண்டுபோய்ப் புசிப்பதுபோல்,
 மிகவும் வசூர்திப் பணங்களைச் சேர்த்துவைத்து இங்ங
 னாழக்கையில் விளையும் அன்னபானாதி னுதக்களை
 அனுபவிக்க விரும்பும் க்ருதமந்தாகளுக்கு முன்பு
 னன்னியாலி அன்னன்ன பானாதினுதத்தை அனுப
 விக்கின்றான். (ஆகையாக் தேன்பறிப்பவன் தான் ஞ்ரு
 னுயற்றியும் செய்யாமல் தேனைப் புசிப்பதுபோல்,
 னன்னியாலி தான் ஞ்ரு னுயற்றியுமின்றியே போதுவத்
 தைப் பெறுவான்.) னன்னியாலி, பகவத்கிஷ்ணுத்தி
 இழிமாத அவிமேகன் ஆதரிக்கிற கூடாந்தான்
 கானங்களைக் கேட்கலாகாது. இக்கிளைமையை வேட
 னுடைய கானத்தைக்கேட்டு மதியலங்கி ஆசப்படுகிற
 மிருகத்தினிடத்திலின்று அப்பவிக்கவேண்டும். (நான்
 வேடனுடைய கானத்தைக் கேட்டு வயங்கி அவனும்
 சிடிவுண்டு சரிப்பதுபோல், னன்னியாலியும் க்ராம்ய
 சிதர்களைக் கேட்பானானின் மதியலங்கி ஆத்தக்ராம்யக்
 னுடன் ககத்து கசிப்பான். ஆகையாக் அதைக்
 கேட்கலாகாது. க்ராம்ய கானங்களைக் கேட்கலாகாதே
 வந்திப் பகவத் கிஷ்ணமான கானங்களை அவர்மம்
 கேட்கவேண்டும்.) பெண்ணனுடைய சிந்நியாவிய
 ருஸ்ஸங்குமகச் பெண்டர்கள் கடத்தின க்ராம்யமான

உத்து வாதம் பாட்டு இவைகளைக் கேட்டு அவற்றின் குறியுற்று அப்பெண்டுகளுக்கு விளையாட்டுக் கருவி போல் வசப்பட்டார். (ஆகையால் அனந்தைச் சிற்றும் பெருமன் செய்யலாகாது.) சிலவும் வசப்படுத்தி யருந்தச் செய்து வாக்ஷியும் சண்டையில் இழுக்கப்பட்டு மரங்கெடுக்கெட்டு, மதன்மயம் மாம்மைத் தொடுத்த தூண்டு முள்ளைக் கண்டு மாம்மைத்தைப் புடுக்க முயன்று அதில் விழுந்து எடுப்பதுபோல் கருத்துகளைப் பெறுவான் (மேன்மேலும் மயம்மொ பந்தத்தைப் பெறுவான்). இந்தரியங்களை ஜயிக்க விரும்பின வினோதிகள் ஆதாரங்களைத் துறக்கவாறெ உபாயத்தினால் சண்டைத்திரியம் தவிர மற்ற இந்தரியங்களை மெல்லக் கிரத்தின் ஜயிப்பார்கள். சண்டைத்திரியத்தைமாதரம் ஜயிக்கமுடியாது. ஜயிக்க முடியாதவை மாதாமே வம்மாமம், ஆதாரங்களைத் துறத்திருப்பவனுக்கு சண்டைத்திரியம் மேன்மேலும் வளர்க்கு வரும். மற்ற இந்தரியங்களை ஜயிக்கினும் சண்டைத்திரியத்தை ஜயிக்காத வகையில் ஸ்தேதத்திரியஞ்சொட்டான. சண்டைத்திரியத்தை ஜயிப்பானவின், இந்தரியம்... மெல்லம் ஜயித்தாற்போலமே. மூன்று விதேதமாகாததில் மிக்ஷியென்னும் வேர்வை இருந்தான். சாஸ்திரமாரணே! அவனிடத்திலின்று வான் கத்திக் கொண்டது தெரிதுண்டு. அதைச் சொல்லுமேன், கேட்டுணர்வாராக. அவன் ஒரு வானக்கு இவ்வளவு பணம் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்து கொண்டு பாபுருஷர்களோடு புணருத்தன்மையன். அவன் ஒருவான் வந்தேதத்தின்படி. பாபுருஷனுடன் புணரவிரும்பிச் செந்த ஆடைவாபாணங்களால் கன்று அணங்கரித்துக்கொண்டு தருத்த மயமத்தில் வீட்டு வாகையில் சிந்திருத்தான். புருஷஸ்போஷ்டனே! மரக்க கத்தில் யரும் புருஷர்களைக் கண்டு, அவர்கள் பண ஆடைவளர்களினும் தன்னோடு மயம்போகிப்பதற்குப் பணம் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட பணத்தைக்காட்டினும்

அதிகமான பணத்தைப் பெறவிரும்பி அவர்களை
 ஓப்புகொள்ளவில்லை. இங்ஙனம் வந்த புருஷர்களென்
 றோரும் புறப்பட்டுப் போகையில் பாபுருஷர்களோடு
 புணராது பணம் வாங்கி ஜீவிக்ஞ்சுத் தன்மைமுடைய
 அப்பிற்களை தன்னுடைய ஏற்பாட்டின்படி சிதைவப்
 பணம் கொடுக்கத் தருக்த பணக்காரனுடைய
 மத்தொருவர் எவனெனும் வாங்குகுமென்றும் கேட்ட
 எண்ணத்தினால் உறக்கமின்றி வரச்சிற் சின்றுகொண்டு
 இடைவிடையில் உன்றோ போவதும் வெளிவருவதும்
 விரைக்கையில் அர்த்தநாந்தம் ஆய்கிட்டது. பணத்
 தாசையினால் மூகம் உலர்ந்த மனம் வாடிசிந்தி
 அப்பிற்களைக் குப் பெரிசு மனவெறுப்பு உண்டாபிற்று.
 ஆனால் அது அவனுக்கு னுத்ததை கிளைப்பதும் மேல்
 விவரிக்கப்படுஞ் சிந்தைக்கு நேரதுடிமாவிருத்தது.
 அப்பொழுது மனவெறுப்புத் த அப்பிற்களை
 மொழித்ததை உன்னபடி சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக.
 (வெறுப்புத்தவன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ப
 தனும் வன்ன ப்ரயோஜனமென்று சினைக்க
 வேண்டாம்.) மனவெறுப்பென்பது புருஷனுடைய
 ஆசாபாசங்களாக்குக் கத்தியாவிருக்கும். (சத்தி
 பாசங்களை அதுப்பதற்குக் கருவியாவிரும்புபதுபோல்,
 புருஷனுடைய ஆசைகளைப் போக்குவதற்கு மன
 வெறுப்பே முதன்மையான னாதனம்.) இங்ங
 னன்னவனே! மனவெறுப்பு உண்டாகப் பெருதவன்
 தேவநத்தினும் தேவநாணுபத்திகளிடத்தினும்
 ஆசாபர்த்ததைத் துறக்கமாட்டான். ஆகையால்
 அதை அடிவயம் கேட்கவேண்டும்.)

பிற்களை சொல்லுகிறான் :—மனத்தை வெல்ல
 முடியாதிருக்கின்ற வானக்குமேன்மேனென அபாசமாய்
 கிளைத்திருக்கும் மோஹத்தைக் காண்பிரகாராக. அம்
 மோஹத்தினால் நோ வான் துச்சனுடைய காதலனிடத்தி
 லின்று என் கிருப்பம் ஈடேறவேண்டுமென்று கிருப்ப
 கிறேன். ஆகையால் காண் கிவேகமந்தவன். ஸர்வேஸ்

என் லர்வ காலமும் தஞ்சாவூர்த் திம் அமைந்திருக்கிறது என்கலாம் அது எப்பொழுதும் எப்போதிலே இருக்கிறது. அது என்னைத்தான் மேலான அன்பித்திடமாக இருப்பான். 'அன்பித்தித் திம் அன்பு உண்டானதற்கு அது அன்பித்திடமாகும். அதுவே இப்போதிருக்க அது எப்படி அன்பித்திடமாகும்' என்றும், தன் விஷயமான ப்ரீதிதவத் தானே வினைக்குத்தன்மைகள். 'அந்த காலத்தினை விருப்பித்தவருக்கு அன்பித்தித் திம் ப்ரீதிதிகும் ஆகவேன் தவறு என்ன? எனின், அப்படியானது. அது தன்மை அந்தத் தவறு மோஷம் என்றித காலது புருஷர்த் தன்மைதும் மோஷனவர்களுக்குக் கொடுக்கத்திதவறு உண்டாவன். ஆகவே அந்த காலத்தினை என் கொடுக்கமாட்டான்? இத்தனகவருடன் என் தம் அது அன்பித்திருப்பான். இத்தனகவருடன் அந்தப் பகவானிடமிட அன்புக்கு கோவிப்பித்தவர்கத் துக்கமா விருக்கினை காணப் பணியப் பார்க்கிறேனே. இத்த காள் தவ காலத்தினைக் கொடுக்க வன்மைதன்ன; தினைவே மென்றும் துக்கம் பகம் மனவித்தி சோகம் மோஷம் இவைகளைக் கொடுப்பான். இத்தனகவருடன் காணப் பணியினை காள் னுது மதிபாத மதிக்கெதவர்களு? காள் 'இத்தனை பணம் கொடுத்தால் மம்போடுப்பேன்' எனதும் ஏற்பாடு செய்துகொண்டு அதனும் தீவித்து வத்தவ மிகவும் தித்தவத்திடமான செயலர்களு! இம்மனம் தித்தவத்திடமான கார்பத் தவத் செய்து காள் என் மனத்தை வினாகப் பரிதிக் தும்படி செய்துகொண்டேன். ஆ! இதென்ன வருத்தம். காள் இத்தனை காள், தித்திவோகதும் பணத்தாகவ உண்டாவதும் 'இப்படியும் ஒருவர் உண்டோ?' என்று பெரிவோர்களைக் கொடுக்கத்தருத்தவனுமாகவ ஒரு பாதுக்கு என் தேவத்தை வினைக்குக் கொடுத்த அன்பித்தித்தினின்று மம்போகத்தவரும் பணத்தவரும் விருப்பிக்கொண்டிருத்தேனவன்! தேவமென்பது உறுப்புகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொடுக்கத்தித்தவன்

சாப்பட்டது. தான் கைத்துண்டு வளிச்சம் இவைகளை
 ஏதையதும் நோர் மகிர்ச்சம் கைக்கள் இவைகளாகிற
 மேல் உணவாகும் சூப்பிட்டதும் பெருக்குடன்கூடிய
 உயர்வாகக்கூறுகையதானது ஒரு கருணையாகும்
 கின்றது. அதற்கும் மன ஸ்தாபனமே கைத்திருத்
 தின்றது. இத்தகைய மனஸ்தாபன சீர்தந்த என்னைத்
 தவிர மற்ற எவன் தான் போகப்படுத்தியுடன் பணிவான்?
 கிதேதம் மனஸ்தாபனகையதானது இக்கைத்தின்
 கருணைத்திரே உயர்வாகக்கூறுகையதானது. ஏனென்றும்,
 கான், கிருமியினர்களுக்குத் தவிரவும் கொடுக்க
 வல்லவனாகும் அக்கைத்தின் தந்தது. ஏனென்கைத்தின்
 கிருமியினர்களுக்காக? ஆகையால் கான் துர்ப்புத்தி
 யுடையான். இந்த அக்கைத் தந்த பாராக்களுக்குத்
 அத்தாத்தாக்காகிருப்பான்; ஆகையால் கிதேதம்
 அன்பித்தெய்வானது. கிதேதத்த கிருமியும் கன்பனும்
 காதலமாகிருப்பான். அத்தகைய பாராத்தாவது
 ஆதம் கன்பப்பனத்திருக் கன்பத்தினைப்படுத்திக்
 கொண்டு கீ மனஸ்தாபனகையதானது அனனுடன்
 கிதேதமாகும். உற்பத்தி கிதேதக்கை
 யுடைய சப்தாதி கிதேதக்கையும் அத்த கிதேத
 கைக்கைக் கொடுக்கிற புருஷக்கையும் நேயகைகளும்
 கைத்திருத் தந்தப்பட்டவர்கள். அவர்கள் தன்மைப்
 பணிவொரு பாராக்கை என்ன பிதேத சேய்தாக்கள்?
 குந்தம் சேய்க்கிட்டு. ஆகையால் (இதத்திளையது
 பார்த்திளையது அக்கைத்தின் தவிர மற்ற எவனும்
 பணிவத் தருகதனாகும்). ஷாட்டுகைய கீதேதக்கை
 கீதேதக்கை ஏதோ ஒரு அக்கைத் துக்குத்தி
 னும் கன் கிதேதத்தின் அன்புத்திருக்கின்றான்.
 கிதேதம். ஏனென்றும், துக்கையுடைய கைக்கு
 கைத்தந்த கிதேதக்கைக் இத்தகைய கைகையு
 உண்டாகித்தந்தான்? அனனுடைய அனனுக்கையின்கை
 பகைத்தின் கைக்கு இந்த கைகையு அப்படி
 உண்டாகும்? பகையின் இன்னும் கன் கிதேதத்தின்
 பிதேதத்திளையின், கைகையுக்கு நேயகைகளாக

வருத்தான் மத்தபாக்கவவாவெ எனக்கு சொட்ட
காட்டா. 'மன வெறுப்பு காத்தாத்தினும் எனது
உபயோகம்?' என்றும், அப்படியென்று புருஷன் மன
வெறுப்பினும் தேறுத்தித் தானென்றும் அபிமானத்தையு
ம் (அறங்காத்தையு) தேறுதுபத்திகவிடத்
திக என்னுடைந்தென்றும் அபிமானத்தையு
(மனகாத்தையு) பாசங்களை அறுப்பதுபோல்
அறுத்து மனத்தெயிலை அடைவென்று. ஆகையால்
அத்தகைய பகவான் செய்த உபகாரமான மனவெறுப்
பைச் சொல்லுகிறதே விவேகமற்ற மூடர்களோடு
எங்கதிகளையும் துச்சமான சப்தாதி விஷயங்களில்
கிளைசெற தூரகர்களையும் துறத்து சங்கடங்களுக்கும்
மேற்பட்ட சங்கடங்களென அத்தப் பகவானேயே சாணம்
அடைவென்றேன். பகவானைப்பணிகையாசெறகாப்பத்தித்
மனனூச்சமுற்றுப் பணம் முதலியன கெடக்காமற்
போகினும் அதனும் எத்தோடியின்றி வருத்தம்
தன்மையைத் துறந்து தெய்வாதீனமாய்க் கெடத்
ததைக்கொண்டு ஜீவிப்பவனாகி அத்தாரத்தையு
அளவற்ற அன்பித்திடலுமாவெ இந்தப் பகவானோடு
கூடவே என் கிளைவாடதுத்திருக்கிறேனென்று என்
கிச்சகிக்கவேண்டும்? என்றும், சொல்லுகிறேன் எம்
காரணமென மனத்தின் கிளக்கு சப்தாதிவிஷயங்களால்
கிவேகம் பறியுண்டு காலமாசெற ஸர்ப்பத்தினும் கடி
யுண்டகனுமாவெ ஆத்மாவைக் காப்பதற்குப் பாம
புருஷனைத் தவிர மற்ற என்னும் எய்தத்தனா
காட்டான். எப்பொழுது என்ன விஷயத்தினின்று
மனவெறுப்புற்று ஊக்கத்தையுறையின்றி இந்த ஐகத்
தெய்வம் காலமாசெற ஸர்ப்பத்தினும் சிறுயுண்டனாய்
தென்று கிச்சகித்துத் தெரிந்துகொண்டிருக்கே
அப்பொழுது அவ்வயம் தெரிந்துகொண்ட புருஷ
னுக்கு அடியைப் பரமாத்மாவேயன்றி மற்றென்ன
யில்லை.

2-உ.)

பாரதமணன் ² சொல்லுகிறான் :—ஆய்வை வை
இக்கணம் திடமாகப் புத்தியில் கிச்சரித்துக் காதலன்
விஷயமான ஆலோசனைத்தொடரான தூதரையைத்
தூத்து மனநெறினை எத்துங்கொண்டு படுக்கையில்
படுத்திவைக்கும். ஆகையால் ஆகையென்பது மிகவும்
தூக்கம். ஆகையற்றிருக்கை மிகவும் ஸூகம். இதற்கு
தூக்கத்தின் இப்பொழுது சொன்ன பிங்கிளியே.
காதலன் விஷயத்தின்கையால் தூக்கமுற்றிருந்த
பிங்கிளே ஆய்வையையெத்துத்து உடனே ஸூகமாகத்
தூங்குகிறான். எட்டாமது அந்நாயம் முற்றிற்று.

பாரதமணன் அருளால் பகி ருதலிய
மந்தையகலிடத்தினின்ற தெரிந்த
சொண்ட விஷயகலியை மறுவுக்கு
சொல்லுதல்.

பாரதமணன் சொல்லுகிறான் :—மனுஷ்யர்களுக்கு
எத்தெந்த வந்து மிகவும் பரிமாமிருக்குமோ, அந்த
வந்துக்கினைப் பரிக்காழிப்பது மிகவும் தூக்கத்திற்
கிடமாகும். அவன் அவை தூக்கத்திற்கிடமாகென்பதை
அறிந்த காதலரும் பரிக்காழிக்காதிருக்கிறானே.
அவன் அளவற்ற ஸூகம் பெறுவான். மாரிஸ் கான்னை
எண்டத்ததத் எங்கிக்கொண்டிருந்த அருளுால்
பகிதலிய அகதக்காட்டினம் பரிஷ்டைகளும் கான்னை
மந்தையகலுமாவிய பருத்து கரு நுதலிய பகிதலன்
அருக்க வந்தன. அவ்வருளுால்பகி அந்த கான்னை
எண்டத்ததத் தூத்து ஸூகத்தத அகடத்தது.
(அவ்வருளுால்பகி அந்த கான்னைஎண்டத்திம் ஆகைய
அந்த அகத விடாதிருக்குமாவின் பரிஷ்டைக்களாவிய
பருத்து நுதலிய பகிதலன் அருமுகி மான்னி
போகும். அகதத் தூத்தபடியால் அப்பகிதலன்
அருமுகிமொருகையெந் ஆபத்தினின்ற மீண்டது.
ஆகையால் பரிக்காழிக்கினை விடுவானுடன் எண்ணா

மாசித ஆபத்தினின்ற கிடுபடலம்). எனக்கு மாறாவ
 மானங்கள் கிடையா. வீடு வாரம் பிள்ளை பெண்டிர்
 மூதறிய பரிசாடலங்களை ஏகடயவர்களுக்குள்ள
 கெததவும் எனக்குக் கிடையாது. பிள்ளையோ
 வென்றும், பாசாந்நாமோடுகடயே கிடையாது. அத்து
 அன்னிடத்தினேயே பரிதியுடையவனாகி ஒன்றுமறியாத
 பாசன்போல் இவ்வுலகில் திரிகின்றேன். (பாசனுக்கு
 மாளமாவது அயமாளமாவது கெததவானது
 கிடையாதவனா? பாசனிடத்தினின்றே இவ்வுலகமைய
 அப்பவித்தேன்). மாறாவமானங்களை அறிவாதவ
 னும் தேறாதிடையான கெததவும் அதற்கு
 வேண்டிய மூலத்தியுமின்றி ஐடதுவாமிருக்கின்ற பாச
 னும் ஸதவாஜஸ்தமோ குணங்களைக் கடந்த பாச
 புருஷனை ஸாக்ஷாந்நகரித்த யோகியும் ஆகிய இவ்விரு
 வரானே கெததவிலும் கிடுபட்டு மறாந்நத்தத்தில் ஆழ்ந்
 திருப்பவர்கள். ஒருகால் ஒகிடத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளை
 தாய்ந்ததை மூதறிய பத்துக்கன் அனைவரும் வெளியில்
 போயிருக்கையில் தன்னை வகீக்கும்பொருட்டித் தன்
 வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்திருக்கக்கண்டு தானே
 அவர்களைப் பூஜித்தான். மன்னவனே! அப்பெண்மணி
 அங்கனம் வந்தவர்களின் போஜனத்திற்காகச் சாமி
 யென்றும் தாய்வந்தை வகாந்தத்தில் குத்திக்கொண்
 டிருக்கையில் அவன் கையிலிருந்த சங்குமனைகள்
 பெயோகி செய்தன. அப்பொழுது ஆழ்ந்தமதியுடைய
 அப்பெண்மணி அங்கனம் சென்றுருந்துவது
 கெததமென்றும், இது வந்தவர்களுக்குத் தெரிவுமா
 கின்' ஓ! இவனென்ன தானே சென்றுருந்துகிறானே!
 இவனுக்குப் பத்துக்கன் இவ்விடையோ? இவர் ஏதற்
 றென்று கினைப்பார்களென்றும் ஆகையால் அச்செயல்
 தனக்குத் தகாதென்றும் கினைத்து வெட்கமூத்துக்
 கையிலுள்ள வளைகளை ஒவ்வொன்றாக உடைத்துக்
 கொண்டுவந்து இரண்டாகண்டு வளைகளை வைத்துக்
 கொண்டான். அப்பால் மறுபடியும் அவன் சென்று
 குத்துகையில் அங்கிளாண்டு வளைகளிலும் கொடி

உண்டாகிற்று. பிறகு ஆய்வொன்று விரைகவிதும் நம்
 வொன்றை உடைத்துப்போகட்டான். பிறகு நம்வொரு
 விரையே யிருந்தது. ஆய்வின்னு சப்தம் உண்டாக
 விட்டே. சத்ருக்களை ஆழிப்பவனே! வொருதத்தவக்களை
 அதிபிளவென்றுமென்றும் அபிபாசனத்துடன்
 உபகந்தவிதங்கள் அன்னவந்திடங்கலில் கத்திக்கொண்
 டிருக்கவகில் கான் அக்கவந்திவகிடத்திலின்று இந்த
 உபதோததைக் கத்துக்கொண்டேன். இதில் என்ன
 உபதோமென்றால், சொல்லுமிதேன், கேள். ஒகிடத்தில்
 பவர் சோருவார்களாயிள், கருகம் உண்டாகும். இருவர்
 சேரிதும் ஒருவர்க்கொருவர் பேசு கசேரிதும். ஆகை
 யால் கருகமும் பேசுமை வோதிருக்கும்பொருட்டுக்
 கள்ளிகவகில் கவகிபோம் தவியனுதலே திரிப
 வேண்டும். கள்ளிகவகில் கவகிவிடத்திலின்றுகான்
 இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்துகொண்டேன். எத்தனை
 போம் உட்கார்த்திருப்பினும் ஸாயம் தட்டாதிருக்கும்
 படி அப்பாஸஸு செய்து ஆஸனத்தை ஐயித்து
 ப்ராணுயாமத்தினும் ஸ்வாஸநத்தை யும் வென்று
 சுபாஸாயமான ஒருவந்துதில் மனத்தை கிளைப்படுத்த
 வேண்டும். மனத்தை எப்படி கிளைப்படுத்த முடியு
 மென்றால், கவாக்கிய பனத்தினுதும் அப்பாஸபனத்தி
 னுதும் மனத்தை கிளைப்படுத்திச் சோம்பகின்றிப்
 பாவாதமாவகிடத்தில் கிதுத்தவேண்டும். சுபாஸாய
 மான பகவாவிடத்தில் மனம் துழையுமாவில் கரு
 வானனைகளைத் துறக்கும். அதனும் எதன்மொ
 குணங்களை உதறி எதன்மனம் வளர்ந்து வேறு விஷ
 யங்கலில் பற்றற்று தவாவிக்கவேண்டிய வந்துவாகிய
 பகவாதுடைம ஸ்வாஸஸுபா திகலில் கிளைபுத்திருக்கை
 யாகிற கீர்வானத்தை அடைதும். இவ்வனம் மனத்
 தைப் பாமபுருஷகிடத்தில் கிளைக்கும்படி செய்வா
 னுயிள், அப்பொழுது மெயி விஷயங்களைவானது உள்
 விஷயத்தைவாமது கிளைக்கவாட்டான். பானவேகிக்
 கான் பானத்தை கிருயிக்கும்பொழுது அதில் மன
 ஐக்கமுற்ற அருகாவையில் போகின்ற அரணைமுகட.

அதிகாரதிருப்பவரே, வேறுவிஷயங்களைவந்ததையும் சினைமாமல் பாம்புருஷனியே தயாணிப்பான். யோகிகளுடைய உட்டத்தினுங்கூடச் சேரலாகாது. சேர்த்தால், கன்னிகையின் கைகளைக் கண்டாவினாலும்பொழுது கோஷமிட்டாற்போல் ஏதேனும் களதம் உண்டாகும். ஸர்ப்பம்போல் பல ஜனங்கள் இருக்குமிடத்தில் போகலாகாது. ஸர்ப்பம், ஜனங்கள் தன்னைப் பார்ப்பார்களானின் எதிர்பார்க்கலெனது சங்கித்து ஜனங்களுக்கும் பேரகாமம் தனிவே ஸஞ்சரிக்கும்; ஸாவகாசத்தினும் ஒரே இடத்தில் சீமதமாக வானஞ்செய்யாது; மிக்கணக்கத்துடனிருக்கும்; ஏகார்த்தமான இடத்தில் வானஞ்செய்யும்; தன் கடை ஒருவர்க்கும் தெரியாதபடி செல்லும். அங்கு அங்கே முனிவனும் தனிவே ஸஞ்சரிக்கவேண்டும். ஜனங்கூட்டத்தில் சேருவானின் அவர்சனோடு ஸதவாசத்தினால் சந்தாதிக்ஷயங்களில் குறி உண்டாகி யோகத்திலிந்து பாஷ்டனாவான்; ஏகரோடு கடை தாம் என்னவருமியென்றும் பயத்துடன் சேராமல் தனிவே இருக்கவேண்டும்; ஒரீடத்தில் சீமதமாக வானஞ் செய்வதாகாது; மனங்கூடத்துடனிருக்க வேண்டும்; ஏகார்த்தமான இடத்தில் வானஞ் செய்வ வேண்டும்; தன்னுடைய கடைகள் (ஆசாசங்கள்) இத் தனவையென்று சிதர்க்குத் தெரியாதபடி கடக்க வேண்டும்; மற்றும் மிதமாகப் பேசவேண்டுகன்றி அதிகமாகப் பேசலாகாது. வானஞ் செய்வதற்காக ஒருக்குறத்தையெதிர்த்திக்கொள்ளவந்தாஞ்செய்வானின், அது அசித்தவாகியே தேவதத்திற்கு மிகவும் வருத்தத்திற்கே இடமாகும். (க்குறத்தைய சிஞ்சிக்கும் பொழுது ஆயாஸப்படாமல் முடிவுமா!) தான் அபேகித்தவனடி யோகங்கள் கடைக்கமாட்டா வாகையால் அந்த முயற்சியும் சிஷ்ப்பவகே. ஸர்ப்பம் சேர் சிஞ்சித்த புத்த முதலிய இடங்களில் பாவே சித்து ஸுகமாவிரூப்பவரே எங்கேனும் க்குறத்தன் தர்களுடைய க்குறங்களில் தங்கி ஸுகமாவிரூக்க

மேன்மையிற் தான் அதற்காக முயற்சி செய்வதாகு. கர்வபத்தங்கலின் நிகழ்ச்சிக்குத் தன்மைவுள்ளன. ஸர்வேஸ்வரனுமாவிய காரணமன் முன்பு தன்னைக்கப்பத்தினும் கீழையாட்டித்தகைப் படைத்த இத்தகைத்ததெல்லாம் கப்பத்தின் முடிவின் தன்னைப் பிரியாததான காமத்தினும் தானெருவனே மைனசித்து. காம ரூபங்களுக்கிடமாகாத ஸூக்ஷ்ம சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகக் கொண்டு தானெருவனேயாகி மேல்படைக்கப்போகிற ஜகத்திற் குத்தானே உயாதானகாரணமாகித் தன்னைக்காட்டினும் மேனெரு கீழித்த காரணமுயினறி அதுவும் தானேயாகிஞ்ஞான். அப்பொழுது அக்காரணமன் காம ரூபிபாகத்திற் பிடம்காத ஸூக்ஷ்ம சேதன சேதனங்கள் அத்தகையகாலம் ஆகிய அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகிஞ்ஞான். அவன தனக்குத் தானே ஆதாரமன்றி அவனுக்கு மற்றெரு ஆதாரம் கிடையாது. எருஷ்டதகையில் ஏற்றக் குததவுகளை அடைத்திருத்த ஸ்தவ ரஜன் தயன்னைக்கானெனெற மூன்று குணங்களும் பாசாதகையில் பாம்புருஷனுடைய சக்தியாவிய காமத்தினும் ஏற்றக்குததவுகளின் நிஸம்யதகையை அடைத்து அமைதித்திற் கதைத்திருத்தான். பாதாநமென்ற அசித்துக்கும் புருஷனென்ற ஆத்மரவுக்கும் கியாமதனும் கையகத்திற்கும் காரணனுமாவிய பாம்புருஷன் கர்வங்கனென்றும் காரணங்கனென்றும் கழங்கியருகிற சேதனசேதனங்களுக்கு கீழேயாகி காம ரூபங்களுக்கிடமாகாகல் கையங்கமென்றும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றான். (தனியருகின்றான்.) கெயங்குருகுகத்த¹ கத்தோ ளன்யருபதும் கர்வாதிருபகான உயாதியத்தவனுமாவிய அப்பகம் புருஷன் தன்னுடைய கைக்கப்ப காதாத்தினும் ஸூக்ஷ்மதகையை அடைத்து தனக்குச் சரீரமாகிஞ்ஞன்ற பாக்ருதினைச் சிறிது கீழான

தகைய அடைவர்கொண்டு அதற்கொண்டு முதலில்
 மறைத்தவந்தைப் படைக்கின்றான். அதன் ஈதல்
 தன்னைக்கொன்றே ஈன்றதுகொண்டேயேயுடைய
 அடைவர்கொண்டு காண்கொண்டு அன்றைத்தன்
 அன்றையாம் முதல் ப்ருதியி னகாமிதுமுள்ள
 தன்னைக்கொப் படைக்கிறதென்றும், ஆனதுபற்றியே
 காண்கொண்டுகொண்டு கொண்டுதென்றும் கொண்டு
 கிண்கிள். இந்தப் பாய்ச்சல் முழுதும் இந்த மறைத்
 தன்மையில் கொக்கப்பட்டதுபோலிருக்கின்றது. இந்த
 மறைத்தவமே புத்தி இந்தியம் எனப் பாணன்
 இவற்றின் அபுதானபுரமான அருக்கம் சீர்த்தை
 உண்டாக்குகின்றது. ஜீவன அந்த அருக்கம்சீர்த்தை
 அடைவர்கொண்டு தேவமனுஷ்யாதி ஈதல் சீர்த்தைப்
 பெறுகையாற ஈன்றும் அந்த ஈதல் சீர்த்தை
 கிண்கியாற மாணமுமாற ஈன்ற சீர்த்தை
 அடைவர்கொண்டு அதற்குஞ்ஞானன்கொர்த்தையும் ஈதல்
 கிண்கியையும் அடைகின்றான். ஜீவனுக்கு ஈம்
 காண்கொண்டு பாய்ச்சலின் பரிணாமமான தேவ
 ஈம்பத்தம் தேவையோகம் இவைகளால் ஏற்படுகின்ற
 ஈதல் கொர்த்தை கிண்கியாற அயன்னைகளுக்
 கிடையாதிருக்கையே. பாய்ச்சலுக்குச்சீர்த்தையாற
 சேதஞ் சேதனங்களுக்கும் சேதனஞ் ஜீவனுக்கு
 ஈவபாற ஈங்கொர்த்தை கிண்கியாற அயன்
 தையே உள்ளது. அன்றையாம் முதல் ப்ருதியி னகாமி
 துள்ள ஈங்கொர்த்தையாற தேவமனுஷ்யாதி
 கங்கொர்த்தையாற பரிணமிக்கையாற ஈவ
 ஈயன்யாற பாய்ச்சலான (ஈவபாற மாறப்பெறுகை
 யாற) அயன்னை அசேதனமான பாய்ச்சலையச்
 சேர்த்தது. இந்தகையசேதன்கொர்த்தையாற
 அடைவ பாய்ச்சலுன் ஈகத்திற்கு உபாயனகாணம்.
 கோ அயன்னைகளுக்கிடையாதிருக்கை பாய்ச்சலி
 புருஷாணங்கே உள்ளது. அந்த பாய்ச்சலிபுருஷன்
 ஈயன்யாற பாய்ச்சலுக்கும் அயன்னைதின் ஈம்பத்தம்
 வருகின்றது. தேவனஞ் பாய்ச்சலே ஈகத்திற்கு

கிளித்தகாரனம்) ஸூத்திரத்திற் தன்சீர்த்திற் றதேச
 மாவிய ஸ்ருதயத்தின்று ஸூத்ருக் காரணமான
 ஸர்வீண மென்னும் தாய்வத்தை ஸாவஸ்தியாய்மெனிக்
 கொண்டு வந்து பாப்பி மீளவும் அதை உன்னை
 இழுத்துக்கொள்வதுபோல, ஸர்வீணமாய் ஸூத்
 ரேதஸ்தேதன ஸுபகான தன்சீர்த்திற் பப்பஞ்சமாக
 கிரித்து மீளாவத்தை அனுபவித்து மீளவும்
 அதைத்தன்விடத்திலேயேமறைத்துக்கொள்ளின்றான்
 (தேதஸு தேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய
 ஸர்வீணவான தானேப்பப்பஞ்சமாககிரித்து கிரியாடி
 மீளவும் கருங்கித் தனியனுமிருக்கின்றான். ஸூத்திரத்
 தின் செயலிக்கொண்டு ஸர்வீணவான் துதத்தைப்
 படைத்துத் தன்விடத்திலேயே மறைத்துக்கொள்ளும்
 கிதத்தை ஆராய்த்தறியவேண்டும்.) புருஷன் எத்
 தெத்த வஸ்துவிக் தன்மனத்தைத் திடமான அத்வை
 ஸாவத்துடன் ஸ்வேஹம் த்வேஹம் பவம் மூதஸிவ
 ஏதேஹம் ஒரு பாவத்தினும் மாறுது கவக்கிருதே,
 அவன் அத்தத் வஸ்துவோடு ஸாஸ்ப்யத்தை அடை
 கின்றான் குளவி புருகவக்கொண்டுவந்து தன்கட்டிக்
 அடைத்து ஸதுகவகிக், அத்தப்புரு பவத்தினும்
 அத்தக் குளவியபே கினைத்துக்கொண்டிருந்து
 ஸ்ருவருவத்தை கிடாமயே அத்தக் குளவியோ
 டொத்தடிருவத்தை அடைவென்றது. (அத்த உருவத்
 தேதருக்கும் பொருதே கற்றொரு வஸ்துவின்
 ஸாஸ்ப்ய உண்டானும் அவ்வுருவத்தை கிட்டகின்பு
 ஸூப்பிண்கத்தவஸ்துவைத்வாவித்துக்கொண்டிருத்
 தானே அத்த வஸ்துவோடு ஸாஸ்ப்யத்தை அடைவா
 மென்பதிக் ஸத்தேஹம் உண்டோ? ஆகையால்
 ஏதேஹு மொரு பாவத்தினும் அத்தகைய பாவ
 புருஷனைமாருகம் த்வாவித்துக்கொண்டு வருவா
 குகிக், அானே ஸாஸ்ப்யத்தை அடைவானென்
 பதைக்குளவிவிடத்திலின்றுகிச்சகித்தேன்). இவ்வைம்
 கான் இத்தனைருருக்கவிடத்திலின்று இத்த மதியைக்
 கற்றேன். புரூ மத்தும், வான்வஸ்துவைடைய தேஹத்தி

விந்து கற்புத்திறைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். இது நேயமென்றும் இது உபாதேயமென்றும் கிவேசித்துத் தெரிந்துகொள்கையாகிற கிவேகத்தையும் நேயங்களில் கிருப்பினையாகிற கவராக்மியத்தையும் கினைக்கின்றமைவாம். தேனும் வனக்கு ஒரு குருகா கிருக்கிறது. (ஆஜ்ஞானத்தைப் போக்கி ஐஞானேய தேசஞ் செய்வனவற்றோ குரு அதைத் தேனும் செய்கின்றமைவாக் அது குருசெனக்கிடும்) அது எப்படி யெனில், தேனும் ஐனமகனவகளை அடைதலும் ஈர்வகாலமும் ஐக்கத்தையே பன்னையுடைபடாமா கிருக்கையாம் 'அப்ப' இந்தச் சீரம் எப்பொழுது தொடையுமோ! சி எமக்கு இனி இத்தகைய சீரணம்பத்தமே உடாது' எனலும் பெறுப்பகினைத்துத் தளவிடத்திலும் தொடர்த்தகையகிடத்திலும் தன்போஷணத்திலும் அதற்கு வேண்டிய விஷயங்களிலும் கவராக்மியத்தையும் கினைக்கின்றது. மத்தும், காள் இந்தத் தேனத்திலும் தத்தவங்களை உள்வபடி ஆராய்த்தறிவோம். (இவை நேயங்களெனலும் திறை உபாதேயங்களென்றும் கிவேசித்துத் தெரிந்து கொள்கிறேன். சீரமவற்றோ நுதனகமபான வாதனம். இந்தச் சீரத்திலும் ஆவகங்குச் செய்து திரிந்து பாரக்குத தத்தவங்களின் இவற்கையை ஆராய்தறிந்து கிவேகத்தைப் பெறுகின்றேன். ஆதலால், இதுவே எனக்கு கிவேகத்தையும் கவராக்மியத்தையும் கினைக்கின்றது). ஆகிலும் இது எமக்கு இவ்வளவு உபகாரஞ் செய்ததே வேன்று அதவிடத்தில் அபிமானம் வைக்கெதிர்நீ. சின்னியோயென்றும், காய் கசி முதகியனை பனிக்க வண்டிய வண்டியகையால் இது பாயென்று கிச்சரித்து அதவிடத்தின் அபிமானமின்றித் திரிவென்றேன். (ஸர்வ காலமும் தேனும் ஐக்கத்தையே கினைக்குமென்பவற்ற கிவேசித்துச் சொல்லுகிறேன்; கேள்.) தேனத்திற்கு பரியஞ் செய்வ கிரும்பிப் பெண்டிச் சின்ன பணம் படிப்பதுதவன் விடு என்பன் இவைகளை வெள்ளம் வண்டியகையாக

மேன்மையானது என்பாதித்து அயற்கும் அகத்த
தேவத்தையப் போஷித்துக்கொண்டு வருகின்றான்.
இங்ஙனம் பணம் முதலியவற்றை மிகவும் வசூலி
என்பாதித்தவன் தன்னுடைய ஆயுள்வின் முடியில்,
வசூலும் தான் முடிவும்பொழுது மேலொரு வருஷம்
முடிப்பதற்கு நேதுவான விதைவை விளைத்துவிட்டுப்
போவதுபோல், கற்றொரு தேவத்திற்கு நேதுவான
கர்த்தை விளைத்துவிட்டுப் போகின்றான். கற்றும்,
இந்த ப்ராணியை காக்கு ஒரிடத்திலும், சிபானை
(தண்ணீர் குடிக்க வேண்டுமென்தான் விசுவப்பம்)
ஒரிடத்திலும் பிப்பினம் ஒரிடத்திலும், தனக்கு ஒரிடத்
தும், வயிறு ஒரிடத்திலும், காது ஒரிடத்திலும், மூக்கு
ஒரிடத்திலும், மிகவும் சபலமுடைய கண் ஒரிடத்தி
லும், காக்கு முதலிய கர்மகர்த்தியங்களின் சக்தி
அவ்வவற்றிற்கு விஷயமாக உடை முதலிய ஒம்போ
ரிடத்திலும் பிடித்தியுக்கின்றன. ஒரு கருணைநனைப்
பன பத்தினித் தந்தையிடம் வரும்படி இரூப்பறுபொல
இத்தியங்களும் பாலும் தந்தம் விஷயங்களாகவு
வரும் படி ப்ராணிகையப் பிடித்தியுக்கின்றன. (இங்ஙனம் பத்
பன துக்கத்தொருக்கிடமானவொரு தேவம் வித்தியை
அனுபவமாக விளைக்குமென்பதும் கந்தேவயின்னை).
பாத்தமதேவனைச் சரீரமாகவுடைய பாம்புமுதுவர் தன்
சக்தியாகிய பாக்குநிலிலும் வசூலும் ஈர்ப்பம் பன
பகி ச மத்தன்பம் முதலிய பற்பல சரீரங்களைப்படைத்
தும் அவ்வகையவர்கள் மனத்தின் த்ருப்தி உண்டாகப்
பெருமன் பாபாத்தமனாகாதகாரத்தொடரம் போன்ற
அக்த பாத்தமோபாணனரூபமான இரூபனத்திற்கு
உரிய மனுஷ்யரினப் படைத்து ஈர்தோஷம் அடைந்
தான. (மனுஷ்யதேவம் பாபாத்தமத்தைய உபாவித்து
அதை வாகாத்தகரிக்கிறதற்கு வாதனமாகவொரு
மிகவும் புதுத்தந்தது. அப்பாம்புமுதுவர் மனந்த
சேதனர்களையும் உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டுமென்னும்
எண்ணத்துடன் மூயன்றவனாகவொரு வசூலாதிசன்
மோகன ர த னு னு ஷ ட ர ன த் தி த்ரு உரியவை

வன்ருகையால் அயந்தைப் படைத்தும் த்ருப்தி அடை
வாமல் தர்மாவஸ்துடானத்திற்கு நேருவான மனுஷ்ய
தேவதந்தைப் படைத்த வினபு ஸந்தோஷம் அடைந்
தான்.) ஆகையால் பம் ஜன்மங்கள் உடந்தவினபு
கடைசியில் மற்ற தேவதந்தைப்போல் அசித்ய
நாஸினும் மேன்மையான புருஷார்த்தத்தைக் கைகூடு
கிப்பதும் மிகவும் கிடைக்க அரிதுமாயி மனுஷ்ய
ஜன்மத்தைப் பெற்று ஸாக்ஷக்கங்கிரிண்டையும்
துவ்வாயக கிரிணக்கங்கள் மனமுறுதியுடன் ம்ருத்யு
கூடயே தொடர்ந்திருக்கப்பெற்ற இத்தேவதம் அழிந
தற்கு முன்னமே சீகரத்தில் மோகதந்தையகடையும்
பொருட்டு வதனஞ் செய்யவேண்டும். காய் கரி பள்ளி
முதலிய ஜன்மக்கலிதும்கூட விஷயங்கள் அனுவாஸ
மாகக் கிடைக்கக்கூடியவைகளையாகையால் மனுஷ்ய
ஜன்மம் பெற்றவன அத்தகைய சப்தாதி விஷயங்களில்
மன கிருப்பமுற்றுப் பொழுதுபோக்கலாகாது.
இவ்வளவு புத்தியைக் கற்று கவராக்யம் உண்டாகப்
பெற்று ஆதம் விஷயத்தில் விசத்தஜ்ஞானமாகிற
வெளிச்சத்தையுடையவனாகி அதனும் அய்வாத்மாவின்
ஸ்வரூபங்கவாகங்களை அநிந்து தேவதாந்தாமோன
வின் தித் தேவதாஸுபத்திகளிடத்திலும் மனப்பந்தைத்
துறந்து இப்பூமியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன்.
'ஓரு குருகிளிடத்தின்று இந்த அத்தந்தகரி
மெல்லாம் ஏன் கற்கலாகாது?' என்றும், சொல்லு
கிறேன்; கேள். பாப்ரந்ம விஷயத்தில் கிரிசீந்த பரி
பூர்ணஜ்ஞானம் கிரிணயேன்ஓமென்றும், ஓரு குருகி
ளிடத்திலின்று உண்டாகாது, பவருருக்களிடத்தி
லின்றுமே உண்டாகவேண்டும். 'ஆனும் ஓரிடத்திலும்
கம்பிக்கை உண்டாகாதாகையால் ஜ்ஞானம் கிரி
சிந்தாதே?' என்றும், சொல்லுகிறேன். இந்த ப்ரந்ம
ஜ்ஞானம் இணையெதிராற்றது. இதைப் பேராந்த
ஜ்ஞானமாகது இதற்கு மேற்பட்ட ஜ்ஞானமாகது
மற்றென்று கிடைக்காது. கிஷிகன் இந்த ஜ்ஞானத்தை
ப்ருதிவி வாய் முதலிய பவ த்ருஷ்டார்த்தங்கள் மூல

மாம்க் கத்திள்னாக்கள். ஆகையால் கத்திக்குத்
குருக்கள்ப்ருதியி ழுதலியவைகளே; ப்ராந்மயித்யோப
தேசஞ் செய்பவர்களன்று. ஆகையால் அவை பல
வாஸித்யம் அதனும் தோஷமில்லை. மற்றும், இந்தக்
குருக்கள் அனைவரும் இவையெதிர்த்த ப்ராந்மயமே.
பாம புருஷனே ப்ருதியி ழுதலிய பற்பல குருக்களா
கிசூது த்ஞானத்தை வினைக்குருகையால் அவனே
குரு. அவன் பல உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்
டிருப்பிடும் இயற்கையில் ஒருவனையாகையால்
தோஷமில்லை. பகவானே ஆசார்யனாகிசூது
த்ஞானோபதேசஞ்செய்து ப்ராணிகளை உத்தீகிப்
பிக்குருளோன்று சாஸ்தாக்கள் ழுதலிடுகின்றன
வக்கவா?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—ஆத்மீத மதி
யுடைய அந்த ப்ராந்மனன் இத்தனம் யதுவைக்
ஸூழித்து மொழித்து அவகரிடம் போய் வசுகிறே
னோன்று விடைபெற்றுக்கொண்டு அம்மன்னவன்
வத்தனஞ் செய்து சஞ்ஞ பூஜிக்கப்பெற்று னத்தோஷம்
அடைத்து வந்த வழியே திரும்பிப்போனான். என்கள்
முன்னோர்க்கும் முன்னவனுயி அவ்ந்த யதுமன்னவன்
வைராய்முகடையவர்களில் தெத்தவனுயி அவ்ந்த
ப்ராந்மனன் மொழிந்த வசனத்தைக் கேட்டுத்
தேறும் தேறானுபத்திகள் ஆகிய எல்லாவற்றிலும்
மனப்பந்தைத் துறத்து சிதம் உஷணம் னாகம் ழுக்கம்
முதலிய எல்லாவற்றிலும் ஒருவானு னமுதலைய
னும் எல்லாம் ப்ராந்ம ன்னனோபமேவென்று
பாவித்து எல்லாவற்றையுக் துறப்பதாகப் பார்த்துக்
தன்னையுடையயுமாயி ழோகத்ததை அடைத்தான்.
தன்பதாவது அத்வாயம் முற்றிற்று.

●●● { ஸ்ரீகுருஞ்ஞன் ஆத்யாயுக்குத் தேவ
 ஸம்பந்தாதி ரூபமான ஸம்ஸாரம்
 இவற்றையெல்லாம் ஏதப்பட்டதன்மேற்
 உத்தமனுக்கு உபதேசித்தல். } ●●●

ஸ்ரீபகவதன் சொல்லுகிறான்—புருஷன், ஸர்வஜ்ஞ
 னும் காகுணிகனுமாகியோ என் பஞ்சாத்மம் பகவத்
 சிதை முதலியவை மூலமாய் உபதேசித்த அர்ச்சனம்
 வந்தனம் முதலிய வ்யஸ்யபாணஸூபமான தர்மங்களை
 கனகூச்சத்துடன் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு தன்
 னுடைய ஸத்ததை விதி பாய்ந்துத் தி இவைமெல்லாம்
 ஸர்வாத்மாத்மாவான வன் னுடைய அநீனங்க
 ளாகவே உடக்கின்றனவென்றும் சிச்சவஜ்ஞானமூல
 மவனாகித் தான் அனுஷ்டிக்குத் தர்மங்களைப் பார்ப்பதை
 விந்தித் தேவதம் இரூக்ருமங்காதி வ்ஞாநம்
 தர்மங்களை யும் குகாமாகதமான ஆசாரங்களை யும்
 அனுஷ்டித்து வரவேண்டும். 'பலங்களை அநீனத்தியை
 எப்படி மாற்றிக்கொள்ள முடியும்?' என்றும், சொல்லு
 கிறேன். செஞ்சொன்ன தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்
 கொண்டு வரவானான மனம் தெரியும். அத்தகைய
 மனத்தினால் ஆத்ம பாராத்மங்களின் உண்மையை
 ஆராய்ந்துடன் விஷய பாவணமான மனமூலைய
 பாரணிகள் வினும்புநெய்களும் ஸதவாதினான பரி
 னாமங்களுமான சப்தாதி விஷயங்களுக்காகச் செய்யும்
 மூர்ச்சிமெள்ளும் பகத்தில் சிபரீதமாய் முடிவதையுள்
 ஆராய்வானான பலங்களை அநீனத்தி தானே
 சிக்கிப்போம். (ஸூகத்தித்தாகச் செய்யும் மூர்ச்சி
 மெள்ளும் கடைமென் துக்கத்தையே பகனாக வினைப்
 பதை ஆராய்க்தால் தர்மங்களில் பார்ப்பனத்தியை
 அனுபவமாக மாற்றிக்கொள்ளலாம்). ஸம்பந்தம்
 காண்டெனன் ப் சிவமாயும் அபிசயதாயுள்ள
 விஷயங்களை அனுபவிப்பதும், கொடுக்க அந்தந்த
 வத்துக்களை அனுபவிக்கிறப்போம் சினைக்கிற மனோ
 ரதனும் சிஷப்பனமே வக்கனா? (ஸம்பந்தத்தில் அர்ச்ச
 காமம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை அனுபவிப்பா

னாயின், அயன் கிழித்துக்கொண்ட சின்பு அதனும் தன் பாயோஜனம் கைகடையதாக சினைப்பானோ பிசிய தோட்டத்தில் பெரிய உப்பரிசைகின்றனெல் மெத்தென்னை பஞ்சசமனத்திக்குணத்தித்தெரியகாதனின னுடன் படுத்தியுப்பதாகவும், தான் மறவாரணு விருத்துவகச்சத்தாதிபதவகுசெய்வதாகவும் மனத்தில் சினைப்பானாயின், அன்னனயின் அயன் பாயோஜனம் கைகடப்பெற்றனனானோ? அந்த அனுபவங்க ளெல்லாம் சிஷ்ப்பவன்களே மன்னவா? மத்தும், பிசியங்க ளும் அப்பிசியங்களும் கைத்து வானுருபவாவிருக்கையால் அமை சிஷ்ப்பவன்களே. அக்கனமேனத்தாதிருணய்க ளாம் ஆத்மாவக்கவிடத்தில் தேவமனுஷ்யாதி பேதங்களை சினைக்கையவும் சிஷ்ப்பவன்களே. ஆத்மா தேவ மனுஷ்யாதி தேவங்களில் அமைத்திருக்கெனன்றி அத்தேவன்களே ஆத்மாவன்று. அயன் அயந்தகை காட்டினும்மேதுப்பட்டன. ஆகையால் அய்வாதமாக விடத்தில் தேவமனுஷ்யாதி பேதங்களை எதிர்க்கை பாயிமையன் தி உண்மையன்று. அன்னனமே துக்க னுபவங்களான சப்தாதி விஷயங்களை னுக்கருபவங்களாக சினைக்கையவும் அபிதவங்களான அயந்தகை சித்பவங் ளாக சினைக்கையவும் சிஷ்ப்பவன்களே (பாயிமே). ஆகையால் என்னியே தெந்த புருஷார்த்தமாகப் பத்திக் கர்மங்களைப் பார்ப்பென்றிலிள்ளாமல் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்; காய்வ கர்மங்களைபெய்வால் துறக்க வேண்டும். 'சான்ந்தாங்கன் பவன்களையும் சொல்லி இயந்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று விதிக்கின் னானவே. அயந்தகை என்னனம் துறக்கவால்? என்றும், ஆத்ம பாயாத்மாவக்களின் உண்மையைய ஆராய முயன் தயன் அப்பவங்களும் அயந்திவகனான பவன்களைப் பத்தினனவையாகையால் காய்வ கர்மங்களின் விதியை ஆதரிக்கவானாது; சங்கையின்றித் துறக்கவேண் டவதே முகியம். அயந்தகை துறக்கநமயவா க் காயந்தாங்களை உய்வன்களாகு செய்தவனாகுமாட்டான். சினைப்போமென்றும், சான்ந்தாங்களை அனுசரித்தவனே

பாஷான். எப்படியென்றும், சாஸ்தாங்கள் காய்ம
காயங்களே விதிப்பது ப்ராணிகளுக்கும் தம்மிடத்தில்
கம்பிதையை உண்டாக்கி வகைப்படுத்தாகவே.
அவற்றிற்கு அவைகளில் அபிவித்தி இல்லை. இந்தக்
கருத்தை அநிசுது அக்கர்மங்களை விடாமுடிந்தமே.
கெனியித்தியங்களைவும் உன்வித்தியமனை மனத்தை
வும் அடக்குவதற்கு உபாயங்களான பங்களை
அடிக்கடி ஆதரவுடன் அபிவித்தியேண்டும். சௌசம்
முதலிய சிபமங்களையோ வேன்றும் தன் சத்தியை
அனுஸரித்து வேறு பாயோஜனங்களை விரும்பாமல்
அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஸர்வேஸ்வரானுபவ என்னை
உள்ளபடி அநித்தவனும் தன்னை என்னைக்காட்டி நாம்
வேறுபடாதவனாகப் பாவிக்கும் தெலிவுடைமனனும்
ஜிதேத்தியனுநாகிய குருவை உபாஸிக்கவேண்டும்.
மத்தம், குருவை உபாஸிக்கும்பொழுது கபடத்தையும்
அந்தக் குருவிடத்திலும் அனகாச் சேர்த்தவிட
விடத்திலும் அந்தகாமங்களைப்பற்றின மாத்தவத்
தையும் (நவேஷித்ததையும்) பாராட்டலாகாது.
பெரியோர்களைப் பணியும் விஷயத்தில் உதவாது
முத்திரிக்கவேண்டும். தேனாதுபத்திகவிடத்தில் என்
துடைமவர்களென்றும் அபிமானம் கொள்ளலாகாது.
(அன்னம் அபிமானம் கொள்ளாதுவின், அவர்கள்
அனுஸரிக்கவேண்டுகரும். அது குருபாணந்திற்கு
விசோதியாம். ஆகையால் அது சித்திரம் உடாது.)
குருவிடத்தில் நடனா ன்னேறும் உண்டாகப்
பெற்றிருக்கவேண்டும். குருகஸ்ருதையில் மனஜக்க
ரின்றி வேறு விஷயங்களில் மனஞ் செலுப்பெற்று
அந்த விஷயத்தில் னக்கத்திலும் இந்தக் குரு
கஸ்ருதையில் அந்தாதையாசிருக்கலாகாது. இவை
தேவயங்கனென்றும் இவை உபாதேயங்கனென்றும்
வந்துக்களின் னவருபத்தை ஆராய்த்ததிகளின்
விருப்பமுத்திரிக்கவேண்டும். சிறித் தோஷங்களை
கெனியிதனை பெருத்தோஷம். அது சித்திரம் உடாது.
கிண்பேச்சு பேசலாகாது. தேனாதுபத்திகவிடத்தில்

எம் ஸ்தலபலவென்றும் அபிமானத்தை எம்மாம்
 அநாதாநாடி யென்றும், பெண்டா பிள்ளை விடு கழனி
 பதாக்கள் பணம் முதலியவைகளில் ஆனந்திசீர் நி
உதாஸி யமா விருப்பாசுமின் அனந்திசீர் ஸ்தலபலவெ
னென்றும் அபிமானம் நீங்கிப்போய். அவற்றில்
 ஒரு தானியம் எப்படி உண்டாக்குமென்றும், பெண்டர்
 பிள்ளை விடு வாயும் முதலியவற்றை பெய்காய் என்
 ஸ்தலபலவென்று பாவிக்கக்கூடாது. தன்னுடைய
 தேன்று தான் அபிமானித்திருக்கும் பணத்தைப்
 பிள்ளை பெண்டா முதலியவர்களும் அனுபவிக்கவாய்க்
 அது வல்லாக்குற போதுவாவிருப்பதுபோல் பிள்ளை
 பெண்டர் முதலியவற்றையும் போதுவாக சினைக்க
 வேண்டும். அப்படி சினைப்பாசுமீன் அவற்றில் ஒரு தா
 லியம் உண்டாவி அபிமானமும் நீங்கும். ஜீவன்
 ஸ்தலபலமும் கருக்கமாயுமுள்ள தேஹத்தைக்
 காட்டினும் விவக்ஷணன். (பூதனருக்கமங்கள் புத்தி
 இத்தியங்கள் மனம் பாணன் ஆகிய இவற்றின்
 ஸமுதாயரூபமான தேஹம் கருக்கம தேஹம்.
 அவற்றின் பரிணாமமான தேஹம் ஸ்தலபலதேஹம்.)
 ஜீவன் தேஹத்தை அநிஷ்டன்மைவுடையவன்.
 தேஹம் பிரதான் அநியப்பதிக் என்றுவேமன்றி
 அநியம் ஸந்துவந்து. மத்தம், ஜீவாத்மா தன்னைத்
 தானே அநியக் தன்மைவுடையவன். தேஹம் பிரச்சுத்
 தோற்றுமெய்ன நித்தவனைத் தாய் அநியமாட்டாது.
 கொளுத்தப்படுவதும் பாகாடுச்சிக்குப்படுவதுமாயெ
 காட்டததைக்காட்டினும் கொளுத்துவதும்
 பாகாடுகக்கச்சொங்குமாயிவ அக்ஷி வேதுபட்டியுப்பது
 போல அநியத்தக்கதும் தரிக்கத்தக்கதுமாயெ
 தேஹத்தைக்காட்டினும் அனைவநிபயனும் தரிப்பன்னு
 மாயெ ஜீவன் வேதுபட்டவனே. தேஹத்தைக்
 காட்டினும் ஜீவன் விவக்ஷணனா விரும்பாசுமீன்,
 'அடிக்கப்பட்டான்; பிரத்தான்; சேத்தான்; இளைத்
 திருக்கினான்; பருத்திருக்கினான்' என்னும் இவை
 முதலிய தேஹதர்மங்களுக்கிடமாக ஏன் தோற்றுவிரு

THE KUPPUSWAMY SASTRI

சு-10.] RESEARCH INSTITUTE,
MYLAPORE, MADRAS-4

3391

மேன்றும்) ஸம்சயம் விபர்வஸு நுதனிய தேவயங்க
ஸுக்கு இடமாகவும் விளங்குகின்ற அம்மா
சார்போபிதாததினும் விளையும் துஞ்சாம் பரிசுத்த
நாடு வதவாஜம்நமோருணங்களை வடிவாதவகைய
பாக்குவிவினிசது சண்டாச விபத்திராண ஸம்
ஸாதகததப்போகரும். மத்தம், இவ்வுபாசனத்தூ
சாம், இதேதேஜம்நேஜாஸுபாதிசர் இவ்வுபாசன
மேளநாம் வாத வதவாஜுணங்களை பரிசுத்தம்
சனோ, அத்தவாப ருணங்களைவும் அக்குணங்களை
ஸுசமாய் விளையும் புன்வயாப வாமங்களைவும் அடி
மோடி பசுமநுசெய்து தானம் முடிவெடுத்தது. ஸம்
ஸாத்தினின்று மீதுவதற்கு உபாயமான உபாசன
ஜ்ஞாசம் முத்திவிச தொடந்து வகுநெதிக்கி.
கிடைத்த கட்டிடகளை எகித்து மோ வகிக்கவேண்டிய
கட்டிடகோபபெருத அக்கரி அசனசனோடு ஆயினவது
மோச உபாயமாவ தயாளஸுபத்திராணம் முத்தி
வகாசிக் அனுபர்த்தித்த அபவசமோடு முடி
வெற்றது. தேவ மனுஷ்யாதி தேவங்களுக்கும் அத்தத்
தேவங்களுக்கும் அனுபவிக்கிற சபாதி விஷயங்களும்
அகிதயங்களைவகையம் அகிதயபத்திசு முபத்தி
சீகிப்பவரிடமென்று சொல்ல முடியாது. ஏனென்றும்,
கரம் பகரமக்களை அனுஷ்டயபதத்தும் ஸுச
தங்கக்களை அனுபவிப்பதத்தும் வாதனங்களை
தேவமனுஷ்யாதி தேவங்களுக்கும் ஸுசதங்களைவக
தித்தும் வகவாஸுஷ்டாசத்தித்தும் ஆதாசமான
தேசமும் அனத்தித்திய காமமும் பவங்களைவும்
அனத்திசு உபாயங்களைவும் அதிசிக்கிற வேதமும்
ஸுசதங்கக்களை அனுபவிக்கிற ஆதமசவுய்
மெய்மேதெப்பதிக் விவாதயிவ்வி ஆரினும் அகவ
கிதயங்களைவகதி அகிதயங்களைவது. ஸமகத
பதாசத்தங்களுக்கும் உத்பத்தியைப்பத்தியே விராசம்
உண்டாகிறதானதி, உத்பத்தியிசுக்காத பதாசத்தங்க
ஸுக்கு விவாசம் உண்டாகிறதிவ்வி. தேசகாமாதிசு
ஸுக்கு உத்பத்தியிசுக்காமயமாம். அனைகஸுக்கு

விவாகமும் இல்லை. ஆத்மாக்கள் ஸத்வாதி குணங்கள்
 அமைந்த தேவ மனுஷ்யாதி ஆகாரபேதத்தினால்
 பிரிக்கின்றனவாதி உண்மையில் அவர்களுக்கும் பிரதி
 கிஷ்டமாத்ரு. அவர்கள் ஸத்வாதி குணங்களுக்கேற்பபடி
 அந்தந்த பயன்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையும்
 அவற்றும் ஆராதிக்கத்தகுந்த தேவதாசியையும்
 பற்றுமிருக்கனாகவாம் அவர்களுடைய புத்தி
 மெய்யேருகிறதென்றது. 'மெய்யேருகவா'தும்
 கார்வயந்துக்களாகவா'தும் அசித்தயங்களாக
 வாதும் தேவ மனுஷ்யாதி ஆகாரங்களும் அவற்றும்
 அனுபவிக்கத்தகுந்த சபதாதிவிஷயங்களும்
 புருஷார்த்தங்களாக மாட்டாகாகவாம் பாய்ந்து
 கர்மத்ததந்துத்து அவற்றை விதிக்கிற ஸாத்மிக
 களிலும் ஆதாமற்றிருக்கவேண்டும்' என்றும் சித்
 துறப்பட்டது. அது அத்தமன்று. ஏனென்றால், தேவ
 மனுஷ்யாதி ஆகாரங்கள் அசித்தயங்களாகிலும் அந்த
 ஆகாரங்களை அடைகிற ஆத்மாக்கள் சித்தயங்களாக
 வாதும், ஆகாரபாயப்பவர்களும் அவற்றிற்ரு
 உபபோக்யங்களான விஷயபாயப்பவர்களும் பானாஹம்
 போம் சித்தயங்களாகவாதும் சப்தாதிவிஷயங்களை
 அனுபவிப்பதற்குரிய தோகாலங்களும் அவற்றின்
 ஸாதனங்களும் அவற்றை அறிவிக்கிற வேதங்களும்
 அவ்வமே சித்தயங்களாகவாதும் ஸர்வகாமத்திலும்
 சப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பி அவற்றிற்ருகிய
 ஸாதனங்களை அனுஷ்டித்து அவற்றின் பயனை
 அனுபவிக்குத்தன்மை முன்னர்களுக்கு பாய்ந்து
 கர்மம் அவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்களை சிறை
 வேற்றிக்கொடுக்க ஸ்விதேவாகவாம் அததந்துறப்
 பது அத்தமன்று. துக்களாதனமோமென்றும் பாதி
 உதமானவாம் தானே துறக்கப்படுகின்றது. சித்தம்
 சித்தத்தவந்தகா மற் ற எவனும் தனக்குத் தானே
 துக்கத்தை விளைத்துக்கொள்ள முனற்சி செய்ய
 மாட்டான். உத்தமனே! இங்மனம் வெர்பாய்ந்து
 கர்மம் புருஷார்த்தஸாதனமென்று சிஞ்சிக்கிருக்கள்.

ஆயினும் ஸமஸ்தப்பாணிகளுக்கும் தேவஸம்பந்தம் உண்டாகையால் கலை காஷ்டை முறையித்தம் முதல் ஸம்ஸந்தஸாம் வஸாயினுள்ள சாஸ்திரங்களாகக் கதாம் போல் கழந்துகொண்டிருப்பதுபற்றி அடிக்கடி ஜன்மஜாமாஸ்திரிகள் உண்டாய்க்கொண்டே விரிஞ்சினதன. ஆதலால் துக்கம் தவளமம் விளைந்து கொண்டே விரிஞ்சுவென்பதில் ஸந்தேவஸயிர்நி. ப்ரங்குத்திகாரம் புருஷார்த்தஸாதகமென்று ஒப்புக் கொள்ளினும் சாஸ்திரமோருணவகலில் ஏதேனுமொன்றை அனுபவிக்கின்றதனும் ப்ரங்குத்தி கர்மங்களைச் செய்து அதற்றின் பஸனா ஸுத துக்கங்களை அனுபவிப்பவனுமா மெஜீவன கர்மங்களைச் செய்தும அதற்றின் பஸனா ஸுத துக்கங்களை அனுபவிக்காமல் ஸமஸ்தப்பாணிகளுக்க முடியாது; செய்த கர்மங்களின் பஸின் அனுபவித்தே தீர வேண்டும். இவ்விஷயம் அனுபவவித்தவாகையால் புதிதாக ஸாதிக்கவேண்டிய அவர்மயிர்நி. இவ்விஷயின் நுருவனும் துக்கத்தை அனுபவிக்கமாட்டான். ஆகையால் ஸமஸ்தா ஸ்வாதந்த்ரியியிற் ப்ரபவசனா விரிஞ்சுகொண்டு சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்க விரும்புமா? ஆயினும் கர்மங்களை க்ஞாபக்செய்து நுடிக்கத் தெரியாதவர்கள் துக்கத்தை அனுபவிக்கொள்ளாதி அவற்றை க்ஞாபக்செய்து நுடிக்கத் தெரிந்தவர்கள் ஸுதத்தை அனுபவிக்கின்றார்கள். ஆகையால் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புமதும் அவற்றிற்சாக ப்ரங்குத்தி கர்மங்களைச் செய்வதும் 'முக்தமே' என்றும், சொல்லுகிறேன்; கேள். கர்மங்களை க்ஞாபக்செய்து நுடிக்கத்தெரிந்த விதவாங்களுக்கும் மெ விஷயங்களில் ஸுதம் உண்டாகெதிர்நி. அகாலமும் தேவஸம்பந்தமுடையவர்களே மாகையால் ஸந்தகாலமும் ஸுதம் கெடப்பது அசிதே. மத்தும், ஸாதனங்களினை அனுஷ்டிக்கும்பொழுது அதன துக்கத்தையே விளைக்கும். அதற்றின் பஸன்களை அனுபவிக்கும்பொழுதும் இந்த அனுபவத்தினின்று

காய் சேதத்தில் கலுசமென்றுமேயென்றும் பவத்தினால்
 அந்நயம் துக்கத்திற்கிடமாகவே விஞ்சுமன்றிக்
 கேவல ஸுகத்திற்கிடமாகிஞ்சுக்க மாட்டா. ஆதலால்
 'சுக்மங்கலம் கங்குலச் சென்று நுஷுக்கத்தெரிவாத
 ஸூட்சுக்னாகே துக்கம் கிளைவுமன்றிச் சென்று
 ஸூடிக்கத் தெரித்தவர்களுக்கும் துக்கம் உண்டாகாது'
 என்று கிளைப்பது கிளைவாக்காயே வன்றி
 மேலென்றும் இவர்க. தெரித்தவர்களுக்கும் துக்கம்
 உண்டாகுமென்றி உண்டாகாதத் போகாது. (இங்
 கிஷயம் இப்பொழுதே கிஞ்சித்துச் சொன்னோ
 னார்களா?) மற்றும், எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த
 பாத்மநாதி தேவதகளுக்கும் உட ஸுகம் உண்டாகிற்
 திடுகி. அவர்களுடைய ஜன்மவ்யஸும் த்விபரார்த்தம்
 ஸுதஸிவ அகதாயாசுக்கு ஏற்பட்ட காதத்தின் ஸூடிசிக்
 கலுவுத்தனவநயதாகலால் அவர்களுடைய ஸுகமும்
 'ஐயோ' சங்குடைய அதிகாசம் கலுலப்போடுதே'
 என்னும் சங்கதவய உட்கொண்டிருப்பதாகலால்
 1 துக்கமில்லாமாகவே விஞ்சுமன்றிக் கேவல ஸுகமா
 கிாது. ஆதலால் துக்கனம்பாதயிச்சாத ஸுகம்
 கலாகளுக்கும் உண்டாகாது. இப்படிவிருப்பினால்
 ஸூட்சுக்னா அந்த பாத்மநாதிகள அஹங்காரப்
 பவேது கிணை. கிதலானகன் ஸுகம் பெறுதற்கும்
 துக்கத்தைப் போக்குவதற்கும் வேண்டிய உபா
 யத்தையும் அதிலொகன். ஆகிலும் எதனும் மருத்யு
 வேன்று உதப்படுகிற அளவால் உண்டாகாதே.
 அத்தகைய உபாயத்தை அவர்கள் அதிவர்கள்.
 (சாமஸ்யம்கன் ம்மதத்தார்கனஞ்ஞகலால் அவர்க
 ளுக்கு ஸுக துக்கங்கள் சபாகபகர்வலுமொச உண்டா
 கின்றனவேன்று அவர்கள் அதிவர்கவேயன்றி
 மேலேகொபாயத்தை அதிவமாட்டார்கள்.) இக்களம்
 ஜிகிச்சென்ற புருஷ னுக்கு அத்தமேய்கிற பணமாவது
 காமவேய்கிற சபிதாதி கிஷயமாவது எதுதான்

ஸூதந்தை வினைக்கும்? என்றுவும் ஸூதந்தை
 வினைக்காது. ஏனென்றும், தேதாத்தேரடி கடலே
 சிறந்த மீனாடிகு கடலே இருக்கின்றதாகையால் அது
 அந்தத் தாண்டலால் வினையும் ஸூதந்தை ஸூத
 மாகத் தேர்த்தொட்டாது. கொங்கைத்திற்றிக்
 கொண்டு போகப் பெறுகிற எதையுமுண்டாகக்
 கொண்டுப் பாத்தோடு ஆடைவாபாணம் முதலியவை
 எடுத்தாடித்தை வினைக்குமா? அந்தத் துணத்தில்
 வதந்தை அதுபயிக்கப்போகின்றனவால் அதை
 அதுவாக்கு ஸூதந்தை வினைக்கமாட்டாவல்லவா?
 அம்மாதிரி மீனாடிகிலும் தேரடாப் பெற்
 றுமுண்டாக அத்தமாவது காமதாவது ஸூதந்தை
 வினைக்கமாட்டாது. 'பகவதே கிருமயுகிதவன் சந்தா
 மாகம் செய்வனென்றும்' எனவும், 'மகாத்மய கிருமயு
 கிதவன் காரீசியாகத் செய்வனென்றும்' எனவும்
 யேதமவன் சொல்லுகிற சந்தாதிவாகங்களும்
 அவற்றின் பன்னாச பகவதே முதலிய ஐந்துவெகி
 போகங்களும், 'ஸ்வாக்கததை கிருமயுகிதவன் தர்ம
 பூர்ணமாவாகவன் செய்வனென்றும்' எனவும் இது
 முதலாகவேதங்களிற் சொல்லுகிற தாசபூர்ணமாவாதி
 வாகங்களும் அவற்றின் பன்னாச ஸூதந்தை முதலிய
 பாசனென்கெ போகங்களும் கிருமயுகிதவனோ
 ஸபாத்தா அவ்வை வாகம் மயம் முதலிய பத்பல
 கிதவதன் சிவந்தவையாகவால் சிஷ்ப்பவனே
 (புருஷாத்மமாக மாட்டா). (பகவதே முதலிய
 இத்தனோக போகங்களாகவான் ஸூதந்தை முதலிய
 பாசனோகபோகங்களாகவாயும் சொந்த பதயகுத்தி
 கம்மங்களென்றும் கிருமயுகிதவனோ பகவத்கதை
 அந்நாமமால் கோங்குயகவையாகவால் சிஷ்ப்ப
 பவன்கெவான்). இருவன் கிதவங்களால் தடைபடாமல்
 தர்மத்தை களருக அதுஷ்டிப்பன்னாசினும், அம்மான்
 அதுஷ்டித்த தர்மத்தினும் அவன் எத்தகைய
 கோசந்தைப் பெறுகிறோடு, அன்று எவ்வித
 ஸூதந்தை அதுபயிக்கின்றோடு, அதைவென்றும்

கிவரித்துச் சொல்லுகிறேன். மேன். வந்தூறுஷ்டர்
 வந்தினும் பெருமை பெற்ற புருஷன் இவ்வுலகத்தில்
 இத்தாதிதேவதைகளை வந்தூறுகளால் ஆராதித்
 துக்கமோகத்திற்குப் போய்க்கூடும். அங்குத் தான்
 வந்தூறிக் கருகலான ஸம்பாதித்த திவ்ய
 போதனைத் தேவெந்தான் போன அனுபவிப்பான்.
 யிவரும் இவ்வகைகளான ஆடை ஆபாசம் முதலிய
 அங்ககாரங்களைத் தரித்துத் தன் புண்வத்தினும்
 ஸம்பாதித்த கபாலான கிவானத்தில் ஏதிகொண்டு
 தேவதாந்தரீகவினிடமின் கிவியாடதுத்துக் கந்தர்
 வர்களால் பாடப்பெறுவான். சினைத்தபடி போருத்
 தன்மையதும் சிறு சதங்கைகள் கரிசுவரிசையாகக்
 கட்டப்பெற்றதுமாகிய கிவானத்தில் ஏதிக்
 தேவதைகளின் உத்தானங்களில் தேவ சந்தரீகமோடு
 கிவியாடிக்கொண்டிருப்பான். அங்ஙனம் மறநா
 கத்தத்தில் ஆழ்ந்து புண்வம் கடிசித்தவுடனே தான்
 கிழைகிழைப்பாரிதானகைதெய அநிவமாட்டான். ஏது
 வகையில் புண்வம் தொடரவதுவருமோ அதுவகையில்
 ஸ்காக்கமோகத்திற்கிவியாடதுவதுவதோ கத்ததை
 அனுபவிப்பான். புண்வம் கடினிக்கைபென் தான்
 ஸம்மதப்படா சிருப்பினும் பவிஷ்டகாலம் காலத்தினும்
 தன்னுண்டு கிழைக்கான. இவ்வாறே இங்கும்
 அங்கும் கழன்றுக்கொண்டிருப்பான். (புண்வஞ்செய்தவ
 றுடைவ கதி இது) அனததுக்களின் ஸுதவானத்தி
 னும் அதர்வத்தின் கிருப்பமுற்று இரத்தியவகளை
 வெங்குறையாய்க் சப்தாதி கிவியங்களில் மனஞ்
 செல்லப்பெற்று அருத்தங்களுக்கிடையே நோயம் தலை
 பெடுத்து வந்தரீகோனனுமாகி அதற்காக பாய்வி
 தியிங்கைகில் முயன்று துஷ்ட ஜனங்களால் வந்திடுக்கப்
 பட்டுப் பணம் முதலியவற்றிற்காகப் பகைகளை
 விதிக்குடாடாமல் எதித்துப் போத கணங்களைவும் முத
 கணங்களைவும் ஆராதித்துத் தன்னுடைய பாய
 க்கங்களுக்கிடையே காமத்தில் காகத்தை அடைந்து
 தமோருண பாகமான வந்தவத ஜன்மத்தையப் பெறு

வான். தேவதத்தினும் துக்கத்தை விளைப்பவைகளான புன்மையான கர்மங்களின் செயலு அந்தத் தேவதத்தின் ஸூதரின் அந்தத் கர்மங்களால் அவ்வயத்தின் பான்களை அனுபவிப்பதற்குரிய தேவதத்தை மீளவும் பெறுகின்றான். இப்படி கிருக்கையில் மானத்தை யே இப்பக்கவாகவுடைவா ஜீவனுக்கு இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஸுகம் இருக்கின்றது? கல்வியும் மனதின் ஜீவித்திருக்கிற சொக்கங்களாகும் மோகபாஸ்க ளாகும் கல்வத்தின் ஸூதரின் என்னிடத்தினின்றும் பவம் உண்டாகின்றது. பவ பதச் சொல்லியென்? இரண்டு பார்த்ததற்க்கு அனுபவிகவுடைவா பார்த்ததேவதத்துக் கூடக் கால ம்மஸூபனான மனவிடத்தினின்றும் பவம் உண்டாகின்றது. எல்லாம் காலத்தித்திருப்பதற்காக வான் எதற்கும் துக்கம் கல்வாத தேவத ஸுகம் விடைவாது. ஆதலா தேவதத்தைக்காட்டிலும் கிவகூனனென்றும் துருவ ம்மஸூபனென்றும் செய்க ளத்தவனென்றும் தெ கிருக்கப்பட்டது. இப்படி கிருக்க அத்தகைய ஆதவாவுக்கு கர்மங்களின் செய்கையால் அத்தத்தின் பவதூ ஸுகத்துக்கல்வி அனுபவிக்கையும் என்னும் சேருமெனரும், சொல்லு கிறேன்; கேள். எத்தவதத்தம்மஸூபனென்றித ப்ராக்குத குண வகன் காமங்களிச்செய்யும்படி. ஆதலாலாத துண்டுகின்றன. (எத்தவதி குணங்கள் தற்களுக்கு உரிவகர்மவாஸினவான் தேவதார்பத்தை யும் காமங்களிச்செய்யவேண்டுகென்றும் கிருப்பத்தை யும் அத்தக்குரிய ப்ரவத்தன் துருவம் இவன்களையும் விளைத்து ஜீவனைக் காமங்களின் ஸாட்டுகின்றன.) எத்தவதி குணங்களின் பரிஸுமவான் தேவதம் இத்ததி மங்களாடாகடி எத்தவதி குணங்களை அனுபவித்துக் கர்மங்களின் செய்யும்படி ஜீவனைத் துண்டுகின்றது. இவ்வன் ப்ராக்குத குண ஸம்பந்தமுடைவ ஜீவன் தான் செய்த புன்மையான கர்மங்களின் பவதூ ஸுகத்துக்கல்வி அனுபவிக்கின்றான். ப்ராக்குத குணங்களான எத்தவதத்தம்மஸூபனின் எத்தக்

ஞானவாசின ஸ்வரூபம் எதுவதாயின் மாநு
திருக்குமோ, அதுவதாயின் ஆத்மா த்ஞானத்தையே
வடிவாகவுடையவனானான். அங்ஙனஞ் சேவ
மனுஷ்யாதி தேஹவஸம்பத்தத்தினும் வர்ப்பட்ட பேதம்
மாருது. (அது வதாயின் பவவானுன தேஹவஸம்பத்தம்
மாருது.) எதுவதாயின் தேஹ வஸம்பத்தம் மாருதோ
அதுவதாயின் காம வஸம்பத்தம் மாருது.
எதுவதாயின் கர்ம வஸம்பத்தம் மாருதோ, அது
வதாயின் அபேஷ்வானுன வனவிடத்தினின்று பாய்
கிளைத்துக்கொண்டிருக்கும். துக்கக்கம் சிதைத்த
வஸ்வாபாதத்தை காம பாததாரிகளுக்கு வான்
கிளைத்துக்கொண்டே இருப்பேன். வயர்கன் இதைச்
சரிசுத்தமையே ஆத்மாவாக அபிமானித்து இத்தச்
சரிசு வாகத்திதகாக பாயத்தனஞ் சொன்னுக்கொனோ,
அவர்கன் சொன வாகத்தித அருக்தி அதினின்று
கவையேதுருபாயத்தத அதிவாயன் வயங்குவாய்கன்.
'பாதிக்கவான தேசம் காலம் வஸவாயம் இவை
ருதவிவனவஸங்கு பாதத்தை கிளைக்கின்றன அதிம்
உனக்கு வனவ வஸபாதம்' வள்ளும் சொன்னுக்கொனோ.
வருஷ்டுதனவகின் காலம் தேஹம் புன்வ பாயக்கனை
அது வடிவக் கும் ஆத்மா உபாயம் அதி
திஷ்டுதனக்கனை அதிவிக்கும் சாந்தாயம் வஸவாகம்
ஆகிய இவைவென்றாம் கானே. அங்ஙனவே
பன் டுதர்கன் சிஞ்சித்துச் சொன்னுக்கொனோ.
(இவ்வனம் கால வஸவவாதிக்கொன்றாம் வன்
வநிசமேவாகவாய்க் பவபவவக்கனை கிளைக்கொனோ
கானே).

உத்தமர் சொன்னுக்கொனோ:—பாபு! ஜீவன தேவ
மனுஷ்யாதி தேஹவகனில் இருத்துக்கொண்டு வதவாதி
ஞானங்களுக்கு உட்பட்டிக் கர்மவக்கனைச் சொல்லுதம்
சுபதாதி விஷயவக்கனை அதுவபிப்பதுவாதிகுக்
கின்றும். அத்ததவச ஜீவன் வதவாதி ஞானவக்கனாக்
வவ்வனம் வதைக்கப்பட்டிருப்பான்? (ஜீவனுக்கு

ஸம்ஸாரம் அஞ்ஞதிராக ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவன்
 கீழ்த்திருநீர் ஸம்ஸாரம் மறைவப்பெற்றிருக்கின்றான்.
 அகல எல்லாம் குணங்களைக் கடக்க முடியும்? கர்ம
 ஸாமரண ஸங்க துக்காதிகளை எல்லாம் அஞ்ஞதிராக
 இருக்க முடியும்? (இவர்களைவிட ஜீவன நேஜநத்தைக்
 காட்டினும் விவக்ஷணனுவினும் அஞ்ஞானமானும்
 வாதேநிரலாவினும் அது அஞ்ஞதிராகையா தான் ஜீவன்
 சித்தவாகையா தும் அவனுக்குச் சாமயந்தாத்நமும்
 அதைப்பற்றின ஸங்க துக்கங்களும் கோதுபேச
 மாட்டா. சித்தவந்துவுக்கு முடியு கெடலாததன்னை?
 கர்மஸம்ஸந்தம் முதலியது அஞ்ஞதிரோபாதினும்
 அதற்கு முடியும் உன்வதேனென்று சொல்லவும்
 முடியாது. என்வாணப்போல ஜீவன ஸம்ஸம்
 பாகாநமும் ஜ்ஞாதாவும்வாகையா அந்நுக்ரு
 அஞ்ஞானமானமும் அதைப்பற்றி வினாந ஸம்ஸா
 பாதமும் எப்படி கேடும்; மத்தும், பதமாத்ம
 ஜ்ஞானமூடைய அதிருநூடைய கடத்தத் தத்தனை
 யதாதிருக்கும்? அந்நூடைய பொழுது போனது
 தத்தகையதாதிருக்கும்? இவ்வ அதிருமெனது தத்த
 அந்நூடையான்களால் அதிரயலாம்? அந்நூ போனது
 சேய்வாது? அந்நூ போனதத்தைத் தத்ததிருப்
 பாது? அந்நூ பத்ததேதிருப்பாது? அந்நூ
 உட்கார்த்திருப்பாது? அந்நூ ஜீவன திசுத்து
 கோண்டேதிருப்பாது? அந்நூ சேயவும் போனதம்
 முதலியசெயல்கள் தத்தகையதாதிருக்குமோ அதை
 வெவ்வாம் எனக்கு விவசித்துத் சொல்வதாக.
 அக்கதனே! தீ உன்நூலு வகர்களைக் கையிடாது
 காக்குத்தனமவனாகையா? ஆகையா, கேள்வி
 னுக்குத் தருத்த மதுமொழிகள் உதயக்காவில்
 கித்தவனே! என்நூடைய கேள்விக்கு மதுமொழி
 கதி என ஸத்தேஜம்வகைத் தித்தது எனவையும்
 காத்ததுன்வாவாக. சித்தபத்தனா ஜீவன மேநென்
 றும் சித்தமூத்தனா ஜீவன் மேநென் றும் எனநூடைய
 பாமம். சித்தபத்தனுக்கு ஒருகா றும் முத்திடன்டாக

தென்றும் சித்யமூக்தனுக்கு மருகாதும் ஸம்ஸார பந்தம் உண்டாகாதென்றும் என் ப்ரமித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (சித்யமூக்தனான ஸம்ஸாரனோ தன்னுடைய அபிநயவிலிதும் சித்யபத்தனாகியிருக்கின்றனென்றும் எனக்கு ப்ரமை உண்டாகின்றது. ஜீவனுமும் ஸம்ஸாரனும் ஒன்றே வெவ்வேறானது உரிய ப்ரகாசனவியோகமாயும் அதையும் எனக்கு நிர்வாக முடியவில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயத்தை உரையுடன் எனக்கு உபதேசிப்பாயாக). பத்தானது அத்வாயம் முத்திர்தன்.

 $\left\{ \begin{array}{l} \text{பதத் முக்தர் ஸாத்யான இயல்பின்} \\ \text{வடிவத்தையும் பதிவின் கவனப்பத்} \\ \text{தையும் பகவான் உதரவமூக்த} \\ \text{உதரவ.} \end{array} \right\}$

ஸ்ரீபகவதம்சொல்லுகிறது.—எத்தயாதிருணங்கள் அவற்றின் மூலமாய் விளையும் புண்ணியபகர்மங்கள் ஆகிய இவைகளால் கட்டுண்டவனென்றும் அவற்றி லின்று விடுபட்டவனென்றும் வறங்கொருதம் எனக்கு வந்தவனாகவே கெடவாது. புண்ணியபகர்மங்கள் ப்ரக்ருதியின் மூலமாய் விளைபவையாகவானும் அந்த ப்ரக்ருதி எனக்கு உட்பட்ட நான்களாலும் அதற்கு நிலாமகனான எனக்குக் குணமூலமான கர்மபலத்தும் அதிலின்று விடுபடுகையாகிற மோகத்தும் கெடவாது. குணகர்ம ஸம்பளான ஜீவனுக்கே அவை உள்ளவை. எனக்கு உட்பட்ட மருப்பநாமிய நாயகவிலும் ஜீவனுக் குச்சோகம் மோகம் ஸுகம் துக்கம் தேஹஸம்பந்தம் ஆகிய இவை உண்டாகின்றன. ஜீவனுக்கு வ்யாபித் திம் கரோணம்பத்தமும் அதைப்பற்றி வருகிற ஸுக துக்காதிவளும் அநித்யமாகிருப்பதுபோல் அனனுக்

நுள்ள ஸம்ஸாரபந்தமும் அசித்தமமேவென்றி சித்
மவது. (ஆத்மஸ்வரூபம் சித்மகாவிதும் அதைத்
தொடர்ந்த ஸம்ஸாரமும் சித்யமெவது ப்ரஸித்த
மாகாது. சித்யமுத இம்மாத்மாவுக்கே ஸ்வப்னத்தில்
விளைநெ தேஹஸம்பந்தமும் அதைப்பற்றி வருகிற
ஸூகதுக்காதிகளும் அசித்தமென்பது வெளிச்சமே
வல்லவா? அங்ஙனமே ஸம்ஸார பந்தமும் அசித்தமே
வன்றி சித்மவக்து. ஸம்ஸாரம் அனுதியென்றும் அது
அசித்தமென்றும் சொல்லுமது என்னனம் பொருந்து
மென்றும், ஆதிவந்தமிகளாத வந்துளே சித்யமா
வன்றி ஆதிவிக்களம் அத்தருமடவ வந்து சித்
மாகாது. ஆதிவிக்களம் மாத்தமே சித்யமா
விரூக்ககக்கு நேஷுமாகாது. 'ஸ்வப்னத்தில் விளைநெ
தேஹஸம்பந்தமும் அதைப்பற்றியவருகிற ஸூக
துக்காதிகளும் பொய்வக்தா? அங்ஙனமே ஸம்ஸாரமும்
பொய்யே' யெனது ப்ரஸித்தமாகாது. ஸ்வப்னத்தில்
விளைநெ தேஹஸம்பந்தாதிகன் பொய்வன்று. அதை
வும் ஜீவனுடைய புண்ய பாவகர்மவகளுக்குத் தருக்த
படி ஸம்ஸாரமும் படைக்கப்பட்டவைகளே. அங்ஙனமே
ஸம்ஸாரமும் உண்மையேவனநிப் பொய்வன்று.
'ஆத்மாவுக்கு அது இப்பந்தவின் ஏற்பட்டதன்று;
காதேதி' வென்பதைப்பற்றி அதை உண்மை
வந்தெனது சொல்லுமது மாத்தமே யொழிய அது
பொய்யானது. அசித்தமென்பதற்கே ஸ்வப்னத்தை
சிதர்சனமாகக் காட்டி, நேஷுமன்றிப் பொய்வென்பதற்கு
சிதர்சனமாகக் காட்டவில்லை. ஸ்வப்னஞ்ஞபமமும்
உண்மையேயென்று சிஞ்சித்தோநாகவகன் அதைப்
பொல் இதுவும் பொய்வென்பதற்கு இடமேயில்லை).
ஆனும் அந்த ஸம்ஸாரபந்தத்திற்குக் காரணமென்?
அது கிளாத்திய்பதற்குக் காரணமென்? என்றும்,
சொல்லுகிறேன்; கேள். உத்தமனே! ப்ரானிகன்
ஆத்மஸ்வரூபத்தை உண்பபடி அநிந்து பாகாத்தா
வான என்னை உபாஸிக்கவகாநெ சித்தமயும் ஆத்ம
பாகாத்தாக்களின் உண்மையை அநிவாகவகாநெ

அமிதஸையும் ஆயிவ இம்மிசன்டும் ஸந்தஸடா
 சரீரம்போம் ஸம்சநிசமாநிசுபபகவ, நிதநய
 அமிதநய ஆயிவ அமிசன்டும் ஸம்ஸா கோஷ
 பத்தங்கிச விசியபகவ, (மிதஸவீஜும் ஸம்ஸா
 கோஷமும, அமிதநயவிசும ஸம்ஸாபதததும்
 உண்டாகிசநத, மத்தும், அநத ஸம்ஸாடா
 ஸங்க்பத்திசும ஸம்ஸட்டக, ஆந்தத கதிமுடா
 வசோ! தேவநதுஷ்ஸாதி சரீரங்கிச பபெந்
 அமிதநத சியமித்துக்கொண்டு அமிதநிச முபபு
 மிசுப்பபதும் ஸங்குர் சரீரமாதி ஸம்ஸாடா
 அமிசமாமிசுப்பபதாநாவ ஜிசதுசகே ஸம்ஸா
 பத்த மேசாசுநகன் ஸம்ஸக, அமிதநிச
 ஸம்ஸாபத்தம் அமிதநயவிசும் உண்டாகிசநத,
 அந அநதி, (இம்ம முதம் அந ஜிசதுசு
 உண்டாகிசநத சிசுமித்துக் கொடுமுடிபாது,
 அந அநதிசாமிசும் அதநிச நிதநயவிசு
 முடிசு உண்டாகிசநத), ஸம்ஸாபதததததத
 அமிதநிச ஜிசதுசும சிதவ சித்தோஷுசு
 பமாத்தமாசுதும்உண்ட பதத்ததததததததததத
 கேன், அப்பசே! அமிசுமதும் ஒரே சரீரத்திச
 இசுப்பபன், ஆமிசும் ப்ரே காத்திச கர்ம
 பகன்காந ஸம்ஸதததததததததத அநுபவிசக
 யும் அமிதநத அநுபவிசகாமையும் அநிசும்
 அநிசின்மையும் ஆயிவ இம்ம முதமிச பகன்காபா
 மிசுத்ததததததததததததததததததததததததததததத
 தேவ நதுஷ்ஸாதி சரீரங்கிச இசுத்துகொண்டு
 தான் சேவத புண்ய பாப கர்மங்கிச பகன்கா
 ஸம்ஸதததததததததத அநுபவித்துக்கொண்டுகுதிசு
 இபத்தகமிச த்ருசன்யசுபதககாபம் ஸம்ஸ
 வத்ததததத அநிசயங்குமிசும் கர்மபத்தததததத
 மகாவதும் சுகிசதுமாந அநிசுடாயகாடு ஸம்ஸ
 வத்ததததத அநிசுதிநகநயத்திசுப்பபன், ஜிசன்
 கன்ஸுந் கன்டதததததததததததததததததததததத
 சூக்காந மேசத்ததததததததததததததததததததததத

ஸுதராமமமாந்தரே வல்லாகம் அப்பாள் மேன்
 மேலும் வளரப்பெற்று மிகவும் விளக்கமுற்றிருக்கும்.
 ஸர்வஜ்ஞனும் கர்மபஞ்ஞன ஸுதராமக்கலை தீண்டப்
 பெருதகனதுமாதிரி பாமாந்மா தனனையும் தனனைக்
 காட்டி ஸம் வேறுபட்ட பாக்குடுபுருஷர்களையும் உள்ள
 படி ஸாஷாத்தகித்கொளு. காமபாஸ்களை அனுப
 விக்ஷிந்த ஜீவஜெனெனரும் தன்னைவானது தன்னைக்
 காட்டி ஸம் விசுஷணனும் தனனை என் ஸம் பிரியாமல்
 தனக்கு எண்பனுமாதிரிசுத்தென பாமாந்மானவையானது
 அதிவிந்திக்ஷி. பித்தையோமென்றே தேஹத்தைவே
 ஆத்மாவாக பாமித்துத் திரிவிஞ்ஞம். ஆத்ம பாமாந்
 மாக்களின் உண்மையை அதிமா தஜீவனை சித்ய பத்த
 னென்றும், இவற்கையாகவே என் ஸம் மானுமல்
 ஜ்ஞானம்வருபருவிருக்கின்ற பாமாந்மானவ சித்ய
 ரூப்தனென்றும் அதிவாவாக. ஆத்ம பாமாந்மாக்க
 ளின் உண்மையை அதித்த ஜீவன தேஹனுஷ்வாதி
 தேஹங்களில் இருப்பினும் அனந்தில் ஆத்மாவி
 மானம் கொள்ளாமல் அத்தேஹங்களில் இராதவன்
 போலவே விருப்பான். தேஹாத்மாவிமானரூபைய
 ஜீவஜெனெனரும் கர்ப்பகாணம் உதார்பாளயம்
 ஸுதரீய ஸமயங்களில் தேஹம் சிறையெருநிருக்கும்
 பொழுது தேஹத்தில் இராதிருப்பினும் தேஹங்களில்
 இருப்பதுபோலவே பத்தருவிருப்பான். எவ்வளவு
 காண்டிதவன் எவ்வளவதில் அனுபவிக்கிற தேஹங்
 களில் ஆத்மாவிமானங்கொண்டு அனந்தில் அமைத்
 திருப்பதுபோலத் தேஹாத்மாவிமானரூபன் ஜீவன்
 தேஹத்தில் இவ்வாத ஸமயங்களிலும் தேஹத்தில்
 இருப்பதுபோலவே பத்தருவிருப்பான்.
 தேஹத்தையும் தேஹத்தைக்காட்டி ஸம்
 விசுஷணனும் ஆத்மாவையும் அவ்வாத்மாவைக்
 காட்டி ஸம் விசுஷணனும் பாமாந்மானவையும் எவன்
 உள்ளபடி அதிவாஜே, அனன் பாக்குதியின்
 பரிணாமங்களான இந்திரியங்களால் அனுபவங்களும்
 பாதிக எவ்வளவெ பாக்குதியின் பரிணாமங்களான

சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவிக்கிறது 'கான்
செய்கிறேன், கான் அனுபவிக்கிறேன்' என்னும்
அந்நிகாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். பூர்வ
ஜன்மத்தில் செய்த புண்யபாப கர்மத்தின்படி
ஏற்படுகின்ற தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்களின் னத்வ
மூலம் தமன்ஸூக்கனென்ற பாக்ருதருணங்களுக்கு
உட்பட்ட இத்தரீயங்களால் னம் பவிக்கின்ற
அத்தகையபுண்யபாபகர்மத்தின்பலினை அனுபவிக்கும்
பெருட்டு இருப்பினும் அந்தத் தேவம் பூர்வ
ஜன்மகர்மத்தினால் ஏற்பட்டதென்பதையும் தான்
அதிக இருப்பதையும் அநியாயம் (தேஹத்தைக்
காட்டிலும் விவகடங்களான ஆத்மாவை அநியாயம்,
தேஹத்தைமே ஆத்மாவாக பாயித்து கான்
செய்கிறேனென்றும் கான் அனுபவிக்கிறேனென்றும்
தன்னைக்கர்த்தாவாகவும்போக்த்தாவாகவும்வினைத்து
மேன்மேனும் தேஹஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றான்;
(ஆனது பற்றியே அன் சித்பபத்தனென்று
உறப்படுகின்றான்.) இங்ஙனம் தேஹாத்யாவான
முன்ன ஜீவனுடைய உடத்தைவும் அதனும் அவன்
அனுபவிக்கும் பரிணயம் ஆகாயத்து தேஹத்தினும்
தேஹனுபத்திகளிடத்திலும் விரகதி உண்டாகப்
பெற்று, படுத்தல் இருத்தல் விராதித்தல் தரித்தல்
க்ஞானஞ் செய்தல் பார்த்தல் தொடுதல் மோருதல்
புரித்தல் கேட்டல் முதலிய எம்மாத் செய்கணையும்
உசியபடி உடத்திக்கொண்டிருத்தபோதிலும்
னத்வா திருணங்களின் பரிணாமங்களான இத்தரீயங்க
ளால் சப்தம் முதலிய அந்தந்த விஷயங்களை
அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிற - (இத்தரீயங்கள்
சர்வாரபத்தமாவ னத்தையையும் பாக்ருத்தினையும்
உடையவை. செயலும் போகமும் அனவகளைச்
சேர்த்தவனாகினமென்னும் தினைவுடையவனுதல) அநி
ஞன் அங்ஙனம் எம்மாரபத்தத்தை அடையமாட்டான்.
எங்கும் விராதித்திருக்கிற ஆகாயமும் தன் விரணங்க
ளான் எங்கும் விராதிக்கிற னலிர்வனும் எங்கும்

விடுவதென காத்தும் ஆங்காங்குள்ள தொஷங்கன்
 தீண்டப்பெறுதிருப்பதுபோல், ஜீவன் தேவ
 மனுஷ்யாதி தேவாங்களில் இருப்பினும் அந்த
 தேவாங்களைப்பற்றி எழும் ஸுகதுக்காதிகளால் மனக்
 கலக்கமுறுதிருப்பானான், அந்த தேவாங்களில்
 இவ்வாதவன் போலவே யானான். (அவனுக்கு மேன்
 மேலும் ஸம்ஸாரபத்தம் உண்டாகாது.) மற்ருங்,
 இவ்வறிஞன் தேவாதிதலில் பத்திந்நாஸக்யமாகப்
 கூருத்திருக்கிற விபுல புத்திவிஞன் ஸம்ஸயங்களை
 வெல்லாது அதுத்து (ஆத்மா தேவாந்தைக்காட்டி னும்
 விடுவானா? அன்றா? ஆத்மா ஸ்வதந்தரா? அல்லது
 ஸர்வாதாருப்ப பாதந்தரா? ஜீவனே ஸர்வாதா?
 அல்லது வேதப்பட்டனா? எனனும் இவை முதலிய
 ஸம்ஸயங்களைவெல்லும் விவேகபுத்திவிஞன் அதுத்து)
 ஸ்வய்வத்தினின்று எழுந்தவன் ஸ்வய்வத்திற்
 அனுபவித்த வந்துக்களின் அறிவுகளைத் துறப்பது
 போல 'கான் தேவன், கான் மனுஷ்யன்' என்னும்
 இவை முதலிய பேத புத்திகளைத் துறக்கின்றான்.
 எவன் ப்ராணாதிதலியங்கயாபாங்கலில் 'இதைப்புகிக்க
 வேண்டும். இதைப்பார்க்கவேண்டும். இதைச் சம்பா
 திக்க வேண்டும். இதைத் துறக்கவேண்டும்' என்னும்
 இவை முதலிய ஸங்கல்பங்களைத்திருக்கிறானே, அவன்
 தேவாத்திரம் இருப்பினும் அத்தேவானுணங்களைக் கிடு
 பட்டவனென்று தெரிந்து கொள்ளலாம். கொடுத்
 தன்மைமிகுபவ துஷ்டர்கன் தேவாந்தைப் பிடிக்கி
 னும், எவனெனுமொருவன் ஒருவன் பீதிமோடு
 வந்தாராஜ் செய்கினும், எவன் அனற்றும் அநிகமாய்
 மனங் கலக்காதிருக்கிறானே, அவனே அநிஞனென்று
 தெரிந்துகொள்வலாம். ஒருவன் வந்தது செய்கினும்
 வந்தது சொல்கினும் அவனைப் புகழாமலும், ஒருவன்
 கெட்டது செய்கினும் கெட்டது சொல்கினும்
 அவனைப் பழிக்காமலும், மாணவநாஸக்யினிற்
 அய்விரண்டிடவும் ஸ்வயமாகப் பார்க்குத்தன்மையன்
 ஸுவிவருவான். மற்ருங், ஆத்மா ஸ்வயத்தினும்

கந்தோஷமுற்று கன்னடம் கெட்டதுமான நென்கி
விவரபரந்தரத் செய்வதும் கன்னடம் கெட்டதுமான
மொசெ ஈர்த்ததனைப் பேசுதலும் அனந்த
கேசுரில் கினைப்பதும் செய்வகாட்டான். கிவ்வியோ
மென்றும், பாயமுடினை நயாவித்துக்கொண்டு
இந்த கிவ்வியை (தேவத்திலிருப்பினும்
தேவத்தில் இம்மாதவன்போலவே இருக்காத முதலிய
கிவ்வியை (தேவத்திலிருப்பினும்) ஈடல்போல் தரித்து
கொண்டிருப்பான். (பாக்குதிபரிணாமமான தேவத்தில்
இருப்பினும் அந்த தேவத்திலிருப்பைக் கடத்
திருக்கவாயது படுத்தி இருத்தல் புதித்தல் முதலிய
விவரபரந்தரத்திருக்கையோ மென்றும், அதுவந்து,
கிவ்வியோமென்றும், அதுவகாரம் காணத் தவறும்
முதலியன அந்நிருக்கையும் உபகாரம் அபகாரம்
முதலியவற்றில் துன்பகாரிருக்கையும் பொருள்
கண்டது. முதலியவற்றில் 'இது இஷ்டம், இது
அனிட்ஷ்டம்' எனவும் புத்தியத்திருக்கையும் ஆகிய
இவைமேலாமென்று இவ்வளவால் கிரகிக்கப்பட்டது).
தேவத்திலேயேயுள்ளது ஒதுகிப்பது முதலியன
செய்து அவற்றின் கதைகள் அந்நிருக்கையினும்
பாபாந்தவியுபகாரம் அபகாரிவகாரிவருள்ள
ஜ்ஞானத்தில் கிவ்வியோமென்றும், அதுவகாரம்
கெண்டால் கிவ்வியோமென்றும். கன்றுபொருள்
காரணமையால் கந்தோஷ பகையைப் பாதுகாப்பவ
னுடைய பாகம் எப்படி கிவ்வியோமென்றும், அப்படியே
பாத்தியோமென்றும் ஜ்ஞானவிக்ரமம் கெண்டால்
ஜ்ஞானமுகையவன்பட்ட பரிசீலனக்கெண்டால் கிவ்வியோ
மென்றும், இவ்வகாரமென்றும், பாக் கந்தோ
ஷத்த பகையையும் காரணிகளாத பாகையையும்
காரணம் இருப்பினும் பாயமுடினைப்புகளும் ஈர்த்து
யுடைய பாகையையும் காரணிகளாய் அனந்த
தோலும் துக்கத்தின்பெயரானதேவத்தினதும் இதைத்தி
காவது பாத்தியோமென்று ஒரு பாயோஜனமுயில்காரம்
கெண்டல் ஈர்த்துத்திவருள புத்தியினையும் உத்தரத்த

வில் தானஞ்செய்வாத பணத்தையும் 'என்னை எடுத்த
 னாகக்காத வாக்கையும் என் பாதுகாத்துக்
 கொண்டிருக்கிறோனோ அயன் மேய்மேறும் துக்கத்தை
 அனுபவிப்பானன்றி ஒருகாலும் ஸுகத்தை
 அனுபவிக்கமாட்டான். உத்தமனே! இந்த ஸுகத்தைப்
 படைப்பதும் பாதுகாப்பதும் அழிப்பதுமாகிய
 பரிசுத்தமான என் சரித்தத்தை எந்த வாக்கு உரை
 யாதோ, மற்றும், என்னுடைய விளையுதல்களில்
 ஐகத்திற்கு விகவும் பரிமமான சாமக்ருஷ்ணாதி
 அனதாரங்களின் ஜன்மாதி சரித்தங்களை எந்தவாக்கு
 உட்கொள்ளாதிருக்குமோ, மற்றும் சாமக்ருஷ்ணாதி
 விளையுதல்களில் என்னும் ஆதரிக்கப்பட்டவர்களும்
 எனக்கு விகவும் அனபர்களுமாகிய என்பத்தின்
 வின் ஜன்மகர்மங்களை எந்த வாக்கு சீருபெற்றுச்
 சொல்லாதோ, அத்தகைய சிஷ்யபவமான வாக்கை
 மதியுடையவன் தரித்துக்கொண்டிருக்கலாகாது. இங்
 னனம் ஆராய்க்து ஜீவாத்மாவிலிடத்திற் தேவமனுஷ்
 யாதி பேதங்கள் உண்டென்னும் பாயத்தைத் துறந்து
 (ஜீவாத்மா தேஹத்தைக்காட்டிலும் விவகூண
 னென்று தெரிவதுகொண்டு) சஜ்ஜதமோருணங்க
 ள்ந்து ஸாத்விகமான ஆஹாரம் பூதஸிபவந்ருக்
 ள் தவருணம் தனியெடுக்கப்பெற்ற மனத்தை மயஸ்த
 சேதனுசேதனங்களுக்கும் அத்தாரத்மாவாயிய
 என்விடத்திற் கிளைவறுத்தி மெளகெ விவாபாரங்களி
 னின்று மீளவேண்டும். பாபாஹம்மென்று உறப்
 படுபே என்விடத்திற் கிளைவறுத்த பூடிவாறு
 போகாவின், அப்போழுது வர்ணஸ்ரமங்களுக்கும்
 உற்பட்ட கர்மங்களை வெள்ளம் ஸர்வாத்மாத்மாவான
 பாத்மாவிலுள்ளுண்டப்பட்ட தேஹமும் இத்தீர்வங்க
 ளும் உடத்துகின்றனவன்றி இதிக் எனக்கு எம்பத்த
 வில்லை வென்னும் புத்தியுடன் அயத்தின் பவங்களை
 கிரும்பாமல் உடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும். மற்றும்,
 ஐகத்திற்கெல்லாம் விரும்ப மங்களத்தை விளைப்பவக
 ளும் மேட்பவர்களுக்கும் சொந்துபவர்களுக்கும்

கத்தியை கிளைப்பவைகளாகையே என் கதைகளை
 மீர்த்தையுடன் கேட்பதும் பாடுதலும் என்னுடைய
 சாம க்ருஷ்ணாதி வீரனதாசங்களை கிளைப்பதும்
 அவ்வயதாசங்களில் காண் செய்த செய்களை
 அனுசரிப்பதும் தர்மம் காமம் அர்த்தம் ஆகிய
 இவைகளை எனக்காகவே அனுசரிப்பதும் செய்து
 கொண்டு என்னையே ப்ராப்யதும் ப்ராபகனுமாக
 கிளைத்திருப்பானாயின், உத்தமனே! அவன் ஸர்வ
 காரணஞ் சான்றிடத்தும் கிளைத்த பத்தியைப்
 பெறுவான். (தர்மத்தைப் பரமபுருஷனுக்காகவே
 அனுஷ்டிக்கையாவது அனனுடைய முகமார்த்தியின்
 மூடியப் மோகத்தின் போல் மூடியவனென்று
 மென்னும் எண்ணத்துடன் அனுஷ்டிக்கையே.
 காமத்தைப் பரமபுருஷனுக்காகவே அனுஷ்டிக்கை
 யாவது அவன் சூழக் களைத்த பூமலை பூமி மிகுந்த
 கந்தனம் உடுத்துக்களைத்த சிதகலாட அணித்து
 களைத்த ஆபாசம் அழுது செய்த ப்ரானாதம் முதலிய
 வந்தை உபயோகிக்கையே. அர்த்தத்தைப் பரம
 புருஷனுக்காகவே அனுஷ்டிக்கையாவது
 அனனுடைய ஆசாதனத்திற்காகவே உபயோகிக்கை.)
 ஸத்புருஷர்களை நினைவாலும் செய்வானாயின், கீழ்ச்
 சொன்ன வந்தைகளையும் தானே குதிரும். அவ்வழி
 யால் என்னிடத்தில் பத்தியைப் பெறுவான்.
 அத்தகைய பத்தியுடன் என்னையே பணிக் து ஸ்ரவா
 னாயின், என்னுடைய மந்தானத்தை அனுபாஸமாகப்
 பெறுவான். இங்ஙனம் பெரியோர்கள் கிச்சகித்திருக்
 கிருர்கள்.

உத்தமன் சொன்னுகிருன்:—உத்தமன்களோகனே!
 ப்ராபு! ஸாது எத்தகையவென்று நீ அறிப்பாயப்படு
 கிருக்கின்றன? ஸத்புருஷர்கள் ப்ரீதியுடன்
 அனுஷ்டிக்கிறபத்தி எத்தகையதாயின் என்னிடத்தில்
 உபயோகப்படுக? (உதகத்தில் அவதர் அறிப்பா
 மத்தின்படி ஸாதுக்கள் பனவானாக எத்ப்படுருக்

கிருபைகள். ஆகையால் ஸாது எப்படிப்பட்டனவென்று உன்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆங்காங்கும் பத்திரம் பங்காருகிருக்கின்றது. ஆகையால் பத்தி எத்தகைய தென்று உன்னுடைய அபிப்பிராயம். காண் உன்னை யே சாணம் அடைத்திருக்கின்றேன். உன்னை வணங்கி வேண்டுகிறேன். காண் உன்விடத்தில் மிகுந்த அனுபவ முடையவன். நீ பாக்குதி புருஷர்களுக்கு சிவாயகன். ஆகையால் இஞானமாகது கர்மராகது ஏதேது உளதோ, அதெல்லாம் உள்ளதெனவே. இஞானமார்க்கம் கர்மமார்க்கம் ஆகிய இவ்விரண்டு மார்க்கங்களும் உளக்கே தெரியுமன்றி உன்னை மொழிய மந்தெனனும் அவற்றை உபதேசிக்க வல்ல வன்வன். நீ உலகங்களுக்கெல்லாம் சிவாயகன். அனந்தரூப பாதுகாப்பவனும் நீயே. ஆகையால் உன்னை அனுபவித்து இதை எளக்குச் சொல்லு வாயாக. நீ ஸ்ரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அனந்த மறவியவனுடையவன்; சேதனசேதனங்களில் விவசித்திருப்பினும் அனந்தின் தோஷங்கள் தன் மேல் தீண்டப்பெறாமல் ஆகாவதென்பால் மிகவும் கீர்மகனாகிருப்பவன். நீ அளவிலாமல் கொடுக்குத் தன்மையானவனாயினும் சீர்த்தின் சூத்யாவுடன் அமைத்திருக்கையாலும் இந்த ப்ரபஞ்சம் உன்டா வதற்கு முன்னமே, வித்தனாகிருக்கையாலும் உன்னை மொழிந்த மந்தெனலாம் பென்ருக்கென்னவாம்படி. பாத்தந்தமாய் நீ பொருவனே ஆண்டின்னைவாமிருக் கின்றனைவானவனாயினும் புருஷனென்று கூறப்படு கின்றவன். நீ சேதனசேதனங்களென்றே இருவகைப் பட்ட பாக்குதிகைக்காட்டினும் மேறுபட்டு அதைக் காட்டினும் மேளாவிருப்பவன். ஷாட்டுண்ட பூர்ணனே! நீ ஸாதுக்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டுக் செயலன் உன்னுடைய இச்சகவினும் பளவிதமரண ராமக்குஷ்ணாதி உருவங்களையும் ப்ரத்தியுள்ள அகிருத் தாதி உருவங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு அவதரித்திருக்

செந்தினை. ஆகையால் நீ இதைச் சொல்லுமாறு
யுத்தமே.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—தன்னுடைய
பாயோஜனத்தை எதிர்பாராமல் சேஷனுடைய
அக்கத்தைப் பொருதிக் கை, அதைப் போகச்
சென்றிருக்கின்றான் கிருப்பான், எந்தப் பரணிற்கும்
தயோகத்துச் செய்வானம், தே உய்யுள்ள—உதக்காதிக
கைப் பொருத்தானம், எதற்குத்தானம்,
தேவனும் அனாதைய சூதனும் தேவன்கள் தீண்டப்
பெறுத மனமுடையிருக்கை, எர்வர்க்கும்
உபகாரஞ் செய்கை, காமங்களால் மனங்கலங்காமம்,
இத்தீர்ப்பன்களின் அடக்கம், சித்தம் மெதுவாக்கிடுக்கை,
உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தனாகிருக்கை, வேறு பாயோ
ஜனங்களை கிரும்பாமம், கெளரவ விவரபாங்க
செய்ததையும் செய்வானம், த்ருஷ்ட அத்ருஷ்ட
பன்களில் கிருப்பயின்பானம், சித்தமாகப் புக்கை,
மன அடக்கம், சித்தம் கிளகின்றிருக்கை, என்னைவே
சகலகருகவும் உபாயமாகவும் பத்தியிருக்கை, கபாலீசவ
மென்று உறப்படுகிறான் திவ்யமங்கல விக்ரஹத்தை
தயாளஞ்செய்கை, மனவாக்கமத்திரானம், தன்னுடைய
அதிர்பாராமல் சேர்க்குத் தெரியாதபடி, கம்பீரஞ்
செய்க்கை, ஆபத்தானங்களில் மதர்வஞ் சோகா
திகுக்கை, பரி தாஹம் சோகம் மோஹம் ஜகா
ம்சுதய என்னும் ஆறு விகாரங்களையும்
மெய்திருக்கை, தன் தேஹத்தினுடைய எத்
காரத்தை ஆதரப்படாமம், சேர்க்கு மத்காரஞ்
செய்கை, சேர்க்கு ஹிதோபதேசஞ் செய்குத்திரமை,
வஞ்சனை செய்வானம், எப்பொழுதும் தன் பாயோ
ஜனத்தை எதிர்பாராமல் மன இரக்கத்துடனே
உடக்குத்தானம், சேதன அசேதன என்வர்களைச்
சேர சூன்று தத்பன்களின் உண்மையை உணர்கை
ஆகிய இக்குணங்களெல்லாம் அமைத்து வேதங்களின்
சூனமாய் என் உபதேசித்த இந்தகைய குணங்களை

யும் இயத்தித்ரு கோ விருத்தங்களான தொஷங்களை
 யும் என்னுடைய ஆராய்ச்சித்தித்ரு தன் வர்ணாசாயங்களாக்ரு
 ஏற்பட்டிருக்கிற தர்மங்களை பெயர்ளாம் ஹத்தித்ரு என்ன
 என்னைவே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் உறுதியாக
 தினைத்துப் பணிவிருவே, அவன் னா ஹத்தித்ருத்ருத்ரு
 னுறவர். மத்தும், காள் எத்தனைய ன் வருப
 னுறையவருவே, எத்தனைய ன் வபாஹுறையவருவே,
 எத்தனைய விபூதிஹுறையவருவே அதை பெயர்ளாம்
 அருக்கடி விசாரித்து என்னுடைய தெரிந்துகொண்டு
 பாயோஹுறைய உபாயத்தாம் தோதாத்தாம்
 இவை னுறையவற்றில் கிருப்பயிற்றி எவர்கள்
 என்னைவே பணிவிருக்கனோ, அவர்கள் என் பத்தி
 னில் தெரிதவர்களைத்து என்னும் கொண்டாடப்
 பட்டவர்கள். (இவ்வளம் எத்புருஷர்களின்
 எகாஹத்தமொழிக்கேள். இனி அந்த எத்புருஷ்க
 னுறைய னுறையானத்தினும் அப்பாவிக்கேள்வண்டிய
 னை னுறையகளைச் சொல்லுகிறேன். கேள். அவை பத்தி
 யோகத்தையேன்வே னுறையவாய்.) என்னுறைய
 அச்சாரவிக்காஹங்களையும் என் பத்தித்ருயும்
 காண்க ன் பத்திக்கை ஆராய்க்கை காங்கித்தம்
 னுறைய கன்னுறைய செய்கை, விதோத்தாஹு செய்கை,
 எய்க்கிக்கை, அச்சாராஹியான என்னுறைய னுறைய
 களையும் என் செய்க்களையும் என் பத்தி னுறையகளையும்
 அறாஹு செய்க்களையும் கிர்த்தனாஹு செய்கை, என்
 கைதகளைக் கேட்பதினும் என்னை த்ரானாஹு செய்கதி
 னும் ப்ரத்தையுத்திருக்கை, தான் னம்பாதித்ததை
 பெயர்ளாம் னுறையவும் என் பத்தித்ருக்களையும் உபயோகப்
 பதித்துகை, ன் வபாஹித்தமான தாவையத்தை அறு
 னத்தித்து ஆத்மனாஹப்பணாஹு செய்கை, கேட்பெவ்
 களுக்கு என்னுறைய அறதா சரித்தாங்களைக் உறு
 தம், னுறையத்தி னுறைய என்னுறைய அறதாதினங்க
 னில் உத்தவாஹு செய்து அறத்தைக் கொண்டாடுகை,
 பாட்டு உத்தவாஹய்ளோஷ்டி இவைகளுடன் னுறைய
 ஆய்வக்களில் உத்தவாஹு செய்கை, திவ்ய தேசங்களுக்

ஞப் போகை, வர்ஷாநாஸநாபிவ காங்கு மாதங்களைச்
 சேர்த்த வகாதலி முதலிய தினங்களில் கிசேஷமாகப்
 பூசை செய்கை, பஞ்சாநாந் காந்தாங்கலில் விதிக்கப்
 பட்ட நெப்புண்டல பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெறுகை,
 வகாதர்ஷபவாணம் முதலிய வ ள க ள ி ட ி ட ம ர ன
 வாதங்களை அனுஷ்டிக்கை என்னுடைய அர்ச்சா
 விக்காணங்களை ஸ்தாபிப்பதில் பீதி, சக்தி உபதாயின்
 தானே என்னுடைய அர்ச்சாவிக்காணங்களை ஸ்தா
 பித்தல், தனக்குச் சக்தியில்லாதபடித்தில் நெருடல்
 கலத்தானது ஸ்தாபிக்க முயற்செய்தல், தேவாஸவங்க
 லில் உன்னடங்கிய உத்பாஸங்களையும் அவத்திற்று
 ஸம்பிக்கலில் இருக்கவேண்டிய உத்பாஸங்களையும்
 பூப் ப தி க் க க முதலிய கிளைபாடங்களுக்குரிய
 ஆக்ரீடங்க ளென் ற பூத்தோட்டங்களையும்
 தேவாஸவங்களைச் சுத்திரிசூக்கவேண்டிய புாங்களையும்
 அவத்திற் இருக்கவேண்டிய கிடுகளையும் சீர்மானஞ்
 செய்வதில் முயற்சி செய்தல், தூபி போக விளக்குதல்,
 கோமயம் முதலியவற்றால் மெழுகுதல், தூக்கிதெயித்தல்,
 பலவாளுகக் கோலமிடுதல், இங்ஙனம் தாஸன்போக்
 கபடயில்லாமல், என்னுடைய ஆஸவங்களுக்கு அளங்
 காஞ் செய்தல், தூதூங்காராயில்லாமல், வஞ்சனை
 செய்வாகை, தான் செய்த தர்மத்தைச் சொல்லாகை,
 தானுத நெராவது வளக்காக ஏற்றின திரு
 கிளக்கைத் தன் கார்வத்திற்று உபயோகப்படுத்திக்
 கொள்ளாமல் ஆகிய இவைமெல்லாம் ஸத்புருஷர்க
 ளுடைய ஸஹவானத்திலும் கிளை ய வே ண் டி ய
 ளுணங்கல். இவை மேன்மேலும் பக்தியை வளர்க்கும்.
 உலகத்தில் ஏதேன அழகிய எழுதுவோ, ஏதேன
 தனக்கு மிகவும் பரிவரவா எழுதுவோ, அவற்றை
 யெல்லாம் எனக்கு கிவேதனஞ் செய்வவேண்டும்.
 இப்படி செய்வாளுயின் அது அழியில்லாத பரவீன
 கிளைப்பதாம். மங்களஸ்ஸபாஸஸூக்யவஸே! ஸத்ரம்
 அக்ஸி ப்ராஹ்மணஸ் பகக்கள் ஸவஷ்ணவஸ் ஆகாயம்
 காத்து இலம் பூமி ஆத்மா ஸவஸ்த பூதங்கள் ஆகிய

இந்தப் பதிகொன்றும் என்னைப் பூஜிப்பதற்குரிய இடங்களாம். ஸரீர்வரண்களத்தில் வேதமந்திரங்க ளாலும், அக்ஷரிகம் ஒரு புரோடாசம் முதலிய தானின்லாலும், ப்ராஹ்மண ஸ்ரோஷ்டனிடத்தில் அநிதினத்காத்தினாலும், பகக்கனிடத்தில் புன் முதலியன கொடுப்பதனாலும், வைஷ்ணவனிடத்தில் பந்துவுக்குச் செய்யும் ஸத்காங்கனைச் செய்வதனாலும், ந்ருதயாகாசத்தில் கிரேகின்ற தயானத்தினாலும், வாயுவிடத்தில் மூக்யப்ராணனொன்றும் புத்திரினாலும், ஜலத்தில் ஜலம் கந்தம் பூஷயம் முதலிய தாயங்க ளாலும், சக்ரம் பத்மம் முதலிய சேவகன் இடப்பெற்ற பூமியில் மூலமந்திரத்தினால் அங்கவாலனா செய்வத னாலும், ஆத்மாவனிடத்தில் அந்தாரத்மாவான என்னைச் சாந்தரங்கனில் சிஷெதிக்கப்படாத காம போகங்களாலும், ஸமந்த பூதங்களிலும் ஜீவாத் மானைச் சீராமாவுகடய என்னை ராகத்வேஷாதிக லீர்வாமையாகிற ஸாயம்புத்திரினாலும் ஆராதிக்க வேண்டும். ஸரீர்வன் முதலிய இந்தப் பதிகொரு ஸ்தானங்களிலும் சங்கம் சக்ரங்கை தாமதானவர் இவத்தொடு கூடியதும் காங்கு புஜங்கனாகடயதும் ராகத்வேஷாதி தோஷங்கள் எனவயுயின்றிச் சாக்தவா சிருப்ப துமையெ என்னுருவத்தை தயாமித்துக் கொண்டு மனஜூக்கத்துடன் என்னை ஆராதிக்க வேண்டும். வேதங்களில் கிதிக்கப்பட்ட வாகாதி கர்வத்தினாலும் ஸ்ம்ருதிகளில் கி திக்கப்பட்ட பூர்த்தாதி கர்வத்தினாலும் எவன் மனஜூக்கத்துடன் என்னையே ஆராதிக்கிறோனோ, அவன் சிற்றொன்ற உபாயங்களை அனுஷ்டிக்கிறவன்போம் எனவனிடத்தில் கிரேகின்ற பக்தியைப் பெறுவான். எனவனிடத்தில் கிரேகின்ற பக்தி உண்டாகவேண்டுமென்றும் ஸத் புருஷர்களுகடய ஸதவானத்தினால்தான் உண்டாகுமே வன்றி மற்ற எதனாலும் உண்டாகாது. உத்தமனே! இவ்வயம் ஸத்புருஷர்களுகடய ஸதவானத்தினால் கிரேயக்கடியதாயின பக்தியோகம் தகிரப் பெரும்

பாடும் என்னைப் பெறுவதற்குரிய கனம் உபாயம்
மற்றொன்றும் இல்லை. எதற்குஞ்சொல்லுக்கு என்
பாப்பினதும் பாப்பினதாயிருப்பதன். அவர்கள்
என்னையெப்பாப்பினதையும் பாப்பினதையும் பற்றுவிருக்க
எனவதாயும் என் அவர்களிடம் எதற்காயிருப்பதன்.
ஆகையால் அவர்களுடைய எதற்கானத்தினும் என்னை
எப்படித்தவென்றிருக்கின்றி வேறு வழி இடையாது.
வறுமையதற்குக் கவிக்கச்செய்தும் தன்மையனே!
உத்தம! இத்தனம் கிருபிக்கப்பட்ட பத்தியோகம் பல
அங்கங்களுடைய உபாயதாமகமாம் இதை அனுபவிக்க
முடியாதென்று வருத்தமாயினும், இதைக்காட்டுதலும்
வேண்டியிருப்பதும் பாபாநான்மறையினால் மற்றொரு
உபாயம் சொல்லுகிறேன்; கேட்பாளாக. அது
ஒருவர்க்கும் வெளிவிடாமல் யிதவும் மறைத்துப் பாது
காக்கத்தக்கது. ஆகிலும் அதை உணக்குச் சொல்லு
கிறேன். ஏனென்றும், நீ எனக்கு ப்ருத்யனும்
கண்பனும் எனவாயா கிருப்பவனாகவா? பற்றென்ற
வது அந்நாயகம் முற்றிற்று.

—●●●● { சம்பவமென்னும் பாபநிதி தீர்மானம் } ●●●●—
உபதேசித்தல்

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—உத்தமனே! கர்ம
கோகம் ஐஞானமோகம் அதனின்கண் முதலிய தர்மம்
வேதமோதுதல் உபநாஸம் முதலிய தன்மம் வாகம்
முதலிய கவதிக கர்மம் பூர்த்தம் முதலிய எயார்த்த
கர்மம் தானம் வாகாதிகளில் அகத்தின் மேல்வாகம்
காகம் கொடுக்குத் தகவின்னை ஏகாதர்ஷபவானம் முதலிய
வாதங்கள் பஞ்சமறையாஜ்யங்கள் கணம்ம மந்தர்கள்
கத்தை முதலிய புண்வதித்தங்கள் சொசம் ஆகவனம்
முதலிய சிபமங்கள் உன்வித்தியம் வெளிவித்தியங்கள்
ஆகிய இவற்றை அடக்குவதற்கு உரிய உபாயங்களான
வாகங்கள் ஆகிய இவற்றுள் எதுவும் எதற்குஞ்சொ

ஐதூடய ஸதஸாஸம்யோம் என்னை வசப்படுத்த
 என்னதாகமாட்டாது. ஏனென்றும், அந்த ஸத்புருஷ
 ஸதஸாஸம் என்னையொழிந்த மற்ற என்னவந்திது
 முன்ன வசப்படுத்துக்களையெல்லாம் அடியோடு போக்கி
 யிடும். ஆகையால் அது என்னை வசப்படுத்துவதுபோல்
 மற்ற எதுவும் வசப்படுத்த முடியாது. (சர்வயோக
 ஜ்ஞானயோகாதிகள் மனத்தை சிர்மஸமாக்கி
 ஸைத்தத்தை உண்டாக்கிப் பக்தியோகத்தை விளை
 யித்து அங்மழியால் பகவானை வசப்படுத்துவதற்குக்
 காரணமாகிருப்பதுபோல, ஸத்ஸநஸாஸமும்
 ஆசார்ய ஸமார்சயணம் முதலியவற்றை உண்டாக்கி
 அங்மழியால்தான் எல்லாவின வசப்படுத்துவதென்றி
 னேரோ வசப்படுத்த முடியாது. ஆகையால் அந்தக்
 கர்மயோகாதிகளைக்காட்டிலும் இதைச் சிறத்தென்று
 எங்ஙனம் புதலாவென்று கிளைக்கலாகாது. ஸத்
 புருஷர்கள் தம்கனூதூடய ஸம்பந்தமாத்ரத்தினால்
 ப்ராணிகளை ஸம்ஸாரத்திலின்று விடுவிக்கவல்லவர்க
 ளாகையால் ஸதஸாஸாஸத்திற்று அகவ நுகூதூதும்
 சடாகமாட்டா) அஸூரர்கள் ராகுஸர்கள் பகதிகள்
 ம்ருகங்கள் கத்தவர் அப்ஸாஸ்தீகன் யானிகள்
 கீத்திச் சாரணர் சூத்யகர் வித்யாதாச் இவர்களும்
 கனுஷ்யர்களைத் தவச்வர் சூதார் வந்தீகர் அத்தி
 னூதியில் சித்தன் ரஜந்தயோகூஸம்சனே தலை
 யெடுத்து யோகோபாபவத்தின் சிதிறும் ஸம்பந்த
 யின்றாத இவர்கள் பலரும் அந்தந்த வுத்ததில்
 என் னுதூடய ஸதாஸத்தை அடைத்தார்கள்.
 க்ருத்ராஸூதன் ப்ரத்ஸாதன் க்ருஷ்பர்வன் பவி
 பாணன் மயன் இவர் முதலியவர்களும், கிரேஷ்ணனும்,
 ஸுக்ரீயன் ஸுதுமான் குஷன் கஜேந்தரன் இவர்க
 ளும், ஜடாவுஷன், துளாதாஸென்சிற வணிக்பதனும்
 தர்மஸ்பாதனும், உலி கோகுலத்துக் கோபிகைகள்
 ப்ராத்தமண பதவிகள் இவர்களும் மற்றும் பலரும் என்
 னதாவத்தை அடைத்தார்கள். அவர்கள் பற்பல
 சாலைகளாகப் பிரித்த வேதஸமுதாய்களை அந்மயனஞ்

செய்தவர்களுக்கள். மிகவும் பெருமைமூண்ட ஸத்
புருஷர்களை உபாஸித்தவர்களுமல்லர்; வாதனை
அனுஷ்டித்தவர்களுமல்லர்; தவனாசெய்தவர்களுமல்லர்;
பிள்ளையோனென்றும், கேவலம் ஸத்யங்கத்தினும்
என்றும் அடைத்தார்கள். 'உன்னுடைய உண்மையை
உணர்ந்தவர்களும் அவர்களோடு ஸம்பந்தமுடையவர்க
ளும் மூத்தி அடைவார்களென்பது யுத்தமே. காமம்
முதலிய ஸாதாசன பாவத்தினும் உன்னை அனுஸரித்த
கோடுகைகள் முதலியவர்களும் மூத்தி உண்டாகித்
தென்பது யுத்தமன்று. அவர்களுக்கே மூத்தி கோ
தென்ற பின்பு அவர்களோடு ஸம்பந்தமுடையவர்க
ளுக்கு மூத்தியென்பது எத்தனைம் ஸம்பவிக்கும்?'
என்று சங்கீர்க்க வேண்டாம். காமம் பவம் தீனையும்
முதலிய ஏதேனாமோரு மனோபாவம் தலைவெடுத்து
அதனும் என்னை இடைவிடாமல் செறிந்துக்கொண்
டுருப்பார்களாயின், அவர்களும் மூத்தி அடைவார்கள்.
கோடுகைகள் என்னிடத்தில் காமமென்றும் மனோ
பாவம் உண்டாகப்பெற்று அதனும் ஸர்வகாமமும்
என்னைவே செறிந்துக்கொண்டிருந்து என்னை
அடைத்தார்கள். பகைகள் வஞ்சகங்கள் செடி கொடி
முதலியவை மிருகங்கள் இயைகனும் கேவல தமோ
ருணமே தலைவெடுக்கப்பெற்று மதிமயங்கின காலியன்
முதலியவர்களும் என்னுடைய தர்சனம் ஸம்பர்சனம்
முதலியவற்றால் என்னிடத்தில் மனோபாவம் உண்டாகப்
பெற்று மோகனவிரோதியான பாவங்களெல்லாம்
தொலைந்து மோகனத்திற்கு உரியவர்களாகி என்னை
அனுபவமாக அடைத்தார்கள். மோக்ஷதரிகிலாத
செடி கொடி யாம் முதலியவைகளும் ஏதேனும் ஒரு
பாவத்தினும் மூத்தி அடைமுகாயின் கோடுகைகளும்
அவகாச சேர்த்தவர்களும் மூத்தி அடைத்தார்க
ளென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? (செடி கொடி
முதலியவற்றிற்கு எத்தனாம் மூத்தி உண்டாகுமென்றும்,
காமவிராஜத்தில் வஞ்சகங்கள்கூட வாயுமென்றும்
போல் அதத்திற்கும்கூட உங்கினைவு உண்டாகவாய்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய ஸக்கிநாசத்தில் சொழித்திருக்கையையும் அனனுடைய அஸக்கிநாசத்தில் காடுகையையும் உண்டாக்கையாம் அயத்திற்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸித்திநிமிசமாகப் பாகபக்தம் உண்டென்பது வித்தமே. அதனும் அனனமும் முக்தி அனடவத்தையினினை. ஒருவன் கர்வபோகம் இஞானபோகம் நானம் ஏகாதர் அபவாஸம் முதலிய வாதங்கள் சாந்தராமனம் முதலிய தவங்கள் பாகங்கள் சாந்தராமனை உணர்ந்த வேதங்களை ஒருதன் ஸக்கியானார்மத்ததை அனுஷ்டித்தம் ஆகிய இவைகளால் எவ்வளவு ப்ரபத்தனது செய்கிறும் எவளை அனடவமாட்டானே, அத்தகைய ஒருவன் எவளைக் கோடுகையாகவும் பகக்களும் செடி கோடி முதலியவைகளும் அனடத்தன. அஞ்ஞான் பகாமனேடுகூட எவளை மறுகாக்கு அனதத்தன் கொண்டு போகும்பொழுது கோடுகையன் என்னிடத்தில் மிகுந்த அன்புடன் கிளைகின்ற மனமுடையவர்களைகையாக எவளைப் பிசிக்திருக்க முடியாமல் மிகவும் மனவருத்தமுற்று மற்ற ஏதைக் காண்டிலும் ஸுத்ததை அனடவாதிருத்தார்கள். ஒ உத்தவனே! கான்புத்தாவனத்திமிருக்கும்பொழுது கோடுகையன் மிகவும் அன்புறவிய அனனுடன் எத்தெத்த காந்திகளை அகாசுதனம்போக அனுபவித்தார்களோ, அத்தகைய காந்திகள் எவளைப் பிசிக்த பின்பு அவர்களுக்கும் கல்பங்கள் போன்றிருத்தன. மற்றும், என்னிடத்தில் மிகுந்த அனுராகத்திலும் கட்டிண்ட மனமுடைய அக்கோடுகையன் தவகளைமாயது தங்கள் தேஜஸத்தை மானது தாத்திதான்மனதவாயது அமிபத்தி தான்மனதவாயது மனதவும் அபியகிளில். பாயாந்ம த்வானத்தில் ஆழ்க் த முனிவர்கன்போனவும், ஸமுத்தாத்திப்போய் மிகுந்த கடுகன்போனவும் காக ஸ்பங்கிளவும் அபியாதிருத்தார்கள். பின்னியோ பென்றும், ஒன்றுத் தெரியாதவர்களான அந்தக் கோடுகையன் எவ்வளவுபத்தை அபித்தவர்களால். ஆகிலும் என்னிடத்திமேலே காமமுடைய

ஆம்மடக்கைதயர்மணிகன் மேறுக்குக் கன்னனன்பனும்த்
தொற்றுநின்றவனும் உண்ணவியிற் பாப் பற்ற ம
ன்னவருபனுமாயி என்னை அடைந்தார்கள். இன்னனம்
வந்தவங்கத்திலும் பவவாரிம் பேர்கள் என்னை
அடைந்தார்கள்.

(இவ்வனம் சாணுகதியெனனும் பெயருடைப
ல்பாஸயோகத்தின் பாயவத்தை வெலியிடுவதற்கான
அந்த வ்யாஸயோக கிஷ்டர்களான பெரியோர்களின்
ஊம்பந்தமாத்தாத்திலும் மற்ற அந்த உபாயங்களானும்
காதிக்க முடியாத பரமபுருஷார்த்தம் கைகூடு
மென்பதை மொழிக்கு இப்பொழுது அந்த வ்யாஸ
யோகத்தை உபதேசிக்கெனும்).

ஓ உத்தரவணே! விதி கிஷேத சாஸ்தாங்கனையும்
அந்தச் சாஸ்தாங்களால் ஏற்படுதே பாய்ருத்தி
கிங்குத்திகளையும் கேட்கவேண்டியவதையும் கேட்டதை
யும் துறந்து துஞ்ஞாணசக்தியாதி குணங்களும் வாத்ஸல்ய
ஸௌக்யம் வெளவீக்யாதி குணங்களும் அமைத்து
ஊம்பந்தாணிகளுக்கும் அந்தாத்தாமாயி என்னையே
ஊம்பந்தாத்தாத்தாதும் சாணம் அடைவாயாக. இப்படி
யானின் உளக்கு எய்கிறத்திலும் பாய் உண்டாகாது.
கீ ஊம்பாபங்கனினின்றும் விடுபட்டு மூத்திகளுக்கு
போக்பனுமிய என்னைப் பெறுவாய்.

உ த த வ ன் சொல்லுகெனும்:—யோகேஸ்வரர்க
ளுக்கும் ஊம்பாணே! உன் ஊர்த்தவதவைக் கேட்டு
எனக்கு உபாய விஷயத்தில் ஊம்சயம் தீர்த்தது. ஆத்ம
விஷயத்தினேயோகென்றும், ஊம்சயம் தீர்த்தினை.
அந்த ஊம்சயத்திலும் என் மனம் பாயிக்கின்றது.
(ஊமந்த இத்திலங்கனையும் பாணங்கனையும் கிய
லிப்பது மூதவியன ஜீவனுடைப கார்வமா? ஆர்வது
உன்னுடைப கார்வமா? உன்னுடைப கார்வமாயின்,
தேவமனுஷ்யாதி கரீரங்களைப் பெறுகவாநிற ஊம்

ஸாயம் யானுக்கு உண்டாநெறு? இத்தியாதிகளுக்கு ஆதாயமாகிருப்பவன் யான்? ஜீனா? அல்லது சரீசமா? அல்லது சீமா? ஸுக்ருதக்கங்களுக்குக் காணமான புன்யாய கங்கங்களைச் செய்வத் தொடங்குநெயன் யான்? ஸுக்ருதக்கங்களை அனுபவிக்கிறவன் யான்? ஆயின இவை முதலிய ஆத்மாவைப்பற்றின ஸம்சயங்கள் மரவும் என் னாததைப் பாவிக்கச்செய்வீர்நன. ஆ ன க வ ர ல் அவற்றைப் போக்மெனாள்வாயாக.)

ஸ்ரீபாவதர் சொல்லுகிறார்:—அவ்வளம் உன் னுடைய ஸந்தேஹங்களுக்கெடமாயின இந்த ஜீவன் ப்ராணனோடும் ப்ராணகோஷத்தோடும் ந்ருதய குகனுயின் ப்ரவேசித்து அதன் விவரத்திற் பாகாதித்துக்கொண்டிருப்பவன். (ப்ராணகோஷமாவது காதுவீக் கைகளாக் குடிக்கொண்டாக் அவ்வளம் களுக்குக் கேட்கும் கோஷம். இதை ஆத்மகோஷமென்றுச் சொல்லுவார்கள். ஆத்மாவின் உத்தாமணம் ஸமீபித்திருக்கும்பொழுது அந்தக் கோஷம் செவிப் படாதென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.) அந்த ப்ராண கோஷம் கேட்கலாம் அவ்வளம் ஸந்ததினால் அதியத் தருந்ததும் பக்கத்திலிருப்பவர்களுக்குத் தெரிபாதது மாயின ஸஞ்ஞமஸ்யத்தை அடைந்திருக்கும். பிறகு உச்சாரண யேனவின் மார்பு கண்டம் சொன்னு வன்னும் ஸ்தாயங்கன் பாவதங்கள் இவற்றின் ஸம்பந்தவசத்தினால் ஸ்தாயம் தீர்க்கம் ப்றுதம் வன்னும் மாந்தாகன் ககான் முதலிய வர்ணங்கள் உதார்த்தம் அனுதார்த்தம் முதலிய ஸ்வயங்கன் ஆயின ஸ்தாயஸ்யங்களை அடைகின்றது. அக்னி காஷ்டத்தி னுள்விரும்பும்பொழுது ஸஞ்ஞமமாயிருக்கின்றது. கடைத்தென்க ஆய்விக்கும்பொழுது கடுகமாய் விரும்புகின்றது. பிறகு கட்டையில் உறுத்திக் கடைகையில் ஆகாயத்தில் காத்தின் ஸ்தாயத்தைப் பெற்றுச் சிறிய பொரியாக் விளம்புகிறது. பிறகு

துணுக்கமாய் உண்டாவின்றது. பிறகு க்ரமமாக வளர்ந்து நாயிஸ்ஸினும் வளிவின்றது. அந்தனமே வாழ்த்தியத்தின் விவரபாசமாவே இந்த வான்நீ முதலில் பாண்டுகோஷுரூபமாக னஞ்சுக்கமாவிற்குந்து பிறகு ன்தானப்பாயத்தின் பேதத்தினும் பங்காது விரிந்து வெளிப்பாடுவின்றது. இதுவும் என்னுடைய சரீரமே (சரீரம்போல் எனக்கு அநிளமாவிற்குப்பயது). இன்னமே வாழ்த்தியத்தின் விவரபாசமான கடைவும், பாணீத்தியத்தின் விவரபாசமாவே செயலும், உபந் தேத்தியத்தின் விவரபாசமாவே சதியும் (ஊம்போக மும்), பாடித்தியத்தின் விவரபாசமாவே மறவூதா வினர்க்களும், காரணேத்தியத்தின் விவரபாசமாவே காரணமும் (கந்தத்ததை மோருதலும்), சாணேத்தியத்தின் விவரபாசமாவே சாணமும் (ருசியறிதலும்), சகூசுத்தியத்தின் விவரபாசமாவே சுரட்சியும், த்வகித்தியத்தின் விவரபாசமாவே வ்பர்சமும், ம்ரோத்ரோத்தியத்தின் விவரபாசமாவே ம்ரானமும் (சந்தத்ததை கேட்குகவும்), மனதீத்தியத்தின் விவரபாசமாவே மனக்கப்பற்றுகளமும், அஹங்காரத்தின் விவரபாசமாவே அபிமானமும் (ஆத்மாவல்லாததை ஆத்மாவாகப் பாயிக்கவும்), மஹத்தத்தத்தின் விவரபாசமாவே அத்வவணாமும், ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களின் பரிணாமமாவே தேஹம் இந்தியங்கள் இவைகளும் என்னுடைய சரீரமே. (இவை வெள்ளம் சரீரம்போல் எனக்கு அநிளங்கனாவிற்குப்பயவை). (ஆனால் தேஹனுஷ்பாதி சரீரங்களைப் பெறுகை வாசிற ஸம்ஸாரம் வாகுக்கென்றும், சொன்னுவிதேன்; கேள்.) இந்த ஜீவாத்மா ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களுக்கு உட்பட்டிருப்பவன்; அந்ருக் இந்த பாந்தமான்டத்தினிடையின் பிறப்பதும் சாவதுவாவிற்குப்பயவன்; இவற்றையில் வளர்ந்திருந்ததன் முதலில் விவகாரங்களின்றி என்னும் ஒருவானுவிருப்பவன்; அணுஸ்வரூபன், சித்வன்; காதத்தினும் தேஹத்தினும் தேஹானுபத்திகளிடத்தினும் அஹங்கார மகார

ரூபமாகச் செந்நீர் மைதன்வ சந்தியுடைவதன்.
இத்தகைய ஜீவன், விதைகள் கேடந்தாந்தின்
விதைக்கப்பட்டு ஆகத்த கேடந்தாந்தின் வாரத்
திற்குத்தகுந்தபடி பனவாறு தோத்துவதுபோல் தேவ
கனுஷ்வாதி தேற்றங்களைப் பெற்றுப் பனவாறு
தோத்துவது. மந்தாந்தின் னங்கள் குறுக்கும்
செடுக்குகாங்க் கோக்கப்பட்டதும்பதுபோல், இந்தச்
வர்கள் பாரணங்கள் ஆயி இவையெல்லாம் சதிக்
குறுக்கும் செடுக்கும் கோக்கப்பட்டவை போன்றிருக்
கின்றனவே, அத்தகைய ஸம்ஸாரமாயிவ் வ்ருஷ்டம்
பா வா ள ம் போல் அநுநியா கிருப்பது;
பாங்குத்தினையே இவர்கையாசுதையது. இந்த
ஸம்ஸார வ்ருஷ்டம் புண்யபாப கிம்மங்களாற் புஷ்பம்
கிளையும் னுகுறுக்கங்களாற் பனக்கிளையும் விளைச்
கின்றது. இந்த ஸம்ஸார வ்ருஷ்டத்திற்குப் புண்யபாப
ரூபங்களான இரண்டு கிம்மங்களே இரண்டு விதைகள்.
காகம் தீவையும் பயம் முதலிய பல வேர்கள் உண்டு
இத்த வ்ருஷ்டம் வந்த சதன் தமன்ஸுக்கொன்றெ
ரூந்து குணங்களாற் றுந்து களங்களும் ப்ருதிவி
அப்பு தேஜஸ்ஸு வாயு ஆகாசம் வந்தெ ள்ந்து
வந்ததங்களும் உடைவது; சந்தாதி விஷயங்களாற்
ள்ந்து களங்களுக்கு விளைவகாமிருக்கும்; பதினெரு
இத்தியங்களாற் பதினெரு விளைவுதையது. ஆதம்
பாமாத்மாக்களாற் இரண்டு பகதிகள் சொத்து
வாஸஞ்செய்யும்படியான த்ருதய களங்காற் ஒரு
உண்டுகையது. வாத சித்த ப்ரேஷ்யம்களென்றெ
ரூந்து தாதுக்களாற் றுந்து பட்டைகளுதையது;
போக மோஷங்களாற் இரண்டு பனக்கிள
வுதையது; ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபத்யமாற்
பாத்மிகம் சீவகிம் திருப்பது. சந்தாதி விஷயங்களை
கிரும்பும் காமம் ஜனங்களாற் காமங்களில்
திகியும் கருணைகள் இந்த வ்ருஷ்டத்தின் இரண்டு
பனக்களில் ஒன்றாயிவ் னுகுறுக்கங்களாற் ஒரு
பகனைப் புஷிக்கின்றன. மோஷமாற் பதினெரு பகனை

அரண்மனத்தில் வசிக்கவும் முனிவர்களாலிய நலம்வந்தன் புரிக்கின்றன. பாக்ருதியின் பரிணாமமும் தேவதயம் மறுப்பதயம் முதலிய பல உருவங்களையுடையது காலிய இந்த ஸம்ஸார வ்ருஷத்ததை எவன் ரூபுந்தன் மூலமாய் உன்னபடி. அதிசுருஜே, அவனே வேதங்களை உணர்ந்தவனுயான். அத்தகையதான இந்த ஸம்ஸார மாதிரி வ்ருஷத்ததை இங்னனம் அதிந்து கிளேசுந்த பத்தியுடைய ரூபாஸனையால் ஜ்ஞானமாதிரி உருள்ன கோடரலியைப் பெற்று தைத் தயத் துடன் ஜீவாத்மாவைத் துடர்ந்திருக்கின்ற இந்த ஸம்ஸார மாதிரி வ்ருஷத்ததை அடியோடு அதுத்து மனங்க்கத் தயதுதலின்றிப் பாகாத்மாவாலிய என்னைப் பெற்று அதன் பிரசு அத்த ஜ்ஞானமாதிரி கோடரலியைத் துதப்பாயாக. (என்னைப் பெறும் காலியில் அத்த ஜ்ஞானமாதிரி ஆயுதத் தைத் தைவிடலாகாது). பன்னிரண்டாவது அத்தபாயம் முற்றிற்று.

... { கதவருணம் தலைவெடுக்கில் ஜ்ஞானம்
 உண்டாகுமென்பதையும், கதவதி
 குணங்கள் கழியும் விதத்தையும்
 உததம். } ...

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—கதவம் ரஜன்ஸு தயம்ஸு என்னும் இவை பாக்ருதியின் பரிணாமமான மனத்தின் ரூபங்களேயன்றி ஜீவாத்மாயுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்ட ரூபங்களன்றி. (பாக்ருதமான மனத்தின் ஸம்பந்தத்திலும் ஏற்பட்டவை மாதகவால் எத்தாதுருணங்கள் நுனபாதிகங்கள், ஆகையால் அவற்றை னுகமாக வெல்லமுடியும்). முதலில் கதவருணத்ததை மனாச்செய்துகொண்டு அதனும் ரஜன்ஸுமோருணங்களைப் போக்கவேண்டும். அத்த கதவருணத்தினுமேயே அதைப் போக்க

மேண்டும். (ஸத்வகுணத்தினும் துஞானம் உண்டாகச் செய்துகொண்டு அந்த துஞானத்தினும் ஸத்வாதி குணங்கள் தீண்டப்பெருவையாகிற மோகாதத்தைப் பெறுவதில் ஸத்வகுணமும் தாமே கழித்துபோம்). ஸத்வகுணத்தை வளர்த்துக்கொண்டால், அதனும் என்னிடத்தில் பீதிவாகிற பக்தியென்னும் தர்மம் வளர்க்கு வரும். ஸாத்விகமான ஆதாரங்களைப் புதித்துக்கொண்டுவருவானில் ஸத்வகுணம் வளரும். அதனும் என்னிடத்தில் பீதிவாகிற பக்தியென்னும் தர்மம் தினக்கேதானும் அப்பாஸனா செய்வ இடம் கொடுக்கும். (ஸத்வகுணம் தவியெடுத்தானும் அது கேரே ரஜஸ்தமோகுணங்களைப் போக்கமாட்டாது. இவ்வையோ வென்றும்) ஸத்வகுணம் என்னிடத்தில் பக்தி வளரச்செய்வ அந்த பக்தியென்னும் தர்மம் ரஜஸ் தமோ குணங்களைப் போக்கும். இவ்வனம் பக்தியை வளர்க்கும்படியான ஸத்வகுணத்தைக் காட்டிலும் மோகாதத்தை விளைப்பதற்குரிய மேலான உபாயம் கற்றென்னும் இவ்வீ. ரஜஸ்தமோகுணங்கள் போகிலும் அவற்றிற்கு மூலகாரணமான அனாதி புண்யபாபங்கள் அப்படியே திருந்துகொண்டு மோகாதத்திற்குத் தடைசெய்யுமாதலால் ஸத்வ குணத்தை மோகாதத்திற்கு மேலான உபாயமென்று எம்மனம் கொள்ள முடியுமென்றும், சொல்லுகிறேன். ரஜஸ் தமோ குணங்கள் போவதில் அவற்றிற்கு மூல காரணமான புண்ய பாபரூபமான அதர்மமும் உடனே தோலித்துபோம். ஆதலால் ஸத்வகுணம் தடை யின்றி மோகாதத்தை விளைக்குமென்பதில் ஸக்தேதமம் இவ்வீ. (பாபப்போல் புண்யமும் பவ்வீ விளைத்து மோகாதத்திற்குத் தடைசெய்யுமாதலால் புண்ய பாபங்களிள்ளுதலும் அதர்மமென்று சொல்லத் தட்புள்ளீ.) (ஸத்வகுணத்தை வளர்ப்பதற்கு ஸாத்விகா தாராங்கள் மாத்தமே காரணமென்பதிவ்வீ. இவ்வீயோவென்றும்) வேதங்கள் பஞ்சாரதாய் பகவாஹுதைய வாயவத்தை அறிவிக்கிற புராணம்

இதிலுள்ளம் முதலிய ஆகமம், ஸாது ஜனங்கள், கங்கை முதலிய புன்ய தீர்த்தங்கள், ஐகாந்தமான பாதேசம், பார்த்து முறையித்தம் முதலிய காலம், பனாபிணத்திலிங்கமான செவ்வம் கர்மம், செவ்வம் ஸாதிதாம் பாஜ்ஜிகம் என்று முந்துவதைப்பட்ட ஜன்மம் (அம்மது திருவா ஜன்மம்), பகவானை தயாளிக்கை, பகவானுடைய மத்தாம், தாயம் புண்டாம் முதலிய பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள், ஆமெ இவை பத்தும் ஸதவகுணத்தை வளர்ப்பதற்குக் காரணங்களாம். (ஸாத்விசமான ஆகமங்களையே அப்பலிக்குமென்றி ராஜனம் கருது தாமஸங்களும் ராஜஸ்தாமஸங்களுமான ஆகமங்களை அப்பலிக்கலாகாது. ஆத்தாக்களுக்கு ஸதவகுணம் விசேஷது பகவானுடைய கடவுடானவையால் அப்பகவான் அப்பாக்குதமான கத்தனத்தத்திந்திட மாகையாதும் அவனை அறிவிக்கும் புராணதிகள் ஸாத்விசங்கள். மற்றவை ராஜஸங்களும் தாமஸங் களும் ராஜஸ்தாமஸங்களென்றிக. ஆகையால் ஸாத்விச புராணதிகளை அப்பலித்தாம் ஸதவகுணம் தலையெடுக்கும். ராஜஸ்தாமஸாதி புராணங்களை அப்பலித்தாம் ரஜஸ்தமோ குணங்களே தலை யெடுத்து அழிந்துபோகாதுகையால் அவற்றை ஆதரிக்கலாகாது. ஸதபுருஷர்கனோடு ஸ்மனாஸஞ் செய்வென்றும், சந்தாதி விஷயங்களில் மனஞ்சொன்ற ஸுடர்கனோடு இணங்கலாகாது. கங்கை முதலிய புன்ய தீர்த்தங்களைப் பறியவேண்டுமென்றிக கந்தோதகம் ஸுரோதகம் முதலியவற்றை அணுகலாகாது. ஐகாந்தமான பாதேசத்தில் வானஞ் செய்வென்று மன்றி கதம்பாணம் கத்தீஸம்போகம் சூதாட்டம் முதலியவை கடைபாடுபவமான பாதேசங்களில் வளிக்கலாகாது. பார்த்து முறையித்தம் முதலிய காலங்களே ஸதவகுணத்தை வளர்ப்பவைகளன்றி ஆர்த்தாரதாம் முதலிய காலங்கள் அன்று. ஒருபலியை உபயோகிக்கலாம் தேவனின் பகவானுடைய மக

மனத்தினையே எதிர்பார்த்துச் செய்யும் கர்மங்களே
 ஸத்யகுணத்தை வளர்க்குமன்றிப் பவன்னை
 கிருமிக் செய்யும் கர்மங்கள் அத்தகையனவாக
 மாட்டா. சேனக்வ ஸாமித்யாதி ஜன்மமே ஸத்ய
 குணத்தின் ஆயிரங்குத்திற்கு நேஷுதாமன் நித் ஸா
 திகாஷு முதலிய ஜன்மம் அததகையதாகாது. ஷாட்
 குண்ய பூர்ணகுண ஸ்ரீமதாமிஷ்ணுயித் த்யானமே
 ஸத்யகுணம் தவியெடுப்பதற்குக் காரணமாமனித்
 நேஷதார்த்தங்களின் த்யானம் அத்தகையதாகாது.
 ஸ்ரீமதாமிஷ்ணுயை கிளைவுளுடும் மக்தா மே
 ஸத்யகுணம் கிளைவதற்கு நேஷுதாமன் நித்
 நேஷதார்த்தங்களை கிளைவுளுடும் மக்தாம் அதற்கு
 நேஷுதாமாகாது. தாயம் புண்டாம் முதலிய பஞ்ச
 ஸம்ஸ்காரமே ஸத்யகுணத்திற்கு நேஷுதாமன் நித்
 ஸாவாகங்களில் ப்ரஸித்தமான மூர்த்திகாஷ்டம்
 ரூத்ராஷ்டகங்களும் முதலியவற்றைத் தரிக்கையாகிற
 ஸம்ஸ்காரம் அதற்கு நேஷுதாமாகாது. இங்ருச்சொன்ன
 ஆகமம் முதலியவை தவிர மற்றவை வெள்ளம்
 ரஜஸ்தமோகுணங்களை வளர்க்குமென்றி ஸத்ய
 குணத்தைச் செறிதும் கிளைக்கமாட்டா. ஆகையால்
 அவற்றை ஆதரிக்கவாகாது. பகவானுடைய பக்தி
 யோகத்தில் கிளைகின்ற பெரியோர்கள் எதெதைப்
 புகழ்ந்து சொன்னுமிருக்கனோ, அதுவெல்லாம்
 ஸாந்திகமென்றுணர்க. அவர்கள் எதெதைப்பழித்துச்
 சொன்னுமிருக்கனோ, அதுவெல்லாம் தாமஸமென்
 டுணர்க. அவர்கள் எதெதைப் புகழாமதும் பழிக்
 காமதும் உபேகழித்திருக்கிறுக்கனோ, அதுவெல்லாம்
 ராஜஸமென்றுணர்க. புருஷன் ஸத்யகுணம் தவீ
 யெடுப்பதற்காக ஸாந்திகமான ஆதாரம் முதலிய
 வற்றையே அப்பாவித்துக்கொண்டு வாயேண்டும்.
 அங்ஙனம் ஸத்யகுணம் வளர்க்கு வகுமாயின், அதனும்
 பகவத்பக்திஸ்பமான தர்மமும், அதனும்பகவானுடைய
 ஸ்ரீ ப ஸ்வபாவங்களின் உண்மையப்பற்றின
 அறிவும், அவனைப்பற்றின கிளைகின்ற கிளைவும், சப்தாதி

விஷயங்களைப்பற்றின சினைவுகள் சிங்கப்பெறுகையும் உண்டாம். ஸுங்கிற் புதலில் ஸுங்கிகள் ஸுங்கோடொன்று உதறவதனாதுண்டான அக்கி தாம் எதிரின்று உண்டாசிற்றோ அந்த ஸுங்கிற் புதலாயே தன் துவாலைகளால் தவறிற்றுத் தானும் அனைத்துபோயின்றது. இங்ஙனமே ஸத்தாதி ரூணங்கலில் எற்றக்குறையிலும் உண்டான தேறலும் அந்த ஸுங்கிற் புதலில் உண்டான அக்கியிற் செயலிப்போலத் செயலாடையதாதித் தனக்கு நேரதுவான எந்த எஜன் தமோருணங்களைப் போகலிற் தன்னைப்போன்ற மற்றொரு தேறலும் விளவதற்கு நேரதுவான செயல்வ செயலுயிரிந்திற் தானும் முடிந்துபோயின்றது.

உத்தமர் சொல்லுகிறார்:—மனுஷ்யர்கள் பெரும் பாலும் சப்தாதி விஷயங்களை ஆபத்துக்களுக்குக் காரணமெனவதை அறிவிக்குர்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே! ஆவிலும் காய் கருதாத ஆவி இவைகளைப்போல் அந்த சப்தாதி விஷயங்களைமே மீளவும் ஏன் அனுபவிக்கின்றார்கள்? (பன்னத்திற் கிழுவது அனர்த்தத் திற்கு நேரதுவென்று தெரித்தவன் எவனேனும் அப் பன்னத்திற் கிழுவாரோ?) ஆண் காய்கள் கிரட்டப் பெறிலும் பெண் காய்களைத் தொடர்மின்றன. ஆண் கருதைகள் பெண் கருதைகள் காய்களால் உதறக்கிடிலும் அனந்தைத் தொடர்மின்றன. ஆடுகள் கொலைகிடத் திற்குக் கொண்டுபோகும்பொழுதும் பெண்ணுட்கடப் பார்த்து அதைத் தொடர்க்தோடு மின்றன. ஆங்கனமே பானிகள் அனர்த்தத்தை அறிந்தும் சப்தாதி விஷயங்களைமே மேல்மேலும் அனுபவிக்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் என்னமோ அதை எனக்குச் சொல்லுவாயாக).

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார்:—ஆத்ம எவ் ரூபத்தின் உண்மையை உணர்வதில் ஊக்கமற்றவனுக்கு நற்குதபத்திற் தேறலற்றத கானென்று சினைக்கும்

படியான (ஆத்மாவென்று பாயிக்கும்படியான) அன்யதாஜ்ஞானம் உண்டாகிறது. (இவத்திற்று அக்ஷிணம்பந்தத்திலும் கடுகை உண்டாகிறது போல் தேஹத்திலும் ஆத்மாவுக்கும் ணம்பந்தத்திலும் 'சான் இஹத்திலுக்கிறேன். சான் பருத்திலுக்கிறேன்' என்னும் அநவக்காரம் தேஹத்தின் உண்டாகிறது). அந்த அன்யதாஜ்ஞானத்திலும் ணத்திகாஹங்கார கார்யமான மனம் கோமாவிரூப்பமும் ரஜோகுணத்தின் கார்யரூபாவே காமத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றது. (அந்தக் காமத்திற்று கிரோதம் ரேஷ்டம் கிரோதஜ்ஞெய்ச்சிவர்க்கவிடத்திங்கோபத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றது.) ரஜோகுணம் அஸிவச் செய்குத் தன்மைவதாகையால் அதன் ணம்பந்த மூலமய மனத்திற்று ணங்கல்ப விகல்பங்கொன்றெ விவாபாய்க்கன் உண்டாகின்றன. (ரஜோ குணம் செய்க்கனின் மூட்டிகிடுத்தன்மைவது. தமோகுணம் அச்செய்க்கனிலுள்ள தோஷங்களைத் தெரியொட்டாமல் மறைக்குத்தன்மைவது. ணங்கல்பமாவது 'சான் மனுஷ்யன். சான் பக்' என்னும் ஆத்மாவிகானத்திற்று அதுகுணங்கனான அன்னம் பால் முதலிய ஹேவ வஸ்துக்கனின் போக்லெமன்னும் புத்தி, கிசுப்பறாவது பூமாவை சத்தனம் தாய்பூமம் பெண்டிச் முதலியவத்தின் உருவங்கனிலுள்ள வேறுபாட்டை ஆராய்க்கை.) போக்லெமன்னும் புத்தியாகிற அந்த ணங்கல்பத்திலும் போக்க்கனில் கிரூப்பமாவிற காமம் உண்டாகிறது. தேஹத்தையே ஆத்மாவாக பாயித்து போக்லெமன்னுக்கனிலுள்ள வெண்கத்தர்வ மாறுமாவிகுணங்களை தயானித்துக்கொண்டிருக்கும் மூடனுக்கு அந்த தயானத்திலும் அந்தக் காமம் பொதுக்க மூடியாததானிருக்கும். (அது 'இகை அதுபயித்தே திரவேண்டு' மென்னும்படியான தகைவை கினைக்கும். அந்தனம் பொதுக்கமூடியாத காமத்திற்று வசப்பட்ட ஜீவன் 'சான் போக்லெமன்னுக்களைப் பெறவேண்டு' மென்று மூன்றி செய்கினும் அது மேன்மேலும்

அக்கத்தையே விளக்கும்' என்று தெரிந்தும்
இத்தீயங்களை அடக்கியான முடியாமல் ரஜோகுண
வேகத்தினால் மதியாவ்வி போகல் வந்துக்களைப்
பெறவேண்டுமென்று முன்வாய்ப அம்மங்களைச் செய்
கின்றான்.) (அனர்த்த ஹேதுவென்று தெரிந்தும்
சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்று
மென்மேலும் மூலநிலை செய்வதற்குக் காரணம் ரஜோ
குண வேகத்தினால் மதியாவ்வி இத்தீயங்களை
அடக்கியான முடியாமலே). (இப்படியானில் விஷயங்
கள் அனர்த்த ஹேதுவென்று தெரிந்தும் அவற்றின்
வெறுப்புற்று மோகோபாயங்களை அனுஷ்டிப்ப
தற்கு வயனுக்கும் அதிகாரம் உண்டாகாதே
மென்றும், சொல்லுமிதேன்; கேள்). ஜீவன் ரஜன்
தமோகுணங்களால் வளம் வகித்த மதியவற்றினு
லென்பது வாய்தவமே. ஆயினும் விவேக
மூலமவன் ஸங்கற்ப விசம்பந்தனுக்கு உட்படாதபடி
வனத்தைத் தடுத்தல் சப்தாதி விஷயங்கள்
அனர்த்தஹேதுக்களென்பதை எப்பொழுதும்
ஆராயுதற்கமையனுவிச் சோம்பலின்றிச் சப்தாதி
விஷயங்களின் கார்தாழாகாதென்றெ ணக்கத்துடன்
இருப்பானில், அவன் அங்கிஷயங்களின் அழுத்த
மாட்டான். (இவ்வளம் ரஜன் தமோகுணங்களுக்கு
உட்பட்டு விஷயங்களின் கார்தாழாதற்கமையனு
விருக்கச் செய்தையும் அவற்றிற்கு உட்படாமையாதெ
அதிகாரத்தைப் பாயத்தப்பட்டு ஸம்பாதிக்க
வேண்டும்.) (தனக்கு அனுகுணமான விஷயங்களின்
இவை போகல்வகசென்னும் புத்தியே ஸங்கற்பம்.
அந்த ஸங்கற்பத்தினால் அங்கிஷயங்களின் இயற்கை
அனுபவித்தே தீரவேண்டுமென்னும் விருப்பமாதெ
காமம் உண்டாதெது. விஷயங்களின் ஸௌந்தர்ய
மாதுர்யாதி குணங்களைச் செறிக்கவால் இவை
போகல்வகசென்னும் புத்தி உண்டாதெது. அங்
கிஷயங்களின் தோஷங்களை ஆராய்ந்தால் அந்த
போகல்வதா புத்தி தானே விர்த்திக்கும். பால் மதுர

மாதிரியும் விஷயங்கள் திருக்கொண்டு தெரியுமாயின் அதில் போகவதா புத்தி மாதிரிப்போய்விடுமல்லவா? அப்படியே சப்தாதி விஷயங்கள் அளித்த நேரது வெண்பகத கங்குணர்வானாயின் அப்போதே போகாமல் சென்றும் புத்தி மாதிரிப்போய். இங்ஙனம் தோஷ தர்சனத்தினும் சப்தாதி விஷய போகத்தின் விருப்ப மந்தவன் மனவருக்கல் தவறுதலின் திக் காலை மாலை முதலிய காலங்களில் கடவாமல் செடுகேயம் உட்கார்ந்திருக்கினும் ஸ்ரமம் உண்டாகாதிருக்குமாறு அப்பாணஞ்சென்று ஆனந்தத்தை வென்று போகம் பூசகம் குப்பகம் முதலிய உபாயங்களால் பாண வாயுமவயும் வசப்படுத்திக்கொண்டு சோம்பகிள்ளாமல் கபாஸ்யமாகிய என்விடத்தில் மனத்தை வெல்ல மெல்ல சிவசிறுத்தி தயாளிக்கவேண்டும். இதலில் விக்களங்கள் வரினும் அதற்காக வருத்தமாகாது. என் சிஷ்டர்களை மனகாதிகள் என்விடத்திலின்று உபதேசம் பெற்று அமல்த விஷயங்களிலின்று மனத்தை இழுத்து என்விடத்திலேயே உவருக சிவ பெரும்படி செய்கவாறெ இங்ஙனவே போகமா வென்று சிதர்க்கும் உபதேசித்தார்கள்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார்:—போகமே! (ப்ரஹ்ம குதர்களுக்கும் சிவாஹமே!) சிவனகாதிவருக்கு போகத்தை எப்படி உபதேசித்தனவே, அந்த பாகாதத்தையும், அந்த உருவத்துடன் உபதேசித்தனவே அந்த உருவத்தையும் அதிய விரும்பு கிறேன். இதைவெல்லாம் எனக்குச் சொல்லுவாயாக.

ஸ்ரீபகவதர் சொல்லுகிறார்:—ப்ரஹ்மாவின் மனத்திலின்று உண்டான அவன் சிவனகளாவிய மனகாதிகள் தங்கள் தந்தையாவிய ப்ரஹ்மதேவனைப் பார்த்து ஒருவரானும் உன்னபடி அதிய முடியாததும் அனாதாரணமுமாகிய போகமாரக்கத்தைக் குறித்து வினவிறார்கள்.

ஸனகாதிகள் சொல்லுகிறார்கள்:—பாழ்! மனம் சந்தாதி விஷயங்களில் போகவந்தனென்றும் புத்தியினால் அலுந்துகொடு. அங்கிஷயங்களும் கிளைவுக்கு விஷயங்களாக மனத்தில் கிளைசிறந்திருக்கின்றன. வேறுபாடு கிரமம் புறமனுக்கு மனமும் சந்தாதிவிஷயங்களுமாகிற இவை ஒன்றையொன்று பிரிக்கத்திருக்கும் சிலை எப்படி வேரும்? இங்கிஷயத்தில் ஸம்சயமாகிவிடுகிறது. இதே விவரித்துச் சொல்லித் தருக.

ஸூரியன் சொல்லுகிறார்:—சூரன் களைப் படைப்பவனும் சூதாதி தேவதைகளும் மேற்பட்டதேவனுமாகிய பரமேதேவன் ஸனகாதிகளால் இங்கனம் விளம்பப்பெற்று அதற்கு உத்தரவு சொல்லுகிறார். அந்த உத்தரவு அந்த சூரனுக்கு வந்தது. அந்த பரமேதேவன் அதைக் கேள்விக்கு உத்தரவு சொல்லி அதிலின்று கலாயேறவிரும்பி என்னை தியானித்தான். அப்பொழுதுதான் ஸம்ஸத்தின் உருவம் கொண்டு அந்த பரமேதேவன் அருகில் சென்றேன். (ஸம்ஸம் ஐந்தையும் பாடையும் தனிவே பிரிக்க வந்ததா கிருப்பதுபோல், காணும் தருத்த உபாயங்களை உபதேசித்துச் சந்தாதி விஷயங்களையும் மனத்தையும் தனிவே பிரிக்க ஸம்ஸதுவியால் அவ்விடம் சென்றேன்.) அப்பொழுது அந்த ஸனகாதிகள் பரமேதேவனை மூன்றிடங்கொண்டு என்னிடம் வந்து என் பாதங்களில் கிணுத்து வணங்கி யாகொன்று விளக்கினார்கள். அப்பொழுது என்னுடைய உண்மையை அறிவ கிரமம் புற அம்மூன்றின்களால் இங்கனம் விளம்பப்பெற்ற காலம் அவர்களுக்கு யாது மொழிந்தேனோ அதைச் சொல்லுகிறேன். உத்தவனே! ஸக்கத்தாடன் கேட்டுணர்வாயாக. சேதனுசேதன சூயமான ஸம்ஸ்த வஸ்துக்களும் என்னும் படைக்கப் பட்டு என்னைவே அந்தாரம்மா ஸனக ஐண்டவையாகித்

தங்கள் ஸத்தான்றிதி பாய்ந்துதிசனெல்லாம்
 என்னதீனகா கிருக்கப்பெற்றவை வாகையால் வானே
 வன்றி என்னைக்காட்டினும் வேறுபட்டவை வந்து.
 இது உங்களுக்குத் தெரியுமாயின் அப்பொழுது
 கீழ்க்கள் என்னைக்குறித்து விரொன்று வினவினது,
 அந்தணர்களே! என்னனம் பொருத்தம்? (அகத்தி
 னுள்ள சேதஞ்சேதன ஸ்ரமான வந்துக்களிக்
 கதுவாதினும் என்னைக்காட்டினும் வேறுபட்டிருக்கு
 மாயின், அப்பொழுது கீழ்க்கள் கேட்ட கேள்வி
 பொருத்தம். கேட்டித கீழ்க்களும்உட என்னைக்
 காட்டினும் வேறுபட்டவர்களே. என் என்ன
 வந்தவரும் சரீரமாகவுகடவவனல்லவா! உங்களைச்
 சரீரமாகவுகடவ வானே வினவினவன். வேவல
 சரீரத்திற்குப் பேசுத்திறமை உண்டோ? மறுமொழி
 உறுபவகுடி அறிகாணிக்கப்பட்ட வானே சொல்ல
 வேண்டிய விஷயமாகிருக்கின்றேன். ஆகையால்
 வினவினவன் விடை கொடுப்பவன் விடைக்கு விஷயம்
 ஆகிய இவ்வ பெல்லாம் ஒன்றே வாகையால் கிரு
 விடைகள் சொமாட்டா.) அப்படியுமன்றிக் கேவனம்
 அசேதனமான சரீரமாதாந்ததவே அறிந்தவர்க
 ளாயின், அப்பொழுதும் இத்தனம் வினவுவது
 னரிவந்து. ஏனென்றோ, என் னும்களென்பது உங்க
 ளுக்குப் பாத்பலகையாய்த் தெரிசென்றது. ஆகையால்
 ஜாதிகையப்பற்றிக் கேட்டவேண்டியதில்லை. என் ஜாதி
 கிக் மேத்த னமந்த பூதங்களும் பஞ்சபூதங்களால்
 ஏற்பட்டவைகளே வன்றி வேதன்று. அதனபெல்லாம்
 அங்கிஷயத்திற் றவான்களே. ஆகையால்
 காசனத்தையப்பற்றியும் கேட்ட இடவில்கில்லை. மறுமொழி
 பெறுதற்காக வந்த உங்கன் கேள்விக்கு எங்கிதத்
 தினும் மறுமொழி உதரேனென்று அங்ங்
 யில் வாகையால் அது விண் கேள்வியே.
 போகபரிசுத்தமான மனத்தினும் தேவ
 மனுஷ்யாதி தேவம்களிக்காட்டினும் கிரகண
 மென்று அறிவக்கூடிய ஆதம்வந்துயும் அபரிசுத்த

மாத மனத்தினாலும் வாக்கு கண் இமைகளாலும்
மற்றுமுள்ள இத்தீயங்களாலும் அறிவக்கூடிய
அபேதன வஸ்துவும் ஆகிய இமைமெல்லாம் எனக்குச்
சரீரமாகையால் காணெய்ந்தி என்னைக்காட்டிலும்
மேறுபட்டு ஸ்வதத்தாமாகிருப்பதன்று. ஆகையால்
எர்வாத்தாத்தாமாகான காணெய்ந்த சப்தங்க
ளுக்கும் அந்த சப்தங்களால் உண்டாகும் அநீகன
ளுக்கும் விஷயமாகிருப்பவனென்று கருதுகத்தேரிக்
கொள்ளுகன். பின்னைகனே! என்னை அந்த
ராத்மாவாகவுடைய ஜீவனுக்கு தேஜஸம்பத்தம்
இருக்கும்பொழுது மனம் ஸத்தாதி குணங்களின்
பரிணாமமான சப்தாதி விஷயங்களில் துறழுகின்றது.
அந்தச் சப்தாதி விஷயங்களும் அம்மனத்தின் துறழ்
கிருக்கின்றன. ஆகையால் சப்தாதி விஷயங்களும்
மனமும் ஆகிய இவையிண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டுப்
பிரித்திருக்கமாட்டா. தேஜஸம்பத்தம் இருக்கும்
பொழுது அதுக்கடி சப்தாதி விஷயங்களை அதுப
யித்துக்கொண்டிருக்கையால் மனம் அவற்றில் துறழ
கின்றது. அவிஷயங்களும் மனத்தை விடாமல் அதில்
துறழுகின்றன. பூர்வ ஜன்ம ஸம்ஸ்கார மனத்தினால்
அவிஷயங்கள் தானே மனத்தில் ஸம்பஷ்டமாகத்
தோற்றுகின்றன. அந்த ஸம்ஸ்காரத்தைப்பற்றியே
மனமும் அவற்றை மறையால் நினைத்துக்கொண்டே
கிருக்கின்றது. என்னுடைய உருவத்தை தயாளித்துக்
கொண்டிருக்காலுமின் ஒன்றையொன்று விட்டு பிரிப்போம்.
(மனமும் சப்தாதி விஷயங்களை விடும். சப்தாதி விஷயங்களும் மனத்தை விடும்.) (ஜீவன்
தேஜஸத்தைக்காட்டிலும் விவக்ஷணனென்பதை
ஆராய்க்கவும் மனம் சப்தாதி விஷயங்களை விட்டுப்
பிரிவதற்குக் காரணமாம் ஆகையால் ஜீவனுடைய
உண்மையை ஆராய்த்தறியவேண்டும். அந்த ஜீவ
ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பீர்களாக.)
ஜாகாம் ஸ்வப்னம் ஸுஷுப்தி என்னும் இம்மூன்று
அவஸ்தைகளும் ஸத்த ரஜஸ் தமஸ்களென்பதெ

பாக்குதியின் குணங்களால் விளையும் மனோவிபர
பாசங்கள். ஜீவன் அந்த அயன்மைதான் காட்டினும்
விசக்ஷணனாகிய ஆனந்தனுக்கு ஸாக்ஷியாக இருப்பவன்.
இவ்வயம் பெரியோர்கள் ஜீவன்வருபத்தை
கிச்சித்துக் சொல்லுகிறார்கள். தேவானம்பந்தம்
மனத்திற்கும் சப்தாதி விஷயங்களுக்கும் அதுக்க
ருடியாத தொடர்ச்சியை விளைத்து மனத்திற்கு
ஸங்கல்ப விகல்பங்களை விளைக்குமாக்கையால் ஜாக்
ராதிபாஸ ஸூன்று அயன்மைதனாலும் இயற்கையில்
கடத்திருக்கும் ஜீவனைச் சரியாகவுடைய என்
னிடத்தில்கொத்ததை கிண்கிறுத்துவானுளின், அம்மனம்
சப்தாதி விஷயங்களில் போகாத புத்தியைப்
துறக்கும். சப்தாதி விஷயங்கள் போகல்களென்னும்
புத்தி கிண்கிறுவுடனே மனத்திற்கும் சப்தாதி
விஷயங்களுக்கும் உண்டான தொடர்ச்சியும் கிண்கி
மனம் பரிசுத்தமாம். ஜ்ஞானத்தையே வடிவாகவுடைய
ஆத்மாவினிடத்தில் தேவனுஷ்வாதி பேதங்கள்
இருப்பதாக கிண்கிண்கியும் சிவனானுக்குப் பாதகீதா
மான ஆத்மாவ்களை எவதகீதாமென்று கிண்கிண்கிய
வாறெ அறங்காசம் பரம புருஷார்த்தமான
மோகூத்தகதத் தகிலும்படியான தேவபகீதத்தை
விளைக்கின்றது. ஜீவன் இதை அதிர்ந்து எவ்வா
பகீதத்திலின்று வெறுப்புற்று ஜாக்ரத் எவப்பன
ஸுஷுப்திகளென்றெ ஸூன்று அயன்மைதனைக்
கடத்து பாக்குதி விசக்ஷணனும் பரமாத்ம எவருபது
மாவிய ஆத்ம எவருபத்தை ஜ்ஞானவானுளின் 'ஸம்
ஸார பகீதத்திலின்று காம் எப்படி விடுபடுவேன்'
என்னுஞ் சிந்தையைத் துறப்பான். தேவாத்மகதக்
காட்டினும் ஆத்மாமேறுபட்டவனென்பதை வெளியிட
வகில அத்திகளால் தேவனுஷ்வாதி பேதங்கள்
ஆத்மாவினிடத்தில் உண்டென்றெ கிண்கிண்கி
தேவாத்மாவிமானம் எதுவகையில் கிண்கிண்கி
ருமோ, அதுவகையில் ஜீவன் கிழித்துக்கொண்
டிருப்பானுளினும் உண்மையை அதிர்வாகுவால்

அவன் அங்குமிருவென்றே சொல்லவேண்டும்.
 ஸ்வயன் காவிரெயன் அது ஸ்வயன்மென்று அநிய
 மாட்டான். இக்காவன்னைதென்றே நினைப்பான்.
 அவனானே அந்நாளைத்தினும் தேறாததென ஆத்மா
 வாக பாயிக்குறைய அக்கினைவு பாயமென்று தெரிந்து
 கொள்ளமாட்டான்; வதார்த்தமென்றே நினைப்பான்.
 ஆகையால் தேறா விடுகின்றான ஆத்மாவை எது
 வகாசிக் உன்னபடி அநியமாட்டானே, அதுவகாசிக்
 அவன் கிபுனனாகிலும் அநியாத முடனே மாயான்.
 ஆகையால் தேறாததாயினான் அனர்த்தங்களுக்
 கெல்லாம் இடவாசியுக்கும். எ ப் பெ ர ளு ளு ம்
 ன்ருளாததென வடிவாகவுகடவ ஆத்மாவுக்கு தேவ
 மனுஷ்யாதி தேறாணம்பந்தம் ஸ்வபாவவித்தமாகையி
 னத்தேரியாகையானே சித்யவாசியுபபதந்து. அப்படி
 சித்யவாசியுக்குமாயின் மூத்தரத்தாக்களுக்கும் அந்த
 தேவ மனுஷ்யாதி தேறாணம்பந்தம் இருக்கவேண்டும்.
 அவர்களுக்கோ அது கெடவாது ஆகையால் அந்த
 தேவ மனுஷ்யாதி தேறாணம்பந்தம் வகுநெ பாய்வம்
 வேனவனம் மனுஷ்யத்தவம் பாரதம்மணத்தவம் முதலிய
 பேதங்களும் அவந்தரப்பற்றின அநியு க ளு ம்
 அவந்திக்கு நேறுவான மந்த நோஷங்களும்
 பொம்மே. (குருவர் மூத்துச் சிப்பினைப் பார்த்து
 வெள்ளியென்று பாயிப்பானாயின், அது சிப்பியென்று
 அறிந்ததென்பு வெள்ளி மென்னும் பாயம் சிங்கிப்போய்
 விடுமென்பா. அவனானே தேறாததென ஆத்மாவென்று
 பாயிக்கையவென அறங்காத்தினுறுண்டான தேவ
 மனுஷ்யாதி ஆகா பேதமும் அவந்தரப்பற்றின
 அநியு க ளு ம் அவந்திக்கு நேறுவான நோஷங்களும்
 அனாதியான தேறாத பாயம் சிங்கி ஆத்ம ஸ்வ
 ரூபம் தெனியாக ஏற்படுமாயின் தானே சிங்கிப்போம்.
 ஆகையால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆகாயத்தொந்தரத்தில்
 அனாதியான அறங்காதினன் என்னன் சிங்கு
 மென்று சங்கிக்கலாகாது. மந்தும், தேவமனுஷ்யாதி
 ஆகாயங்கள் ஆத்மாக்களிடத்தில் கெடவா. அவை

பாக்ருதின் பரிசுறுய்தல். அவற்றைப்பற்றிய
பேதங்கள் ஆத்யாக்கமிடத்தில் இருப்பதாகத்
தோற்றமது போல்வே. ஆத்யாக்கமிடத்தில் இருப்பன
வாகத் தோற்றமிற அவை அங்ஙனம் தோற்று
வதற்கும் காரணமாக அங்ஙனமாகம் முதலிய
தொடக்கம் சிவசுமாரின் தானே சிவமும். சித்தத்தி
னும் கன் கலங்கினவனுக்கு வெவ்வேறான சங்கு
பொன்னிற முன்னதாகத் தோற்றினும், அவன் கன்
சித்தனை செய்து சித்தம் தெனியப் பெறுவானுதின்
அவனுக்குச் சங்கத்தில் இருப்பதாகத் தோற்றின
பொன்னிறம் சிவசுமாரை? அங்ஙனமே ஜாக்
வன்பன ஸுஷூப்திகளென்றிற் றுன்று அவன்வதனை
யும் கடந்த ஆத்யாக்கின் வ்ஸுபத்தை ஜாக்வ்
துணர்வையாதெ கன் உபாயத்தினும் சிச்சேஷமாக
ஆகவ்காரம் சிவசுத்தித்தகையின் அதைப்பற்றி
வருமிதேவாதி ஆகாரங்களும் அவற்றைப்பற்றின
பேதமுத்திகளும் சிவத்தித்தும். எந்த ஜீவன் ஜாகா
வன்வதயி சிவத்தித்தகொண்டிருக்கும்பொழுது
எயன்ற இத்தியவ்களையும் துணர்வோதும் மாதக்
தன்வையுடைய சப்தாதி விஷயங்களை வெவ்வே
அனுபவிக்கிறோது. அந்த ஜீவனை வ்யபனத்தில்
ஜாகாவன்வதயி அனுபவித்த விஷயங்களைப்
போன்ற சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறன்.
எந்த ஜீவன் ஸுஷூப்தியிற் சப்தாதிவிஷயங்களைப்
பற்றின அனுபவம் சிவதயின்நி வெவ்வே
இருக்கிறோது. அங்ஙனம் ஜாகாந் முதலிய றுன்று
அவன்வதனைவுடைய அந்த ஜீவன் ஜாகாவன்வதயே
வடியாவதுவையுணவயான் என்வ அவன்வதகலி
தும் இருவாருகவே மிகுப்பவன். அவன் ஜாகாவத்
ததயே வ்ஸுபமும் வ்ஸுபவயுமாக வுடையவன்.
'பசித்தநம்மின ஜீவனை வ்ஸுத்திருக்கிறோது? அவ்வது
வேவ்ருது ஜீவனா? என்வ என்வசித்தம் 'பசித்தக்
கொண்டிதங்கினவன் சப்தாதி விஷயங்களும் வந்த
என்வ உபாயங்களும் விபேட்டு பாத்வத்தித்திடத்தில்

சேர்த்து விடுகிருளுகையால் அனனுக்கும்
 மூத்தனுக்கும் பேதலியில்லை. அனனுக்கு மூன் சேர
 இத்தியாதி எம்பக்தமும் கெடவாது. ஆகையால்
 மேலுரு ஜீவனே எழுத்திருக்கினான்' என்று சேர
 ன்தாசிப்பது னசியவந்து. எவன் படுத்தாநக்குவோ
 அவனே பிளவும் எழுத்திருக்கிருனென்றே கொள்ள
 வேண்டும். மேலுருவென்று கொள்ளுகையில்
 எழுத்திருக்கிறவனுக்கு மூன் சினைவுகள் எவ்வளவு
 கடும். தாக்கியெழுத்திருக்கிறவன் 'கான் அப்பொழுது
 படுத்தேன். இப்பொழுது எழுத்தேன். கான் சேந்து
 இது செப்தேன். இது புதித்தேன். இப்படி இருத்
 தேன்' என்று சினைக்கிருனல்லவா. உறக்கினகளைக்
 காட்டி தும் எழுத்திருக்கிறவன் மேலுருவானிருப்பா
 னான், அனனுக்கு அக்கினைவுகள் எத்தனை
 எம்பகிக்கும்? ஏற்றுத், படுத்தக்கொண்டிருக்கினகளை
 எத்தப் பெயரினான் அவரத்தாசினோ, அத்தப்
 பெயரைச் சொல்லியே தாக்கியெழுத்தவனைவும்
 அழைக்கினான். அனனும் அத்தப் பெயரைத்
 தன்னுடையதெனது மூன்பொயின ஏற்றுக்
 கொள்ளுகினான். படுத்தாநக்குவான் அவ்வளவில்
 மோகும் பெறுவானான் சேர்ந்தாக்கவில்
 மோகத்திற்காக ஏற்பட்ட விதிகளெல்லாம் வினாப்
 பிதும். ஆகையால் எவன் படுத்தாநக்குவோ
 அவனே எழுத்திருக்கிருனென்பது வித்தவாகவதது.
 அத்த ஜீவன் எத்தாஜன் தமோருணங்கனின் கார்ய
 மான ஜாக்ரத் ன்மப்பன் னுஷுப்திகளென்கிற
 மூன்று அவன்மைகளையும் னாகழியாசிரூப்பவன்;
 கர்மலிபித்தமாக ப்ராக்குதமான இத்தியென்கிறத்
 துண்டித் தன்மவன். 'இவ்வளவு மனத்திற்கு
 உண்டாகிற ஜாக்ரத் ன்மப்பன் னுஷுப்திகளென்கிற
 மூன்று அவன்மைகளும் அவ்வளவு கர்மாலுருணமான்
 என்னுடைய எங்கெப்பருப இஞானத்தினும் சேதமு
 சேதன ரூபமான எவ்வித ப்ராபஞ்சத்திற்கும்
 உபாதானகாரணமுமில்லை என்னிடத்தில் உண்டா

இன்றை, நமதுநாளுந்தமன்னுக்கொன்றிற் மனே
 ஞானங்களை அவற்றிற்று கிமித்தம்' என்று கங்குக
 ஆராய்ந்து ஸமஸ்த அனந்தத்தங்களையும் போக்கு
 வதும் என்றைப் பெறுதற்கு வாதனமும் ஸமஸ்த
 ப்ரமோஜனங்களிலும் நெத்ததுமாகிய என்னுடைய
 உபாஸனமாகிற புருஷார்த்தத்தை கிச்சரித்துக்
 கொண்டு 'ஆத்மா தேஹமா? அந்தது அதைச்
 காட்டிலும் கிவகஷணமா? ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரா?
 அந்தது பாதந்த்ரா?' என்னும் இவை முதலாக
 மனத்தில் உதிக்கும் ஸம்சயங்களைவெளியும் அது
 மாணம் பெரியோர்களின் உரை இவைகளால் கிளைத்த
 உரிய அறிவாகிற உத்திரிலும் அறுத்து என்னைப்
 பணியவேண்டும். (தேஹங்கள் இத்திரியங்கள் சப்தாதி
 கிஷயங்கள் இவை முதலில் ஸாக்ஷபமாகத்
 தோன்றிலும் கடைசியில் துக்கத்தையே கிளைப்பவைகள
 றும் அரிதயங்களும் ஹேயங்களுமாகியுப்பவைகள்
 றும் சிவதிகை ஆராய்ந்து சாரீரகனாத்ரம் முதலிய
 பெரியோர்களின் உரைகளால் வேதார்த்தங்களின்
 பொருளை உள்படி அறித்து தேஹாதிகளில்
 வைராக்யம் உண்டாகப்பெற்று அந்த வேதார்த
 விசாரத்தாலும் வைராக்யத்தாலும் உண்டான
 அறிவிலும் மனத்தில் உண்டாகிற ஸம்சயங்களை
 வெளியும் அறுத்து 'ஆத்மா தேஹத்தைக்காட்டிலும்
 கிவகஷணம்; ஸ்வபானுக்ரூப் பாதந்த்ரணேபந்தி
 ஸ்வதந்த்ரானந்து. அனனுடைய நிருவாகளில் பன்
 றும் 'கைவல்யமே இவனுக்குப் புருஷார்த்தம்.
 அதைப் பெறுதற்கு அவனை உபாயம்' என்று கங்குக
 உணர்ந்து அவனைப் பணியவேண்டும்.) ஆத்மாவென்
 றும் ப்ரமத்திற்கும் போக்யமென்னும் ப்ரமத்திற்கும்
 மனத்தின் கிவப்பாசங்களான ஸங்கல்ப விகல்பங்
 குக்கும் இடமான தேஹ மனுஷ்யாதி தேஹங்கள்
 அவற்றிற்று போக்யங்களான சப்தாதி கிஷயங்கள்
 இவை முதலியவைவெள்ளாம் அனாதசக்யம்போல்
 கிவவும் கிளைத்தவை; ஸ்வப்பனத்தில் காண்கிற

அதர்தில் விருப்பத்தையும் தொலைத்து எம்மித
 வ்யாபாஸுயின் நி த்யானபோகத்தில் இழிந்து
 சித்யாகத்தவ்யரூபனுபாமாத்மாவை அனுபவித்துக்
 கொண்டு தேஹத்தைப்பற்றித் திவ்யபோகின் நி
 கெறுகவே இரூக்கவேண்டும். இத்தகைய
 புருஷனுக்கு மூன்று இது ஆத்மாவன்றென்றும்
 புதவிஷடன் ஹக்கப்பட்ட தேஹம் முதலியது த்யான
 போக வகையம் தவிரப் படுத்தல் இருத்தல் புதித்தல்
 முதலிய சில வகையங்களில் அனுஸந்தானத்திற்கு
 விஷயமாகிலும், அந்த அனுஸந்தானம் த்யான
 போகத்தினின்றும் விலிபடுக்கவும் மீளவும் தேஹ
 உடம்பத்தத்திற்கு நேரதுவான தேஹாத்மாவோளாம்
 முதலிய பாமததை வினைவிக்கவும் வல்லதாகாது.
 சிலர் கேட்கவேதாந்த வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்தினால்
 மோகமுதென்று சொல்லுகிறார்களே; அது
 பொருளன்றோ வென்றும், அது பொருளன்று. கேவல
 மான வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தினால் மோகம் உண்
 டாகாது. த்யானமென்றும் உபாஸனமென்றும் சொல்
 ளப்படுகிற விஷயமான ஜ்ஞானத்தினால்தான் மோகம்
 உண்டாகும். அந்த ஜ்ஞானமும் இரண்டு மூன்றுதாம்
 ஆங்குத்தியானம் போதாது. சரீரமூன்றவகையின்
 அந்த ஜ்ஞானம் ஆங்குத்தியாகவேண்டும். (சரீரம்
 மீண்டும் வகையின் பகவானை த்யானித்துக்
 கொண்டு ரூக்கவேண்டும். இம்மையானின் கனம் கமங்கி
 த்யானபோகமே சிதைவேரூமம் கெட்டுப்போம்.)
 த்யானபோகம் வகையானவன் தேஹம் உட்கார்ச்
 சிருப்பினும் எழுந்திருப்பினும் என்னமாவகையால்
 தேஹமென்று நினைத்து அந்த அனுஸந்திக்கவே
 மாட்டான. அவன் ஆத்ம வ்யரூபத்தை உன்னபடி
 அநித்தவஸூகையால் தேஹத்தைப்பற்றி நினைக்க
 இடமில்லை. மத்யபானஞ் செய்து அந்த மதத்தினால்
 விசேகமற்றவன் அதாவில் உடுத்தின ஆடை தெய்வா
 திசமாய் அகிழ்த்து அழுளாதிருப்பினும் தெய்வ
 வசத்தினால் அகிழ்த்து எழுமிப்போகினும் அதை

கிளைவாதிருப்பதுபோல், த்வானயோகத்தில் ஆத்ம தவன் தேஹம் உட்கார்த்திருப்பதாவது கிளந்திருப்பதாவது கிளைக்க மாட்டான். 'த்வானயோகம் அப்பொழுது கிவதயேவமோ, அப்பொழுது செவ்ய வேண்டிய கர்வம் மற்றொன்றும் இல்லாமலாக சரீரம் அப்பொழுதே கிதந்துப்போகின்றதா? அல்லது, சில காலம் தொடர்ந்து வருமா?' என்ற அம்சம் உண்டாகக்கூடும். அதைப்பற்றிச் சொன்ன இடேன்; கேட்பாயாக. அந்தார்த்தாவான என்னுடைய எங்கெப்பத்தின்படி கடத்தி எத்தா கந்திதி பாய்ந்துதிவையுடைய தேஹம் தனக்கு நேருயான பாய்ந்த கர்வம் எதுவதாயிடு இருக்குமோ, அதுவதாயிடு பாய்ந்துருக்கும். 'இதூ னிக்கும் மற்றவனுக்கும் சரீரம் கர்வாவனாநத்தில் எழியும்' என்பது ஹம்மேயக்காயா? ஆகித் திதூனிக்ரு என்ன கிசேஷம்? என்றும், சொன்ன இடேன்; கேள். த்வானயோகம் கைகடப்பேற்ற ஆத்ம எங்குபத்தத உன்னபடி வாக்ஷாத்கரித்தவன் அந்த தேஹம் எழிந்தபின்பு எங்கெப்பத்தில் காண்கிற வன்றுக் கிளைப்போல் எவ்வாறும் அனுபவிக்கனோடு கூடியது மாயெ தேஹத்தத மீனயும் பெருகாட்டான். மற்ற வனோ மேன்றும் மீனயும் தேஹத்ததப் பெறுவான். அந்தணர்கனோ! ஆத்மோபாஸனம் பாயாத்மோபா ஸனம் இவத்திற் றஹன்வத்தத உங்களுக்கு மொழிக் தேன். ஆகிலும் இந்த ஆத்ம பாயாத்மோபா ஸனம்என் அனுஷ்டிக்க முடியாதவையனாயிருக் கின்றனவே பென்று கிளைக்கக்கூடும். ஆகிலும் அப்படி கிளைக்கவேண்டாம். எங்கிளச் சாணம் அடவானுளின். அகனுக்கு என்னுடைய அது க்ரஹத்தினும் இவை எவ்வகையே அனுஷ்டிக்கக் கூடியவையனாயிருக்கும். என் பத் திருக்கருக்கு கிர்வாஹகருள் ஹிதாவிஷ்ணுவே. அத்தவையான் மோக்ஷ தர்மத்தத உங்களுக்கு உபதேசிக்கும் பொருட்டி வத்தேனென்று தெரிந்துகொள்கீர்கனாக.

பாத்தனன ஸ்ரோஷ்டர்களை! ஆத்மோபாஸனம் பா
 மாத்மோபாஸனம் ப்ரானிகளுக்கு ஸ்விதஞ்செய்கை
 யாதெ ஸத்யம் புண்ய கர்மம் கெளரீகீர்த்தியர்களை
 அடக்கியாளுத்திறமை வவாகர்மம் மூதலிய எம்பத்து
 புகழ் உள்வீர்த்தியத்தை அடக்குகை ஆகிய இவற்றிற்
 சேர்வாம் காணே கீர்வாழ்கன். நேனாருணங்கன்
 தீண்டப்பெறுதலானும் ஏன் பாயோளுததை எதிர்
 பாராமல் நேர் ஹக்கத்தைப் போக்குத்தன்மையானும்
 அந்தராத்மாவும் அன்பனும் ஸ்விதத்தையே செய்பவனு
 கைய என்னை வவையும்வயின்வவையாதெ ஸாய்வம்
 ஆகாதம் மூதலிய ஸயவந்த கம்மாண குணங்களும்
 அநாடிகின்றன. இவ்வனம் ஹம்ஸாஸ்யோன என் னுடைய
 உபதேசத்தினும் வவகாதி முனிவர்கள் வந்தேறு
 கெவ்வாம் தீர்த்து மிகுந்த பக்தியுடன் என்னை
 ஆராதித்து ஸ்நோதர்களுடன் ஹித்தார்கள். அந்த
 ஸ்நோசிகளாடுகளுக்கு பூஜித்து கங்கு ஹித்தாகவும்
 பெற்ற கான் பாத்மதேவன் பார்த்துக்கொண்
 டிருக்கையில் ஏன் ஸ்தானத்திற்று வந்து சேர்க்கிறேன்.
 பதினாறுருவது அத்வாயம் மூற்றித்து.

—————
 { பக்தியோகத்தின் சீரமைவையும்,
 தபாந்தின் மஹாபந்தையும், அதன்
 ஸாதனங்களையும் உதவும். }

உத்தமன் சொல்லுகிறான் :—ஸ்ரீக்ருஷ்ண! வேதம்
 களை ஓதியுணர்ந்து நேர்க்கு உபதேசஞ்சுத்தன்மைய
 தான பெரியோர்கள் தர்மம் அந்ததம் காமம் மூதலிய
 புருஷார்த்தங்கள் பனவும் அதத்திற்று ஸாதனங்கள்
 பனவும் உனவென்று சொல்லுகிறார்கள். (சீயோ
 வென்றும், மோஷும் ஒன்றே புருஷார்த்தமென்றும்,
 பனங்களை அபேஷியாமஸ் செய்கிற பக்தியோகமே
 அதற்கு ஸாதனமென்றும் மொழிந்தனை. சீ சொன்ன
 மோஷமென்றும் புருஷார்த்தம் மந்தவத் சொல்லுகிற

தர்மநி புருஷார்த்தங்களில் அடங்கியிருக்குமாயின் அவர்கள் சொல்லுகிற ஸாதனங்களையே சீ சொல்லுகிற பக்தியோகமென்றும் ஸாதனத்திற்கு விசம்பநாம். (அதாவது அவர்கள் சொல்லுகிற ஸாதனங்களையாவது சீ சொல்லுகிற ஸாதனத்தை வாவது ஏதேனுமொன்றை அனுஷ்டிக்காமென்று கருத்தாகும்) தர்மநி புருஷார்த்தங்களைக் காட்டிலும் யோக புருஷார்த்தம் விஜாதிபநாமிருக்குமாயின், அனைமென்றாவதற்கும் ஸம்பாநதாயநாம். அதாவது அந்தந்த புருஷார்த்தத்திற்கு அந்தந்த ஸாதனம் உபாயநாம். அங்ஙனம் இவற்றில் ஏதேனுமொன்றே சிறந்ததாயின், அதுவே முக்யநாம். ஆகையால் எல்லா ஸாதனங்களிற்கும் பன்ன ஒன்றேயாகையால் ஏதேனுமொரு ஸாதனத்தை அனுஷ்டிக்கலாமென்று திருவுள்ளமா? பன்ன வேய்வேருகையால் அந்தந்த பன்ன விரும்பினவன் அந்தந்த ஸாதனத்தை அனுஷ்டிக்கலாமென்று திருவுள்ளமா? இவற்றில் ஒன்றே சிறந்த பன்னுகையால் அதன் ஸாதனத்தையே முக்யமாக அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளமா? இதை விவரித்துச் சொல்லியவன்மே பக்தியோகம் செய்வானாயின், எல்லா விஷயங்களிலும் பற்றத்துமனம் உண்டாத்தினெயே சீவிசித்திரமென்று சீ சொன்ன பக்தியோகத்தின் மென்கையைய ஆராய்ச்சிதான் பக்தியோகம் தர்மநிகளைக் காட்டிலும் விசகூலமான புருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயமென்று தெரிவித்தது. ஆகையால் ஸந்தேஷிக்க இடமில்லாமல் அதுவே முக்யமென்று சித்தரிக்கலாம். ஆகிலும், பக்தியோகத்தினால் ஸாதிக்கப்படுகிற யோகம் தர்மநிகளில் அடங்கினதா? அங்ஙனம் அவற்றைக் காட்டிலும் வேறு? வேறுமிருக்குமாயின், அவற்றோடொத்ததா; அன்று? தாநமயம் உண்டாவினும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியாமிருக்குமா? இரதா? இதை முநவிய ஸந்தேஷங்கள் பனவும் உண்டாவினனாகையால்

விவரித்துச் சொல்லி அந்த ஸந்தேஹங்களைப்பெயர்நாம்
தீர்ப்பாயாக.

ஸ்ரீபாதமான் சொல்லுகிறான்:—பாக்குத
பாணத்தில் வேதமென்னும் பெயருடைய இந்த
வாக்ஞ அந்நபனஞ் செய்பவரிட்காலமாய் கட்ட
மாதின்று. ஸ்வஸ்துநாம் நுகத்ததப் படைக்க விரும்பு
கின்றவனுமாயே கான் கம்பாதிதின் அந்த வாக்ஞையே
பாற்றமேதவனுக்கு முன்பு எப்படி இருந்ததோ
அப்படியே உபதேசித்தேன். அந்த வேதம் முழு
தும் தீர்வ ஸ்வஸ்துபருமே என்னியே சிவசித்துச்
சொல்லுகின்றது. அந்த பாற்றமேதவன் அங்
வேதத்தைத் தவறு முதற் பிள்ளையாமே ஸ்வாயம்பு
வனுக்கு உபதேசித்தான். அதை ஸ்வாயம்பு
வன்வந்தாத்தில் ப்ருகு முதலிய மஹாஷிகள் அங்
வேதத்தை பாற்றமாவின்மிடத்தினின்று அந்நபனஞ்
செய்தார்கள். அந்த சிவிகளின் புதன்புகளானதேவர்
தானவர் குழப்பக் கணங்கப் பித்தர் கத்தர்
வித்யாதர் சாணர் கித்தேவர் கின்னார் காக் காகு
கி கிப்புருஷர் முதலியவர்கள் தம் தக்கதகனான
அம்மஹாஷிகளிடத்திலின்று வேதத்தை அந்நபனஞ்
செய்தார்கள். பாற்றமேதவன் முதல் கிப்புருஷாடிகள்
வகாதினுள்ள அயர்களுகடய பாக்குதிகள் சஜ்ஜன்
ஸத்யம் தமன்ஸு என்னும் குணங்கலிலின்று
உண்டானவை. அந்த பாக்குதிகளைப்பற்றியே
பாணிகள் ஜாதி முதலிய பரிபெதங்களை அடை
கின்றன. அவற்றைப்பற்றியே அந்த பாணிகளின்
புத்திகளும் மாறுகின்றன. ஸமஸ்த பாணிகளுக்கும்
அவ்வளத்தின் பாக்குதிகளுக்குத் தஞ்ச்தபடி
வாக்ஞகள் விதித்தமாய்ப் புறப்படுகின்றன. இவ்வளம்
பாணிகளின் பாக்குதிகள் பன்னாளுகிருக்கையால்
அவற்றின் புத்திகளும் பன்னாளுகிருக்கின்றன. தமோ
குணத்தினின்றுண்டான பாக்குதிகளுகடய கெர் ஆதி
வந்த கிவ்வாத வேதத்தையுக்கடய , புருஷஞ்

இவற்றப்பட்டதென்றும், ஆதரப்பற்றியே அந்த
 வேதத்தில் பாயம் வஞ்சனை முதலியன இருக்கக்கூடு
 மாகையாக அது பாயாணமென்றும் கீனைத்துத்
 தங்கள் பாக்குஇகைத் தொடர்ந்த தம் புத்தியால்
 வேதார்த்தங்களுக்கு விருத்தமான பொருள்களை
 ஊழித்து அவற்றை பாயத்தொட்டு வெளியிட,
 இப்பொழுதுங்கூடச் சில புருஷர்கள் அதைப் பாய
 மதாரிசு சேர்க்கு வேதவிருத்தமான அப்பொருள்
 களையே உண்மையென்று கீனைத்துப் பாயங்களை
 னாப்த் திரிசென்றார்கள்வா? புருஷர்சேஷனே!
 புருஷர்கள் என்னுடைய மானஸிதம் மதிமயங்கித்
 தங்கள் கர்மத்திற்கும் குடும்பத் தருத்தபடி புருஷர்த்
 தங்களைப் பண்பாது கூறுகிறார்கள். லெர் ஸ்மர்க்காதி
 ணுகங்களை அனுபவிக்கையே புருஷர்த்தமென்றும்,
 யாகதானவேளாமிருபமான தர்மமே அதற்கு உபாய
 மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். வேறு லெர் ஸ்மர்க்காதி
 ணுகத்தையே புருஷர்த்தமாக ஒப்புக்கொண்டு
 காய்மாரடையம்சங்களின் இயற்றுவதானுண்டான
 புகழே அதற்கு னாதனமென்று சொல்லுகிறார்கள்.
 காமசாந்தரங்களை இயற்றினவர்கள் காமமே
 புருஷர்த்தமென்றும் அதற்குப் பாய உபாயங்கள்
 உண்டென்றும் சொல்லுகிறார்கள். லெர் ஆத்ம
 ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கையாதிரை மகவம்மமே
 புருஷர்த்தமென்றும், அதற்கு ஸ்வம் தமம் சமம்
 இகை உபாயமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சீதி
 சாந்தாமதித்தவர்கள் ஐஸ்வர்யமே புருஷர்த்த
 மென்றும், ஸாம தானுதிகள் அகங்கு உபாயமென்றும்
 சொல்லுகிறார்கள். லெர் விபகத்தாடர் புதிக்கையே
 புருஷர்த்தமென்றும் அதற்குப் பணிக உபாய
 மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். லெர் வஜ்ஜுத் தஸம்
 தானம் சாதாந்யுபநாஸம் முதலிய வாதங்கள்.
 சௌசம் ஆசமனம் முதலிய கியமங்கள், இந்திய
 சீகரணம் முதலிய வகங்கள் ஆகவே இவை புருஷர்த்த
 னாதனமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த தர்மம்

மூதலிய உபாயங்கனாம் ஸாதிக்கப்படும் பண்கள் காமத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்படும்படியாகையால் அசித் வங்கள்; துக்கத்தை நேர்வதும் பன்னுகவுடவகை; அஞ்ஞானத்தையே ஸ்ரூஷாகவுடவகை; அற்பமான ஸூகந்தத்தில் டெயாகிரூப்பகை; அந்த ஸூகந்தாநுபவ தகையிலும் துக்கத்துடன் கலந்திருப்பகை; க்ருஷி மூதலிய கர்மங்களால் ஸம்பாதிக்கப்படும் பண்கள் அசித்வங்களா விருப்பதுபோல் தர்மாதி கர்மங்களால் ஸாதிக்கப்படுகிற ஸ்வர்க்காதி பண்களும் அசித்வங் களே; மோக்ஷஸூகம்போலிஷைந் திருப்பகையவற்று- தர்மாதி உபாயங்கள் ஸுனைக்கையில் ஸ்வர்க்காதி பண்களை இழந்து ஸாவேண்டுமாகையால் கடைசியில் துக்கத்திற்கே இடமாகிருக்கும். அனுபவிக்குத்தகை யிலும் 'கம்ஸூதவ புண்வசர்மம் ஸுனைக்கையில் காம் இதிஸிந்து விழவேண்டுமென்றவா?' என்பதை நினைத்து பவப்பட்டுக்கொண்டே விருக்கசேண்டுமாகையால் துக்கம் கலந்தேவிருக்கும். ஸைபக்குத் தருத்தவனே! அனவந்த சித்வாகந்த ஸ்வரூபமான என்னிடத்தில் கிளைகின்ற மனஸூதவானதும் அற்பமான கிஷய ஸூகங்களைள்ளாவற்றிலும் விருப்பமந்தவனுமாயே புருஷனுக்கு என்னை அனுபவிப்பதாதுண்டாகும் ஸூகம் அற்பமான கிஷய ஸூகங்களை விரும்புகிறவர்க ளுக்கு என்ருக்கு உண்டாகும்? (மோக்ஷமாதிரி புருஷார்த்தமும் அதற்கு ஸாதவமான பத்தியோகமும் மிகவும் ஸூகரூபமா விருக்குமாகையால் தர்மாதி உபாயங்கள் அவற்றின் பண்கள் ஆகிய அவந்தாகக் காட்டிலும் மிகவும் சிறத்தகை. இவற்றிற்குள்ள தாச தம்வம் அனவந்தது. ஸாதவமான பத்தியோகமே மஹாகந்த மயமா விருக்குமாயின் அதன் பன்னு ஸேமோக்ஷம் மஹாகந்தமா விருக்குமென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?) சிாதிகவாகந்த ஸ்வரூபமான என்னுடைய த்வானத்தினால் எந்தோஷமூற்ற மன ஸூதவானதும் என்னாவற்றிலும் என்னுடைய பாவனை கடைவாடப்பெறுகையால் என்னாவந்தையும் ஸவகாகப்

பார்க்கப்பவனும் என்னைத் தவிர ஆசைப்படத்தகுந்த
வந்து மற்ருென்று மின்வாதனனும் வெளிநித்திரியன்
களை வெல்லுகைகலாநிற நமம் உன்னித்திரியத்தை
வெல்லுகைகலாநிற சமம் இவை யுடையவனுமாவிய
புருஷனுக்கு என்வாத்திகைகளும் என்வாக் காலங்களும்
ஊகமவமா விருக்கும். என்னிடத்திற் மனம் செல்லப்
பெற்றவன் என்னைத் தவிர மற்ற பார்த்தாதிபத்யத்தை
வாயது இந்தப் பதனியையவனது பூமண்டலத்திற்
கெள்வாம் பாயுவாவிருக்கைகலாநிற ஸார்வபௌம
பதத்தைவாயது பாதாஸார்வத்தைவாயது அணி
யாதிபேயாகவித்திகளையவனது ஆவிரஞ்சொல்லியென்?
மோகத்தையவனது கிரும்பமாட்டான். (அவனுக்கு
கால் பரீபவாவிருக்கிறேனெனவது மாத்திரே அன்று;
அவனும் எனக்கு சிகவும் அன்பவாவிருப்பான்.)
உன்னிப்போன்ற ஞானிகள் எனக்கு அன்பித்திடமா
விருப்பதுபோல், பார்த்தாதெவனது குதாசுவது
ஸங்கர்ஷணவது ஸ்ரீகந்தாசுக்ஷியாவது என்
னுடைய திவ்யமங்கன் மிகாநாமவது எனக்கு
அன்பித்திடமன்று. என்னையொழிந்த மற்ற விஷயங்க
ளின் அபேகைகூலத்தனனும் பரிசுத்தனும் இந்திரி
யங்களை அடக்கியான்பவனும் எதிலும் கவாநிவாதன
னும் என்னுடைய பாவனைவால் என்வாயத்தையும்
ஹமமாசப் பார்க்குத்தன்மையனுமாவிய என் பக்தனை
கால் அவனுடைய பாதாஸவிகளால் புனிதஞ்ஞெய்க்கு
மென்னும் என்னத்தாடன் எப்பொழுதும் தொடர்ந்த
கொண்டே விருப்பேன். என்னைத் தவிர ஆசைப்படத்
தகுந்த வந்து மற்ருென்றின்வாதனர்களும் என்
னிடத்திலேயே அநுராகமுற்ற மனமுடையவர்களும்
அந்தக்காணத்தை அடக்கியாக்கைகலாநிற சாத்தி
யுடையவர்களும் ஸமந்த ஸ்ரீவாத்மாக்கனிடத்திலும்
என்னுடைய பாவனைவால் வாத்மாநிவமுடையவர்களு
மாவிய பெரியோர்கள் காலங்களால் தீண்டப்படாத
நதியுடையவர்களாநி என்னை அனுபவிக்கைகலா
துண்டான் ஊகத்தை அனுபவிக்கென்றார்கள். கிஷ்.

காஷிகளுக்கு (எதிதும் கிருப்பயிர்க்காத மஹாயோகிகளுக்கு) சேரக்கூடிய யோகந ணுதத்தையுங்கூட அயர்கன் அந்த ணுகத்திற்கு சடாக விளைக்க காட்டார்கள். என்னிடத்தில் பக்தியோகஞ் செய்வத் தோடங்கினவன், இந்தியைக்கொண்டான் சப்தாதி விஷயங்களால் பாதிக்கப்படுதும் தினத்தோதும் என்னிடத்தில் வளர்க்குதலுஞ்செய்த பக்தியால் காமத்தில் அய்விஷயங்களை மதப்பாசுதையால் அயற்றால் பரிபெய்க்கப்படுகாட்டான். பக்தி வளர்க்கு யுருவரின் சப்தாதி விஷயங்களைப்பற்றின கிளைவு சிவையெடுக்கனொட்டாதபடி அனாத அடக்கெய்தும். இந்த பக்தியோகம் வளர்க்கு யுருவதம்முத் தடைபாண பாயம் இருக்குமரின் அது எப்படி வளர்க்கு யுருமென்றும், சொன்னுசிறன்; கேள் உத்தவனே! அக்னி தெரிதாவிதும் கட்டைகளில் பற்றவிடப்பெற்று காமமாக வளர்க்கு துளாவிக்கொட்குட்க கட்டைகளை வசித்து பண்டம் செய்வதுபோல், என்னிடத்தில் விளையும் பக்தியும் தான் வளர்க்குதலுத் தடைபாண பாயங்களை வேக்கான் போக்கி காத்தோதும் வளர்க்கு யனும். உத்தவனே! வளர்க்கு பக்தியோகம் வள்கு வகைகிப்பதுபோல் தம்மம் துஞானயோகம் கர்மயோகம் மேதாத்வலனம் தம்மம் தானம் ஆவெ இயற்றில் எதுவும் காணு வகைகிக்க வல்லதன்று (அன்றியே திகையபெய்க்கும் துன்று சேர்த்தோதும் பக்தியோகம் போல் வள்கு வகைகிக்க வல்லவையாகமட்டா. சர்வ கார்த்தாத்தமாயும் ணத்புருஷர்களுக்கு அன்றிந்நெரு பண காள் ஒரு பாயோகநத்தையும் கிருப்பாயம் திடைவிடாமல் ஒருவாசுதச் செய்கிற பக்தி யோகத்தினும் உன்னபடி அநிவந்தகுத்தவனுபேன். (பக்தியோகம் வள்கு வகைகிப்பதுதான் தவிர என் ன்மருபங்கபாயங்களை உன்னபடி அநிவந்ததும் காணாமல்). என்னிடத்தில் விளையும் பக்தி சண்டாசர்க்களையும் துாதி தோஷத்தினின்று புனித காக்கும். தம்மம் ணத்வம் தவையித்தவ தவம் திகைய

அவமந்திருப்பினும் என்னிடத்தில் பக்தி வந்திருப்பா
னாயின், அவன் தன்னை கண்ணுதல் புனிதஞ்
செய்துகொள்ள வல்லனாகமாட்டான். பகவானுடைய
திவ்வமங்கை கித்தாறு தயானத்தினும் கவிர்க்குச்சம்
மன உருக்கம் கண்களில் ஆகத்தரீர் இவை உண்டாக
மாட்டாவாயின், பக்தியோகம் என்னும் கைகடிகு
தாம்? பக்தியோகம் கைகடாதாயின், அத்தக்கானம்
எப்படி. கத்தறாம்? காக்கு தழுதழுக்கை, மனம்
உருகுதகை, ஒருகால் ரோதனஞ் செய்கை, அடிக்கடி
சித்திகை, ஒருகால் வெட்கவீன்றி உரக்கப் பாடுதகை,
ஒருகால் உத்தாடுதகை ஆகிய இவை என்னிடத்தில்
இருக்கின்றனபோ, அவனே என்னிடத்தில் பக்தி
யுடையவனுவான். அவன் தன்னுடைய காட்சி முதலிய
வைகளால் இகந்தைபெயர்வாய் புனிதஞ் செய்கின்றான்.
கெருப்பின் காய்ச்சின பொன் அழகங்கைத் துறந்து
கிரிமலமாயிருக்கையாடுத தன்னுருகந்தைப் பெறுவது
போல், ஜீவாத்மாவும் என்னிடத்தில் பக்தியோகத்தி
னும் இரூனத்தை மறைப்பதாயே அனுசவகந்த
தைத் துறந்து அப்பால் என்னை அடைந்து தன்
வல்லபத்தைமும் பெறுவென்றான். இந்த ஜீவன்,
என்னுடைய புண்வகைதகை உட்கொண்ட பாட்டுக்
களைக் கேட்கக் கேட்கவும் அவந்தைப் பாடப்பாடவும்
கர்மங்களை உதரீப் பரிசுத்தனாவான். அங்ஙனம்
பரிசுத்தனாகவாக, ரோகாதிசையால் தோஷமுற்ற கன்
னெய்ச்சினதனும் தோஷம் கிவி உருவங்களை அழிய
வந்ததாவதுபோன்றபாக்குதியைக்காட்டி தான் னலிகும
னான ஜீவாத்மாவைக்காட்டி தான் னலிகுமமான
பாவாதம் னவரூபத்தை உண்டபடி அறிவான்.
சந்தாதி விஷயங்களைமே கினைத்துக்கொண்டிருப்பாரு
யின், மனம் அவற்றினேமே கருவெப்போவது
போல், என்னுடைய ரூணங்களைக் கேட்பது
அவந்தைப் பாடுவது முதலியவற்றும் என்னையே
கினைத்துக்கொண்டிருப்பானாயின், மனம் என்னிடத்தி
னேமே கினைபெறும். ஆகையால் னவ்வனம்போதும்

மனோரமம்போனும் கிளைத்ததான சப்தாதிவிஷயங்களில் கிளைமைத் துறந்து என்னைவோ பாவித்துக் கொண்டு மனத்தை எவ்விடத்தினேயோ கங்கு கிளைபெறச் செய்வதாக. மேல்மேலின் இத்தீயங்களின் அடக்கிக்கொண்டு ஸ்தீரிகளின் ஸதவாஸத்தையும் அளர்க்கனோடு ஸதவாஸ மூலபாயக்கருமைய ஸதவாஸத்தையும் வேருதாத்தில் துறந்து ஜன ஸஞ்சாரவியத்தி கிப்பவஸுமான இடத்தில் உட்கார்த்து சோம்பலில்லாமல் என்னைச் சித்திக்கவேண்டும். புருஷனுக்கு ஸ்தீரிகளிடத்தில் பந்து செய்வதனாலும் அளர்க்களிடத்தில் பந்துகையாடல்களோடு ஸதவாஸத்தினாலும் எவ்வளவு பந்தமும் வகுத்தமும் உண்டாகுமோ, அவ்வளவு பந்தமும் அவ்வளவு வகுத்தமும் மற்ற விஷயங்களில் பந்து செய்வதனால் உண்டாகாது. ஆகையால் அகந்தை அபாயமாய்த் துறக்க வேண்டும்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார் :—தாமரைக்கண்ணனே ! உன்னுடைய தயானத்தின் அங்கங்கள் எவையோ, மோகத்தில் இக்கசவுகையாயல் உன்னை எத்தகைய திவ்யமங்கள விஞ்ஞாந் துடன் தயாவிக்கவேண்டுமோ உன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் எத்தகையதோ, இவை யெல்லாவற்றோடுங்கூடிய தயானத்தை எனக்கு விசதமாய்ச் சொல்லவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார் :—மேடுபள்ளியில்வாற ஸகமான இடத்தில் பாப்பின் ஆணைத்தில் ஸாகமமாக உட்கார்த்து சரீரத்தை கோரக கெரித்துக் கைகளை மடிவில் வைத்துக் கங்களை மூக்கு துளியில் கிதுத்திப் பூசகம் ரோசகம் சூம்பகம் என்னும் காமத்திலாவது ரோசகம் பூசகம் சூம்பகம் என்னும் காமத்திலாவது பாரணவாழ்வின் ஸஞ்சார மார்க்கமாகிய இடை பிங்களை யென்னும் காடிகளின் தயாரங்களைச் சுத்தி செய்வவேண்டும். இத்தீயங்களை வேறு விஷயங்களில்

போகனொட்டாமல் அடக்கிக்கொண்டு மேல்மேல்
 பாணியாமல்களை அப்பலிக்கவேண்டும். ஒங்காரம்
 நஞ்சுதவத்திற் தாமரைத்தண்டன் னாக்போன்ற இத்தம
 யான ஓபாத காதத்துடன் இருப்பதாகவும், அந்த
 ஒங்காரம் பாணியாவுகிறார் மேல்மேல்பினதாகவும்,
 கீளவும் அது நஞ்சுதவத்திற் அடக்கினதாகவும்
 தயானிக்கவேண்டும். இங் க ள ம் பாணியான
 னத்தானத்துடன் ஒன்று னத்தவகலிதும் பத்துத்
 தடவகல் பாணியாமல்களை அப்பலிப்பாணியின்,
 ஒரு காதத்திற்குள் பாணியாகுகள் கெள்வனானவர்.
 சீர்த்தத்திற்குள் நஞ்சுதவகலம் கம்பு மேலாக அநோ
 முகமாய் னுடிக்கொண்டு தொக்குகின்றது. அது
 கலந்த எட்டு இதழ்க்கோடும் காயோடும் கம்பு
 கீழாய் முகம் மேலானதாகவும், அதிற் காவியின்
 னதீர்ப்பமண்டலம் சத்தாமண்டலம் அக்லிமண்டலம்
 இவைகள் ஒன் றி ன் மேல் ஒன்றிருப்பதாகவும்
 தயானிக்கவேண்டும். அந்த அக்லிமண்டலத்தினிட
 கில் தயானத்திற்கு அனுகூலமான மேல் சொந்தவிற
 ளன்னுதல திவ்யமங்களை கிச்சாநந்தை தயானிக்க
 வேண்டும். என்னுதல திவ்யமங்களை கிச்சாநந்த
 கதுப்பு சிதமுதலது. அதுகாரதம் வடிவில்
 தொத்தம். ஆகையால் பாணியானமாரிக்குக்கும், மத்தம்,
 அழகிய முகமும் கீண்டழகிய காள்கு புண்களும்
 மிகவும் அழகியவத்திலும் அழகிய கழுத்தம் அழகிய
 கபோலங்களும் அழகிய சென்முதலதும் அமைந்து
 ஒன்றிருப்போன்று ஒத்திருப்பவகள்ள கன்னபாகை
 கில் திகழ்கின்ற மகாருண்டலங்கள் இடப்பெற்றுப்
 பீதாய்பார் கெடுத்து மேகம்போல் கதுத்து ஸ்ரீவந்தம்
 ஸ்ரீவந்தாஸ்குமி இவைகளுக்கு இருப்பிடமாகிச் சங்கம்
 சங்கம் கதைபத்தம் எனவான இவைகளால் அமங்கா
 முத்துச் சிவம்பு தண்டைகளால் திகழ்கின்ற பாதங்களி
 யுதலதும் கொண்டுப மணிவின் ஒளிபோலி கூடியதும்
 பெரொலிவுடன் விளங்குகின்ற கீட்டம் வகையிற் அகா
 கான்மாரி தொன்மாரி இவைகள் அணித்திருப்பது

மாவீ' ஸர்வாங்கங்கூத்தாலும் ந்ருதயத்தித்ரு
 இனியதுமாவிருக்கும். மத்தும், திருமுகமும் திருக்
 கண்களும் அஞ்சு' ஸென்னிடிகுருக்கையால் விகவும்
 அழகாவிருக்கும்; மத்தும், அதிணுருமாமா
 விருக்கும். இத்தகையதான அத்த நிவ்யமங்களை
 மிக்ரதந்தைப் பாதம் முதல் கொல்லாமலாவில்
 னமந்த அங்கங்களிலும் மனத்தை னந்த
 னைத்துக்கொண்டு தவானஞ் செய்வதென்றும் இத்தி
 வங்களைச் சந்தாதிவிஷயங்களினின்றும் மனத்தினால்
 திருந்து ஸாதியைப்போன்ற புத்தியினால் அத்த
 கணமாபிற ருதிசையையும் ஸங்கற்பவிகற்பங்களாபிற
 கெட்டவழிகளில் போககொட்டாமல் தடுத்த
 கைதவத்துடன் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் கிளை
 பெறச் செய்வதென்றும். திருப்பாதம் முதல்
 திருமுகமாவிலுள்ள எல்லா அங்கங்களிலும்
 கிளைத்திருக்கிற அத்த மனத்தை இயூத்து ருபே
 அங்கத்தில் கிளைபெறச் செய்வதென்றும். மற்ற
 அங்கங்களைச் சித்திக்கலாகாது அழகிய புண்ணக
 அளமத்த திருமுகமண்டலத்தையே தவானிக்க
 வேண்டும். மேது விஷயங்களில் போககொட்டாமல்
 தடுத்தப்பெற்று அத்தத் திருமுகமண்டலத்தில் கிளை
 கின்றிருக்கிற மனத்தை அதினின்றும் இயூத்து
 ஆகாயம்போல் கிர்மலமாவிருப்பதும் அனவந்ததும்
 தோஷங்கள் தீண்டப்பெருததும் கல்யாண குணங்க
 ளென்றால் கிளைத்திருப்பதுமாகிய நிவ்யாதம் ன்
 ரூபத்தில் கிடைத்ததென்றும். என்னுடைய ன்ரூப
 ரூபங்களை அதுவைத்திப்பதில் கிளைசிந்து தவானஞ்
 செய்கிற தவானயாவது தவானத்தையாவது மற்ற
 எதையும் சித்திக்கலாகாது. முதலில் என்னுடைய
 நிவ்யாதம் ன்ரூபத்தை தவானிக்கும்பொழுது
 னமந்த ஆதிமாக்களுக்கும் அத்தாரத்மர்வான
 என்னிடத்தில் ஜீவாதம் ன்ரூபத்தையும், னூர்வாதி
 களின் ருளி திபம் முதலியவற்றின் ருளியில் கைக்
 திருப்பதுபோல், ஜீவாதமாவன்னிடத்தில் கைத்திருக்கிற

என்றனையும் தயாளிக்கவேண்டும். இங்ஙனம் தயாளிப் பாணியின் எண்ணிடத்தின் மனம் கிரீஸ்பெறப் பெறுவான். இங்ஙனம் இடைவழிகளால் தடைபடப்பெறாமல் தீவிர மாய் வளர்ந்து வருவிய்ற தயானத்தினும் எண்ணிடத்தின் மனத்தையே கிரீஸ்பெடுத்துவிட வேண்டிக்கு தேவநாதன் பரமம் ஸ்வதந்திராத்மபரமம் இவைகிதாவின் அழிந்து போம். பதினாறுவாறு அத்வாயம் முத்திந்நது.

{ பத்தியோகஞ்செய்யும் வேண்டிக்கு
 பாவத் தாபத்திலிரோதிகளான
 அனீமாதிவித்திகள் வித்திக்கும்
 விதத்தைக் கூறுதல். }

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:— பாரணவாயுவை வேன்று இந்திரியங்களை அடக்கி கிரீஸிற் ற மனமுடை வவனுக்கி எண்ணிடத்தின் மனத்தை கிரீஸிற்றுத்துகின்ற வேண்டிக்கு அனீமாதி வித்திகள் உண்டாகின்றன. (ஆயினும் அவற்றில் மனப்பற்று செய்யவாகாது. அவை பகவத் பார்ப்பதிக்கு விக்கங்குகளாம்.)

உத்தவர சொல்லுகிறார்:— அச்சதனே! எத்தகைய தாரணவிலும் வித்திகள் உண்டாகின்றன? அதை வித்திகள் வாகவ? அவை உண்டாகும் விதம்வாறு? கீ யோசனனுக்கு வித்திகளைக் கொடுப்பவனாகவால் அவற்றின் ஸ்வரூபம் எத்தகையதோ அதெல்லாம் உனக்கு என்னுதத் தெரியும்கவா? ஆகவால் அதை வேண்டாம் எனக்கு விதமாகச் செய்யவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:— எண்ணிடத்தின் மனத்தை கிரீஸிற்றுத்துகவாவிட தாரணபென்னும் வேகத்தின் ஸ்வரூபத்தை உன்னபடி அறிந்த பெரி வேர்கன் வித்திகள் பதினெட்டென்று சொல்லு

கிருபைகள். அவற்றில் எட்டு ஸீர்த்திகள் என்னையே
முதல பாயோஜனமாகவுடைவதை. மற்ற பத்து
ஸீர்த்திகளும் சப்தாதி விஷயங்களின் அனுபவத்தையே
முதல பாயோஜனமாகவுடைவதை மானகமாக மீனவும்
எண்ணாரத்தில் சூட்டினிதும். சரீரம் அனுபவநிகராகப்
பெறுகை அநிமைபென்னும் ஸீர்த்தி. எட்டுத்தர
வஸ்துக்களில் பாயோகெஞ்சுத் திறமையாம். சரீரம்
பெரிதானிகராகப்பெறுகை மதநிமைபென்னும் ஸீர்த்தி.
சரீரம் நேசான வஸ்துக்களைக்காட்டினும் நேசா
நிகராகை மதநிமைபென்னும் ஸீர்த்தி. எய்வத்தாரணிக
ஞாடக இரத்தியங்களிலும் ஐதழந்து அவதர் அனு
பவிக்கும் விஷயங்களோடு வஸ்பத்திக்கை பார்ப்தி
பென்னும் ஸீர்த்தி. (அத்தத்த இரத்தியங்களின்
அதிஷ்டான நேசநா ஸூத்திரமும் அத்தத்த
விஷயங்களோடு வஸ்பத்திக்கை பார்ப்திபென்னும்
ஸீர்த்தியாமென்று கிளர் சொல்லுகார்கள்.) இஹ
யோகத்தினுள்ளவையெல்லாம் பாயோகத்தினுள்ள
வையெல்லாம் விஷயங்களைப்பற்றின வ்யாபாரங்களில்
மேன்மைபுற்றிருக்கை பாயோகத்தினுள்ளும் ஸீர்த்தி
யாம். தனக்கும் சிதர்க்கும் எல்லா விஷயங்களிலும்
திறமையை உண்டாக்குகை சாரத்யமென்னும்
ஸீர்த்தியாம். சப்தாதிவிஷயங்களை அனுபவிக்கினும்
அவற்றில் பற்றில்லாமையென்தவமென்னும் ஸீர்த்தியாம்.
எந்த ஸூகத்தில் கிருப்பினெல்லாம் கருதாத்தி
திகளை யோகம் வஸ்பயார் முடிந்துவிடுமெனோ,
அத்தகைய சூகத்தந்தை அனுபவிக்கை பாயோகத்த
மென்னும் ஸீர்த்தியாம். கல்விதந்தை யுடைமையினி
இய்யெட்டு ஸீர்த்திகளும் என்னுடைவதை; த்வான
யோகம் கைகடைய யோகிக்ரு வஸ்பயானித்தந்தை
நிகராகும். எந்த நேசுத்தோடு யோகத்தை
அவனிக்கிருவே அந்த நேசுத்தில் சதை மடிப்பு
கையமர் பரி தானம் முதலியவை கிள்ளாம,
ஐரத்தினுள்ள எய்வத்தாரணிகஞாடக சப்தங்களி
யும் கேட்கை, ஐரத்தினுள்ள வஸ்துக்களை

வும் வாழ்ந்திருக்கிறா, என்ருப் போகவேண்டு
மென்று மனத்தில் கினைக்கொருவே அன்னிடத்தில்
அந்தக்ஷணமே தேவதந்தியைப் போகிறாக்கை,
கினைத்தபடி உருவங்களை எடுத்துக்கொள்ளை, மாண்
மடைந்த பிறகுமடைய சீராகவெளிப் பாவேடுக்கை,
கினைத்தபொழுது காணம் அடைகை, அப்பா
ன்தீரிகளோடு தேவதந்தைன் அனுபவிக்கும்
போகங்களைப் பெறுகை. கினைத்தபடி, எல்லாம்
வித்திருக்கை, தன்னுடைய ஆற்றலு என்னும் தடை
படாதிருக்கை ஆகிய இவை பத்தும் குணவித்திக
ளென்று உறப்படும். மற்றும், மருங்காகம் கிண்காகம்
சுழிகாகம் ஆகிய மூன்று காணதிகளையும் அறிகை,
மூலிக் கெயிற் முதலிய தவத்தவங்களைப் மருந்தாகை,
பிறகுமடைய சித்தம் சேஷுடை முதலியவற்றை கண்ணை
அறிகை, அக்கனி மருத்பன் மூலம் விஷம் இவை
முதலியவற்றை விதம்பனஞ் செய்கை, என்ரும்
தோக் கி யடைவாகை இவைகளும் போகதாரணத்தி
னும் கிளையும் வித்திகளென்று சொல்லுகிறார்கள்.
எந்த தாரணமாக எந்த வித்தி எப்படி உண்
டாருமோ அதைவெல்லாம் விவரித்துச் சொல்லு
கிறேன்; தெரிந்துகொள்ளாமாக. பூத ஸரூபங்களின்
சீராகவருமடைய என்னிடத்தில் வேறு விஷயங்களைக்
கணிசியாமல் அவ்வளவு மாந்தத்தையே விஷய
மாகக் கொண்டு மனத்தை கிண்கிண்துறையாகுவிச்,
என்னுடைய சீராகவெளி பூத ஸரூபங்களை
உபாவிக்கிற அயன் அணிமை மென்றுப் வித்திவைப்
பெறுவான். மற்றத் தத்தத்ததச் சீராகவருமடைய
பாறாத்மாவான என்னிடத்தில் வேறு விஷயங்களில்
செல்லாதபடி மனத்தை கிண்கிண்துறையாகுவிச்,
அயன் ஆகாகம் முதலிய பூதங்களுக்குத் தனித்
தனிமே உள்ள மனநிலைமைப் பெறுவான். பூதங்க
ளின் ஸரூபம் அவ்வளவுகளில் விவரித்திருக்கிற
என்னிடத்தில் மனத்தை கிண்கிண்துறத்தி கான் ஸரூபம்
காண்கவருவருகிறாக்கும் கிண்கிண்கை தயாவிப்பா

னின், அவன் மேசை மண்டங்களைக்காட்டிலும்
 மேசையிருக்கையாடு அனியைமென்றும்
 வித்தியைப் பெறுவான். மன்காசிக் மென்றும் அது
 காத்ததச் சரீரமாகவுடைய என்னிடத்தில்
 மனத்தை என்ரு சினைத்துத்தவானின், மனந்த
 ப்ரானிகளுடைய இத்தியங்கனிலும் அதிஷ்டானத்
 செய்த அவரவர் அனுபவிக்கும் விஷயங்களை அனுப
 விக்கையாடு ப்ராப்தியென்றும் வித்தியைப்
 பெறுவான். மன்களுக்கும் சாடு ஆதாரமாகிருப்பது
 போல் மனந்த கார்யங்களுக்கும் ஆதாரமாகிருப்
 பதும் ப்ராக்ருதின் கார்யமுமாயி மதுத்ததவந்ததச்
 சரீரமாகவுடைய என்னிடத்தில் மனத்தை சினை
 துத்துவானின் மனந்த விவாபாங்களுக்கும் உதய
 அதியும் அவத்திந்திய திதமையும் அனந்திருக்கை
 யாடு ப்ராகாசிய மென்றும் வித்தியைப் பெறுவான்.
 மன விவாபகனும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஸாரங்க
 னென்றெழும்பு விவாபாங்களுக்கு சிவாநகனும்
 காலத்ததச் சரீரமாகவுடையவனுமாயி என்
 னிடத்தில் மனத்தை சினைத்துத்துவானின், மனந்த
 தேதங்கனையும் மனந்த ஆத்தாக்கனையும் தூண்டு
 திதமயாடு சமத்த மென்றும் வித்தியைப் பெறு
 வான். தாகா ஸம்பவ ஸுஷுப்திகனென்றும் மூன்று
 அவயங்களைக் கட்டி இருக்கையாடு
 ஸரீரமென்று உறப்படுபெற பகிதத்த
 ஜீவாத்ம ஸ்ருபத்ததச் சரீரமாகவுடையவ
 னும் ஜீவாத்மாக்களுக்கு ப்ராப்யனும் ப்ராபகனும்
 ஆதானுமாகக் காரணனென்று பேர்பெற்றவ
 னும் ஷாட்ருண்ய பூர்ணனுமாயி என்னிடத்தில்
 மனத்தை சினைத்துத்துவானின் என்ருடொத்த
 தர்மமுடையனருள் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவித்
 திலும் அவத்திந் மனம் பத்ருகமயாடு வகித
 மென்றும் வித்தியைப் பெறுவான். கெட்ட நுணங்க
 னெனையும் தீண்டப்பெருதவனும் கல்யாணருணங்க
 னின் பெருமைமயம் ப்ரஹ்மமென்று பேர்பெற்றவனு

மாமிய என்னிடத்தில் பரிசுத்தமான மனத்தை
 கீழ்க்கிட்டுத்துவானாயின் விருப்பக்கொண்டதாம் மூடியும்
 படியான பரிமாசுத்தமென்றும் லீத்தியைப்
 பெறுவான். (சப்தாதி விஷயங்களைமே மூக்யப்ரியோ
 ஜனமாகவுடைய குணவித்திகளையும் அவதரித்திரு
 வாதனமான யோகதாசனைகளையும் சொல்லுகிறேன்;
 சேட்பாபாக.) உத்தமத்தவ க்ஷயமுடைய நம்மிடையாதக
 னுக்கையால் தர்மகலனும் ஸ்வேததரீபத்திற்று
 பாயுமாமிய என்னிடத்தில் மனத்தை கீழ்க்கிட்டுத்துவா
 னாயின், பரிதாபமும் மூதலிய அதுவகையான ஸர்மிசனி
 லின்னு கிடுபட்டு ஸ்வேதரூபத்தைப் பெறுவான்.
 ஆகாசம்போல் கிங்கமும் எங்கும் கிதைத்திருப்பது
 மான க்ஷயரூபத்தை யுடையவனும் பரமனவாயுடைச்
 சரீரமாகவுடையவனுமாமிய என்னிடத்தில் மனத்தி
 னுக் பரமனோஷத்தைச் செதிப்பானாயின், வேரு
 ளாதத்திலுள்ள பரானிகளுடைய பேச்சுக்களும்
 ஸ்பஷ்டமாகச் செகிப்படப் பெறுவான். (இது
 ளாஸ்தவனமென்றும் லீத்தியாம்). சகூலிகத்தியத்
 திற்று அநிஷ்டாதாவான ஸஞ்சனிடத்தில் சகூலங்
 களையும், சகூலங்லில் ஸஞ்சனையும் ஸம்பந்தித்
 திருப்பதாக ந்யானித்து அங்கிரண்டு ஸம்போகத்
 திலும் என்னை மனத்தினுக் ந்யானிப்பானாயின்,
 ஸஞ்சுமதர்சன மூடையனருடி ளாதத்திலுள்ள என்வா
 வத்தையும் எதிரில் இருப்பதுபோல் காண்பான். (இது
 ளாதர்சனமென்றும் லீத்தியாம்.) மனங்ங் என்
 னிடத்தில் ஸம்பந்தித்திருப்பதாகவும், நிரகு தேனும்
 ப்ரரண வர யு வேர டி ஸம்பந்தித்திருப்பதாகவும்
 ந்யானிப்பானாயின், இவனுடைய மனம் வங்குச்
 செல்லுமெனோ, அங்மனகில் அங்கு இவனுடைய
 தேனும் அநியோகத்தினும் செல்லும். (இது மனோ
 வேகமென்றும் லீத்தியாம்) மனத்தை என்னிடத்தில்
 கீழ்க்கிட்டுத்தி என்னையே ந்யானித்துக்கொண்டு
 வகுவானாயின், அந்த யோகபலத்தினுள் இவன்
 அத்தெந்த உருவத்தை எத்துக்கொள்ளவேண்டு

மென்று கிரும்புகிறோடு, அந்தந்த உருவத்தைப் பெறுவான். இது காமரூபமென்னும் கித்தியாம், யோகவித்தியுடையவன் சிறனுடைய சரீரத்திற் பாலேயெடுக்கவேண்டுமென்று கிரும்புகிறான். அந்தச் சரீரத்திற் தானிருப்பதாக தயாரிக்கவேண்டும். சிறந்தன தேறத்தகை விட்டு இந்தியைக் கொண்டும் மூக்கிய ப்ராணவாயுவோடும் கிளர்ச்சி வாயு மூக்கு சந்தரத்தினும் உள்சே தனமுதலுபொருளும், கண்டு ஒரு புஷ்பத்தினின்றும் பஞ்சுருகு புஷ்பத்திற்குப் போயதுபொருளும், சிறனுடைய சரீரத்திற் அனுபவமாகப் பாலேயெடுப்பான். (இது பாகாவப்பாசனமென்னும் கித்தி). யோகவித்தியுடையவன் மாணம் அடைய கிரும்புகிறானின், சூதிகாவும் மூலசாதாரணத்த அருத்திப் ப்ராணவாயுவை ஸ்ஞதயம் மாப்பு கண்டம் கிளர்ந்து ஆடுவ இந்த கந்தானங்களைக் காமமாக வேறேதச் செய்து பாற்றம் சந்தரத்தினும் பாப்பாற் றத்தை அடைத்து தேறத்தகைத் துறப்பான். (இது கந்தச்சந்தமான மென்னும் கித்தி.) தேயோத்யானம் மூதலிய இடத்திற் கிளைவாட கிரும்புகிறானின், என்னுடைய சரீரமாகவாய் என்னிடத்திற் இருக்கின்ற ஸதவத்தை தயாரிக்கவேண்டும். அங்கனம் கந்த ஸதவத்திற் கிளைந்த ஸதனுடைய அன்னவ ளுக்கு எதிரிற் தெய்வ மடக்கதையங்கள் கிளரத் துடன் வந்து சிப்பார்கள். (இது கரீடாணுதர்சன மென்னும் கித்தியாம்). யோகவித்தன் அப்பொழுது ஸக்கிதமாகப் புத்தியினும் ஸக்கெடுக்கிறோடு, அப் பொழுது ஸதம் ஸக்கெடுப்பனாக என்னிடத்திற் ஸதத்தை கிளைத்துக்கொள்ளின், அப்பொழுது அக் கிதமாகவே தான் ஸக்கெடுத்தது கிதமேறப்பெறு வாய், ஸர்வ கிளரகளும் கந்தச்சந்தானாகிய என் னுடைய தன்மையாவே கித்தியாதி சூனக்கிளை அடைந்த யோகவித்தன் அக்கிதவாதி சூனக்கிளை யுடைய என்னை தயாரிப்பானானின், எங்கும் தகையட நாட்டான். அதுனுடைய சூத்திரமும் கதியும்

என்னுடைய ஆத்திரையோடும் எதிபேராயும் எங்கும்
தடைபடா. என்னிடத்தில் பக்தி விளையப்பெறுகை
மால் பரிசுத்தமான மனமுடையவனும் என்னிடத்தில்
மனத்தை கீழ்க்கிறத்துவையாவிரை தாண்டியை அறிந்த
வனுமாவிய யோகலித்தனுக்கு என்னிடத்தில்
விளையும் பக்திவினுடைய மறவியைவிடும் மூன்று
காலங்களிலுமுள்ள மூன்றுக்களைப்பற்றின அறிவும்
அவற்றின் மூன்று மானங்களைப்பற்றின அறிவும்
உண்டாகின்றன. என்னையே நம்பாவிக்கும் தன்மைய
னுன யோகலித்தனுடைய சரீரம் பக்தியோக
மயமானவமால் அது அக்ஷி முதலியவைகளால்
என்னிதமான கெடுதிலையும் அடையாது. பின்னியோ
யென்றும், அங்கக்ஷி முதலியவைகளே அவனுடைய
சரீர எம்பந்தத்தினும் தம்முடைய சக்திகள் தடை
படப்பெறும். ஏனென்றும், அவன் என்னிடத்தில்
பக்தியோகம் செய்கவமால் சாதாரண மனமுடைய
வன், ஆகையால் அவனுக்கு அகைய என்னிதமான
கெடுதிலையும் செய்ய வல்லவை யாகமாட்டா. இவ
னுக்குக்கனாக்கு இவற்றினும் ஏதேனும் கெடுதி
உண்டாகுமோ? அங்கனயே இறுவுமென்றுணர்க.
ஸ்ரீபதனம் அந்தாம் இவைகளால் அங்கக்கிப்ப
பட்டவைகளும் நவஜம் குடை விடுதி முதலிய அடை
யான்களுடையவைகளையாவிய என்னுடைய அவதா
ரங்களையும் மத்துமுள்ள மூர்வமான கிழிதிகளையும்
நயானஞ் செய்வானுரின், அவன் எங்கும் தோங்கி
யடைவாதிருப்பான். இங்ஙனம் சொல்லப்பட்ட யோக
தாண்டியால் என்னை உபாவிக்கும் யோகிக்கு மூன்
சொன்ன மயந்த வித்திகளும் தானே உண்டாகும்.
1 அந்தரித்திரமமான மனத்தை நென்றவனும
கெனிகித்திரமனை அடக்கியவர்பவனும்
பாரணநாமனை இவற்றையனும் இடைவிடாமல் என்
னிடத்தில் மனத்தை கீழ்க்கிறத்துவையுமாவிய மூன்றிய

ஸூத்திர எந்த ஸீர்த்திகான் கெடக்க அரிதாரும்!
 என்னை உபாஸிக்கவாசிற உத்தமமான யோகத்தை
 அனுஷ்டிக்கின்ற யோகிக்கு ஸீர்த்திகனென்றாம் தானே
 உண்டாவின்றவனாவியுள் அவத்திற் மனப்பந்து
 செய்வதாகாது. என்னென்றும், இந்த ஸீர்த்திகனென்றாம்
 யோகத்தைத் தடுத்து மீளவும் எம்மாரத்திற்
 மூட்டுவாக்கவாசல் மிக்னங்கென்றுசொல்லுகிறார்கள்.
 எந்த உபாஸிதவாசல் என்னை அடைவ முயற்சி
 செய்கிறோடு, அத்தகைய உபாஸனத்திற்கு இவைய
 காலவியம்பத்தை விதிக்கும், செப்ராஸிதனுக்குச்
 சில ஸீர்த்திகள் பிறையோடு கடனே உண்டாகின்றன.
 தேவதைகளுக்குச் சில ஸீர்த்திகள் தானே உண்டா
 கின்றனவல்லவா. மற்றும், மீன்களுக்கு ஜாஸ்தம்பன
 மும் பசுக்களுக்கு ஆகாயத்திற் திரியுத்தன்மையும்
 உண்டாகிறுக்கின்றனவல்லவா. சில ஸீர்த்திகள் ஓஷதிக
 னாதும், சில ஸீர்த்திகள் தவத்தினாலும், சில
 ஸீர்த்திகள் மந்தரத்தினாலும் உண்டாகின்றன.
 இவ்வனம் மந்தரத்திகளால் உண்டாகக்கூடிய
 ஸீர்த்திகள் எவ்வளவு உண்டோ, அவ்வளவு ஸீர்த்திகளை
 வும் யோகத்தினால் அடைகின்றனர். ஆகையால்
 ஜன்மம் ஓஷதி தவம் மந்தரம் மூதலிய மந்தவதை
 னால் யோகஸீர்த்தியைக் கைவிடவாகாது.
 (தேவாதி ஜன்மம் மூதலியவை கேளுவாசின், அப்
 பொழுது அத்தத்த ஸீர்த்திகள் ஸுகமாக கோக்
 கூடியவைகளே யென்று அந்த தேவாதி ஜன்மம்
 மூதலியவத்தைப் பெறுவதற்கு யோகத்தை
 உபயோகிக்கவாகாது. எமந்தத்தனிய கான் எமந்த
 ஸீர்த்திகளையும் கொடுப்பவனுள் அவத்திற்கு மி
 னாதுகனுமா மிருப்பவன். கான் ஸீர்த்திகளுக்கு
 மாந்தமே இத்தகையனென்பதில்லை. என்னையோ
 யென்றும், கைவல்யமென்று சொல்லப்படுகிற
 ஆத்மாவைப்பற்றித் தனதானவான ஆத்மோபாஸன
 மாவிற எவர்க்கவத்திற்கும் என்னை அடைவதற்குக்
 காரணமான என்னுடைய உபாஸனமாவிற யோகத்

திற்கும் பாத்மவாதிதன் அறுப்திக்கு வந்தாதி
 ரூபமான தர்மத்திற்கும் காணே நேதுவும்
 பாதர்த்தகனும் சேஷியுமாவிரும்பவன். காண் ணமந்த
 ஜீவாத்மாவகனாக்ரு அந்தார்த்தனயும் அந்தர்பாபியுமா
 விரும்பவன். ஆத்மாவகனாக்ரு அந்தார்த்தநா
 விரும்பவகவிரும்ப அனாகுதபவனாக்ருபெனென்று
 சங்கிக்கலாகாது. உன்னே விபாதித்திருப்பதுபோல்
 வெளியிலும் விபாதித்திருப்பவன். ஆகையால் எனக்கு
 என்கும் மறைவு கிடையாது. ஆகாரம் முதலிய
 பூதங்கள் தோன்றுபவாதி பூதங்களில் உள்ளும்
 புறமும் விபாதித்திருப்பதுபோல், காணும் ணமந்த
 பூதங்களிலும் உள்ளும் புறமும் விபாதித்திருப்பவன்.
 பதினெந்தாவது அந்நாயம் முற்றிற்று.

—♦— விபுதிபொருத்தம் உறுதல். —♦—

உத்தமர் சொன்னாருருர்:—அகிருஷ்ண! ஒன்றான
 பாபநாயம் சீமே. ஆதியாதவீனமாதவனாகையால்
 சீமே ஸர்வகாரணன். உனக்குக் கர்மவாதெ மறைவு
 கிடையாது. மத்தம், சீ உள்ளும் புறமும் விபாதித்
 திருப்பவன். ஆகையால் ணமந்த பதார்த்தங்களுக்
 கும் மோகத்திற்கு வேண்டிய அநிகைக் கொடுத்து
 ஆத்மோஜ்ஜீவனத்தை விளைப்பவனும், ணம்னாத்தில்
 அன்மவத்திற்கு வேண்டிய அபேகாதிதம் கவிசுக்
 கொடுத்து காழிப்பவனும் ஹ்மனாஸிவிரும்ப விபரீ
 தங்களைச் செய்து முடியப் பார்க்கிற ஆத்மாவகனாக்ரு
 அந்த விபரீதவாஸினை மாறவேண்டுமென்று பாக்குதி
 கில் மறைத்துவைக்கலாகாநெ பாத்மவத்ததை
 கடத்துபவனும் அன்மனம் அனாநிகாமம் பாக்குதிகில்
 மனாஸிவி அனாத்கர்பாய்க் கிடக்கிற ஆத்மாவகன்
 உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் திருவுள்ளத்தில் அவர்க
 ளுக்குக் காணகவேயாக்வினக் கொடுக்கலாகாநெ

ஸ்ருஷ்டமாய் பண்ணுதலையும் சீயே. (ஸமந்த
ப்ராணிகளுக்கும் ஸ்ருஷ்ட ஸ்திதி ஸம்ஸாரங்களும்
மோகனமும் உன்னிடத்தினின்றே உண்டாகின்றன.)
மேன்மையும் த.ர ம் ன ம ய ம் உன்ன ஸமந்த
பூதங்களிலும் சீ அமைத்திருக்கின்றனை. ஆதி ந ம்
அந்தமைய உன்னை இத்தீயங்களினை வெள்ளமுடையாத
ஸூடர்கள் வகுத்தியும் அதிய வல்லாகமாட்டார்கள்.
ஷாட்ருன்ய பூர்ணயே! வேதாந்தங்களினை அறிந்த
பெரிபோர்கள் உன்னை உள்ளபடி அறிந்து உபாஸித்
திருக்கள். உன்னை எக்தெத்த வந்துக்களில் உபாஸித்
தாள் பக்தி ணாப்பெற்று யோச ணித்தியைப் பெறு
வார்களோ அதை எனக்கு விவரித்தல் சொல்ல
வேண்டும். ஸமந்த ப்ராணிகளுடைய ஸத்தையும்
உன்ன தீமையிருக்கின்றது. சீ ஸமந்தபூதங்களிலும்
அத்தாந்தமாவிரும்பவன். சீ ஸமந்த பூதங்களிலும்
தெரியாமல் மறைத்து வந்திருக்கின்றனை. சீ வல்லா
ஸத்தையும் ஓரே ஸமயத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனை.
ப்ராணிகள் உன்னுடைய மானவயிரும் மதியவங்கி
உன்னை அறிகிறதில்லை. [சீ மனுஷ்யர்களுக்குள் ஒரு
மனுஷ்யன்போல் மறைத்து திரிகின்றனை. ஆகையால்
சிகர் உன்னுடைய மானவயிரும் மதியவங்கி உன்னை
அறிகிறதில்லை. இம்மளவு மார்தாத்திலும் சீ ஸாதாரண
மனுஷ்யளுக்கமாட்டாய். உன்னுடைய பாதாத்மதம்
இதற்கு மாருது) அனவந்த ஐயவ்ரமுடையவனே!
பூம் ஆகாயம் பாதாசம் திசைகள் இவைகளில்
உன்னுடைய அம்சத்திலும் மேன்மை பெறுப்படி.
செய்யப்பட்ட உன் விபூதிகள் எம்மளவு உண்டோ,
அனந்தை வெல்லாம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.
புன்மதீர்த்தங்களுக்குக்கெல்லாம் இருப்பிடமற்ற உன்
பாதாசத்தங்களினை ணாக்குகிறேன். எனக்கு அருள்
புரியவேண்டும்.

ஸ்ரீபாதனம் சொல்லுகிறான் :—**உ க ள் ி தேட்
பார்களில் தெந்தவனே! கு கு டை த் தி ர த் தி க்**

சத்தஞ்சனோடு யுத்தஞ் செய்வகிலும்புறே அர்ஜுனன்
இதே சேவ்விவை இவ்வணமே என்னைத் கேட்டான்.
அவன் இவ்வணம் கேட்பதற்கு என்ன பாணத்தி
யென்றும் சொல்லுகிறேன்; கேள். அவன் யுத்த
பூமியில் யுத்தத்திற்கு ஈக்திரும்பவர்களைப்போனாரும்
தனக்கு பந்துக்களும் பூத்பாகனாமிருப்பதையும்
அவர்களைத் தான் கதிப்பது கேவல சாஸ்யத்திற்
காகவே யாகையால் அது நம்மத்தினின்று கருவின
தென்பதையும் ஆனதுபற்றியே சித்ததைக்கிட
யென்றும் சினைத்து 'கான் அடி.கடுமன், இவன் அடி
படுகெடவன்' என்னும் பாகனாகுத புத்தியுடைவயனாகி
அந்த யுத்தமூலச்சிவிலினைது மீண்டு சின்னும். அப்
பொழுது காண்குத்திகளான அவனை அதிவுலாட்டி சினை
கிறுத்த. அவன் யுத்தாரம்பத்தில் உளவியப்போனவே
'பகையானே! உன் கிபூதிகளை காண்கு கியரித்துச்
சொல்லவேண்டும்' எனது கிளகிருள் உத்தவனே!
[அர்ஜுனனியப்போன்ற கதிவுன்னவன் கற்றெருகன்
இக்கி. சீயும் அவனியப்போல் கிளகிளையாகையால் சி
செவ்வி கேட்பயாகனில் கிழத்தவனென்பதில் ஈக்தேதா
மென்! உன் செவ்கிக்கு காண கிளவுக் கத்தோடியும்
அவடந்து கதுகொழி உதுகெதன்; கேட்பாயானே].
கான் இத்தப் பூதங்களுக்கெல்லாம் அந்தாரத்தாயா
கிருப்பவன். இவத்திற்கு கன்பனும் பாபுவுக் கானே.
ஆகையால் எம்கந்த பூதங்களும் கானே. இவத்தின்
ன்னுட்டி கத்திதி எமனாரங்களை கடத்துகெதனும்
கானே. கெத்த கதிவுகடவயர்களுகடவ கதிவுக்
கானே. அனத்தவங்களை கினைப்பவர்களுக்கும் கானன்
கான். கத்தவாதி குணங்கையில் எய்வாயன்னத கான்.
குணமுள்ள கத்துகின் குணங்களுக்கும் கது
வயபாயவத்ததான குணமோ அது கான். கத்தவாதி
குணங்கன் கெவித்தோன்றப் பெற்றவகளுக்கும்
மூதன்மைபான கதவத்ததன் கான். பெருமைவுள்ள
கத்துக்களின் பெருமை யென்னும் குணம் கானே.
காலிக்கும கத்துக்களுக்கும் கிளவுக் காலிக்குமகான

ஜீவாத்மாவான், வசுத்தியும் செவ்வமுடிவாதகங்களுக்
 குள் முதற்கமவான மனம் காணே. தேவதகங்களுக்
 குள் ப்ரத்மதேவன் காண். மத்தர்கங்களுக்குள்
 ப்ரத்மதேவன் காண். மத்தர்கங்களுக்குள் அகா
 உகா உகாவன்செவ்வும் ஸந்தகாத்களைமுடய
 பாணயம் காண். அகாத்கங்களுக்குள் அகாதம் காண்.
 சத்தன்மங்கங்களுக்குள் காவத்தியென்னும் சத்தன்ம
 காண். மமந்த தேவதகங்களுக்கும் இத்தான் காண்.
 மவங்கங்களுக்கும் ஸ்வயவாஸன் காண். ஆதித்யர்களுக்
 குள் காண் விஷ்ணு. குத்தர்கங்களுக்கும் காண்
 கீனோபதிதன். ப்ரத்மரீஷிகங்களுக்கும் காண் ப்ரூது.
 சாஸிரீஷிகங்களுக்கும் காண் ம்வாயம்புமயது. தேவ
 ரீஷிகங்களுக்கும் காண் காதன் பகக்கங்களுக்கும் காண்
 காமதேனு. வித்தேயவர்கங்களுக்கும் விஷயம்
 உபாவிக்கத்தருத்த கடுமன் காண். பகதிகங்களுக்
 குள் சித்த கருடன் காண். எவ ப்ரஜாபதிகங்களுக்கும் தகடன்
 காண். பித்ருக்கங்களுக்கும் காண் அப்யமன். உத்தவனே!
 அமுவர்கங்களுக்கும் ஸ்ரீஷ்டருவிய ப்ரத்மகாதன்
 கானேவென்னுளர்வாயாக. ககாத்கங்களுக்கும் ஒஷிதி
 கங்களுக்கும் ப்ரபுவாகிய ஸோமன் காண். வக
 டாககாஸ்கங்களுக்கும் குபேசன் காண். கடுஜத்தர்கங்களுக்
 குள் ஸ்ராவதம் காண். ஜகஜ்ஜகஜ்ஜகங்களுக்கு ப்ரபுவாகிய
 வசுணன் காண். ஒஷியுடன் வினங்கும் யன்னுக்கங்க
 ளுள் ஸ்ரீரீவன் கானேவென்றீ. மதுஷ்யர்கங்க
 ளுள் மன்னவன் காண். குடுமகங்களுக்கும் உத்தவன்
 ம்வயன்செவ்வும் குடுமக காண். ஸோமங்கங்களுக்கும்
 ம்வயன் காண். தண்டனை செவ்வியர்கங்களுக்கும்
 ப்ரதான ஸுன மமன் காண். குருதரீஸப் பாய்புக
 லீக் தலைமவன்ன வானுடு காண். பந்தரீஸப் பாய்புக
 லீக் சித்த ஆதிசேஷன் காண். க்ருதம்ருகங்களுக்
 குள் லீக்ஸம் காண். ப்ரத்மசர்வாதி ஆஸ்ரமங்களுக்
 குள் ஸக்கிரவாஸாஸ்யம் காண். தேவஜகந்தவனே!
 ப்ரத்மஸூதி வர்ணங்கங்களுக்கும் முதற்கமவான
 ப்ரத்மன வர்ணம் காண். ப்ரவஸிக்கும்படியான

புன்பதிர்ந்ததங்களுக்கும் கங்கை கான். தேங்கும்
 ஐயுள்ள புன்பதிர்ந்ததங்களுக்கும் ஐயுந்தாம் கான்.
 ஆயுதங்களுக்கும் தனுய்ணம் கான். கிணாலிகளுக்
 கும் தீபிபா ஸந்தாபஞ்செய்த குதான் கான். மான
 வதானங்களுக்கும் நெத்த மேருபங்கதம் கான்.
 பாவேசிக்ஞாநபாத இடங்களுக்கும் நெத்த நமிமயத்
 பர்வதம் கான். மாகங்களுக்கும் கான் அசா மான்.
 ஓஷதிகளுக்கும் கான் யயம். புரோதமிதங்களுக்கும்
 நெத்த ஸநிஷ்ட்டர் கான். வேதார்த்த கிஷ்ட்டிகளுக்
 கும் நெத்த ப்ருஹம்பதி கான். வேருபதி களுக்
 கும் தேவவேருபதியாவிய ஸுப்ரஹ்மயன்யன் கான்.
 ஸன்மார்க்க பாவர்த்தகர்களில் நெத்த மஹாஹ
 பாவருபிய ப்ரஹ்மதேவன் கான். வஜ்ருங்களுக்கும்
 நெத்த ப்ரஹ்மவஜ்ரும் கான். வசதங்களுக்கும்
 ஆயுய்ண ஸென்னும் வசதம் கான். சுத்தியை
 கீரிக்ரும் வந்துக்களுக்கும் கர்த்து ஆக்ஸி ஸரீர்யன்
 ஐயம் ஆகாசம் ஆகிய இப்பஞ்ச பூத ஸ்வரூபருபிய
 காவே கிகவும் கிணாலமன். எட்டு வகையான
 யோகங்களுக்கும் ஸைந்திரென்னும் யோகம் கான்.
 ஐதிக் கிசுரம்புறவாகளுக்கு ஜயோபாயமாகிய
 ஆரோகிணென்னும் ரீதி கான். கியோகம் முதலிய
 நிறமங்களுக்கும் 'இது ஆத்மா' இது ஆதமாயன்' ல்
 லன்னும் கியோகத்தாத கிணக்கமக்க ஆரவிசுநிபி
 யென்னும் கித்தை கான் காவதி வாதஞ்செய்துக்
 தார்க்கிகாதிசுருகடய கிண்கம் கான். ஸ்திரிகளுக்
 கும் ஸ்வசாயம்புல மனுயின் பார்வையாகிய சதருபை
 கான். புருஷர்களுக்கும் கான் ஸ்வசாயம்புலமது மூலீ
 வர்களுக்கும் நெப்புற்று பதர்வாசீரகத்தில் வானஞ்
 செய்கிற வாகாயணம் காவே. ஜிதேத்திரியர்களுக்
 கும் தரிசமயுள்ள ஸைத்ருமாயன் கான். தர்மங்களுக்
 கும் நெத்த ஸக்கியான தர்மம் கான். கேடமங்களுக்
 கும் நெத்த ஆத்மஸ்வரூபா ஹுனந்தானமென்னும்
 கேடமம் கான். குதம்யங்களுக்கும் நெத்த கன்
 வார்த்ததயும் ஓன்னும் பேசாமையாதெ மென்னரும்

காரணம், ¹ இரட்டைகளுக்குள் முதன்மையான பாதம்
தேவன் கான். ஊக்கம் தவறுதலில்வாதவைகளுக்குள்
தெத்த ஸம்வத்யான் கான். குறுக்களுக்குள் கைதா
ணைகால்கள் உதய மனத்தருது கான். மாதங்களுக்
குள் ² மாதங்களுக்கி. மாதம் கான். கைத்தாங்களுக்குள்
அநிலித்தென்றெ கைத்தாம் கான். அகங்களுக்குள்
கான் கருதயகம். ஸுமகங்காதிசைப் பொதுக்குச்
தீர்க்களுக்குள் தெத்த அநிலிதமும் தேவனமும் கான்.
வேதங்களைப்பிசித்தவர்களுக்குள் தெத்தவ்யான்கான்
தீர்க்கதர்களுக்குள் ஸலிக்குமபுத்தியுடைய ககா
சாய்க்கான். இதுகுறுகின்களுடையவர்களுக்குள்
கான் கான்-தேவன். பகவத்பக்தர்களுக்குள் தெத்த
உத்தவனென்னும் பெருகுடைய கீ கானே. கிம்
புருஷர்களுக்குள் கான் ஸுனுமான். கிதவாதர்களுக்
குள் கான் ஸுநாசனன். சத்யங்களுக்குள்
கான் பத்மகாகம். அழகிய கங்குலங்களுக்குள் கான்
பத்மகோசம். தருண ஜாதிகளுக்குள் கான் ருசம்.
புரோடாசம் முதலிய ஸுமின்ஸுங்களுக்குள் கான்
பகவின்செம். பணம்ணம்பாதிக்கும் ஸுபத்சிபுடையவர்க
ளுக்கு கருதே பணம் முதலிய ஸம்பத்து கானே.
ஸுநாதிதெவர்கள் ³ சாஸுசெவ்று கானே ஸுமிப்பே
னெனது கடத்தும் ஆச்சனம் கானே. பொதுமை
அன்னவர்கலின் பொதுமை கானே. ஸத்தவருணம்
தலையெடுத்தவர்களுடைய ஸத்தவருணம் கானே.
இத்தரிய பகஸுடையவர்களுடைய இத்தரிய பகஸும்
தாசன ஸாமர்த்ய முண்டையவர்களுடைய தாசன

1. இரட்டை—குறுக் பென்னுமான விதனம். இந்த பாதா
பதிபிணுடைய தேனம் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிய, அவத்தினிற்
குறுக் பென்னுமான விதனம் உண்டாயிற்றுமையான அயனே
முக்கவான விதனமென்று உதப்பட்டான்.

2. மாதங்கி மாதம்.

3. கோசம்.

னாமர்த்யமும், சரீர பரமுதமாயமர்த்யமாய சரீர பரமமும் வரணை. பாகவதர்கன் அனுஷ்டித்திர பாகுச ராத் காமங்கனென்றும் வரணை. மதம்மயவதாரம் மூதம் கருஷ்ணவதாரம் மகாவிதூன்ன மூன்பறு அக தாரங்கருக்கும் வரணமும் மர்மகாரணமுமாய வரணை குமார்த்திவென்றோ அம்மூர்த்திகாரணை. கந்தர் மர்களுக்கும் வரண மிம்மயவமம். அப்பலா மடக்கதயர் கருகருள் பூர்வத்திவென்றும் அப்பலாமடக்கதாரன். பர்வதங்கருக்குள்ள அகசாரமம் சிவோகிந்திருக்கும் தன்மைகாம். பூயிக்குள்ள கந்தருணம் வான். ஜகத்தித் துள்ள மர்மகாரணமான வர்மென்றும் குணம் வரணை. தேஜஸ்கூட வந்துக்கவிர் மெந்த அக்ஷரின் தேஜஸ்கூட வரணை. மருள்வன் சந்தான் கருத்தார் இயத்தின் மூயிவும் வரணை. ஜகாதத்தித்ரு அனா தாரண குணமான சப்தமும் வரணை. (ஆரோகு சொல்லி வெள்? இந்திரியங்கருக்கு விஷயமானவைக லில் சித்தத்தை எவ்வெவையுண்டோ அவையெல்லாம் வரணை.) ப்ராந்மண குமத்தித்ரு கன்மயசெப்பவர்க ளுக்கும் மெந்த பரிசுக்கார்த்தி வான். மீரர்களுக் குள் சித்தத்த அர்ஜுனன் வான். பூதங்கருகூட மருஷ்டி ம்மிதி ம்மதுவாரங்கனென்றும் வரணை. பாதம் வர்க்கு பாடி பாணி உபஸ்தங்கனென்றெ ஐயகவயான கர்மெந்திரியங்கலின் விவாபாசங்களாயி வகூட பீபக் மனோதன்னர்க்கம் உபாதாரம் ஆகத்தம் வன்மித இவை கவந்தும், உடல் கன் வர்க்கு வரண மூக்கு வன்மித ஐயகவயான ஜ்ஞானேந்திரியங்கலின் விவாபாசங்களான வாதம் பர்கவ கவன கேள்வி மோகுதம் ஆயிவ இவை கவந்தும், வரணை. ம்மந்த இத்திரியங்கருக்கும் அத்தத்த சத்திவைக் கொடுத்தி து உடத்துமெயன் வரணை. பூமி வரண ஆகாசம் ஜலம் தேஜஸ்கூட வன்மும் இப்பஞ்ச பூதங்களும் வரணை. ம்மமும், அநுமங்காரம் ம்மந்தது அநுமங்காரத்தின் விக்குதிகளாயிவ பதினெரு இத்திரியங்கள் தேதன ம்மய்டி. அசேதனம்மய்டி. அசேதனம்மய்டியின்

குணங்களான ஸத்வஜன்மம்ஸ்கம் இவற்றை
 யென்றும் கடத்த ஸுத்தாந்மம்ஸ்யபம் இவையென்றும்
 ானே. ான் இத்தத்தவங்கள் மாதாமேயங்கேன்,
 இவற்றில் ஸம்க்ஸயமுத இவற்றை வகைப்படுத்திப்படி
 அநிகையும் இவற்றின் ஸ்வரூபம்ஸ்பாஸங்களை உள்ள
 படி கிச்சரித்தநிகையும் ானே. ஸம்ஸ்தவம் ஹக்கனாக்
 தும் உள்ளே புருஷ சிவமித்துக்கொண்டிருப்பவ
 னும் ஜீவஸ்வரூபனும் ஸத்வாதிருண ஸ்வரூபனும்
 ஸம்ஷ்டி கிவ்ஷ்டி ரூபமாகும் ஸ்வகார்வ ஸ்வரூபமாகு
 மூன் அசேதனத்தாய் ஸ்வரூபனுமாகிய என்னை
 யொழிய எங்கும் எந்த ஸம்ஸுதக்கும் ஸத்தையே
 கிடையாது. ஸ்வதீருணும் காற ஸ்வரூபனுமாகிய
 ான் பூமிதிருள்ள பரமானுக்களை எண்ணினும்
 எண்ணுவேன். கோடி கோடியாக அண்டங்களைப்
 படைக்கிற ான் அன்வண்டங்களைத்தான் என்விபூதிக
 ளைக் கணக்கிட்டிச் சொன்னமுடியாது. (ான் படைத்த
 அண்டங்களுக்கே எண்ணிக்கை இல்லை. அவற்றி
 னுள்ள விபூதிகளை எண்ணும் எண்ணமுடியும்?)
 தேஜஸ்ஸு ாக்தி தீர்த்தி னுர்வாயம் நற்குண த்வாகம்
 ஸைந்தத்தாய் பாக்யம் வீர்வம் போதுமை வஸ்துக்க
 ளின் ஸ்வரூப ஸ்வபாஸங்களை உள்ளபடி அநிகை
 திருமந்தாய் ஸ்விதாநிதய்களை ஆராய்கை இவை
 யென்றாமாறு இவற்றின் ஸ்வரூபம் எதேனு
 மொன்றாது எங்கிடத்தின் இருக்கெதிரா அது
 யென்றும் என்னுடைய அம்சமேயாம். இவ்வனம்
 என்னுடைய விபூதி-ஸ்யென்றும் உனக்குச் சுருக்க
 மாகச் சொன்னேன். இப்பதார்த்தங்களைக்கொம்
 என்னுடைய ஸம்ஸ்கப் மாதார்த்தினும் உண்டானவை
 யென்று வேதங்கள் உள்ளபடி கிரகித்துச் சொன்னு
 கின்றன. கெட்ட கிஷயங்களைப் பேசுவதிலின்றி
 யாக்கையும், கெட்ட கிஷயங்களை த்வாணிப்பதிலின்றி
 மனத்தையும் அடக்குவாயாக. கெட்ட ஆறாசங்களைத்
 துறந்து சுத்தமான ஆறாசங்களை உட்கொள்வத
 னும் பூசம் சோசம் சூபகம் சூதலிய உபாயம்

அ-அ.]

சொந்தமே

049

னாலும் ப்ராணதானமும் இவ்நீயங்களையும்
கூடாதினப்படுத்திகேண்டும். அபாயங்களில் ப்ராணத்
திக்கொகாதென்றும் அத்வைதாவதத்துடன் தன்னைத்
தானே ஆடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் இவற்றை
மெய்களம் ஆடக்க விழுதிகளோடேயுள்ள வன்னை
உபாஸிப்பாயாவின், மீனவும் வம்சா மாக்கத்திற்று
கி ஆனாக மாட்டாம். வன்சாவற்றையும் துறந்த
துறன்பாறிலும் காக்கையும் ஊதந்தையும் புத்தியிலும்
கள்ளு சிவமீத்துக்கொண்டு போகானுதின், அகன்
சொல்லும் மாதம் தடம் தானம் இவைமெய்களம் ப்ராண
மண் ளுடத்தில் கடுத்த ஜகம்போல் கருகப்போம்.
ஆகையால் வன்னைவே ருக்மணாகப்பற்றி மணம் காக்கு
ப்ராணன் இவைகளை கண்ணிடத்தில் பக்தியோடு
கடிய புத்தியிலும் ஆடக்குளானுதின். அகனுக்கு
அதனும் கொடுக்காமையென்பதும் சிந்தனேதிறத்
போகவே. பதினாறுவது அத்வைதம் முத்திற்று.

◆◆◆பதினாறுவதுவன்னை மிவமீத்தம் உதறம்.◆◆◆

உ த த வ ி சொத்துவிருத் :—இவ்வுலகத்திலுள்ள
வானளும் தங்கள் தங்கள் வர்ணங்களுக்கும்
ஆர்வமங்களுக்கும் உரிய தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்
கொண்டு கண்ணிடத்தில் பக்தி செய்கையாதே
தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களாவின் உன்னைப் பெறு
காக்கென்று கி கொழித்தனை. தாமதாக்கண்ணனே!
வர்ணங்களுக்கும் ஆர்வமங்களுக்கும் வ த் ப ட்
தர்மங்கள் எனவ. அவற்றை எப்படி அனுஷ்டித்தால்
கண்ணிடத்தில் பக்தி உண்டாகும்? அதைமெய்களம்
வைக்குச் சொல்லவேண்டும். தவாயாதாவே! ப்ராண!
ருன்பு கி தர்மம் ஸ்ரீயாய் ப்ராணதேவனுக்கும்
ஊகாதிசுளுக்கும் மேலான தர்மத்தை உபதேசித்
தனை. சத்ருக்களை ஆழிப்பவனே! இப்பொழுதகத்து

செய்தவர்களுடைய கருவியால் முன்பு சீ உபதேசித்த அந்த தர்மம் மனுஷ்ய நோகத்தில் பெரும்பாலும் எழவில்லையாம். விதிவின்னமாய்கிடந்து. அந்தகனோ! ஆகையால் அந்த தர்மத்தை உபதேசிப்பவனாகும் அந்த அனுஷ்டிப்பவனாகும் பாதுகாப்பவனாகும் உன்னைப் பொழிய நன்றெனுகனாகும் இங்ஙனம். எம்மிடத்தில் விதம்பகனென்பார் நூத்திகெரிந்து விளங்குகின்றனவோ, அந்தகனைய பாற்றம் வையரிதும் இதை தர்மத்தை உபதேசிப்பவனாகும் அனுஷ்டிப்பவனாகும் பாதுகாப்பவனாகும் இவ்வாறு. மனுஷ்யகனோ! அனுஷ்டிக்கவும் பாதுகாக்கவும் உபதேசிக்கவும் வந்தவனுடைய இப்புகண்டலத்தை விடப்போகையில் விதிவின்னமான இந்த தர்மத்தை எவன் உபதேசிக்கப்போகினான்? எனனாகும் இங்ஙனம். ஆகையால் சீ உபதேசிக்கவேண்டும். ஸ்வதர்மங்களைவும் அநிந்தனோ! ப்ரஜ் அந்தகனம் அனுஷ்டிக்கவும் பாதுகாக்கவும் உபதேசிக்கவும் வந்தவனுடைய பக்தியோகமாதே தர்மம் எவ்வெயர்க்கு என்வெய்ப்படி. ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ அததெய்வநாம் அப்படியே உபதேசிப்பவாக.

ஸ்ரீபகவதர் சொல்லுகிறார்:—இவ்வளும் தர்மத்தின் கீழ் முடியாமை உத்தமரின் விளம்பெற்ற அந்த ஸ்ரீகுருவின் பகவான் ஸ்தோதரமும் அதட்டி மனுஷ்யர்களின் சேவத்திற்காக ஸ்ரீதன தர்மங்களை உபதேசித்தான்.

ஸ்ரீபகவதர் சொல்லுகிறார்:— உத்தமனே! சீ கேட்ட தென்கி ப்ரானிகளுக்கு தனித்தனியெய்வகமாத தர்மத்தினின்றாகமுயாகிருக்கின்றது. இது வர்ணஸ்ரீத தர்மங்களுக்குட்பட்ட மனுஷ்யர்களுக்கு வேகதத்த விவாக்கவந்தது. உத்தமனே! பக்தியோகத்திற்கு உதவிசெய்வதும் வர்ணஸ்ரீதவர்களைத்தொடர்ந்திருப்பதாயாவது அந்ததர்மத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்பவாக. முன்பு க்ரீதயுகத்தில் ஸம்ஸமென்று தோ

யர்ணம் உண்டாவினாற்பு. (கூத்திராதி ஸர்ணங்கன் இயல்.) அந்த நாயன் ஜாதிநிலை மனுஷ்யர்களைச் சாரும் பாயோஜனங்கொண்டாம் கைகடப்பெற்றிருக்க தாய்கைகையால் கருதவுண்டென்று போசரித்தென்று கூறுகிறார். அப்பொழுது பானகம் மாத்திரே சேதமாகிவிட்டது. (ருக் மதுன் ஸாமங்கொன்றெ இம் ஸ்ரூய வேதங்கனும் அப்பொழுதினிலே). தர்மமும் மனத்திற்கு விஷயமாகிய காரண கருதபத்தின் உருவத்திலிந்து காங்கு பாதங்களுடன் இருந்தேன். அப்பொழுது ஸர்ணமனுஷ்யர்க் கெனகம் தயாசையாக லிஷ்டர்காரக சமஸித தோஷமும் தீண்டப்பெறுகல் பரிசுத்தகுவினாகின்ற காங்கி உபாமித்து ஸர்ணப் போசயே பரிசுத்தர்காமிருந்தார்கள். ஆனது பத்திரிய அவர்களுக்கு ஸர்ணங்கொன்று போசரித்து. மிகுந்த மதிவுடைபவனே! சிறகு தீராதவுகம் தொடங்குகவென்ற ஸர்ணகுதவத்தினால் பானகத்தி னின்றும் ருக் மதுன் ஸாமங்கொன்றெ ஸ்ரூய சிவியின்களையுடைய வேதநிந்தைய உண்டாசித்து. அப்பேதத்தினின்றும் ருக் மதுன் ஸாமங்கொன்றெ ஸ்ரூய சேதங்கனிச் சந்தாங்கனும் அடங்கிவ யற்கு ஸ்மரபுருவிய காங் உண்டானேன். சிறகு தீராட் புருஷனுடைய மூலம் பாதுகா றுடை பாதம் இமைகளினின்றும் பாரஹ்மண கூத்திரை கையால் குத்தார்களென்றெ காங்கு யர்ணத்தவர்களும் உண்டானார்கள். அவர்கள் தத்தமது ஸர்ணதர்மங்களை அடைவாள்வாக வுடைவாள்வாள்விருந்தார்கள். பாரஹ்ம தேவனைச் சரீரமாகவுடைய ஸர்ணுடைய சிவபுரத்தி னின்றும் கருணாந்தாய்மையும் ஸ்ரூயபத்தினின்றும் பாரஹ்மசர்வாள்மையும் கருணாந்தத்தினின்றும் வான பாத்மசர்வாள்மையும் சிவ்வலினின்றும் ஸ்வ்வாஸாள்மையும் உண்டாசின. பாரஹ்மனாதி ஸர்ணங்களும் பாரஹ்மசர்வாதி ஸ்ரூயமங்களும் தத்தமது உத்பத்திந்தானங்க ளுடைய மேன்மை தாழ்மைகளுக்கிடைய் மேன்மை தாழ்மைகளை வுடைவாள்வாள் விருத்தன. உத்தம

கந்தாஸங்கமிவீன்றும் உண்டான ஸ்ரீஸ்ரீராமங்கள்
உத்தமங்களும் அதமந்தானங்களிலின்றுமெண்டான
ஸ்ரீஸ்ரீராமங்கள் அதமங்களுமாகின. சமம் தமம்
தமம் சௌசம் ஸந்தோஷம் பொதுமை ஆர்ஜனம்
(சௌசம்) ஸன்விடத்தில் பக்தி தமம் ஸத்வம் ஆகிய
இவை ப்ராஹ்மண ஸ்வரத்திற்கு ஸ்வபாவனித்தமான
தர்மங்கள். (சமவாவது அனர்த்தங்களுக்கிடமான
சம்பாதி விஷயங்களிலின்று வெளிநித்தரீயங்களை
அடக்குக. தமவாவது அந் த க் க ர ண த் த
அடக்குக. தமவாவது போகங்களில் கிருப்பதைத்
துறந்து சாஸ்த்ரங்களில் சொன்மியபடி உபவானாதிக
ளால் சரித்ததை ஒடுக்குக. சௌசவாவது காயத்
தங்களில் விதித்த கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்கு
உரிவாளுகிறாக்க. அதாவது ஸ்ரீஸ்ரீநிகளால் கந்தாஸ
கிருகுக. ஸந்தோஷவாவது தென்வாதினமாய்க்
கிடத்ததைக கொண்டு இது பொதுமென்றிருக்கை.
பொதுமையாவது நொன் வீடிக்கப்படினும் மனங்
கவங்காதிருக்கை. ஆர்ஜனவாவது செரிடத்தில்
மனமும் சௌசமும் ஒத்திருக்கை. தமவாவது திற்
துக்கங்கண்டு வகுத்துக. ஸத்வவாவது ப்ராணிக
ளுக்கு தரிதமாய்ப் போகுக.) தேஜஸ்ஸு பவம்
த்குதி ஸௌர்யம் திதிகைது ஒளதார்யம் உத்வமம்
ஸ்தைதர்யம் ப்ராஹ்மண்யம் ஸுர்வம் ஆகிய இவை
கூந்தரீயவன்ரத்திற்கு ஸ்வபாவனித்தமான தர்மங்கள்.
(தேஜஸ்ஸாவது நொன் பரிபகிக்க முடியாதிருத்தம்.
பவவாவது நொனப்பசிபகிக்குத்திரகை. த்குதியாவது
ஆசம்பித்த கார்வத்தில் எவ்வளவு கின்னங்கவ்வினும்
அதை முடித்தே திருத்திரகை. ஸௌர்யவாவது
கிட்ஷம் துழைவதுபோக கிப்பவமாக வுத்தமுதியில்
துழையுத்திரகை. திதிகைடியாவது ஆவத ஆடி
முதலியவற்றால் கினைவும் வகுத்தங்களைப் பொதுக்குத்
திரகை. ஒளதார்யவாவது தானசெனுகிறாக்கை.
உத்வமவாவது உன்னது பொதுமென்று த்குப்தி
அடைவாய் மேன்மேனும் ஸுயந்தி செய்கை. ஸ்தைதர்ய

மாவது யுத்தத்தில் தனக்கு மாணம் கோருவென்ற
 சீக்கரம் உண்டாவியுப்பினும் ஐடிப்போகை முதலிய
 விஷயம். ப்ராந்தமணமாவது ப்ராந்தமணமுதல்திற்று
 தலிதஞ்செய்கை. ஐன்மர்மாவது தம்பினை யொழித்த
 மகம் ஐன்மர்மனை மேல்மாம் அடக்கொனுகுத்திதமம்.)
 சாந்தார்த்தங்கர் உண்மை யென்னும் கிளைமாவெ
 ளுது. சீக்கரம் தானசெய்யுதிருக்கை மஞ்சரினை செய்காமை
 ப்ராந்தமணர்களைப் பணிக்கை பணம் ஐம்பாதிப்பதில்
 ஐடிப்போகை ஐடிவ இவை மையர்மன்னத்திற்று
 மையர்மன்னத்தமான தர்மங்கள். ப்ராந்தமணர்களுக்
 கும் பகைகளுக்கும் தேயகைகளுக்கும் சபட
 விஷயம் கய்க்குமடி செய்கை தெய்வாதீனமாய்க்
 கடைத்தகைகைக்கொண்டு ஐந்தொழுகுமுற்றிருக்கை
 ஆயி இவை சூதா யின்னத்திற்று மையர்ம
 னத்தமான தர்மங்கள். சொந்தமாவது பொ
 பேசுகை திருட்டுத்தனம் சாந்தார்த்தங்கரில்
 கிர்வாணகிளமாம் கிளவாணமாவது சண்ட
 செய்கை கிளவர்களைக் கண்டார் அயற்கை
 அதுபவிக்காமல் கிடழுவாயமவாதை காமம் அத்தரு
 கிரோதஞ் செய்கையில் அகதப் பொறுக்கமுடியாத
 கணகிவாணமாவே சோபம் அத்தகையமர்களில்
 போகை ஆயி இவை மர்ணுர்மங்களக்கு மேலிப்
 பட்ட சண்டாசாதிக்களுக்கு மையர்ம னத்தமான
 தர்மங்கள். துருவர்க்கும் தலிதனை செய்காமை பொ
 பேசாமை திருடாமை காமக்ரோத மோபங்களுக்குட்
 படாமல் மயன் ப்ராணிகளுக்குப் பிடித்ததையும்
 தலிதத்தையுமே செய்வதென்றுமென்னும் கிருப்பம்
 ஆயி இவை மயன் த கண்ணங்களுக்கும் மயன் த
 ஆர்வங்களுக்கும் பொதுவான தர்மங்கள்.
 ப்ராந்தமண ஐத்திய கையர்மர்களென்ற மூன்று
 மர்ணத்தங்களும் கற்ப்பாநானம் முதலிய
 மயன்மகாங்கனென்றாம் காமமாக கடைக்கப்பெற்று
 இரண்டாவது ஐன்மமாவெ உபகவன மயன்மகாத்மை
 யும் பெற்று குருகுமத்தில் மானஞ்செய்துகொண்டு

அந்தக்காணத்தை வென்று ப்ரஹ்மசாரிகளாய் (அதாவது மனத்தினால் வேதங்களைப் பெறுபவராக) தன்னுடைய ஆசிரமத்திற்று ஏற்பட்ட வாதங்களை ஊக்கத்துடன் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு மேலான அஜிதம் தன்மம் அடைவான். எஜ்ஜோபஸிதம் கடைசியாக நர்ப்பயர் இவ்வகளைத் தரித்து எண்ணெய்தேய்த்து ஸ்ரணஞ் செய்கை மூலிய எய்க்காங்க ஸிங்கையையார் தலை மலர்கள் ஐகடவாகவும் பற்களும் வந்தாங்களும் வெறுத்துச் சத்தமாகிருக்கவும் பெற்றுப் பரிசுத்தராக இருக்க வேண்டும். ஸாபு வந்தாங்களைவாவது பொன்னையான வந்தாங்களைவாவது வேடிக்கைகளாகவும் கூட ப்ரஹ்மசாரிகள் தரிக்கலாகாது. ஸ்ரணம் போஜனம் நோமம் ஐயம் மனஸூதா கிளர்ஜனம் ஆகிய இந்த எயவங்களில் மௌனமாகிருக்கவேண்டியதைப் பேசலாகாது. கைங்களைவாவது கஷம் உபஸ்தம் இந்த திடங்களிலுள்ள ரோமங்களைவாவது எடுக்கலாகாது. ப்ரஹ்மசாப வாதத்தை உடத்துமெய்க் திருகாஹம் புத்தியூர்வகமாக சேதங்களை விடலாகாது. திருகாஹம் மருத்தி அந்த வாதத்தினின்று தவறிப்போவானுமின் ஐதத்திள் இழிந்து ஸ்ரணஞ் செய்து ப்ராணுடாகஞ் செய்து ஸாமித்திகய ஆசிரத்தெட்டு நடையகன் ஐடுக்கவேண்டும். (அவ்வளவிலும் பரிசுத்தனாவான்). இரண்டு வந்தவகளிலும் பரிசுத்தனும் அக்கிளாபியன் ஆசாரியன் கோக்கன் ப்ரஹ்மணர் குருக்கன் பெர்யோர்கன் தேவஸதகன் இவர்களை மன ஐக்கத்துடன் பணிவவேண்டும். மற்றும், மௌனத்துடன் மனஐக்கமூத்து ஸாமித்திகய ஐடுக்கவேண்டும். காரண ஆசாரிய ஸ்வரூபியாகிருக்கிறென்று நினைத்து ஆசாரியனை மீதுக்த பக்திவுடன் உபாஸிக்க வேண்டும். ஆசாரியனை திருகாஹம் அனமதிக்கலாகாது. அவனை மனுஷ்யானாக நினைத்து அனயமென் அனஞமய செய்லலாகாது. அனவிடத்திள் ஏதேனும் நோஷம் புறப்படுதும் அதை வெளிவிடலாகாது. ஆசாரியன் ஸர்வதேவதா ஸ்வரூபனாகவான் அவனை அனமதிக்கும்

வாய்ந்த தேவதைகளையும் அவற்றித்தவனுமான்.
 (வாய்ந்த தேவதைகளும் எனக்கு அங்கங்களுக்காவதான்
 உயர்வு ஆகையினால் வந்தவதரித்து அவையர்களை
 அனுப்பிவிடுவதெனவாய் ஆகையான் ஸாவதேவதா
 க்வஸுப்பனென்பதில் வந்தேனாம் உன்மேல்) உயர்வு
 மாயி இரண்டு வேளைகளிலும் ஆசார்யனை உபாஸிக்க
 வேண்டும். பிச்சை வெடுதல அன்னத்தையும் மற்றும்
 தனக்கு உபயோகத்த தருந்தது எதுவெது உண்டோ
 அதையும் ஆசார்யனுக்கெதிரில் கொண்டுபோய்
 வைத்து அனனுஸுடய அனுமதியின்றியே அதை
 மோனத்துடய உபயோகப்படுத்தவேண்டும். ஸர்வ
 காலமும் நான்குபொய் கங்குலங்கு செய்துகொண்டு
 ஆசார்யனை உபாஸிக்கவேண்டும். ஆசார்யன் வந்தே
 னும் பொருமபொழுது வெகு தூரமும் வெகு னயிப
 மும் ஆகாதபடி உதேதாயாக இருந்து அஞ்சரிததுக்
 கொண்டு அவனைப் பிள்ளைபுத்த சென்றவேண்டும்.
 அவன் சமஸ்கிருதம்பொழுது மனஸுக்கத்துடன்
 அருகாமையில் படுத்தும் பாதுகாக்கவேண்டும். அவன்
 இளைப்பாரும்பொழுது கால் பிடிப்பது முதலிய
 உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு னயிபத்தில் உட்கா
 வேண்டும். அவன் உட்கார்க்கிருக்கும்பொழுது
 உத்தரைய வந்திர்பார்க்குக்கொண்டு அருகாமையில்
 கின்றிருக்கவேண்டும். இத்தகைய கிராமங்களில்
 இருந்துகொண்டு போகக்கலை வெல்லாம் துறந்து
 வித்தாத்தயமாம் முடியும் வலையில் கிழ்ச்சொன்ன
 வாதக்கலைத் தவருமல் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு குரு
 குருத்தில் வளங்குசெல்லவேண்டும். இந்த ப்ராந்மசாரி
 யேதாத்தயமாம் முதலிய கர்மங்களுக்கும் பரஞான
 ப்ராந்மலோகத்தை அடைவ விரும்பு வரமுயின்
 வேதங்களைவே அத்வயனஞ் செய்துகொண்டு
 தேவததை ஆசார்யனுக்கு அநீகமாக்கி ப்ராணன்டன்
 உள்ள வகையிலும் ப்ராந்மசாரித் ததவே
 அனுஷ்டித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும். (இவனியே
 கைஷ்டிக ப்ராந்மசாரியென்று சொல்லுகிறார்.

வேதாற்பபனம் முடிவும் வகையில் குறுகு வானம்
செய்து முடித்தவுடன் மீத ஸ்வாபனம் செய்து
கொள்பவனை உயருக்கான பார்த்தவாரிப்பென்று
கொண்டுகொள்ளும்). கைஷிகன், அக்ஷிபிடத்திலும்
குறுகிவிடத்திலும் தன் விடத்திலும் ஸ்வந்த
பூதங்களைத்திலும் அதாவதநாமாபிசுத்தி பாக
புருஷனுபவ என்னைப்பெறுத்திரிசுநாமப்பார்த்தவாரி
மீதாதுகூடாத்திலும் கிளையும் தேஜஸ்ஸுடன்
விடிலும் கம்மபுலித்தி உபாபித்திவண்டும். மட்டும்,
அவன் மீதிகேசப் பார்ப்பது தொடுவது பேசுவது
பரிணாமநிசெய்வது முதலியவற்றையும் அங்க
மேன்மும். ஆனால் பெண்ணுடைய கலத்திலுத்தி பாக
பலி முதலிய அத்துக்களையுக்கூடப் பார்த்தவாரி
கூத்கைக் கலிப்பதற் செப்பவாரி வானத்தங்கலி
விதிக்கப்பட்ட காமக்கிள ஆண்கூடப்பதத்திரிபுருஷம்
புட்பரிசுத்ததகுதிருக்கை, ஆசனம், மதுரம், கந்திபா
வந்தனம், கிரி விசுபத்தி உய்யும் புறமும் து
திருக்கை, புன்பு தீத்தங்கையுக் கொரியோக்கையு
பலிக்கை, காவதி முதலிய மந்தர்க்கிள துபிக்கை,
திண்டத்தகாதயர்க்கிளத் திண்டாகை, பகலிக்கத்
தகாதகையுக் பகலிக்காகை, பேசத்தகாதயர்க
கொடு பேசாகை, ஸ்வந்த பூதங்கிலும் பார்த்தவா
ரான என் மீதாதுபக்கையுக் பாகிக்கை, மனம் மாக்கு
காயம் இவையுக் கூடக்குகை ஆகிய இவை பெண்ணு
ஸ்வந்த ஆரங்கிலுக்கும் பொறுதான விமந்த
னம். இவ்வனம் பார்த்தவாரிசுத்தகையுக்கூடத் துடன்
ஆண்கூடக்கும் பார்த்தவாரி மேதங்கிள துதி அதன்
பொருள்கிலும் உணர்கு இவை மீதாது பொரு
தகத்திலும் அக்ஷிபாம் இவையுக்கூடகொண்டு என்
கிளிடத்திற் பத்திரோகம் உண்டாகப்பெற்று அதன்க
என்னைப் பெறுதற்குத் தகடவான கம்மங்கனும்
அவந்திள் வானிலும் திரப்பெற்று தேஜாஸானத்
திற் பாக்குதிஸம்பத்தகாசிற அறுக்கும் அடியோடு
கீங்கப்பெறுவான். இவ்வனம் கைஷிகன் பார்த்த

சர்வத்தை அனுஷ்டிக்க கங்கையவந்திரிப்பானுநின்
 மேதாத்தவயகம் முடிந்து மேதங்கலிப் பொருள்களை
 ஏழ் அநித்தமெரு நாப்பொழுது மேதப்பட்ட ஆதாரங்க
 ளில் ஏதேனுகொங்கற் பெற விரும்புகொடுது,
 அப்பொழுதே ஆசார்பனுக்குத் தவழினை கொடுத்த
 அவருள் ளுறுமதி கொடுக்கப்பெற்று ஸமாபந்தன
 மொனனுள் கருவத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.
 சிறகு கருவந்தாராமத்தகதபாவது ஸாஸ்பாஸ்
 தாராமத்தகதபாவது பெறவேண்டும். ப்ராஹ்மணசு
 நிரூப்பானுநின் கங்கப்பாணாராமத்தகதப் பெற
 வேண்டும். ப்ராஹ்மண கதந்திர கங்கப்பாணுக்குள்
 எள்ளிடத்திர பாவிகுதபவ எவனுநீண்டும் ஆராமத்தி
 னிசகு மக்தேனாராமத்தகதக் கைப்பற்றவேண்டுமெ
 யந்தி ஆராமத்தகதத் துறந்து ஸாஸ்பாமுநிந்நி
 யெறுமதிநிரூபிக்கவாது. ப்ராஹ்மணத்திள் சிங்பு
 க்ருவந்தாராமத்தகதப் பெற விரும்புபானுநின்,
 தனக்குத் தகுதவனும் சீர்தகங்கெயிந்தாதவனும்
 வபதில் தனக்குக்குதகதவனும் தன்னாதிநிந் சீர்த
 வனுவான பார்வாநவ முகலிந் மனம் புரியவேண்டும்.
 சிறகு கதந்திரபாதிபாணங்கலிந் சீர்த்கொள் ளருணங்க
 ளென்றாம் அகமந்த பெண்ணுங் பார்த்து மனம்
 புரியவாம். இந்நிரிபென்கொள்வெ ப்ராஹ்மண கதந்திர
 கங்கப்பாணுநெற ஸாஸ்ப வந்தந்தபாவதுக்கும்
 வாகம் அந்நவயகம் தானம் இவையுள்ளும் பொறுவான
 தர்மங்கள். தானம் வந்தந்தம் மேதமோதுவித்தம்
 வாகஞ் செய்கித்தம் ஆயெ இவையுள்ளும் ப்ராஹ்மண
 னுக்கு வாதிரமே எற்பட்டகம். அவந்திந் தானம்
 வந்தந்தம் தானத்தெற்கும் ப்ராஹ்மணேஜம்மெங்கும்
 புகலுக்கும் கொடுதிகை கிளைக்குமென்று சீரெப்பானு
 நின், வாகஞ் செய்கித்தம்மேதமோதுவித்தம் ஆயெ
 மத்தகதகதாந் ஜீவிக்கவேண்டும். அவந்திந் தான்
 தோஷங்கள் உண்டென்று பார்ப்பானுநின், கழலிகளில்
 உதிர்ந்த சதிர்கிளவாவது தானவங்கிளவாவது
 பொறுக்கி அததக்கொண்டுஜீவிக்கவேண்டும். மத்தகத

களைக் காட்டிலும் இது விரைந்தமே. (ஆகிலும் அவை
தோஷங்களுக்கிடமானவாக இதுவே மீளாகும்).
பாஷமணியுடைய தேனும் அப்ப போகக்கூட
அனுபவிப்பதற்காக ஏற்பட்டதன்று; சிவனியோ
வென்றும், இறந்ததில் ஜீவித்திருக்கும்வகையில் தேனும்
மாணங்களுக்கிடமான தவத்தை அனுஷ்டிப்பதற்காக
வும் பாதத்தில் அவ்வற்ற னாகருபமான மோகத்தையே
அனுபவிப்பதற்காகவும் ஏற்பட்டது. உதிர்ந்த உதிர்
களைப் பொறுக்கி ஜீவித்தன உதிர்ந்த தான்மக்களைப்
பொறுக்கி ஜீவித்தன இவைகளைய மனமகிழ்ச்சென்று
கனதனும்வகைப மாறிருப்பதும் எதிர்த்தான பகனை
வினைப்பதுமாகிய வானுலகமதர்மத்தை அனுஷ்டி
சுத்துக்கொண்டு எண்ணிடத்தின் சிறுத்தப்பட்ட மன
குடையவனுமாகி அதிகமாகப் போகக்கூடக் கிருப்ப
விரூபிசுப்பானின், கருணைதான்மதத்திலேயே இருப்
பினும் கம்மார மாணக்களெல்லாம் தீர்ப்பெதுவாக
யாகி மோகத்தையே பெறுவான். (கருணை
தான்மதத்திலிருப்பானின், பெண்ணின் பெண்
குதியை குடியெய்க்கை பெருக்குமானவாக அவன்
உஞ்சங்குத்தினும் எங்கனம் ஜீவிக்கவருகுகெனினும்,
அங்கனம் குடியெய்க்கை பெருத்தும் உஞ்சங்குத்தினி
லேயே இருந்து வருத்துவானின் அவனுக்குப் பிறர்
உபகரிப்பார்கள்). எனனியே மூக்யமாகப் பத்தின
அந்தணன் உஞ்சங்குத்தி முதலியவற்றால் குடிப்பத்தைப்
போகிக்க முடியாமல் வருத்துப்போனது, அவனை
அவ்வருத்தத்தினின்று எவர் உத்தரிகிருக்கனோ,
அவர்களை எவர் வழுத்தத்தினின்று தூடம் கரைவெற்று
கதபோம் ஆபத்துக்களினின்று சீர்த்திம் கரை
வெற்றுமேன். அசன் தக்கைபோல் அருளுடையவனு
பாணுகளையெல்லாம் வருத்தத்தினின்று கரைவெற்ற
மேண்டும். மாணக்கட்டங்களில் தனைமயுள்ள மாண
களையென வருத்தத்தினின்று கரைவெற்றித் தானும்
கரைவெறுவதுபோல், கதர்மத்துடன் பாணுகளை
கவனத்தினின்று கரைவெற்றித் தனக்கு கிவனம்

கேரிகும் தன்னைவும் தானே கனையெத்தலென்றும். இத்தகைய மன்னையன் இங்குப் பாபங்களைவெல்லாம் அறந்து ஊழியனோடொத்த ஓவியனைய விமானத்தில் ஏறிச் சென்று இத்தொண்டன் கனந்து ஊரேதோஷ முற்றிருப்பாக. இவ்விதமான ஜீனனம் எதுவும் ஏற்படாமல் 1 கில் உஞ்சல்களாலும் ஜீனனம் உடத்த ருதுவாகம் யருகாவத அத்தனான் மாத்தல் சீயா பாரதநில் இழிந்து அதிலும் தான் கிற்பனை செய்வத் தருகாத புன் கட்டை முதலியனவகளை கிற்று, ஜீனனம் கெடக்காலையாகித ஆபத்தைச் கடக்கவேண்டும். குடும்பம் பெருத்து அதிலும் ஜீனனம் உடக்காது போய் வருக்துமாளாயின், சுத்தியையேக்தி அத்திய வ்ருத்தியிலொளவது ஜீனிக்கவேண்டும். ஒருகாலும் கிழவர்க்கு ததவாகளுக்குப் பணிகிடைசெய்து பிழைக்க ளாகாது. சுத்தியை தனங்குத்தியினும் ஜீனிக்கமுடியா திருப்பாளாயின், கைவ்ய வருத்தியைக் கையயற்றி ஜீனிக்கவேண்டும்; அங்னது, அகன்வத்திய் கேட்டவட யாது ஜீனிக்கலாம். அங்னது, பாற்றமண வ்ருத்தியினு ளவது ஜீனிக்கலாமன்றி. ஒருகாலும் கிழவர்க்குத் த வகளைப் பணிகையாகித வ்ருத்தியினும் ஜீனிக்க ளாகாது. கைவ்யனுக்குத் தன் வருத்தியினும் ஜீனிக்க முடியாமல் ஆபத்து கேரிகும் ரூதா வ்ருத்தியினும் ஜீனிக்கவேண்டும். ரூதான் பாற்றமணுதி வர்ணத்த வர்களைப் பணிக்து ஜீனிக்கையாகித தன் வ்ருத்திக்கு போய் கொத்து ஜீனிக்க வருக்துமாளாயின், அணி கையது பாய் யினடவது முதலிய செயல்களைச் செய்து அதனும் ஜீனிக்கவேண்டும். பாற்றமணுதி வர்ணத்த வர்கள் அனைவரும் தங்கள் தங்களுடைய ஆபத்து கீய்கப்பெறுவார்களாயின், கித்தைக்கிடமான கார்வங் களைச் செய்து ஜீனிக்கப் பார்க்கலாகாது. (ஒரு வர்ணத்தியிருப்பவன் மத்தெருருவன் த்திற்று ஏற்பட்ட

1. கையவது—அழகியில் உதித்த கிற்சினிட். பொருக்கு தம்; உஞ்சலாவது—கொஞ்சம் கொஞ்சமாக யகித்தப் பெததல்.

காப்பத்தைச் செய்வாளுநின், அவனுக்கு அது சிந்தைக்
 கிடமான காப்பமேவாயின்னா? ஆகையால் அங்
 அதைச் செய்வாக்காது.) தேவதன்னை ஓதுக,
 ன்மதை ஸ்வாதரூபவி அன்னம் முதலியவைகளால்
 என்னுடைய உருவங்களால் தேவதைகளையும்
 சிவிகளையும் சித்திரங்களையும் மற்ற பாகங்களையும் தன்
 னுடைய சிவவததிக்குத் தருத்தபடி ஆராதனை,
 தெய்வாதினமாய்க் கெடத்த தாத்திசுராவது தன்
 வுருத்திசிறும் ஸம்பாதித்த பரிசுத்தமான அன்னத்தி
 சுவாவது தன் போஷை எக்கவதனை எருத்தாய்க்
 என்னுடைய ஆராதனரூபமான யாகங்களைச் செய்கை
 ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒன்று காணத்தயாகருக்கும்
 பாரோகத்தை வினைக்கவன் பொதுமான தாமசு
 ளாம். கருணஸ்தாயாமத்திசிறுபிரும் பினை
 பெண்டிர் முதலிய சூகம்பங்களில் மிகவும் உயர்ப்பு
 செய்வாக்காது; குடும்பிளாதினும் தேவதன்னை
 ஆத்யாசிகமானம் கொள்ளமாக்காது. பிள்ளை
 சென்றும், சித்து அசித்து எல்லாம் எந்தெ லுந்து
 ததவங்களை உண்மையை ஆராய்த்தித்து இறத்தி
 துண்டான போகங்களைப்போல் ஸ்வாக்காதி போகங்
 குடும் எவ்வாங்கென்று நினைக்கவேண்டும். பிள்ளை
 பெண்டிர் ஸம்பா பந்துக்கள் ஆகிய இவர்களோடு
 காத்திருப்பது, வழிப்போக்கர் பலரும் ஒரு தன்னீர்
 பந்தலில் காத்திருப்பதுபோல், அசித்யமெனொழி
 சித்தமன்று பிள்ளை பெண்டிர் முதலியவர்கள்
 தேவதன்னைதோறும் மாதுசுருக்கன். னுங்கும்
 பொழுது சேருநெ ஸம்பனம் விழித்துக்கொண்ட
 டுடன் மனமுடையோம், ஒரு தேவதத்தைப்பற்றி ஏற்
 பட்ட புத்த கனத்தாதிசுரவது அந்த தேவதானையத்தின்
 மாதிசிறுவாய்ஸா? (மற்றும், அவர்கள் தேவதா
 னானம் வகையில் தொடருகிறுக்கென்பதற்கு
 இங்கே, இடைசிறும் சித்திப்போகிறுக்கன். ஆகை
 காம் புத்த கனத்தாதிசுரவது ஸ்வாசமம் தன்னீர்
 பந்தலில் வழிப்போக்கர்கள் பலரும் ஒன்றுசேருவது

போல் அசித்தயமேயாம்). இங்ஙனம் த்ருஷ்டத்தினுள்ள
 போதங்கள் அசித்தயநாதிரூப்பதுபோல் அத்ருஷ்ட
 மான ஸ்மரக்காதி போதங்களும் அசித்தயமே
 மேன்ருதாய்க்கத்தின்று மனவூக்கத்துடன் க்ருதநத்தில்
 அநிதிமயப்போய்வானஞ்செய்துகொண்டு அநங்கரா
 மமகாரங்களைத் துறந்து க்ருதநத்தின் ஆனந்திபந்
 திருக்க வேண்டும். க்ருதநத்தாஸ்யநத்திற்று விதிக்கப்
 பட்ட மஜ்ஞாதி கர்மங்களால் என்னை ஆராதித்து
 பக்திமயமயவனாகி ஆயுள் முழுமதம் க்ருதநன்
 தாஸ்யமத்தியேயே இருக்கலாம். ஸந்ததியுடையவனா
 விரூப்பாளுகின், வானப்பாஸ்யதாஸ்யமத்ததயாவது
 ஸந்தயாஸ்யதாஸ்யமத்ததயாவது பெறலாம். இங்ங
 வாழ்க்கையில் மனப்பற்று செய்வானாகின், சிவன்
 பெண்டிர் பணம் முதலியவற்றிலாவசியம் வசூர்திப்
 பெண்டிர்களுக்கூட்டப்பட்டு அநங்கரா மமகாரங்களால்
 மதியவங்கி விவேகமற்று மேன்மேலும் ஸம்ஸார
 பக்தத்தையப் பெறுவான். 'ஆ' என் தாய் தக்கதகள்
 கிழவர்களாதிருக்கிறார்கள். இவ்விவ்விவகளைவுடைய
 என் பார்வையும் என் சிவன்களும் என்னைப் பிரிந்து
 வேறு கதியின்றி வசூர்தி எங்ஙனம் ஜீவிக்கப்போகி
 ருக்கன்?' என்று இங்ஙவாழ்க்கையில் ஆலக்தியால்
 மனக்கலக்கமுற்று மதியவங்கி விஷயங்களில் த்ருப்தி
 உண்டாகப்பெறுதவனாகிப் சிவன் பெண்டிர் முதலிய
 வர்களையே செத்தித்துக்கொண்டு வரணம் அடைத்து
 விசயம் தாமனநாள் மோலிதில் பிரப்பான்.
 பதினேழாவது அந்நயமம் முத்திற்று.

 {
 வாண்பாஸ்தாரீரம் தர்மங்களைவும்
 வரம்பாவணீரம் தர்மங்களைவும்
 உதரம்.
 }

ஸ்ரீபாஷ்யர் சொன்னுஞ்ஃ— வாண்பாஸ்
 தாரீரமத்தைப் பெற யிரும்புகானுமீம் பார்வையைப்
 சிவ்வகையில் ஒப்புவித்துகிட்டு, அங்஁து பார்வை
 யோடுஉடனாவது சொன்ன இத்தர்மங்களைமேல்பாஸ்
 சென்று ஆடினாகடா மூன்றும் பாகம் மூலமும்
 வசத்திமேயே வாணஞ்செய்யவேண்டும். பிறகு
 இத்தர்மங்களைமேல்பாஸ் தனர்க்குமேய்திகொகையாக
 தெரிது கயதரம் உண்டாகிலும் வரம்பாண
 மீரமத்தைப் பெறாம். வாண்பாஸ்தாரீரமத்தை
 அனுஷ்டிப்பவன் வசத்திம் கிரியைக்கடியவைகளும்
 சாஸ்தரங்களைப் புக்கெனாமென்று அனுமதிக்கப்
 பட்டவைமாகையாக்பரிசுத்தம்உருமாறமென்றே மேர்
 காய் பழம் முதலியவைகளால் ஜீவனத்தை உடத்திக்
 கொள்ளவேண்டும். காடியாக வசத்தரமாக உடுத்திக்
 கொள்ளவேண்டும். அது கெடக்காதபடித்திம் புள்
 இ஁ தோல் இவைகளைவாவது உடுத்திக்கொள்ள
 வேண்டும். திவகரீர் உடம்பு கமிர் கெட்கன் தாடி.
 மீகா ஆகிய இவைகளை அப்படியே தரித்துக்
 கொண்டிருக்கவேண்டும்நி வாங்கையாகாது. பல்
 தேய்க்கனாகாது. ஁ன்று காண்கவிலும் வ்ருகதி
 செர்மவேண்டும். வெளும் பூமியிம் புள் முதலியவைகளைப்
 வரப்பி அதன்மேல் படுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.
 கீரீம் குறுகிம் பஞ்சாக்வி மதவத்திம் இரூந்து
 கொண்டு தம்னை அங்கவிலி ஜவாங்கனாம் தடுக்கச்
 செய்வேண்டும். வர்க்குறுகிம் கிடாகவது பெய்று
 கொண்டிருப்பினும் அமைதப் பொறுத்துக்கொண்
 டிருக்கவேண்டும். கிரா குறுகிம் கழுத்தளவு ஜவத்திம்
 அமித்திருக்கவேண்டும். இத்தவைகள் கிரிகையுடன்
 தவஞ் செய்வேண்டும். மெழுகுகளையும் மேர்களை
 யும் அக்லியிம் பங்கஞ்செய்து புரிக்கவேண்டும்.
 பழங்களைமேயென்றும் கரகத்திரும். தானே

பகவத்களாசனந்தரப் புலிக்கமேன்றும். செஞ்செந்
 முதலியவைகளின் உயிரினுளானது கவிஞனாவது சூத்திரி
 உபயோகப்படுத்தவேண்டும். ஆகவே பஞ்சாங்கமே
 உபாசகங்கொண்டு கார்பத்தை கடத்திக்கொள்ளலாம்.
 தன்முதலாய் ஸீமனத்திற்கு ஸாதகமான முதல்துறையே
 முதலியவைகளின் தானே கொண்டுமேன்மென்றிப்
 பிறரால் பரமமுக்கமாகாது. தேச சாமந்தியின் பரா
 பவத்தின் ஆராய்வு காந்தாரத்தில் கொண்டும்கூட
 கால் முதல்துறையினால் புலிக்கவாறாது.
 நகர்தின் மெடகங்க்கூட செஞ்செந் முதலியவைகளால்
 அந்தந்த சாமந்தியின் கிடுக்கப்பட்டு ஆகா
 வனம் முதலிய சரூ புரோடாசாதிக்கின் சென்று
 அகவதனால் என்னை ஆராதிக்கவேண்டும். தி,
 வானப்பாந்தாங்கத்திற்குப்பயன் சேதங்க்கின்
 கிடுக்கப்பட்டு பகக்கின் கொன்று அகவதனால்
 என்னை ஆராதிக்கவாறாது. மேதங்கனால் முனிவர்க
 ளுக்கு கிடுக்கப்பட்டு அக்ஷிணாதாம் தர்சம்
 பூர்ணமாவும் முதலிய காமந்தனாலும் என்னை வான
 பந்தன் ஆராதிக்கவேண்டும். இம்மனம் ஆயுள்
 வகாசினம் அனுஷ்டித்த தமத்திற்கு ரத்த மாய்வக
 சென்றால் உயர்ந்து உடம்பு முழுதும் காம்புகளின்
 மிகந்தவனாகுந் கவத்திற்கு சிவாஹவனாகவான்
 தயோமபனாகவெ என்னை ஆரதித்து சிஷிணாகவாயெ
 மனப்போகத்தகத் கடந்து தேவாஹவானத்தின்
 என்னைப் பெறுவான். (இத்தத் தகத்ததயே பராதி
 னத்திவுடன் செவ்வானாகின். அவனுக்கு சிஷிணாகக்
 தான் ஓளும். பராதினத்திலிம்மாவன் செவ்வானாகின்,
 அவனுக்கு என்னுதலய பரப்பிமே உண்டாகும்).
 மோகத்தகத் சிவதயேத்திக்கொடுக்கவன் இத்தகவ
 தகத்தகத் திக்க வகுத்தத்ததுடன் கடத்தி அகந அற்ப
 வான காமத்திற்காக எவன் உபயோகப்படுத்து
 கிருநீரு. அய்னைகிட எவந்தான் ஸுர்க்கனாகவான்?
 அய்னைப்போன்ற அநிஷ்டெடன் எவனுமே இக்க
 இத்த வானப்பந்தன் முதத்தனத்திற்கு உடம்பென்காம்

எதிக் கழுத்துத் தன்னுடைய ஆய்நாத்திற்கு ஏற்பட்ட
 இத்தகைய தர்ம சிவந்ததை அனுஷ்டிக்க விரும்பு
 வந்திருப்பானாயின், அந்தவனின் மூலகிய அக்ஷிகை
 தனருதயத்தில் ஆரோபணஞ்செய்து வந்திடத்தி
 யேயே கிளகின்ற வனருடையவனாக அக்ஷிப்போகலு
 செய்யவேண்டும். வஜ்ஜாநி கர்மங்களுக்கும் பாஸு
 க ஏற்படுபவைகளும் காகம்போன்றவைகளுமான வர்க்க
 காதி போகங்களின் கன்று வனநாக்கம் உண்டாரு
 மாயின், அப்பொழுது அக்ஷிகை ஆரோபணஞ்
 செய்து வக்கயானாய்நாதைப் பெறவேண்டும்,
 வக்கயானாய்நாதைப் பெற விரும்புகிறவன்
 ருதரில் சாந்தரங்களில் சோகியபடி பாஸுபதம்
 இஷ்டமின்றி வக்கை ஆநித்ததை தன்னுடைய
 சொத்துக்களை வெளியே குதங்களுக்குக் கொடுத்தது
 அக்ஷிகைத் தனவிடத்தில் ஆரோபணஞ் செய்து
 வக்கைபொழிய மற்ற மதினும் கிருப்பயிதறி வக்கை
 வந்தையும் துறந்துபோகவேண்டும். தேவதைகள்
 வக்கயானாய்நாதைப் பெற விரும்புகிற அந்தண
 விடத்தில் 'இவன் வக்கயானம் செய்து வக்கை
 வெளியே கட்டி பாஸுபதத்தைப் பெறப்போகினான்.
 காம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் வக்கைக் கெடக்க
 ஆகிறான பதவியை இவன் பெறப்போகினான்வா?
 இதை காம் எவ்வளவு பொறுத்திருக்க முடியும்?'
 என்று பொருமை கொண்டு பெண்டர் கிளகை
 பந்துக்கள் இவர்கள் மூலகம் அவனுக்கு வக்கை
 செய்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்வாய்நாதைப்
 பெறுவது மிகவும் அரிதான விஷயம். பா விக்கைகள்
 கோளும் அவற்றையெல்லாம் உதறிவிட்டு தைநாத்
 துடன் வக்கயானாய்நாதைக் கைப்பற்றவேண்டும்.
 இவ்வளவு வக்கயானாய்நாதைக் கைப்பற்றிய மதி
 கெளபினம் அரை வந்தரம் இவைகளைவே தரிக்க
 வேண்டும். இதற்குமேல் தலைப்பாசை போர்வை
 ருதவியை வந்ததையும் கடுத்துக்கொள்ளவாசாது.
 இந்த மதி தண்டம் பாந்தம் இவைகளைத் தவி

என்பவற்றைப்பற்றி இது கவனப்படுத்தப்படவேண்டியதாயும்
மீண்டும் கூறப்பற்றத்தக்கது. மற்ருளும், இவன் கண்ணுள்
பார்த்து ஐந்துக்கண் மூதலியனை எனவரும் இங்ஙன
மென்று தெரிந்துகொண்டு பரிசுத்தமான இடத்தில்
பாதத்தை வைக்கவேண்டும். என்ந்தாத்தினால் வடிக்
கட்டி ஐந்துக்கண் மூதலியனைவரிக்காமல் பரிசுத்தமான
ஐந்தைதப் பரளஞ்செய்ய வேண்டும். பேரம்
மூதலியனைவரிக்காமல் பரிசுத்தமான ஈர்க்கைப் பேச
வேண்டும். மனத்தினால் குணதோஷங்களை கண்ணு
ஆராய்ந்து பரிசுத்தமான கார்வத்தைச் செய்வ
வேண்டும். பேசாதிருக்கை ஈர்க்குக்கு தண்டனை.
கார்வ கர்வங்களைச் செய்வாகை தோஷத்திற்கு
தண்டனை. ப்ராணுளாமஞ் செய்தல் மனத்திற்கு
தண்டனை. உத்தனசெ! இம்முளறு தண்டிக்கனும்
எந்த வதிக்ரு இங்ஙனமோ, அனா மெறுமெனே மூங்கில்
கொம்புகளை எத்திக்கொண்ட மாந்தத்தினால் பதியாக
மாட்டான். சித்தைக்கிடமான பதிதர் மூதலியனர்களைத்
தவிர மற்ற வர்களுவினத்தவர்க்கிடத்திலும் சிதைவு
வெடுக்கவாம். இதை இடத்தில் இன்ன வாய்க் கெடக்கு
மென்றும் எண்ணத்துடன் மூன்றதாக உத்தேசித்துக்
கொண்டு போகலாகாது. ஆங்கனகில் கெடத்தனைத்
கொண்டு ஈர்தோஷம் அடைவவேண்டும். பூர்வ பூர்வ
எண்ணங்களில் சிதைவு கெடக்காதுபோவாகின் உத்த
தோற்ற எண்ணங்களில் சிதைவுவெடுக்கலாமென்று மெர்
சொல்லுகிறார்கள். ப்ராணுபத்தான அமயத்திந்தான்
மேறு எண்ணங்களில் சிதைவுவெடுப்பது சான்றா
னம்வதமேயன்றி மற்ற அமயங்களில் ப்ராணுமன
எண்ணத்திர மற்ற எண்ணங்களில் சிதைவுகூடாதென்றே
மெர் சொல்லுகிறார்கள்). க்ராமத்திற்கு மெளவில
ஐந்தாசவத்திற்குச் சென்று-அங்கு ஆசமாமஞ் செய்து
மெனனிபாய் எனமேனும் கேட்பாணுகின் அனனுக்குப்
பங்கிட்டுக் கொடுத்து மிருகந அன்னத்தை மிருத
தாமல் புடுக்கவேண்டும். மெளவிகத்தலியங்களையும்
உன்வித்தலியத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு வரும்

பந்திசங்கரம் தனிவனாகவே இப்பூமி முழுதும்
 ஈஞ்சரிக்கவேண்டும். பாமாத்தமாகிவிடத்திறையே
 குதாஹமும் ஈக்தோஷமுற்று ஈக்தாம் பாப்ரதம
 ஸுபமே மௌனம் பாவயைவுடைவனாகி எப்பொழுதும்
 தீராகிரூர்கவேண்டும். ஜனங்கையிங்கரம் கிர்ப்
 பவமுமாரிகூக்கித இடத்தில் வானஞ்சென்றுகொண்டு
 எனவிடத்தில் பந்தியிலும் கிரகமகான மனமுடை
 வனனுமாரி ஐஞ்சானத்தையே ஈடியாகவுடைவ ஆத்மா
 எனக்கு கிரகம்வரும் தார்பயும் சேஷமுமாரிகுப்ப
 தானகவாம் வந்திசக்காட்டினும் பேதப்பட்ட
 தன்நென்று அபேதமாக தயானிக்கவேண்டும்.
 இத்திரியங்களை அத்தத்த விஷயங்களில் போகவிடுதல்
 ஈம்னாரபத்தத்திற்குக் காரணமென்றும், இவைகளை
 அங்கிஷயங்களில் போககொட்டாமல் அடக்குதல்
 மோஷுஜெதுவென்றும் தத்வத்யத்தினுடைய
 உண்மையில் ஆராய்ச்சியாக தன்னுடைய ஈம்னார
 பத்தத்திற்கும் அதிவிந்து தான் விடுபடுதற்கும்
 காரணத்தை ஆராய்வதரிய வேண்டும். ஆதலால்
 மனத்தோடு உடிய ஐஞ்சானத்திரியங்களைக்கதையும்
 அடக்கிக்கொண்டு எனவிடத்திறையே பந்தியுடைவன
 னாகி அப்பங்கான சப்தாதி விஷயங்களில்
 ஈம்னாரம்வருற்று ஆத்மானுபவத்தினால் ஈக்தத்தை
 அடைவது ஈஞ்சரிக்கவேண்டும். பட்டணங்கள் கிர
 மங்கள் பகங்கள் கட்டுவிடம் ஈாத்விசர்கனின்
 ஈஞ்ஹங்கள் இங்கிடங்களில் பிணைப்பெடுத்துப்
 புசித்துக்கொண்டு புண்ய தேசங்கள் புண்ய கதிகள்
 புண்யமான பர்வதங்கள் புண்யமான ஈனங்கள் புண்ய
 ஆர்யமங்கள் இவைகள் அமைத்த பூமியில் ஈஞ்சரிக்க
 வேண்டும். பேரும்பாஹம் வானப்பாதர்களுடைய
 ஆர்யமங்களில் பிணைப்பெடுத்துப் புசிக்கவேண்டும்.
 அவர்கள் ஈம ஈஞ்ருத்தியினால் (உதிர்த்த கதிர்களைப்
 பொருக்கி ஸ்ரீகீர்க்கவாரிதயருத்தியினால்) ஸ்ரீகீப்பவர்க
 ளாகவாம் அவர்களுடைய ஆதாரம் பரிசுத்தமா
 கிருக்கும். அஞ்சு சென்று பிச்சையெடுத்துப்

புலிப்பாதுவின், அந்த ஆதாரத்தினும் சிவரத்தின்
 மனத்தெயிலு உண்டாகப்பெற்று மதிமயக்கம் தீர்ந்து
 மோகனவித்திமையப் பெறுவான். (சப்தாதி விஷயங்களை
 விளக்கு என்பது, விரகத்தனா முடிவுகளினாலும்,
 சொல்லுகிறேன்; கேள்). இதேதர புலப்படுகிற சப்தாதி
 விஷயங்களைப்பெறாமல் இறுவொரு மனது வெள்ளம்
 கடலின்னத்துப் பார்க்கவாகாது. ஏனென்றும், அகல
 பெறாமல் கல்சகங்களைக்கொள்வா? இவ்வளவே பாலோகம்
 கவிதுள்ள சப்தாதி விஷயங்களின் மனப்பந்தை
 மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். இதைப் பாலோகம் கவி
 துள்ள விஷய னுகங்களைப் பெறுதற்காகச்
 செய்ய விரும்புகிற செயல்களினின்றும் யீனவேண்டும்.
 இவ்வளவு விவகாரத்தினும் சப்தாதி விஷயங்களின்
 விரகத்தனாவான். கர்மேந்திரியங்கள் ஜ்ஞானோத்தர
 யங்கள் மனம் பஞ்ச பூதங்கள் இவற்றின் ஸமுதாய
 ரூபமாகியுப்பதும் ஜகதமமுமாகிய இந்த சரீரம்
 முழுமையும் பாக்குதலின் காலமாகவோம் அடுத்தே
 மன்றிச் சேதனான ஆத்மாவாக மாட்டாது. ஆத்மா
 இதைக்காட்டினும் கிணகனன். வேறுபட்ட ம
 னென்று கருதுக னவறித்து கிச்சரித்துக்கொண்டி
 பாமாத்தமாவுக்கு உட்பட்ட அந்த ஆத்மாவின்
 ஸ்மரணத்தை ஆராய்வதில் னக்கருத்தல் சரீரத்தின்
 ஆத்மாமோனத்ததைத் துறந்து யீனவும் அதை
 ஆத்மாவென்று அமோனிக்கவாகாது. பரம்பரையம்
 முதலிய கால்கு ஆர்மயங்களுக்குள் கந்த ஆர்மயத்
 தில் இருப்பவர்களாகிறும் கவராயம் அதைத்த
 ஜ்ஞான சிஷ்டைவினாவது ஒரு பாலோகனத்ததையும்
 எதிர்பாராத பக்தி சிஷ்டைவினாவது சிஷ்டைநிரும்ப
 பார்க்கவரின் அந்தந்த அடைவான்களோடு கூடிய
 ஆர்மயங்களைத் துறந்து விதிசிறேதங்களுக்கு
 உட்பட்டமன் கடக்களாம். (வித்தோபாலுமான பால
 புருஷனைப் பற்றினவனுக்குத் தான் செய்யவேண்டும்
 தொன்றும் இவ்வளவுகவாய் அவன் விதிசிறேதங்களுக்கு
 குட்பட்டு ஒன்றும் செய்யவேண்டிய அவர்மயின்னை.

ஆநிலைத் தோற்றமுடைய ஆத்மாவுக்கும் கைங்கர்யமே
 உயரபுராணமாகப் புகழ்ந்து நுகர்ந்தோர்
 நேருதலான ஏதேனுமொன்றைச் செய்துகொண்டே
 நிகழ்ப்பான. கியேவ முடையவனுவினும் ஒத்தவழியா
 னுடையவன் போல் நானுமொன்றைத் துறந்து
 கிணையாடுபவன்போல் அநேகித்துக்கொண்டிருக்க
 வேண்டும். எல்லாக் தெரிந்தவனுவிருக்கும் சித்தம்
 சித்தத்தவன்போல் பேசவேண்டும். வேதார்த்தங்களினை
 கண்டு கிணைந்தவனுவினும் புகழ்வப்போல் ஆதார
 சித்தா பயங்கலையொழிப மந்த்ருணதையும் அநி
 யாதவன்போல் உடக்கவேண்டும். வேதத்தின் பூர்வ
 பாகத்தினை நனஞ்சொலுத்தவாகாது. வேதமார்க்கத்திற்
 கிணங்காத ஆசாங்களை கிரும்பவாகாது.
 வேதம் தர்க்கங்களால் வேதார்த்தங்களை அழிக்க
 வாகாது. கிஷ்காயோஜனமாய் வந்து செய்யும்
 கோஷ்டியில் துறந்து கிவாதஞ் செய்வத் தொடங்கி
 ஏதேனுமொரு பகைததப் பிடித்துக்கொண்டு
 வழக்காடவாகாது. நீரானு எந்த ஜனத்தினின்றும்
 பயப்படவாகாது. எந்த ஜனமும் பயமுதும்படி
 உடக்கவாகாது. எவனேனும் தூர்ப்பாஷணங்களைப்
 பேசவானுவின, அவற்றை மெல்லாம் பொறுத்துக்
 கொள்ளவேண்டும். எதைதயும் அவமதிக்கவாகாது.
 'புருஷி பூதகீய பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமான
 தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்கலினுள்ள ஆத்மாக்களுக்கு
 அதாராத்மாவாகி அவர்களைக் கரட்டினும்
 கிணையுமொரு பரமபுருஷன் ஒருவனே. சாதான்
 ஒருவனே பலருடனீர்களில் பரிபலிப்பதுபோல்
 அவனொருவனே பல ஆத்மாக்களுக்கும் அந்த
 ராத்மாவானிருக்கிறான். எம்மீத பூதங்களும்
 அவனொருவனையே ஆத்மாவாகவுடையவை.
 ஆகையால் எந்தப் பராணீக்கு அபகாஞ் செய்கினும்
 அது அந்தப் பராணீதவச் சரீரமாகவுடைய பரமாத்
 மாவுக்கே அபகாஞ் செய்ததாய் என்று சிச்சயத்துக்
 கொண்டு தன் தேஹமெனக்கயத்திற்காகப் புகழ்வப்

பேரம் வந்த பானிவிடத்திலும் கவரம் கவத்துக்
கொள்ளுகாது. பரிபெருஞ் சாஸ்திரம்
ஆதாரம் கடைக்காமற்போகிலும் வருத்தனாகாது.
நிராவிருக்கவேண்டும். ஒருகால் ஆதாரம் கடைக்கி
லும் வந்தோடிப்படலாகாது. ஏனென்றும்,
ஆதாரம் கடைப்பதும் கடைவாததுமாகிய அங்
கிலங்கும் தெய்வநினைக்கலா. ஆகையால்,
ஆதாரம் கடைக்கிலும் கடைக்காமற்போகிலும்
நிராவிருக்கவேண்டும். (ஆனால் பிழைப்பெடுக்கிற
பாபானமே கிளவாதிருக்கலாமோகென்றும்; சொல்லு
கிறேன்). ஆதாரத்திற்காக வந்தனஞ் செய்வ
வேண்டியது ஆவரிகம். பாணங்களைத் தரித்துக்
கொண்டிருக்கவேண்டும்வரா? அதற்கு என்ன
பாபமானென்றும், சரீரத்தில் பாணங்கள்
இருத்தாலையோ ததவங்களை ஆராய்ந்தறிவலாம்.
ததவங்களை அறிந்தாலையோ வம்சாரபக்தத்தி
ளின்று விடுபடலாம். ஆகையால் ததவங்களை
ஆராய்ந்தறிவதற்காக பாணங்களைத் தரித்துக்
கொண்டிருக்க வேண்டும். பாணதாணத்திற்காக
ஆதாரத்தேடவேண்டும். ஒருகால் தான் பாவத்தினஞ்
செய்யாமலே அன்னம் கடைக்கி, அது கண்ணிருப்பி
லும் கண்ணிராமற் போகிலும் அதிசு குணருணங்க
ளைப் பாராமல் புலிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் வந்தால்
படுக்கை இவைகளிலும் குணருணங்களைப்
பாராமல் கடைத்ததைத் கடைத்தபடியே அது
படுக்கவேண்டும். துணைவியாவிருப்பவன், சௌகம்,
ஆசனம், ஸ்னானம் இவைகளிலும் வந்த சிவனங்களை
வும் சாஸ்தா சோதனைக்குட்பட்டுச் செய்வ
லாகாது. சீதையானனவிய வான் சாஸ்தா விதிகளை
வீழ்விதும் அனுஷ்டிப்பதுபோல் கைக்கர்யம் ஸ்வ
ரூபானுரூபினனும் புத்திவுடன் செய்வவேண்டும்.
இத்தகைய ஆசாத்துடன் இருப்பாருவினர்,
அவனுக்கு தேவாதம் பாயம் ஸ்வத்தாரம்பாயம்
முதரிய விபரீத எண்ணங்கள் உண்டாகமாட்டா

அவன் ஸர்வ காலமும் எல்லாவற்றையும் என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையன்றென்று பாகித்துக் கொண்டிருக்கொருவகையால் அன்னுக்கு அந்த விபரீத எண்ணங்கள் புகட்டு போயின்தான். ஒருகால் அனை நோடர்த்து வராமாவிட்டும் தேதாவனானதில் இருத்தையெல்லாம் என்னுடைய உருவங்களாகவே பார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்த பாவனை உண்டாகப் பெற்று அதன் மதவியாயால் என்னை அடைகின்றான். (இருத்தெல்லாம் என்னுடைய உருவங்களையென்னும் பாவனைவுடையவனுக்கு தேதாவனானதில் தேதாவதம் பரமம் முதலியவையெல்லாம் சிவர்த்தம் கின்றன. ஜீவதகையில் ஒருகால் நோடர்த்து வரின் அனை என்னுடைய பரப்பிக்குத் தாட செய்பவையாகித்தான்). (இதுவகையில் உபாயாதுஷ்டானம் கைபுருத்தவம் தேதாவனானவகையில் இருக்க வேண்டிய நிலையகையச் சொன்னேன். இனி இவதம் சிவன் உபேயம் உபாயம் முதலியவற்றை அநிய விரும்புமாதலின், அவன் உடக்களையெல்லாம் கிளைமை கையச் சொன்னுமேன; கேட்பாவாக). விவேகமுடைய வன் இருத்தையெல்லாம் பன்னுகவுடைய சப்தாதி விஷயங்களில் வேறுபுத்து என்னைப் பெறுதற்கு ஸந்தானமான தர்மத்தை அநிய விரும்புமாதலின், பாபாந்மத்தின் வன்னுபருபருண விபூதிகளை உன்னுக ளூராய்க்கத்திட்டு அவந்தையே மன்னஞ்சொய்துகொண்டிருக்கும் குருவை அடைவோன்மும். பாபாந்மவ் வரூபத்தையும் அதன் பரப்பிக்கு ஸந்தானம் முதலிய வத்தின் வன்னுபருபருணவும் அநியவகையில் எல்லாநே இவ்வனம் குருகாக உருவக்கொண்டு வந்திருக்கொரு நென்று குருவை என்னைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவையன்றென்றே பாகித்து இவ்ருவ மனுஷ்யனே யென்னும் புத்தியால் வரும் அனலியவகையத் துதந்து 'அவன் உபதேசிக்கும் அர்த்தங்களெல்லாம் உன்மையே' யென்னும் ஸந்தத்தையும் பத்தியும் ஆதாயும் உடையவனுவி அக்குருவுக்குச் சிவருவகை

செய்யவேண்டும். (இத்தனம். ஸதாசார்வ கர்ஜனைகளி
 னும் துஞ்சல் பக்தி கவசாக்ஷிகளைப் பெறவேண்டும்.)
 மனம் செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்னும்
 இயற்கையின்களையும்கூடச் சொல்லாமை சப்தாதி
 கியைவங்கையில் விகவும் அழகுநிலை புத்தியுடையவனுவிச்
 சாஸ்தாப்யமான யோகாப்யாஸைகளால் கிளைவும்
 அநிகின்றிக் கேவலமான தன்டம் முதலிய ஆங்கா
 கின்கள்களால் எவன் லீலிக்கப் பார்த்திருநீன, அவன்
 ஆத்மாவையும் ஆத்மாவுக்கு அந்தாராத்மாவான
 என்னைவும் வஞ்சித்தவனான. (ஆத்மா
 சாஸ்தாஸுக்குச் செஷப்பட்டவனென்னும் செஷத்வ
 துஞ்சலையின்மையால் ஆத்மாவையும் தன்னை
 ஸ்வதர்த்தானு கிளைக்கையால் என்னையும் அவன்
 வஞ்சித்தவனே). ஆனதுபற்றியே அவன் பகவத்
 பகதியாகிற தர்மத்தை அழித்தவனாவான். மற்ருங்,
 பகவத்பக்தி யின்மையால் பாமகனென்றால் கழியப்
 பெருமன் இஹேனாக னாகம் பானேனாக னாகம் ஆகிய
 இரண்டினின்றும் பாஷ்டனாகிறான். ஸக்தியாலா
 ஸ்ராமத்திலிருப்பவனுக்கு இந்திய சித்தாஸம் பானிக
 னுக்கு த்ரோஸுக்கு செய்வாகவ ஆகிய இவை
 விரண்டும் முக்ஷமான தர்மங்களாம். வான்பாஸ்த
 னுக்குச் சாஸ்தாஸ்களில் செய்வியபடி சரீரத்தை
 ஒடுக்குகையாகிற தவமும் ஆத்மபாமாத்மாக்களின்
 உன்மைய ஆசாயத்ததிகளையும் ஆகிய இவை
 விரண்டும் முக்ஷமான தர்மங்களாம். க்ருணந்த
 னுக்கு பானிகளைப் பாதுகாக்கவும் பஞ்சமஹா
 வஜ்ருக்சிவ அதுஷ்டுக்களையும் ஆகிய இவைவிரண்டும்
 முக்ஷமான தர்மங்களாம். பாஷ்சர்வாஸ்தத்தி
 லிருப்பவனுக்கு ஆசாயனைப் பணிகளே முக்ஷமான
 தர்மமாக. பாஷ்சர்வம் தவம் சௌசம் ஸந்தோஷம்
 பானிகளிடத்திற்செட்பு ஆகிய இவை முக்ஷமாயிருக்க
 வேண்டியவை. க்ருணந்தனுக்கு பாஷ்சர்வம் எப்படி
 ஸம்பவிக்குமென்று கிளைக்கவேண்டாம். குறுகாகம்

தனிக் கந்த காளங்கலிச் சீர்தீரிகைப் புணர்திருப்பா
 ளுநின், அதுவே கிருமண்தனுக்கு பாக்மசர்வநாம்.
 என்னைப் பணிவது எவ்வந்த ஆர்வமந்திகளுக்கும்
 னுக்வயான தர்மம். இவ்வளம் தத்தமக்கு ஏற்பட்ட
 வர்ணுர்வந தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
 தேவதாத்தாங்களைப் பணிகையும என்னிடத்தில்
 ப்ரபோஜனத்தாங்களை அபேகிதிகையும தனிக்
 கமந்த பூதங்களும் காணென்னும் பாவியுடைய
 னுக் வயன் வானை என்னும் பணிநிலை, அவன்
 சீர்த்தியேயே என்னிடத்தில் பக்தியைப்
 பெறுவான். உத்தமசோ! அவன் அந்த பக்தி ஈனர்களு
 கிலேநிதர்ப்பெற்று அதனுக் கமந்த பூதங்களுடைய
 ன்ருஷ்டிப் பாவங்களுக்கும் காணனும் ஈர்வ
 காணனும் மதேஸ்வரனும் வ்ருபத்தினுடும்
 குணங்களும் அனநிதந்தவளுகையார் பார்ப்பும்
 மென்று உதப்படுபவனுமாயெ என்னை அடைகின்றான்.
 இவ்வளம் தன்னுடைய வர்ணுர்வங்களுக்கேற்பட்ட
 தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருவானுநின்,
 மனம் பரிசுத்தமாகப்பெற்று என்னுடைய
 ன்ருப ன்ருபாவதிகளை கள்ளுக அதிக் கான்தா
 த்ருணம் உபாஸனத்தூணம் இவைவிரண்டும்
 அகமந்து விகத்தனும் என்னை அடைகின்றான்.
 வர்ணுர்வம்கலிநிருப்பவர் அனுஷ்டித்தேயென்று
 மென்று கிருதிகப்பட்ட ஆசாரமென்னும்
 பெருகுடைய இந்த தர்மம் என்னிஷ்டவசன பக்திக்கு
 அங்கமாகிருக்குவாநின் மோகாதந்த திறநேற்றிக்
 கொடுப்பதாஹி மேன்மை பெற்றிருக்கும். (வர்ணுர்வ
 தர்மனுஷ்டானத்தினுக் பக்தியோகந்தந்த வளர்த்திக்
 கொண்டு அப்பக்தியினும் என்னைப் பெறுவான்).
 கல்லியங்கையுடையவசோ! என்னுடைய பக்த
 தகக்கு ஏற்பட்ட வர்ணுர்வதர்மங்களார் எப்படி
 என்னைப் பெறுவானே அதைச் சொக்கமேண்டு
 மென்று என்னைக் கேட்காக்கவா. அதைப்பற்றி

விசயமாக மொழிந்தேன். பதினெட்டாவது
அத்யாயம் முற்றிற்று.

—→→→→→ { பதினெகத்தை அனுஷ்டிக்கும் முடியு
தலனுக்கு சமையென்றும் பரபத்தி
யென்றும் கருவியெனும் உபாயத்தை
உபதேசிக்கலாம். } →→→→→

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் :—மூன்றாவது
வத்தியனுண்டாகும் திருநாமமாக வு கேயனம் பெரி
யோக்கியப் பணிகளு அன்கனாகுடய உபதேசத்தினு
துண்டாகும் திருநாமமாக வு அகமந்தயனும்
சான்றாகனக்கு விருத்தமயமாக தர்க்கத்தின
அறித்தயனும் கருவி முதலிய மெய்க்க கர்மத்தனாக
விளையும் பகத்தினப்போம் கவதிகமான யாகாதி
கர்மத்தனாக விளையும் கர்மத்தாதி பகத்தனாகும்
அறித்தபகனே யென்றும் னநமுடயவனும்
கனகுக்கமுத்தயனாகிய புருஷன் பகவானுக்குச்
சேஷமாகிருக்கையையே முக்க நனமாகவுடய
ஆதமாவக்கு இச்சரிசம் பகவானுடய மாகவகிருத்
விளத்ததென்று தெரித்துகொண்டு திருநாம
குபனான ஆதமா ன்விசேஷியும் ன்விவத்தாத்மா
யும் உபாயோபேய முதலும் ன்ந்நாமக்கப்பனும்
பகவானுணிகனும் ஒரு கிணேஷத்தினையும் எதிர்
பாதாமம் ன்விவகோக கனகககனுமாகிய என்மரிடத்
தில் அநினமாகிருப்பதென்று அனுஸந்திக்கவேண்டும்.
பகவானுக்குச் சேஷமாகிருக்கையையே முக்க
நனமாகவுடயவனும் பகருதி னம்பத்தத்தினின்று
கிடுபட்ட ஆதமாகினுடய அனுபவத்தின் கர்ம
தாழாமம் பகவத் ப்ராப்தியை கிருமபுகிந்தயனாகிய
திருநாமி தனக்குப் பெறவேண்டிய ப்ரயோஜனமாக
கன்னை யே கிருமபுகானந்தி மத்தென்கையும்க

கிஞ்சுப்பமாட்டான். அவன் என்னைப் பெறுதற்கு
என்னைமே உபாயமாகப் பத்தியிருப்பவனன்றி
கற்கொன்றை உபாயமாக நினைக்கமாட்டான்.
அவனுக்கு என்னைமொழிய ஸம்பிக்காமாறு மோகந்
தானது மற்றவர்தப் பொருளும் ப்ரியமன்று. சரீரம்
பகவானுடைய மாயவரிதும் கினைத்ததென்றும்
பாக்குதிகையக்காட்டினும் கிண்குணான ஆத்மா
பகவானுக்குச் சேஷமாயிருக்கையையே மூக்யமானாக
வுடையவனென்றும் பகவானே உபாயமும்
உபேயமுமென்றும் இவையிவைகள் அமைந்தவர்களே
பாக்குதி புருஷாகளைக்காட்டினும் கிண்குணமாயிருப்ப
தும் எல்லாவற்றினும் மேலானவற்றிற்குப்பெறுவாயிய
என் ஸ்வரூபத்தை அறிஞர்கள். ஜ்ஞானி எனக்கு
மிகவும் ப்ரியமானவன். இந்த ஜ்ஞானி என்னை
மொழிய ஆத்மதாணம் ஸம்பயிக்காதென்றும்
ஜ்ஞானத்திலும் என்னைத் தரிப்பிக்கொண். (உன் தரித்
திரூப்பது அவனுமேயே. என்னென்றும் அவன் என்னை
மொழியத் தனக்குத் தாணம் ஸம்பயிக்காதென்று
என்னைமே தெரிந்த பாயோஜனமாகப் பத்தியிருக்
கொண். என்னை வரர்கள் எப்படி அடைகொடுக்கோ
அவர்களை நான் அப்படியே அடைவுத்தன்மைவுகடைய
னாகையால் எனக்கும் அவன்மொழிய ஆத்ம
தாணம் ஸம்பயிக்கிறேன்). (சரீரம் பாக்குதிவின
பரிசுமம்; அசித்தம். இதை ஆத்மாவென்று
கினைப்பது பாவமே. ஆகையால் இதன் போஷனத்
திக்காக நான் வருந்துகது அஜ்ஞானமே. இது
பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினால் ஏற்பட்டது
என்று. ஜ்ஞானத்தை மூர்ஷிட்டிக்கொண்டே
பகவானிடத்தில் ஆத்மமரம்பணம் செய்வ
வேண்டும்.) என்னென்றும், தீர்ச்சொன்ன ஜ்ஞான
மேசத்தினுடையதாரும் உத்தியைத் தவம் புண்வ
நீர்ததம் ஜபம் தானம் இவைகளையது பரிசுத்தங்க
ளான சௌசம் ஆசமனம் மூதரிய மற்றவைகளையது
கினைக்க வல்லவையாகமாட்டா. உத்தவரே! ஆகை

யார் அத்தகைய ஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு
அந்தார்த்தமாயான என்னையே பார்ப்பதற்கும் பாரபக
னாகவும் அறிந்து சரீரம் பாக்குதி பரிணாமமென்றும்
பகவானுடைய ஸங்கம்பத்தினும் விநாததென்றும்
ஆத்மா பாக்குதி விவகலனமென்றும் பகவானுக்குச்
சேஷமாயிருக்கவையே முக்ய சமவாக்யுடையன
என்றும் அநிகையாடு ஜ்ஞானமும் பகவானே
உபாயமும் உபேயமுமென்றும் அத்தமகையாயாடு
விஜ்ஞானமும் அமைத்து என்னிடத்தில் பக்தியினும்
மனம் தெனியப்பெற்று என்னைப் பணிவீராக. பக்
முனிவர்கள் இத்தகைய ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களை
வஜ்ஜததிலும் ஜீவாத்மாயுக்கு அந்தார்த்தமாயாவிருப்
பவனும் ஸர்வவஜ்ஜ சிர்வாதகஜனுமாயெ என்னை
ஆராதித்து எனனை ஆனுபவிக்கவாயாடு நெத்த
வித்திறையப் பெற்றார்கள். (முனிநாம அகடக்தார்கள்)
உத்தமரே! பாக்குதியின் பரிணாமமான சரீரத்திற்குள்
இருக்கிற ஸம்ஸாரியாடு உமக்கு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி
பாஸயங்கென்றும் இவை உண்டாக்கின்றனவே. இவை
வக்தேசியெயன்றி இவர்கையில் ஏற்பட்டவையன்று.
எனென்றும், சரீரஸம்பத்தத்திற்குப் பூர்வகாலத்தி
னும் சரீரஸம்பத்தம் கழித்த பின்பும் அவை இவ்வி
யங்கவா? மத்தும், இந்த ஜன்மாதிகள் (ஸ்ருஷ்டி
ஸ்திதி பாஸயங்கள்) இந்தச் சரீரத்திற்கேயன்றி
உமக்குக் கிடையா. சரீரஸம்பத்தம் உண்டாதற்கு
முன்னமும் அது கழித்ததற்குப் பின்னும் வாதோரு
ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கின்றனோ, அத்தகைய ஆத்ம
ஸ்வரூபம் இடைவிடும் இருக்கறே இருக்கின்றது.
அதற்கு ஸ்ருத்தி கடிவாதிகள் கிடையா. நேனும்
அசேதனமான பாக்குதியின் பரிணாமம், ஜன்மஜா
மானுதி விகாசங்களுக் கிடமாயிருக்கும்; அநித்யம்.
ஆத்மாவோனென்றும் இவைவொன்றுமீன்றி நித்யரூ
பிசுப்பவன். இவ்வனம் அநிகையே ஜ்ஞானமென்று
உதப்பிடுகின்றது.

உத்தமர் சொல்லுகிறார்:—பெரியோர்களுடைய உபதேசபரம்பகாரமாகப் பாபத்தொழிப்புமாயும் கல்மகத்திவை விளைப்பதுகாவெஜ்ஞானத்தையும் ஜ்ஞானத்தின உபாயமான மகாசக்யத்தையும் அதனும் விளைவக் கூடிய விஜ்ஞானத்தையும் (பகவானே உபாயமும் உபாயமுமென்னும் அந்நவகாரவஜ்ஞானத்தையும்) பெரியோர்களுக்கும் தேடிப்படி பாய்கொப்பலமான உன்னுடைய பக்தியோகத்தையும் எனக்கு விவரிக்கச் சொல்லவேண்டும். எனனே! பொறுக்கமுடியாத ஸம்ஸாரமார்த்தத்தில் ஆத்மாத்மீகம் முதலிய மூன்று தாபங்களால் சீடக்கப்பட்டுப் பரிதவித்துக்கொண்டிருக்கும் புருஷனுக்கு மோகந ஸுகந்ததப் பெய்பனவகளும் குடையோல் சிறுநீர் கொடுத்து சுகழிப்பனைகளாகாவெ உன்னுடைய திருவடிக்கீழ்வொழிய வேண்டு எனதனம் திருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. (இத்தகைய அந்நவகாரவஜ்ஞானம் தீ இதைமன் கேட்டுருமென்னும், சொல்லுகிறேன். ஸம்ஸாரமாசிற பாழியில் விழுந்து காலமாசிற ஸர்ப்பத்தினும் கடியுண்டி அந்நவகார சப்தாதி விஷமஸுகந்தகளில் போவதுத்திருத்திற இந்த ஜனத்தைய உன் கருணையாக்ககாரயேற்றுமாயாக. மஹாஜபாய! காரயேற்றுமது எப்படி மென்னும், மோகநத்தைய வெவிலிசிற உன் வாயமுதங்களால் கன்னு கரினப்பாயாக. அந்நவகாரில் இந்த ஜனம் காரயேறும்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார்:— மூன்று ராஜ்ஞான யுதிஷ்டிசர் கால்கள் எம்மோரும் கேட்டுக்கொண்டிருக்ககலில் இந்த விஷயத்தைக் குறித்து இவ்வனமே பகவத் பக்தியென்னும் தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களில் சிறந்தவராவெ சீஷமகா விவகிறார். அவர் விவகவ தந்து என்ன பாணக்தி மென்னும் சொல்லுகிறேன். பாசத யுத்தம் முடிந்த பின்பு கண்பர்களுடைய மாணத்தினும் மானம் கலங்கப்பெற்ற யுதிஷ்டிசர் அந்த மனக்கலங்கம் தீரும்பொழுட்டுப் பல தர்மங்களைச்

கேட்டு அனத்தாம் மோகாதர்மங்களை கிளவியூர். அந்த பாஸங்கத்தில் கீர் யாது கிளவியூரோ இதையே அவரும் பிஷ்மகா இங்ஙனமே கிளவியூர். அப்பொழுது பிஷ்மகாடைய ஐகத்திகிளவியும் கேட்ட அந்த மோகாத நாஸககிளவியும் இஞ்ஞானம் கிஜ்ஞானம் கைபார்க்கய கிசத்தை பக்தி இங்ஙனகிளவியும் சொர்னு கிதேன்; கேட்டுவாக உத்தவரோ' இதோ புறப்படுகின்ற தேவமனுஷ்யாதி சரீரங்கனின் ஸப்தம் கிபர்சம் ரூபம் தனம் காதம் மகாநாதர்மங்களை கிஜ்ஞானம் கேவகி சேய்தம் கடை பேச்சு இங்ஙனான்பது பதார்த்தங்களைகும், செவி வாய் கண் ஸ்கந்த உடல் காந்து பாஸி யாத பரம உபஸ்தங்கன் மனம் ஆகிய பதினெரு இத்தியங்களை கும் பஞ்ச பூதங்களைகும் காதம் தஜ்ஜனம் தமங்கை கன்மித ஸூந்து ரூணங்களைகும் இஞ்ஞானத்தையே காதவாகவுடைய ஆத்மாவையும்உள்ளபடி ஆதிக்கையே இஞ்ஞானமென்று கான் கிச்சகித்திருக்கிதேன். பாக்குதி புருஷர்களைக்காட்டினும் கிளவியூரான கன்வியே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் திடகாத கிளைத் திருக்ககையே கிஜ்ஞானமாகும். க்ருஷ்ட கித்தி ப்ரணயங்கன் ஸூந்தும் காதவாஜுந்தமோ ரூணங்கனின் பரிணாமங்களான தேஹங்களுக்கே வுள்ளவையன்றி அவை ஆத்மாக்களுக்குக் கிடையாமென்றும், ஆகையால் ஆத்மாக்கள் தேஹங்களைக்காட்டினும் கேவ பட்டவர்களைக்கும் பகவானுக்கே சேஷப்பட்டவர்க ளென்றும் தேவிவாக அநித்து இங்ஙநிவுடன் பகவானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் அத்வ கவிக்கை கிஜ்ஞானமாகவாதி இங்ஙநிவின்றிக் கேவகம் பகவானை அங்ஙனம் கிவியக்கை கிஜ்ஞானமாக காட்டாது. சரீரம் பாங்க யெவகை வார்த்தகாதிக ளான பல தகைகளை அடைகின்றதாகி யெவ்வேருக மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. அத்தகைய சரீரத்தில் ஜீவாத்மா நுருவகருகயே தொடர்ந்துகொண்டு வருகின்றார். பார்வ தகையை அடைந்த சரீரத்தி கிஷ்ட நிரகாதிவானே யெவ்வந்தகையை அடைந்த

சரோத்திரமும் தொடர்ந்திருக்கின்றன. அச்சரோத்திர
மூன்ற லீயனே வார்த்தை நகரமாய் அடைத்த
சரோத்திரமும் தொடர்ந்து வருகின்றன. அன்றியும்,
அச்சரீயம் அழியும்பொழுதும் லீயாத்மா அழியாமல்
அங்கனமே மிதுகருகுகின்றன. இங்ஙனம் எவ்வகை
விவாதங்களையின்றி ஒருவாறுகிருக்கின்ற ஆத்ம
ஸ்வரூபமே ஸத்தெனது உதப்படுமென்றுணர்வதும்
தீவிரமாகும். ஸ்ருதியென்றும் ப்ரத்யக்ஷமென்றும்
நூற்றம்பாதிசென்றும் அதுமாய்மென்றும்
ப்ரமாணங்கள் காண்டு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
அவற்றில் ஸ்ருதி ஸ்வர்க்காதி பரமங்களை விளம்பு
மோர்கள் வஜ்ஜாதி கர்மங்களைச் செய்வதென்று
மென்று விதிக்கின்றது. க்ருஷி மூதலிய கர்மங்களை
அன்னாதி பரமங்களை எம் ப்ரத்யக்ஷமாகவே அது
பயித்துக்கொண்டு வருகிறோம். நூற்றம்பாதிசனும்
ஸ்ருதியைப்போலவே அத்தாத பரமங்களை விளம்புகிற
வர்களுக்கு அம்மவற்றிற்குரிய கர்மங்களை விதிக்கின்
தன. ஒள்குதா திகம் ஆரோக்ஷாதினை வினைக்கின்றன
மென்று ஸ்ரீதிக்கை அனுமானம். இங்ஙனம் ஸ்ருதி
மூதலிய ப்ரமாணங்களால் விதிக்கப்பட்ட வஜ்ஜாதி
கர்மங்களால் வினைின்ற ஸ்வர்க்காதி பரமங்களைஎல்லாம்
ஒருவகைமாதிரிநாமமையதும் தாரதம்மமாதிரிப்பவத
தும் ஸ்வரமாதிரிப்பவததும் ஆராய்க்குது 'ப்ரத
யக்ஷத்தில் ஸித்தமான அன்னாதிபரமங்களைப்போல்
அப்ரத்யக்ஷமான ப்ரதம்மாதிரிபதம்மமாதிரிமூன்ற
என்றப்பரமங்களும் ஸ்வரமங்களே; மற்றும் ஹக்கந்தை
உ'கொண்டிருப்பவையானே' என்று கிச்சயித்துக்
கொண்டு ஆலாபியாவிரிப்பவன் ஆவற்றில் வயதாத்
யத்ததை அடைவதென்றும், உத்தமமோ! உவ்விடத்தில்
மிகவும் ப்ரீதியுள்ள கீ; பக்தியோகத்ததைப்பற்றி
விளையுமையில் மூன்றமே அதை உமக்கு விளக்க
மொழிக்வேன். தோஷமற்றமோ! அதன் காரணங்களை
யும் அப்பொழுதே உமக்குக் கூறினேன். இப்பொழுது
அத்த பக்தியோக காரணங்களில் அத்தாய்மொய்ச்

நெத்த காரணம் அதுவே அதை மறுபடியும் சொல்லு
கிறேன்; கேட்டோக. அம்ருதம் போன்ற என்னுடைய
கதைகளைக் கேட்கை முதலியவற்றின் மீதத்தையும்,
கூர்வகாரமும் என குணங்களைப் பேசுகையும், என்னைப்
பூதிப்பதில் ஆனந்தமும், என்னுடைய மனம்மகர்மங்களை
கொள்கிறேன் மகமங்கனாம் என்னைத் துதிக்கையும்,
என்னுடைய ஆவயங்களை விளக்குவது மெழுந்து
முதலிய என பரிசர்வயின் ஆதாரமும், கை கான் தலை
முதலிய அங்ககைகொன்றாம் பூரிசில் படுப்படி விழுந்து
என்னை உயர்வகாரஞ் செய்கையும், என்னுடைய
பக்தர்களை விசேஷமாகப் பூதிக்கையும், எவ்வித பூதம்
தனும் பாமாத்மனவருபவர்களை வென்று பாதிக்கை
யும், சரிசர்வயபாசங்களை வெளகாம் என்னுடைய ஆரா
தனத்திற்கு சொண்டிய துணி புஷ்பம் முதலியவை
களைச் சேகரிப்பதில் உபயோகப்படுத்துகையும்,
கொள்கை விவயநாரங்கனிலும் என குணங்களைச்
சொல்லுகையும், மனத்தை என்கிடத்தில் கிரிபெதச்
செய்கையும், மாயோஜனார்தாங்கனில் கதைகளும் விரும்
பாமைகளும், என்னுடைய முகோர்வனத்திற்காகப்
பணஞ் செய்விக்கையும், போகனாதனமான
சத்தனாதிவன் பின்னையைச் சொட்டேன் முதலிய
னாகங்கள் இவைகளைத் துதிக்கையும், வாகம் தானம்
தோமம் அதிதிக்களைப் புரிப்பிக்கை ஏகாதர்வபவானம்
முதலிய மாதம் மந்தம் சாத்தாங்கனில் சொல்லிய
தனம் ஆகிய இவை வெல்லாவந்தையும் என்னுடைய
பீதிக்காகச் செய்கையும் தானம் தன்னுடையவைகளும்
பகவானுக்கே அநீனங்களென்று அது
வைதிக்கையும் ஆகிய இத்தாமங்களென்றாம் மனம்
வர்கள் அனைவரும் வாதாரணமாய் அனுஷ்டிக்க
வேண்டியவை. இந்த தர்மங்களால் என்கிடத்தில்
மந்தி உண்டாகின்றது. இம்மனம் தர்மானுஷ்டா
னத்தினால் மந்தி உண்டாகப்பெற்ற புருஷனுக்கு
எந்தப் புருஷசர்த்தந்தான் கொடக்க அரிது! எந்தவ
ருணம் தலைபெற்று அனந்தமோருணங்கள் தலை

சொல்லுதலாகாதிதோஷங்களும் கழித்து கீர்வனாவிய
மனத்தைய அந்தராத்மாவாவிய என் னிடத்திற்
எப்பொழுது அப்பணங்கொழியுமோ, அப்பொழுதே
அப்பழுஷன் தன்மம் ஜ்ஞானம் கவராக் கவம் ஐஸ்வர்யம்
இவை பெற்றவரத்தையும் அடைகின்றான். மனம்
ரஜஸ்தமோருணங்களுக் குட்பட்டி தேதநத்திற்
ஆனக்தியுற்று இரத்தியங்களைக் இழக்கப்பட்டுச்
சப்தாதிவிஷயங்களைத் தொடர்நோடுவான்,
அப்பொழுது அப்பழுஷனுக்கு அதன்மம் அஜ்ஞானம்
அகவராக் கவம் அனைவன்மம் இவைபெற்றான் எங்குந்
தவாரிசுக்கும். எனனிடத்திற் பீதியை வினைக்கு
கதுவே பக்தியென்றும், எவ்வந்த ஆத்மாக்களும்
பாறாத்மகன் கவருபர்களேயென்று பாகிக்கையே
ஜ்ஞானமென்றும், சப்தாதி விஷயங்கள் அளர்த்த
நேறுக்களெனவும் பாகித்து அளந்திற் மனப்பற்று
செய்யாமையே கவராக் கவமென்றும், அளரிமாதி
வித்திகளே ஐஸ்வர்யமென்றும் கூறப்படும்.

உத்தர சொல்லுகிறார்:—சத்ருக்களை அழிப்ப
வனே! வயம் சீவகம் இவைவிரண்டும் எத்தனை வகைப்
பட்டிருக்கும். ப்ரஹ்! க்ருஷ்ண! சகம் தகம் நிதிகைக்
த்ருதி இவை வானவ! தானாவது யாது! தகம்
எத்தகையது? நெனர்வம் எதன் இவை வானவ!
குதமென்கொள்களே; அது யாது! த்வாகம் தனம்
இவை வானவ! இஷ்டமாக தனம் எது? எத்தனம்
எது? தவகினை எது? ஸீவன்ய புருஷனுக்கு பகம்
எது? கேசகனே! தகவ எது? வரபம் எது? வித்யை
எது? க்ருதந எது? சென்மம் எது? ஸ-சதுக்கங்க
சென்பகவ வானவ? பன்யுதன வவன்? ஸூக்கன்
வவன்? சவ்நி எது? திவ்நி எது? வ்வர்க்கம் எது?
பக்த வவன்? க்ருதநம் எது? சிவதவானன் வவன்?
வதந வவன்? க்ருபணன் வவன்? ப்ரபு வவன்?
எத்புருஷர்களுக்கு ப்ரபுவே! வவ் கேட்ட இந்த
குணங்களைவும் இவற்றிற்கு விபரிதமான ஹர்ச

ஞானங்களையும் எனக்கு விவரித்துச் சொல்வா
வாக.

ஸ்ரீ பகவான் சொன்னுமிருள் :—பாணிகளுக்கு
தோஷஞ் செய்வ வினைவாகைய, பாணிகளுக்கு
நிந்தையாகப் பேசுகை, பிரச்னையைத் தவிர்த்து
எடுக்காமை, எங்கும் கணப்பற்று செய்வாகை,
மெட்சம், தீயவன் செய்து கைத்துக்கொள்ளாமை,
சாத்தார்த்தங்களில் விஸ்வாசம், சந்திரன்கமற்
திருக்கை, வின்பேர்ப் பேசாமை, விநியோகிருக்கை,
பொதுமை, பாபத்தினின்று விலகுகை இப்பன்
னிடங்களும் மனங்களாம். சாத்தார்த்தங்களை விதிக்கப்
பட்ட கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்குரிய கத்திரியாகிய
செயலம், ஐயம், தயம், தோமம், சந்தேகம், அதிதி
ஸ்தகாரஞ் செய்கை, மன்களை ஆரதிக்கை, தீர்த்த
வாதனை செய்கை, பரோபகாரஞ்செய்கை, நேயவா
தினமாயக் கிடைத்ததைக் கொண்டு எத்தொடருந்
திருக்கை, ஆசாரியனாகைய ஆகிய இவைகள்
கவிரண்டும் சிவங்களாம். இவையெல்லாம் கவிரண்டை
யும் அனுஷ்டிப்பார்களாகின் அவை அவர்கள்
கிறும்பும் பண்களையெல்லாம் கற்கும். சமமாகது
புத்தியை என்னிடத்திற் சிவகிதுத்துகை, நமையது
வெளிகித்திரியங்களை அடக்குகை, திதினைடியாவது
துக்கம்சனைப் பொதுக்கை. த்ருதியாவது காக்கு
உபஸ்தம இவையகளை அடக்குகை. பாணிகளுக்கு
தோஷஞ் செய்வாகையே நான்களில் சிறந்த தான
மாம். போகங்களில் கிருப்பயிர்வாகையே சிறந்த
தனமாம். பரி தாநம் மூதலியனைகளால் வருதா
னையே சொல்லுவாம். எல்லாம் பாபாற்றம்வல்லுபய்க
ளையென்று எங்காவந்தையும் தாநம்வயிர்வாகைய
பார்க்கையே ஸத்வமாம். சூதமாகது உன்னதை உன்ன
படியே பேசுகையென்று தெரித்தவர்கள் சொன்னு
மிருள். கர்மங்களில் 'வாய் செய்கிறேன்' என்னும்
அபிராஜயிர்வாகையே சொல்லுவாம். (வேணம்

வஞ்ஞதிகளால் கிளைவும் சுத்தியாத்ரம் செவச
 நாபது. கர்மங்களை அகற்றிப் பயனை உத்தேசி
 வாமம் செய்கையே த்வாகமெனது உறப்பவும். மறுஷ்
 வர்களுக்கு என்னிடத்தில் பக்தியை கிளைக்குத்
 தர்மமே இஷ்டமான தனமாம். பகமென்று உறப்
 படுகிற ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய குணங்கள் மிகவும்
 அகலத்திருக்கிற காரணம் உயர்க்காதிகளுக்கு ஸாதன
 மான பஜ்ஞமாயேன். பெரிவோர்கள் அருள் புரிந்து
 ஜ்ஞானோபதேசஞ் செய்வதற்கு நேறுதலான வணக்கம்
 பணிவிடை முதலியவைகளை தவழிணையாமன்றி
 உயர்க்கும்களைக் கொடுக்கை தவழிணையாமாட்டாது.
 ப்ராணுபாயமே நெக்த பகமாமதரி நேறுபகம்
 பகமாகமாட்டாது. என்னுடைய ஜயன்ய
 கீர்வாதிகன் பகமெனது உறப்பவும். என்னிடத்தில்
 நெக்த பக்தி உண்டாகப் பெறுகையே ஸாபமாகம்நிப்
 பிள்ளை முதலியவை ஸாபமாகமாட்டா. ஆத்மாய்க்க
 கிடத்தில் நேறு மறுஷ்வாதிபேதம் இல்லாமென்னும்
 ஜ்ஞானமே விதம்பராமன்றிக் கேவல ஜ்ஞானம்
 விதவை யாகமாட்டாது. கிஷித்த கர்மங்களில் 'சி'
 இவற்றைச் செய்வதாகாது' என்னும் ஜுருப்பணயே
 எஜ்ஞையாமன்றி மேறும் கஜ்ஞ எஜ்ஞையாகாது.
 பகவான்த் தகிர ம்ந எதைவும் கிரும்பாம
 முதலிய குணங்களே அனங்கராமாமன்றிக் கிரிடம்
 முதலியவை அனங்கராமாமமாட்டா. துக்கம் கலந்த
 னுதம் கீங்கப்பெறுகையே னு க ம ர ம ன தி ப்
 போகங்களை அனுபவிக்கை னு க ம ர ம மாட்டாது.
 சப்தாதி கிஷய னு கங்களை அபேஷிக்கையே
 னு க் க ம ர ம். எம்மொசபந்த மோஷங்கலின்
 காரணங்களை அநிக் த ன னே பண்டதனுயான்.
 நேறுத்தில் அநுமப்புத்தியும் (ஆத்மாரிதானமும்),
 நேறுனுபத்திகளிடத்தில் மறதாபுத்தியும் (என்
 னுடைய நென்னும் அரிதானமும்) உடையவன் மூர்க்க
 னுயான். என்னைப்பெறுதற்கு நேறுதலான ஜ்ஞானமே
 அன்மாய்க்கமாமன்றி மூன் கல் முதலியவை கிரவாத

வழி மார்க்கமாக மாட்டாது. செத்தம் சப்தாதி விஷயங்களில் சென்றுகையே செட்டவழியாமன்றித் திருடர் முதலிய உபதாயமுள்ள வழி செட்ட வழி யாகாது. ஸத்வகுணம் தலைபெடுக்கையே ஸ்வர்க்கமாக மன்றி இக்தராதிகளுடைய போகம் ஸ்வர்க்கமாக மாட்டாது. தமோகுணம் தலைபெடுக்கையே சாகமா மவறித் தாயின்சாதிசன் சாகமாகமாட்டா. அந் குணத்தைப் போகமும் ஆசாரகுதியான வானே பசுதுவாயேனன்றித் தக்கத முதலியவர் பந்துக்க னாகமாட்டார்கள். மதுஷ்ய சரீரமே க்ருதமாமன்றி உப்பரிசை முதலிய போகந்தானங்கள் க்ருதமாக மாட்டா. குணங்கள் அனந்தனன் பணக்கார னுமானந்திக் கேவலம் பணமுள்ளவன் பணக்கார னாகமாட்டான். தெய்வாதீனமாகக் கடைத்ததைக் கொண்டு ஸக்தேதாயும் அடைவாதவன் எவனோ, அவனே தரிதரானான். இத்தகியர்களை வேண்ட முடியாமல் அவற்றின் வழியே போகிறவன் மன இரக்கத்திற்கிடமான கருபனானான். சப்தாதி விஷயங்களில் பந்தந்த மதியுடையவன் சர்வானானான். அவற்றின் பந்துடையவன் அஸிர்வானானான். உத் தரோரீரீ செட்ட விஷயங்களுக்கெல்லாம் இவ்வளம் உந்து விசுசித்த மதுவொழி கூறினான். 'இவ்வளம் மோஷத்திற்கு வேண்டிய மமகியமாகினை மொழிக தாய். இவ்வளமே மோஷ விரோதிகளையும் விவரித்துச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினவக்கூடும். அவந்தத பெல்லாம் தனித்தனியே பசுவாது விசுசித்துச் சொல்லுதலால் என்னப்போலானம்? மோஷத்திற்கு வேண்டியவை இன்னவைவென்றும் விரோதிகள் இன்னவைவென்றும் அவந்ததக் கருக்கிச் சொல்லு கிறேன, கேளும். ஸன்னாசிகள் இதைத்திலும் பாத்திலு முள்ள சப்தாதி விஷய ஸங்கங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையும் அனுபவமென்று சினைத்திருப் பார்கள்; ஸாந்ஸாரிக துக்கங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையும் பாதிவென்று சினைத்திருப்

பார்க்க. இவையிவ்வு நினைவுகளும் மோகந விசேஷி
யாதவையால் முழுசுறவுகளாகு நோஷமேயாம். என்
னவாகிதன் குணமாக நினைக்கிற ஸுகந்தன், அவர்கள்
நோஷமாக நினைக்கிற துக்கங்கள் ஆகிய இரண்டை
யும் நோஷமென்று நினைத்துத் துறந்திருக்கையே
முழுசுறவுக்குச் குணமாகும். பத்தொன்பதாயது
அத்யாயம் முத்தித்த.

————— { ஐயானவோம், கம்பவோம், பாதி
 போம் இவையையும் இவற்றின்
 அநாவரணமும் / ஐயோம். } —————

உத்தரவா சொம் துக்கினா:—தாமஸாக் கண்ணனோ
 மமஸாசிகள் குணநோஷங்களென்று நினைக்கிற ஸுக
 துக்கங்களினிடையும துறக்கையே முழுசுறவுக்குக்
 குணமாகென்று மொழிந்தீன. இறுவோகஸுகந்த
 னும் அவற்றின் ஸாதமங்களும் பாத்யசுதானகவாய்
 அவற்றை ஆராய்கததிகது துறக்காயம்; பாலோக
 ஸுகந்தனும் அவற்றின் ஸாதனங்களும் கேவலம்
 வேதசாய்ந்தாத்தினும் அநிகக்ஷயானகனாமிருக்
 கின்றன. 'இதைச் செய், இதைச் செய்வாதே' என்று
 விதி கிஷேத க்ஷயரூபமான அவசேத சாய்ந்தாய்
 ஸர்வேய்யாஸூய உவதுடைய ஆதினகுபேயவநி
 வேதன்று. அத்தனைய வேதம் 'இதைச் செய்' என்று
 கிஷகத்தாக குணமாகவும் 'இதைச் செய்வாதே'
 என்று கிஷகத்தாதே நோஷமாகவும் சிவிரித்துச் சொல்லு
 கிறது. மத்தும், அது பாத்யம்மனாதி வர்ணக்களையும்
 அவற்றின் அனுஸேயமாகவும் பாதிரோயமாகவும்
 கிரகித ஸங்கா வர்ணக்களையும் குறித்து இன்னவன்
 இன்ன வயதில் இன்ன நேசத்திற் இன்ன காலத்திற்
 இன்ன தாய்வத்தைக் கொண்டு இன்ன விதியை
 அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும், அங் விதி கிஷ

அனுஷ்டித்தவர்களுக்கும் பன்ன ஸ்வர்க்கமென்றும்
 சிஷித்தம்வீசச் செவ்வென்களுக்கும் பன்ன காச
 மென்றும் சிவந்தித்துச் சொல்லுகிறது. 'இதைச் செவ்வ
 வாகாது' எனது சிஷித்தஸூபமாயும் 'இதைச் செவ்வ
 மென்மீ' என்று கிதிருபமாயுமிருக்கிற வேதஸூபமான
 உபாசனம் இது குணமென்றும் இது தோஷமென்றும்
 பேதபுத்தியை உண்டாக்கி யவற்று புருஷர்களுக்கு
 எப்படி உபாசனம் அநிதிக்க வந்ததானும்? குண
 தோஷ பேதபுத்தியையும் பாகருதி சிவந்திக்கவையும்
 உண்டாக்கித்தான் புருஷார்த்தத்தை அநிதிக்கும்.
 துக்கமே! அமெனெமொன ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்
 தம்வீசவும் எத்தொடிகளான அவற்றின் ஸாதனங்களையும்
 பாதபலத்தினும் அநியஸூடியாது. சிவந்திக்க
 னுக்கும் தேவதைகளுக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கும்
 அவற்றை அநிதற்கு வேதமே நெய்த கண்ணுவிருக்
 கின்றது. ஆகையால் குணதோஷ பேதஜ்ஞானம்
 உடனது ஆஜ்ஞாஸூபமான அமேதத்தினுக்கான்
 உண்டாவமென்றமீ வம்பமாக உண்டாகாது.
 இப்படியிருக்க இப்பொழுது இது குணமென்றும்
 இது தோஷமென்றும் பேதபுத்தியைத் துறக்கவே
 முழுநுடவிக்குக் குணமென்று அதற்கு சிபீதமாக
 மொழிவிடவீச. ஆகையால் இதை விவரிக்க
 முடியாமல் கதிமயக்கவாசிருக்கின்றது.

ஸ்ரீபகவான சொல்லுகிறார்:—மனுஷ்யர்களுக்கு
 உபாசனம் கிளக்கும்பொழுட்டு ஜ்ஞானவோக
 மென்றும் சர்வவோகமென்றும் பத்திவோகமென்றும்
 ஸ்ந்து உபாசனங்களினைச் சொன்னான். இவைவீசத் தவிர
 மற்றொரு உபாசனம் எங்கும் கிடையாது. (எனவந்த
 வேதங்களும் அவற்றைத் துடங்கி வந்திருதி இதி
 ஹான புராணத்தினும் இவற்றையே சிவந்திக்கின்றன.)
 இவற்றை 'சர்வ பகவத்கமென்றும் துக்கஸூபமாகிருக்
 கின்றன' என்று அவற்றின் வெறுப்புற்று அவற்றிற்கு
 ஸாதனமான சர்வவீசத் துறத்தவர்களுக்கு ஜ்ஞான

யோகத்தில் அதிகாரம். அவற்றின் மனவெறுப்பினந்
 அவற்றையே கிரும்பி அந்தக்கர்மங்களை அனுஷ்டிப்ப
 தின் உத்தாஹஸ்தையமாகனாக்கும் கர்மயோகத்தில்
 அதிகாரம். அவன் தெய்வாதினமாய் எனதுடைய
 கதைமயக் கேட்பது ஞானவியைத்தில் பீதியுண்டாகப்
 பெற்றுக் கர்மபயங்கலின் அபயனவாக வெறுப்புறமந்
 போகிறும் தோஷம் தோஷமாகையால் அதிக ஆனந்தி
 கிலையாகுகின்றது, அவன் பக்தியோகத்தை
 அனுஷ்டிக்கத் தகுந்தான். அதுவாக்கு அது நோஷ
 னீத்திதையக் கொடுக்கும். (கர்ம பயங்கலின் கங்கு
 வெறுப்புண்டாகாமல் அவற்றின் காலனை தொடர்ந்து
 கொண்டு விருக்குமாகின், கர்மங்கலையே செய்வ
 ருபந்கொள்வானம்நி உன கதைமயக் கேட்பது
 ஞானவியைத்தில் இரங்கமாட்டானேயென்றும், சொந்து
 கிறேன, கேள்). எதுவகையில் கங்கு வெறுப்
 புண்டாகப் பெறுகின்றது, எதுவகையில் என
 கதைமயக் கேட்பது ஞானவியைத்தில் கர்மத்தை கங்கு
 கிலையாகுகின்றதோ அதுவகையில் கர்மங்களை
 அவற்றின் பயங்கலை கிரும்பாமல் அனுஷ்டித்துக்
 கொண்டு வாயென்றும். உத்தமரோ! இங்மனம்
 ஸக்த்யாகத்தனம் ஞானவிய ஆசாயங்கலின் கிலையின்று
 பஞ்சமஹாயத்திங்கனான் என்னை ஆரதித்துக்
 கொண்டு அவற்றின் பயங்கலை கிரும்பாதிருப்பாது
 கின், க்மங்கலத்தையாவது காதத்தையாவது அடைய
 மாட்டான். இவற்றைத் தவிர பகையெதிர்க்கிடமான
 வேறு கர்மங்கலைச் செய்யவாகாது. (க்மங்கலங்களை
 அடையவாகுகின், கின்னை எனது அடையவென்றும்)
 இத்த தேவாத்துடன் இருக்கும்வகையில் கிலித்த
 கர்மங்கல்கின்றும் கின்னும் தன்னுடைய க்மங்கல
 தர்மங்கலின் கிலிசின்றும் பகைத்தனும் பகையெதி
 ராகிற அகத்திக்கிடம்காத க்மங்கலானயோகத்தைப்
 பெறுகான்; அங்மது கதோயோரு பாக்ய விசேஷத்தி
 னும் க்மங்கலமான பக்தியோகத்தையே பெற்றாது
 பெறுகான். க்மங்கல நோகத்திசுப்பயங்கலும்

காசத்திலிருப்பவர்களும் 'இது துருளியோக பத்தி
யோகங்களால் தோஷத்தை சிறையெற்றிக்
கொடுக்கும்' என்று இந்த மனுஷ்யதேவத்தையே கிரும்பு
கிறார்கள். அந்த மயக்க சரீராக சரீரங்கவிரண்டும்
அந்த மோஷ புருஷார்த்தத்தை சிறையெற்றிக்
கொடுக்க வல்லவையாகாட்டா. (சாஸ்தரத்தில்
மனுஷ்யர்களுக்கே அதிகாரம் உன்னதானவாய்
சாஸ்தரத்தில் விதித்தவர்களே புருஷார்த்த
ஸாதனங்களானவாய் அயத்த அனுஷ்டிப்பதற்
குரிய மனுஷ்ய சரீரே புருஷார்த்தக்களை சிறை
யெற்றிக் கொடுக்க வல்லதாம்). திறமையுள்ளவன்
மயக்காணுபவத்தையாவது காணுபவத்தையாவது
கிரும்பலாகாது. காணுபவத்தை என்னும் கிரும்ப
மாட்டாறே. அவ்வாயே மயக்காணுபவத்தையும்
கிரும்பலாகாது. மீளவும் இஹயானோக ஸுகங்க
ளுக்கு ஸாதனமான இந்த மனுஷ்யதேவத்தையும்
கிரும்பலாகாது. மீளவும் தேவத்தை அபேஷிப்பதெது
ஸாகாணுபவத்திற்கேயன்றி வேறன்று. அவ்வளம்
தேவஸுகத்தை அபேஷிப்பானாயின், மதிமயக்கிக்
கடைசியில் மதாய ஐயத்தைப் பெறுவான்.
ஆகையால் தேவாநிகளும் கிரும்பும்படி மோஷ
ஸாதனமான மனுஷ்யதேவத்தை மயக்காநிகளுக்கு
உபயோகப்படுத்தி விண் செயலாகாது. எனன் இந்த
மனுஷ்ய சரீரம் மாணம் அடைவதற்கு முன்னமே
(விடவாதிருக்கும்பொழுதே) காணம் அடையுந்
தன்மைவதாயினும் இம்மனுஷ்ய சரீரம் நெய்த
புருஷார்த்தமான மோஷத்தை சிறையெற்றிக்
கொடுப்பதென்று தெரிந்துகொண்டு இஹயானோக
ஸுகங்கவில் காந்தாழ்வகவாநி நனங்கக்க தவறுத
கின்ற ஐக்கமுத்திற்குக்கிறே. அவ்வறிஞன்
மோஷத்திற்கு உரிவனானவான். துருபதவை தான் உடு
கட்டிக்கொண்டிருக்கிற மாதத்தை மயக்கப்போல் நன
இரக்கவில்காத புருஷர்கள் கெட்டுப்போடுவதைக்
கண்டு தான் வாலஞ்செய்யுவிடவாயெ உடைத் துறந்து

ஓடிப்போய் தேவமப்படுவதுபோல், ஜீவன்
 ஹ்ருதயத்தில் தான் வரவந்துசென்று கொண்டிருக்கிற
 தேவனும் திரிபதமானாதிரி காஸரினாமத்திலும் ஆயுள்
 காலம் முடிந்து மாயன் அடைவதற்கு முன் தேவ
 னுக்கெயில் காலதாழாமல் அத்தேவனத்தில் தன்
 னுடைய வானஸ்தானமாவிய ஹ்ருதயத்தினின்றும் தான்
 வீண்டு போவதற்குரிய பிரவதான்களைச் செப்து
 கோஷமாகிற கேதமந்தை அடைவதென்றும், பகல்
 இரவுமுதலிய காலவாயவங்கனாம் ஆயுள் ஸ்ரீனிப்பகத
 அதிசுது பமந்து கழிவி இதுபாஸோகணுதங்கனில்
 மனப்பந்தைத் துறந்து சப்தாதி விஷய னுக்கங்கைப்
 பெறுதற்குரிய விவாபாசங்களைமெய்களாம் குழித்து
 பர்க்குதி புருஷர்களைக்காட்டினும் விசக்ஷணானு
 னானை அதிசுது உபாஸித்து வருவானுமீன், பர்க்குதி
 பதத்தினின்று விடுபடுவான். மனுஷ்யதேவனும் ஸகலத்
 புருஷார்த்தங்களைவும் பெறுதற்கு முகம் காரணமா
 கிருப்பது; எம்மனவு முயற்சி செய்திலும் இதைக்
 கிடைப்பது அரிது. இது ஸம்ஸார னாகரத்தைக்
 கடப்பதற்கு ஓடம்போன்றிருக்கும். இதை ஓடத்திற்கு
 குருவே கர்ணதாசன், கிளைத்தபொழுது உடனிருந்து
 உடத்துக் தன்மனானு னானே இதற்கு அதுஉமனா
 கார்த்துக்குத் து இதைத் தன்னுனைன். கெடக்க அரிதும்
 எந்தாவததையும் னாதித்துக்கொடுக்க வந்ததுமான
 மதுஷய தேவனாவெ. இப்போடத்தை பாக்ஷ
 வசத்திலும் னுஸமமாகப் பெற்றும் ஸம்ஸாரமாகிற
 ஸமுந்ரத்தை எவன் தாண்டாதிருக்கொடுவே, அவன்
 ஆக்மதந்தைய செப்தகனானான். எப்பொழுது காலம்
 காலம்செய்களாம் துக்கத்திற் விடயாதிருக்கொண
 பொது அகற்றித் வேறுபுத்த அகற்றிப் பகனகனி
 னும் கிருப்பம் அறப்பெறுவொடுவே, அப்பொழுதே
 அகல் இத்தீர்பயங்களைமெய்களாம் அடக்கி அப்பாஸத்தி
 னும் தன் னகரத்தை வேறெங்கும் செல்லாதபடி என்
 னிடத்திலேயே கிளைத்துத்தேண்டும். மனத்தை
 எ ன னிட த் தி ல் கிளைத்துத்தப் பர்க்கெனும் அது

விஷயங்களைத் தோட்கெச் சிவந்திற்
 சிவப்பாடதான், அப்பொழுது சோம்பலிந்தி
 னக்கத்துடன் அதைத் தோட்க்தாற்போகிற்று
 உபாயமாக ஸ்வாதினப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.
 மன அடக்கத்தை விடவாறு. அதை அடக்கப்
 பார்க்கவும் அது உடம்புதெறிக்கியெயென்று சொ
 மன இருக்கவாறு. பின்னியோ சொல்லும்,
 ப்ராணசுகியும் இவற்றெயெயும் சொல்லு
 னாத்கிதாநாசம் முதலியவற்றும் எத்தனையும் தன்
 யெடுக்கும்படி செய்து அதனும் புத்தி பரிசுத்தமாகப்
 பெற்று மாந்தை அடக்க மெல்லமெல்ல ஸ்வாதினப்
 படுத்தவேண்டும். அடக்க முடியாதகுதிராகையத் தன்
 மனோபிப்பாபத்திப்படி கடத்த கிரும்புகிறவன் அது
 போன வழியே கிரும்புவோன் கிட்டி மெல்லமெல்ல
 ஸ்வாதினப்படுத்துவதுபோல், மாந்தையும் அது
 போகிற வழியே கிரும்புவோன் கிட்டி மெல்லமெல்ல
 ஸ்வாதினப்படுத்தவேண்டும். இத்தகைய மாந்தை
 ஸ்வாதினப்படுத்துகையே நெரு நோகமென்று பெரி
 யோகன் கினைக்கிறான். தன் மனோபத்தியும்
 மனத்தே நூதன் ப்ருதிவி வகாவிதுமுள்ள மனத்த
 பதார்த்தங்களின் ஸ்ருஷ்டி காமத்தை அனுபவ
 மாகவும் (முதலே பிடித்துக் கடைசி வகாவிதம்)
 ப்ரணய காமத்தை ப்ரதிநோமமாகவும் (கடைசியே
 பிடித்து நூதன் வகாவிதம்) ஆராய்க்கிறதே மனத்
 தோயு உண்டாகும்வகாவிதம் இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரணய
 காமத்தை அடக்கடி. சித்தித்துக்கொண்டிருக்க
 வேண்டும். இவ்வகை தன் கிராந்தியும் சித்திக்கப்
 பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரணயாதிகளை அடக்கடி சித்திப்பா
 னுடன், ஸம்னாத்தித் தெய்யும் கிரக்கியும் உண்டா
 கும். மாந்தை அடக்கவேண்டிய வழிவகையும் தன்
 கிராந்தையும் அறித்து ஸம்னாத்தித் தெய்யும்
 கிரக்கியும் உண்டாகப் பெறுவானுடன், அதுவகைய
 னால் சந்தாதி விஷயங்களில் காந்தாற்கவாதெ
 டுட்ட ஸ்வாதினத்தைத் துறந்து ஸ்வாதினப்படும். மன

மாடுமானம் சிவதந்தராத்நாடுமானம் முதலிய அறிந்த உருபாத ரூபீககனென்றாம் தானே அறிந்துபோகின்றன. 'காசதேவதந்தைக்காட்டிலும் மேலுயர்ந்தவனா? அல்லது தேவதேவதானா? காசு பாதத்தானா? அல்லது கங்காதானா? என்னும் இவை முதலிய ஸம்சயங்கனென்றாம் தானே அறந்துபோகும். என்னைப் பெறுதற்குப் பாதிபந்தகங்களான இவ ளுடைய புன்மை பாவசம்ஸ்கனென்றாம் கசிந்துப்போகும். இவ்வளவும் பக்தியோகம் ஸம்ஸ்த வித்திகையினதும் விநோக்யமாகையால் என்னிடத்திற் பக்தி உண்டாகப் பெற்றவனாக ¹ சாதிரபப்ரீதி விஷயமான என் னிடத்திற் கிடைத்த மாணாபவனாகியே மோகிக்குப் பாக்குநிலைக்காட்டிலும் விஷயமான ஆத்மாவை உபாஸிக்கையாகிற ஜ்ஞானமும் அதற்கு வேண்டிய கவராகவமும் 'சமக்கு இவை வேண்டியே' என்று பெரும்பாலும் ஆகசப்படத்தக்கவைகளாகிறுக்க மாட்டா. (தானே வித்தமாரிசுப்பவைகளை ஏன் ஆகசப்படவேண்டும்? இனி அவை சர்வமோகாதிகளை விரும்பமாட்டா என்று சொன்னவென்றுமோ? அவற் றும் அவனுக்கு ஆகவேண்டிய பாவோஜனம் என்ன இருக்கிறது? அவனுக்கு எல்லாம் பக்தியோகத்தினு மோயே சிவதேவநிளமாகையால் அவன் மற்றொன்றை யும் விரும்பவேண்டிய அவஸ்யமிக்கிட) வஜ்ஞாநி ஞபமான சர்வங்களானவற்று ஸாஸந்திர மிதிவிற்படி சரீரசோகனஞ் செய்கையாகிற தவத்தினுளாவது பாக்குநிலைக்காட்டிலும் விஷயமான ஆத்மாவை உபாஸிக்கையாகிற ஜ்ஞானத்தினுளாவது அதற்கு வேண்டிய கவராகவத்தினுளாவது மோகஸ்ஞநிதித் தொன்ம மோகத்தினுளாவது தானத்தினுளாவது உணராத துணம் வெட்டுகிய்யது முதலான தர்மத்தினு ளாவது தீர்த்தவாத்நக வாதம் முதலிய மற்ற உண்மைக

1. சாதிரபப்ரீதியாவது இதைக்காட்டிலும் மேலு அநிய னால் வென்றுப்படியானப்ரீதி.

வாயாயது னாதிக்கக்கூடிய ஸ்வர்க்காதிகன் கைவல்ய
மென்னும் மோகமும் பகவத்பாபமென்னும் மோகமும்
ஆகிய ப்ரயோஜனம் எதுவெனவுண்டோ, அது
என்னாம் என் பத்தினுக்கு அந்தப் பத்தியோகத்தினு
ளேயே கிளாவிய வித்தினும். அவன் என
துடைபாவியரூப ரூப ரூப விநூதிகளை அனுபவிக்கை
யாகிற மனாகத்தத்தின் மூழ்விடுப்பவனாகையால்
பாபபதத்தின் சேர்ந்து என்னை அனுபவிக்கையாகிற
மோகத்தையுங்கூட விரும்பமாட்டான். இனி ஸ்வர்க்
காதி ஸ்வர்க்கனை யாக வது கைவல்யமென்னும்
மோகத்தையாயது விரும்பமாட்டானென்பதைப்
பத்திச் சொல்லவேண்டுமோ? நனுகால் அவன்விரும்புமா
னவின்னும் அவனுக்குக் கெடக்கூடாதது எதுவுமே
இல்லை. என்னுடைப பத்தர்கள், மெய்த பாபங்களும்
தொலித்து விளவும் இந்த ஸ்வர்காத்தித்திருத் திரும்பி
வராமல் பாபபதத்தினேயே இருந்து என்னை அனு
பவிக்கையாகிற மோகத்தையால் வேண்டிக் கொடுப்
பெனவின்னும் விரும்பமாட்டார்கள். அவர்கள் என்னை
அனுபவிக்கையாகிற ப்ரயோஜனத்தினேயே கிளைசி
த்திருப்பவர்; சப்தாதி விஷயங்களாக்குக் கலங்காத மன
உறுதியுடைபவர். ஆகையால் என்னை அனுபவிக்கை
யாகிறப்ரயோஜனம் இவகிடத்தினேயே ¹ கிரகபாதமா
கக்கைகூடுகின்றதையால் மோகத்தையுங்கூட விரும்பு
கிறதில்லை. இனி மற்ற புருஷார்த்தங்களைப் பத்திச்
சொல்லவேண்டுமோ? ஆனால் அவர்களுக்கு மோகமும்
உண்டாகாமலே போய்விடுமோ என்று சங்கேக
மேண்டாம். மனவுறுதியுடன் எதைமும் விரும்பாதிருக்
கூகில் குறைவற்றிருக்கையே மோகமும் பெறுதற்குச்
சிறந்த வாதனமாம். (அதாவது-மற்றொன்றையும்
விரும்பாமல் என்னைிடத்தில் கிளைசின்றபத்தி உண்டாகப்
பெறுகையே மோகத்தித்திரு வாதனமாவிரும்புறு.
ஆகையால் அத்தகைய பத்தியோக முடையவர்கள்
விரும்பாமல் போவின்னும் மோகமும் அவர்களுக்கூடாதே

யாமன் தியே தி க் கி) ஆனதுபற்றி இதம்
பானோசபமன்கமென்மாவற்றிதம் விருப்பமின் தி
மோகாதத்தையுட விருப்பாதிருப்பவனுக்கே என
னிடத்திம் எவமிதத்திதம் தடைசின் தி கிமெசின்
பக்தி உண்டாகும். ஒரு பானோசபமன்கமென்
மன் என்னிடத்திம் பக்தி செய்பவாகமும் குண
மென்றும் தோஷமென்றும் உணத்தவர் கழற்குநெ
னாகதுக்கங்களுக்குச் செறிதம் இடங்கொடாத மா
முடையவர்களும் இது குணமென்றும், இது தோஷ
மென்றும் கினைக்கும கினைமனையக் கடத்திருக்கையா
நெ தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதில் கினைநிப்பவர்களு
மான ஸதுக்களுக்கு குணதோஷஜ்ஞாமயாதாத்தி
ஞம் உண்டாகக்கூடிய சாகத்தேஷாதிகள் செறிதம்
உண்டாகமாட்டா. சாகத்தேஷாதிகள் பக்தியோகத்
திற்கு கினைஞ்செய்பவைய. அவைய அவர்களுக்குச்
செறிதேனும் உண்டாகெதிக்கே. இம்மனம் காள்
உபதேசித்த இம்மோகாத தர்மங்களை எவர்கள்
அனுஷ்டிக்கிறார்களோ, அவர்கள் பாபாத்தமெனது
கற்பப்படுநெ என்னுடைய மந்தானத்தை அனுமானமாக
அடைவென்றார்கள். இருபதாயது அ த் ய ர ம்
முத்திந்து.

—♦♦♦— { சம்பஜ்ஞானபத்திகளை அதிகாரியில்
காத கம்ஸாசிகளுக்கு தர்ப்ப தோதி } —♦♦♦—
குணதோஷங்களை கருபித்தம்.

ஸ்ரீபகவதன் சொல்லுகிறான்:—ஸ்ரீமாத்மாககன்
சர்ப்ப ஜன்மஜ்ஞானாதிருபமான காம்காசிக துக்க
காசாதத்தில் முழுமிக் கிடப்பதைக் கண்டு இவர்களை
அனுக்காசிக்கவேண்டுமென்று விருப்பத்திருக்
கவனை ஆராதிப்பதற் குரியவையான கானகனோபாந்

கனையும் சாஸ்தாபிகளையும் கொடுத்து இவர்கள்
 என்மைப் பெறவேண்டுமேயென்று வதிர்ப்பார்த்துக்
 கொண்டிருக்கிற சாஸ் எனனைப் பெறுதற்கு உபாயங்க
 ளான காமயோக ஜ்ஞானயோக பக்தியோகங்களினை
 வெளியிட்டேன். எனக்கள் இந்த உபாயங்களை உபே
 கூசித்துச் சஞ்சலமான இத்தீரிகங்களுக்குட்பட்டு அப்ப
 மான சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்கப் பார்த்திருச்
 சனோ அவர்கள் மேன்மேலும் கர்ப்ப ஜன்ம ஜா
 மானுதிருபமான ஸம்ஸாரத்தையே அனுபவிப்பார்க
 ளானதி அநிலின்று விளங்காட்டாகன். எவனெனனுக்கு
 எந்தெந்த தாமத்தின் அதிகாரம் ஏற்பட்டிருக்கிறதோ,
 அவனவன் தன் தனக்கேற்பட்ட அந்தந்த அநி
 காரத்தின் கீழ்க்கின்றிருக்கை அவனவனுக்கு குண
 மாகும் அநிலின்று மாறுகை தோஷமாம். (குதா
 னுக்கு பாரதம்மன தர்மம் குணமாகாது. ஸம்
 ஸாரத்தில் விரக்தி உண்டாகப் பெருதவனுக்கு ஸத்
 தியாஸம் தர்மகுணமாகாது. விரக்தி உண்டாகப்
 பெற்றவனுக்கு அதுவே குணமாகும்). குணதோஷங்
 களைப்பற்றிய கிர்ணயம் இதுவேயென்று கண்டு கொள்
 வாயாக. (ஆகையால் மனுஷ்ய ஜாதியில் சிறந்தவர்
 அனைவர்க்கும் கூறத்தக்க சப்தாதி விஷயங்களில்
 அபிரிபேசம் கொள்ளுகை மேன்மேலும் ஸம்
 ஸாரத்தை ஸர்க்குமானகையால் தோஷமேயாம்).
 கன்னுக்களென்றால் பஞ்ச பூதாதி ஸ்வரூபங்களாகைய
 யால் ஒத்திருப்பினும் 'இது யோகமமா? அன்று'
 என்றென எந்தேதந்தந்த உண்டாக்கி அதன் குணமாய்
 அவற்றில் ஸ்வரூபவிகமான பரங்குத்தியைத் தடுக்கும்
 பொருட்டுச் சுத்தியும் அகத்தியும் கிதிக்கப்படுகின்
 றன. அதன்களால் இதில் தனக்கு அதிகாரம் உண்
 டென்பதும் இங்கேயென்பதாயின குணதோஷங்கள்
 கென்று தெரிவிக்கப்படுகின்றன. உலகத்தில் மனுஷ்யர்க
 ளுக்கு அவாவர்க்கு இஷ்டமானவற்றில் பரங்குத்தி
 உண்டாவது ஸதஜம். ஆனும் சாஸ்தா மர்மா
 தைக்கு காய் உட்பட்டு உட்கா வேண்டியவாகையால் ஒரு

என்துயில் உயக்கு விருப்பம் உண்டாவினும், சாந்தரம் இதை உயக்குச் சுததமென்றதோ அசுத்தமென்றதோ என்று ஸந்தேஷமித்து அதில் காம் பாவாதிக்கமாகாது. சாந்தரத்தை ஆசாய்க்கு சுத்தமென்று ஸம்படியாயின் 'இதில் உயக்கு அதிகாரம் உண்டு. இது உயக்கு குணமா' என்று சிச்சித்திக் கொண்டு பாவர்த்திக்கவேண்டும். இதற்காகவே சாந்தரக்களில் உய்க்குகளுகளுச் சுததியும் அசுத்தியும் அஸாயர்க்குத் தருத்தபடி கிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பாவமற்றவரோ' தந்தம் அதிகாரத்தின் கீழ்கின்றிருக்குத் தர்மவாதை பாவத்தை ஏற்றுக்கொள்ள கிரும்புகிறவர்கள் அறுஷ்டிகை வேண்டிய ஆசாயம் இதுவே. (அதாவது சுத்தியும் அசுத்தியும் இன்னமையென்று தெரிந்துகொண்டு பாவங்கு தநி கியருத்திகளைச் செய்கையே). தந்தத்திற்காகவும் 'இது பற்றாததகது. இது உதந்ததகதது' எக்தெ கியமதூரத்திற்காகவும் தாமத்திக்கு க்ரோதயிகளாய்க் தேஹயாத்நா உட்பதந்தகாகவும் இந்த ஆசாயத்தை கான் கிருபித்துச் சொன்னேன். பூமி துறா அகனி அவிமம் (காத்து) ஆகாசம் என்னும் பஞ்ச பூதங்கள் கந்தாவாய் குதகி பாத்மதேவனவகாவினுள்ள மயஸ்ததேவங்களுக்கும் காரணங்கள். அனை அதநாத்மாவான என்ருது வர்வகாலமும் உடிக்கொண்டிருப்பவை. அதை எப்பொழுதும் என்னைகிடும் ரிகித்திருக்க கார்ட்டா (மயஸ்த பதார்த்தங்களும் கித்து அகித்து என்வான என்னும் தந்ததாய் குயங்களாயிருக்கும் ஆகையாக் மயஸ்த என்துக்களும் ஒன்ருடொன்று ஒத்திருப்பவை யெக்பது யெகிச்சமே.) இக்களம் பாத்மதேவன்ருதல் கந்தாவாய்வகாவினுள்ள மயஸ்த பதார்த்தங்களும் ஒத்திருப்பவைவாயினும் அனந்தின் கரீரங்களுக்குக் காரணமான பஞ்ச பூதங்களில் பற்பக கிதமான காமங்களையும் குயங்களையும் பாத்மதேவன் யெதத்தின் குயமாய்த தெரிந்துகொண்டு க்ருஷ்டிக்கினுள். அங்ணம் க்ருஷ்டப்பது இந்த

ஊம்னாமி ஜீவாத்மாக்களுக்கு அயாவர் கிருமும்பும்
 பாயோஜனம் மீதிப்பதற்குரிய அதிகாரங்களின்
 கீழையக்காரனே, பெரியோர்களில் சிறந்தவரே! தேச
 காசாதிசூபமான வந்துக்களுக்கு யோக்கியமென்றும்
 சுத்தியென்றும் சொல்லப்படுகிற குணமும் அயோக்
 யதன் பென்றும் அசுத்தியென்றும் சொல்லப்படுகிற
 தோஷமும் தேசகாசாதி கிஷ்டமான கர்மங்களின்
 கியமத்திற்காக விதிக்கப்படுகின்றன. (இவன தேசத்
 தில் இவன காமத்தில் இவன வந்துகையக்கொண்ட
 இவன கர்மத்தை இவனவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.
 இவனவன் அனுஷ்டிக்கலாகாதென்ற சிபமத்திற்
 காக இவ்வயனுக்கு இவ்வது சுத்தம், இவ்வது
 அசுத்தமென்று தேசகாசாதி வந்துக்களின் குண
 தோஷங்கள் என் கிருபித்துச் சொல்லுமேன்).
 க்ருஷ்ணஸா ம்ருகம் (சுறுப்புப் புள்ளியாக) திரியப்
 பெறுத இடமும், பாரதமணிகளிடத்தில் மற்றவர்
 பக்தி செய்யாத இடமும் தேசங்களுக்குள் அசுத்த
 மான தேசமாம். (க்ருஷ்ணஸா ம்ருகம் திரியப்பெற்ற
 இடமும் பாரதமணிகளிடத்தில் மற்றவர் பக்தி
 செய்கிற இடமும் சுத்தமான தேசமென்றதிக).
 அதிலும் க்ருஷ்ணஸா ம்ருகம் திரிகிற இடமெல்லாம்
 சுத்தமாக மாட்டாது. பின்னையோவென்றால்,
 மெய்யாடிமென்ற மெய்யோ தேசம் மகதம்
 கலிங்கம் முதலிய கேடதேசம் ம்ருகச் சிறந்த
 அனம்சக்ருதமான தேசம் வெர்சிகம் இவை தவிர
 மற்ற தேசங்களே க்ருஷ்ணஸா ம்ருகம் திரியப் பெறு
 மாவின் சுத்தமாம். இம்மையாவின் சுத்தமாகமாட்டா.
 மெய்யோதி தேசங்கள் க்ருஷ்ணஸா ம்ருகம்
 திரியப்பெறுமாவிலும் சுத்தமாகமாட்டா. கர்மத்
 திக்கு வேண்டிய தீர்ப்பங்கள் சிறந்திருக்கையாலும்
 ஸ்ரீராமன்நதன் (பகவின் முன்பாகவாசிருக்கை)
 முதலியவையகாலும் குணமுள்ள காலம் கர்மத்திற்
 குரியதாயவால் சுத்தமென்று கூறப்படும். சுத்த
 காலத்தில் தீர்ப்பம் அகப்படாமையாலாவது தேச

கோபத்தினாலாவது கர்மம் சிதறியேறமாட்டாதே
அத்தகைய கர்மமும் ஸ்ரீதகாதி காலமும் கர்மத்திற்கு
உரியதன்றாகையால் அகத்தமேன்று உறப்படும்
(காலத்திற்குச் சொன்ன இந்த கத்தி அகத்திலேநீத்
தேசத்தினும் உண்டுமொன்ரு.) தேச காலங்களைக்கொண்டும்
இயற்கையாலாவது தாய்வந்தா ணம்பத்தத்தினு
ளாவது கர்மத்திற்குரியனவாகின்றன. மறுகா முதலிய
தேசமும் இயக்கி முதலிய காலமும் பகவாணுடைய
ணம்பத்தத்தினும் ஞானமூன்றையவாகின்றன. வந்தாய்
முதலிய தாய்வத்திற்கு மண் இளம் வெய்நில அக்கி
முதலியவற்றினும் சாந்தா பகத்தினுடும் 'இது
கத்தமோ? அகத்தமோ?' என்னும் ஸாதேமத்தில்
'இது கத்தமே' என்னும் பாரம்பரியமாகத்தினுடும்
கத்தி ஏற்படும். ஸுத்தாதிக்காக அகத்தி ஏற்படும்.
புஷ்பம் முதலியவற்றிற்கு ப்ரோக்ஷணம் முதலிய
வற்றும் கத்தி உண்டாகும். (பழைய அன்னம் முதலிய
வற்றிற்கு அது கத்தியாகாது) புஷ்பம் முதலிய
வற்றிற்கு வேருவது முதலியவற்றும் அகத்தி
உண்டாகும். சில தாய்வங்களுக்குக் காலத்தினும்
கத்தி உண்டாகும். (புதிய இகத்திற்குப் பத்து கால்
கழிந்தால் கத்தி உண்டாகின்றது). பெருமை
செய்யாமலானும் கத்தி அகத்தின் உண்டா
கின்றன. (சுதிஇளம் அகிகமாசிருக்கையால் கத்த
மாகின்றது. தெரு இளம் அப்பமாசிருக்கையால் அகத்த
மாகின்றது). சக்தியும் அகத்தியும் கத்திக்குக்
காரணமாகின்றன. ஸூரிய சந்திரோபாசாகம் முதலிய
காலங்களைக் க்ருணஞ் செய்வதற்குரிய சக்தியுடையன
னுக்கு க்ருணாதிக்களாகத்தா கத்தி உண்டாகும்.
கியாதிக்கத்தகு கிருப்பாருகின், அவனுக்கு க்ருணஞ்
செய்யமுடியாதாகையால் அவன் க்ருணஞ் செய்வா
கிருப்பினும் கத்தியேவன்றி அகத்தி உண்டாகி
நிம்மே. புத்தியுட்கூட கத்தி அகத்திகளுக்குக் காரண
மாகின்றது புத்தாஜன்மாதிக்களில்பத்துகால் கழிந்துத்
தெரியுமாயிற் கத்தியே. புத்து காலுக்குத் தெரியு

அ-உ-உ.]

மாவின் அகத்தியே. உத்தமனும் சுத்திக்குக் காண
யாகெற்றது. பகவதுத்தமாவிகளில் தொடந்தகாத
யனைத் தொட்போதிறும் சுத்தியோவகறி அகத்தி
கிடையாது. அதற்குக் காணம் உத்தமனே. மந்தும்,
தேசத்தையும் அவன்தைதையும் அனுமதித்து என்ரு
சுத்தி செய்கிருக்கன். கிரப்பயகான தேசத்தின்தான்
கிதிப்படி சுத்தியை உடத்துவார்கன். நிரூட் முதலிய
உபதாயத்திற் கிடமான தேசங்களில் அவனான சுத்தி
செய்யமாட்டார்கன். அப்படி செய்வாதற்போயினும்
அகத்தாய்மங்கள் அத்தேசத்தையப்பற்றிச் சுத்தம்களே
யானன்றி அகத்தங்கனாகமாட்டா. திரோகமான
அவன்தைதின் தான் கிதிப்படி சுத்தியை உடத்துவார்க
னன்றி தோகாத்மயன்தைதின் உடத்தமாட்டார்கன்.
அப்படி உடத்தாயற்போயினும் அகத்த தோகாதி
அவன்தைதையப்பற்றி அகத்திற்குச் சுத்தியேயன்றி
அகத்தி கிடையாது. வெவகன வயதில்போல் பாக்
வார்த்தைகளில் சுத்தியைத் தேடவேண்டியதில்லை.
என்றும் தியுங்குடச் சுத்தி மகத்திகளுக்குக் காண
யாகெற்றது. நெரித்த துணி அருக்குத் துணி தைத்த
துணி முதலியவை என்றும் தியுச்சமனாக்ரு அகத்தியை
கினைக்கும். தரித்தாருக்குச் சுத்தியையே கினைக்கு
மன்றி அகத்தியை கினைக்காது. தாய்மத்திற்குக்
காணம் காற்று வெயலில் முதலியவற்றினும், மாத்நில்
செய்த பாத்ரம் முதலியவற்றிற்கு நன் னும் இவைக
ளானும் யானை தத்தம் முதலியவற்றிற்குச் காற்று வெய
லில் முதலியவற்றில் உாத்துவதனானும், துணக்கு
துவத்தினானும், பாக் முதலிய தைத்தாய்மங்களுக்குக்
காந்தகவதனானும், வெய்கனம் முதலிய தைதன்
பதார்த்தங்களுக்கு அகனியினானும், தோங்களுக்கு
என்னெனினானும், பார்த்தியபதார்த்தங்களுக்குச் செ
னம்பத்தங்களை கினைப்பதனானும் செ னம்பத்தங்களை
கிக்குவதனானும் சுத்தி எற்படுகின்றது. பார்த்தியமான
அவனத்திற்குச் கோம் முதலியவற்றின் னம்பத்தத்தை
கிக்குவதனானும் வெய் முதலியவற்றின் னம்பத்தத்தை

கிளைப்பதனாலும் சுத்தி உண்டாகின்றது. தாய்தம் வந்தாம் முதலியவை அகத்தனம்படுத்தம் பெறுவாயின், அதனாலுண்டான அலுக்கும் தூர்க்கத்தமும் எந்த வந்துவினும் போருமீயா, அந்த விந்துவினும் அந்த அலுக்கு கீய்வித் தவ வ்யரூபத்தை அடைவய்வகையில் அவ்வலுக்குச் சுத்தியை உடத்தவேண்டும். ஸ்ரூதம் தானம் தவம் கார்பஞ் செய்வதற்குரிய எயதுசுத்தி உபகயனாதி ஸம்ஸ்காரம் ஸத்தியோபாஸனாதி கர்மம் வம்ஸி தவானஞ்செய்கை இவைகளால் தனக்குச் சுத்தி ஏற்படுகின்றது. இவ்வனம் சுத்தனாகித் தன்னதிகாரத்திற்குரிய கர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆசாரியருக்காய் உள்ளபடி அநிகையுள் அதன் பாயோகங்களை அநிகையுள் கந்தாத்திற்குச் சுத்தி, கர்மங்களுக்கு என்விடத்திம் அர்ப்பணஞ் செய்கையே சுத்தியாம். (அர்ப்பணமாவது பகவதாராதனமென்று அனுஸந்திக்கல்). தேசம் காலம் தாய்தம் கர்த்தா கந்தாம் கர்மம் இவைவாதும் சுத்தமாயிருந்தார்தான் தன்னுடைய அநிகா ரூபமான தர்மம் வகையும். இவை அகத்தமாயிருக்குமாயின் அதர்மமே வகையும். னெ இடத்திம் ரூபமென்று சொல்லப்படுகிற சுத்தியும் கிசேஷ விதிவாய்ப்பற்றித் தேஷமேவாம். (ஏப்படி யென்றால், விவாதிகாஸ்தன் ஸ்ரூனஞ் செய்வவாகா தெனதுசாஸ்தாம் கிஷேதிக்கிறதாவதால் அவனுக்கு ஸ்ரூனம் தேஷமேவாமன்றி ரூபமாகாது). அவ்வனம் னெ இடத்திம் தேஷமும் கிசேஷ விதிவாய்ப்பற்றிக் ரூபமாகும். (அது ஏப்படி யென்றால் ப்ராணி நயிம்வை செய்வவாகாதென்று சாஸ்தாம் கிஷேதிக்கிறதாவதால் நயிம்வை தேஷமேவாவினும் வாகஞ்செய்ய கிரும்புகிறவனுக்கு அது ரூபமேவாகின்றது). ஆகவ வாம் கிசேஷ சாஸ்தாங்கலிம் சொல்லப்பட்ட ரூப தேஷங்களைப்பற்றிய சிவனம் ஸாமான்ய சாஸ்தாத்தி னுள் ஏற்பட்ட ரூபதேஷ விபாகத்தைத் தங்குமே யன்றி வேதில்லை. (கிசேஷ விதி விஷயத்திம் ஸாமான்ய சாஸ்தாத்திற்கு எங்கோசமாதாமேயன்றி அதற்கு

முதலே பாதை இவ்வீ. யாகத்தில் பத தரிக்கை
 செய்வாமைன்று சான்றாத்தில் விசேஷ. விதி உண்
 டாகையால் பாவனி தரிக்கை செய்வாங்காதென்றெ
 ணாமான்வ சான்றாம் அந்த யாகவிஷயத்தகிர மந்த
 விஷயங்களில் பாவர்த்திக்கிறதேயன்றி அது முதலே
 பாவர்த்திக்கிறதினவே யென்கிறதினவே. பதிதர்சன்
 ஒருவர்க்கொருவர் ஸம்பாஷணம் முதலியன செய்யில்
 அது தோஷமாகாது. பதிதனம்பாதயம் பதிதர்க
 னோடு ஸம்பாஷணாதிசன் செய்யில் அது தோஷமே
 யாம். க்ருதமந்தனுக்குச் சப்தாதி விஷயங்களில் பத்
 ஸ்வாபாஸிகமாகையால் அது அயர்களுக்குத் தோஷ
 மன்று. அதுவே ஸங்கீதாஸிக்குத் தோஷமாம். எட்கிற
 னனுக்குத் காம் தடுக்கிக் கீழ்க்கிழ யோக்கயத உண்டே
 யன்றி மூளையே படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவனுக்கு
 கிழ பானக்தியே மிங்லையல்லவா? தனக்கு எந்தெந்த
 விஷயத்தினின்று மிமிவு ரேகிடுகிறதோ அந்தந்த
 விஷயத்தை மீளவும் கெடுக்கும் மீளவாதபடி துறக்க
 வேண்டும். இத்தனம் விஷயங்களில் பத்தமந்திருக்கை
 யாகிற இது மனுஷ்யர்களுக்கு மிகவும் மேலான
 தர்மமாம். இது அயர்களுக்கு மிகவும் ஸுகந்தை
 கினைக்கும்; சோதம் மோதம் பாம் இவை முதலிய
 அயர்த்தங்களையும் போக்கும். சப்தாதி விஷயங்களில்,
 'இது கம்ம குணமுடையது. இது கமக்கு வேணும்'
 என்னும் அபிவிசேசம் உண்டாகுமாயின், அதனும்
 அய்கிஷயங்களில் மனப்பற்று உண்டாகும். அதனும்
 'இவத்தை காம் அனுபவினாதிருக்கமுடியாது' என்
 னும் படியான காமமென்றித மனவிகாரம் உண்டாகும்.
 அதனும் பாவனிகளுக்கு ஒருவரோடொருவர்க்குக்
 காலமும் உண்டாகும். அதனும் பொறுக்கமுடியாத
 கோபம் உண்டாகும். அதனும் 'இதைச் செய்வாய்.
 இதைச் செய்வாங்காது' என்மிற கியேமெந்திருக்கை
 யாகிற தமோருணம் உண்டாகும். அந்தந்தமோருணம்
 எங்கும் பாக்டு எம்மாவத்தையும் அநியமந்தான
 புருஷனுடைய க்ருதானத்ததச் கீகர்த்தில் கியூக்கி

கிடும். கண்ணியந்தகவுடையவரே! அந்த ஹிரானம் அழி
 யப்பெற்ற ஜீவன் மந்தாகாதி ஜன்மத்தை அடைந்து
 அனாத் ப்ராமணியம் கிடவான். மூச்சித்தாத் போனவும்
 மானம் அடைந்தாத் போனவும் அநிவந்திருக்கிற
 இந்த ஜீவனுக்குப் புருஷார்த்தம் கருதிப்போம்.
 (சப்தாதி விஷயங்களில் அபிவிருத்திகொள்வானாயின்,
 இங்ஙனம் அனாத் ப்ராமணாகன் யருமானவான்
 அனாதக் கொள்வனாகாது) சப்தாதி விஷயங்களில் அபி
 விருத்திகொள்வானாயின், அனாத் தன் மனரூபத்தை
 யானது தென் மனரூபத்தையானது ஒன்றையும் அநிய
 மாட்டான். இங்ஙனமின்னமையே புருஷார்த்த ப்ரம்ச
 மாம். இங்ஙனம் புருஷார்த்த ப்ரம்சத்திற்று மூலம்
 ம்ருஷாம்போல் மன ப்ர விருத்தியின்றித் தைழப்புப்
 பிழைக்கின்றவன் தோஷம்போல் செறுமென மூச்சு
 கிடுகிறவனாய் நிபித் தைழக்கையில் சோ
 மாட்டான். (இங்ஙனம் சப்தாதி விஷயங்களில் பற்று
 அனாத் தந்தை கிடக்குமாயின், பன்னாசம் மாதா
 திராக்ககோக்காட்டினும் மிருத்த அன்புடைய வேதம்
 ம்மர்க்காதி விஷய ஸ்கந்தனுக்கு வாதனமான
 வஜ்ஜாதி கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ஏன்
 விதிக்கிறதென்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்குச் சொல்லு
 கிறேன்; கேட்கோக). 'ம்மர்க்கத்தை மிரும்புதெயன்
 மாகஞ் செய்வமென்றும்' என்று வேதம் வாகாதி
 கர்மங்களுக்கு ம்மர்க்காதி பன்னாசம் சொல்லுதெ
 தென்பது வாய்தவமே. ஆகிலும் ம்மர்க்காதிகள்
 புருஷார்த்தமென்றி ஏண்ணத்துடன் சொல்லுதெ
 திச்சி. சிவனையோமென்றும், கேட்கிறவர்களுக்கு
 வஜ்ஜாதி கர்மங்களில் குமியை கிடக்கும்பொருட்டுச்
 சொன்னதெயன் நி வேதம். இதனையோகணுக்ககோக்
 காட்டினும் ம்மர்க்காதி ப்ரணோக ஸ்கந்த மேத்
 பட்டது. அனாதக்காட்டினும் மோகணுக்கம் மேத்
 பட்டதென்று படிப்படியாக மோகணுக்கம் புருஷார்த்த
 மென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு ம்மர்க்காதினைப்
 பன்னாகச் சொல்லுதெது. சிவன்களுக்குச் சமைய

யான மருத்துவனைக் கொடுக்கும் பொழுது 'கிள்ளாய்! இந்த மருத்துவச் சாப்பிடுவாயாக' என்று உணக்கு செய்கும் கொடுப்பேன்' என்றும் 'சர்க்கரை கொடுப்பேன்' என்றும் 'பருணம் கொடுப்பேன்' என்றும் சொல்லிக் கொடுப்பது வழக்கம். அங்ஙனம் அந்த மருத்துக்கு செய்கும் முதலிய அங்ஙனம் பருணம் கொடுக்க முடியாதவனாக. ஆகையால் யன்றோ அதற்குப் பருணம். செய்கும் முதலியன கொடுக்கிறதென்று சொல்லுவது மருத்தில் அங்குக்கு ருசி கிளைக்கக்கூடாமே. அங்ஙனமே இங்கும் மோஷமே புருஷார்த்தமாதலி ல்லவர்க்காதிகள் புருஷார்த்தமாகமாட்டா. ல்லவர்க்காதிகளைப் பருணம் கொடுத்துவது அங்குக்கு யத்தனாதி காமங்களில் ருசி கிளைக்கக்கூடாமே. தமக்கு ல்லவர்க்க பத்தமாகி அளந்ததற்கையே கிளைப்பவைகளான சப்தாதி விஷயங்களிலும் ப்ராணவகளிலும் (ஆயுள் இரத்திய பம் முதலியவைகளிலும்) பத்துக்களிடத்திலும் ல்லவம் முதல் இவர்க்கையாகவே யான் பத்தி அவற்றில் காமதாழ்குதிருப்பவர்களும் உங்ஙனமான தங்கள் ப்ராணஜனத்தை அநியாயம் அவர்கையே மூக்ய ப்ராணஜனமாகப் பரித்திருப்பவர்களும் துக்கம் கருக்கிடமான ல்லவர்க்காதிக்கத்தில் யுழந்து கொண்டு கட்டவென ல்லவர்க்குய்மத்தை அடைவப் போகிறவர்களுமான மனுஷர்களை நலிதஞ்செய்க முயன்ற வேதம் நீளவும் அளந்ததற்குக்கிடமான அந்தக் காமாதிக்கில் ல்லவம் லுட்டிவிக்கும்? (துவங்கன் வேதத்தில் சொல்லவெல்லாம் நலிதமென்று கம்பிடுருப்பவர். வேதமேயெல்லாம் பிருகத அன்புடன் ப்ராணிகளுக்கு நலிதத்தையே அநியிக்குத்தன்மை யுடையது. அத்தகைய வேதம் ப்ராணிகளுக்கு அநிதத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி சொல்லுமோ? சொல்லாது. ஆகையால் யாகாதி க்ம்யங்களுக்கு ல்லவர்க்காதிகளைப் பருணம் கொடுத்து ருசியை கிளைக்கும்பொருட்டேயன்றி' அதுவே புருஷார்த்த

மென்மிற எண்ணத்தினாலும்). ஆனதுபற்றியே வேத தாற்பர்யங்களை அறிந்த பெரியோர்கள் காலிங்காத வேலம் பூபோன்று காதுக்கு மாந்தம் பீதியை விளைத்து ஆபாநாமனியமாகிரூப்பதுமான ஸ்விக்காதி பஸ்ருதியை முக்ய பஸ்ருதியாக உபதேசிக்கமாட்டார்கள். (காதுக்கிவிதாத ஸ்விக்க ஸாகம் அழியாததென்று சொல்லுகிறதேயோழிய அனுபவத்தில் கங்காமாகையாலும் மூன்றும் பின்னும் கடுகிலும் துக்கமிய்மமாகையாலும் அது காலிங்காத பூபோன்றதெனும். வஜ்ஜாதி கர்மங்களை அனுஷ்டித்துப் பெறவேண்டுமானவர்கள் அதை யிகவும் சீரம ஸாத்வங்கமாகையால் மூன்று துக்க ரூபமாகிருக்குமென்பது வெளிச்சமாம். அனுபவத்தை யிக் 'இன்னும் காங்குதானன்றோ காம் இந்த ஸாகம் அனுபவிக்கப்போகிறோம். அதன் பிறகு விழ வேண்டுமே' என்று அதன் முடிவு கெடுகில் தோற்றிக் கொண்டேயிருக்குமானவர்கள் இடைவிட துக்க ரூபமாகிருக்கையும் வெளிச்சமாம். அதிவிசிறு கருகினை பின்பு இந்த மோகத்தின் பிறந்து மூன் போலவே ஸம்ஸார துக்கங்களை அனுபவிக்கவேண்டு மாகையால் பின்னும் துக்க ரூபமாகிருக்கு கென்பதைப் பற்றி விவரித்துச் சொல்லவேண்டிய அவசியமே இல்லை. இங்ஙனம் பவவிதத்தினும் துக்க ரூபமான ஸ்விக்காதி ஸாகத்தைப் புருஷாந்தர மென்று வேதத்தின் கருத்தறிந்த பெரியோர்கள் எங்ஙனம் சொல்லுகார்கள்!) வேதங்களில் கருத்தை அறிவாத ஸாட்களே இத்தகைய ஸ்விக்காதிபஸ்ருதியை முக்யமென்று கருதுவார்கள். ஏனென்றும், அவர்கள் சப்தாதி விஷய ஸாகங்களையே விரும்புத் தன்மைவரீ; அவற்றின் போகையால் மனவியானு ஸுத்திரூப்பவர்; ஆனதுபற்றியே 'ஐயோ! இப்படியும் கிளஸாட்கள் இருப்பதே!' என்று பெரியோர்களால் மன இரக்கஞ் செய்யத்தக்கவர்: புஷ்பம்போன்ற ஸ்விக்காதி ஸாகங்களில் பன்னென்றும் புத்தியுடைய

யர்; அக்ஷிணாத்மமான கர்மங்களில் அபிசிவேசத்தி
 னும் கிவேசம் அழிவப் பெற்றவர்கள்; இடை
 கீழன்றி நோமதாமத்தினும் வாட்டமுத்திருப்பவர்.
 ஆகையால் அவர்கள் ஆத்ம வ்யஸுபத்ததயங்கூட
 அநீந்தவர்களென்பர். ௫ உத்தமயோ! எவன் இந்த ஜாத்
 திருகு கீழித்த காரணமும் உபாதான காரணமும்
 விருக்கெடுகு, ஆனதுபத்தியே இது என்னைக்காட்
 டுதும் வேறுபட்டதாகாகம் அவனே இதுமென்று
 சொல்லக்கூடியதாகிருக்கின்றதோ, அத்தகையதும்
 நஞ்ஞதவத்தின் கீழ்க்கின்றிருப்பவனுமாயே என்னைவும்
 அவர்கள் அநியாயிகள். ஏனென்றும் அவர்கள் கர்ம
 விதிகளால் தூண்டப்பட்டவர்கள்; இந்திரியங்களுக்கு
 திருப்தியை விளைத்துக்கொள்வதில்லையென்றவர்கள்.
 ஆகையால், இரூட்டில் கண்பார்க்கை தடைபடப்
 பெற்றவர்கள். எவீபத்தினுள்ள வஸ்து கையவும்
 எவ்வளவும் அநியமாட்டார்களோ, அங்ஙனமே இந்த
 ஸூடர்கள் நஞ்ஞதாத்தின் தம்மோடுகூடவே இருக்
 கின்ற என்னை அநியமாட்டார்கள். மற்றும், அவர்கள்
 ஸஞ்சகம் புத்தியினும் ஆராய்ந்துவருத்தியதிக்கூடிய
 தான எனனுமடய அபிப்பாயத்தை அநியாயம்
 சப்தாதி விஷயங்களில் தாழ்த்த மனமுடையவர்க
 ளாக மாறமென்றும் கியாஜத்தினும் மாய்ஸ
 பகஷணத்திற்காகப் பகக்களை யீனுக்கு நயிர்ஸிக்
 கெடுர்கள். (ஆகையால் அவர்கள் கால்திகர்களை
 யன்றி ஆகந்திகர்களுள்பர்.) மற்றும், அவர்கள் மரணம்
 அடைந்து பானோகஞ் சொன்று அவ்வு னானருகம்
 றுதவிய க்ஞா ஜத்துக்களாகிருக்கின்ற அந்தப் பகக்க
 ளால் நயிர்ஸிக் கப்படுகெடுர்கள். பகக்களைக்
 கொன்று மாய்ஸபகஷணஞ் சொவ்யமென்றுமென்றும்
 அபேபகஷு கண்டாருன்பொருது மாகத்தின் தான்
 கிதிமென்று சொல்லிக்கொண்டு பகக்களை நயிர்ஸிக்
 கெடுர்கள். (அதன் பன்னையும்பானோகத்தின் அனுபவித்
 கெடுர்கள்.) அவர்களுக்குப் பகநயிர்ஸை விளைவாட்டா
 கிருக்கெடுதெயல் நயிர்ஸைவாகத் தொற்றுநெ

திக்கீ. ஆகையால் தங்களுடைய ஸுகத்திற்காக (நான்மபகண ஸுகத்திற்காகப்) பகைகளைக் கொண்டு செம்பிற யாகங்களால் பித்தூக்கன் பூத பதிகள் முதலிய தேவதைகளை ஆராதிக்கிறார்கள். தங்கள் ஸுகத்திற்காக யாகத்தை விராஜமாக எடுத்துக்கொண்டிருக்கலாகையால் அவர்கள் ஹ்விட் களையன்றி உவியற்கையுடையவர்களாக மாட்டார்கள். ஸ்வர்க்காதி பரமோகங்களும் பரக்குதிவிச் பரிணாமங்களாகையால் சிவோத்தமங்களோ, சிவோ கிருப்பவைகளன்று; ஆகையுற்றியே ஸ்வப்னம் போலநகல. காதிம் கேட்பதற்கு மாதாம் பரிவலா கிருக்குமேயன்றி அனுபவத்தில் ஹக்கரூபமாகவே கிருக்கும். இதனாகையதான பரமோகத்தையும் இஹமோகத்தின் சில கிருப்பங்களையும் மனத்தின் ஸங்கற்பித்துக்கொண்டு யாதந்தகளைப் பேரல் பகைத்தரச்செலவழிகளென்கள். பரமஸிவன் தன்மம் தமன்மம் மிச்சலத்தாம் இளையபுலாகவுள்ள கர்மங்க ளின் சிவென்று தன்மம் தமன்மம் மிச்சலத்தவம் இக்குணங்களை யசர்க்கும்படியான ஆஹாரங்களை உட்கொள்ளுபவர்களாகி தன்மம் முதலிய தங்கள் குணங்களுக்கு அனுபூபர்களான இத்தான் முதலிய தேவதைகளை உபாஸிக்கிறார்கள். அவையும் உன்னபடி உடத்துறெதிர்வீ. (இத்தாதிக்களை உன்னபடி உபாஸிக்கையானது 'இளர்கொண்டோரும் பகவத் ஸ்வ ரூபர்களே' என்னும் புத்தியுடன் உபாஸிக்கை). கேரோ யன்னையும் உன்னபடி உபாஸிக்கெதிர்வீ. 'இஹ மோகத்தின் மஜ்ஜங்கனாம் தேவதைகளை ஆராதித்து ஸ்வர்க்கவோகஞ் சென்று அங்கு விளையாடிக்கொண் டிருக்கப் போகிறோம். அத்தன்மர்க்களோகம் ஸுருத்த சின்பு மீளவும் இஹமோகத்தின் பெரிய க்ருணத்தர்க ளும் மஹா குஞ்ஞுடையவர்களுமாகப் பிழக்கப்போகிறோம்' என்று புஷ்பம்போல் மனோஹரமான கேதத் தின் பூர்வபாக மாகங்களால் மனம் கலங்கப்பெற்று ஹ்மங்காரமுற்றுத் தங்களை மிகவும் சிறையாளர்க

சொதந் தந்தம் கொண்டு திரிமெய்களுக்கு என்
துடைப பாய்தாயலுங்கட குடுக்காது (ஆகையால்
அவர்கள் சித்ப ஸம்ஸாதிசனாவார்களே வந்தி திரு
காடும் இந்த ஸம்ஸாத்தினின்று மீளமாட்டார்கள்).
(இந்தனைம் வேத தாற்பர்யத்தை அதியாத்ரூடர்களின்
மூலந்மெய்யும் அதன் பவியையும் சொன்னேன. இனி
வேத தாற்பர்ய மென்னமென்றும் அதை சிவிரித்துச்
சொல்லுகிறேன்; கேட்டுரை). வேதங்களைச் சொல் கம்
காண்டமென்றும் தேவநாகாண்டமென்றும் நூலான
காண்டமென்றும் மூன்று வகையாகப் பிரித்திருக்
கின்றன. அவை மென்றும் ஸர்வாதாரதமாவான
பாப்பாற்றமத்தையே மூக்யமாகச் சொல்லுகின்றன.
(வேதங்களில் சில பாபாற்ற ஸம்ஸுபத்தையும், சில
அவன் குணங்களையும், சில அவன் கிருதிகளையும், சில
அவனைப் பெறுதற்குரிய உபாயங்களையும், சில
அவனுடைப பாய்ப் வேஷத்தையும், சில பாய்தா
வான ஜீவாத்மாவின் ஸம்ஸுபத்தையும் சிவிரித்துச்
சொல்லுகின்றன. ஆகும் இந்த வேத தாற்பர்யம்
எல்லார்க்கும் என் தெரிமெதிக்கையென்றும் சொல்லு
கிறேன். வேதங்கள் தமது அபிப்பாயத்தை மறைத்துச்
சொல்லும் தன்மைமுடையவைகளே வந்தி ஸ்பஷ்ட
மாகச் சொல்லமாட்டா. ஆகையால் அவ்வேதங்களின்
தாற்பர்யத்தை எல்லாகும் எவ்விதம் அதிய
மூடியாது. (மேல்கொத்திவயத்திற்காகவன்றோ சீ
வேதங்களை வெளிகிட்டது. அப்படியிருக்க அதைநினை
தாற்பர்யத்தை சீ என் ஸ்பஷ்டமாக வெளிகிட
காது? என்றும் சொல்லுகிறேன்). அவ்வாறு
மறைத்துச் சொல்லுதே வகைக்கும் பரிவராரிருக்கும்.
(தெளிந்த ஸம்ஸுடைபவர்களே இதன் கருத்தை
அதியமென்றுவந்தி அவ்வாறும்வந்த அனதிகாரிகள்
அதியவாகாது. ஏனென்றும், அனதிகாரிகள் வினாகக்
கர்மங்களைத் துறந்துப்பாஷ்டாய்க்கிறார்கள்). மத்தும்
பெரிய விந்தாஸூன்ன வேதம் மிகவும் மருத்தி அதியக்
உடையது: பாபவாதுவால் உதவி செய்யப்பெற்ற

வாசித்தியத்தினால் உச்சரிக்கத்தக்கது: கேளகம்
 மனத்தினால் தரிக்கத்தக்கது. இதன் முடிவை அதிய
 முடியாது எழுந்தரம் தாண்ட முடியாமல் ஆழமுதா
 சிருப்பதுபோல், இதுவும் பொருளதீய முடியாமல்
 வந்திகளால் சிருபிக்க முடியாததனால் சிருக்கும்.
 இவ்வாறு விரியாதியான அனந்த சக்திகளை யுடைய
 தாம் பார்ப்பதென்று கூறப்படுவதும் அனந்த
 மனம்மையுடையதுமாவே என்னும் விந்தரிக்கப்
 பட்ட வேதம் தாமதத்தண்டுகளில் தாம்போம்
 மனம்மையுடையதில் ப்ரானகோஷ ரூபமாகிருக்
 கின்றது. (காதுகளை முடிக்கொண்டால் கேட்கும்
 கோஷமே ப்ரானகோஷமென்று கூறிப்படும்.) தாம்
 பூச்சி த்ருதயத்தின்று வாய் வழியாய் தாங்கி
 கக்குவதுபோல் கோஷத்தையுடைய ப்ரான
 காயு காடுமுதல் மாப்பு வகையிலுள்ள த்வாரத்தின்
 வழியாய் ¹ ஸ்பர்சஸூயோன மனத்தின் உதவியைக்
 கொண்டு வேதத்தை வெளிவின்றது. சத்தம்மென்று
 கூறப்படுகிற வேதத்தை வெளிவிடுகிறதானவால்
 சத்தோமமென்று கூறப்படுவதும் கிளைவித்திருப்பதும்
 தேசம் இத்தியம் முதலியவற்றைத் தரிக்கவல்லது
 மாவே ப்ரானவாயு ஒக்காரத்தினின்று வெளிவான
 ஸ்பர்சம் எவரம் வஷம் அந்தஸ்தம் என்னும்
 அகாரங்களால் அனங்கரிக்கப்பட்டது. விசித்ரமான
 பவகையுள்ள சப்தங்களால் விரித்திருப்பதும் எவ்வ
 யிம்மாததும், ஒன்றைவிட ஒன்று காங்கு காங்கு
 அகாரங்கள் அதிகமாகிருக்கப்பெற்ற காவத்தி,
 உஷ்ணிக்ரு, அனுஷ்டிப்பு, ப்ருததி, பங்கதி,
 த்ரிஷ்டிப்பு, ஜகதி, அதிர்சத்தன்ம, அத்வஷ்ட, அதி
 ஜகதி, விராட்டு என்னுமிவை முதலிய சத்தன்மக்க
 னோடு கூடியதும் அநேகமாகியும் பதவிகளை
 யுடையதும் விரித்திருப்பதானவையே வேதரூபமான

1. ஸ்பர்சஸூயோன-தன்முதல் ஸ்பர்சப்பட்ட அகரது
 த்ருதயம் மாப்பு முதலிய இடங்களில் ஸ்பர்சமுடைய.

காங்கக வாகித்திலத்தின் ஸுபமாய் வெலிநிடுவதும் உன்னடக்குவதும் செய்கின்றது. 'சுதாநத கிதிக்கிறதா? எந்த தந்தைத்தைச் சொன்னுக்கொது? சுதாநத அது கதித்து சுதாநத கிதிக்கிக்கொது? இதுவும் அதுவும் இரண்டு. இவற்றில் இதைதவாவது செய்வளாம். அதுதவாவது செய்வளாம்' என்று கிதிக்கித்துச் சொன்னுக்கொது? 'இதைதவும் செய்வளாம், அதுதவும் செய்வளாம்' என்று கருத்தித்து (சொத்து)ச் 'சொன்னுக்கொது? ஸாமாய் வளாய் கிதிக்கிறதா? கிசெயித்து கிதிக்கொது? என்று இவ்வேதத்தின் தாத்தப் பத்ததை என்னித் தவிர மற்ற எவன் தான் அறிய வல்லவளாம்? ஆனால் அந்த வேதத்தின் கருத்ததை சீயே வெலிநிடுவாயாக வேன்னுச் சொன்னுக்கொது. என்னுடைய ஆதாதனருபமாய் தம்மத்தையே கிதிக்கின்றது. வாவத்தையும் சீரமாவதுடைய என்னையே முகவளாக கிசுமித்துச் சொன்னுக்கொது. 'இதைதவாவது செய்வளாம், அதுதவாவது செய்வளாம்' என்று கிதிக்கித்துச் சொல்லப்படும் பொருள்களும் காணே. 'இது உடாது, அதுதவே செய்வளவளும்' என்று அபவதித்துச் சொல்லப்படும் பொருளும் காணே. வமத்த வேதங்களின் கருத்தும் இவ்வளவே. அதாவது, வேதமென்னும் சப்தம் என்னையே முகவளாகக் கருதித் தேவனனுஷ்யாதி பேதம் பாக்குதிலி கலிடத்தில் மாத்தாமே உன்னதென்று கிசுமித்து, அது ஜீவாதம் வன்னுபத்தில் இவ்வேயென்னும் அந்த ஜீவாத் மாக்களுக்கும் அதுதவம் என்னவான என்னிடத்தில் இவ்வேயென்னும் கிசெயித்து என்னாத் தந்தைக்களைக் காட்டினும் கிசெயுன்னு என்னித் கிசுமித்துச் சொன்னுவதில் முடிவின்றதென்று மியன்னவே. இருபத்தொன்றாவது அந்வளம் முற்றித்து.

 { தன் உயிர்க்கவையில் கிரோத
 பரிதாபமும், ப்ருபுதி புருஷர்களின்
 விசாரமும், ஜன்ம மானுதி கிருப }

கிருபணமும்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார்:—ஐகதிரானே! ப்ரபூ! தன்மங்கள் எத்தனை? சொக்கிகள் தன்மங்கள் ஒன்பதென்றும், சிவர் பதினென்றென்றும், சிவர் ஐத் தென்றும் கணக்கெடுகிறார்கள். கிரோமென்றும், ஸ்ரந்து தன்மங்களென்று மொழிகின்றன. இவ் விஷயத்தின்மற்றும் பரமாத்மேட்டிருக்கின்றன. சொ இருபத்தான்றென்றும், சிவ் இருபத்தைத் தென்றும், சிவ் எதென்றும், சிவ் ஒன்பதென்றும், சிவ் ஆறென்றும், சிவ் என்னென்றும், சிவ் பதினென்றென்றும், சிவ் பதினேறென்றும், சிவ் பதினான்றென்றும், சிவ் பதினான்றென்றும், சொல்லுகிறார்கள். மனந்த ஆயுதையுடையவனே! சிவிகள் எந்த அபிப்பாயத்தைப்பற்றி வெய்யெனுகத் கணக் கெடுகிறார்களோ, அதை நீ எவ்விதச் சொல்ல வேண்டும்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார்:—ப்ராந்தமனாகள் எவ்வெய்யிதம்சொல்லுகிறார்களோ அதை வெய்யாத நித்தும் யுத்திகள் இருக்கின்றன. என்னுடைய மாயை மயத் தன்மங்களுக்குக் காரணமாக அங்கேகித்து அபந்தைக் கணக்கெடுதெனாகளுக்கு எதுதான் பொருத்தாது. (எல்லாம் பொருத்தும்). எந்தக் கணக்கு கிருத்தமாகிருக்கிறதென்று சொல்லினைவோ, அது கிருத்தமன்று. அந்தக் கணக்கு இவ்வயம் பார்த்தால் கிரோதநிலைமம் பொருத்தும், அதென்னம் கிரோத நிலைமம் பொருத்தும்படி என் சொல்லுகிறேன், கேட்பாயாக. சிவிகள் இவ்வயம் பர மாத்ம சொல்லாததற்குக் காரணம் என்னவென்றும், ஒருவராதும் இவ்வியென்று சொல்லி அதிகப்பிக்க

முடியாத பாக்ருதி புருஷ மகத்தா ஆதங்காராதி
 சூபமான என் சக்திகளே. சிவிகள் என் சக்திகளான
 இத்த பாக்ருதிபுருஷாதினைத் தனித் தனியே
 சிவீத்துச்சொல்லுதலும், ஒன்றின்புண்கறவன்னடக்கிச்
 சொல்லுதலும் செய்கையால் தத்வங்கலின் கணக்
 கில் ஏற்றக்குறைகள் உண்டாவின் தனவந்தி யேநிந்தே.
 சமதமாதி ஞானங்கள் கைகடிகளாயின் சேதஞ்சேதான
 சூபமான ஜாததெல்லாம் எனக்குச் சரியாகி ஏன சூப
 மாகத்தோற்றும். அப்பொழுது தத்வங்களின் ஏற்றக்
 குறைவுகள் தோற்றமாட்டா. அதை தோற்றமும்
 மறைத்தவுடனே ஞானமெனதும் காங்கென்றும்
 சொல்லுகிற யாதலும் தோவென்றுபோம். புருஷ
 ம்சொஷ்டனோ! தத்வங்கள் ஒன்றின்பு ஓன்று உன்னடக்கி
 விசுப்பததப்பற்றி அதை உன்னபடி ஆராய்ந்து
 பார்த்தெவர்கள் எவ்வளம் சொல்ல விரும்புகிறோர்களோ
 அங்ஙனம் தத்வங்களைக் குறைவாகவும் அதிகமாகவும்
 கணக்கிடுகிறார்கள். எவ்வாத் தத்வங்களும் தமக்குக்
 காரணமான மூற்பட்ட தத்வத்தினாலது கார்யமான
 சிற்பட்ட தத்வத்தினாலது ஏதேனுமொரு தத்வத்திற்
 உன்னடக்கி விசுத்தென்றன. (கடம் முதலிய கார்ய
 வந்துக்கள் தமக்குக் காரணமான மன்யமின்னுக்கடிம
 சூபமாய் உன்னடக்கி விசுத்தென்றன. கார்யமான
 கடாதி வந்துக்கலிற் மன் முதலிய காரணவந்துக்க
 ளும் தொடர்ந்திருக்கென்றன. உகத்திய மரு
 கட்டடலிற் ஆக்ளி ஜனம் முதலிய பல வந்துக்கள்
 அடக்கிவிசுப்பததக் காண்கிறோமல்லவா? அங்ஙனமே
 தத்வங்கள் தம்முடைய காரண தத்வத்தினாலது
 கார்யதத்வத்தினாலது உன்னடக்கிவிசுப்பது யுத்தமே.
 ஆகையால் இத்தத் தத்வங்களின் ஏற்றக்குறைவுகள்
 எருமாறு கணக்கிடுகிறெவர்களுக்குள் எவ்வுடைய வாய்
 எவ்வளம் சொல்ல விரும்புது ஞானத்தி வென்றெதோ,
 அவ்வளம் சொல்லுகிற ஆவந்தையெல்லாம் கால் ஒப்
 புக்கொள்வோம். எனென்றும், அங்ஙனம் சொல்லுவ
 தத்துத் தத்வங்கள் ஒன்றின்பு ஓன்று உன்னடக்கிவிசுப்

பது தனியே திரிந்திருப்பதாகிய வுத்திகள் ஸம்பவிக்
கின்றனவல்லவா? ஆகையால் என்ன எப்படி சொல்லி
தும் அதைப்பெங்களும் எம் கிச்சயமாகவே கொள்ள
வேண்டும். தேவதாத்தமாயம் ஸ்வதத்தாத்மப்பாயம்
மூதயியவந்தித்தூக் காரணமாகிய அனாதியான அந்
தூணம் தொடர்பெற்ற ஜீவனுக்கு ஆத்ம பாயாத்
மாக்ககிப்பற்றின அதிவு ஸ்வயமாக உண்டாகாது.
பெண்ணையோ வென்றும், இயற்கையாகவே எண்ணத்த
யற்றொருவனே ஜீவனுக்கு ஆத்ம பாயாத்மாக்ககிப்
பற்றின அதிவை கிளைக்க வேண்டும். இருவர்
வெவ்வேறும் இருப்பதற்கும் காரணம் ஒருவனிடத்தி
லுள்ள தூணம் மற்றொருவனிடத்திற் இல்லாமையே.
இவ்வையே ஜீவபாயாத்மாக்கவிருளரும் குணவையும்
வத்கைதப்பற்றி வெவ்வேறவிருப்பார்கள். அவ்விருவகி
ஜீவனுக்கு அனாதியான அயித்யா ஸம்பத்தமும்
அதைப்பற்றின ஸம்னாநமும் உள்வைய. பாயாத்மா
வுக்கோ வென்றும் ஸ்வயமாகவே எல்லாம் அதிக்
திருக்கையம் தேவனுக்கு அவ்வநிவை கிளைக்கையம்
உள்வைய. இவ்வணம் அவ்விருவரும் விவகூணாநக
யால் துரே தத்வமாக மாட்டார்கள். பாயக்குதவான
தத்வங்கள் இருபத்து எவ்ரு. ஜீவாத்ம பாயாத்
மாக்கள் இவ்ரு. ஆதத் தத்வங்கள் இருபத்தாறு.
ஆனும் இருபத்தைத்து தத்வங்களென்கிறபகைத்திற்று
என்ன வுத்தி யென்றும், சொல்லுகிறேன். இவ்வணம்
ஜீவாத்ம பாயாத்மாக்கள் விவகூணகுண மூடையவர்க
ளானும் அவர்களுக்கு ஸ்வரூபத்தியாவது ஸ்வ
பாவத்தியாவது தெற்றுப் பெதயிலி. இருவரும்
ஜ்ஞானத்வதயே வகூணாகவுடையவர்கள்; த்ஞா
னத்தையே குணமாகவு மூடையவர்கள். மற்றும்,
ஜீவாத்மவுக்கு மூத்திதகையிப்பாயாத்மாவோடுபாந
னாய்மம் கிளைத்ததாகையாலும் ஜீவன் பாயாத்மயின்
அம்சமாகையால் அவனை கிட்டுப் திரித்திருக்கமாட்டா
ருகையாலும் அவ்விருவரும் துரே தத்வமென்றும்
அயிப்பாவத்தைதக்கொண்டு இருபத்தைத்து தத்து

என்கனென்று கணக்கிடுகிறார்கள். ஆனால் ஜீவன்
 அந்நுனென்றும் சர்வரன் ஸ்வரூபனென்றும் பெயர்
 கள்பித்துச் சொல்லுமதும், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வ
 தத்தார்த்தனென்று சொல்லுமதும் உண்மை வந்து.
 ஜீவன் அந்நுனுகூலிப்பது அபரூபத்து ஸ்வபாவமன்று.
 அபரூபஞானம் பாக்குதி ஸம்பந்த ரூபகாரணத்தினும்
 வந்தது. அந்த பாக்குதி ஸம்பந்தம் சிவர்த்திக்கையில்
 அபரூபஞானமும் தானே சிவர்த்திக்கென்றது. அந்
 னுனம் சிவர்த்தித்து ஜீவன் யோகத்ததை அடைகை
 கில். 'ஜீவன் அந்நுன, பாமாந்மா ஸ்வரூபன்' என்கிற
 வாக்யம்மம் இவ்வாக்யமாதும் ஐனானமே ஸ்வரூபமும்
 ஸ்வபாவமும். சிருக்கை இருபாக்கும் ஒத்திருக்கை
 யாதும் இருபாக்கும் ஒரே தத்தமென்றும் அபிப்பிராயத்தி
 னும் இருபத்ததை ததவர்கனென்பதாயும் வுத்தவே
 பெருகணாக ஐனானம் எதவாதி குணங்களைவும் கூட்
 டிக்கொண்டு கலக்கிட வேண்டாமோ? அப்பொழுது
 இருபத்தாநென்பதும் இருபத்தாநென்பதும் என்ன
 னம் பொருளுதுமெனனா, சொல்லுகிறேன். எதவ
 ாதன் தயோ குணங்கள் எத்தக்குறையில்லி இருபாநு
 கிருக்கப்பெற்ற அந்நே பாக்குதியென்று கூறப்படு
 கின்றது. ஆகையால் இவத்தின் ஸ்ருத்தி. ஸ்திதி
 ஸம்பராயங்களுக்கும் காரணங்களான எதவாதிகள்
 பாக்குதியில் குணங்கனெய்லி ஆதவாயின் குணங்க
 னன்று. எதவாதி குணங்கள் பாக்குதியில்
 அடங்கினவையாகையால் தத்தங்கள் இருபத்ததைக்
 தென்றும் இருபத்தாநென்றும் சொல்லுவதில்
 வாதொரு கிரேதனும் இல்லை. எதன் ஐனானத்தை
 கினைக்கும். ததன்மே கருத்ததை கினைக்கும். ததன்மே
 அந்நுனத்தை கினைக்கும். எதவாதி குணங்களின்
 மாறுபாட்டை கினைக்கும் ததன் காலமென்று கூறப்
 படும. அதையே ஸ்வபாவமென்றும் ஸூத்ரமென்றும்
 சொல்லுவார்கள். எவென்ற பதார்த்தங்களுக்கும் கால
 ஸம்பந்தம் சிவதமாவையாதும் ஸ்திதிநேதுவாகை
 யாதும் அதை ஸ்வபாவமென்பதும் ஸூத்ரமென்பதும்

உறும். (இத்தக் கால தத்வத்தையுள் உட்குக்கொண்டு
 மென் இருபத்தேழு தத்வங்களென்று சொல்லு
 மிருக்கன்.) புருஷன், ஸத்யாதி குணங்கள் எந்தக்
 குறையுகளின் திருவானுதிருக்கும் தன்மையதான
 பாக்ருதி, உயத்தமென்மெற மஹத் தத்வம், அருண்
 காரம், ஆகாசம், காற்று, அக்னி, ஜலம், பூமி ஆகிய
 இவைபே ஒன்பது தத்வங்களென்று உறப்படுகின்றன.
 அருங்கார தத்வத்திற் அருண் காரமாய் இத்தரி
 யங்களையும் ஆகாசாதிகளில் சப்தாதி குணங்களையும்
 உள்வடக்கி ஜீவாத்மபாமாத்மாக்களிருவகையுள் புருஷ
 னென்று ஒரு தத்வமாகக் கொண்டு ஒன்பது தத்வங்க
 ளென்று சொல்லுகிறார்களென்றுணர்க. காடுமத்தரி
 யங்களாகத் தம் ஜூனேத்தரியங்களாகத் தம் மன இத்தரிய
 மொன்றுடன் ஆகப் பதினொரு இத்தரியங்களையும்
 சப்தாதி குணங்களையும் உட்குக்கொண்டார் இருபத்
 தத்து தத்வங்களாயினன. ஜீவாத்ம பாமாத்மாக்க
 ளிருவகையும் தனித்தனியே இவ்வு தத்வங்களாகக்
 கொண்டார் இருபத்தாறு தத்வங்களாயினன. காறு,
 உடம், கண், ஸ்கிரு, காக்கு என்னும் இவை மையத்தும்
 ஜூனேத்தரியங்கள். காறு, பாணி, உபந்தம், பாவு,
 பாதம் என்னுமிவை கர்மேத்தரியங்கள். இவ்விருவகை
 இத்தரியங்களுக்கும் உதயி செய்வது மன இத்தரியம்.
 சப்தம், ஸ்பர்சம், ரஸம், கத்தம், ரூபம் ஆகிய இவை
 மையத்தும் ஜூனேத்தரியங்களின் விஷயங்கள். கதி,
 உத்தி, உத்ஸர்க்கம், கின்பம் இவை காரனும் கர்மேத்தரி
 யங்களின் விஷயங்கள். காறுக்கு விஷயம் சப்தம்.
 உடறுக்கு விஷயம் ஸ்பர்சம். கண்ணுக்கு விஷயம்
 ரூபம். ஸ்கிருக்கு விஷயம் கத்தம். காக்குக்கு விஷயம்
 ரஸம். காக்குக்கு விஷயம் உத்தி (பேச்சு). பாணிக்கு
 விஷயம் கின்பம் (கேள்வியென்க). உபந்தம் பாவு
 ஆகிய இவ்வுத்தரியங்களுக்கும் உ த த வ ர் க் க மே
 விஷயம். உத்ஸர்க்கமாவது விடுதல். உபந்தத்தின்
 உத்ஸர்க்கமாவது ரோதனம் ஸுதரம் இவைகளே
 விடுதல். பாவுதின் உத்ஸர்க்கமாவது மருத்தை விடுதல்.

இத்த வ்யங்கி. ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்ருங்கிக்கு முன்பு ஆகாசம் முதல் மனம் வரையிலுள்ள கார்வங்களும் பாக்ருதி மூலத்து அநங்காரம் என்பதிகாரணங்களும் ஆகிய இருவகையுமாரிதும்பிற பாக்ருதி ஸ்தவாதி குணங்களுடன்கூடி ப்ரபஞ்சத்ததப் படைக்கின்றது. இத்திரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவனும் தேவனும் வேதாததங்களால் அநிவத் தருத்தவனும் ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வாதி குணங்களுடையவனுமாகிய பரம புருஷன் 'ஸர்விக்ஷம் சேதஞ் சேதவங்களைச் சரீரமாக வுடைய காள்வந்துவசேதஞ் சேதவகுபமான ப்ரபஞ்ச மாய் விரிவியேண்டும்' என்று ஸங்கல்பித்தான். இன்னமும் பரமபுருஷ ஸங்கல்பத்தினும் உண்டான மூலத்து முதலிய ததவங்கள் அத்தப் பரமபுருஷ ஹுடய ஸங்கல்பத்தினுமேயே ஒன்றோடொன்று கலந்து ஸ்ருங்கி ஸாய்த்தபனும் உண்டாகப்பெற்று விசாரத்தத அடடபவங்களெத் தமக்குக் காரண மான பாக்ருதியின் பவத்தினும் ப்ரஹ்மாண்டத்ததப் படைக்கின்றன. இவ் ததவங்கள் ஏழே உள்வகையென்று சொல்லுகொள்கன். அதுவும் யுக்தமே. எப்படி யென்றும், ஆகாசாதி பூதங்கள் ஐந்து ஸ்ருணங்களுப ளுள லீயன, அத்த ஆகாசாதி பூதங்களுக்கும் லீயனுக்கும் ஆதாரனு பரமாத்மா ஆகிய இவையே ததவங்களைன்றுகொண்டு ஏழே ததவங்களைன்று சொல்லுகொள்கன். அவயேழு ததவங்களிலின்று தேஹம் இத்திரியங்கள் ப்ராணங்கள் ஆகிய இவைய உண்டாகின்றன. இத்திரியங்களும் ப்ராணங்களும் தேஹத்தின் அடவ்களையன. தேஹம் தனக்குக் காரண மான பஞ்சபூதங்களில் அடவ்களையது. பாக்ருதி முதலிய காரணங்களும் தமது கார்வங்களான ஆகா சாதி பூ த ங் க ளி றே னே அடவ்களையயென்றும் அபிப்ராயத்தினும் ததவங்களைழென்று சொல்லுவ னும் யுக்தமே யென்றுணர்க. தேஹம் இத்திரியம் முதலிய ததவங்களுக்குள் ஏதுவாதினும் ஆகாசாதி ததவங்களுக்குள் ஏதுவாதினும் விட்டுப் பிரித்து

புலப்படுகிறதிக்கீழ், ஆகையால் தேவநாதிகளுக்கு ஆகாசாதிகளில் உள்ளடக்கத்து சொல்லுதலு முத்தமேயாம். ஒன்றில் ஒன்று உள்ளடங்கினதாகக் கருத்தேயாவதி மத்தனை முதலே விக்கியென்று கருத்தன்று. ஆதே தத்வங்கென்கிற பகைத்திலும் பஞ்சபூதங்களும் ஆரூபன் பரமபுருஷனுமாம். ஜீவனுக்கும் பரமபுருஷனிடத்திலும், தேவநாதிகளுக்கு ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும் உள்ளடக்கமென்னும அபிப்பாயத்திலும் ஆறு தத்வங்கென்பதும் கடும். அப்பரமபுருஷன் தன்னிடத்தினின்றும உண்டான பூதங்களோடு கூடி இந்த பரபஞ்சதந்தபொகையம் படைத்து அதன் மீதிதிக்காக அதில் அகதாந்தமாயம் துறையுதிருகின்றான். என்கே தத்வங்கென்கிற பகைத்திலும் அந்தி சொல்லுகிறேன். பரமாத்மாவின்னிடத்தினின்று அக்ஷி ஜனம் பூமி என்னும் இயலுன்று தத்வங்கன உண்டாவின். பரமாத்மாவோடுகூட என்கே தத்வங்கென்குணங்க. பரமாத்மாவிலும் உதவி செய்வப்பெற்ற அக்ஷி ஜனம் பூமி ஆயே இய்லுன்று தத்வங்களால் இந்த பஞ்சமெல்லாம் உண்டாவிற்று. கண்ணுக்கும் புலப்படுகிற அவயவங்களையுடைய ன்னுளகார்வனது ஸூக்தமத்தினின்று உண்டாவிருக்கவேண்டேயல்லவா? ஆகையால் மத்தவங்களுக்கு அவைக்கி முதலிய மூன்று பூதங்களிலும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவின்னிடத்திலும் அந்தர்ப்பாவென்று கருத்து. பதினெழு தத்வங்கென்கிற பகைத்தில், இப்பரமபுருஷன் பஞ்சமதூரபூதங்கள் காறு முதலிய இஞானேக்த்ரியங்கள் ஆக இப்பதினெழுந்த நாத்தமே தத்வங்களாக எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இதிலும் மூனபொயவே மத்தவன்கொன்னவற்றில் உள்ளடங்கினவையென்று கருத்து. பதினெழு தத்வங்கென்கிற பகைத்தில் ஆகாசாதி பூதங்களைக்கும் சப்தம் முதலிய தன்மாந்நாகளைக்கும் மீயோந்நாம் முதலிய இஞானேக்த்ரியங்களைக்கும் மனம் ஒன்றும் ஆக இப்பதினெழுதவும் பதினெழுகளு

பாமாநீமாவையும் ததயங்கனாகக் கொள்ளவேண்டும். பதினாறு ததயங்கனென்றபகைத்திற், பஞ்ச பூதங்கள் பஞ்சதன்மாநாயகம் பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் பாமாநீமா ஆக இப்பதினாறையும் ததயங்கனாகக் கொள்ளவேண்டும். இத்தப் பகைத்திற் பாமாநீமா என்ற சொல்லு உற்பபடுகெனும். ஆகையால் மனத்திற்றுப் பாமாநீமாவிடத்திற் உண்டாகவென்று கருத்து. பதினாறன்று ததயங்கனென்ற பகைத்திற், பஞ்சபூதங்கள் பஞ்ச ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் பாணன் மனம் பாமாநீமா ஆவெ இப்பதினாறன்றையும் ததயங்கனாகக் கொள்ளவேண்டும். (இவ்வளவெ ழுன்று ததயங்கனென்ற பகைத்தையும் ஐந்து ததயங்கனென்ற பகைத்தையும் ஆராய்த்ததிரியேண்டும். ழுன்றென்ற பகைத்திற் பாக்குதி புருஷன் ஈசன் இம்முன்று ததயங்கன எனிற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ழுந்தென்ற பகைத்திற், காங்கு ததயங்கனென்ற பகைத்திற் சொல்லப்பட்ட ததயங்கன் காங்கும் அவற்றோடு வாயு வையும் சேர்த்து ஐந்து ததயங்கனென்று கொள்ள வேண்டும்). இங்ஙனம் சிஷிகள் ததயங்கனெப் பவையு கணக்கிட்குருக்கெனும். ஆகவென்றாம் வுத்தி ஆகமத்தவையாகையால் சிவாயத்திற்றெனவெனவையகவே. அறிஞர்கள் சொல்லுபது எதுதான் அழகா விராது? என்னம் அழகாகவே விருக்கும்.

உத்தமர் சொல்லுகெனும் :—ஜீக்குஷ்ணா பாக்குதி ழும் புருஷனும் விசக்ஷண ஸ்மரபுருஷபகவபாகவ யால் வெய்யேறு ததயங்கனெப்பது வாய்தயவே. ஆயினும் ழுன்றை விட்டு மற்றென்று பிரித்த தோற்றுகையால் ஆய்விரண்டிலும் பேதம் தெரிவெ ளிவீ. ஜீமாத்மா பாக்குதிவின் பரிணாமமான தோதத்திற் புலப்படுகெனும். பாக்குதியும் ஆத்வாவி விடத்திற் புலப்படுவென்றது. ழுன்றைவிட்டொன்று பிரித்த தோற்றுகையாலும் 'கான் தேவன், கான் மனுஷ்யன்' என்று அபேதமாய்த் தோற்றுகையாலும்

தேவாத்தாக்களுக்குப் பேதம் தெரிவதற்கில், இப்படி விஞ்சு பாக்ருதி புருஷர்களை வெவ்வேறு தந்தையென்று எண்ணும் சிச்சயிக்கக்கூடுமென்று என்மனத்தில் ஸந்தேஹமாக இருக்கின்றது. ஸந்தேஹமே! யுத்தியில் தேர்த்திருக்கிற உன் காலங்களால் அந்த ஸம்சயத்தை அறுக்கவேண்டும். ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்த கய்ஸுக்களை உன்னபடி அநிகரமாகிற ஜ்ஞானம் உன்னுடைய அனுக்காமத்தினால்தான் உண்டாகின்றது. அந்த ஜ்ஞானத்தினுடைய மறைததும் உன்னுடைய சக்தியால் அபித்தாவிலுந்தான் உண்டாகின்றது. உன்னுடைய மானவசிய உண்மைய உனக்கே தெரியுமென்று மத்தொழுக்கும் தெரியாது. உன்னை யொழிய மத்தவர்களென்றாலும் உன் மானவசியம் மதியவக்கிளவர்களே. ஆகையால் கீழே இந்த ஸம்சயத்தைப் போக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகொள்:-புருஷஸோஷ்டனோ பாக்ருதியும் புருஷனும் ஆகிய இரண்டின்கண் வெவ்வேறு தந்தையானே. இதைப் பாக்ருதம் ஸ்ரூயதம் பாக்ருதியில் பரிணாமமான அஹங்காத்தினும் ஏற்பட்டது. ஆகையால் இதற்கு கனகாசிகமென்று பெயர். இது இச்சை த்வேஷம் ஸுதகிய ஆத்ம குணங்களையும் பருவன் இளைப்பு ஸுதகியதேஹகுணங்களையும் தோஷங்களில் இருப்பதாகத் தோற்றமிக்குத் தன்மை வுள்ளது. உத்தமனோ! ஸத்தாதிருண மயமான என்னுடைய மானவ தன் குணங்களால் தேஹாத்ம பாகம் ஸ்வதத்தாத்ம பாகம் ஸுதகிய மத்தும் பல விபரீத புத்திகளை விளைக்குத் தன்மையுண்டாது. பாக்ருதியில் கிரகாமான அஹங்காத்தின் கார்வகாலகாலம் கைகாலிகமென்று சொல்லப்படுகிற இந்த பாக்ருதம் ஸுத்ருவீதமாக இருக்கும். அவத்தில் ஓன்று அத்யாத்மமென்றும், மத்தொன்று அநிபூதமென்றும், மத்தொன்று அநிபூதமென்றும் உதப்படும். சக்யு-சிக்த்தியத்தை அத்யாத்மமென்றும் அதனும் அநிபப்படும்

ரூபத்தை அதிகாரமென்றும், சேதா தீவிரத்தினால்
 ன் டிவசரிதத்தை அதிதவமென்றும் சொல்லு
 மென்கள். அத்வாதம் முதலிய இம்முன்றும் மூன்றும்
 ஒன்று உதவி செயல்பெற்றே தவகன் கார்வத்தை
 உடந்த யெல்லாவையெனவும், சகா-சிர்த்தியமும்
 அதன் விஷயமான ரூபமும் சேதாதீவிரத்தினால்
 ன் டிவசரிதத்தின் நேஜன்வினும் அதிகாரமென
 செயல்பெற்றே ஒன்று தன் விஷயத்தை உதவிப்ப
 னும் ஒன்று தனவித்தியத்திற்கு விஷயமானது
 மாவெ தவகன் கார்வத்தைச் செய்வெனது. ரூபமும்
 வெகு ஹாத்திரமாவது வெகு ஸீபத்திரமாவது
 இவ்வாயம் உதேதாமான சிவோகித் இருத்தார்தான்
 சகா-சிர்த்தியத்திற்கு விஷயமாம். ஆகையால் ரூபம்
 சகா-சிர்த்தியத்திற்கு உதேதாமான சிவோகித் இருந்து
 உதவி செய்வெனது. இவ்வாயம் இம்முன்றும் மூன்றை
 விட்டு மட்டுமென்று ஐனானத்தை உண்டாக்கா
 தாகையால் இம்முன்றும் ஒன்றுதொன்று உபகாசக
 னாகிவருகு மென்பதை உணர. இவ்வாயம் அத்
 வாதீவிரத்தின் பரம்பரோபகாத்தினும் ரூபாதி
 பரகாசம் உண்டாகின்றதான ஆதீவிர மதனும்
 பரகாசிக்கெனென்றும், சொல்லுகிறேன். ஆதீவிர
 திருதவத்தில் இருக்கின்றது. அவன் தானே
 பரகாசிக்கூர் தன்மையனெயன்றி மட்டுமென்றின்
 உதவியை எதிர்பார்ப்பவனென்கள். உ மென்றும்,
 அவன் சகா-சிர்த்தியம் முதலிய மூன்றுக்கும் முதன்
 மையானவன்; சகா-சிர்த்தியம் முதலியவை நிரீரத
 போதிலும் சிவோகித் நிரூப்பவன். ஆகையுத்திரிய
 அவன் இம்முன்றைக்காட்டினும், விவகனமாகிவருப்ப
 வன். அவன் தனக்கு அனாதாசனமான ஐனானத்தி
 னுள் ஸமந்த பரகாசம் மன்னுக்கனக்கும் பரகாசகரு
 கி ரூ ப ப வ ன். சகா-சிர்த்தியம்போலவே தவக்கு
 முதலிய உதேத இத்திரியங்கனும் பரம்பரோபகாத்தி
 னுள் தான் ஐனானத்தை வினை வி க் கி ன் ன ன்.
 அத்வாதமான தவகித்திரியத்திற்கு ன்பர்சம் அதி

பூதம். வரவு அநிதைதவம். ஸ்சோத்தோத்திரியத்திற்கும்
சப்தம் அநிபூதம்; நி க ச க ள் அநிதைதவம்.
சக்த-வித்திரியமும் அப்படியே. சக்தோத்திரியத்திற்கு
தவம் அநிபூதம்; பாசோதவம் = அநிதைதவம்.
காசோத்திரியத்திற்கும் உத்தம் அநிபூதம்; அக்ஷி
தேவதவம் அநிதைதவம். சக்த-வம் = முதலிய
இவைவெல்லாம் மனத்தினும் உயிர் செய்யப்பெற்றே
தங்கள் உரவத்தை உடத்துவனென. மனத்திற்கு
கிணக்கப்படும் விஷயம் அநிபூதம்; சக்தான் அநி
தைதவம். எதனாஜன்மோருணங்களை வலவும்பத்
திருவாண்டான விகாரமும் பாக்குமின் உரவமான
மறைத் ததவத்தினின்று உண்டானதுமாகிய அருங்கார
ததவம் வலகாரிகமென்றும் தாமனமென்றும்
ஐத்திரியமென்றும் ஞாந்துகளைப்பட்டுருகும். அவ்
வலங்காரமே தேஹத்திற்கும் ஆத்மாவாகும் பேதம்
தேசியாகவாகிற மோஹத்தை கிணக்கின்றது.
ஊத்திரியவலங்காரத்திற்கு வலகாரிக : ஊங்கார
மென்றும் பெயர். சாஜனாவலங்காரம் ததஜன
மென்றும் ஐத்திரியோதப்பத்திற்கு உதவி செய்கின்ற
தாசகவான் ஐத்திரியமென்றும் உதப்படுகின்றது.)
ஆத்மா நுபூதமும் துஞானத்தையே வடிவாகவுகைய
தவ். தேஹமோவென்றும், நுபூதமும் ஐதமா
விற்கும். ஆத்மா காசென்று தேர்த்தகவான்
எல்லார்க்கும் ஒப்புக்கொண்டத் தருதவனெனநி
அதெப்படியென்று ஆகெடுக்கத் தருத்தவனன்று.
அவன் எப்பொழுதும் ஒருவானுயிருபவனாகவான்
உளவென்றே உதப்படுவான். தேஹமோவென்றும்
ஐப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டேவிற்குமாவகவான்
இன்னவென்று உதப்படுகின்றது. தேஹமும் பார்வாதி
ஆவன்ததகிளப்பற்றி உளதென்று உதப்படுகிற
தாவினும் ஆத்மானவப்போல் எப்பொழுதும் ஒருவானு
யிருப்பதன்ருகவான் உளதென்றே உதப்படுவதன்று.
தேவமனுஷ்யாதி பேதம் அன்னம் இன்னதென்று
உதப்படுகிற தேஹத்தைப் பற்றி னதேவன் நி

ஆத்மாவைப் பற்றினதன்று. உண்டு இங்ஙனென்பதெ
இரண்டு விவகாரங்களும் செய்மேனாகத் தோற்றுவதெ
தேவமனுஷ்யாதி தேஹங்களுக்கு உண்டு. ஆத்மா
வுக்கு உண்டு என்பதெ விவகாரமேயொழிய இங்ங
னென்பதெ விவகாரமாய் கிடையாது. தேவமனுஷ்யாதி
பேதம் ஆத்மாவிலிடத்தில் உண்மையாக இங்ங
னாவிலும் தமக்கு ஆத்மனாகக் காத்தகாத்ததை
விளம்பவனுடைய எண்ணிடத்தினின்று மீண்ட மதி
வுடைபவர்களுக்கு அத்தபாயம் கீங்காது. அவர்கள்
தேவ மனுஷ்யாதி பேதம் ஆத்மாவிலிடத்தினை உள்ள
தென்றே விளம்பார்கள்.

உத்தவர் சொன்னுமென்று:—பாழி! தாங்கள்
செய்த பாபகர்மங்களால் உண்ணிடத்தினின்று மீண்ட
மதிவுடைபவர்கள் மேனமையும் தாழ்மையுமான
பலவித தேஹங்களைப் பெறுவதும் விடுவதுமா யிருக்
கிறார்களே. அவர்கள் தேஹங்களை விடும்பொழுது
அத்தேஹங்களிலுள்ள இத்தரியங்களையும் ஹந்த
மேறு தேஹங்களைப்போல் மேறு இத்தரியங்களையும்
பெறுகின்றார்களா? அல்லது அவ்வித்தரியங்களோடு
கூடவே மேறு தேஹங்களைப் பெறுகின்றார்களா? இங்
கியுமத்தில் யது சிச்சமமோ, அதை எனக்குச்
சொல்லாமாக. இவ்விஷயம் மத்த புத்தியர்களுக்கு
சிச்சலிக்க முடியாது. கோலித்தனே! மற்றும், இங்
கியுமத்தை அறிந்தவர்கள் இவ்வுமகத்தில் பெரும்
பாஹம் இங்ஙனென்பதே சொல்ல வேண்டும்.
ஏனென்றும், எங்கோரும் உன்னுடைய மாவையினுள்
வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே யுண்டவர்!

ஸ்ரீபகவான் சொன்னுமென்று:—கர்மகாவலினை யிருக்
கிருக்கப்பெற்ற மனம் துஞானேத்தரியங்களைத்தோடும்
ள ஒக்காமல்களோடும்கடி. ஒரு சரி சத்தினின்று
மற்றொரு சரிசத்தைத் தொடர்ந்து செல்வெற்றது.
அத்த மனத்தைக்காட்டி ஹம் மேறு பட்டனஞான

ஆத்மா அம்மனத்தைத் தொடர்ந்து செல்கின்றான். (கர்மேகத்தியங்கள் அத்தத் தேஹங்கலியேயே கிடைக்கின்றனவாமையால் அவன் ஒரு தேஹத்தினின்றும் மற்றொரு தேஹத்தைத் தொடர்ந்து போகிறதில்லை) பூர்வ தேஹத்தினுள்ள ஜ்ஞானேகத்தியங்களே தேஹாக்ஷரத்தில் அனுபவத்திலுள்ளனவாயின், ஜீவனுக்குப் பூவஜ்ஜம் க்மாணம் ஏய் உண்டாகிறதில்லை யென்றும், சொல்லுகிறேன். கர்மவாணிகை ரூபப்படிருக்கின்ற மனம் கண்ணில் பார்த்தவையானும் காரண கேட்டவையானுமான விஷயங்களை தயாளித்துக்கொண்டே விருக்கின்றது; பிறகு ஆய்விஷயங்கள் வரீதில்கும்பொழுது ஸக்தேதாஹிப்பாது அனை மகதையும்பொழுது வருவது மதுமாவிருக்கின்றது. அதன் பிறகு மூர்புள்ள கிளைவு மறாதுபோகின்றது. ஒரு ஜன்மத்திலேயே இவ்வனம் மறப்பு உண்டாகிறதாயின் மிகவும் மறப்பிதிடமான தேஹியோகத்தின் பூவஜ்ஜம் க்மாணம் ஏய்ப்படி உண்டாகும்? யவனுடையமனம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் மிகவுணர்வான ஆத்மாவைப் பற்றின கிளைவு இவ்மாவிருக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் மாணம் அடைதும்பொழுது மிகவும் மறப்பு (ஜ்ஞானமோபம்) உண்டாகின்றது. மாணகாலத்தில் அத்வந்த ஜ்ஞானமோபம் உண்டாவதும் தேஹாக்ஷர ஸம்பந்த ரூபகால ஜன்மாத்நாத்தில் மனக்ஷரம் ஜ்ஞானேகத்தியங்களும் மூன் தேஹத்திலிருந்தவையகலே தொடர்ந்து வருகின்றனவாகையால் பூர்வ ஜன்மத்தைப்பற்றின கிளைவு உண்டாகலாமேயென்றும், சொல்லுகிறேன். பூரிதானஞ் செய்வுத்தன்மையோ! புருஷன் கர்வகித ம ரோபாவத்தினுளும் தேஹத்தை ஆத்மாவாக அபிமானிக்கையே ஜன்மமென்று சொல்லுகிறார்கள் (ஜன்ம காலம் முதல் ஜீவனுக்கு தேஹாத்மாபிமானம் உண்டாகின்றது.) தேஹத்தையே ஆத்மாவாக அபிமானித்திருக்கும்

ஜீவனுக்கு தேஹத்தைக்காட்டும் விவக்ஷணனும் பூர்வ ஐன்மத்தை அனுபவிப்பவனுமாகிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் தேஹத்திற்குநிலையாகவான் தேஹவியோகரூபமான உன்மத்தைப் பற்றின சினைவானது தேஹத்தா ஸ்விதார ரூபமான ஜன்மாத்மத்தைப்பற்றின சினைவானது யருகிறதில்லை. 'ஸ்வப்னத்தில் தம்னை விழித்துக்கொண்டிருக்கிறதாக சினைப்படும் மனோதத்தில் அனுபவிக்கிற வன்மையும் தேஹாத்மாவியோகரூப பார்த்தியேவன்றி உன்மமவன்று. ஸ்வப்னம் காண்கிறவன் தனக்கு முன்புள்ள ஆகாரத்தை மறக்கென்றான். ஆகாச மறக்கிறவன் தனக்குள்ளே சினைமனைய மறத்துக்கொள்ளான். அங்ஙனமே ஜன்மாத்மத்தில் பூர்வ ஜன்மத்தை மறக்கென்றான். மற்றும், மூள ஜன்மத்திலுள்ள தன்னை மூளையின்காய்க் அப்பொழுது புதிதாகப் பிறத்ததுபோல் சினைத்துக் கொள்ளுகோன. ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தம் உண்டாவதான அங்ஙனத்தாகிவிடத்தான் சரீரம் இரதஸியங்கள் ¹ அந்தக்காணம் ஆகிய இம்மூன்று விதமாகிருக்கை தேஹத்தென்றது. நுரூபன் அனர்த்தங்களுக்கிடமான அனர்த்த புத்தினைப் பெறுவதுபோல், அதன் வெளித்தோற்றத்தே ஹேமனுஷ்வாதி பேதங்களையும் பாக்ய மெனவகுதி பேதங்களையும் ஸோபம் பாய் மூதஸிய வெளித்தோற்றத்தேதேதங்களையும் வினைக்கின்றன. (ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தம் உண்டானவுடனே தேஹமே ஆத்மாவென்றும் இத்திசியங்களே ஆத்மாவென்றும் அந்தக்காணமே ஆத்மாவென்றும் பரிபாகம் உண்டாகின்றன. அதனார் ஆத்மாவின் விடத்தில் தேஹ மனுஷ்வாதி பேதபுத்தியும் பாக்ய மெனவகுதி அங்ஙனத்தேதேதங்கள் ஆத்மாவுக்குள்ளான வெள்ளுற புத்தியும் ஸோபம் பாய் மூதஸியனை ஆத்ம ரூபமாகவேன்றும் புத்தியும் உண்டாகின்றன. ஆகையான் தேஹ ஸம்பந்தம் பூர்வ ஜன்ம ஸ்வாணத்தைப்

1. அந்தக்காணம்—மனம்.

போக்குவது மாந்தரமேயன்றாமல் மற்ருங் பற அனர்த்
 தங்கிலையும் வினைக்கென்றது). உத்தமரோ! பஞ்சபூதங்க
 லின் பரிணாம ரூபமான சரீரங்கள் ஸர்வகாலமும் மாறு
 பாட்டை அடைத்துக்கொண்டே விரூக்கின்றன. காலம்
 ஸஞ்சிதமாகையால் அம்மாறுபாடு தெரிகெற்றிடலை.
 காலத்தின் வேகம் உண்டதில ருடியாகிறது. எப்படி தீப
 ஜ்வாலைகள் சுண்ணத்தோறும் வெவ்வேறுவிரூப்பிடுதல்
 பேதம் தெரிகெற்றிடையோ, அதுபோலவும், எப்படி ப்ரா
 னாநாதத்தில் ஜடம் வெவ்வேறுவிரூப்பிடுதல் பேதம்
 தெரிகெற்றிடையோ, அதுபோலவும், எப்படி க்ருகடங்க
 லின் பள்ளங்களில் சுண்ணத்தோறுமுள்ள பரிணாமம்
 தெரிகெற்றிடையோ, அதுபோலவும் காலத்தினால்
 உண்டாகெற தேதாபரிணாமங்கள் தெரிகெற்றிடலை. தீப
 ஜ்வாலை சுண்ணத்தோறும் மாறிக்கொண்டிருப்பினும்
 ஜடங்கள் அதை அதே ஜ்வாலையென்று சினைத்து
 அன்றனமே வழங்குகொருர்கள். ப்ராநாதத்தில் வெவ்
 வேறு ஜடம் மாறுகொண்டிருப்பினும் அதே ஜட
 மென்று சினைத்து அன்றனம் வழங்குகொருர்கள். அது
 போலவே தேதாங்கள் சுண்ணத்தோறும் மாறிக்கொண்டிருப்பினும்
 அது தெரியாமல் அவசை ஜீவ
 சென்று சினைத்து அன்றனம் கொண்டுக்கொருர்கள். சினை
 வற்ற ஆயுதையுடைய அங்கவரிதங்கள் அன்றனம்
 சினைப்பது ப்ரமமேயன்றி உய்மமையன்று. தேதாபி
 மாணமுடைய ஜீவன் தேதேதார்ப்பத்திற்குக் காரண
 கான கர்மத்தினால் தேதாதக்கைப்போல் ஸர்வகாலமும்
 மாறுத்தன்மைமுடையவ ன்மனனாவினும் ப்ராத்திரினால்
 சிதப்பதும் சாமநாமாயத் தோற்றுகொருன்றி
 சேறிக்கலை. அவன் சிதவிவற்றவனாகையால் சிதக்கெறு
 மிக்கலை; மாணவற்றவனாகையால் மாணம் அடைவது
 மிக்கலை. கட்டைதின் கைதந்திருக்கெற அக்ஷி கடைவத
 னால் வெளித்தோற்றுகெறு. அங்ஙனவு மாந்தாத்தினால்
 அங்ஙக்ஷிக்குக் கட்டைமோடு கடவே உத்பத்தியும்
 விசாரமும் உண்டாகின்றன வென்று சொல்லக்
 கூடுமோ! அன்றனமே ஜீவனும் தேதா னம்பெற்ற

விபாகங்களைப் பெறுவது காத்தத்தினும் அவனுக்கு
 ஜன்ம மாணங்கன் உண்டென்று சொல்ல முடியாது.
 ஆனால் அவ்வளவு தோற்றமான பாகத்திலேயன்றி
 உண்மையன்று. ஜீவன், தோற்றவின் மூலமாக போகி
 தயாரத்தில் பாகவெடுக்கவாறெடுக்கிறேன், சுரப்பத்தில்
 யானருகை, போயித்தயாரத்தினும் மெலியருகையாறெ-
 டுன்மம், பாகம், (ஐந்து வயது வகையினுள்ள
 சினைம), கௌமாரம் (பதினாறு வயது வகையினு-
 ளுள்ள சினைம), மௌனம் (அது முதல் இருபத்து
 கால்கு வயது வகையினுள்ள சினைம), வயோமத்யம்
 (அது முதல் அறுபது வயது வகையினுள்ள
 சினைம), பிழத்தம், மாணம் ஆகிய இவ்வொன்பது
 அவஸ்தைகளும் சீரத்திற்கேயுள்ளன. மனோதத்தி-
 னும் வினைவிற பாகவகையான இச்சீரங்களையும்
 மத்தும் பல சீரங்களையும் அளந்ததற் தோடத்தினுக்
 கின்ற சீரையும் முதலிய காலவிற அவஸ்தைகளையும்
 பரிதாபம் முதலிய மத்தும் பல அவஸ்தைகளையும்
 ஸத்தாதிருண பரிணாமங்களாய் சந்தாதி விஷயங்க-
 லின் ஸங்கத்தினும் ஒருகால் ஏற்றுக்கொள்வதும் ஒரு-
 கால் விடுவதுமாரிடுக்கின்றன. (ஜீவன் சீரத்தை
 விடும்பொழுது எந்த அபிப்பாயத்தோடு அதை விடு-
 கிறதோ, அதை அபிப்பாயகே அவனுக்குமேன்மேலும்
 தோடத்து வகுபெற்றது. அவ்வபிப்பாயத்திற்கு
 அதுருணமாகவே மத்தொரு சீரத்தையும் ஏற்றுக்
 கொள்வதென்று. ஜீவன் சீரங்களை விடுவதும் ஏற்றுக்
 கொள்வதுமாரிடுக்கொடுமென்பதி, அளந்த இவன்
 ஸகலாதகரிக்கெதிலும். ஆனால் விபாகமூலமான்
 தனக்குப் பின்னை சிறப்பதையும் தன் தக்கதை மாணம்
 அணயதையும் கண்டு தனக்குப் தேற்ற ஸம்பந்த
 தேற்ற விபாகங்களாறெ ஐன்ம மாணங்களை ஸந்திக்-
 கின்றன. ஐன்மகாலத்தினும் மாணகாலத்தினும்
 ஜீவன் மோலித்தாக் விடக்கொருகையால் அவந்தை
 அறிவெதிலும். ஆவிலும் அத்த ஐன்ம மாணங்கன்
 தேற்றத்திற்கேயன்றி ஜீவனுக்குக் கிடையா. விதை

னும் மரம்முளைப்பதையும் காண்பதினும்த்தினும் அது
 களிப்பதையும் காண்டிற் புருஷன் அந்த மரத்தைக்
 காட்டினும் கிமகஷணமென்பது கைக்குத் தெரிந்த
 விஷயமே. இங்ஙனமே தேஹம் பஞ்சபூத னமுதாய
 ரூபமான காணத்தினும் உண்டாகதையும் காண்பதினும்
 கத்தினும் களிப்பதையும் காண்டிற் ஜீவன் அந்த
 தேஹத்தைக்காட்டினும் வேறுபட்டவனே இங்ஙனம்
 ஆத்மா பாக்குதிகையக்காட்டினும் வேறுபட்டவ
 னென்று உண்படி. சிவத்தநியாதவர் சப்தாதி
 விஷயானுபவத்தினும் தேஹாத்மாக்கள் இரண்டும்
 ஒன்றே யென்றும் ஐசுவரியானவரெற யோஹத்தில்
 அழுத்தி ஐயம் ஐசுரமானுதி ரூபமான ஸம்ஸாரத்தை
 மெனமேனும் அனுபவிக்கின்றான். ஸத்வகுணத்தின்
 கார்யமான சமதமாதிசுலில் அபிசிவோசம் உததாயின்,
 அஹத்தித்ருசிய கர்மங்களைச் செய்து தேஹயோனிவி
 னும் சிஷியோனிவினும் சிதக்கின்றான். ரஜோ
 குணத்தின் கார்யமான காமாதிசுலில் அபிசிவோசம்
 உததாயின் அஹத்தித்ருசிய கர்மங்களைச் செய்து
 ஆஸுரயோனிவினும் மனுஷ்யயோனிவினும் சிதக்
 கின்றான். தமோகுணத்தின் கார்யமான சோக
 யோஹாதிசுலில் அஹத்தித்ருசிய கர்மங்களைச் செய்து
 பூத ப்ரோத சிசாசாதி யோனிகளிலும் பசுபக்ஷயாதி
 யோனிகளிலும் சிதக்கின்றான். இங்ஙனம் கர்மங்க
 ளால் பவயாது கழல்க்கின்றான். ஒரு புருஷன்
 உத்தராதேஹங்களைவும் பாட்டுப் பாடுதேஹங்களைவும்
 பார்த்துத் தானும் புத்திவினும் உத்தராதேஹபோனும்
 பாட்டுப் பாடுவதுபோனும் இருப்பதுபோல், ஆத்மா
 இயற்கையில் செயலற்றவனுவினும் பாக்குதின்
 குணங்களான சேஷுடை முதலிய தர்மங்களைப் புத்திவி
 னும் தன்னிடத்தில் இருப்பதாக கிரீனத்துக்கொண்டு
 அந்தச் சேஷுடாதி தர்மங்களைத் தான் செய்வதுபோல்
 தோற்றுவினும். பசவானுத்தில் ஐயம் ஆசையும்
 பொழுது அதில் பாதிபலிக்கிற க்ருஷுக்கனும்
 ஆசையதுபோல் தோற்றுவினும். கஷா கழலும்

பொருது பூமியும் சுழலுகதுபோல் தோற்றுகிறது. ஆம்மனமே தேஹாத்மாக்கள் இரண்டும் ஒன்றே பென்று பாவிக்கின்ற புத்தியினும் தேஹ தர்மங்கள் ஆத்மாவிலிடத்தில் இருப்பதுபோல் தோற்றுகின்றன. தாசார்ட்டுமே! மனோதத்தில் அனுபவிக்கும் பதார்த தங்களும் ஸ்வப்னத்தில் அனுபவிக்கும் பதார்த தங்களும்போல் ஆத்மாவிலிடத்தில் தேஹதர்மங்களை இருப்பதாக கிளைப்பது ப்ரமமெயன்றி உண்மையன்று. சப்தாதி விஷயங்கள் கிடிகிராமர்போயினும் அம் விஷயங்களை கிளைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஜீவனுக்கு ணம்னாரம் கிவர்த்திக்கெதும்மே (விஷயங்களை த்வா ணித்துக்கொண்டிருந்தால் ணம்னாரம் மேன்மேலும் வளர்க்கு வரும்.) ஸ்வப்னம் தொடர்க்கு கருமனவும் தேசார்தாம் போதல் தவையதுப்புண்டாதுதல் மூதகிய அனர்த்தாநுபவங்களும் தொடர்க்கு வகுமேயன்றி கிவர்த்திக்கா. ஸ்வப்னம் கிவர்த்தித்தவுடனே அம் வனுபவங்களும் கிவர்த்திக்கின்றன. ஆம்மனமே சப்தாதிவிஷயங்களின் கிளைவு மாணுநிருக்கும் வகையில் ணம்னாரமும் மாணுது. உத்தமசே! இம்மனம் சப்தாதி விஷயங்களின் கிளைவு ணம்னாரத்தை வளர்க்குமாகையால் அனர்த்த ஹேதுவான விஷயங்களில் தாலுக் தன்மையுள்ள இத்தீயவர்களால் சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிக்க வேண்டாம். அஹந்தா அனுபவித்தால் அவற்றின் கிளைவு மாணும் தொடர்க்கு கொண்டே வரும். கிளைவு மாணுநிருக்குமாகின் ணம்னாரம் கிவர்த்திக்காது. தேஹத்ததக்காட்டிலும் கிவ்ஷணந்தான ஆத்ம பரமாத்மாக்களின் உண்மையை அறிவாதமவான தேஹமே ஆத்மாவெனணும் ப்ரமம் உண்டாகிறதென்றும், அத்த ப்ரமமே ஒன்ற மாணுதி அவ்மனதகள் ஆத்மாவிலிடத்தில் இருப்பதாக கிளைப்பதற்குக் காரணமாகிறதென்றும் கிச்சரிப்பாயாக. ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மை தெரியுமாயின் இந்த ப்ரமம் உண்டாகிறதும்மே, வளர் ணம்ன ஆசேஷபம் செபயிலும், கித்திக்கிலும், அஹத்துக்கள் பரிஜாணம்

செய்விலும், குணங்களில் தோஷத்தை ஆரோபிக்கி
 லும், அடிக்கெலும், சிடித்திருத்துத் தடைசெய்வி
 லும், ஜீவனத்திற்கு விக்ஷாவு செய்விலும், தன்மேல்
 காசி எச்சில் உயிவிலும், ஸூதாம்பெய்விலும், இவ்வனம்
 தெவியாத ஸூடாம்பர் பவனாது கருவச்செய்விலும்,
 கண்ணமில் விருப்பம் உவதாயின் இத்தகைய
 சூபத்தை அடைதலும் ஆதன ஸ்வரூபத்தின்
 உண்மையை ஆராய்த்தறிவதற்குக் காரணமான
 தன்மும் தன்னைக் கையேற்றவேண்டும்.

உத்தமர் சொல்லுவார்:—பெருநெயர்களில்
 சிறத்தவனே! சிறச் செய்யும் ஆசைபுயல் முதலியவை
 களைப் போதுத்துக்கொண்டு ஆதன பாவாதம்
 ஸ்வரூபங்களை உன்னபடி எண்ணம் அறிவேனோ
 அன்னிதத்தை எனக்குச் சொல்லவேண்டும். தகமேல்
 அனத்துக்கள் செய்கிற ஆசைபுயல் முதலிய அநி
 காமங்களைப் போதுப்பது விகவும் அனாதமென்று
 எனக்குத் தோத்துகிறது. ஏனென்றும், கவடினன
 தர்மங்களில் சிவிலின்று தத்தம் தர்மங்களைத் தவறாமல்
 அனுஷ்டித்துக்கொண்டு வருபவர்களும் உன்பாதா
 விகதங்களையே பற்றினவர்களும் அத்தக்கானத்தை
 வெந்தவர்களான லெ பெரிமொர்களைத் தவிர மற்ற
 எத்தகைய அறிஞர்களுக்கும் பாக்குறி ஸம்பந்தத்
 தாக வருகிற தேவாதம் பாயம் ராகதவேஷாதிகள்
 முதலியவைகளைக் கடக்க முடியாது. ஸர்வாத்
 ராதமனே! இவ்விஷயம் உனக்குத் தெவியாததோ?
 காள் சொல்ல வேண்டுமோ? இருபத்திரண்டாவது
 அதமாயம் முற்றிற்று.

—→ { கொத்த அடக்குவதற்கு உபாயஞ்
சொல்ல முயன்று அதற்கு சிந்தனை
யாகப் போது சிந்தனைக் கூறுதல். } →

ஸ்ரீ க க ர் சொல்லுகிறார்:—பகவத்பந்தர்களில்
முன்பாகிய உத்தமர் இம்மகம் விளையுதலில், செவிக்
களிய விசத்தொய்க்கியவுடையவனும் போஷபூரிமைக்
கொடுக்க வல்லவனுமாய்க் முருகதனென்று கூறப்படு
கின்றவனும் தாசார்த்தர்களில் சிறந்தவனுமாயிய
அத ஸ்ரீகுடின பகவான் தன் பக்தராகிய உத்தம
ருடைய வாகத்தைக் கேட்டு அவரை வேரு
றதிற்துக்கொண்டு மேல்வருமாறு கூறினார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:— ப்ருணல்பநிதிக்
கிடியோ! எவன் ஹ்ருணங்களுடைய ஹப்பாஷணங்க
ளால் கல்கினையத்தத யினவும் ஹாநாணப்படுத்திக்
கொண்டு சினைநிதிருக்க வல்லவோ, அத்தகைய
அந்ருண இவ்வுகத்தில் எவனும் இல்லவே யில்லை.
ஹ்ருணங்களுடைய ப்ருஷகாக்யங்களைநெபாணங்கன்
மம் மந்தாணங்களில் சினைநிதி வகுத்துவஹிபாம்,
மம்மந்தாணங்களில் பாயும்படி காட்டின பாணங்களுங்
கூட வகுத்த மாட்டா. (ஆரினும் ஸ்கதுக்கங்களின்
அஸாதாண காணத்தை ஆனோசிப்பானுயின,
மாத்தத மேல்வெடுக்க ஹாநாணப்படுத்திக்கொள்ள
காம்). உத்தமரோ! இவ்விஷயத்தில் ஒரு இநிதாணஞ்
சொல்லுகிறேன். இவ்விநிதாணம் கேட்போர்களுக்கு
யிகவும் புன்யத்தை விளைக்கும். இஹவே உம்ருடைய
கேள்விக்கும் உத்தமராம். ஆகையால் இதைச்
சொல்லுகிறேன். யிக்க மனஞ்சுத்தாடன் கேட்போக.
இவ்விநிதாணம் ஹ்ருணங்களை அவமதிக்கப்பட்ட
ஒரு ஸ்கீயாலிதால் பாடப்பட்டது. அத்த ஸ்கீயாஸி
தத்தனை யிக்கங்களில் கேரினும் சினைத்த காயத்தை
சிதையெத்துக் திதமையாநெ கதாய்ருடையவர்;
தனக்கு வகுநெ ஸ்கதுக்கங்களெல்லாம் தான் செய்த

புண்ய பாரகர்மங்களின் பரிபாகமேயென்று உறுதி
யாக விளைத்திருப்பவர். அவர்நிதேசத்தில் செய்வதி
னும் விசயம் எவ்ருத்தானது? அந்தணன் இருந்தான்.
அவன் பவிர் வர்த்தகம் முதலிய தொழில்களாக்
கி ி க் ரு க் த ன் ன ம ம ன்; தன்னுடைய உதா
போஷணத்தையுங்கூட உரியபடி உடத்துத் தன்மைய
வாய்வு; பணத்தில் விருப்பமுடையவன்; அதை
ஆர்ஜனஞ் செய்வதில் போகை வந்தான்; விசயம்
கோபன்யபாவமுடையவன். அவன் துஞாநினைவாயது
அதிநினைவாயது வாக்ருதார்த்தத்தினாலுங்கூட ஆர
திக்ஷ மாட்டான். ஆகையால் இவனுடைய க்ருதாம்
தூதராயர் ப்ருதனாகிந்நி எப்பொழுதும் ஞானபரா
விருக்கும். தன தேஹத்தையுங்கூட உரிய காலத்தில்
வேண்டிய போகைகளால் உபகாரனஞ் செய்வதில்லை.
அந்தஸ்தை வுடையவனும் தன் வசித்திருக்கும்
உரிய உணவைய உட்கொள்ளப்பொழுது நோவேமான
அவ்வந்தனாறுடைய பின்னாலும் பத்துக்களும்
அவனுக்கு த்ரோஷஞ் செய்தார்கள். பரிதாபமும்
புதங்கிலளும் ப்ருதங்கிலளும் வருத்தி அவனுக்குச்
கிதிதும் பரிமஞ் செய்வதில்லை. அவன் வகாநினைப்
போல் பணத்தைக் காத்துக்கொண்டிருந்தானன்றி
அந்தப்பணத்தின்மேல் படித்த தூசியையுங்கூட அனுப
வித்ததரியான். ஆனதுபற்றியே அவன் இஹநோச
னாகம் பாரோசனாகம் ஆகிய இரண்டினின்றுத்
தழுவுவதுத்திருந்தான். ஏனென்றும், அவன் தங்கம்
காமம் ஆகிய இவைவிரண்டையும் பாராட்டாமையே
இருந்தான். எப்பாதித்த பணத்திற்குப் பஞ்சமஹா
வஜ்ஞம்வகால் அவத்தின் தேவதைகளை ஆரதிக்ஷை
வன்றோ பாரோஜனம். அவ்வந்தணன் அவத்தின் வகை
யும் செய்வாமைவால் பணத்தின் பாகவந்தர்களான
தேவதைகள் விடிகள் பித்தர்கள் மஹாஷர்கள்
பூதங்கள் ஆகிய பஞ்சமஹாவஜ்ஞதேவதைகள் அவன்
மேல் கோபமுத்தான். பூமிதானஞ் செய்யவரே! அங்
வந்தணன், பாகவந்தர்களான அந்தப்பஞ்சமஹா பஜ்ஞ

தேவததனை அயமதித்தமையால் தனபபத்திந்து
 நேதுவான புன்மம் கீழ்க்கப் பெற்றான். ஆகையால்
 பன் வகுத்தங்களுக்கிடமான க்ருஷி முதலிய விவா
 பாய்க்கலைச் செய்து விடவும் விரமப்பட்டு னம்பாதித்த
 அயனுடைய பணமெல்லாம் தொவித்துப்போயிற்று.
 உத்தவரே! இவனுடைய பணத்திற் துராதிகள் மெ
 ளத்தையும், திருடர்கள் மெலத்தையும் கொண்டு
 போனார்கள். விதி எகித்துபோவது முதலிய தெய்வச்
 செயலால் மெ பணங்கள் பாழாயின. பூமியின் புதைத்து
 வைத்து கெடுவானவையில் இன்ன இடத்தில் புதைத்து
 வைத்தோமென்று தெரியாதமையால் மெ பணங்கள்
 பாழாயின. மற்றும் அவனைச் சார்ந்த மனுஷ்யர்கள்
 மெ பணங்களைக் கொண்டுபோனார்கள். அன்றியும்,
 மன்னவர்கள் மெ பணங்களைக் கொண்டுபோனார்கள்.
 இன்னும் துராதிகள் திருடர் தெய்வம் காரம் னம்
 பத்திகள் மன்னவர் ஆகிய பன் வழிகளின் பணமெல்லாம்
 பாழாகையில் தம் காமங்கலையும் கைவிட்டு பத்துக்க
 ளாறும் உபேகழிக்கப்பட்ட அய்வத்தணன் பண
 மெல்லாம் பாழாகவால் அயவத்தென்கதையில் அருத்தி
 னான் பணத்தைமெல்லாம் இழந்து கெடுஞ்சென்கதையில்
 அருத்தி மனம் பரிதபித்துக் கலிப்பத்துக் கண்டத்தில்
 கண்ணீர் தடைபட்டுப் பேசவும் முடியாதிருக்கின்ற
 அய்வத்தணனுக்குப் பெரிய கனமெழுப்பு உண்டா
 யிற்று. அய்வத்தணன் இங்மனம் மொழிந்தான்:—
 'ஆ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் கெர்ந்ததே!
 கான் என்னுடைய தேவதத்தை வினுக்கு வகுத்தி
 னேன். என்னென்றும், இங்மனம் கான் பணம் னம்பா
 திப்பதற்காகப் பட்ட ஆவானமெல்லாம் தாமத்திற்காக
 வாயது தாமத்திற்காகவாவது உபயோகப்படாதல்
 போய்கிட்டதே. பெரும்பாறும் என்னைப்போன்ற
 க்ருபணர்களுடைய பணம் ஒருகாலும் ஸுகத்தை
 கினைக்கறதில்லை. பின்னையோமென்றும் இங்மனத்திற்
 ஜீவித்திருக்கும்பொழுது தேவத்யாமத்தையும் கானம்
 அடைந்த பின்பு பாலோகத்தில் கைத்ததயிலே கினை

கின்றது. புதலுடைவர்களுடைய தீர்மானமான புதலு
 றும் குளமுடைவர்களுடைய மெத்த குளக்களைஹம்,
 கோபகென்னுள் ஹர்க்குணம் நிதிநாநாபிலும், அது
 குடிட்டபோகம் அழகான உருவத்தைப் பாழாக்குவது
 போல் பாழாக்கிவிடும். பணம் ணம்பாதிக்கும்பொழுதும்,
 ணம்பாதித்த சின்பு அதை வட்டிக்குக் கொடுப்பது
 சூதயிய உபாயங்களால் ணர்க்கும்பொழுதும் உண்
 ளுபாஸம் அளவற்றது. சேரு அதைப் பாதுகாக்கும்
 பொழுது 'இதை எவனேனும் திருத்துகொண்டு
 போனும் என்ன செய்வோம்?' என்னும் பயம் ஓயாமல்
 தொடர்ந்துகொண்டேரிருக்கும். பணத்தைப் சேர்க்கு
 உபயோகப்படுத்தியதனால் சிவகாசும் பொழுதும்
 பணத்தைத் தன்னுடைய போகத்திற்காக உபயோகப்
 படுத்துகும்பொழுதும் 'ஐயோ! பணம் குறைந்துபோய்
 விடுமெனே' என்னும் சிந்தை ஓயாநிலுக்கும். பணம்
 அழிந்துபோகும்பொழுது அதைப் பாராணங்களைப்
 போல் மேலாக சினைத்திருப்பாளுகையால் 'ஐயோ!
 பாராணப் போகின்றனே' என்னும் பயம் உண்டாகும்.
 இங்ஙனம் பணம் எக்காகத்திலும் பாராணங்களுக்கு
 ஹக்கத்தையே வினைக்கும். திருட்டுத்தனம், சிவகா
 சலிம்மித்தன், பொய் பேசுதல், தம்பம், சேர்வோற்றை
 எப்படியாகிலும் பறித்துக்கொண்டு போகவேண்டு
 மென்னும் போகை, அதற்குத்தகை செய்பவரிடத்தில்
 கோபம் ஆகிய இங்ஙாறு ஹர்க்குணங்களும் பணம்
 ணம்பாதிக்க ஸூதுயும்பொழுது கேடுகொண்டன. பணம்
 கிடைத்த சின்பு பெரியோர்க்கிடத்தில் அவர்கள்
 பெருமைகையப் பாசட்டாகம் தாழ்வாக சினைப்பதற்குக்
 காரணமான கர்ணம், 'சாஸ்தாங்கலில் இது விதிக்கப்
 பட்டது. இதைச் செய்வதாம். இது சாஸ்தாங்கலில்
 தீஷிதிக்கப்பட்டது. இதைச் செய்வதாகாது' என்
 னும் வினோமத்திருக்கையாமெ மதம், தேவானு
 பந்திகளுக்கும் உ அப்பிலஞ் செய்கையாமெ பேதம்,
 அகாரண வினோதயாமெ கையாம், கௌதம், கந்திரன்
 குறு சதுரங்கம் மதம்பாணம் இவைகளிற் கிருப்பம்

ஆயெ இய்வனர்த்தங்கள் உண்டாசென்றன. இய்வனர்த்
தங்கள் பதினெட்டும் பணத்திற்கும் காரணங்களும்
பணத்தைக் காரணமாகவுடையவைகளாகா யிருக்கும்.
இய்வனம் அனர்த்தங்களுக்கெவாகையால் அனர்த்த
மென்றும் பேருடைய ¹ அர்த்தத்தை கன்மையில்
விருப்பமுடையவர் ஊரத்தில் ஊரக்க வேண்டும்.
ஒருவனுடைய ஆபத்து ஸம்பத்துக்களையே தனக்கும்
ஆபத்து ஸம்பத்துக்களாக நினைத்து ஒருமித்திருப்ப
வர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் மிகுந்த ஸ்னேஹமுடைய
வர்களாகா உட்கொடுத்தவர்களும் பார்வையையும்
தக்கதாளும் கற்றவர்களும் ஒரு ² காகணிகைமாதாம்
வியத்யாஸப்படுமாவில் ஆங்கனயில் மனம் பேதித்து
ஊன்புள்ள ஸ்னேஹமெல்லாம் பாழாகி ஒருவர்க்
கொருவர் சத்ருக்களாய் விடுகிறார்கள். பணத்தில்
மிகவும் அற்பமான ஆம்சத்தில் செறிது வியத்யாஸம்
பேசிகெவ்வார்க் இந்த உட்கொடுத்தவர் மூதலியவர்கள்
அனைவரும் கோபமுற்று அந்தக் கோபம் ஆயுள்
வகாவிடும் தொடர்ப்பெற்றுப் பொருளையும் வளர்ந்து
கெடுவனாயிருந்த ஸ்னேஹத்தைமெல்லாம் சீகரத்தில்
ஊர்த்து ஒருவர்க்கொருவர் பாரணக்களை விடுவதும்
ஒருவரை பொருள் ஈதிப்பதும் செய்கிறார்கள். தேவர்
களும்உட ஆகாஸ்யமும்படியான மனுஷ்ய ஜன்மத்தைப்
பெற்று அதிலும் பாரும்மனோத்தமனாகப் பிறத்தும்
அனற்றும் ஸாதிக்கக்கடிய கன்மமையச் செறிதும்
பாராட்டாமல் கேவலம் பணத்தினையே விருப்பம்
கொண்டு தங்கள் ஸிதத்தைப் பாழ்செய்தெவர்கள்
அவப கதியாகிய காகத்தைவே அடைவார்கள். இந்த
மனுஷ்யதேஹம் ஸவர்க்கத்தைவும் ³ அபயர்க்கத்தை
வும் ஸாதித்துக்கொடுக்க கன்மது. (ஆனதுபற்றியே
இயதத் தேவர்களும் விரும்புகிறார்கள்.) இத்தகைய

1. பணத்தை.

2. காகணிகை—மிகவும் அற்பமான ஓர் காணபம்.

3. மேலுத்தையும்.

மனுஷ்ய தேஹத்தைப் பெற்றதும் விவேகமுடையவன் எனத் தான் அளர்த்தங்களுக்கிடமான பணத்தினை மனப்பற்று செய்வான்? பணத்திற்கு பாகவந்திகளான தேவதைகள் சிவிகள் சித்ருக்கள் பூதங்கள் ஜ்ஞாநிகள் பந்துக்கள் தன் தேஹம் ஆகிய இவற்றிற்குப் பணத்தைப் பங்கிட்டு உபயோகப்படுத்தாமல் என் அமைதப் பூதம்போல் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கிறேன், அவன் காசத்தில் கிருமாவான்? பாகவந்திய அடைமமாட்டான். (பணம் அளர்த்தங்களுக்கிடமாகவாய் அதைத் தேடலாகாது. தேடினும் பஞ்சமதரா வஜ்ஞாநி சுர்மங்களுக்கும் போதுமானவனடி பெறலாமன்றி அதற்குமேன் அதைப் பெறலாகாது. மேன்மேனெனப் பெற்றதும் சிஞ்ச்சொன்ன தேவாதி களுக்குப் பங்கிட்டு உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு வருவானாயின், அதனும் கெடுதிலை அடைமமாட்டான். இங்ஙியாவின் கெடுதிலை அடைமது சிச்சயம்). தான இன்னதும் பணத்தாகையால் இழக்கப்பட்டு உன்மையில் மனசூக்கமற்றிருக்கையில் தர்ம காம மோகங்களை நிறைவேற்றிக்கொடுக்க வக்கவதானான என்னுடைய பணம் எவது பகம் இவை பெக்லாம் பாநாய்கிட்டன. இப்பொழுது நெறத்தங்கமையை அடைந்தாய் அதைச் சாதிப்பேன்? இன்னதும் அளர்த்தங்களுக்கிடமென்பதை அறிக்கும் இங்வுமகத்திலுள்ள ஐனம் வீணான அந்தப் பணத்தாகையால் இழக்கப்பட்டு அடிக்கடி வருந்துகின்றது. ஆகையால் இங்வுமகம் முழுதும் ஒருவனுடைய மானவயினும் மதிமயங்கி இன்னதும் பணத்தாகையால் இழக்கப்படுகின்றதென்பதுசிச்சயம். இங்ஙியாவின், அர்த்தம் அளர்த்தங்களுக்கிடமென்பது தெரிக்கும் அதற்காக ஒருவன் முயற்சி கொள்வானே? பணத்தைச் சம்பாதித்து அதை உரியவடி உபயோகப்படுத்தினாயின், அது அளர்த்தங்களை விளைக்கு மென்பது உன்மையெவையினும், தான போகங்களுக்கு உபயோகப்படுவாயின் அது புருஷார்த்தமன்றே மென்றும், அதுவும் புருஷார்த்தமாக ஞாட்டாது.

தான் போகங்களுக்காகவுங்கடப் பணத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய அன்புமிகிலே. ஏனென்றால், பிறர்க்கு தான்கு செய்யாளுயின் அனாதைக்குப் பணம் அழியாமல் மேல்மேலும் வளர்க்கு வரான்; எந்தும், விரும்பின போகங்களுக்கும் சிறைமேற்றிக் கொடுக்கும். ஆகிலும், அந்தப் பணக்களாலாவது அந்தக் கால போகங்களுக்காவது வன்ன புருஷார்த்தம் வரக்கூடும். 'காலபோகமே புருஷார்த்தம். அனந்தர சிறைமேற்று வதற்காகப் பணங்களும வேண்டுமென்றும், அதுவும் வரவில்லை. அந்தக் காலபோகங்கள் புருஷார்த்த மாகவென்றோ அனந்திந்தாகப் பணம் வேண்டும். அனவமே புருஷார்த்தமாக மாட்டாளாயின், அனந்தித் தாக ஒருவன் பணத்தை விரும்புமாளுமோ? புன்வ கர்மங்களே அனுஷ்டிப்பதற்காகப் பணம் வேண்டு மன்றோ வேண்டும், அனந்திந்தாகவும் அது வேண்டிய தில்லை. பணங்கள் விரும்பிச் செய்யும் புன்வகர்மங்கள் மேல்மேலும் ஜன்மங்களே விளைக்குமென்றி னோகவுத்தர விளைக்கமாட்டா. அந்த ஜன்மங்களில் போகம் வித்திக்குமெனவென்றும், எந்த ஜன்மத்தி லும் விரும்பினவையு போகங்கள் வித்திக்கமாட்டா. போகங்களில் மனத்தைச் செலுத்துவாளுயின், மேல் மேலும் அனந்தர அனுபவிக்கவேண்டுமென்று தோன்றுமென்றி அனுபவித்ததுபோதுமென்று தோன்றுது. இன்னும் அனுபவிக்கவேண்டுமென்று இவன் விரும்பிக்கொண்டேவிரும்புகையில் தியசென்று மாணம் அடைவான். மாணமென்பது தயராயல் வக்தே திரும் தர்மமன்றோ? எந்த ஜன்மத்திலும் போகங்களில் விரும்புபழுதாயவன் அனுபவித்தது போதுமெனவும் திருப்தி உண்டாகப்பெறமாட்டான். விரும்பிக்கொண்டே விரும்புகையில் தியசென்று மாணத்தையும் அடைவானவனாவல் போகங்களே விரும்புகிறவனுக்கு எந்த ஜன்மத்திலும் விரும்பின வையு போகம் உண்டாகாது. ஆகையால் ம்ருத்யுவி லிடம் அகப்பட்டு அதிலின்று தன்னை விடுவித்துக்

கொள்ள முடியாதும் வரும்புக்கு விருஷனுக்கு தான
 போகக்கூடாது மேன்மேலும் பணத்தை வளர்ப்பதற்கு
 லும் காமபோகக்கூடாது சிவதேவத்தில் கொடுப்பதை
 கருவியான பணங்களுக்காக காமபோகக்கூடாது
 மேன்மேலும் ஜனங்களை விரைவில் புன்மகர்தம்
 காவது என்ன பாயோஜனம். ஒரு பாயோ
 ஜனமும் இல்லை. ஷாட்ருன்ம பூர்ணமும் மகந்த
 தேவதா ம்வரூபமும் தன்னைப்பற்றினாலுடைய வகுத்
 தங்களைப் போக்குத் தன்மையனுமாயிடு ஸர்வேஸ்வரன்
 என் விஷயத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்தான். இது
 சிச்சயம். இல்லையெனின், எனக்கு இந்த அபகந்தமும்,
 ஸம்ஸார வாகாத்தினின்று வரவினக் கதாயேற்றம்
 ஓடப்போன்ற இந்த மனமெதுப்பும் எப்படி
 உண்டாகும்? அந்த ஸர்வேஸ்வரனே என்னிடத்தில்
 அருள்புரிந்து இந்த ஸாவகந்தகமையும் இந்த மன
 மெதுப்பையும் எனக்கு விரைவித்தானந்தி யேதில்லை.
 இத்தனை மனமெதுப்புண்டாகப் பெற்றான்
 மேலுள்ள ஆயுள் முழுதும் தவத்திலும் என்
 சரீரத்தை உலர்த்தப்போகிறேன். மகந்த பாயோஜ
 னத்திலும் மெந்த புருஷார்த்தமாயிருப்பவனும் அந்த
 ராத்மாவாகிய பாயாத்மாவினிடத்தில் பக்தி
 உண்டாகப்பெற்று மற்ருளநிலும் மனஞ் செய்காமல்
 அவனிடத்திலேயே ஸக்க மூர்த்திருப்பேனெனின்,
 மோக்ஷமாகி வித்தியைப் பெறுவேன். மத்தும்,
 அன்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெறுவேனெனின்,
 அப்பொழுது ஸ்ரீமந்மோகன்களக்கும் பாயுக்களாகிய
 தேவதைகள் அனைவரும் என்னிடத்தில் ஸக்தோஷம்
 அடைவார்கள். என்னுடைய ஸர்வதந்தகமக்
 கண்டு என் மனத்தில் இப்பொழுதுண்டாயிருக்கும்
 கருத்தை அறியப்பெருத உகந்ததவர் ஸக்தோஷம்
 அடைவார்களானிலும், தேவதைகளுக்கு என் மனக்
 கருத்து கண்ணுத தெரியுமாயினால் அவர்கள் என்
 விஷயத்தில் ஸக்தோஷம் அடைவார்களென்பது
 சிச்சயம். செவ்வான் துர்ப்புத்தியாயிருத்த கீ மேலுள்ள

அப்பகாவத்தில் எப்படி வித்தியைப் பெறுவாயென்று
சங்கீத இடவிலை. கடனாக மன்னவர் ஒரு
முறையாத்த காந்திப் பாபாநாமமென்று கூறப்
படுகிற பாபாநாமமுடைய நோக்கத்தைப் பெறுவா
வகிற நோக்கத்தை அளித் துக்கொண்டா னல்லவா ?
அவ்வாறே காணும் னாதிப்பேன.

ஸீபகவான் சொல்லுவான் :—அவந்தி தேசத்தில்
சிறத்தவனுயே அந்த பாபாநாமமுத்தவன் இவ்வான்
கீச்சித்துக்கொண்டு நுகுதவந்தாதினான காச
தேவாதிக்கைத் துறந்த தென்கீச மனமுடையவனு
லெச்சியானாந்தவந்தைக் கைப்பற்றினான். அங்
வந்தவன் மனத்தையும் இத்தியக்கியையும் பாபாநாம
க்கையையும் அடக்கிக்கொண்டு முரிவில் திரிந்துகொண்
டிருந்தான். எங்கும் பற்றிநிதி இயல் இன்னவ
ளென்று தெரியாதபடி மட்டனக்கலியும் காமக்கலி
யும் சிதைக்காத துறந்துகொண்டிருந்தான்.
மக்கள் எவ்வாறுமுடையவரோ! வயது சென்றவனும்
என்னெம் தெய்துக்கொண்டது அழகிக்கைத்
தேர்த்துக் குளிப்பது முதலிய எம்மக்காங்க னெவையு
ளிர்காணமால் உடம்பெண்ணம் அழகிக்கைத்து வித்தம்
விடிந்தவன் போய்நீரும்பவனுமாயே அந்தத்
துறவி வந்தவனைக் கண்டு துஷ்டஜனங்கள் இயல்
இன்னவளென்று அகடமாளங்களால் தெரித்து
கொண்டு பவவாறு பரிபவஞ் செய்தார்கள். செர்
அவனுடைய தந்தைந்தத்தையும், செர் ஜனபாந்தத்தை
யும், செர் கமண்டலாவையும், செர் ¹பீடத்தையும்,
செர் ²அகமகாவையையும், செர் கத்தம் துணிக்கையு
மிடுக்கிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் அவந்தை
அவனுக்குக் கொடுத்தவிடுபனர்போல் 'ஒ பிசுடி!
இதோ உன் னொத்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு போ'

1. பீடம்—மனை.

2. அகமகாவை—ஐயவனை.

என்று சொல்லிக் காட்டி அபிஷேஞ்செய்து வீனவும்
 அ வ த் த த எடுத்துக்கொண்டார்கள். மத்தும்,
 பாபிஷ்டர்களான சிவன் ஆகன் பிணைக்கெடுத்த
 அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டிருக்கையில் அம்
 வன்னத்தில் ஸுந்தரம் பெய்ததும் அவன் தமையேன்
 எச்சின் உயியதும் செய்தார்கள். மத்தும், ஆகன்
 பேசாமல் மெனமையிருக்கையில், அவனைப் பேசும்
 படி தூண்டினதும், தூண்டவும் பேசாதிருப்பானாயின்
 அடிப்பதும் செய்தார்கள். சிவ 'இவன் திருடன்'
 என்று சொல்லிக்கொண்டு வரக்கூட்களாக விட்டிருந்
 தன். சிவ 'இவனைக் கொல்லுங்கள். கொல்லுங்கள்'
 என்று சொல்லிக்கொண்டு கவிழுகளாக விட்டிருந்
 தன். சிவென்று கித்தித்தார்கள். 'இவன் உண்மையில்
 துஷ்டன்வரான். மேலுக்கு தார்பிகவேஷம் பூண்டு
 ஸர்வபாலாராமத்திற்கு அடைவாரனமரண தீரீ
 தண்டத்தை எதிர்க்கொண்டிருக்கின்றான். ஆதலால்
 இவன் வஞ்சகனேயென்றி உண்மையில் தார்பிகன்வான்.
 இவனுடைய பணமெல்லாம் பரதார்பிகிட்டது.
 ஆதலால் இவனுடைய பத்துக்கள் அனைவரும்
 இவனைக் கைவிட்டார்கள். அதனும் இவன் இதை
 ம்ருத்தியை ஏற்றுக்கொண்டான். இவன் மதாரபன்
 மூடையவன். இவனுடைய ம்ருதயம் கங்கைக்
 காட்டிலும் உறுதியுள்ளது இவன் பாவதாரதுளபொம்
 மிருத்த பொதுமைவாடையவன். இவன் கொக்குப்
 பொருதன் மனோசிச்சயத்தை இம்மேஷத்தினால்
 மறைத்துக்கொண்டு மெனனத்தினால் அங்கம் மூதலிய
 தன் பாரோஜனத்தை கிதைவேற்றிக்கொண்டிருக்க'
 என்று, இவ்வகம் மொழித்துக்கொண்டு சிவ் அவனை
 அமைதித்துப் பரிதாபனஞ் செய்தார்கள். சிவ் அவன்
 மேல் அபாணவாசனைய விட்டார்கள். சிவ் அவ்
 வந்தணவிக் கவிழ் மூதலியவற்றும் விட்டினதும், சிவ்
 அவன் போகும்பொழுது அவனை வழி மடக்குதலும்
 செய்து போகாமையப்போல் அமைதித்தார்கள்.
 இவ்வந்தணன் இவ்வகம் துர்ஜனங்களாக ஏற்படுகிற

பெனதிகம், தேய் உஷ்ணம் முதலியவற்றும் உண்டாகிற
தைதரிகம் ஆகிய அன்னப்பொருளுகேரிடுதே துக்கம்
களை வேண்டாம் 'இவை வேண்டாம் உம்முடைய பூர்வ
கர்மத்தின் பழகாத ஏற்பட்டவை' வேண்டும் 'இயற்கை
காம் அயர்வம் அதுபயித்தே திரியென்றும்' என்றும்
கிச்சித்துக்கொண்டு அவற்றில் இதிதும் மனவிகார
மற்றிருந்தான். அம்மந்தணன் தம்மைப் படுகுழியில்
விழச் செய்யும் பாவிஷ்டர்களான மனுஷ்யாதமர்ச
னாம் பரிபயிக்கப்பட்டும் னந்தவகுணத்தினும்
உண்டாலும் தைவந்தை ஏத்துக்கொண்டு
தன்னுடைய தர்மத்தினின்றும் ஸ்ரவாது சிவென்று
தளக்குள் இவ்வளம் சொல்கிக்கொண்டான்.

பிறகு சொல்லுவோம்:— இம்முறைத்திலுள்ள
ஜனங்களில் சிலர் னனை ஆதரித்து னுக்கத்தையும்
சிலர் பரிபயித்து துக்கத்தையும் கிளக்கின்றார்கள்.
ஆகிலும் அவர்கள் னன்னுடைய னுக்கதுக்கம்
குக்குக் காரணமல்ல. மற்றும், னந்தரன் ஆத்மா
னதர்மன் முதலிய காலங்கள் புண்ய பாப கர்மங்கள்
காலம் ஆகிய இயற்றில் ஏதேனுமொன்று காரண
மாகவாமோ வேளும், அதுவுமில்லை. கிள்ளியோ
வேன்றல் னந்தர சக்தத்தைச் சுழற்றுதே மனமே
காரணமென்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ன்ருவ
ராலும் அடக்க முடியாததான மனம் தாகம்
தவெலும் முதலிய குணங்கள் கிளக்கின்றது.
அவற்றிலின்று புண்ய கர்மங்களும் பாப கர்மங்களும்
கிச்ச கர்மங்களும் உண்டாகின்றன. கிவகூலமான
அகர்மங்களால் அவையத்திற்றிற் தேய திரவக்கு
மனுஷ்யாதி ஜன்மங்கள் உண்டாகின்றன. (அவற்றில்
னந்தவகுணமூலமான புண்ய கர்மங்களால் தேவாதி
ஜன்மங்களும், தவோகுண மூலமான பாப கர்மங்களால்
திரவக்கு ஜன்மங்களும், சஜோகுண மூலமான கிச்ச
கர்மங்களால் மனுஷ்ய ஜன்மங்களும் உண்டாகின்றன
வேற்றுணர்ச்சி) (ஆனும் ஜீவனுடைய னுக்கதுக்கம்

கருக்கு மனம் கரணமாகிறது. தேஹனும்கமென்றே கொள்ளவேண்டும். அத்தத் தேஹ னம்பந்தம் சர்வா னுக்கும் உண்டாகையால் அஹனுக்கும் அத்த னுக் குக்கும் உண்டாகவேண்டுமே யென்கும். அப்படி யினை). ஏனென்றும், சர்வமான் னந்தர்ப விதர்பன் கருக்கிடமான மனத்தினுலுண்டாகக்கூடிய அஹன் கர மமகாரங்களாகிற சேஷுடையற்றவன்; சேதன அசேதனங்களுக்கும் து னை த் து தரித்துக்கொண் டிருக்கும் தன்மைவன்; ஸ்வர்ணம்போல் பளபள வென்று பிரகாசித்துக் கொண் டிருப்பவன்; எப்பொழுதும் என்னை விட்டுப்பிரியாமல் என்னுடைய னுக் குக்கங்களைத் தன் னு டைய னுக் குக்கங்க ளாகப் பாயித்து என்னுடைய த்விதத்தையே கோக்கும் தன்மைவன். ஆகச் சனத்தையுடைய கருக்கினுள். இந்த ஜீவகுேவென்றும், தன்னுடைய தேகத்தையே ஆத்மாவாக அபேக்ஷித்துச் சந்தாதி விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு மேன்மேலும் அவற்றில் பற்றுடையனனுமி தேஹ பந்தத்தை அடைவின்றான் ஆகையால் னுக் குக்கங்கள் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கேயன்றிப் பரமாத்மாவுக்கு அமை கிடையா. கேவல சரீர னம்பந்தமே னுக் குக்கங்களுக்கும் கரணமாகாது. பின்னியோ னென்றும் குண கர்மங்களுக் குட்பட்டிருக்கையே அவற்றிற்றுக் கரணமாம். குணங்களையன ஸந்தாதி குணங்களின் பரிணாமங்களான சந்தாதி விஷயங்கள். கர்மங்களையன அவற்றைப் பெறுதற்காகச் செய்யும் புண்ய பரப கர்மங்கள். அவற்றிற் குட்பட்டிருக்கையாலாறு சந்தாதி விஷயங்களில் விருப்பமுற்று அவற்றைப் பெறுதற்காகப் புண்ய பரப கர்மங்களைச் செய்கை. பரமாத்மாவுக்கு அத்தன்மையில்லாதவையால் அவ்வழியால் வரும் னுக் குக்கங்களுக்கும் கிடையா. ஜீவகுேவென்றும், குணகர்மங்களுக் குட்பட்டன னுக் குக்கங்கள் அவனுக்கே அமை உள்ளவை. இங்னாம் மனமே னுக் குக்கங்களுக்கும் கரணமாகையால்

அந்த அடக்கினும்நான் அந்த ஸாதுக்கங்கள்
 சிவர்த்திக்கும் நான் தத்தமது வர்ணாஸாமங்களுக்
 குரிய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக் கவன சிவமங்கள்,
 அத்வயனஞ்செய்கை, மத்தஸூன்ன உத்தெய்க்கைகள்,
 ஏகாதஸ்ஸபகாணம் முதலிய ஸாத்திகங்காதங்கள் ஆயே
 இவை பெர்மாம் மன அடக்கத்தையே மூக்கிய பக
 மாக ஏகடயகை. வஞ்சு தானுதிகனெல்லாம் மேதன
 மென்னும் பேருடைப யோகத்திற்கு அங்கமென்று
 ஸ்ருதிகளில் சொல்லியிருக்க, அவையெல்லாம் மனோ
 சிக்காணத்திற்கே அங்கங்களென்று சொல்லுவது
 எல்லாம் சேருகென்றும், அந்த மனோ சிக்காணமே
 ஸ்ருதிகளில் சொல்லப்படுகிற மேதனமென்றும்
 பேருடைப மேதன யோகமாகின்றி மேனென்று
 மன்று. யோகமாகிறது மனத்தை விஷயாத்ரங்கலில்
 யோகவொட்டாமல் தடுத்துப் பகமாத்ரமயினிடத்தி
 மேயே சிவரீறுத்தாகை. இறுமே மனோ சிக்காணம்.
 ஆகையால் ஸ்ருதியில் சொன்னதோடு விநோதயிக்க
 மென்றுணர்க. எனனுடைப மனம் காத்தவேஷாதிகள்
 திண்டப்பெருமை காத்தமயிருக்கின்றதோ,
 அவனுக்கு தானுதிகளால் ஸாதிக்கவேண்டிய
 பாயோஜனம் என்ன இருக்கின்றது? 1 கிருபித்துப்
 பார்த்துச் சொல்லுமாயாக. கிருபித்துப் பார்க்கில்
 ஒன்றுமே இல்லாமென்று என்றுகத் தெரியவரும்.
 எனனுடைப மனம் கட்டுக்கடங்காமல் காத்தவேஷாதி
 களுக் குட்பட்டுச் சொல்பல் முதலையகளால் தெளி
 வற்று மனங்கில் கிடக்குமோ, அவனுக்கு இந்த
 தானுதிகளால் ஆகவேண்டிய மேத பாயோஜனம்
 என்ன இருக்கின்றது? யோகத்திற்கு விருப்பமுடைபவ
 னுக்கு ஸாதிவேண்டும் யோகமென்றும் சொல்லப்
 படுகிற மனோ சிக்காணமே மூக்கிய ஸாதனமாகையால்
 அவன் செய்யும் தானுதிகளுக்கும் பள்ள அந்த மனோ
 சிக்காணமே. தானுதிகளுக்குச் சொன்ன அந்தத்தப்

1. பதனுக்கு உபதேசிப்பதுபோல் தன்னை குறித்தத்
 தானே சொல்லிக்கொள்கிறது.

பலங்கள் முழுவுடையுக்கு அளித்திருக்கலானகமால், அவன் அந்தப் பலங்களைக் குறித்து அவற்றை அனுஷ்டிப்பவனல்லன். ஆகையால் முழுவுடைய அனுஷ்டிக்கிற தானுதிகளுக்கும் பலன் மனோவிக்காதுமேயன்றி மட்டுமன்று. ஆனால் முழுவுடைய அனுஷ்டிக்கிற தானுதிகளுக்கு மனோவிக்காதுவாத்தான் மனோ? மற்ற இந்திரியங்களின் சீக்காதுமும் பானாகமாட்டாதோ வென்றும், ஆகமாட்டாது. ஏனென்றும், மற்ற இந்திரியங்களும் அவற்றின் அதிஷ்ட்டான தேவதைகளும் மனத்திற்குட்பட்டவை மனமோனென்றும் ஒன்றுக்கும் உட்பட்டதன்று. அப்படியானால், அம்மனம் தானுதிகளானதான எப்படி வசப்படுமென்றும், ஞானகாமங்களுக்குட்பட்டவை தன்னுடைய தேவதையினால் பாசாதித்துக்கொண்டிருக்கும் தன்மையான பாமபுருஷன் தானுதிகளால் ஆராதிக்கப்பட்டு எந்தோடிழந்து ஒன்றுக்கும் வசப்படாத அம்மனத்தையும் வசப்படுத்தித் தன்னிடத்தில் வசிக்க முடிக் செய்வான். அப்பாமபுருஷன் பாலுள்ள வந்துக்களைக் காட்டிலும் மிகுந்த பவமுடையவன்; மற்றும், மனம் முதலிய இந்திரியங்களை அதிஷ்ட்டானது செய்யும் தேவர்களுக்கும் தேவன்; அந்த தேவர்களும் காம் கம்முடைய அதிகாரத்தைக் குறைவாடத்தாது போமோமாயின் கமக்கு என்ன தண்டனை கொடுமோ வென்று பவமுடையபடி பலங்களை மிகுப்பவன். ஆகையால் மனத்தை வசப்படுத்துவது அவனுக்கு ஒரு பொருளன்று. செர் பாமபுருஷனுடைய அனுக்காதுத்தவிர மற்ற உபாயங்களால் செர்வமுடியாததும் பொதுக்க முடியாத சகத்யேஷாதி ஞானமான சேவ முடையதும் வகுத்தங்களை விளைப்பதுகாணிய மனகாசிர சத்ருவை ஜலிக்காமல் மனுஷ்யர்களைவிட வீண் கவரத்தை ஏற்றுக்கொண்டு நிகரை உதாவினர்களாகவும், நிகரைச் சத்ருக்களாகவும் கற்பிக்கிறார்கள். மனத்தையே மூக்ய காரணமாகவுடைய இந்த தேவ மனுஷ்யாதி தேவங்களின் ஏதேனுமொன்றைப்பெற்று

அந்தேதமத்தில் ஆத்மாவிலானதும் தேஹாநுபத்திக
ஸிடத்தில் எனதுகடவனாகவெனதும் அபிமானமும்
உண்டாகி அநவகனாகி மதிமயம்மி 'காண இன்னவம்,
இவன் மேதுபடவன்' எனதும் இன்னமுதஸிடப்மயக்
காண அபாமான வர்ணா ஸகாததில் விருது
கருந்துகொண்டிருக்கெனம். ஸுகதுக்கங்களுக்கும்
மனமே காணமென்று கொள்ளாமல் ஒரு ப்ராணி
மற்றொரு ப்ராணியின் ஸுகதுக்கங்களுக்கும் காண
மென்று கொள்ளும்படித்தும், 'ப்ராணி மென்பது
ஆத்மாவா? தேஹவா? இன்னவோ?' என்று விசாரிக்க
வேண்டும். ஆதமாவென்றே பகதந்தை மேக விசாரிப்
போம். ப்ராணியென்பது தேஹமென்றும், ஒரு தேஹம்
மற்றொரு தேஹத்தின் ஸுகதுக்கங்களுக்கும் காண
மென்பதாம். ஒரு தேஹம் ஸுகதுக்கங்களை விளைப்ப
தும் மற்றொரு தேஹம் அபந்தை அனுபவிப்பதுமா
விரும்பாம், அதில் ஆத்மாவுக்கு என்ன ஸம்பந்தம்
இருக்கிறது? ஒன்றும் இல்லை. ப்ருதியி முதஸிய
பூதங்களின் பரிணாமமான தேஹங்காங்களு ஸுக
துக்கங்களை விளைப்பதும் அனுபவிப்பதுமா விரும்
பின்றன? ஆகையால் அதை ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தப்
பட்டவை வாகமாட்டா. மற்றும், தேஹம் அசேதன
மான ப்ருதியி முதஸிய பூதங்களின் பரிணாமமாகவாம்
அசேதனமே. ஸுகதுக்கங்களை விளைக்கக்கூடிய
வற்றதும் ஸுகதுக்கங்களுக் கெடவாகவும் ஆத்மா
வின் தம்மங்கவெனநி தேஹத்தின் தாமமன்று.
ஆகையால் அப்படி விளைப்பதும் ஸிவமன்று. அஹிவ
ரும் தம்முடைய ஸுகத்திற்காகவும் துக்கத்தையப்
போக்குவதற்காகவும் ப்ரயத்னிக்கிறார்கள். ஆத்மா
வுக்கு ஸுகதுக்கங்களின் ஸம்பந்தமில்லைவாரின் ஒருவ
ரும் ப்ரயத்னிக்கவே மாட்டார்கள். தேஹம் ஆத்மா
இங்கிவான்மே காணமென்று கொள்ளுவதும்
ஸிவமன்று. ஒருவன் தன் பற்களால் தன் காக்கைக்
கடித்துக்கொண்டவானின், வேதனை உண்டாகிறது.
அப்பொழுது அவன் வார்தமே கோதித்துக்கொள்ள

லாம்? ஆத்மாவை அழித்துவிட்டுச் செயல்பெற்ற ஒரு சரீரத்தின் அயலயங்களில் ஒன்று துக்கத்தை விளைப்பதும் மற்ருன்று அதை அனுபவிப்பதும் சிறுக்கின்றது. ஆகையால் ஒரு ப்ராணீ மற்ருரு ப்ராணீயில் ஸுகதுக்கங்களுக்கும் காரணமெய்த சிவமீத்துச் சொல்லமுடியாது. மனஜ்ஞசமத்துப்பர்வாந் சாக்ஸகம் கருத்துக்கொள்ளுகருகையால் அது ப்ராணாமந்தென்றும், அப்படி சொத்துமதையிட ஸக்கமந்த மனமே ஸுகதுக்கங்களுக்காக காரணமென்று ஒப்புக்கொண்டால் எல்லாம் பொருத்தி வரும். ஸுகதுக்கங்களுக்கும் காரணம் தேஹமே அன்று; ஆத்மாவும் அன்று; அங்கிரண்டும் அன்று சிவனிலேயே மென்றும், அங்கிரண்டுக்கும் அந்தராத்மாவான சர்வாவே ஒரு தேஹத்தினுள்ள ஆத்மா ஸுலகாய் மற்ருரு தேஹத்தினுள்ள ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுக்கங்களை விளைப்பதும் அனாத்மா ஸுலகாய் அனந்தாத் தாம் அனுபவிப்பதும் சிறுக்கிறுமென்று கொள்ளலாமே மென்றும், அதுவும் ஸரியன்று. அவற்றின் அந்தராத்மாவுக்கு என்ன ஸம்பந்தம் உள்ளது? பகாபாதம் கருணியத்திற்குமாக ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கக் குறைய விகாரங்களுக்கிடமான வஸ்துக்களே ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகின்றி அந்தகைய விகாரங்கள் தீண்டப்பெறுத அந்தராத்மா ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாக மாட்டாள். ஒரு தேஹத்தினுள்ள அந்தராத்மா மற்ருரு தேஹத்தினுள்ள அந்தராத்மாவான தனக்கு ஸுகதுக்கங்களை விளைக்கிறுமென்பது வேண்டாம். ஒரு தேஹத்தினுள்ள அந்தராத்மா தானே தனக்கு ஸுகதுக்கங்களை விளைத்துக்கொண்டு அனுபவிக்கிறுமென்று சொல்லலாமே மென்றும், அதுவும் ஸரியன்று. ஒருவர் சர்வாவும் துண்டப்பட்ட ஒரு அங்கம் மற்ருரு அங்கத்தை அடிக்கின்றது. வேதனையும் உண்டாகின்றது. அப்பொழுது அனல் தனக்குட்பட்டவைகளான 'தன்னுடைய அங்கங்களில்' எதன்மேல்

கோடுத்துக்கொன்னார்? எதன்மேலும் கோடுத்துக்
 கொள்ள முடியாது. தன்மேல் தான் கோடுத்துக்
 கொள்ள வேண்டும். அது யுத்தமன்று. சித்தம்
 பிடிக்காதவர் எவ்வேனும் தனக்குத் தானே
 துக்கத்தை விளைத்துக்கொண்டு தம்மேற்போடுத்துக்
 கொள்வானா? மத்யம், ஒருவகை விகாரமும் ஒருபுறம்
 நீண்டப்பெறுதலுக்கான ஸுகதுககநி விகாரம்
 கருக்கெடவாயையும் ஸம்பதிக்காது. ஆகையால்
 சர்வானே ஸுகதுககங்களுக்குக் காரணனென்று
 சொல்லமுடியாது. விகாரங்களுக்கெடவாகாதபரமாத்மா
 ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகாமற்போயினும்,
 விகாரங்களுக்கெடவான ஜீவாத்மா காரணமாகட்டுமே
 எனருக, அதுவுள் ஸபேதது. 'ஒரு ஆத்மா மற்ருெரு
 ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுககங்களை விளைக்கென். மற்ருெரு
 ஆத்மா அவத்தை அனுபவிக்கென்' என்றது. 'ஒரு
 ஆத்மா தானே தமக்கு ஸுகதுக்கங்களை விளைத்துக்
 கொண்டு அனுபவிக்கென்' என்றது சொல்ல
 வேண்டும். ஒரு ஆத்மா மற்ருெரு ஆத்மாவுக்கு ஸுக
 துக்கங்களை விளைக்கென் மற்ருெரு ஆத்மா அவத்தை
 அனுபவிக்கெனென்று சினைப்பது சினைப்பாமையென்ற
 உண்மையன்று. ஏனென்றும், விகாரங்களுக்கெடவா
 யிருக்கை அவசரக்கருவியபாசனாகாந் பட்டதெயன்றி
 மற்ருெருவரால் வருவதென்று. கம்பாவன் அத்தகைய
 தாகையால் ஸுகதுக்கங்களும் அதைப்பற்றித்தகைய
 கனே. ஆகையால் இவற்றையிள் ஏற்பட்ட விஷயத்
 தைப் பற்றிப் சித்மேல் கோடுத்துக்கொண்டு என்ன
 உபயோகம்? 'ஆத்மா தவிர மற்ருென்றும் காரண
 யன்று. ஆத்மாவே காரண' மென்று சொல்லுமதும்
 உண்மையன்று. ஆத்மாவுக்கு இவற்றையிள் ஸுகதுக்
 கங்களே கெடவா. ஜீவாத்ம ஸ்ஞபயம் கேவல ஜ்ஞான
 கத்தாணமாயிருக்கும். விகாரங்களுக்கெடவாயும் நீண்டப்
 பெறுதது. அத்தகைய ஆத்மாவுக்கு விகாரங்களுக்
 கெடவாயிருக்கையென்னம்பொருத்தும்? பொருத்தாது.
 ஸஜீவன் முதலிய கவகாத்மங்கள் காரணமென்று

சொல்லாமே யென்றும், அதுவும் ஸரியன்று. ஜானகாமத்தில் ஜன்மநாசிக்ரூப் பன்னிரண்டு எட்டு முதலிய இடங்களிலிருக்கிற ஸூர்யாதிதன் காரணமென்று சொல்லவேண்டும். ஆத்மாவுக்கு ஜன்மமே கிடையாதாகையால் அதுவாக்கு ஸுகமாவது துக்கமாவது எதுதான் உண்டென்று சொல்ல முடியும்? எதுவும் உண்டென்று சொல்ல முடியாது. ஆத்மாவுக்கு ஜன்மம் உண்டானாலன்றோ ஜன்ம என்னம் ஏற்படும்? ஜன்ம என்னம் ஏற்பட்டாலன்றோ அதற்கு எட்டு பன்னிரண்டு முதலிய இடங்களிலிருக்கிற ஸூர்யாதி க்ரஹங்கள் ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுக்கங்களை விளைக்க வல்லவை யாம்? ஆகையால் ஸூர்யாதி க்ரஹங்கள் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லுதல் துக்கமன்று. ஜன்ம காலாதிதன் தேஹத்திற்கே வாகையால் அதன் ஜன்ம என்னத்திற்கு எட்டு பன்னிரண்டு முதலிய இடங்களிலிருக்கிற ஸூர்யாதி க்ரஹங்கள் ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாக வேண்டும். அந்த க்ரஹங்களுக்குள்ளேயே சில க்ரஹங்கள் சில க்ரஹங்களுக்குப் பாத த்ருஷ்டி அந்த த்ருஷ்டி முதலிய த்ருஷ்டி பேதங்களால் சிதைவடைகின்றனவென்று ஜோதிஷ பண்டிதர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அந்த க்ரஹங்களுடைய அபிமானத்திற்கு விஷயமான தேஹங்களுக்கு அந்தப் சிதை உண்டாகித்தென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த க்ரஹங்களிலும் தேஹங்களிலும் வேறுபட்ட ஆத்மாயார்க்கே கோரிக்களாம்? ஒருவர்களுடைய கோரிக்கை இடமில்லை. ஆனால் அவரவருடைய புண்ய பாய கர்மமே அவரவருடைய ஸுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லாமாமேயென்றும், சிர்விகாஸனம் மனமயம்பகாசனுமான ஆத்மாவுக்கு அவற்றில் என்ன ஸம்பந்தம்? ஆத்மாவுக்குப் புண்ய பாய கர்மங்களாவது அவற்றும் விளையும் ஸுகதுக்கங்களாவது எவையும்கிடையாமென்று ஜன்மமே கிருபித்துச் சொன்னோமல்லவா? அசேதனமான தேஹத்திற்குச் செயல் கூடாதாகையால் அதற்கும்

ஸூக துக்கங்களை அறந்திருக் காரணமான
புன்ய பாய கர்மங்களை ஹதா கந்தம் மெடபா, ஜட
மான தேஹத்திற்கு அஜடமான ஆத்மாவிற்குக் குக்
தன்மை உண்டாகுமென்று அதற்கு ஸூக துக்கங்கள்
உண்டாகக்கூடும். ஜடாவிற்குக்கூடிய அஜடாவிற்குக்
கூடிய ஒன்றோடொன்று பொருத்தாதமை. இப்படி
கிருத்த ஸ்வபாவமுடைய தேஹாத்மாத்களுக்கு அபே
தம் எப்படி உண்டாகும்? தேஹம் அசேதனம். ஆத்மா
ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகையால் ஸ்வயம்ப்ரகாசன். இம்
கிரந்தந்தும் கர்ம ப்ரபந்தி இம்ஹிவாகையால் கர்மம்
ஸூக துக்கங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லுவது
சேதாது. ஆகையால் மாரீமேக் கோபித்துக் கொள்ள
வாய்! ஆகும் காரணம் ஸூக துக்கங்களுக்குக் காரண
மென்று சொல்லுகொமென்றும், ஆசிரியம், இவர்கை
லில் ஸூக துக்கங்கள் திண்டப்பெருதவதும் ஜ்ஞானத்
தையே வடிவாகவுடையனனுமாவிய ஆத்மாவிற்கு
ஸூக துக்கங்களில் ஸம்பந்தமே இம்ஹிவென்பதற்கு
என்ன ஹதா கந்தம் வந்தது? அது சொல்லுகொ
வாகையால் அதுவும் ஸரிவந்து. ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வ
ரூபமென்றும் கிரந்திகாசனென்றும் உத்பத்தி கிராசக்
ளந்தவென்றும் ஸ்வயம்ப்ரகாசனென்றும் ஸுன்னமே
மொழிந்தோம். அத்தகைய ஆத்மாவிற்கும் காரணம்
எப்படி ஸூக துக்கங்களை கிரந்தக் வந்ததாய்? ஆத்மா
இவர்கையில் ஸூக துக்கங்கள் திண்டப்பெருதவ
குசிரியம் காரணஸ்வரூபகையால் ஸூக துக்க ஸம்பந்தம்
உண்டாகித்தென்று சொல்லுகொமென்றும், அதுவும்
ஸரிவந்து காரணத்திலும் வந்துக்களுக்கு இவர்கை
லில் எதப்பட்ட குணங்கள் மாதக்கொமே? அப்படி
மாதமாகிக், காரணத்திலும் அக்கிற்கு வேந்தை
மாதப்போய்க் குணத்தை உண்டாகவேண்டும். பனிக்
குக் குணத்தை மாதப்போய் வேந்தை உண்டாக
வேண்டும் காரணத்திலும் இப்படி ஓருகாஹம்
உண்டாக காய் கண்டதில்லை. ஆகையால் காரணம் ஸூக
துக்கங்களுக்குக் காரணமென்று சொல்லுவது வந்த

மற்று. இம்மனம் கீழ்ச்சொன்ன ஜனம் ஸுதலிய ஆறு
 மன்றுக்களில் ஏதுவும் ஒருவனுடைய ஸுகதுக்கங்க
 ளுக்குக் காரணமாகமாட்டாது. தேவா விக்ஷண
 னான ஆத்மாவின் ஸுகதுக்கங்களுக்குக்கீழ்ச்சொன்ன
 வர்த்தி ஏதுவேனுமாவது மற்ற ஏதுவேனுமாவது
 காரணமன்றென்று ஏற்பட்ட பின்பு மற்ற ஏதுதான்
 காரணமென்றும், ஊக்கமற்ற மனமே காரணம்
 அப்பொழுதும் ஆத்மவுக்கு உன்ன ஸ்வபாவம் மாறி
 இவ்வாத ஸ்வபாவம் வசுக்கையாத கீழ்ச்சொன்ன
 தோஷம் அப்படியே ஸம்பவிக்கும்களா வென்றும்,
 ஸம்பவிக்காது. ஜன்ம ஜரா மாணாதி ரூபமான
 ஸம்ஸாரத்தை வினைக்கின்ற மனம் ஜீவனுக்கு
 தேவாத்மாவியாதத்தை வினைக்கின்றது. அதனா
 தன்னியத்தை மறைப்பெற்று ஸுகதுக்கங்களை
 அனுபவிக்கின்றான். அக்களித்தம்பன ஜன்மத்தம்பனாதி
 களில் அவர்தின் சக்தி மறைத்திருப்பதுபோல்
 ஜீவனுடைய தன்மையும் தேவாத்மாவியாதத்தினால்
 மறைக்கின்றது. ஆனால் அது எத்தேசியேயன்றி இயற்கை
 யாக மாட்டாததெனவா? என்கிற ப விசைப் ரூபமான
 மனம் ஊக்கமற்று அறங்கார மமகாரங்களை வினைக்
 கின்றது. அறங்காரமாகது ஆத்மாவின் த
 தேவத்தை ஆத்மாவென்று அபிமானிக்கை. மமகார
 மாவது தன்னுடையதெனவா புத்ர களத்தாதிக்கைத்
 தன்னுடையதென்று அபிமானிக்கை. அன்யதங்கார
 மமகாரங்களால் சாகத்தேஷாதிகள் உண்டாகின்றன.
 அவற்றால் புண்மரப கர்மங்களைச் செய்கின்றான்.
 அவற்றால் தேவ ஸம்பந்த ரூபமான ஜன்மங்களைவும்
 தேவாதீயோக ரூபமான மாணங்களைவும் பெறுகின்
 றான். அவற்றால் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கின்றான்.
 இவ்வுண்மையை அநியாஸுவின், அவன் ப்ரானிகளால்
 விடிக்கப்பட்டும் மனக் களக்கல் உண்டாகப் பெற
 மாட்டான்.

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறான்:—ஆம்மக்தனன்
முதலில் பணம் அழியப்பெற்று அதனால் மனமெழுப்
புற்று ஊம்பத்தக்கவன் பென்லாம் துறந்து வருத்த
மின்றிப் பூனியில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு மூன்புறம்
அறிஞர்சை ஆதரித்த வண்ணமே ஸுதகுக்கங்கைக்
குக்காரணம் இன்னதென்று என்றும் கிச்சரித்துப் பா
மாந்மாமிளிடத்தில் கிளைந்தமகமுதலவனாகி 'கான்
அனத்துக்கனான் பகிபகிக்கப்படினும் என்னுடைய
தம்மத்தினின்று சிதிரும் கருகாமல்மோகடி பூரிமைக்
கொடுக்க மன்னனாகிய பாம்புருஷனுடைய பாதா
விசைக்களைப் பணிந்து தமோருணத்தின் கார்பழம்
கரை கண்டநில முடிபாதமுமாயிய ஸம்ஸாரமாநி
ஸமுத்தர்த்தைக் கடக்கவேண்டும்' என்று மனமுறுதி
சுதலவனாகி ¹ இவ்வண்ணம் மொழிந்தான். ஆகையால்
ஜீவனுக்கு ஸுதகுக்கங்கை கிளைத்தவன்
மற்றொருவனுமல்ல. நேறுந்மாபிமானமே அதற்குக்
காரணம் மற்றும், என்பர்கள் உதாவினர்கள் சத்ருக்க
சென்னும் பிரிவினைக்கும் துன்ப தூர மாணாதி ரூப
மான ஸம்ஸாரத்திற்கும் அதுவே காரணம். அப்பவே!
ஆகையால் என்னிடத்தில் புத்தியை துறந்து
அதனால் மனத்தை மற்றெல்லா விஷயங்களினின்றும்
அடக்குவதாக. சாந்தரங்கயில் சிஞ்சிக்கப்படுகிற
மோகத்தின் கருக்கம் மனத்தை மற்ற விஷயங்களி
னின்றும் இழுத்து என்னிடத்தில் கிளைந்துத்தானை
யாதெ இவ்வளவே. பிசுபு மொழிந்த இந்தப் பாவம்
கிஷ்டமையை கொடுக்க தரிக்கெனனும் சிதர்க்குக்
கேட்கிக்கெனனும் விஷயாக்தரங்கயினின்று மனம்
கிளப்பெற்று பாவம் கிஷ்டமாகி-ஸுதகுக்கங்கை
வரும் கங்கைக்கைக் கடந்து மோகும் பெறுவான்.
இருபத்து ஒன்றானது அத்வானம் முற்றிற்று.

1. சித்தமொன்ன வண்ணம்.

சொல்லுவார்கள்). பனமென்று சொல்லப்படுகிற
 மத்தென்று இரானரூபமான ஜீவன்வரூபம். அந்த
 ஜீவனியே புருஷனென்றும் பாத்வகாத்மாவென்றும்
 சொல்லுவார்கள். விதித்தவான காரியங்களைவினைக்கின்ற
 தானகையாக் பாக்ருதி மானவென்று கூறப்படுகின்றது.
 ஜீவன் அநுகூல இரான ரூபமான ஆர்த்தத்தையே
 ன்வரூபமாகவுடையவனாகையாக் ஆர்த்தமே
 புருஷார்த்தமாகையாக் பனமென்று கூறப்படுகிறது.
 எனவே ஆசாதிப்பதற்கு மேண்டிய காரண
 களைப்பாதிக்கக் கொடுத்து ஜீவாத்மாக்களை அநு
 காத்மிக் கிரும்புகான காரணவரூபமாக் பாக்ருதிகைக்
 கலக்ருகையில் ஏற்றக் குறைவின்றி னாய்ம தகைய
 அடைந்த அந்த பாக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வ
 ரஜஸ் தமன்முக்கள் ஏற்றக் குறைவுகளை அடைந்தன.
 அன்றனம் கலக்கமுத்த குணங்களினின்ற ஸூத்ரம்
 உண்டாவிற்று. இதுவே மஹத் தத்வமென்று கூறப்படு
 கின்றது. ஸூத்ரம் பற்பல சாஸங்களுக்கு ஆதாரமா
 கிருப்பதுபோல் பன காரியங்களுக்கு ஆதாரமா
 கிருக்கையாக் இது ஸூத்ரமென்றும் பேர் பெறு
 கின்றது. ஸத்வரூப ஸங்கல்பத்தினும் விகாரத்தை
 அடைகின்ற அந்த மஹத் தத்வத்தினின்ற தேவநாதம்
 பாமாதிகளுக்குக் காரணமான அஹங்கார தத்வம்
 உண்டாவிற்று. அது ஸயகாசிகமென்றும் மதஜஸ
 மென்றும் தாமனமென்றும் ஸுஸ்வனகைப்பட்டிருக்கும்.
 மற்றும், சப்ததன்மாதாம் முதலிய தன்மாதங்கள்
 இத்தியங்கள் மனன்ம இவற்றின் காரணமும்
 சேதன சேதன வ்யரூபமுகாகிருக்கும். அசேதன
 தத்வங்களென்றாம் திசுதநம் வ்யயத்தினும் சேதன
 கப்பங்களை யென்பதை அறிவிக்கும்பொருட்டு
 அஹங்கார தத்வத்தைச் சேதன அசேதன வ்யரூப
 மென்று சொல்லித்தேயன்றி, அத்தன்மை இதற்கு
 மாதாம் அனாதாணமன்று, எனா அசேதன தத்வங்
 களுக்குப் பொதுவான ஆகாமே மென்றுணர்க.
 சப்த தன்மாதாம் முதலிய தன்மாதங்களுக்குக்

காரணமான தாமஸாழங்காரத்தினின்று ஆகாசம்
முதலிய பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாகின. தேவதைகளின்
அதிஷ்ட்டாசனாஸனாபகவகனாகையால் தேவதைகளின்
என்று உற்பப்படுகின்ற இந்தரியங்கள் பதினென்றும்
ராஜனாழங்காரத்தினும் உதவிசெய்யப்பெற்ற
னாத்விசாழங்காரத்தினின்று உண்டாகின. மஹத்து
முதலிய தத்வங்கனென்றால் அந்தாராத்மாயப்ப்
புருத்திருக்கிற என்னும் ஸூன்டப்பட்டு ஓசரோ
டொன்று வலத்து கார்யங்களை விளைக்க வந்தவைகளாகி
எனக்குச் சிறந்த வானஸ்தானமாகிய அண்டத்தை
உண்டாக்கின. மஹாஜாதத்தினமேல் மிதந்து
கொண்டிருக்கிற அந்த அண்டத்தில்கால் சமஸித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடைய காயிலே ஐகத்தாடு
தாமரை வளர் தோற்றியது. அதில் பார்வமதேவன்
உண்டானான். அவன் சஜோருணம் தலையெடுக்கப்
பெற்றுத் தயங்கொன்று என்னுடைய அதுக்காழம்
பெற்று அதனான் இங்கு வந்தவனாயும் இயற்றிற்று
சகலங்களையும் படைத்தான். அங்கு வந்தவன் பூர்வோக
மென்றும் புவர்வோகமென்றும் ஸ்வர்வோகமென்றும்
பெயருடையவைகளாகி ஸூன்றுவகையா கிருத்தான்.
அதந்தில் ஸ்வர்வோகம் தேவதைகளுக்கு வானஸ்தான
மாகிற்று. புவர்வோக மென்ற அந்தரிக்கூலோகம்
பூதங்களுக்கு வானஸ்தானமாகிற்று. பூர்வோகம்
மனுஷ்யாதிகளுக்கு வானஸ்தானமாகிற்று. இம்மூன்று
வோகங்களுக்கும் மேற்பட்ட மஹர்ஜனாதி வோகங்கள்
புருகு முதலிய பார்வமர்ஷிகளுக்கு வானஸ்தான
மாகின. அஸூரர்களுக்கும் காகர்களுக்கும் வான
ஸ்தானமாக பூமிக்குக் கீழ் அதனாதி வோகங்களைப்
படைத்தான். அந்த அதனாதி வோகங்கள் பூர்வோகத்தி
னுடைய விவாங்கனாகையால் அந்த பூர்வோகத்தில்
அடங்கினவைகளே. மஹாசாதி வோகங்கள் ஸூகத்
தையே ஸூக்யவகையுடையவைகளாகையால் ஸ்வர்
வோகத்தில் அடங்கினவைகளே. ஆனதுபற்றியே
ஸூன்றுவோகங்களென்று சொன்றுகொள்ளுங்கள். அமரத்தா

மோகங்களையும் சேர்த்துச் சொல்லும் பதிலுக்கு
மோகங்களாகின்றன. ஸத்யஜுஸ்தமோ குணவகி
வ்யபாசமாகவுடைய ஜீவாத்மாவ்களின் காமங்களுக்
கும் பங்குண மோக ப்ராப்திகளெல்லாம் மூன்று
மோகங்களடங்கிய ப்ராப்திகாண்டத்திற்கு உட்பட்டவை
களே. ப்ராணுவாமாதி ரூபமான மோகம், தன்ம்,
ஸக்யவாஸாயம், சூரிய இவற்றின் பங்குண
மோகங்கள் ஸத்யகுணமயங்களாகப் பரிசுத்தங்களா
கிடுக்கும். அவை மஹர்மோக மென்றும் ஜனர்மோக
மென்றும் தபோமோகமென்றும் ஸத்யமோக
மென்றும் பெயரூடையவை. என்விடத்தில் செய்யப்
படும் பக்தியோகத்திற்கு என்னுடைய வானஸ்தான
மாகிய பரமபதமே பகன். அந்தாரத்மாவாய் உள்
புகுந்து சிவயித்துக்கொண்டிருப்பதும் வெளியிற்
கால வ்யகுபனுமாகிய என்னும் புண்யபாபகர்மங்க
ளோடு கூடிய இந்த ஜாதத்தெல்லாம் ஸத்யாதிருண
பரிணாமமான ப்ராக்குதிமண்டாத்தில் சிறப்பதும்
சாவதுமாகிருக்கின்றது. தெரியதும் பேசியதும் இளைத்
தும் பருத்துகிருக்கிற வந்து எதுவெது உண்டோ
அதுவெல்லாம் ப்ராக்குதிபுகுஷன் இவை மீண்டோடுங்
கூடியதே வந்தித் தனியே இருப்பதன்று. சூரியி தும்
அதத்திலும் எந்த வந்து உள்ளதோ அதுவே, மத்
வத்திலும் உள்ளது. ஸ்வர்ணத்திலும் செய்யப்பட்ட
வைகளை மீட்டம் முதலியவற்றையும், மண்ணும் செய்யப்
பட்ட குடம் மடக்கு முதலியவற்றையும் இவ்விஷயத்
தில் த்ருஷ்டார்த்தமாகக் காணலாம். குடம் மடக்கு
முதலியவை செய்வதற்கு மூன்பும் அவை உடைத்த
பின்பும் மண்ணே உள்ளது. குடம் மடக்கு முதலியவை
கிருக்கிற மத்யாவஸ்தையிலும் அவை மண்ணேவன்றி
வேறன்று. வைகளை மீட்டம் முதலியவை செய்வதற்கு
மூன்பும் அவை அழித்த பின்பும் ஸ்வர்ணமே உள்ளது.
வைகளை மீட்டம் முதலியவை கிருக்கிற மத்யாவஸ்தை
யிலும் ஸ்வர்ணமே உள்ளதன்றி வேறன்று. குடம்
முதலியவற்றிலும் வைகளை முதலியவற்றிலும்

மன்னுதும் ம்மவ்னமே உன்னதாவின் ரூடம் முதலிய
 விகாரங்களும் பெயர்களும் கையகீழ் முதலிய விகாரங்
 களும் பெயர்களும் ஏதுகளை யென்றும், ம்மவ்னாத்
 திற்காகவும் துன்பம் கொண்டு வருவது கை முதலிய
 இடங்களில் ஆபாணமாக அடையது முதலிய பாயோ
 ஜனத்திற்காகவும். எந்த வந்து எந்த உபாதான
 காரணத்தினின்றும் உண்டாகிற்றோ, அந்த வந்து
 அந்த உபாதான காரணத்தைக்காட்டினும் வேறு
 பட்டதனது, மற்றும், அங்மன்று தன்னுருவம் அழிந்த
 பின்பு அங்வுபாதான காரணத்தின் தன்மைகைய
 அடைவும். ஆகையால் ஒரு வந்துகில் எந்த உபாதான
 காரணத்தின் ஆதியும் அதனும் புறப்படுகின்றனவோ,
 அங்வுபாதான காரண வந்துவே சிவோன்றதாம்.
 ரூடத்திற்கு ஆதியும் அதனும் மன்னே வம்மவா?
 அங்மன்னே ரூடம் முதலிய வந்துக்களில் சிவோன்ற
 தாம். தேவமனுஷ்யாதி ரூபமான காலுவித சரீரங்
 களுக்கெல்லாம் பாக்குதியே உபாதான காரணம்.
 பாக்குதியைக்காட்டினும் விவகூலனான ஜீவன்
 அவதரிக்கு ஆதாயமாகிருக்கின்றான். (ஜீவன் தேவ
 மனுஷ்யாதி சரீரங்களுக்கும் புகுந்து தரித்துக்
 கொண்டிருக்கின்றான்). ஜீவன் ம்மரூபத்தினுடும் ம்ம
 பாவத்தினுடும் வந்தும் மாறாமல் ஒருவானாகிருப்ப
 வன். அவனுடைவ ஜ்ஞானத்திற்குக் காலம்
 அபிம்மஞ்சகமாகிருக்கின்றது. ம்ருஷ்ட தகையி
 ள் ன் னோ ஜீவாத்மாவ்களுக்கு ஜ்ஞானவிகாரம்
 உண்டாகின்றது. ப்ரளயதகையில் ஆத்மாவ்கள்
 பாக்குதியில் அழுத்தி ப்ரகாசமத் திருப்பார்கள்.
 பாப்ரஹ்மம் அந்த பாக்குதி புகுஷன் காலம் ஆகிய
 ழுன்மைதான் சரீரமாகவுடவதாகையால் அங்ளுதும்
 பாப்ரஹ்மமே. அத்தகைய பாப்ரஹ்மம் கானேவன்நீ
 வேறன்று. எத்வாதி குணங்களால் விளையும்
 ம்ருஷ்டகையவுடவ சேதன சேதன ரூபமான
 வந்துக்களின் ம்ருதி ம்மவ்னாவ்களையுடவ மறுத்து
 முதலிய ப்ரபஞ்சம் பகவானுடைவ ம்மக்கப்பம் உன்ன

மகாவயிம் தியாயம் மூன்றும் பிந்துமாய் டடத்து
கொண்டே சிருக்கும். ப்ருதிவி மூதலிய மோகங்கலின்
பிதிதினைகலையுடையதும் ஜனங்கலின் க்ருத்தி. ப்ருதி
மும்புராய்கள் டடத்துமிடமூதலிய ப்ரதம்மாண்டத்
ததக் காலம்மூதலிய கால் மும்புரிக் கலினைக்க
லின், அது மோகங்கலோடு காலம் அடைபெற்றது
சீராய்கள் அய்னத்தில் மறைபெற்றன. (அய்ன
லிம்மாவயிம் சீராய்கள் காலமடைபெற்றன.) அய்னம்
தாயய்க்கலின் மறைபெற்றது. (தாயய்க்கள் மறை
லிம்மாவயிம் அய்னமும் மறைபெற்றது.) தாயய்க்கள்
பூயிவிம் மறைபெற்றன (பூயிவிம் கிதைத்த தாயய்க்கள்
மூலிக்மெறிவிம்). பூயி கிதைத்தமாதாத்தில் மறை
பெற்றது. கிதைத்தமாதாம் மூர்த்திம் மறைபெற்றது.
மூலம் தன்மூலமாய் கிதைத்தமாதாத்தில் மறை
பெற்றது. கிதைத்தமாதாம் அக்லிவிம் மறைபெற்றது.
அக்லி மூபதனமாதாத்தில் மறைபெற்றது. மூபதன்
மாதாம் வாயுவிம் மறைபெற்றது. வாயு ஸ்ப்ரதன்
மாதாத்தில் மறைபெற்றது. ஸ்ப்ரதன்மாதாம் ஆகா
சத்தில் மறைபெற்றது. ஆகாகம் சப்ததன்மாதாத்தில்
மறைபெற்றது. இத்தியைக்கள் தய்கள் காலமாய்
வையகாரிகாழங்காத்தில் அய்யய்க்கலின் மறை
பெற்றன. மோய்யோ! வையகாரிகத்தில் அய்யய்க்கள்
மன இத்தியத்துடன் காலமாய் வையகாரிகாழங்
காத்தில் மறைபெற்றன. சப்ததன்மாதாம் தன்
காலமாய் தாமனாழங்காத்தில் மறைபெற்றது.
தேனாழங்காமிமாய் மூதலிய மோனாழங்கலி கினைக்க
லிம்மாவயிம் மூன்றுமகைப்பட்ட அழங்காத்தயம்
மூதத்ததயத்தில் மறைபெற்றது. அத்தயய்யயத்
திற்குக் காலமாய்வையம் மித்த மூனமூதலிய
மூதத் ததயம் தன் காலமாய்வய மத்யாதி மூனங்க
லின் மறைபெற்றது. மத்யாதி மூனங்கல் அய்யய்த்தத்
தில் மறைபெற்றன. (மூதத் ததயத்திற்கு மூனங்க
லின் மறைமகையயது மூனங்கல் ஏதற்குமறவிம்நீ
லாய்வயங்கதயை அடைகலின் மூதத் ததயம்

மறைதகமேயாம். ஸர்வாவயந்ததயை அடைந்த னத்
வாதி குணங்கள் அங்ஙனத்தத்தில் இருக்கின்றன.)
அங்ஙனத்தம் காலத்தில் மறைகின்றது. (காலத்தில்
மறைதகமாவது காலத்தோடு ஸம்பந்தித்திருக்கையே
யாம்.) காலம் என்னும் சித்யமாவிரூப்பது. அதற்கு
மற்றொன்றினும் மறைதம் கிடையாது. காலம் ப்ர
க்ருதிரிவ மழுங்கிக்கொடுக்கிற ஜீவனோடு ஸம்பந்தித்
திருக்கின்றது. ஜீவன் அந்தாரத்தாலும் காலத்தினால்
விவரவும் சித்யிவற்றவனுமாவை என்னிடத்தில் மறை
கின்றான். ஸர்வாதாரத்தாலாவை கான் என்னிடத்தி
லேயே இருப்பவனாந்தி மற்றொன்றில் மறைவுத்
தன்மையனங்கேள். தேவாதி சரீரங்களின் ஸம்பந்த
மாகிற உத்பத்தியும் அதத்தின் விவாகமாகிற விவாக
மும் எனக்குக் கிடையா. இம்மனம் ப்ரக்ருதி புருஷன்
சர்வான் காலம் இவற்றின் உண்மையை ஆராய்க்
ததிலும் புருஷனுடைய ஹ்ருதயத்தில் மனோதோஷத்
தினாலுண்டாவதும் 'கான் இவ்வித்திருக்கிறேன்; ப்ருத்
திருக்கிறேன்' என்னும் இவை மூதலிய விகற்பங்களுக்
கொழுவாவை ப்ரமம் எப்படி கிடைக்கும்? ஸரூப்யோ
தயை ஆனபின்பு இருள் போகாதிருக்குமோ? ஸரூப்
யோதயை ஆனபின்பு இருள் சிவிரித்கமாட்டாதது
போல், இம்மனம் தத்யங்களை ஆராய்க்ததிலும்
புருஷனுக்கு தேஹாத்ம ப்ரமம் மூதலிய ப்ரமங்கள்
கிடைத்தமாட்டா. அமஷ்ட. மயஷ்ட. தத்யங்களின்
உண்மையை அறிந்த கான் தேஹாத்மர்க்களுக்கும்
ஜீவோர்வார்க்களுக்கும் பேதம் உண்டா இவ்விவாக
என்னும் ஸத்தேஹமாகிற முடிச்சை அறித்ப்பதாவை
ப்ரக்ருதி புருஷ கால சர்வா தத்யங்களின் பிரிவினை
வாகிற ணங்கய விதியை ஸ்ரூஷ்ட. க்ரமம் ஸம்ஹா
க்ரமம் ஆகிய இரண்டு க்ரமங்களாலும் உயக்கு விரி
வாக மொழிக்கிறேன். இருபத்து கால்காவது
அத்யாவம் முற்றிற்று.

—●●● { ஸத்யாதிருண வ்யூத்திரிணயம்,
ருணயுத்த வ்யூத்திரிணயம் ருணயி
வ்யூத்திரிணயம் கிருபித்தம். } —●●●

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான் :— தனித்தனியே
கிருப்பவகளுக்கும் ஒன்றோடொன்று கலந்திருப்
பவகளுமான ஸத்யாதி ருணங்களிலுக்கும் கந்தெத்த
ருணத்திலும் புருஷன் கந்தெத்த ஆபிரிவோருடைய
வருகிருப்பாரே, அதையெல்லாம், புருஷன்சேஷுடைய
உயக்குச் சொல்லுகிறேன்; கந்தத்தாடகோட்குணர்வி
ராக, ராமம், தமம், திதிசை, கசை, தமம், ஸத்யம்,
தமம், ஸ்ம்ருதி, துஷ்டி, த்யாகம், அஸ்ப்ருதம்,
ஸாத்மை, ஸத்மை, தானம், ஆர்ஜயம், கிஷயம் முதலிய
வைகளும், ஆத்மாறுபவ ஸ்களும் ஸத்ய ருணத்தின்
வ்யூத்திகள். (ஸத்ய ருணத்தின் கார்பவகன்).
சமயாவது உள்நிலத்திலத்தின அடக்கம். தமயாவது
வெளி விக்ந்திலத்தின அடக்கம். திதிசையாவது
ஸ்கம் துக்கம் முதலிய நிலத்தவங்களைப் பொறுத்தம்.
கசையாவது தத்தவங்களை ஆராய்த்தறிதம். ஸ்ம்ருதி
யாவது அனுபவித்த விஷயங்களை மறவாதம். துஷ்டி
யாவது தெய்வாதினமாய்க் கெடந்ததைக் கொண்டு
ஸந்தோஷமுத்திருக்கை. த்யாகமாவது சொல்வதிலுக்
தன்மை. அஸ்ப்ருதமாவது விஷயங்களில் கிருப்ப
பில்காமம். ஸாத்மைமாவது ஆஸ்திக்கம். அதாவது
தெய்வம் உண்டென்னும் கீனை. ஆர்ஜயமாவது,
கேசம், கிஷயமாவது கணக்கம். கிஷயங்களை அனுப
விவாதிருக்கமுடியாதமயாமிதகாமம், சேஷ்டை, மதம்,
கம்மனயு பெரிதும் ஸந்தோஷ, முருகம், கர்வம்,
பொருளாசை, கவலும்பம், கிஷயபோகம், ஸாஹன
கார்பவங்களில் ஆபிரிவோசம், புருஷி ப்ரீதி (தன்னைப்
பிறர் ஸந்தோஷாரு செய்கையில் ஸந்தோஷம் அதையுக்
தன்மை), பரிஹாஸஞ் செய்கை, தன் ப்ரபாவத்தை
வெளியிடுகை, பகம் உள்ளவனவும் மூயந்நி செய்கை
ஆகிய இவைமெல்லாம் சஜோருண வ்யூத்திகள். (சஜோ

குணத்தின் காரியங்கள்). பொருளுமாயாதிர தோதம், கெனென்றும் மனஞ் சென்றாமாயாதிர தோபம், அகாந்தரீயமானவற்றைப் பாயாணமென்று உறுகையாதிர அன்றாதம், திரிக்குத் தோதாது செந்தம், யாதித்தம், வஞ்சித்தம், தோரிவுததம், கவதம், தோகம், மோதம், துக்கம், மதன்மம், ஆகாச, பவம், ஸுயந்தியத்திருக்கை ஆகிய இவைமென்றாய் தமோருண ங்ருத்திகள் (தமோருணத்தின் காரியங்கள்). இவைகள் தனித்தனியே மிருக்கின்ற ஹத்ஸருணம், ரஜோருணம் தமோருணம் ஆகிய மூன்று குணங்களின் வ்ருத்திகளை மிருத்தித்துச் சொன்னேன். இனி ஒன்றோடொன்று கலந்திருக்கின்ற அக்ருணங்களின் வ்ருத்திகளைச் சொன்னேனேன்; கேட்டோக. ஒ உத்தவயோ! அஹம் கார மகாரயங்கள் மீளா குண ங்ருத்திகள். (ஒன்றோடொன்று கலந்த குணத்தின் காரியங்கள்). அஹம் கார மாயது ஆத்மாவல்லாத தோதத்தில் ஆத்மாமென்றும் புத்தி, மகாராமாயது தன்னுடையதல்லாத வன்றுகில் தன்னுடைய தென்றும் புத்தி, கத்தம், அஹம் கார மகார ஸுமாய் கிளபகவகளும் மனம் தன்மாதாங்க லின் காரியமான ஆகாசாதி பூதங்களின் பரிணாமாயெ தோதம் இத்தரீயங்கள் இவற்றைச் காரணமாகவுடை மகவகளுமான வ்வஹாரங்களென்றாய் மீளா குண ங்ருத்திகளென்றாய். இந்த ஜீவன் எப்பொழுது அர்த்தம் தர்மம் காமம் இவைகளில் னக்கழுத்திருக்கெடுகு, அப்பொழுது அந்தர்த்த தர்ம காமங்களின் ஆர்ஜனத் திந்தாகச் செய்யும் வ்யாயாமென்றாய் மீளா குண காரியமேவாய். அது ஸ்ரத்தைப் பீதி தனம் இவைகளை கிளக்கும். பாய்ருத்தி ஸுமாய தர்ம அர்த்த காமங்களைப் பெறுதற்குரிய செயலில் புருஷனுக்கு எப்பொழுது சிஷ்டை உண்டாதேதோ, அப்பொழுது க்ருணஸ்தாஸ்யம் தர்மத்தினும் தன்னுடைய மீளா தர்மத்தினும் அவன் னக்கழுத்திருப்பான். தர்ம அர்த்த காமங்களைப் பெறுதற்காகச் செய்யும் செய லாயெ அந்த பாய்ருத்தி எகாண தர்மத்தின் சிஷ்டை

யிர்தருண கார்பயாம். சமாதி குணங்களாக் புருஷன்
 ஸத்வகுணம் தலைபெடுத்தவனென்றும், காமாதி
 குணங்களாக் ரஜோகுணம் தலைபெடுத்தவனென்றும்,
 க்ரோதாதி குணங்களாக் தமோகுணம் தலைபெடுத்தவ
 னென்றும் ஊழலிக்கவேண்டும். பனாபிஸந்தியிந்தித்
 தன் வானுர்பாய கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
 பக்தியுடன் புருஷகுணது ஸ்திரீயாவது என்னைப் பணி
 வர்களாகின் அப்பொழுது அவர்கள் ஸத்வகுணம்
 தலைபெடுத்தவர்களென்று ஊழலிக்கலாம். இதை
 லோகத்திலுள்ள பற்பல விரூப்பங்களை விரும்பித் தன்
 வானுர்பாய தாமங்களைக் குறைவற அனுஷ்டித்துக்
 கொண்டு என்னைப் பணிபுறவன் ரஜோகுணம் தலை
 பெடுத்தவனென்று ஊழலிக்கலாம். பிரகுலடய நலிம்
 ஸுஸை உத்தேசித்து என்னைப் பணிவானாயின், அவன்
 தமோணம் தலைபெடுத்தவனென்று ஊழலிக்கலாம்.
 "ஜீவாத்மாக்கள் ஸத்வாதி குணங்கள் தலைபெடுத்து
 உன்னைப் பணிவதும், சீ அவர்களுக்குப் பவன் கொடுப்ப
 தும் வான்தவமே. பவன்களை அனுபவிக்கிற ஜீவாத்
 மாக்களுக்கு ஸத்வாதி குணஸம்பந்தம் உள்வதுபொம்
 பவ்யாதானஞ் செங்கிற உனக்கும் ஸத்வாதிகுண ஸம்
 பந்தம் உண்டென்று கொள்ளவேண்டும். 'குணங்கள்
 உளவாகின் அவை பந்தத்தைவும் வினைக்கவேண்டுமே'
 என்றும், அதுவிடிலே, ஸத்யாஜுஸ்தமோ குணங்கள்
 ஜீவனுக்கு பந்தங்களெனயன்றி, எனக்கு அவை
 பந்தங்க ளாகமாட்டா. ஏனென்றும், அவை
 ஜீவனுடைய சித்தத்தில் நங்கள் நங்கள் கார்பயுபயாய்
 உண்டாயின்றன. ஆகையால் ஜீவனே பஞ்ச
 பூதங்களின் பரிணாமமான தேஹம். தேஹாஹுபந்திகள்
 விஷயங்கள் ஆகிய இவற்றுள் ஏதேனுமொன்றில்
 பந்துற்று பந்தத்தை அடைகின்றான். ஸத்வாதி
 குணங்கள் எவனுடைய சித்தத்தில் உண்டா
 கின்றனவோ, அவனுக்கே அவை நங்கள் கார்பயான
 பந்தத்தை விளைக்கும். ஆகையால் அவை எனக்கு
 பந்தங்களாகமாட்டா. எப்பொழுது ஸத்வகுணம் ரஜு

தமன்ஸுக்கனாவிய மந்த ஞானங்களை அடக்கித் தலை
யெடுக்குமோ, அப்பொழுது மனம் தன் பொருள்களை
அதிவுத்திதகை வுடையதும் அங்கநிவுக்கு பாதி
பத்தகனாள் மனங்கனென்காள் தீர்ப்பெற்றதும் சாகம்
முதலிய தோஷங்கனாள் வரும் கனக்கமற்றுச் சார்தறு
காமிருக்கும். அங்னாம் ஸத்தஞானம் தலைபெடுத்த
புருஷன் ஆத்மாவனுபவனுக்கும் ஸாத்திகதேவதாசாதன
ரூபமான தம்மம் ஸாத்திக தேவதோபாணன ரூபமான
ஜ்ஞானம் இவையுமே மந்தும் சமாதி ஞானங்களும்
உண்டாகப்பெறுவான். எப்பொழுது சஜோருணம்
ஸத்த ஞானத்தையும் தமோருணத்தையும் அடக்கித்
தலையெடுக்குமோ, அப்பொழுது மனம் சப்தாதி
விஷயங்களில் விருப்பமுற்றுப் பத்தகனாள் அங்
கிஷயங்களைப் பெறுதற்கு ஞானம் வுடையதுமாகம்.
அங்னாம் சஜோருணம் தலைபெடுத்த புருஷன் துக்கம்
சாஜன தேவதாசாதன ரூபமான கம்மம் தனம் முதலிய
ஸப்பத்து அதன் ஞானமாய் வரும் புத்த இவையனைப்
பெறுவான். தமோருணம் ஸத்த ஞானத்தையும் சஜோ
ருணத்தையும் அடக்கித் தலையெடுக்குமாயின், அப்
பொழுது மனம்விசேகயின் திப்பாவுதலற்று ஸுலட்சியை
யும் இழந்திருக்கும். அங்னாம் தமோருணம் தலை
யெடுத்த புருஷன் சோகம் மோஹம் சித்தகா தமீகனை
ஆகாச ஆகிவ இக்குணங்கள் உண்டாகப் பெறுவான்.
சோகமாகது பத்தாதி மானம் முதலியவற்றை
வினைக்கவாதுண்டாகும் வகுத்தம். மோஹமாகது
அதனான் மெய்ய்மறந்திருக்கை. ஆகாசமாகது சப்தாதி
விஷயங்களில் விருப்பம். எப்பொழுது மனம் தெனியுந்
திருக்குமோ, அப்பொழுது தித்தியங்கள் விஷயாதி
சிவெசமந்து ஸாகவாமிருக்கும். மந்தும், சோகாதி
பயமும் உண்டாகாது. பவத்தித்திடமான சோகாதினை
வினைக்கவல்ல வஸ்துக்களில் னனவிருப்பமும் உண்டா
காது. எத்தகைய விஷயத்திலும் பற்று உண்டாகாது.
இவையனாள் ஸத்தஞானம் தலையெடுத்திருக்கிறதென்
பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்தகைய ஸத்த

ஞானம் வல்லிக்கண்ட நிலதற்குக்காரணமாகிருக்கும். அப்பொழுது உய்யதோ கெட்டதோ ஆன உதேய நொரு காரயத்தைச் செய்துகொண்டு அதன் பரஞான துர்ஷ்டிசொகாதிகளை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அப்பொழுது சேத்த கிசேஷமும் ஜ்ஞானேந்திரிய சர்க்கேந்திரியங்களுக்கு ஸ்திரீஸகாமங்களும் காமங்கள் சூதயம் அயங்கங்களுகளுப பிடைபும் மனோ ப்ராபந்தியம் உண்டாகும். இவைகளால் சஜோருணம் தகையெடுத்திருக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ளலாம். சித்தம் ஜ்ஞானேந்திரியத்திற்கு விஷயமாக னுபாதினை காண்ப்பதில் காமகாமவந்திருக்கும்மாயின், அப்பொழுது கங்ககப் பிஷய ரூபமான மனமும் மனதாதாதபோலிருக்கும். மற்றும், அப்பொழுது அஞ்ஞானமும் கருத்தமும் உண்டாகும். இவ்வகையானவர்களைத் தமோருணம் தகையெடுத்திருக்கிறதென்று சிச்சரிப்போம். ஸத்வருணம் தகையெடுத்திருக்கலின், தேவதைகளுக்கு பரம கனார்த்த கரும. சஜோருணம் தகையெடுத்திருக்கலின், அனுகூலங்களுக்கு பரமகனார்த்தகருமம் தமோருணம் தகையெடுத்திருக்கலின், சாக்ஷதர்களுக்கு பரம் கனார்த்த கரும. ஜ்ஞானாநுதினை உய்யவையாகவுகடைய தேதைதோடு னம் பந்தித்திருக்கிற இந்த ஜீவனுக்கு ஸத்வருணம் தகையெடுத்திருக்கும்பொழுது ஜாக்ஷதகனந்த உண்டாம். சஜோருணம் தகையெடுத்திருக்கும்பொழுது ஸ்கந்த கனந்த உண்டாம். தமோருணம் தகையெடுத்திருக்கும் பொழுது ஸுஷுப்திகனந்த உண்டாம். ஜாக்ஷத சூதயம் இய்ஞுந்து அவன்கைகளிதும் கிபாபித்து இய்ஞுந்து அவன்கைகளுருகடையதேயம் தேவத்து கிருத்தமன்கருபம் இரத்தகலின் இய்ஞுந்து அவன்கை கலி லி ன் தும் கிடுபட்டிருக்கையகிற கான்காம கன்கைதகிலிருப்பது. ஜீவனுக்கு இந்த ஜாக்ஷத அவன்கைகள் ஸுன் தும் ஸத்வாதிருண பரிணாமான தேய னம்பந்தத்திருக்க வந்ததேயவந்தி இரத்தகலின் உண்டானதன்று. ஜ்ஞான்கள் ஸத்வருணத்தின் தா

தம்மத்தினும் பார்த்தமோகம் மகாவிதூர்ச மென்மே
 ஹுமகங்களுக்கும் போயென்றார்கள். தமோருணத்தின்
 தாரதம்மத்தினும் அவிசிந்திமகாச மோகம்மகாசி
 ஹன்ச மென்மே ஹுமகங்களுக்கும் போயென்றார்கள்.
 தமோருணம் மிகவும் தலைமெத்திருந்தால், மந்தாரா
 ஹன்மத்தாய் பெறுவென்றார்கள். ரஜோருணத்தின் தார
 தம்மத்தினும் இகடரிதூர்ச உகங்களைப் பெறு
 வுள்ளார்கள். மத்தயருணம் தலைமெத்திருக்கும்
 பொழுது மகாணம் அகடமெனர்கள் மயங்கி மோகத்
 திற்குப் போயென்றார்கள். ரஜோருணம் தலைமெத்
 திருக்கும்பொழுது மகாணம் அகடமெனர்கள் மதுங்கிய
 மோகத்திற்குப் போயென்றார்கள். தமோருணம் தலை
 மெத்திருக்கும்பொழுது மகாணம் அகடமெனர்கள்
 காகத்திற்குப் போயென்றார்கள். ரஜன்மதமோருணங்கள்
 மிதிதூம் தீண்டப்பெறாத சுத்த மத்தய ருணத்தில்
 தேஹவிமோகம் பெறுமெனர்கள் என்னையே அகட
 வார்கள். என்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்து
 என்னுடைய ஆராதனமென்றும் புத்திமூடல் செய்த
 மிகுதாமதும் பரிசென்றிதிரிந்தாத கர்மமும் ஸாத்விக
 கர்மமாம், (சிறு கர்மமானது அபசாஸனுடைய வர்ணஸ்
 ரமங்களுக்கென்பட்ட கர்மமாம்) பரிசென்றிமோதி
 செய்யுத கர்மம் ராஜஸ் கர்மமாம், சத்ரு நயிம்னாதி
 அரிசென்றிமோதி செய்யுத கர்மம் தாமஸ கர்மமாம்.
 உன்ன விஷயத்தைய உன்னபடி ஆதியும் ஜ்ஞானம்
 ஸாத்விக ஜ்ஞானமாம். உன்ன ஆகாரத்தை விட்டு
 ஆரோபிதாசாதத்தைப் பந்தின ஜ்ஞானம் ராஜஸ்
 ஜ்ஞானமாம். விஷய விபாகியிவ்வாத ஜ்ஞானம் தாமஸ
 ஜ்ஞானமாம். என்னையொழிய மற்றென்றிதும்செய்யா
 மல் என்னையே விஷயிகரிக்கும் ஜ்ஞானம் சுத்த ஸாத்
 விகஜ்ஞானமாம். ஸாத்விதில் மனிப்பது மத்தய ருண
 ம்ருத்திக்கு தேஹவாகையால் ஸாத்விக வாகையாம்.
 கராம வாகை ரஜோருண ம்ருத்திக்கு தேஹவாகை
 யால் ராஜஸவாகையாம். ருது சதுரங்கம் மத்யபாணம்
 ருதரீயவை உடக்குமிடம் தமோருண ம்ருத்திக்கு

தேவதாசைகளால் தாமஸ் ஸானமாம். என்னுடைய கோயிலை அமைத்த ஸ்ரீரங்காதி நியமசேஷதாமோ வேளும், ஞானசூனங்களையும் தடுத்திச் சுத்தனதவ சூனததை மேம்பெய்வை ஸாச்சொய்யுமாகையால் சிக்குண மந்தானமாம். அந்த காமங்களில் விரும்ப வியமம் காமங்களை அனுஷ்டிக்கிறவன் ஸாதவிக காமசூனான. அந்த காமங்களில் விரும்ப அவிசீனே சந்திதாதி காமங்களை அனுஷ்டிக்கிறவன் சாதுனகாச சூனான. விஷயங்கள் அளாததங்களை விசேப்பவையென்று தெரிந்தும் அந்த சினைசேவிகையால் கேணம் விஷய போகங்களி விரும்பிக காமங்களை அனுஷ்டிக்கிறவன் சாதுனகாசசூனான. (காசன்-கந்தா-செய் கிறவன்). ஸத்யாதி சூனங்களுக்கு உட்படாமல் சுத்த ஸதவ சூனம் தலைசெடுத்து எவளை நயாவிப்பதும் அச்சிப்பதும் செய்துகொண்டெய்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறவன் சிக்குணகாசசூனான. அந்தாம சாத்த மங்களி லுண்டாகும் ஸாததை ஸாதவிகஸாததையாம். கேவல கர்மாலுஷ்டானத்தி லுண்டாகும் ஸாததை சாதுன ஸாததையாம். அத்மத்தி லுண்டாகும் ஸாததை தாமஸ் ஸாததையாம். கேவலம் எம்னைப் பணியதினேயே உண்டாகும் ஸாததை இதர சூனங்க ளின் ஸம்பந்தமற்ற சுதநான ஸதவ சூனத்தின உத்போதத்தினுலுண்டானதாகையால் சிக்குண ஸாததையாம். நவீதயாவிரும்பதும் ஜாதி ஆஸ்தவம் சிவித்தம் இவைகளைப்பற்றி வகுத்தோஷங்கள் எவையுள் தின்பிப்பொதுதலான ஆஸ்தாம் ஸாத விகாஸாமாம். இந்திய ஸுகங்களி விளைப்பதும் ஆயாஸத்தினுள் கெடத்தலுமான ஆஸ்தாம் சாதுன லாமாம். தேதேஸத்தியங்களுக்குப் பிடைபய விளைப்பதும் சாஸ்தா சிவித்தமாகையால் அசுத்தமு மான ஆஸ்தாம் தாமஸாஸாமாம். ஆத்மா லு பவத்தினுலுண்டாகும் ஸுகம் ஸாதவிக ஸுகமாம், சந்தாதி விஷயங்களாலுண்டாகும் ஸுகம் சாதுன ஸுகமாம். மேலதும் ஸதன்யம் இவைகளாலுண்டா

ஞம் ஸுகம் தாமஸ ஸுகமாம். மோதமாவது
 மோதகமான வந்துக்களின் அனுபவத்தினு
 ஹண்டான மதிமலககம். கதன்வத்தினுஹண்டானம்
 ஸுகமாவது புத்ர கதந்தராதிகளின் உபயாகவத்தினு
 ஹண்டானம் ஸுகம். என்னை த்வாணிப்பது முதலிய
 வற்று ஹண்டானம் ஸுகம் கைக்களுள்வந்தத வினைக்க
 வல்ல வத்தவருணோத்தோகத்திய மிகுதியாறுண்டான
 தாகையால் சிர்க்குண ஸுகமாம். ஆணாதத்தித்ருசிய
 தீர்வயம், வன காமாதிருபமான வானத்தித்ருசிய
 தேசம், ஸுகாதி ரூபமான பஸன், காலம், த்ஜானம்,
 கர்மம், காரணம், பீரத்தத, அவஸ்த்தை, ஆக்ருதி,
 சிஷ்டை இவையெல்லாம் வத்தயம் முதலிய ஸூத்ர
 வகைப்பட்ட ருணங்களின் கர்வமாதிரி ரூப்பகன், மேன்
 மேலும் அக்ருணங்களின் அபிவ்ருத்திக்குக் காரணம்
 ஸூயாமி ரூப்பகன். (இவற்றின் காலம் காரணம் ஆக்ருதி
 இவை தவிர மற்றவைஎல்லாம் உற்பப்பட்டன).
 சிஷ்டைவாவது மாணம். அதுவும் உற்பப்பட்டது.
 காலம் முதலியவை ஸூத்ரின் ஓய்வோன்றும் ஸாத்திக
 மேன்றும் ராஜஸமேன்றும் தாமஸமேன்றும் ஸூத்ர
 வகைப்பட்டிருக்கும். காலைமாவைகளும் உச்சி வேளைவும்
 ஆகிய ஸூத்ர ஸாத்திகளும் ஸாத்திக காலமாம். இவை
 தவிர ராதிரியின் ஓருயாமம் வகைவி ஹூஸ மந்தகாலம்
 ராஜஸகாலமாம். அத்தராதாம் முதலிய மந்தகாலம்
 தாமஸ காலமாம். காரணமாவது இஷ்டம். அதன்
 ஸாதனம் ஆகிய இவற்றை சிவதீவெத்திக்கொடுக்கும்
 காரணம். மேலுலகங்களுக்கும் போதும் ஸாதனங்களை
 அறிவிக்கும் சாஸ்த்யம் ஸாத்திக காரணமாம். தேஜஸ்
 ஸுகங்களின் ஸாதனங்களை அறிவிக்கும் சாஸ்த்யம்
 ராஜஸகாரணமாம். அபிசாரம் முதலியவற்றை அறி
 விக்கும் சாஸ்த்யம் தாமஸ காரணமாம். பகவத்பரப்
 தித்ருசிய ஸாதனங்களை அறிவிக்கும் சாஸ்த்யம் சிர்க்
 குண காரணமாம். ஆக்ருதியாவது ஆகாரம் அதா
 வது வேஷம். கவதிகமான வேஷம் ஸாத்திக வேஷ
 மாம். அத்தர காமங்களை ஆர்ஜனஞ் செய்வதற்காக

எத்துக்கொண்ட வேஷம் காண வேஷமாம். பாக
பதாதி ஆகமந்தரின் சொல்லப்பட்ட வேஷம் தான
வேஷமாம். பாஞ்சாந்தா காந்தாந்தரின் சொல்லப்
பட்ட வேஷம் சிர்க்குண வேஷமாம். எல்லா என் துக்க
ளும் எதவாதி குணங்களிலின்ற வந்தவையனே;
புறவேஷமொன்று எனப்படுத்தித் தாக்குதிபுருஷன் இம்
கிரியோடு கூடியனவ. இங்ஙனத்தினுள்ளதும்
பாஞ்சாந்தினுள்ளதும் மனோதமாந்தாத்தித்ரு
கிஷயமாரித்யப்பதுமாயிவ எத்தொதனாசம் உண்டோ,
அது வெவ்வாம் எதவாதி குணங்களிலின்ற வந்ததெ
வன்றி வெவ்வு. ணுகமெல்லாம குணமாயெவ்வகை
யாம் அதற்கிடமான தேசாதிசனும் அந்தத் குண
எம்பத்தனுடைய புருஷர்களின் குசிக்கு கிஷயமா
விருக்குமென்றுணர்க. இந்த தாவாதி பதார்த்தங்க
தெவ்வாம் எதவாதி குணங்களுக்குட்பட்டிப் பூர்வ
ஜாமத்திற் செய்த புண்யபாப கர்மங்களால் கிரி
யென்ற குசிக்கு கிஷயங்களாவிருக்கும்; மற்றும், இவ்வ
ஜாமானுதி ரூபமான எவ்வாத்தத மேன்மேனென
வளர்ப்பவைகளையாவிருக்கும். எத்தலிவன் தனத்தமோ
குணங்களும் அவை கனாத எதவ குணமும் தலை
சாய்ந்து கந்த எதவம் தலையெடுக்கவாசிற சிர்க்குண
மென்றும் ஸாதாத்தினும் மனத்திற் கெம்புபவைக
ளாயிவ எதவாதி குணங்களை ஆடங்கச் செய்கிருளே,
அவன் அந்த சிர்க்குண ஸாதாத்தினும் மேன்மேலும்
பக்தியோகம் வளர்த்துணர்ப்பெற்று அதனும் கிரியென்ற
மனமுடையவனுடு என்வேடு ணாரூப்பத்தை அடை
வாம். ஆகையால் பண்டிதர்கள் காந்தாப்பாணம்
யோகாப்பாணம் இவைகளாதுண்டாகும் ஐஞானங்க
ளுக்குக் காணவாவிருக்கின்ற இம்மனுஷ்ய தேவாத்
தைப் பெற்று எதவாதி குணங்களிற் பரிணாமமா
சுபதாதி கிஷயங்களிற் மனப்பந்தைத் துறந்து
எவ்வையே பணிவிஞர்கன். 'சுபதாதி கிஷயங்களிற்
மனப்பந்தைத் துறந்த ஸாதாத்தினும் அவந்தித்ரு
ரூபமான எதவாதி குணங்களை எவ்வனம் வெவ்வ முடிவு

மென்றும் சொல்லுகிறேன்; கேட்டுவாக. முதலில் சப்
தாதி விஷயங்களினின்றும் இந்தியங்களின் இயுத்த
வாப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஆனந்தராமம்
இந்தியங்களின் வாப்படுத்திக்கொண்டோமென்று
அவற்றை கம்பிடுக்கலாகாது; வாகத்தாடன் அனந்
தைக் காத்துக்கொண்டே விருக்கவேண்டும். இதை
இனி விஷயத்தாங்களில் செல்லமாட்டா மென்று
கம்பும்படி. அவை படித்திருப்பினும், மீளவும் அவை
விஷயத்தாங்களில் அபிவிருத்தத்தை உண்டாக்கி அம்
வழியால் அனந்தத்தங்களை விளைக்குமென்பதை அறித்து
எப்பொழுதும் அவைகளை அடக்கிக்கொண்டே விருக்க
வேண்டும். இவ்வளவு ஏற்பாட்டுடன் எவன் என்னைப்
பணிவிருகிறான், அவன் எத்தேவார்த்தத்தை விளைக்க
வல்ல தாய்வாதிகளை அடா உபயோகிப்பதிலும் தனம்
தமோருணங்களை மெல்லுவான்; மெத்த எத்தேவாந்
தேவமும் உண்டாகப் பெறுவான். அவன் என்னுடைய
வருப ரூப ரூண விபூதிகளை கன்னுணர்ந்து மானஞ்
செய்வாருகையால் அவனே முனிவனுமான். 'இவ்வளவு
செய்யினும் பராக்ருதமான எத் தேவாந் தேவம்
தோடர்க்கு வருவின்றதாகையால் பராக்ருதி எம்
பத்தத்தினின்றும் எவ்வளவு விபேடமுடியும்?' என்னும்,
சொல்லுகிறேன். எத்தேவாந் தேவத்திலும் அவன் ப
ர்தேவாருணமான உபாண ரூப ஜ்ஞானம் உண்டாகும்.
அப்பொழுது தாகாதிகளால் விளையும் மனக்கலக்கம்
நீரப்பெறுவான். அம்முபாண ஜ்ஞானத்திலும் எத்த
ருணத்தையும் ஐயிக்கலாம். இவ்வளவு ரூணங்களால்
விபேட்ட ஜீவன தேவத்ததைத் துறந்து என்னைப்
பெறுவான். இவ்வளவு மனத்தித்தோற்றுபவையான
எத்தாதி ரூணங்களாலும் தேவத்தினாலும் விபேட்ட
ஜீவன் பரபாஹ்மாவிய என்னும் விமரிக்கப்பட்டு
(அத்தர்வாயியான என்னை வாகாத்தகரித்தனாலும்)
எம்வாதத்தித்ரு தேவமான கந்தத்தைச் செய்
மாட்டான்; மோகாநாதனான ஜ்ஞானயோகத்தை
யும் அனுஷ்டிக்கமாட்டான். (முத்திதகைசிலி)

சாஸ்தா வய்வனுமாரட்டான்). இருபத்தைத்தாவது
அதவாயம் முத்திற்று.

{ தவுட மதுவானத்தினுல் போக
 சிஷ்டடக்கு விரிதம் வருமென்றம்
 செட்டமதுவானத்தினுல் அந்த போக
 சிஷ்டடட வனர்து வருமென்றம் சீரு
 பிததாவென்றி வந்தத்தினுல் போக
 பாஷ்டடனுமென்பதற்கு-நாணாண
 மாக இவர்க்குத்தார்த்ததை உதரம். }

இப்பகவான் சொக்துகெருள் :—என்றைக் காண்ப
தற்குக் காரணமாகிய இம்மனுஷ்ய தேஹத்தைப்
பெற்றுப் பாக்ருத்தி தாமத்தை அறந்து என்னுடைய
ஆராதனரூபமான சிவருத்தி தாமத்தை அனுஷ்
கித்துக்கொண்டு வருவானின், ஆகத்தமவனுக்கையாக
கிரதிசய புருஷார்த்த மவரூபமான ஆத்மாவிற்கும்
அந்தார்த்தமாகையாகப் பரமாத்மாவென்றுப் பரிதிதி
பெற்றவனுமாகிய என்னைப் பெறுவான். ஆத்ம
பரமாத்மாக்களில் உண்மையான ஆசாய்க்தறிவையாகி
தூரான சிஷ்டடடலில் இழித்தவன தேவாதி தேஹங்க
னுக்குக் காரணமாகிருப்பதும் ஸத்வாதி ரூபமாகியே
வடிவாகவுடையதுமான பாக்ருதினினுல் விடுபட்
கருப்பானைத் துதற்கு உட்படமாட்டான். (தேவ
மனுஷ்யாதி தேஹங்களிலிருப்பினும் அவற்றில்
அஹங்கார மவகாரங்க ளத்திருப்பான்). அத்தமகவான்
பாக்ருதினின் கார்வமான சப்தாதி விஷயங்களை
அனுடனிப்பினும் தேஹானுபத்தி மன்றுக்களில்
எவனுமாவதை மென்னும் அநீகாரம் உண்டாகப்
பெற்றதும் அவ்வந்துக்களானவது அவ்விஷயங்களை
வாறது பத்தத்தை அடையமாட்டான். (இத்
தமகவன் ஜீவதனையில் சப்தாதி விஷயங்களை அனு

பசிப்பினும் அபிவிேசம் உண்டாகப் பெறமாட்டா
 னாகையால் அதை அமனுக்கு பந்தகமாகனாகமாட்டா).
 எனினும் உதாம் இவற்றில் ஸாகங்களைவே விரும்புத்
 தர்க்கமாகவான அமத் புருஷர்களைவிட ஒரோகாலும்
 ஸஹகாப்தி செய்வதாகாது. அத்தன்மைமுள்ள
 ஒரோகாலே ஸஹகாப்தி செய்கினும், குருடனைத்
 தொடர்ந்து செங்கிற குருடன் பன்னத்தில் விழுவது
 போல், உதத்தில் விழுவான். ஆகையால் அத்தகைய
 னுடைய ஸஹகாப்தி உதத் துறந்து பகவத் தர்மத்தில்
 இழிந்து மோகமுக்கூற அகடயமேண்டும். பெரும்
 புருஷனுடைய ஐகியேன்தும் புருஷ மன்னவன் பாய்வி
 யால் இயுக்கப்பட்ட மதியுடையவனாகு அமனுடன்
 கள்திருக்கையில் பகவர்ஷங்கனின் சாத்திகள் உட்க
 ததையும் மேல்வரப்போகிற பக சாத்திகளையும்
 அறிவாமல் அப்பமான விஷயங்களையே அனுபவித்தும்
 அமத்தில் த்ருப்தி உண்டாகப்பெறாமல் மேல்மேலும்
 அவிஷயங்களையே அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான்.
 இப்படியிருந்த அங்கவன மறையிதி ஒரோகால் அங்
 காய்வி தன்னைத் துறந்துபோகையில் அவனைப் பிரித்
 திருக்க முடியாதவனாய் வித்தம்பிடித்தவன்போன்று
 அதாவதினாடையிலிந்தி 'அடி! என்னைப்ப காய்வி சித்
 திம். போகாதே' என்று புலம்பிக்கொண்டு தழதழத்து
 அவனைப் பிரிஞ்ஞெடர்க்கொன்றான். (பிறகு குருகேதத்
 சாத்திம் அமனுடைய ஸகாகமம் பெற்று கந்தர்வன்
 கொடுத்த அக்ஷிரிதும் வாக்ஞி செய்து விளையும்
 ஸர்வமிகோகஞ் செய்து கெஞ்சானம் அமனோடு
 ணம்போவித்திருந்தான்.) பிறகு அவனைப் பிரித்த
 ரோகம் திருநகரில் விஷயங்கள் அனர்த்த நேதாங்க
 கொள்ளும் ஆமோசனை உண்டாகி அதனும் அமத்தில்
 கெழப்புற்றுத் தனக்குள் மேல்வருமாறு கொழிந்து
 கொண்டான்.

ஐயம் சொல்லுகோள்:—ஆ! என்னுடைய
 மோதத்தில் பாய்ப்பை என்னென்று சொல்லுவேன்?

அ-உச.)

RESEARCH INSTITUTE
MADRAS-4

ஏனென்றும், கான் தேவ ஸ்திரீயாமி ஸ்ரீமஸ்யாஸ் கண்டாலிங்கனம் செய்வப்பெற்றுக் காமத்தினும் மனம் கலங்கி வளறு ஆயுஷ்யம் கண்டகன்போன்ற பத்யம் அநோராதாங்கம் இங்கனம் கடத்ததையும் ஆதிபாதிருக்கின்றேன். கான் இந்த ஸ்ரீமஸ்யாஸ் விவேகம் புதியுண்டு 'இப்பொழுது ஸ்ரீமஸ்யாஸ் அந்த மித்தா' எனவருவது, 'இப்பொழுது ஸ்ரீமஸ்யாஸ் உதய மாளிகை' எனவருவது ஓரளவையும் அறிந்திடுகன். மத் தும, பத்யம் கிஷ்கிந்திராட்கள் கடத்ததையும் கான் அறிந்திடுகன். ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம்! இதென்ன வசுத்தம்! என்னுடைய மதிமயக்கத்தை என்னென்று சொல்கிறேன்? இந்த மதிமயக்கத்தினும் கான், என்னை ஸ்திரீயன் க்ரீடாங்குமபோல் உபயோகப் படுத்துமபடி அங்கனம் பதியுண்டேன். மனமார் கிசாமலியும் க்ரீடாத்தியுமாவா கான் என்னை இங்கனம் அறிப்பது வந்தது? போகல் போகோப கான போகன்தானுதி வசுத்திகள் அகமக்த ஸ்ரீமஸ்யாஸ்ய ஸ்ரீமஸ்யாஸ் த்ருணம்போல் அசு தரித்துப் (என் பெருமையைச் சித்தும் பாராட்டாமல்) போகின்ற பெண்மீன்மைய கான் காமமோஹத்தினும் அகாரிசு ஆடையுமின்றிப் தேதம் பிடித்தவன்போல் புலம்பிக்கொண்டு பின்புடர்வதான. ஆன் ஸ்ருகத மீன் கான்களால் உதககெனற பெண்கலுததையாக காம மோஹத்தினும் விவேகமற்றுப் பின்புடர்வது போல், தன்னைப் பொருள்செய்வதன் போகின்ற பெண் மீன்மையை எவன் தொடர்ந்து செல்லுவிடு, அனனுக்கு ப்ரபாமயாவது தேஜஸ்வாவது க்ரீடாத்திய நாவது எவ்விதும் வரும்? எவ்விதமடைய மனம் ஸ்திரீயனாக பதியுண்டதோ, அவன் கற்ற கல்வியா வாவது அவன் செலுத்தின தவத்தினாலாவது அவன் செய்த தயாகத்தினாலாவது அவன் செய்த வேதா த்யவாதத்தினாலாவது அவன் செய்த வகார்த வாதத் தினாலாவது அனனுடைய மோனத்தினாலாவது அனனுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? எனக்கு வது

தன்மைபோ, அதை அநியாயம் என்னாந்தெரித்தவனாகப்
பாசித்து ஸூரிகளுகிருக்கின்ற என்னைச் சுடவேண்
டும். எனென்றும், காண் னவன் த பூமண்டலத்திற்கும்
பாபுலாகிரும்பும் ஏனாதுபோலவும் கருணைதபோலவும்
பெண்ணுமாயால் ப தி ஷ ண் டே ன ன் ன வ ள்? காண
அனேக வர்க்கு. ன்ருணங்களுக ஊர்க்கிழின் கலிவா
வருதத்தைப் பருமெனம் என்னுடைவ காமம் இன்னம்
நீருப்நி அடைவகிங்கி. அக்னி ிறாமக்களாள்
நீருப்நி அடைவாமம் மேன்மேலும் வளர்வதுபோல்,
என்னுடைவ காமம் மேன்மேலும் வளர்கு வரு
கின்றது. சந்தாதி விஷயங்களின் கிருப்பயின்நி ஆதம்
வ்வருபத்திள் இழிக்கு அதனாராய்ச்சியால் வந்தோரு
ருத்திருக்குத் தன்மைவர்களுள் பெரியோர்களுக்கு
ஆய்வாத்தாணுளத்தானத்தத சிவதயே பத்தித்
கொடுக்கும் பாபுவும் இத்திரியங்களின் கியாபார்களை
வதிப்பாயால் எவ்வாறத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரீக்குத்
தன்மைவனும் ஷாட்டுண்பயூர்னனுமாயிவ பாய
புருஷனைத் தவிசு வந்த எவந்தான் பா புருஷர்களைப்
புணாவினும்புத் தன்மைவுள்ள மடக்கையர்களால் பதி
ஷண்ட மனத்தத அவர்க்கிடத்திலின்று கிடுகிக்க
வர்களுவார்? (அவனுடைவ அனுக்காணம் இவ்வாறு
போவாதின் எனலும் அவர்களால் பதிஷண்ட
மனத்தத கிடுகிக்க வர்களுவாட்டான்). 'புருஷ
மன்னவனே! நீ என்னைப் பிடுக்திருக்கப் பொருமம்
காணம் அடைவாதே பரிதாபத்தையும் ஏற்றுக்
கொன்னாதே. இத்திரியங்கள் செக்காய்கன்போல்
அமங்கள் வ்வபாருடைவனவ. அதவ உன்னைப்
பகரிக்குப்படி. அவத்திந்ரு நீ இடங்கொடுக்க
வேண்டாம். வந்தீகளுடைவ கட்டிகள் கிடுகின்றிருப்
பவையன்று. ஆகையால் அவர்க்கிடத்திள் கிப்பவானஞ்
செய்வவாகாது. இந்த வந்தீகலின் த்ருதயங்கள்
செக்காய்கலின் த்ருதயங்கள்போல் புதிய புதியவைய
களை கிரும்புத் தன்மைவுடைவனவ' என்று தெய்வ
மடக்கையாயிவ ஊர்க்கி உன்மைவான உவாகளை

மொழிந்து எனக்கு வினேகத்தை வினேகிக்கப் பார்த்தான். அவன் எனக்குத் தெரியுமாடி பற்பல சொல்வான், இந்திரியங்களை வெல்லமுடியாமல் காமங்கலிம்மையான் அழுத்தப்பெற்ற துர்ப்புத்தியாலே என்னுடைய மதிமயக்கம் மிதிலும் திகில்கூட, அப்படியே இருக்கிறது. (சாதலிவிடத்தில் போகவந்த புத்தி மிதிலும் மாறுநீருக்கின்றது.) இந்த ஊர்வலி எனக்கு என்ன அபகாரஞ் செய்தான்? ஒரு அபகாரமுஞ் செய்யவில்லை. ஒருவன் கவித்தரப் பார்த்து எர்ப்பமென்றுப் பாயிப்பாளுகின், அந்தக் கவிது அறனுக்கு என்ன அபகாரஞ் செய்ததாம்? கவித்தரப் பாக்கிரவன் அதன் மயமுபத்தை உள்வடி அறிவாளுகின், அங்கநியானை அறிவாதவனுடைய குற்றமேயன்றிக் கவித்தின் குற்றமாகாதவனா? அங்கனமே நான் தேறுத்ததையே ஆத்தராகப் பார்த்து தேறு ஁கக்கி வினும்பி இந்திரியங்களை வெல்ல முடியாமல் அவற்றைத்தொடர்ந்து ஊர்வலிமைக் கண்டுமொழித்தமை என் குற்றமேயன்றி ஊர்வலின் குற்றமாக மாட்டாதவனா? மற்றும், அவன் உண்மையை அறிவித்தாராகவொன் எனக்கு உபகாரத்தையே செய்தான். நான் இந்திரியங்களை அடக்கமுடியாமல் எனக்கே அபகாரஞ் செய்துகொண்டதன். மனங்கள் கிறந்திருப்பதும் துர்க்கத்தம் முதலிய சூபாணங்களுக்கடயதும் அகத்தமுமாவிய இதை தேறலம் எங்கே? னெனமனன்யம் முதலிய குணங்கள் எங்கே? துர்க்கத்தங்களுக்கிடமான தேறுத்தில் ஁கத்தம் எங்கிருந்து வரும்? இதில் இக்குணங்கனெல்லாம் அத்தூணத்தினால் கற்பிக்கப்பட்டவைகளேயன்றி உண்மையன்று. இந்த தேறலம் நாய்தக்கைகளால் உண்டானதாகவாம் இதை அயர்களுக்கடய னொத்தென்று சொல்லுமா? பாய்வக்கு போகவதாகவொன் அவனுக்கடய தென்று சொல்லுமா? எவனுக்கடய அன்னத்தைப் புசித்து ஜீவிக்கிறோனு அந்த பாயுவினுக்கடய தென்று சொல்லுமா? கடைசியில் அன்னி எம்மக்காஞ்

செய்வார்களாயின், அது தழித்தெதற்காகவாம் அது னுடையதென்று சொல்லுமா? அக்கரி ஸம்ஸ்காரம் செய்வாயம் எதிர்க்குவிடுவார்களாயின், அப்பொழுது காயும் கருகும் தின்னுமாகவாம் அவைகளுடைய தென்று சொல்லுமா? தாம் ஸுகதுக்கங்களை அதுபயிப்பதற்குமாயிருக்கின்றதற்காகவாம் தன்னுடைய தென்று சொல்லுமா? கண்பங்கலிடம் உபகாரம் பெறுவாயம் அனர்களுடையதென்று சொல்லுமா? என்று தேறத்ததப்பற்றி எவ்வ இங் கனம் ஆராய்க்கு பார்க்கெனினு அனன் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் வகுத்தவாட்டான. இதன் ஸ்வரூபத்தை அறிவாதவன் மதியவங்கி 'ஆ' காதலினை மூலம் மிகவும் ஆகத்தந்தை வினைக்கின்றது; அழகிய ஸுக்ருதடாது; புண்ணகவுடன் திகழ்கின்றது; என்ன ஆச்சர்யம்' என்று செஞ்சொன்ன பன ஹர்க்குணங்க ளுடையதும் அகத்ததும் ரூபாஸத்தில் முடிவது மாகிய தேறத்தில் அருத்திவிடுகெனன். தேரல் மாய்ஸம் சத்தம் காய்பு மேதஸ்ஸு மஜ்ஜை எதும்பு இவற்றின் ஸுதாவமும் மகஸுத்தங்களால் தூக் கத்தஸுமாயிய தேறத்தில் ஸத்தோஷம் அடைவெய்க ளுக்கும் க்ரீயிகளுக்கும் என்ன பேதம்? ஒரு பேதமும் இல்லை. ஆத்மவிரிதத்தை அறித்தவன் இதைப்பற்றியும் ஸத்தீகலிடத்தினாவது ஸத்தீயஸ்வர்க லிடத்தினாவது ஸங்கஞ் செய்வவாகாது. விஷயங்க ளுக்கும் இத்தீயஸ்களுக்கும் ஸம்பந்தம் உளதாயின் மனம் கலக்கமுறும். அது இல்லாதிருக்குமாயின் மனம் கலக்கமுறாது. ஆகவாம் ஸத்தீகலோடு ஸுதவானஞ் செய்கின் மனம் கலங்கி வகுத்துமென்று அனாதச் செய்வவாகாது. மத்தும், ஸத்தீயஸ்வர்கலோடு ஸுதவானஞ் செய்கினும் ஸத்தீ ஸுதவானத்தில் கோண்டுபோய் ஸுட்டிவிடுவாகவாம் அததயும் செய்வவாகாது. கோததும் பாதாததுமான விஷயத்தினுள் மனக்கலக்கம் உண்டாகாது. (விஷயத்தைச் கேட்டுநிலும் பார்ப்பினும் மனக்கலக்கம் உண்டாகும்)

[illegible]

ஸ்ரீ பகவான் சொத்துநான் :- இம்மனம்
மொழிந்த ஜாதுதிராஜனாகிய அப்புருஷன் மன்னன்
அனந்தரம் ஸர்வசமோகத்தைத் துறந்து ஆத்மா
வுக்கு அந்தார்த்தமான பவனை உபாஸனத்தினால்
நாகாநிகரித்து அந்த உபாஸன துஞானத்தினால்
தேவார்த்தமாயினான் முதலிய மோகத்தைமெல்லாம்
துறந்து மோகத்தை அடைத்தான். ஆகையால்
புத்திரனுடையவன் துஷ்டர்களின் ஸதவானத்தைத்
துறந்து ஸத்புருஷர்களிடத்தில் ஸதவானஞ் செய்வ
மெல்லும். ஸத்புருஷர்கள் மன்னனை விரும்புகிற
இப்புருஷனுக்குச் சந்தாதி விஷயங்களினுண்டாகும்
மனப்பற்றை விஷயங்கள் அளித்ததே துஷ்டர்களென்று
கிண்பித்துச் சொல்லி மேலோடாத்து விடுவார்கள்.
ஸத்புருஷர்கள் யானொன்றும், சொத்துக்கிறேன்.
காதிசய புருஷார்த்த ரூபனான என்னிடத்திலேயே
கிடக்கின்ற மனமுடைமையினாலே மட்டுஞ் செய்வும்
விரும்பாது ராகம் முதலிய நோஷங்களால் களங்காத
மனமுடைமையினால் சேதஞ்சேதன ரூபமான ஜகத்
தெஞ்சும் பாப்பாற்றும் இவரூபமென்றதீது எல்லா

எந்நெறவும் ஸமநாகரப் பார்க்குத்தன்மைமாரும்
 தேறத்திறும் தேறாதுபத்திகளிடத்திறும் அறம்
 கார மகாராய்களின் திக் சிதோஷணம் மூதரிய தவக்
 தவங்கனாம் திகாரமத்தவர்களும் சப்தா திகிஷயங்களை
 இயங்கமக்கு அதுபுஷண்களென்று அரிமாளியாதவர்க
 ளும் எயரோ, அயரோ எத்புருஷிக் காரவர்கள்.
 'அத்தகைய எத்புருஷிகளின் உகாரகளால் மீது
 நோதும் அதுபுஷணனுமாவிலும், அதற்குக் காரண
 மாண பாபக் அப்படியே இருக்கின்றதாதகையாக் அது
 மீளவும் மூலக்குமே' எனது சங்கீகரணெண்டாம்.
 மதாரபாக்மமுதலவனோ! மீருத்த மதியமமத்தவனோ!
 உம்மைப்போன்ற மதாரபாக்மசாலிகளும் மதாரமதிகளு
 மான அத்த எத்புருஷிகளிடத்தின் மனுஷபர்க
 ளுக்கு தரித்ததை விளப்பவைகளான என் கதைகள்
 எம்பகித்துக்கொண்டே மீருக்குமாகையாக், அளவ
 கேட்டிறவர்களதுடய மீருமோதத்திற்கு நேறது
 வான பரபததை அடியோடு போக்கிவிடும். அனுக
 அவர்களக்கு மீளவும் மீருமோதம் தலைமேடுப்ப
 தற்கு இடமே இராது. அத்த என் கதைகளை
 எவர்கள் கேட்டிருக்கனோ; எவர்கள் பாடுகிறார்கள்;
 எவர்கள் பாடுகிறவர்களை அனுமோதனஞ் செப்பினார்
 கனோ; எவர்கள் அனந்தநக் கேட்ட ஆதலுதுமெருர்
 கனோ, அவர்கள் மாதத்தைவுடன என்னுதலய ஆர
 தவத்தையே மூக்யமாகக்கொண்டு சப்தா திகிஷயங்க
 ளின் மனஞ் செவ்வதற்குக் காரணமான பாபக் திரப்
 பெற்று என்னிடத்தின் பக்திமோகம் கைகூடப்பெறு
 வார்கள். அனந்தநக் கவரணஞ்ஞனங்களதுடயவனும்
 அனகித்த மனஞ்ப மனபாவங்க ளுதலயவஞ்ஞகையாக்
 பாபாற்றமென்றுக தப்படுகின்றவனும் மதாரகத்தள்ள
 ருபனுமாவிய என்னிடத்தின் பக்திமோகம் கைகூடப்
 பெற்ற னாதுவுக்குப் பெறக்கூடியது எதுதான் மீருக்
 திருக்கின்றது? பக்திமோகம் கைகூடானவனுக்கு
 தர்ஸமமானது எதுவுமே இல்லை. ஆதலவனியாதி
 ருபஞ்ஞபிப் பூஜிக்கத்தகுந்த அக்ஷியைப் பணியும்

புருஷனுக்குக் குளிரும் இருட்டும் அழகும் விளையும் பழமும் பதத்துபோவதுபோல், ஸர்வகாலமும் ஸத் புருஷனைப் பணியும் புருஷனுக்கு அஜ்ஞானமும் அதஞர் விளையும் ஸம்ஸார பழமும் பதத்துபோய்விடும். இவற்றில் கிழவது முழுருபவர்களுக்கு இடம் சகலமாக இருப்பதுபோல், பயங்கரமான ஸம்ஸாரமாவதெ ஸமுத்ரத்தில் முழுவி ஆதினின்றுக் கரைவேற விரும்புகிறவர்களுக்கும் பாப்கள்மத்தக உளவடி கைதரித்தவர்களும் சாகம் முதலிய தேவதூதர்களால் மனம் கலங்கப்பெறுதவர்களுமான ஸத்புருஷர்களே மேலான சாணகாயர்கள். (ஸமுத்ரத்தில் கிழத்தவன் துடத்ததப் பெற்றுக் கரைவேறுவதுபோல், ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் கிழத்தவன் ஸத்புருஷர்களைப் பணிவானாயின், கரைவேறாம். ஸம்ஸாரம் அஜ்ஞானத்தினால் விளைவென்றதாகையால் அத்தகைய ஸத்புருஷர்கள் தம்மைப் பணிவென்களின் அஜ்ஞானத்தைப்போக்கி பகவத்பக்தியை விளைப்பார்கள்.) அதஞர் மீனவும் ஸம்ஸாரத்திற்கானாகாமல் மோகத்தக அடையாம். இவ்வுலகத்தில் ஜீவிக்க விரும்புகிறவர்களுக்கு ப்ராணதாணஞ் செய்து சுகழிப்பது அன்னமேயாம். ஆத்மாத்மிகம் முதலிய ஸம்ஸாரதாபங்களால் பிடிக்கப்பட்டு வெறுப்புற்றவர்க ளுக்கு சுகதன் ஸர்வோர்வாகுத உடனே. பா னோகத்தில் சுகதம் தர்கமேயாம். இஹோக போகங்களை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு தனமே சுகதமாம். அங்ஙனமே இந்த ஸம்ஸாரத்தினின்றும் பயப்படுகிற புருஷனுக்கு ஸத்புருஷர்களே சுகத சாவார்கள். ஸத்புருஷர்கள் செத்து அரித்து எர்வான் என்னும் ததவங்களின் த்ஞானங்களால் கண்வளைக் கொடுக்கின்றார்கள். (தம்மைப் பணியும் ஸம்வாசிக்கிற தத்யோபதேசத்தினால் பாதுகாக்கின்றார்கள்). ஸத்வமேகென்றும், உதிக்கும்போழுது வெளிக்கண்டினக் கொடுக்கின்றான். ஆதகமால் ஸத்புருஷர்களே தேவதைகளும் பக்துக்களுமாவார்கள்.

(தேவதைகளைப்போல் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களும், பக்தர்களைப்போல் உபகரிக்கத் தகுந்தவர்களும் (மாவாச்சன்) பகபடச்சொல்லி என்ன? ஸத்புருஷர்களே எனக்கு ஆத்மாவாஸிசூப்பவர். ஆகையால் நானே ஸத்புருஷர்கள். (பகவானே இவர்களென்னும் புத்தியோடு ஸத்புருஷர்களைப்பணியவேண்டும்). ஸாத்யுன்னென்னும் பெயருடைய வீரனேன நமஸ்காரஞ் செய்து பரமபுருஷ மன்னவன் தானாகவே சித்த சந்தாதி விஷயபோகங்களுக்கிடமான சாஸ்திரோகத்தின் விசூப்பவற்று ஸதீ ஸதுவாஸத்தி ஸிந்தும் ஸதீயோவர்களுடைய ஸதுவாஸத்தி ஸிந்தும் விடுபட்டு ஆத்மாவாஸத்தினும் மனக்களிப்புத்து இந்தப் பூமண்டலத்தின் திரித்துகொண்டிருந்தான். (இந்தனும் அநிஸங்கமுந்தான் ஸங்கமபெறுகையும் அதனும் அனன் முத்தி அடைந்ததும் ஆச்சர்யம்). இருபத்தாருவது அந்வாயம் முத்தித்து.

— { உத்தமச் சர்வமோகத்தைப்பற்றி விளையும், ஸ்ரீ கருவணபகவன் அதைச் சூழித்துச் சொல்லுதலும். } —

உத்தமச் சொல்லுகிறார்:—பாபு! உன்னுடைய ஆராதன சூபமான காமமோகத்தைச் சொல்வாயாக. புருஷ ஸ்ரோஷ்டனே! உன் பக்தர்கள் உன்னை எந்த உபகாரங்களால் எந்த அதிகாரங்களில் எந்த விதமாக ஆரதிக்கிறார்களோ, அதையும் சொல்வாயாக. காரதா, மஹாநுபாவான வ்யாஸர், என்னுடைய ஆசார்வாசிய ப்ருஹஸ்பதி இவர்களும் மற்றும் பல முனிவர்களும் கிடாமல் அனுஷ்டித்துக்கொண்டு கருகிற இந்தக் கர்வமோகமே மோகவாதனங்களில் சித்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றும், மஹாநுபாவனான பரமபுருஷன் உன்னுடைய முகார

கித்தத்தினின்றும் வெளிவந்த இந்தக் கர்மயோகத்
தைத் தான் கேட்டுத் தரித்து ப்ருகுமுதகிய தன்
புதங்களுக்கு உபதேசித்தான். மற்றும், அனுபூ
பாவனுடைய சூதான் உன்விடத்தினின்றும் கேட்ட
இந்தக் கர்மயோகத்தைத் தன்பார்வையாலே பர்
வதிக்கு மொழிந்தான். பந்திரூர்க்கு கெளமதியளிப்ப
யனோ! பந்துதார்களுடைய அபிமானத்தை வேரோ
டறுப்பவனோ! ஆகையால் ஸம்பாதைய உபதேச
அனுஷ்டான பரம்பரைகளால் பார்ப்தமான உன்
னுடைய இந்த ஆராதனமேனமந்த வர்ணங்களுக்கும்
ஸமந்த சூர்யமங்களுக்கும், ஆகிய சோர்னியென்?
பந்திரூதார்களுக்கும் புருஷார்த்தவாதனங்களுக்கும்
கித்ததென்று எனக்குத் தோன்றுவது. தாமதா
விதழ்ப்பான்ற கங்களுடையவனோ! உன்னுடைய
ஆராதன சூபமான இந்தக் கர்மயோகம் ஸம்ஸாத்
தித்குக் காரணமான புண்ய பாப கர்ம பக்தத்தை அடி
யோடு போக்கிவிடும். இதை உன்னுடைய பக்தனும்
கன்பனுமாவிய எனக்கு மொழியாவாக. 'இது
பாந்தமாதிகளின் உபதேச பரம்பரையால் பார்ப்தமா
விகுக்கின்றதே. என்னை என் கேட்டுளாய்?' என்
டுறயோ? சொல்லுமிதேன், கேள். கீ ஜகதிரங்காச
னான பாந்தமாதிகளுக்கும் கங்கான். ஆகையால் கீமே
ளர்வதுடன். கீமே அதை எனக்கு மொழியாவாக.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுமிதேன்:—உத்தமயோ!
என்னுடைய ஆராதன சூபமான கர்மத்தை அநி
விக்கும் வானந்தாத்தித்குக் கதை கெடவாது.
ஆகையால் அதைச் சாந்தாத்ததை முழுதும்
அப்யஸிக்கவானது அதில் சொன்ன கர்மயோகத்தை
முழுதும் அனுஷ்டிக்கவானது முடியாது. ஆகையால்
அதைச் சூதிக்கி உன்னபடி முறையே உமக்குச்
சொல்லுமிதேன்; கேட்டீராக. உத்தமயோ! என்னுடைய
ஆராதனம் கைதிகமென்றும் தாத்தகிகமென்றும்
யிர்பமென்றும் (கைதிக தாத்தகிகமென்றும்) முன்று

வைகப்பட்டிருக்கும். (அதற்கில் தாத்திகமாயது பாஞ்சாந்தாசனங்கைய சொல்லப்பட்ட கர்மம். ஆனால் அது ஏகாவணாசனங்கைத் தொடர்ந்ததானகையால் பாகவதிகமாய் விருத்த அமைதக் கேயவ தாத்திகமென்று எப்படி சொல்லலாமென்றும், இங்கிடத்தில் வைதிகமென்றது தாதிமென்று சொல்லப்படுகிறதன்றி வேதங்களில் ஏற்பட்ட கர்மத்தை மாத்திரையாகையால் அதற்கு வேகியான பாஞ்சாந்தா கர்மத்தைத் தாத்திகமென்பது விருத்தமன்றென ஹனர்க.) இம்மூன்றில் அவாவர்க்கு இஷ்டமான ஏதேனுமொரு விதிகிலும் எக்லை ஆரதிக்கலாம். யுருஷன், காப்பாஷ்டமம் கர்மபகாதசம் கர்மபந்தாசம் எனனும் காலங்களில் தத்தகக்கு ஏற்பட்ட வேதத்தில் சொல்லியபடி உபகமான எம்ம்காரத்து செய்யப்பெற்று அதனும் பார்த்துணைத் தன்மையை அடைந்த பின்பு எனலை மந்தத்தையுடன் எப்படி ஆரதிக்கவேண்டுமோ, அங்கிதததைச் சொல்லுகிறேன்; கேட்டுணர்வீராம். யுருஷன் பாதிமை சந்தாப்து உண்டாம் முதலிய மந்தண்டாம் அக்லிவாஷ்டமன் துலம் த்மூதயம் பார்த்துணை ஆகிய இவற்றுள் ஏதேனுமொரிடத்தில் தன குருவாவிய எக்லைக் கபடமின்றி பக்தியுடன் புஷ்பம் சத்தனம் முதலிய தாயங்கலால் ஆரதிக்கவேண்டும். ஆரதிக்க முயன்றவன் முதலிய தத்த தாயனஞ் செய்து சரீர கத்திக்கலா மனனாஞ் செய்யவேண்டும். மினயும் மன் கோமயம் முதலியவத்தை உடம்பின் பூரி வைதிகங்களும் தாத்திகங்களான இருவகையருணாமத்தாய்கலை உச்சரித்துக்கொண்டு மனனாஞ் செய்யவேண்டும். காண் வேதத்திலுமையப் பியமித்திருக்கிற அத்தவாயகத்தனம் முதலிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். பிறகு ஒரு பகலையும் எதிர்பாராத கத்த எம்ம்கப்பமுடையனாதி மோஷுகிரோதியான கர்மக்கமென்றாம் தீரும்படியான என்னுடைய ஆராதனத்தை உடத்தவேண்டும். சிவ

நாரு பொன் வெள்ளி செம்பு முதலிய நேபதம் மண்
சக்தனம் முதலிய நேபசத்தாயம் மணம் சதனம்
இவைகளால் செய்யப்பட்டதும் சித்தரத்தில் எழுதப்
பட்டதும் ம்ருதளாராதனத்தில் மீளும்மருதாமி
பாதிமை எட்டு கிதமாவிகுக்கும். மத்தம், பகவாதுக்கு
வாணந்தானமாவிய அந்த பாதிமை சிவபென்றும்
அசுவமென்றும் இருமைகப்பட்டிருக்கும். அது
மத்தாய்வாலாதிருபமான பாதிக்கடைசிலும் பக
வாதுக்கு வாணந்தானமாவியது. சிவபவது
அவ்வப்பொழுது ஆராதனத்திற்காக ஏற்படுத்திக்
கொள்ளும் பாதிமைமயம். அசுவாவது சிவபவது
ஆராதனத்திற்காக ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் பாதிமை
மயம். உத்தமயே! அசுவபாதிமைமயம் பகவாது
ஆராதனக்கும்பொழுது மூலாதன விளக்குதல்கள்
கடைமா. சாப்பாதிமைமயம் ஆவாது விளக்குதல்கள்
செய்யவும் செய்யாமம்; செய்யாமது மீருக்களாம்.
(முருகன் வெளியில் சென்று காது கால் தங்கி
அங்கு ஆராதனத்திற்காக ஏதேனும் ஒரு பாதி
மைமய ஏற்படுத்திக்கொள்ளாதுமீன், அதில் அவ்வப்
பொழுது ஆவாது விளக்குதல்கள் செய்தாலும்
செய்யலாம். அங்கு முதலில் ஆவாதுவந்து செய்து
அவ்வயலோடு மற்ற வடிகளும் ஆராதனத்தை
முடித்துக் கடைசியில் விளக்குவது செய்துகிடாம்.
கிதமாராதனத்திற்காக ஏற்பட்ட ம்ருதாபாதிமைமயம்
தினத்தோடும் ஆவாதுவந்து செய்ய வேண்டியதில்லை.
ஆவாது விளக்குதல்கள் மீளும்மருதாமி
பாதிமைமயம் இப்போது. ம்ருதமத்திக்கு ஆவாது
விளக்குதல்கள் மீளும்மருதாமி பன்னியே
ஆகவேண்டும். சக்தனம் முதலிய பூசுக்களால் செய்த
தும் சித்தரத்தில் எழுதினதும் மணமால் செய்ததும்
ஆகிய இவ்வூன்று பாதிமைகள் தவிர மற்ற பாதிமை
களில் தான் பகவாதுக்கு ம்ருதம் செய்கிக்களாம். மற்ற
அவ்வூன்று பாதிமைகளிலும் மூலத்தை எப்படுத்தி
ம்ருதம்செய்க்ப்பதாக அபிஷயமாதாது செய்யலாம்

மந்தி ரேரே ஸ்ரூனஞ் செய்விக்கலாகாது. ஒரு பவனை உத்தேசித்து ஆராதிக்கெனவும் ஆராதனத்தை விதிக்கென சாஸ்தராகவியிப் ப்ரவித்தற்கனா னவ்வா தாயவன்களையும் கொண்டே என்னை ஆரதிக்க வேண்டும். பவனியைத் திவினவாத என் பத்தன் எவ்வளவு கெடக்குமோ அங்னவகைக் கொண்டே என்னை ஆரதிக்கலாம். கெடக்காதவன் துக்கனை மனத்தினால் ஸம்சர்ப்பித்து ஸமாப்பிக்கலாம். ஸ்ரூதபத்திற் ஆரதிக்கும்பொழுது உபசாரங்களை செய்காம் மாணவிகமாத னைர்ப்பிக்கவேண்டும். ப்ரதிமையில் ஆரதிக்கும்பொழுது ஸ்ரூனனும் அளங்காரமும் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாவிருக்கும். நுகையாள் அங் கிசண்டு உபசாரங்களையும் அயர்வஞ் செய்பவென்றும். ஸ்தன்ஷாத்திற் ஆரதிக்கும்பொழுது தத்வக்வானஞ் செய்பவென்றும். (தத்வவானமாமது அத்தத்த ஸ்தானங்களிற் அங்க தேவதைகளையும் ப்ரதான தேவதைகளையும் க்வானஞ் செய்தல். அங்னது கசாம் நூதன் மகாம் வகாதிதான் அக்ஷரங்களாக அநி விக்கப்படுன் இரூபந்ததாது தத்வங்களையும் அத்தத்த அக்ஷரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு க்வானஞ்செய்தல்.) ஸ்தன்ஷுனாராதனத்திற் இவ்வளம் க்வானஞ்செய்வது எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாவிருக்கும். அக்னிதில் ஆரதிக்கும்பொழுது வெய்தில் கனைத்த ஸயின்வை நோமஞ் செய்வது எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாவிருக்கும். ஸரீர்வமண்டலத்திற் என்னை ஆரதிக்கும்பொழுது ஸ்தோத்ரங்களாக ஆரதிப்பது மிகவும் சித்தந்தாம். ஜலத்திற் ஆரதிக்கும்பொழுது ஜலம் நூதலியவைகளாக ஆரதிக்கவேண்டும். பத்திஷுடையவன் ஸ்தாத வுடன் எனக்கு ஜலத்தை னைர்ப்பிக்கிறதுன் அது எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாவிருக்கும். அகன், சத்தனம் தூபம் புஷ்பம் தீபம் அன்னம் மத்துஸூன் பக்ஷயம் தாய்ப்புளம் நூதலியவை ஆகிய இவைகளில் ஏதேனு மொன்காத னைர்ப்பிப்பொழுதின், அது எனக்கு மிகவும் ப்ரியமாவிருக்குமென்பதைப் பத் தி க் சொல்ல

வேண்டுமோ! என்னிடத்தில் பக்தியில்லாதவன் பத்பல
உபகாரங்கள் செய்கிறான் அவன் எனக்கு ஸத்தோஷத்
தின் பொருட்டு ஆகமாட்டா. மனஞாதி சித்த
காமங்களை மூடித்துப் பகிதத்தனாதி ஆராதனத்திற்று
வேண்டிய உபகாரணங்களையெல்லாம் கீர்த்தப்படுத்திக்
கொண்டு மெழுகு துணிவாக தர்ப்பங்களைப் பாப்பி
ஆகனம் கம்பித்துக் கொண்டு மூகமாகவானது வடக்கு
மூகமாகவானது அங்கு பாதிமைக்கு எதிர்மூகமாக
வானது உட்காந்து (அடக்கடி எழுந்திராமல்)
ஆராதிக்கவேண்டும். மூதலில் ஆராதனம் தன்னுடைய
அங்கங்களில் காற்றுமாய்வான மூகமத்தாய்வானம்
கயானது செய்துகொண்டு அங்கனமே கயானது
செய்யப்பெற்றான் பாதிமைகளைக்கவியும் துடைக்க
வேண்டும். பீரோஷன கமசத்த சித்திப்படி தனது
இடப்பக்கத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்த
பீரோஷன கமசத்திலுள்ள துடைத்திரும் வாக்யூயிய
யும் பூஜாதாவயங்களையும் தனதுதலைய தேறத்ததை
யும் பாதயம் மூதலிய மூன்று பாதங்களையும் பீரோ
ஷித்து அந்தாத பாதங்களுக்கு ஏற்பட்ட துடை
அருகமமூன் மூதலிய அந்தந்த வந்துக்களைச்
சேர்த்து அதற்கும் பாதிமைகளைக் கீர்த்தானது செய்
திருக்கிற என்னை ஆராதிக்கவேண்டும். ஆராதனஞ்
செய்திறன் பாதயத்திற்காகவும் அக்கயத்திற்காகவும்
ஆகமவீயத்திற்காகவும் ஏற்பட்ட மூன்று பாதங்களையும்
மூன்றுதலயமத்தாய் மீரோமத்தாய் கிராமத்தாய்
இவைகளானது ஸீ கி டி னு காய த் சி வாலும்
அபிமத்தானது செய்யவேண்டும். சீரத்ததை வாக
அக்கி ஐயம் இவைகளால் சேஷன தாழ்மை
பளவனங்கள் செய்து சேதித்து அச்சீரத்தில்
மூன்றுதல கமசத்திலிருப்பதும் என்னுடைய அங்கமும்
தேறத்தலியாதிகளைக்காட்டினும் விசகனமாய்
கிருப்பதும் அதுவானதுமூன்று காதமென்று கூறப்
படுகிற பளவத்தின் கடைசி அகாசமான மகாதத்தில்
யோகனித்தர்களால் அதற்குப் பொருளாகப் பாதிக்கப்

படுவதும் துஞ்சானமவருமாவிய ஜீவன்மருபத்தை
 தயாவிக்கவேண்டும். தீபத்தின் ஒளியால் க்ருதம்
 முழுதும் விவாதிக்கப்பட்டிருப்பதுபோல் அந்த
 ஆத்மன்மருபத்தின் தர்மமான துஞ்சானத்தினால் சரீரம்
 முழுதும் விவாதிக்கப்பட்டிருப்பதாக தயாளித்து
 இவ்வனம் வயின்னகாசஞ் செயல்பெற்ற சரீரத்தின்
 ந்ருதவயத்தத்தில் என்னை மானஸோபகாசங்களால்
 ஆராதித்து அதனால் என்னிடத்தில் கீழ்கின்ற மன
 முதையவனாகிப் பாதியை முதலிய இடங்களில் என்னை
 ஆவாஹனஞ்செய்து வந்தாதித்து அங்கையானாதிகள்
 செய்து ஆரதிக்கவேண்டும். தர்மம் துஞ்சானம்
 வயாக்கியம் ஜுர்வாயம் அதர்மம் அதுஞ்சானம்
 அனவாக்கியம் அநீனார்வாயம் என்னும் இவ்வெட்டுகளை
 எட்டுக்கால்களாகவுடைய பீடத்தில் விமலி உத்
 தர்ஷினி துஞ்சான கிரகைய போகை ஸ்ராவணை
 வைத்யை ஸாரணை அனுக்காஹ என்னும் ஒன்பது
 ருத்திகளோடு கூடியதும் இடையில் காணினையும்
 அகதச் சுற்றிக் கௌரங்களும் அகதச் சுற்றி எட்டு
 தளங்களும் அமைந்த பத்மத்தைய எனக்கு ஆனை
 மாகக் கற்பித்து, வளர்க்கம் அபவர்க்கம் ஆவிய
 இரண்டு பள்ளங்களும் வித்திற்கும்பொருட்டு வேத
 மகத்தாங்களாலும் பாஞ்சாராத் தந்தா மகத்தாங்
 களாலும் பாத்யம் ஆசமனியம் அர்க்கம் முதலிய உபசா
 ரங்களைச் செய்வேண்டும். அனந்தாய் ஸுதர்சன
 மென்னும் சக்தாம் பாஞ்சஜன்யமென்னும் சங்கம்
 கௌமோதகியென்னும் கதை கந்தகமென்னும் கத்தி
 பாணம் சாரங்கமென்னும் தனுஸ்ஸு கம்பகை
 உலகங்கை இவைகளையும் கௌண்டாபமணி வரமாவிய
 ஸ்ரீவதஸம் இவைகளையும் ஆரதிக்கவேண்டும். அனந்
 தாம், கந்தன் ஸுக்ந்தன் கருடன் பாசண்டன் சண்டன்
 மஹாபலன் குமுதன் குமுதேசுவரன் இவர்களையும்,
 துர்க்கைகவிசாயகன் வயாணர் விஷ்வக்ஸேனர் இவர்களீ
 யும் ஆசார்யர்களையும் இத்தான் முதலிய தேவதைகளீ
 யும் அவாவர்க்கு ஏற்பட்ட இடங்களில் எனக்கு

எதிர்முடிவா கிருப்பதாகப் பாகித்து ப்ரோஷணம் முதலிய உபகாரங்களால் ஆராதிக்கவேண்டும். (கோதாநாதி ஆயுதங்களைக் கெழக்கு முதலிய எட்டுத் திரைகளிலும், கௌஸ்துபம் வசனாபி ஸ்ரீஸ்தனம் இவைகளைத் திருமார்பிலும் கந்தாநிகளை எட்டுத் திரைகளிலும், கருடனை எதிலிலும் துர்க்காநிகளைக் கோணங்களிலும் ஆசார்வர்களைப் பகவானுடைய வளப்பக்கத்திலும், இந்த்ராநி தேவதைகளைக் கெழக்கு முதலிய எட்டுத் திரைகளிலும் ஆராதிக்கவேண்டும்). (துர்க்கை பகவன்மாயைக்கு அபிமானி தேவதை யாகையாலும், கிருபகன் கிஷ்டகர்.

பாதிஷதனுக்கையாலும், வ்யாஸா தேவதைகளைச் சாக்கை சாக்கையாகப் பிசித்து அனந்தை வெளிப்படுத்தியு ரென்ற உபகார ஸ்ஞாநியாலும், தேவதைகள் பகவானுடைய கிருதியாகையாலும் பரிவாரங்களில் சேர்த்து அவர்களைப் பூஜிக்கும்படி விதிக்கிறது). இதே சந்தனம் வெட்டியவர் கற்பூரம் சூங்குமம் அகில இவைகளின் வாயிலை விடப்பெற்ற ஜனங்களால் மக்தாங்களைப் படித்துக்கொண்டு ஸ்ஞானஞ் செய்கிக்க வேண்டும். கிபகம் உனதாவின் இன்னையே தினம் தோறும் ஸ்ஞானஞ் செய்கிக்கவேண்டும். இவ்வியாவின் கிடைத்தவளவு எடத்தவேண்டும். ஸ்ஞானமையத்தில்¹ வ்யாஸகர்மா ஸுலாசத்தையும் ஜிதக்கையென்ற மதாபுருஷவித்யையும் புருஷஸூக்தத்தையும் ஸாக வ்யாம் எதிப்பெற்ற கீராஜன மக்தாங்களையும் மத்தும் கோதாநாதி மக்தாங்களையும் படிக்கவேண்டும். வந்தாம் பஜ்ஞோபரீதம் ஆபாணம் ஹஸிதனம் பூமாரி சந்தனம் சூங்குமம் கந்தூரி முதலிய பூச்சுக்கள் இவைகளால் வன்னிடத்தில் பக்தியுடைய வன் என்னை ப்ரீதியுடன் உலியபடி அனந்தகிக்க வேண்டும். அனந்தாம் ஆர்ச்சகன் எனக்கு ஸாத்மை

1. வ்யாஸகர்மா ஸுலாசகயாதது 'ஸுலாசக' வயர்மப் பரிவேஷனம்' என்னும் இது முதலிய அறுபாசம்.

ஏடன் பாத்ரம் ஆசனனீயம் இவைகளில் கொடுத்தல்
 சந்தனம் புஷ்பம் அக்ஷதாபம் தீபம் இவைகளி
 யும் காவேந்த்ரத்தையும் ஸம்ஸ்பிஷ்கவேண்டும். கிபனம்
 உளதாவின் வெள்ளம் பாயனம் செய்முருக்கு வடை
 அப்பம் குழங்கட்டை கோதுகையப்பம் தவீர் பருப்பு
 இவை முதலியவற்றை கிபேதனஞ் செய்வவேண்டும்.
 ஏகாதசி முதலிய பர்வகாலத்தில் எண்ணெய்தேய்த்தல்
 உடம்பப்பிடித்தல் கண்ணாடி காண்பித்தல் தந்த
 தாமனஞ் செய்கித்தல் பஞ்சாய்முதல்களாக ஸ்னானஞ்
 செய்கித்தல் அன்னம் முதலியவற்றை கிபேதனஞ்
 செய்தல் பாட்டு கூற்று உட்பித்தல் செய்வவேண்டும்.
 கிபனம் உளதாவின் இவைகளெல்லாம் நிகழ்தோறும்
 உடத்தவேண்டும். (இனி அக்ஷிபிசு பூஜிக்கும்
 விதத்தைச் சொல்லுவோம்). தந்தாய்களில் சொல்லிய
 விதிபின்படி உபாசனம் அகமமும் ஓத்திருக்கிற என்னு
 அஞ்ஞாபுள்ள மூன்று வேகவிலையும் ஒரு முறும் ஆறு
 மூன்று பன்னமும் அருகில் திண்ணையும் அகவக்கப்
 பெற்ற ஹோமஞ்ஊட்டத்தில் அக்ஷியைச் சேர்த்துப்
 பற்றவைத்து காப்புதத்திலும் கெழிவெரிசின்ற அக்
 வக்ஷியைக் கையால் மூன்று சேர்க்கவேண்டும். சிறகு
 அங்குலக் குண்டத்திற்று காப்புதத்திலும் தர்ப்பன
 களைச் சேர்த்து ஐந்திலும் வளவக்கட்டவேண்டும்.
 அனந்தாம் விதிப்படி அக்ஷியில் மயித்துக்களைச்
 சேர்ப்பதுமுதலான அன்னாதானமெனலும் கர்மத்தை
 முடித்து சூக்ஷ்மந்தாசி முதலிய உபகாசனங்களை
 அக்ஷிக்கு ஊடபாகத்தில் வைத்து ப்ரோக்ஷண
 பாத்ரத்தினுள்ள ஐந்திலும் ப்ரோக்ஷித்து அக்ஷியில்
 என்னை தயாளிக்கவேண்டும். உருக்கி அஸுரகெடுத்த
 பொன்னின் வர்ணமூடையனும் சங்கு சக்கம் கதை
 தாமகாமலர் இவைகளால் நிகழ்கின்ற கான்று புஷ்ப
 ஞுடையனனும், உக்காயா பிராமம் சாக்தன்வருபனும்,
 தாமகாத்ரதுபோன்ற தீதாய்பாக் தரித்தவனும்,
 கிரீடம் கைகளை அகாசவான்மயிசு மேன்மைமுள்ள
 தோர்வகை முதலிய நிருபாயானங்கள் கிளக்கப்

பெற்றதனால், திருமார்பில் ஸ்ரீமதன்மென்றும் திரு
மதுவும் கொண்டுபணியும் வசமாகவும் அமைந்து
விளங்குகின்ற என்னை ஆக்கியும் தயாளித்துக்
கொண்டே எனக்கு அங்கம் பாதம் முதலிய
உபகாரங்கள் ஸம்பதித்துப் பூஜித்து வரித்துக்களி
யும் கொய்க்கி களித்த ஸ்ரீமதன்மென்றும் இரண்டு ஆதார
நோய்க்களைச் செய்து கடைசியில் கலாநாசபதம்
சேர்க்கப்பெற்ற திருவட்டாசூர மத்தத்தினாலும்
புருஷனாகத்தத்தினால் பதினாறு குக்குக்களாலும்
தனித்தனியே கொய்க்கி களித்த ஸ்ரீமதன்மென்றும்
நோய்க்கு செய்யவேண்டும். பிறகு விதிப்படி தம்மம்
முதலிய அலகதேவதைகளுக்கும் ஆபாணதேவதை
களுக்கும் அங்கங்களுக்கும் பூஷணங்களுக்கும்
பாசிகதங்களுக்கும் அரத்த நாமிதாநகளைச்
சொல்லி நோய்க்குசெய்யவேண்டும். அப்பால் கவிஷ்ட
க்குத்து நோய்க்கு செய்யவேண்டும். பிறகு அக்கினியில்
ஆபாணங்கு செய்த பகவானைப் பூஜித்து கயம்
கரித்து கந்தன் முதலிய பாசிகதங்களுக்கு எட்டுத்
திசைகளிலும் பரி கொடுக்கவேண்டும். காராயணஞ
என்னை கிருதித்துச் சொல்லுகிறதானாலும் காராயண
வ்ஸுபமாவ பெருமைவுள்ள ஸ்ரீமதன்மென்றும்
தயாளித்துக்கொண்டே துடுக்கவேண்டும். பிறகு
விஷயக்கிணைக்கு ஆசமயியம் ஸம்பதித்து
பகவானுக்கு அமுதுசெய்யப்பண்ணின பானாதத்தில்
கிருத்த பாகத்தை ஸம்பதிக்கவேண்டும். அனந்தாம்,
பகவத்கத்யூரம் முதலிய வாலினகன் சேர்க்கப்
பெற்ற தாய்ப்புளம் முதலிய ஸ்ரீமதன்மென்றும்
வேண்டும். பிறகு புஷ்பாஞ்சலியைப் பூஜிக்கவேண்டும்.
பிறகு மனஜுக்கத்துடன் என்னுடைய செயல்களைப்
பாடுவதும் சொல்லுவதும் கரித்தனஞ் செய்வதும்
அபிவிப்பதும் என் கதைகளைப் பிறர்க்குக் கேட்பிப்ப
தும் பிறகாச் சொல்லிவிட்டுத் தான் கேட்பதுமாகி
திரு முறையித்தகாலம் இப்படி மதோதன்மென்றும்

பொருதுபோக்களென்றும். காளுகிறதான கைகிச
 ஸ்தோத்தரங்களாலும் புரண ஸ்தோத்தரங்களாலும்
 தனித் துதலிய பாக்குத பாஷா ஸ்தோத்தரங்களாலும்
 என்னைத் துதித்து 'பகவானே! அருள்புரிவாயா' என்
 னு மொழிந்துகொண்டு தன்டம்போம் காஷ்
 டாங்கமாக விழுந்து கயங்காபு செய்வோன்றும்.
 இவ்வனை எனது பாதங்களில் சாய்த்து வலக்கைகளினால்
 எனது கயம்பாதத்தையும் இடக்கைகளினால் இடப்
 பாதத்தையும் விழுதுக்கொண்டு (அவ்வனை ம்
 பாலித்து) 'மருத்யுபோதும் சோசம்போதும் கடக்க
 முடியாமல் பயங்கரமாயிருக்கின்றனம்ஸாத்தியரின்று
 பயத்து உள் நிருவடினைச் சாணம் அடைந்த என்னை,
 இகதிசனே! காத்தருங்காவாக' என்று மொழிய
 வேண்டும். ஏறா என் கொடுத்த பாவனைவாக
 எனக்குச் சாத்தின துளவி முதலியவற்றைப் பரணா
 மாக வடுத்துக்கொண்டு பெரிய ஆதாத்துடன்
 சென்னிவிற்குடி, உதவாணஞ் செய்வோன்றியதா
 லிருக்குமாயின், ஆனாநாஞ் செயல்பட்ட பாஞ்
 சோதியாகிய என்னை அந்தாத்தமாயினிடத்தில் உத்
 தாணாஞ் செய்வோன்றும். அச்சகை முதலிய இடக்க
 கைய எதில் சாத்ததண்டாபெறேதா, அவ்வவ்விடங்க
 கைய என்னை ஆராதிக்கவேண்டும். 'என்னாவற்றையும்
 சரிமாதவுடைய காண எமந்த பூதங்களிலும்
 தன்னிடத்திலும் உட்புகுத்து தனித்துக்கொண்டிருக்
 கிறேனென்று இவ்வனை பாலிக்கவேண்டும். பருஷன்
 வேதங்களிலும் பாஞ்சாரத் தந்தர்களிலும்
 சொல்லப்பட்ட கர்மபோகமார்க்கங்களால் இவ்வனை
 என்னை ஆரதிப்பானுரின் இஹமோக பரமோகங்க
 ளிளாண்டிதும் தனக்கிஷ்டமான பலனை என்னிடத்தி
 லின்றும் பெறுவான். சக்தியுள்ளான் என்னுடைய
 பாதிமையை பாதிக்கப்பித்துத் திடமான கோயிலைக்
 கட்டுகிக்கவேண்டும். மத்தும், அழகிய பூத்தோட்டம்
 களையும் ஏற்படுத்தவேண்டும். சிதவபூதங்களும் மஹா
 பர்வோதவங்களும் யாத்ரோதவங்களும் கயங்க

தாதி நிறைந்தவயங்களுக்கும் குறைந்த சீடத்து எடத்து
மாறு நேர்த்தாய்களையும் கடைகளையும் பட்டணங்களையும்
கிராமங்களையும் எனக்காவது என்னை ஆதரிக்கிற
வர்களுக்காவது தானஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச்
செய்வானாயின், என்னோடுபட்ட துன்பத்தை
அடைவான். என்னுடைய பாதிகையைப் பாதிக்கப்பா
னாயின், எவ்வளவு பூண்டவத்திற்கும் பாபவாசிரக்துக்
தன்மையைப் பெறுவான். எனக்குக் கோயில் கட்டு
கிறப்பானாயின், என்னுடைய கைகளுக்கும் பாபவா
சிரக்துக்கும் பதவியைப் பெறுவான். எனக்குக் குறைந்தப்
பூஜாநிகளை எடுத்துவானாயின், பாபம்மீடாததைப்
பெறுவான் இம்மூன்றையும் ஒருவன் எடுத்துவானா
யின், அவன் என்னுடைய வானாய்வத்தைப் பெறுவான்.
பலாதினத்திலிருந்து எவன் இம்மூன்றை
என்னைப் பூஜிக்கிறானோ, அவன் என்னிடத்தின் பக்தி
யோகம் உண்டாகப்பெறுவான். அவன் அந்தப் பக்தி
யோகத்தினால் கடைகளில் என்னையே பெறுவான்.
தேவதைகளுக்காவது பாபம்மீடாததைக் காவது
தானவது நிறைவது கொடுத்த மனத்தினால் எவன்
பதிகிறானோ, அவன் பற்பல பதிகார வர்க்கு
அமெத்யத்தின் நிறத்து அமெத்யத்தையே புன்கு
கரியாய்ப் பிறப்பான். செய்வனவனக்கும் உதவியா
சிரக்துப்பவனவனக்கும் துண்டுநெய்வுக்கும் உதவியோ
சென்று அனுமோதனஞ் செய்வனவனவனக்கும் தான
பவனும் அதைப் பதிக்வும் பவனும் தன்மையாகவே
கிளையும். ஏனென்றால் தானகரித்திலும் அதைப்
பதிக்வும் கரித்திலும் அவர்களுக்கென்றும்
பாகன்தர்களுக்கென்றும்? ஆகையால் அவத்தின் பக்தி
திலும் பாகன்தர்களுக்கென்றும். அந்ததானபவனும்
அபவனார் பவனும் பாகன்தத்தின் மேல்மேலும்
கன்கித்து வரும். தானஞ் செய்தவர்களும் அதற்கு
உதவினவர்களும் மகர்க்காதி புண்ண நோகன்களிற்
சென்று கொடுக்காமல் வாழத்திரும்பார்கள். அதை
அபவாசித்தவர்களும் அதற்கு உதவினவர்களும்

செய்கவழித் சென்று கெடுங்காலம் துக்கம் களை
அனுபவிப்பார்கள். இருபத்தேழாவது அந்நாயகம்
முத்திற்று.

—◆◆◆ { மூன்று மீட்டரித்துச் சென்றது } ◆◆◆
{ வேகத்தோடு சென்றது } ◆◆◆

ஸ்ரீபகவதன் சொல்லுகொள்:—பிறகுடைய என்
பாவங்களையும் அந்த எம்பாவங்களோடு அனுபவ
மான தானுதிசர்மங்களையும் புத்தததம் அபுராதி
கர்மங்களிப் பழித்ததும் செய்வதாகாது. சேதன
சேதன ரூபமான ஜாதத்தென்பதாய் எனனை அந்தாத்தா
வாக அடைவதாகவாக இருவாரு விருப்பதே
மென்று பாவிக்கவேண்டும். பிறகுடைய எம்பாவங்களையும்
கர்மங்களையும் எனன் புத்தததம் பழித்ததும்
செய்கிறது, அனன் அசேதனமான தேவத்திற்
ஆத்மாவியானம் வளப்பெற்றுத் தான் அநிகரித்த
இருவாவாகவாக தன் பாவபாவத்தினின்று
கொத்திற் கருவப்பெறுவான். ராஜாபாவத்தா
கர்மமான இத்தியங்கன் வித்தாவிலும் மறுத்தித்
தங்கன் வியாபாரம் வளப்பெற்றிருக்கவிகித் தேவத்தி
விருக்கும் லீனன் அதிதந்து மருத்தவளப்போன்ற
என்பவமென்னும் அலிஷம் பாக்ருதியை அடை
கின்றான்; இக்காதவங்கதவினன்ன அனுபவம் க
னென்பதம் மகாபப்பெறுகின்றான். அன்னவமே
தேவாத்மாவியானரூபவான விழித்துக்கொண்
துருத்தபோதினும் தேவத்திததக்காட்டினும்
வினகனமான ஆத்ம எவரூபத்தித உள்பவ அநி
யாவையாக உதற்குவிதவன்போவவே வாயான. ஆத்மா
தேவத்திததக்காட்டினும் வினகனமென்று தெரிவா
வையாக தேவமே ஆத்மாவென்னும் பாயம் உண்டா
கின்றது. அப்போலுது தேவத்திவிருக்கும் லீனன்
அநிவு கெட்டு மருத்தவளப்போன்ற அலிஷம் பாவ

க்குதியால் மறைக்கப்படுகின்றன அங்கனமே காணு
கிற தேவர்களைப் பார்த்து அவற்றையே ஆத்மாக்க
ளென்று பாரிக்கும் புருஷன் தவறுதலாக மிகுந்த
வாய் உதங்குதிருவோடு தந்தவனே பாரான்.
'தேவதர்மங்களை ஆத்மாவிலிடத்தில் ஏறிட்டுப்
புகழ்தலும் பழித்தலும் இன்னும் அனாததேவனுயர்
மேனபது மென்றமே. அந்த தேவதர்மங்களை
வாய் அத்தேவர்களைச் சொதவைகளே மென்றதில்
புகழ்தலும் பழிப்பதும் செய்காணின், அனாதகு
ருகு செவியும் இவ்வியே' என்கும் சொல்லுகிறேன்.
தேவ மனுஷ்யாதி தேவங்களும் கீழி மூதலிய
தேவங்களும் அனாதையான பாகுதியின் பரி
ணாமங்களே யானவையால் குரு கீழ்க்கிற் சித்தான பற்பா
அவன்னைதான் அனாதகுருவோடு விருப்பவை;
ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவை. அனாதி
னது மெனது? என கேட்டது? குருவ கீழ்க்கென்றும்
தன்து கேட்டதென்றும் சொல்ல இடமில்லை. தேவாதி
தேவங்களைக்காட்டிலும் மனுஷ்யாதி தேவங்களும்
மனுஷ்யாதி தேவங்களைக்காட்டிலும் கீழ்க்கிடாதி
தேவங்களும் தாழ்வாரிசுக்கின்றன. கீழ்க்கிடாதி
தேவங்களைக்காட்டிலும் மனுஷ்யாதி தேவங்களும்
மனுஷ்யாதி தேவங்களைக்காட்டிலும் தேவாதி
தேவங்களும் மேன்மையா விருக்கின்றன. 'இன்னும்
மேன்மையும் தாழ்மையும் பாதவகூடாதிருக்க,
எல்லாம் குரு வகையேவன்றிப் பேதமெய்க்கிற் பென்று
என்னும் சொல்லுகின்றும், மேற்பார்வையில்
பேதம் உனதாகத் தெரியினும் எல்லாம் பாகுதியின்
பரிணாமங்களே யானவையால் கீழ்க்கிற் கீழ்ப்பம்
மூதலிய அவன்னைதான் துள்வகையாலும் உண்மை
யின் பேதமில்லை. ஆகையால் கீழ்க்கென்றும் கேட்ட
தெனது ஆராய்தலில் பாகுதியான இவ்வியே. தேவாதி
சப்தங்களால் சொல்லப்படுவதும் மனத்தினால்
காணென்று அபிமானிக்கப்படுவதுமாகிய தேவாதி
சப்தம் உண்மையன்று. தேவங்களிலுள்ள தேவத்

வாதிதர்மங்கள் ஆத்மாவின்விடத்திற் றெடையா, ஆகையால் தேவதந்தைப்பற்றியும் கீழ்க்கைதான் செய்வது ஐந்தாமாம். 'ஆனால் ஆத்மாவின்விடத்திற் தேவதவாதி தர்மங்கள் உண்மையல்லவென்றால், அவை உள்வெள்ளம் கிளைவுமாந்தாத்தினும் எப்படி அனாத தம் உண்டாகுகென்றும், சொல்லுமிதேவ ஒருவன் ஒரு சிழிப்பை பார்த்து 'இது ராகுணனுடைவ கிழிவென்று கிளைப்பானாயின், அந்த சிழி ராகுண னுடைவ தன்னுளினும், அவனுக்குப் பவத்தை விளைக்குள் அதுவே தன்னுடைவ கிழிவென்று தேர்த்த மாவின் பவத்தை விளைக்காது. ஒரு பாதித்தவனிடையக் செட்டிப் பவத குறைவிலிருக்கும் லித்தவாதி க்ஞா ஜக்துவின் தவனியென்று கிளைப்பானாயின், அது உண்மையில் லித்தவாதி க்ஞா ஜக்துவின் தவனியென்று பவத்தை விளைக்கும். அதுவே தன்னுடைவ பாதித்தவனினென்று தெரியுமாயின், பவத்தை விளைக்காது. எவ்வாற்திற் பாய்பு புதி லுதலிய பாதக வர்க்கைகளைக் கண்டு அது எவ்வாறென்று கிளைப்பானாயின், அவை பவத்தை விளைக் கின்றன. எவ்வாறக் காண்டிருவென்று தெரியுமாயின் அவை பவத்தை விளைக்கமாட்டா. இவ்வாறும் இவை பொய்வாதிதும் பொய்வென்று தெரிந்துகொள்ளா னாயின், தங்கன்கார்பவத்தை விளைக்கின்றன. இவ்வாறே தேவாதிதன் உண்மையில் ஆத்மாவனருளினும், அனாததபே ஆத்மாவென்று பாயிப்பானாயின், அவை பானயம் வகாவின் எம்மார பவத்தை விளைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். ஆத்மாவின்விடத்திற் தேவதவாதி தர்மங்கள் உண்மையில் இல்லாமலினும், அவை ஆத்மாவின்விடத்திற் உள்வென்று கிளைத்தவாந்தாத்தினு றேயே அனாததத்தை விளைக்குமென்பதைப்பற்றி னத்தேவதிக் கெண்டாம். அனாததத்தை விளைத்தே தினும், சேதன சேதன ஸ்பர்சன இத்த ஜகத்தெல்லாம் பாமாந்தவாமென்றி, அனாதக் காட்டினும் வேறு பட்டதன்று. அவன் தானே சேதன சேதனங்களைச்

சரீரமாகவுடைப ஆகாததினும் ஸ்ருஷ்டிக்ஷப்
படுகின்றான். திருவையுள்ள அயனே ஸ்ருஷ்டிக்ஷப்டிரும்.
சகலிக்ஷப்படுவதும் சகலிப்பதும் அயனே. அயன்
இந்த ப்ரபஞ்சத்தை வெவ்வாய் சரீரமாகவுடைபவன்.
கடைமெல் ஸம்ஸுகிக்ஷப்படுவதும் ஸம்ஸுகிப்பதும்
அயனே. அயன் ஸர்வேயம்வான். அயனூக்குமேல் சிவா
மகம் ஓருவனும் இல்லை. அயனை விட்டுப் பிரிந்த ஸ்வ
தந்திர வந்து எதுவுமே இல்லை. இந்த ப்ரபஞ்சத் திற்
கெவ்வாய் அயனே உபாதான காரணம். 'ஸூக்திக்ஷ
சேதனூ சேதனக்ஷிசு' சரீரமாகவுடைப அயனே
ஸ்துல சேதனூ சேதன ரூபமான இந்த ப்ரபஞ்சமாய்
விடுகின்றான். ஆகையால் தனிவேகிக்ஷப்டிரும் பாமாத்
மாவைக் காட்டினும் வேறுபட்டுத் தனிவே கிருப்ப
தான வந்து எதுவுமே இல்லை. 'இந்த வஸ்துவை
விட்டு ஸர்வான் தனிவே கிருக்கின்றான். இந்த வஸ்து
ஸர்வான விட்டுத் தனிவே கிருக்கின்றது' என்று கிரு
கித்துச் சொல்லமுடியாது. உகசத்திற் குடம் முதலிய
வைகளின் உத்பத்தியில் சிவிர்தகாரணம் உபாதான
காரணம் ஸதுகாரி காரணம் ஆகியவற்றுள் காரணங்க
ளும் வேகவேகவிக்ஷப்பதைக் கண்டு ஸெர், 'பரம
புருஷன் ப்ரபஞ்சத்தைப் படைக்கிற விஷயத்திலும்
அய்ஸூன்று காரணங்களும் வெவ்வேறுகளவே இருக்க
வேண்டும். பரம புருஷன் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டிக்கு
கிரித்த காரணமேவன்றி மற்ற காரணங்கள் அயனாக
மாட்டான். அமை வேதே' வென்று சொல்லுகிறார்கள்.
அயனனம் சொல்லுதற்கு ப்ரமானகிலை வரவை
வான் அயர்கனூடைப கிலையு கிருவருமே. மற்றம் கெல்
உகசத்திக்ஷ ஸெ புகழத்தருத்தவைபெனதும், ஸெ
பழிக்கத் தருத்தவைபெனதும் ஸெ இரண்டுகளும் இட
மாகாயல் உபேஷிக்கத் தருத்தவைபெனதும் சொல்லு
கிறார்கள். பரமபுருஷ ஸ்வரூபமல்லாத வஸதந்திர
வந்து எதுவுமே இல்லைவாகையால் 'ஸெ புகழத்
தருத்தவை, ஸெபழிக்கத் தருத்தவை, ஸெ-உபேஷிக்கத்
தருத்தவை' வென்றுகிலைப்பது ப்ரமமே. இது சிச்சமம்.

'ப்ரபஞ்சத்தித்ருப்பரமபுருஷனே உபாதானகாரணமாகாஸித், அகன் கிகார்க்கனாக்கிடமாக மேண்டிய தாய் ஸருமே. கிர்விகாரணா அப்பரம புருஷனுக்கு அது உடாதே' மேனாரும், சொல்லுகிறேன். பழி புகழ் உபேகை இவற்றிற்று கிஷயமாகிவ ஸுன் றுகிதமாகத் தோற்றுகித இத்த ப்ரபஞ்சமேனமாய் பாக்ருதிமின் னுணங்கனான ஸத்வாஜம் தமன்மாய்க்கனின் பரிணாம மேன்றுஸர்யாகாக. ஸுமகமாய் கிகார்க்கனெல்லாம் ஸத்வாதி னுணங்கனின் சேர்க்கதமகனேயன் திப் பரம புருஷனின் சேர்க்கதமகனானது. 'ஐனாந் னுணங்கனே ப்ரபஞ்சத்தித்ரு உபாதான காரணமாக மேண்டு மனதிப் பரமபுருஷன் உபாதான காரணமாகக் கூடாதே' மேன்றும், அபிதிப்பி. பரமபுருஷன் தன ஸங்கல்ப த்ருணத்திலும் ஸத்வாதி னுணங்கனின் ப்ரபேசித்து ப்ரபஞ்சத்ததப் பகடக்கென்னுணுகமாய் பரம புருஷனே உபாதானகாரண மேன்பதற்குத் தகடலிப்பி. 'ஓவறுக்கொன்று கிஷகணமான ப்ராக்ருதி புருஷர்களின் ஸ்வரூபத்ததையும், அப்பிரண்ட றும் கிஷகணமான பரமபுருஷனுதடய ஸ்வரூபத்தத யும் உன்னபடி அறித்து ப்ரோபதேசாதிகனாக்குப் ப்ரோதுமான திறமவுருதடய அறினாந் பழித்த னாவது புகழ்தனாவது ஸுன்றுஞ் செய்மமாட்டான். கின்னினவோ மேன்றும், ஸாஸியன் ப்ரபஞ்சத்தின் மேன்மை தாழ்மைகளையும் னுணதோஷங்களையும் பராமன் ஸ்மார கிடங்கலிலும் தன் கிஷங்கனின் ப்ரப்பிக்கொண்டு திரிவதுபோம், னுணதோஷங்களின் அபிவிசேசமீன்றித் திரித்துகொண்டிருப்பான்.' ப்ரத் வாகும் அனுசாரமும் சம்பதம் தன்னுதடய அனுபவம் இவைகளாய் ப்ரத்மதேவன் மூதன் பூச்சி புரு ஷகாரியுறான் ஸ சரீரங்கனெல்லாம் உத்பத்தி மாணங்கனவுதடயவைகமேன்றும் ஸன்றும் ஓருனாரு கிருக்குத் தன்மையனா ஆத்மாவகக்காட்டி றும் நெறுபட்டவைமேன்றும் தெரித்துகொண்டு ஸங்கும் பத்திந்தி இங்வுகளின் திரிவமேன்றும்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார் :—ஐக்கியமே! எம்மாரம்
 ஆத்மாவுக்கும் அவன்; தேவதந்திரமும் அவன். (எம்
 மாரம் வறு ஜன்ம மானுதி ஸுகதுக்காணுபவம்).
 ஆத்மா ஜ்ஞானஸ்வரூபன்; என்னைவந்ததையும்
 ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் தன்மைவன். எம்மாரம் அஜ்
 ஞானத்தினும் விளையக்கூடியது. ஜ்ஞானஸ்வரூபனான
 ஆத்மாவுக்கு அத்தகைய எம்மாரம் எங்கனம் கடும்?
 தேவமும் அசேதனமாகையால் அதற்கு ஸுகதுக்காணு
 பவம் சொந்தமாகையால் அதற்கும் எம்மாரமில்லை.
 ஆகையால் யானுக்கு எம்மாரம்? ஒருவர்க்கும்
 வேண்டியதில்லைவே வேன்று சொல்லமுடியாது.
 ஸுகதுக்காணுபவம் ப்ரத்யக்ஷித்தமாயிருக்க அதை
 எப்படி இப்போ மன முடியும்! ஆகையால் இந்த
 எம்மாரம் யாகாச் சேர்க்கதேனா அதை எனக்கு
 விவரித்துச் சொல்லவேண்டும். ஆத்மா இயற்கையில்
 பரிசுத்தன்; எவ்வயம்பகாசன; தனக்குத்தானே
 தோந்துகின்றமைவன்; புண்ப்பாப ரூப கர்மங்களெந்
 மறையற்றவன்; எந்தவாதிருணங்களுக்கெடமாகாதவன்;
 ஜன்ம ஜரா மாணுதி விகாரங்கள் திண்டப்பெருதவன்.
 தேவமேன வேனரும் அசேதனம். அங்ஙனம் ஒன்றுக்
 கொன்று விவருணங்களான ஆத்மா தேவமும் இவை
 விரண்டும் அக்களியும் கட்டையும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று
 விசித்தநிய முடியாமல் கலத்திருப்பதுபோல், ஒன்றோ
 டொன்று கலத்திருக்கின்றன. இவற்றில் எம்மாரம்
 எதைச் சேர்க்கது? தேவத்தைச் சேர்க்க
 தென்றாலது ஆத்மாவைச் சேர்க்கதென்றாலது சிநு
 யிக்க முடியாதிருக்கின்றதே. ஜ்ஞான ஸ்வரூபனான
 ஆத்மாவுக்கு ஸுகதுக்காணுபவ வேக்காதை உள்
 தாயினும் அவன் இயற்கையில் பரிசுத்தநுக்கையால்
 அவனுக்கு அது உடாது. தேவமும் அதத்தமாயினும்
 அசேதனமாகையால் ஸுகதுக்காணுபவரூபமான
 எம்மாரம் அதற்கும் உடாது. ஆகையால் இதை
 சிநுயித்துச் சொல்வாராக.

ஆகா இவை முதலியவைகளும் துன்ம மாணங்களும்
தேவநாத்மாபெயரத்தை விவரிப்பதாயிவ் அஹங்கார
மென்னும் பாக்ருதி பரிணாம விசேஷத்தின் ஸம்பந்த
முதலயஜீவனுக்கு விவரிக்கப்படவன்றி அதன் ஸம்பந்த
மற்றவனுக்கு அமை உண்டாதெனினும். ஆகையால்
அமை ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஏற்பட்டவையன்று;
அஹங்கார ஸம்பந்தத்தினால் ஏற்பட்டவை. ஸம்ஸார
தேவதுக்கள் பன்னத்தில் அஹங்காரம் முதலமானது.
ஸம்ஸார தேவதுக்களான மற்றவையினவும் சென்றது
வெறும்; செட்டிராக. தேவம். இந்தியங்கள்,
ப்ராணங்கள், மனம், ஆத்மாவக்காத தேவத்தின்
ஆத்மாவென்னும் புத்தியாதெ அபிமானம். ஜீவன்,
குணங்களும் கர்மங்களும் சரீரம்போல் தனக்கு வ்யா
தினமா கிருக்கப்பெற்றவனும் அந்தாரத்மாவுமாயிவ்
பாபபுருஷன். ஸத்வாதி குணங்கள், புண்யபாப
கர்மங்கள், தேவதன்மனுடையத்வாதி ஜாதிகள். அஹங்
காரம் முதலிய கர்ம தத்தங்களுக்கு ஆதாரமான
மஹத்தத்தம் ஆகிவ் இப்பவகித காரணங்களினின்று
ஸம்ஸாரம் உண்டாகிக் காலமும் காரணமாகப்பெற்று
முழுவதும் நிற்குது வருவென்றது. ஜீவன புண்யபாப
கர்மங்களிவ் அதுஷ்டுக்கையால் ஸம்ஸாரத்திற்று
தேவதுவாகிவ். பாபபுருஷன் கர்மங்களுக்குப்
பவன் கொடுக்கையால் ஸம்ஸாரத்திற்று தேவது
வாகிவ். ஆனும் இந்த ஸம்ஸாரம் கீங்குவதற்கு
உபாயமென்னென்றால், சொன்னுவெறும்; செட்டிராக.
தேவம் முதலிய பவ காரணங்களால் கிருதிக்கப்
படுவதும் மனம் வாக்ரு ப்ராணன் சரீரம் இவைக
ளால் செய்கப்படுவதுமாயிவ் . புண்யபாப கர்ம
வாதெ ஸம்ஸார மூலத்தை என்னுதல உபானந்தி
னும் எப்பொழுதும் இடைவிடாந் நித்
தொடர்ந்து வருவென்ற ஜ்ஞானவாதெ காரணத்திநி
னும் மதபடிவும் வேருவதவொட்டாதபடி அதுக்க
முயன்று . சப்தாதி விஷயங்களில் கிருப்பயின்றி
என்னுதல திக்மம்கள கிக்ரதத்தையே மனனஞ்

செய்யும் தன்மைவனாகி ஓசீடத்தின் தங்காயம் பூமியின்
 திரித்துகொண்டிருக்கவேண்டும். அந்த ஜ்ஞான
 ஸ்வரூபத்தையும் அதன் ஸாதனங்களையும் சொல்லுகிறேன்; கேட்போக. விவேகம் தமம் தவம்
 பாத்யகஷம் ஐநிஸ்வயம் அனுமானம் இவைகளே அந்த
 ஜ்ஞானத்திற்கு ஸாதனங்கள். அதர்தீர் நிவேக
 மாவது 'தேஹம் அசித்யம், ஆத்மா சித்யம்' இவை
 முதலிய காரணங்களால் ஆத்மாவிற்கும் தேஹத்
 திற்கும் உள்ள விவகஷை தர்மங்களால் தேஹத்தைக்
 காட்டிலும் ஆத்மா விவகஷைவென்று கிளவித்தம்.
 சிவமாவது சான்ந்தாத்யவனத்திலும் வினையும்
 ஜ்ஞானம். தமமாவது கர்மயோகம். ஆத்மா
 காவென்று தோந்துகிறதென்றும், தேஹம் இது
 வென்று தோந்துகிறதென்றும் இவ்வனுபவமே பாத்
 யகஷம். ஐநிஸ்வயாவது உபநிதம். அனுமானமாவது
 க்ருஷி முதலிய ந்ருஷ்டார்த்தத்திலும் கர்மபலங்கள்
 அசித்யங்களென்று ஊறித்தம். இனி இந்த ஜ்ஞானத்
 தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேட்போக.
 'இந்த தேஹஸம்பாதம் உண்டாவதற்கு முன்பும் அது
 கழித்த பின்பும் தேஹஸம்பத்தமற்ற யாதொரு ஆத்ம
 ஸ்வரூபம் உனதோ, அந்த ஆத்ம ஸ்வரூபமே தேஹ
 ஸம்பத்தமுள்ள மத்யதகாலிலும் உளது. தேஹமே
 ஆத்மா வென்பதில்லை' என்னுமிவ்வளவே அந்த
 ஜ்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம். இத்தகையனான ஆத்மாவின்
 தேஹ ஸம்பத்தத்திற்குக் காரணம் ஐதன்ஞாஷ்ட
 செய்வவென்றுமென்றும் பசவானுடைய ஸாகர்ப
 காலமே. அக்னியில் உருக்கி அழுக்கெடுத்த பரிசுத்த
 மான பொன்னைக்கொண்டு வகையினை தோர்வனை
 கிசீடம் முதலிய ஆபாணங்கள் செய்யும்பொழுது
 வெள்ளி முதலியவற்றை அத்துடன் சேர்த்துச் செய்
 கிறார்கள். அங்ஙனம் வெள்ளி முதலியவை சேர்க்கப்
 பட்ட கையினை முதலிய அவ்வாபாணங்களையும்
 பொன்னென்றே சொல்லுகிறார்கள். அதில் வெள்ளி
 முதலியவைகளும் கலத்திருக்கின்றனவாகையால் முழு

வதும் பொன்னென்று கிளைப்பது ப்ராமமேயகிளவர்? சிவபகர்வனோ வென்றும், வென்வி முதலியவைகளைக் கலப்பதற்கு முன்னும் அக்விதிக் உருக்கி அனந்தநச் சோதித்த பின்பும் வாதொரு பரிசுத்தமான பொன்னுண்டிடா, அவ்வளவுமாதாமே ஆபாணமா கிருக்கின்ற மத்ய தகசுவிதும் பொன்னென்று உதப் பகிமன்நி வென்வி முதலியவை பொன்னுகமாட்டா வென்ருக்கன். அவர்கள் சொல்லுமது உண்மையே யன்றி ப்ராப்தியன்று. அவ்வளவே வானென்று தோத்துமே ஆத்மாவும் தேஹ னம்பத்தத்திற்று முன்னும் பின்னும் தேஹ த் த த க் க ர ட் டி டு ம் கிளகூணனுவிருப்பதுபோல் தேஹனம்பத்தமுள்ள மத்யகாஸத்திதும் தேஹத்தகதக்காட்டிதும் கிளகூண னெக்தேஷோன்ஸமேன்டும் தேஹத்ததயும் சோத்து னமுதாயத்தை ஆத்மாவென்று கிளைப்பது ப்ராப்தியே யாம். இத்தரியவர்க்கமென்றும் சரீரமென்றும் மஹத்தத்பத்தினை காரியமும் தேஹாத்மாமிகானத்தை கிளைப்பதுமாகிய அநாங்காஸ தத்வமென்றும் மூன்று வகைப்பட்டிருப்பதும் உத்பத்தி ஸ்திதி சிதனங்க னென்மிற மூன்று அவன்மைகளை யுடையதும் ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸாக்கனென்ற மூன்று குணங்களின் பரிணாமமூடியே அசேதனம் மூன்று அவன்மைகளையும் கடந்த ஸத்த தத்வத்தின் தொடர்ச்சியால் கிளங்குன தும் அது இஸ்ஸோரின் கிளங்காததுமா கிருக் கின்றதோ, அதுவே ஆத்ம தத்வமாம். அது னன்டும் மானுமன் ஒருவானாகவே கிருக்கும் னன்னுவிதயும் அந்த ிஞானத்தின் ஸ்வரூபமேயாம். னது உத்பத் திக்கு முன்பும் அழிந்த பின்பும் ஆத்மாவாமிற தில்லையோ அத்தகைய சரீரம் மத்யகாயம்மதரிதும் ஆத்மாவாக மாட்டாது. ஆனால் 'கான் பருத்திருக் கிறேன், கான் இளைத்திருக்கிறேன்' னன்று உலகத் தவர் னழங்கிருக்கனோ, அத்தப் பருமன் முதலியவை தேஹதர்மங்களே யல்லவா? தேஹம் ஆத்மாவல்லாத பகைத்தில் அவை ஸூக்ஷ்மஸ்வரூபமென்று சொல்லு

கித ஆத்மாவுக்கு என்னைம் பொருத்துமென்றும்,
 உலகத்தவர் வழங்குமது பாக்குதியெயன்றி. அது
 உண்மையன்று. தேவதந்திரு ருன்னும் மின்னும்
 எது இருக்கின்றதோ, அதுவே ஆத்ம தக்கமாம்;
 மெளன பாகாணத்திலும் பாவித்தமாயிருப்பதும்
 அதுவே. அது என்னும் ஒருவாளுகவே மிகுக்குத்
 தன்மையது. இன்னைம் அதிசையே அந்த ஜ்ஞானத்
 தின் ன்மரூபமாம். இதுவே என்னுடைந மதம்.
 அன்றியும், பாக்குதியின் விசாரமும் ஈஜோருணம்
 தக்கெடுத்திருக்கையால் மூலத்தொய்யே இவர்கை
 யாக வுடையதுமாயே தேசமனுஷ்யாதி சரீர ரூப
 மான ன்ருஷ்டியர்க்கும், ஆத்மாவிலிடத்தின் உண்மை
 யில் இவ்வையிலும் இருப்பதுபோல் தோற்றுகின்
 றது. ஆத்ம ன்மரூபமோவென்றும் பரிசுத்தமாயிருப்
 பது; இந்த சரீர ன்ருஷ்டி கைக் கடத்துமீனவும் திரும்
 பாயல் ன்மவயப்பாகாசமாயிருக்கும். பாக்குதியோ
 வென்றும் இத்திரியங்களும் சந்தாதி விஷயங்களு
 மாகிற் விசாரங்களால் பகவானுமிருக்கும் என்னும்
 இவ்வுணர்வும் அந்த ஜ்ஞானத்தின் வடிவே. (சரீர
 ணம்பந்தமுடைவான் சரீரத்ததக்காட்டிலும் வேறு
 பட்டுத் தோற்றமாட்டானேயாவெனும் சரீர ணம்பந்த
 மற்ற மூத்த ஜீவன் தனியே தோற்றுவானாகையால்
 சரீரமே ஆத்மாவென்று கிணக்கவாகாது. ஆத்மா
 சரீரத்ததக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனென்று
 இவ்னைம் அதிசையே கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞானமாய்).
 பாயபுருஷன் இத்தகையான பாக்குதி புருஷர்களைக்
 காட்டிலும் கிணகூணென்று வ்யஷ்டமாகத் தெரி
 கின்ற விசாரங்களாலும் 'தேவதம் இத்திரியம்
 பாகாணம் இவைகளில் எதுவும் ஆத்மாவாக
 மாட்டாது. ஆத்மா இவ் தகைதக்காட்டிலும்
 கிணகூணவே' என்னும் நிதமையுள்ள ஆராய்ச்சி
 காலும் தேவமே ஆத்மாவென்னும் பாயத்தையும்
 ஆத்மா வயதக்காணென்னும் பாயத்தையும் மெருடன்
 அதுத்துப் பாயத்தாவுக்கு னர்வப்பாகாத்தாலும்

சேஷமான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்கவாயிற் றுரைத்தத்தினும் த்ருப்தி அடைந்து கர்மவாஸனையில் அழுத்தின கந்த வனபோயும் ஸனுவானது செய்வாயம் வீணவென்றும். தேவமென்றும் மனுஷ்யமென்றும் பவவாறு சொல்லப்படுவதும் பாக்குதியிற் பரிணாமமுமான தேவம் ஆத்மாவையது. தேவமென்று சொல்லப்படுகிற இந்திரியங்களும் ஆத்மாவன்று. பாவான் காயு ஜனம் இவைகளும் ஆத்மாவையது. அன்னத்தினும் த்ருப்தி அடைந்து அன்னமயமென்று சொல்லப்படுகிற மனமும் ஆத்மாவன்று. புத்தியும் ஆத்மாவன்று அந்தக்காரனும் ஆத்மாவன்று. ஆத்மாவைவாற தேஹாதிகளில் ஆத்மாவியாதத்தை விளக்கிற அறங்காரனும் ஆத்மாவையது. ஆகாரமும் ஆத்மாவையது. ஏனென்றால் இவைகளுக்காகப் பாக்குதியின் பரிணாமங்க ளாகையால் துஷ்வமாவிரூப்பவன். பாக்குதியைச் சாட்டினும் ஆத்மா வேறுபட்டவென்று பவவாறு கிரியிக்கப்பட்ட தாகையால் பாக்குதியின் பரிணாமங்க ளான தேஹாதிகள் ஆத்மாவன்றென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை மங்லவா? ஏனனுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்சபடி அறிவானுயிர், அயனுக்கு ஸத்வாதி குணங்களின் பரிணாமமான இந்திரியங்களை அடக்குவதனால் என்ன குணம் ஸாதிக்கவேண்டும்? அங்கிந்திரியங்களை அடக்காமல் அமை போகையழியே விட்டிருப்பினும் என்ன தோஷம் உண்டாகும்? பாப்பாமைத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவனுக்கு இந்திரிய சிக்ஷாநத்தின் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. அபிதிம்மாமைமால் ஒரு தோஷமும் உண்டாகாது. ஸாத்வதீன மேகங்கள் மூடினும் மூடாமல் விட்டிருப்பினும் அனத்குல் அனனுக்கு ஒரு தோஷமாவது குணமாவது மெடயாதல்வா? 'ஸாத்வதனாகும் மேகங்களாகும் உண்மையில் ஒரு ஸம்பந்தமும் இங்கி யாகையால் அமைகளால் அயனுக்கு ஒரு தோஷமும் உண்டாகாது. ஆத்மாவுக்கும் இந்திரியங்களாகும்

அப்படியன்றே ஆத்மாவைக்கு இந்திய சித்தாந்தத்தி
 லும் சூனமும் அபிவிருத்தியாகும் தோஷமும்
 உண்டே' என்கிறார் சொல்லுகிறேன்; கேட்டுக்க.
 ஆகாயத்திற்குக் காற்றை அகல்கிற ஜலம் பூமி
 இவற்றின் சூனங்களாக எவ்விதமான
 மாறுபாடும் உண்டாகிறதில்லை. ஆகாயம் காற்றினால்
 உலர்வதில்லை; அகலியால் எரிவதில்லை;
 ஜலத்தினால் உலர்வதில்லை; பூமியின் துகள்களால்
 அழுத்தப்படவதில்லை. மத்தும் போவதும் வருவது
 மான சூரி செய்பவம் முதலிய குறு சூனங்களாலும்
 அதற்கு ஒரு விகாரமும் உண்டாகிறதில்லை. அங்
 களையே பாக்ருதிவைக்காட்டினதும் விசுத்தமும்
 என்றும் ஒருவாறுயிருப்பதும் அந்நமென்று உறப்
 படுவதுவாயின ஆத்ம ஸ்வரூபமும் ஸ்வராஜேந்திர
 மென்று சொல்லப்படுகிற ஸத்தாதிசூனங்களாவது
 அவற்றின் கார்வங்களாவது எவ்விதமான மாறு
 பாட்டையும் அடைவதில்லை. ஆகையால் பரப்ராந்தம
 ஸாக்ஷாத்காரமுடைமையுக்குக் கர்வவாஸனையுள்ள
 வர்களுடைய ஸ்ரேயஸை எத்தனையு கெடுதினவையும்
 விளைக்க வக்தவன்று. ஆகிலும் சஜோசூனத்தின்
 கார்வமான காமச்சோதாதிகள் கஷாயாகம்போல்
 (காசிச்சாயம்போல்) வருவதையும் போக்கருவாயாதவை.
 அவை பக்தியோகம் சிதறவேதிலும் ஸு-கமாதக்
 கழியும். ஆகையால் அதை பக்தியோகம் சிதறவேதும்
 வசாவின் அதைத்தடுத்திநாஜோசூனத்தை அழிக்கும்
 பொருட்டு பாக்ருதியின் பரிசுறுப்பினான சந்தாதி
 விஷயங்களின் மனப்பற்றுச் செய்வதாகாது. மறுஷ்
 வர்களுக்கு விவாதி வரும்பொழுது அதற்கு கள்ளு
 கிடுக்கை செய்வது விடுவார்களாயின், அது
 அடிக்கடி மேலெழுந்து தேறல்களை வருத்தமய்கலா?
 அங்ஙனமே கஷாயாகம்போல் போக்கருவாயாத
 புண்வ பாப கர்வம் கவிணிக்கப்பெருத சூலோகி
 மனத்தை அது போனவழிமெய்வாம் போகவிடுவாது
 யின், அது சந்தாதி விஷயங்களின் பற்றுடைவதாதி

அந்த யோகியை யோகத்தினின்றும் உருவச்செய்யும். தேவதைகள் சிறி பெருமையைப்போதுக்கொட்டார்கள் எனவரும் சந்தாதி விஷயங்களில் கிருப்பமுத்து அயர்த்திக்கொள் பற்பகடபாயங்களில் இழிந்து நுலத்தி செய்யும் காரணங்களிடத்தில் ஆயெடுத்தது, பக்தி யோகத்தில் துறந்து, அது கைகடப்பெருமல் நுலத்தி செய்யும் ரூபோகிக்கு அயர்களுடன் ஸ்ரீமதாயத்ததை ஸ்ரீமதக் கவிப்பார்க்கள். அத்தகைய காரணங்களோடு ஸ்ரீமதாயத்தி செய்யவாசியி, யோகா ப்பாயத்தின் நுலத்தை விளங்குகள் கெட்டப்பெற்றுப் பகைய அய்யான பகத்தினும் விஷயமானவை கெட்டிட்டு மீளவும் பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிக்க வல்லாக மாட்டார்கள்; கர்மதார்க்கத்தினேயேயெனும் கெட்டிப் போவார்கள். ஆகையால் அயர்களோடு ஸ்ரீமதாயத்தி செய்யவாசாது. இத்து, சரீராதம்யதாதிவ்ஸயமாகவும் புன்யபாபபுரணான ஏதேனுமொரு கர்மத்தைச் செய்கின்றது; வேறொரு இத்துயல் தூண்டப்பட்டும் செய்கின்றது. (எனத்த இத்துயல் வ்ஸெக்கையாகவது பதேக்கையாகவது ஏதேனுமொரு கர்மத்தைச் செய்துகொண்டே கிருக்குமன்றிச் செய்வாதிருக்காது). 'ஆனும் கர்மத்தினிழித்தவர்களுடைய ஸ்ரீமதாயத்ததைத் துறத்தபோதிலும் ஏதேனுமொரு கர்மத்தின் பாகேசம் வேருமென்றி ரோமற்போகாதே. அதனும் என்னாலும் உண்டாகுமே' என்றும், கொத்துமிதேன, கெட்டோக. ஏதேனுமொரு கர்மத்தைச் செய்வது தவருதென்பது உண்மையே. ஆகிலும், கர்மத்தின் இழித்தவர்களுடைய ஸ்ரீமதாயத்ததைத் துறத்த இடமென்பதை அறிந்து இதுகாத்த வ்யருபுரண ஆத்காதி அனுபவத்தினும் சந்தாதி விஷயங்களில் அபிஷேகத்தையும் அயர்த்திப்பத்தையும் துறந்து பாக்ருதிவின் பகிளாயமான தேவத்தில் இருப்பினும் அதில் இராதகன்போகவே இருக்க வேண்டும். (ஏதேனுமொரு கர்மத்தைச் செய்கின்றும் செய்வாதவன்போகவே இருக்கவேண்டும். 'படுத்தல்

இருத்தல் முதலிய கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பினும் எப்படி அவற்றைச் செய்யாதவனாயான்? என்றும், சொல்லாவிடுவோன, கேளும். ஆத்மன்வருபத்தை ஆராய்க்கதறிந்து அதில் கிளைகின்ற மதிவுடையவன் சிற்றம் இருத்தல் பின்பொடிக் குறித்துச் செய்தல் படுத்தல் வந்தீ னயப்போகஞ்சொதல் அன்னத்தைப் புதித்தல் இவைகளைச் செய்வினும், மற் றும் பாக் குறிப்பையாகத்தினும் விளைகிற பாகத்தம் தொகுதல் முதலிய செயல் களைச் செய்வினும் அதை அறிவமாட்டான். தேவநத்தி அண்டாசிற சிற்றம் இருத்தல் முதலிய இச்செயல்களை ஆத்மாவிலிடத்தில் இருப்பதாக கினைக்கமாட்டான். அங்ஙனம் கினைவாகவையே அவற்றைச் செய்யாதவ யாம். அறிவுடையவன் பாக் குறையான சப்தாதி விஷ யங்களையும் அனுக்ஷயமான சப்தாதி விஷயங்களையும் சரீரத்தையும் மெய்வேளாகக் காண்பானுவினும் இவை மெய்ளாம் அபிநயமென்று ஊழித்துத் தெரிந்து கொண்டுருபவனாகவாய் அவற்றை சித்தமென்று கினைக்கமாட்டான். ஸ்வப்பனத்தினின்றும் எழுந்தவன் ஸ்வப்பனத்தில் கண்டவன் துக்கன் கிளைகின்றவன்மென்று கினைப்பனோ? கினைக்கமாட்டானல்லவா? ஸத்வாதி குணங்களுக்கு அனுகுணமான புண்வ பரபகர்மங்க ளாம் பவவானுவிருக்கின்ற தேவமனுஷ்யாதி சரீரமும் தேவாத்மாவியானுதி அஞ்ஞானமும் ஐஞ்ஞோத்பத் திக்கு மூன்று ஆத்மாவிலிடத்தில் இருப்பதாகத் தோற்றம். ஐஞ்ஞோத்பத்திக்குப் பின்பு அந்த ஐஞ்ஞானத்தினும் அநெய்வாய் கிளர்ந்திடுகின்றது. அந்த ஐஞ்ஞானம் உண்டான ஆத்மா'காண்பருத்திருக்கிறேன்' என்று பருமன் முதலிய தேவநதர்மங்களுக்குக் கிடமாக மூன்போல் தோற்றமாட்டான்; மேலாகுத் தைத அவுடத்து மீளவும் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பமாட்டா னாகவாய் ஸம்ஸாராதிக்குக்கும் கிடமாகமாட்டான். ஸத்ரீயன் உதிப்பானுதின் மனுஷ்யங்களுடைய கண் பார்வையுத்த தையான அந்தகாரத்தைப்போக்குவா னன்றி அதை கிளைக்கமாட்டானல்லவா? இம்மனமே

என் ன்வுருபத்தைப்பற்றின அநியை கண்டு வினை யு
மாவின, அது 'கான் பருத்திருக்கிறேன், இளைத்திருக்
கிறேன்' என் னுமியை முதலிய எண்ணங்களுக்கிடமான
புருஷபுத்தியின் அந்தகாரத்தையும் அதனும் வினை
யும் ஸம்ஸார பந்தத்தையும் போக்கிவிடும். அஞ்ஞானம்
தொலைந்து பரிசுத்தமான ஜீவாத்மா ன்மயம்பாகாசன்;
ஜன்மாதி கிரகங்களைத்தவன்; பாத்யகூடாதி பாமா
ணிகமாகல் அநிய முடியாதவன்; ஆனகிடமுடியாத
ஞ்ஞானமுடையவன்; எம்மாவந்தையும் அநியம்படி
யான அநியுடையவன்; என் னும் ஒருவாருகிருப்பவன்;
பார்க்குத தேவமந்தவன்; ஆனதுபற்றியே தேவ
மனுஷ்யாதி சப்தங்களுக்கு கிஷயமாகாமல் தன்
கூடத்தில் அவற்றின் ஸம்பாதம் முடியப் பெற்றிருப்ப
வன் வாக்கும் பாரணன்களும் இவ்ஞன் ஞானடப்
பட்டவையகனாவின தத்தம் கார்ப்பக்கலைச் செய்வ
வர்களைகளாகின்றன. பார்க்குதியைப்பற்றி வருவதான
தேவமனுஷ்யாதி ஆகார பேதமற்ற ஆத்ம ன்வு
ருபத்தை மறந்து 'கான் தேவன், கான் மனுஷ்யன்,
கான் பருத்திருக்கிறேன், கான் இளைத்திருக்கிறேன்'
என் னும் இவை முதலான தேவதான்களைக் கெடை
ஞ்ஞான ன்வுருபமான அந்த ஆத்மாவிகூடத்தில்
இருப்பதாக அபிமாயிக்கையாகிற இவ் வ ன் ன
ஸம்ஸாரத்திற்கு நேறுவான ஆத்ம ஸம்மோதநமாம்.
இதையே ஆத்ம ங்ஞானத்தினும் போக்கவேண்டு
மென்று பண்பாது உதப்பட்டது. காம ரூபங்களால்
அநியத்தக்கதும் பஞ்ச பூதங்களால்உண்டானதான
கால் பஞ்சகீதமா நிரூப்பமுமாகிய சரீரமும் ஸ்வர்க்
காதி புருஷார்த்தங்களும் கித்யமென்றும், 'கான்
தேவன், கான் மனுஷ்யன், கான் இளைத்திருக்கிறேன்,
கான் பருத்திருக்கிறேன்' என் னும் கிளைக்கையாகிற
இவ்விதன்டு கிளைவுகளும் தம்மமப் பண்டிதர்களாக
கிளைத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸூட்களின் அந்த
வாதமே வன்றி (இவ்வாத பொருளை எதிட்டிச்
சொள்ளும் வாதத்தைவே வன்றி) உண்மைமான்று.

இவ்விரண்டு வினைவுகளும் ஆத்ம ஸம்நோதனமேயாம். (ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அநியாயமையால் விளைந்த பெரிய மோஹமேயாம்.) யோகத்தில் இழிந்து அது கைகூடப்பெறாத யோசி அதை சிதைமேற்றும் பொருட்டு மேன்மேலும் யோகத்தை அப்பணித்துக் கொண்டிருக்கையில் தேஹம் ரோகம் முதலிய உபதாயங்களால் யோகாப்பயானத்திற்கு உபயோகப் படாதபடி தடைபடுவான், அங்கிஷயத்தில் இங்ஙனம் சித்தனை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. யோகதாரினை னஞ்சயதாரினை அக்ஷிதாரினை முதலிய யோக தாரினையால் வெப்பம் ரூபிர் முதலிய சில உபதாயங்களையும், வாயுதாரிணையோடு கூடிய ஆணவங்களால் காதரோகம் முதலிய சில உபதாயங்களையும், தவம் கந்தாம் ஒஷதி முதலிய உபாயங்களால் பாபக்டாணம் னர்ப்பம் முதலியவற்றால் விளையும் சில உபதாயங்களையும், என்னுடைய தயானததினாலும் என்னுடைய காம னந்திர்த்தனாதினாலும் காமம் க்ரோதம் முதலிய சில உபதாயங்களையும், யோக சிஷ்டனான ஆசார்யனுடைய அனுவர்த்தனத்தினால் துன்பம் முதலிய சில உபதாயங்களையும் போக்கவேண்டும். இங்ஙனம் சுபமான உபாயங்களால் அகயங்களை விளைக்குபவைகளான உபதாயங்களையெல்லாம் தொடுத்து யோகத்தை சிதை மேற்றிக்கொள்ளவேண்டும். மேலு சில அநிஞர்கள் கயது முதிர்க்கத சரீரத்தையும் கந்தாம் ஒளஷதம் முதலிய பல உபாயங்களால் திடமாகக்கொண்டு ரூபிர் வெப்பம் முதலிய தவத்தவமற்றிருக்கை பாகாய பாகேசம் முதலிய கீத்தியின்பொருட்டு பாயத்தனஞ் செய்கிறார்கள். அதைப் பெரியோர்கள் ஆதரிக்க மாட்டார்கள். ஏனென்றும், சரீரத்தின் உறுதிக்காகப் படும் பாயத்தனமெல்லாம் கிஷ்ப்பனயங்களையா? அச்சரீரம் கிருகதத்தில் பலன்போல் அகிதவமெய்நி சித்ய நன்மல்லவா? கந்தா ஒளஷதாதினால் இத்திரிவந்தனக்குத் திறமையை விளைத்துக்கொள்வதும் ஆயுளை னனர்த்திக்கொள்ள முடியாதல்லவா? ஆகையால்

தேவதந்தின் உறுதிக்காகப் பொழுதுபோக்குவதைத் துறந்து ஆக்காரத்திலும் வேகாய்வானஞ் செய்வதே கனம். இடைவிடாமல் வேகாய்வானஞ் செய்து கொண்டுவிடும் கரீரம் உறுதிபுற்று வரும். மதிவுடைய வன் வேகாய்வானத்தை விட்டு 'இனி இச்சரீரத்திற்கு ஆழியாகிலே. இது உறுதியாய்விட்டது இதைக் கொண்டு போகக்கூடாது அனுபவிப்போம்' என்று அங் கறுதியை கம்பமாகாது. இந்த வேகாய்வானத்தை விடாமல் அனுஷ்டிக்கும் போடு என்னவோ அவரம்ப மாகப்பற்றி அனுகூலி விற்றிகளில் கிருப்பவற்று எனக்குச் செஷகாமிருக்ககையவோ நூல்பு ரணாக கறுடைய சூதமாயின் அனுபவத்திலும் தருப்பி அடைந்து எத்தனைய விஷயங்களானும் தடை படாமல் சடைத்தேவையாம். இருபத்தெட்டாவது ஆத்யாயம் முத்தீர்த்து.

—◆◆◆— { பகவான் உத்தமருக்கு விளவும் பத்தி } —◆◆◆—
 { யோத்தமக்காட்டிலும் வாயவான }
 உபாயத்தை உபதேசித்தம்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார் :—ஆக்கதனோ (பத்தின வர்களைக் கைவிடாது பாதுகாக்கும் தம்மையனோ) இத்தீர்ப்பக்களை வெவ்வேறுபாடுகளிலுக்கு இந்த வேகாய்வானம் அனுஷ்டிக்க கிரம்ப வகுத்தமாயிருக்கு மென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. புருஷன் அனுகூலமாக எப்படி வித்திகளைப் பெறுவானோ அப்படி ஒரு உபாயத்தை எப்பாடுகாக்கச் சொல்லவேண்டும். செஷதாமகாக் கன்னனோ மனத்தை கசப்படுத்த முயன்ற போகென் அதற்காகச் செய்யும் உபயானங்களால் இளைத்து அய்வளவினும் மனம் சூதிரப் பெருகையால் பெருப்பாறும் வகுத்துகிறார்கள். ஆகையால் 'இது கன்று. இது தீது' என்னும் விவேகமுடையவர்கள்

ஆகத்தந்தைக் கறகென்ற உன் பாதாமித்தந்தையே
 உபசயமாகப் பற்றுஞ்சுகன். ஐகதிரோ! இயக்கன்
 உன்னுடைய மாகையிற் அகப்பட்டு ஏமாறுகிறதிகலை.
 ஏனென்றால், 'சாம் பத்திரேவாகம் செம்பிளேயும்' என்
 னும் கர்வமாவது, 'சாம் கர்வமேவாகஞ் செம்பிளேயும்'
 என்னும் கர்வமாவது அவர்களுக்கும் கிடையாதல்லவா?
 மந்தவர்களோ வென்றும் அன்னம் கர்வப்படுவதற்கு
 இடமுண்டாகப் பெற்று அந்த தூசினாதத்தினும்
 உன்னுடைய மாகையிற் அகப்பட்டு ஏமாறுகிறார்கள்.
 அச்சுதனோ! (ஆர்ச்சிதர்களைக்கைகிடாதவனோ!) இன்ன
 வன் இன்னவனென்று நாம் பாதாமி அனைவர்க்கும்
 பத்துவாயிருப்பவனோ! உன்னைப்பற்றின மாந்தரத்தினும்
 உன்னுடைய மாகையையத் தாண்டுகதென்னுமீதுவும்,
 கீ உன்னை மொழிய வேறொரு சாணமதிராத உன்
 பக்தர்க்கிடத்திற் இட்ட வழக்காயிருப்பதும் உன்
 தன்மையை உணர்த்தவர்களுக்கு ஓரார்ச்சமவந்து.
 ஐகதிரவர்களான ப்ரம்மாதிகளுடைய அழகிய
 கிரீடங்கள் உறையும்படியான பாதபீடத்தை யுடையவ
 னுமினும் கீ ப்ருத்தாவனத்திற் பகர்களை வேணு
 கானத்தினும் களிப்புறச்செய்துகொண்டு அவைக
 ளுடன் களித்திருத்தலைப் பெறுப்பேறாக விருகடுகி
 யல்லவா? மத்தும், சாமாவதாரத்திற் வானாகவின்
 ன்ளேதந்தை கிரும்கி அவைகளுடன் களித்திருத்தலை
 யல்லவா? அத்தகைய பாதவ னெனப்பய வாத்நல்ல
 னெனபரீக்பாதி குணங்களுடையவ னுனதுபற்றியே
 னவன். ஆத்மர்க்களுக்கும் அன்பனும் ஸ்வாமிபும்
 ஆர்ச்சிதர்களுடைய கிருப்பங்களைமெல்லாம்சுடேற்றிக்
 கொடுப்பவனுமாயின உன்னை கீ செய்கும் உபகாரங்களை
 அறித்தவன் எவன்நான் கைகிடோன். (க்ருதஜ்ஞர்க
 ளுக்கு கீயே பந்தத்தருத்தவன். ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை
 மறக்கடிக்கும்படியான ஸ்ரீஸ்வரத்திற்காக எவன்நான்
 உன்னைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தைப் பணிவான்?
 ஆரோக்யம் பாக்யம் முதலியவற்றிற்காக ஸ்ரீஸ்வர
 அக்னி முதலிய தேவதார்த்தத்தைப் பணியவேண்

டாமோ வென்றும், வேண்டியதே விரிநீ. உன்னுடைய
பாதநாலிகையப் பணிவித எங்களுக்கு எந்த அன்மை
தான் வித்திக்காது. உங்கள் வினும்பமாட்டோமே
மொழிய, வினும்பினும் எங்காண்னுமேயாம். இசை
தீசமே! அநியுடைமயர்கள் நீ செவ்வ உபகாரத்தை
கினைத்து விருத்த னத்தோடும் அடைத்துப் பாத்நமாயுள்
வினாடும் நீ செவ்வும் உபகாரத்திற்கு பாத்யுப
காரஞ் செய்வ முடியாதிருக்கிருர்கள். அங்ஙனமாக
தான் யாதெனில், சொல்லுமிதேன. நீ அநியாதன
அறிவிக்கும் ஆசார்ய உருவத்தினாலும், தயானிக்கு
மயங்களுடைய சிந்தையில் நிகழும் உருவத்தினாலும்
ப்ராணிகளின் அகபத்ததப் போக்கிக்கொண்டு உன்
னுடைய உண்மையை வெளிவிடுகிருமே, இததைக்
காட்டினும் வேறு உபகாரம் யாது வென்றும்?

ஸ்ரீமகர் சொல்லுமிருள்:—இதத்தை விளையாட்டுக்
கருவியாகவுடைமயனாலும் தனக்கு அனாதாரணமான
வ்ருஷ்டி வித்தி எம்மதா னாயத்தயங்கனாகிற சத்திச
ளாக் பாத்நம விஷ்ணு சிவர்களைவிட மூன்று
உருவங்கள் எத்துக்கொள்பவனும் இசைநீர்வாரச்
சென்று பாலித்தர்களான பாத்நமாதிகளுக்கும்
'எம்மதா னுமாயிவ பகவான்' மிகவும் அனுராகம் சிதைத்த
மனமுடைய உத்தமராக இன்னும் விளம்பப்பெற்று
ப்ரோமவென்றும் சிதைத்த அழகிய புண்ணகையுடைமய
னாகி மேல்வருமாறு உதிகளும்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுமிருள்:—நீ உத்தமரோ!
மிகவும் மயங்கமான எம்னுடைய தர்மங்களை உமக்குத்
சொல்லுமிதேன்; கேட்டோக. இந்த தர்மங்களை
ஸாத்நததவுடன் அனுஷ்டிப்பானாயின், இவர்களுடியாத
னம்வாசத்தை இவற்று விடுவான். எங்கள்ப மிகப்ப
ரூபமான மனத்தையுள் சிந்தையாவிருக்கை விகாரமத்
திருக்கை சாத்நமாயிருக்கை இத்தன்மைகளைவுடைமய
சித்தத்தையும் எம்மிடத்திற் கிறுத்தி எம்னுடைய

தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதில் ஸங்கல்பவிக்ர்ப ரூபமாக
 மனோவருத்தியுடையவனாகி என்னுடைய ஆசாதலங்க
 னெனது மெண்ணத்துடன் வர்ணஸ்ராம காமங்களை
 வேண்டாம் மெல்லமெல்ல அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.
 மற்றும், என்னிடத்தில் பக்தி செய்வும் பற்றற்ற
 ஸாதுக்கள் கற்றிகாரமும் புன்மதேசங்களைப் பூஜிக்க
 வேண்டும் தேவகதகவிதும் அஸூரர்களுக்கும் மனுஷ்
 வர்களுக்கும் என்னிடத்தில் பக்தியுடைய பெரியோர்க
 ளின் கண்டதேசங்களை மனததாலும் காயாலும்
 மெருமதித்துக் காயத்தாலும் கடுமானவரையில்
 அனுஷ்டிக்கவேண்டும். தான் தனியாகவாவது
 பலனுடன் கார்த்தாவது கருத்தம் தேம ஸுதலிய மஹா
 சஜோபசாரங்களுடன் எமஸ்த விதமான யாதா
 மதேஹாந்ஸயங்களையும் உடத்தவேண்டும். மனத்
 துய்மை யுடையவனாகி ஆசாசம்போக எமஸ்த
 ப்ராணிகளிடத்திலும் தன்னிடத்திலும் உள்ளும்
 வெளியும் ஈதலவின்நி சிதைந்திருப்பவனும் உன்னை
 புருத்த சீலமித்துத் தரித்துக்கொண்டிருப்பவனு
 டைய எனனை ஆசாய்க்ததீய வேண்டும். பேசொலி
 யுடையவனே! என் இப்படி ஸர்வாக்தார்தமாவாய்
 விவாசித்திருப்பவனாகையால் எமஸ்த பூதங்களும்
 என்னை கிட்டுப் பிரித்திருப்பவை வந்தென்றும்
 எனக்குச் சரீரமாயிருப்பவையெனவும் கினைத்து அக்
 தினைவுடன் ஸர்வாவந்தையும் மெருமதித்துக்கொண்டு
 வைஷ்வயயிந்நாத அநியுடையவனாகி இருக்கவேண்டும்.
 ப்ராஹ்மணன் புலிவன், ப்ராஹ்மணன் கொத்தைத்
 திருடினவன் ப்ராஹ்மணனிடத்தில் பக்திகொண்டு
 அவர்களுக்கு வேண்டியவை செய்பவன், வதூர்வன்
 கொழுப்புத்துணுக்கவரின் கொடுத்தன்மைமீதான தயன்
 கொடுத்தன்மையுடையவன் சூயச இவைமென்ற
 இடத்திலும் தாரதமயிந்நாயன் ஸர்வாவந்தையும்
 எமமாகப் பார்ப்பவன் பண்டிதனாவான். ப்ராஹ்ம
 னுதிகள் அனைவரிடத்திலும் சரீரங்கள் பாக்ருதி
 பரிணாமங்களாகையால் ஒரு படிப்பட்டவைகளே,

ஆத்திரைகள் இன்னுதந்தையே ஸதுகாகவுடைமையாகையாக ஒரூபடிப்பட்டவர்களே. இவ்வியங்கிம் பாகபுருஷனுக்குச்சரியாகையாக ஒரூபடிப்பட்டவைகளே பெற்று வந்தவந்ததையும் ஸமவாயம் பார்ப்பவனே பண்டிதனாகும். இந்த ஸமநிதானத்தினால் என்ன உபயோகமென்றும் சொல்லுகிறேன்; கேட்டிராக. ஸமந்த வந்துக்கவிறும் வளனுடைமையாகவையாகவாரும்கூடத்திக்கொண்டுவருவானாகி, (என்ற வந்துக்கவிறும் பகவானுக்குச் சரியானவையாக அமைக்கப்பட்டதும் வேறுபட்டவையாக. அகனே' என்னும் பாகவையோடுகூடப்பாருகின்) அப்புருஷனுக்கு அநாயகாரும் கப்பித்தத அகனேய திவ்யவாத இவையாகும் கிவாயின் மகந்தி போகின்றன. (அவையாகவாத தேவாதவாயி மானம். கப்பித்ததவாதவாத வானம். அகனேயவாதவானுதனாகின் இருப்பினும் தோஷத்தையே வெளிக்குத் தவையாகும். ஸமவாயமே தோஷமாக சிவமிக்குத் தன்னவ அகனேய வெந்தும் சொல்லுவதுண்டு. திவ்யவாதவாத அவயானம். தம் விஷயத்திலும் திவ் விஷயத்திலும் உன்ன இவையெல்லாம் கீழ்ச் சொன்ன பாகவையுடைமையனுக்குமகந்திப்போம்) 'இவ திவனே! உன்னுடைமைய பாகவைய திடவாயிக்குக்குவாயின் கப்பித்தத ஸுதவியவை மகந்திப்போம். அந்த பாகவைய துர்ப்பவாயிக்குக்கின்றித' என்னும் அதற்கு உபயோகம் சொல்லுகிறேன். ம்ருகங்களில் வாய் வகையிலும், மனுஷ்யர்களில் கண்டாளன் வகையிலும், பகவத்களில் கருதாத வகையிலுள்ள ஸமந்த இந்துக்களிடத்திலும் சிவனே புத்திரிவிவகையின் இவையெல்லாம் வந்தவனுடைமைய அரியவனே' என்னும் பாகவையுடன் அனந்த வனவையென்னும். 'இவன் என்ன இப்படி சொன்னே! இவனுக்குப் பித்தம் சித்தத்தோ' என்னுதம் பக்துக்கள் பரிநுகிக்கிலும் அனந்திப்போருள் சொல்லவாதவாத. மத்தும் 'வாய் வெப்பட்டவன். சிவ தாழ்த்தவை' என்னும் கப்பித்ததையும் தேவங்களில்

தாரதம்வத்தைப்பதந்தி எனும் ஸெட்டத்தைதவும் துறக்க
மேண்டும். (துறக்கனுடைய பரிதாபத்தைதவும் தன்
னுடைய மௌனத்தைவையும் தேஹ தாரதம்வத்தைப்
பந்தின் எஜ்ஜைவையும் பார்த்தாம் இந்த பாவனை
கிதைவேறுது. ஆதலால் அவர்வாயெல்லாம் துறக்க
மேண்டும்.) மௌன பூதங்கலிதும் என் னு டைய
பாவனை எதுவகையில் உண்டாகாதிருக்குமோ, அது
வகையில் காக்கு மனம் சரீரம் என் னெனும் துறக்க
லின் வ்யாபாசங்களாலும் இம்மனம் அப்பகலிக்க
மேண்டும். (காக்கின் வ்யாபாசமாவது எத்தவன் துறக்கப்
பார்க்கினும் 'பகவானுக்கு எவன்காரம்' என்று
மொழிகை. மனநிம் வ்யாபாசமாவது 'இது
பகவானுடைய சரீரம்' என்று கினைக்கை. சரீரத்தின்
வ்யாபாசமாவது தண்டம்போல் கிழங்கு எவன்
கலிக்கை). இப்படி உபாஸித்துக்கொண்டிருக்காது
யின், அவனுக்கு என்னாம் பாபாற்றம் வ்யாபாசமோ
தோன்றும். என்னாம் பாமாற்றம் வ்யாபாசமென்றும்
பாவனைவாசிற வித்தவயரம் என் ன ர வ த் தை த ய்
அவ்வனமே வாகாத்தகலிக்கும் புறமும் 'தேஹவே
ஆத்மாவா? அல்லது தேஹத்தைக்காட்டினும் வேறு
பட்டவனா? அவன் வ்யாபாசமா? அல்லது பாமாற்ற
வுக்குப் பாத்தமா? என்னும் இத்தகைய வம்சவங்க
மென்னாம் தொலைத்து மயன் த விதமான மம்மார
சிமித்தத்திலின்றும் கிடுபடுவான். மனம் காக்கு
சரீரம் ஆகிய இம்மனம் துறக்கனாலும் மயன் த
பூதங்களும் பாமாற்றம் வ்யாபாசமென்று
பாவிக்கையாசிற இதுவே வேகாதுபாவங்கமென்ன
வந்தினும் சிறந்த உபாயமென்பது என் னு டைய
அபிப்பாயம். உத்தவயோ! என்னாம் பாபாற்றம்வ
வ்யாபாசமென்றும் பாவனைவாசிற இந்த என் தர்மத்தை
அதுவுக்குக் தோடக்குவகையில் இது பாவனைக்
கொடையக் கிணுகாது. இது காண் கிச்சித்த விஷயம்.
கேடுருகு பாயோஜனத்தைதவும் கிரும்பாமல் செவ்விற
என் னு டைய தர்மம் எத்தவாதிருவ னும்காண் மென்னா

பக்தத்திற்கு நேருதாரகாதாகையால் அப்பொழுது
 தாவினும் காவகத்தாத்தினாலினும் பகித்தே நிரும்.
 (இதை ஆரம் பித் து வி து. நும் பகித்துமென்றும்,
 இதைப் புர்ணமாக அனுஷ்டிக்கும் இது வினாக
 தென்பகைதப்பற்றிக் கொக்கலேயன்டுமேர்!).
 உலகத்தின கித்தித்தம் கண் கிரிட்டம் முதலிய
 கிஷ்பாமோதன வ்வாபாங்கன் கண்மெகை உண்டு;
 மத்தம், கேகலம் ஆகான சூபமான வ்வாபாங்கன்
 கண்மெகை உண்டு; அகையெல்லாவந்ததயும் பாம
 புருஷனாகை என்னிடத்தில் அகைய பாமோதனமாக
 அர்ப்பணஞ் செய்வானுயின் அதுவும் தர்மமோயம்.
 கம்ஸாதிசனாகடையாடுகனும் தர்மகாலினகல்லா?
 (கம்ஸாதிசன் பாமபுருஷனாகடைய னாலும்பம் பெற்ற
 தற்கு அனர்கனாகடைய பாலிகளே காலனமாலின்)
 அரிதமாலியை மனுஷ்ய சரீரத்தினும் கித்யனும் கி
 திகாலனாகைய என்னெப் பெறுகையே புத்திமாக்க
 னாகடைய புத்திக்கும் மனிகிசனாகடைய மனிகைக்கும்
 பகன், (புத்தியாமது அந்மகலாயம், மனிகையானது
 தமிதாநிதம்மனைப் பிரித்ததிகை.) மேதாந்த கித்த
 மான பொருளியெல்லாம் இவ்வகை எங்காநுமாகவும்
 கித்தாமாகவும் உமக்கு மொழித்தேன். இது
 தேவகதைக்குக் கிடக்க அகிறது. சேதன அசேதன
 கம்ஸாதிசனாகடைய வ்வரூப ஐனானந்ததயும் கம்ஸரோ
 பாமான சூபமான ஐனானந்ததயும் வப்பிடவுக்கிக
 னாகடைய உமக்குப் பகனாது மொழித்தேன். இதை
 அநிகாலுயின், அப்புருஷன் கந்தேனக் திர்ந்து
 கம்ஸாதிசனினின்று கிடுபடுகாயம். கி கேட்ட
 கிஷ்பந்தகைகன்னுயினித்து கிருபித்துச்சொன்னேன்.
 இதை அநித்து மதனாதிருப்பகன் மேதாந்த
 தனவனும் கிருதனமுமான பாப்பாந்தந்தத அகட
 யான். கான் கிவிதித்துச் சொன்ன இந்த ஐனானந்தத
 கான் கன் பக்தர்களுக்கு உபதேசிக்கெழுதேன,
 பாரம்போபதேசஞ்செய்த அப்புருஷனுக்கு ஆத்மா
 வுக்கும் அந்தாராதமான என்னெக் கொடுப்பன்.

(அவனுக்கு என் இஷ்டப்படி ஸர்வஞானிசூப்பேன்). சொல்லுகிறவர்களுக்கும் கேட்கிறவர்களுக்கும் கத்தியை விளைப்பதான இந்த ஜ்ஞானத்தை எவன் கத்தினாலே, அவன் ஜ்ஞானமாகிற தீயம் எந்தோதும் வளர்ந்து வரப்பெற்று அந்த ஜ்ஞானநிபத்தினும் வன்னை வாகுத்கரித்து என்னைப் பெறுதற்குத் தடையான பாபங்கள் தீர்த்துப் பரிசுத்தமானான். இதை எவன் மனலுக்கொற்று மீட்கத்தவுடன் இனத்தோதும் கேட்கினாலே, அவன் என்னிடத்திள் மிகுந்த பக்தி விளைப்பெற்று என்னைப் பெறுதற்குத் தடையான பாபங்களால் தீண்டப்படமாட்டான். உத்தமசோ! கள்பசோ! என் மொழிந்த பாத்ம ஜ்ஞானத்தையும் அதன் னாதனுதி ஜ்ஞானத்தையும் எனாகக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டா? (தேசியாதபகூத்திள் மீளவும் உபதேசிக்கிறேன்). தேஜாத்ம பாதம் விவதக்தாத்ம பாதம் மூதலிய மோதனும் அதனானுடாகும் மனவருத்தமும் உமக்குத் தீர்த்ததா? இதை தீர்டாய்க்கனுக்கும் சாஸ்தார்த்தம்வளிள் விர்வாவ மிக்நாதவனுக்கும் மூர்க்கனுக்கும் ஸர்வஞானடி செய்வாதவனுக்கும் பக்தியிள்நாதவனுக்கும் வணக்க மிக்நாதவனுக்கும் உபதேசிக்கவாகாது. இந்த தோஷங்களெல்லாம் தீண்டப்பெறுதவனுத் பாத்ம மனர்க்விடத்திள் வன்மைவுடைவதனும் பீநிடிடைவ வனும் பபோபகாஞ் செய்குத் தன்மைவனுமாவெ னாதவுக்கு இதை உபதேசிக்கவேண்டும். சூதர்க னுக்கும் ஸதீகனுக்கும் இதில்நாத்ம உளதாயிள், அவர்களுக்கும் இதை உபதேசிக்கலாம். தத்வத்தை அநிவவேண்டிமென்னும் கிருப்பமுடைவவனுக்கு இதை அநித்த சின்பு அநிவவேண்டிய கிஷயம் மற்ருென்று கிடையாது. அங்குதபானஞ் செய்தவ னுக்குப் பானஞ் செய்வவேண்டியது மற்ருென்று கிடையாதல்லவா? ஜ்ஞானம் கர்மம் யோகம் க்ருஷி தன்டரீதி இவைகளை உடத்தும்பொருதமனுஷ்யர்கள் தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோகம் என்னும் காஞ்ரு

புருஷார்த்தங்களையே உத்தேசித்து உடத்துகிறார்கள். உண்ணப்போன்ற பக்தனுக்கு ஆகவென்றால் ஏரேயன்றி வேறில்லை. (ஜ்ஞானத்திற்குப் பான் மோஷும். கர்மத்திற்குப் பான் தர்மம். போகத்திற்குப் பான் அணிமாதி வித்திகள். க்ருஷி தண்டரீதி இவைகளுக்குப் பான் அர்த்தம் (பணம்). அந்த அர்த்தத்திற்குப் பான் காமம். அணிமாதினாலும் காமத்தில் அடங்கொண்டேயே என்னிடத்தின்பக்தியுடையவர்கள் இப்புருஷார்த்தங்களில் எந்தையும் விரும்பாமல் எண்ணியே விரும்புவார்கள். எண்ணமொழிய மற்றெவையும் விரும்பமாட்டார்கள்.) அனுக்ரமிக்க விரும்புகின்ற என்னிடத்திள் ஆத்ம ஸமர்ப்பணஞ் செய்து என்னுடைய ஜாதன ரூபமான கர்மங்களைத் தவிர மற்ற கர்மங்களை வென்றால் ஐந்திருப்பானுடன், அப்பொழுது என்னுடைய அனுக்ரமத்திற்கு ஸம்ஸாரத்தினின்றும் விடுபட்டு இயற்கையில் ஏற்படக் கூடுக்கென அபரஹதபாயம்மதம் முதலிய குணங்கள் அமைத்த வயரூபம் தோன்றப்பெற்று என்னுடைய ஸாரூப்யத்தைப் பெறுவான்.

ஸ்ரீகமர் சொல்லுகிறார்:—அங்ஙனத்தவர் இம்மனம் பகவானும் ஜ்ஞானமோக மார்க்கம் உபதேசிக்கப் பெற்று உத்தமஸ்ஸோகளுள் அந்த பகவான் மீளவும் மொழிந்த ஏராளங்களையும் கேட்டு ப்ரீதிவிலும் கண்டத்தில் கண்ணீர் வந்தடைக்கப்பெற்று ஆனந்தரீர் சிதறந்த கண்டனுடைமனருமாகி அப்பொழுது ஓளறும் பேசாதிருந்தார். மன்னவனே! அனந்தரம் பாணவத்திலும் கண்டின மனத்தை வெல்ல வெல்ல மதர்மத்திலும் வசப்படுத்திக்கொண்டு தன்னை அப்பரம புருஷனுடைய அனுக்ரமத்திலும் க்ருத க்ருதமனாக (ப்ரமோஜனங்களென்றால் கைகூடப் பெற்றவனாக) சினைத்து மதுரம மஹாவிரான அன்னவனுடைய பாநாமித்தங்களைச் சொத்திலும்

பயிற்றுக் கைஞ்சித்துக்கொண்டு மேன்மையுடைய
உதிருர்.

உத்தமர் சொல்லுகிறார்: உன் கைப்பற்றியிருந்த
மோஹமாகிற பேசினார் உன்னுடைய ஸங்கீதானந்தி
விடுவோம் ஒடிப்போயிற்று. பார்த்து நேரனுக்கும்
ஆதிமாயை மறந்தேயவே! னஞ்சுமனுடைய அருகா
வையில் சொந்தனுக்கும் குளிரும் இரட்டும் அதை
வைப்பத்தின பழமும் தலையெடுக்குமோ? தலையெடுக்க
மாட்டாமல்லவா? அம்மனமே உன்னுடைய ஸங்கீதான
மாந்தத்தினும் எனனுடைய அந்நொளம் பந்தொடிப்
போய்கிட்டது. ஆனிலும் கருணாநிதியாகிய நீ உன்
புருஷனுடைய எனக்கு விஜ்ஞானமயமான தீபத்தைச்
கொடுத்தனை. இம்மனம் நீ செயத உபகாரத்தை
அநிந்தயன் எய்வதான் உன்னுடைய பாதமுதத்தை
விட்டு மற்றொன்றைச் சாணமகடவாம்? பத்துக்க
ளாகிய தாசாந்நர் வழுஷ்ணிகன் அந்தக் காதலதர்
இயங்கவிடத்தில் எம்மார வழுத்திக்காக (எம்மாரம்
வளர்த்தாக) உன் மாகையால் எனக்கு ம்னேறும்
பாசத்தைப் பாப்பி வைத்தனை. அதை நீமே
இப்பொழுது ஆதம் ந்ருபேபநேசமாகிற ஆயுதத்தி
னும் அதுத்துவிட்டனை. அனகிதத்த ஆச்சர்ய
சத்திகள் அமைத்தவனே! உனக்கு எய்வகாரம். உன்
உன் திருவடிகளையே சாணம் அடைத்தவன். ஆகை
வால் உன் திருவடித்தாமசாகளில் எனக்கு அழியாத
அனுராகம் உண்டாகும்படி அனுக்காழிப்பாயாக.

ஸ்ரீபகவதர் சொல்லுகிறார்:—உத்தமரே! உனக்கு
உன் அனுமதி கொடுக்கிறேன். நீர் பதவியென்று
பாவித்தவான எனது ஆன்மத்திற்கும் போலீசாக.
அங்கிடத்தில் எனது பாதத்திலேயும் உண்டான
உக்கையென்னும் புன்ம தீர்த்தத்தில் ம்னானங்க
னாலும் ஆன்மனங்களாலும் பகிசுத்தாவி அனககத்தை
மென்னும் பெயருடைய அக்கங்கையைக் காண்பத

ஆம் பாயங்களை வெல்லாம் உதறி மாவுசிகளை உடுத்து, மனத்தில் உண்டாகிற கால் மெல்லு முதலிய வந்தைப் புவித்துக்கொண்டு ஆந்மாணுபவ னாகத்தி னும் மத்த விஷயங்களில் கிருப்பவற்றுக் குளிர் செய்பவ் முதலிய தவந்தவங்களைப் பெறுதது உய்மொழுக்க மூடமனமாகி இத்தியங்களை அடக்கி வெளிக்கேள்வங்களையும் உன்னி உத்தியத்தையும் வேண்டு ததவந்தாவதின் (நெறு அடுத்த காலகான் என்னும் மூன்று ததவங்கலின்) உண்மையைப்பற்றின ஆளுனரும் ப்ரத்யோபாஸன ரூபமான கித்தூனமும் ஆதையப்பெற்று, கீர் என்னிடத்திலின்றும் கேட்ட விஷயங்களை உங்காராய்க்து அனுபவித்துக்கொண்டு வரக் கவையும் மனத்தையும் என்னிடத்தில கீழ்கிதுத்திச் சீர்த்தினும் என்னுடைய ஆராதன ரூபமான என தம்மத்தை அனுஷ்டிப்பவராகி னுத்தவத்தி மத்தவத்தி அதோகதியென்ற மூன்று கதி களையும் உடத்து அவத்திந்திடமான ப்ரக்குதி உண்டாத் தித்தி அப்புதத்தியிருக்கின்ற என்னைப் பெறுகீர்.

ஸ்ரீகதி சேஷனுமெனார்:—தன்னை கிளைப்பவர்க லின் னன்னா பந்தத்தைப் போக்குத் தன்மையான பகவானும் இத்தனைக் சேஷன்பட்ட அங்வுத்தவர் அந்தப் பகவானை ப்ரதகநிணஞ் சேய்து அவனுடைய பாதங்களில் தலைமலர் சாய்த்து உயங்கித்து, இஷ்ட வந்துக்கலின் னம்பகதத்தினும் கிளைவுக்கலிப்பு அவத் தைப் மிகையொன் கிளையும் வகுத்தம் இவை முதலிய தவந்தவங்க எற்றவரானும் ஸ்ரீக்குடினனிடத்தில் கிருத்த அன்புமடவகாரகவான். அவனை கிட்குப் மிகியும்பொழுது அதைப் போதுக்க மூடியாயம் மன ருருவி வகுத்திக் கன்னிர் பெருக்கெனார். அங்வுத்தவர் அழியாத அன்புள்ள அப்பகவானைப் மிகிய சேருகை யங் மனம் தளர்க்து வகுத்தி அவனை கிட்குப் மிகிய மூடியாயம் னங்கடம் அடைந்தார். அப்பான் அப்பகவா னுடைய பாதுகைகளை அடிக்கடி தலையில் தறித்து

கமல்கரித்துப் புறப்பட்டுப் போனார். அனந்தராம் கந்தா பாகவதாராவிய (பகவத் பக்தர்களில் சிறந்த) அங்குத் தவர் அப்பகவரின் கனத்தில் தேக்கிக்கொண்டு பதரி காந்தரத்திற்குச் சென்றார். அங்கு ஜகத்திற்கெல்லாம் மூலம் பக்துமாவிய பகவான் உபதேசித்தபடி தனது செழுத்தித் தன்னைப் பந்திரூருடைய பாபங்களைப் போக்குத்தன்மையான பகவானுடைய கதிகைப் 1 பெற்றார். வேட்கெல்லார்களால் பணிப்பப்பட்ட பாதாசிக்தங்களைவுடைய பகவானும் கந்தாகந்த மயமான பாபாந்தரத்தின் கனரூபத்தை அறிவிக்கிற வேதாந்தமாதிரி அநுநாத்தினின்று கடைத்தெடுக்கப் பட்டதும் பகவத் பக்தரான உத்தமருக்கு உபதே சித்ததுமாவிய இந்த ஜ்ஞானமாதிரி அங்குதத்தை எவன் உபயோகப்படுத்துகிறதோ, அவனோடு என் பக்தப்பட்ட ஜகத்தெல்லாம் எம்மாதத்தினின்று விடு படும். இனி அவன் எம்மாதத்தினின்று விடுபடுகா னென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? வேதங்களை வேளியிடுபவனுடைய எந்த கந்தானுபாயன் ஜ்ஞான விஜ்ஞானங்களை மூலமாத உட்கொண்டிருப்பதும் வேதனாமூலமாவிய தத்வஜ்ஞானமாதிரி அங்குதத்தை வேதாந்தமாதிரி அநுநாத்தினின்று கடைத் தெடுத்துத் தன் ப்ருதமயர்க்கெனக் பருவிவாரும்படி செய்தானோ, அத்தகைய ஜகத்காரணான விஷ்ணு னென்னும் பரமபுருஷனை எணக்குவதென். இருபத் தொன்பதாவது அத்வாயம் முற்றிற்று.

1. என்னைப் பெறவிசைந்த பகவானுடைய கந்தைப் பத்தின் உறுதிகைப்பற்ற 'கதிகைப்பெற்று' என்று கதிராவ மாய்ச் சொல்லுதெறு இவ்வையின் அப்பொழுதும் அவர் இருத் திருநாமையால் தது உடாத 'உத்தமர் இரக்க'ென்' என்று என்னாவது கந்தத்தில் சொன்னதொகை விசேஷிக்கும்.

—◆◆◆ { ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மௌனம் விபரூபி
ரூப் தன் ரூபத்தை மயங்கித்தன். } ◆◆◆—

பரீகழித்து மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—அனந்த
ரம் மறாபாகவதரான உத்தவப் பதவிமயம் போகை
யின் ஐகத்காரணமாய் பகவான் என்ன செய்தான்?
அப்படியான், தன் ரூபம் பிராந்தமன சாபத்திலும்
வருத்தமுற்றிருக்கையில் மயங்கிப் பாணிகளுடைய
செதாக்களுக்கும் மிகவும் ப்ரியமான தன் சரீரத்தை
எப்படி ஹந்தான்? (தன் சரீரத்தைத் துறந்து
சென்றானா? அல்லது அந்தச் சரீரத்தோடுகூடவே தன்
பதவிக்குச் சென்றானா?) ஸ்ரீகன் இப்பகவானுடைய
திருமேனியின் படித்த தக்கன்களை இயக்க முடியா
திருத்தார்காண்மவர்? மற்றும், இத்திருமேனி ஸத்
புருஷர்வரின் காதுவழியாய் ஹந்தித்தருதவத்தில்
சிதாம் எழுதிருத்தோன் படித்து அதினின்ற
பேசாமல் திகழ்த்துகொண்டிருக்காமவர்? மற்றும்,
இத்திருமேனியின் சோகை தன்னைப் புதங்கின்ற
கவிலை வாக்ருக்களுக்குப் சிறி விரும்பும்படியான
அழகை விளைத்துக்கொண்டிருக்காமவர்? அர்ஜுன
னுடைய திருத்தேர்மூன் சித்திருத்த இத்திருமேனி
வைக் கண்டு புத்தத்தில் அடியுண்டவர்கள் அனைவரும்
இப்பகவானுடைய ஸாகயத்தை அடைந்தார்க
ளல்லவர்? (அத்தகைய திருமேனியை அப்பகவான்
ஹந்திப்பானா? அல்லது அத்திருமேனியோடு
கூடவே போனானா? அதையும் விவரித்துக்கொள்
வோம்).

ஸ்ரீகன் சொல்லுகிறான்:—ஆகாசத்திலும் பூமியி
லும் அந்தரிசுத்திலும் நிறைந்தான உத்பாதங்கள்
பலவும் உண்டாயதைக் கண்டு, ஸூதர்ஸமமேஷ்ணம்
தன் மூலமில் உட்கார்த்திருக்கின்ற பதங்களைக்
குறித்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறான்:— தவாதையில் பவந்தாகான பெரிய உத்பாதங்கள் பலவும் புலப்படுகின்றன. இவைகளிலுமத்தின் விவாசத்திற்கு தேவனுக்களாகியிருக்கின்றன. ஓ! வதுருசுருமாயர்களை! இனி ஒரு குறையுடையதானதான் காரம் இவ்விருக்களாகாது. கிழவிகளும் குழவிகளுமான பெண்டுகள் அனைவரும் சங்கேதத்தானென்றும் கேட்கத்திறந்தும் போவார்களாக. காமோவென்றும், னான்வதி ஏறி மேற்கு முகமாகப் பெருகி வருவதாத்தின் போய கிழும்படியான பாவான தீர்த்தத்திற்குப் போவோம். அனரு ன்னானது செய்து பரிசுத்தர்களாகி உபகாணியிருந்து ஸ்ருவனது செய்கிப்பது சந்தனம் னவர்ப்பிப்பது புஷ்பம் அனருத ஸ்ருவிய வந்துப் பூஜோபகாணக்களைக் கொடுப்பது இவைகளாக தேவதைகளை ஆராதிப்போம். அனத்தாம் மிருத்த பாக்மருகடவ அந்தணர்களாய் சாந்தி கர்மம் செய்கிக்குப்பெற்று, அனர்களுக்கும் பகைகள் பூமி னாவின்னம் வந்தாம் இவைகளையும் வான ஸ்ருவிகா தேர் விடு இவைகளையும் கொடுத்துப் பூஜிப்போம். இவ்வனது செய்வது கிவவும் கன்மையான கார்பம்; மந்தனத்தை வினைவிக்ரும். தேவதைகளுக்கும் ப்ராஹ்மண்களுக்கும் கோக்களுக்கும் செய்யும் பூனது ப்ராணிகளுக்கும் மிருத்த கன்மையை வினைகளும். ஆகையால் காம் இவ்வனம் செய்வது களம்.

ஸ்ரீகவர் சொல்லுகிறார்:—வதுவ்ருத்தர்கள் அனைவரும் இவ்வனம் பகவான் கொழித்த வசனத்தைக் கேட்டு 'கள்ளது. அப்படியே செய்வதாய்' என்று அதை அபிரக்தித்து ஓடக்களம் வருத்தத்தைத் தாண்டுகாதங்களின் மேல் ஏறி பாவான தீர்த்தத்திற்குப் போனார்கள். அந்த வாதவர்கள் அந்த பாவான தீர்த்தது சேர்க்கு வதுதேவனாகிய பூகிருஷ்ண பகவான் கொழித்த வசனம் னவந்த கன்மையகளுக்கும் இடவாசிகளுக்கையால் மிருத்த பக்தியுடன் அந்தனமே உடத்தினார்கள். அந்த வாதவர்கள் தெய்வாதீனமாய்

மதிமயங்கித் தன்னைப் பட்டமாதாத்திம் மதியை
 அழிக்கும்படியான விருத்த ருதியுள்ள மையே
 மென்னும் மதயத்தைய் பாணஞ் செய்தார்கள்.
 விதிகளாலியும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மாயையினும்
 மதிமயங்கி விரம்பவும் மதயத்தைய் பருகி மிகவும்
 மதித்துக் கர்வம் கைறத்த மனமுடைய அந்த யாத
 வர்களுக்கும் பெரிய கனதம் உண்டாகிற்று. அனல்
 தாமகோபத்தினும் பாபாப்புற்று ஒருவகையோருவர்
 வதிக்க விரும்பித் தனுய்ணங்ககளையும் கத்திகளா
 லும் பல்பாணங்களாலும் கதைகளாலும் தோயங்க
 ளாலும் ஸ்ருதாக்களாகிய் அத்தஞ் செய்தார்கள்.
 அனர்கள் அகசகிந்த பதாசைகளையுடைய தேர்களி
 லும் யானை முதலியவற்றிலும் கருகை ஒட்டகம் பக
 இவைகள் மேலும் விடாக்கள் மேலும் மனுஷ்யர்
 மேலும் கோமேயுகருகைகள் மேலும் ஏறிக்கொண்டு
 ஒருவரோடொருவர் கலந்து கொடிய மதமுடையவர்க
 ளாகி, யானைகள் தந்தங்களாகி வளத்தை அழிப்பது
 போர், ஒருவரை யொருவர் பாணங்களாகி அடித்
 தார்கள். பாத்மயன்னை னாய்பன் இவ்விருவரும், அக்
 ஞான் போஜன் இவ்விருவரும், அகிருத்தன னாத்ம
 இவ்விருவரும், ஸுபதான் னங்காமஜித்து இவ்விருவ
 ரும், ஸுசாகு கதன் இவ்விருவரும், ஸுமிதான்
 ஸுரதன் இவ்விருவரும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் த்வேஷம்
 உண்டாகி வளம்பெற்று ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்து
 வதித்தார்கள். மதயமுள்ள சீடன உம்முதன்
 முதலியவர்களும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய மாயையினும்
 மதிமயங்கி மதமென்னும் இரூன் ஸுடப்பெற்று
 ஒருவரோடொருவர் கலந்து சண்டை செய்தார்கள்.
 தாசாந்தர், க்ருஷ்ணிகள், அந்தவர், போஜர், னாத்
 வதர், மதுக்கன், அப்புதர், மாதாசி, ஞானேசர்,
 விதாஜன், குஞ்சர், குத்திகள் என்று பல்வாறுகப்
 பிசித்திருக்கிற யாதவர்கள் அனைவரும் க்வேஷத்தை
 விட்டு ஒருவரை யொருவர் அடித்தார்கள். பிங்கிகள்

தந்தையனோடும் உடன்பிறந்தவர்களோடும் பன்னித
லின் பிள்ளையனோடும் பெண்பயிற்றுப்பிள்ளையனோடும்
தந்தையின் உடன்பிறந்தவர்களோடும் 1 மாறல்க
ளோடும் மிதார்க்கள் மிதார்களோடும் ஸூத்ருத்துக்
கள் ஸூத்ருத்துக்களோடும் சண்டை செய்தார்கள்.
அவ்வாறே ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநிகளை மதித்தார்கள்.
அவர்கள் மதப்பாணத்தினும் மதிசெட்டிருந்தார்கள்
எனவே 'இது செய்வதாம், இது செய்வதாது'
என்னும் விவேகவிரிவாயம் இவ்வளவு மதித்தார்கள்.
பாணங்களைக்கூட மூடித்து தனதுஸூத்திரமும்
மூறித்து ஆயுதங்களும் கவினிக்கையில், அவர்கள்
ஆயுதவிரிவாகையால் ஸூத்ரங்களுக்கிடம் மூலித்
திருக்கிற (மூலபு ப்ராஹ்மண சபத்தினுடன்தான்
இதும்புலக்கையில் சூர்ணங்கலின் பதினாறும்களான)
கோலாகலை மூட்டிகளால் பிடுங்கிக்கொண்டார்கள்.
அவர்கள் கையால் பிடுங்கின மாத்ரத்தில் அந்தக்
கோலாகல் எஜாங்கல்போன்ற இதும்புத்தக
ளாயின. அனந்தாம் அந்த மாத்ரங்கள், தீக்ருஷ்ணன்
'வேண்டாம், வேண்டாம்' என்று தடுத்தத்கொண்
டுருப்பினும், அதைப் பொருள் செய்வதாம் அந்தக்
கோலாகலால் ஒருகையொருவர் அடித்துக்கொள்
வது மாத்ரமே வந்தாயம் அந்த தீக்ருஷ்ணனையும்
அடித்தார்கள். அவர்கள் மதப்பாணத்தினும் மதி
செட்டிருப்பதுபற்றிப் பாராமனையும் தீக்ருஷ்ணனையும்
சத்ருவாக நினைத்து அவர்களை மதிக்கவேண்டு
மென்று சிச்சித்தித்துக்கொண்டு அடிக்க மதித்தேதடி
கத்தார்கள். வேளாறு குலத்தைக் கவிக்கச் செய்
பவனே! அப்பால் அந்த சாமக்ருஷ்ணர்களும்
கொதித்து இதும்புத்தகங்கள் போன்ற கோலாகலை
மூட்டிகில் பிடித்துக்கொண்டு வுத்தத்தில் திரித்து
மதித்தார்கள். தீக்ருஷ்ணனுக்கடைய மாகையினும்
மகம் பதீயுண்டவர்களும் ப்ராஹ்மணசபத்தினும்

பிடிக்கப்பட்டவர்களுமாயின அந்த மாதவர்களுக்கு
 ஒருவர்க்கும் ஒருவர்க்கு பொருத்தமிருந்துண்டான
 கோபமானது, சூங்கிப்புதலில் ஒன்றோடொன்று உறை
 வதனாதுண்டான அக்ஷி வளத்தை அழிப்பதுபோல்,
 வம்சத்தையெல்லாம் அழித்துவிட்டது. இங்ஙனம்
 தன் குலத்தினுள்ளவர்கள் அனைவரும் பாழாகலின்,
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தானொருவன் மாதாமே மிகுந்து
 'பூமியின் பாசத்தை வெல்லாம் இறக்கியாய் விட்டது'
 என்று சினைத்தான். பராமயோகே சென்றும், ஸ்ருத்தக்
 கவையில் பாய் புகுஷித்யானமாகிற யோசனையை
 அனுஷ்டித்து, தான் எவனுடைய அம்சமோ, அந்
 தனையுள்ள ஸங்கீஷ்ணமிடத்தில் தன்னை ஒரு மீத்த
 தாக தயானித்து காலிட உருவத்தைத் துறந்தான்.
 பராமம் அங்ஙனம் சிர்வானமானதை (தன்னுடைய
 அனாதாநாமான உருவத்தில் ஒருமீத்ததை)க் கண்டு
 தேவமயின் குமாராகப் பிறந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான்
 ஒரு அரசமாதின் கீழ்ச் சென்றுபேசாமல் தனாவில்
 உட்கார்த்தான். காங்கு புஷங்கன் அமைத்ததும் தன்
 காந்தியால் விளங்குவதுமான உருவத்தைத் தரித்து
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான், புனகயில்மாத அக்ஷி
 போல் திகைக்கிறவெல்லாம் இருளற்று விளங்கும்படி
 சென்றுகொண்டிருந்தான். மத்தும், அவன் ஸ்ரீ வத்ஸ
 மென்றும் மதுவுடன்கூடி மேகம்போல் கறுத்து
 உருக்கிவ பொன்போல் விளங்குவன்ற இவண்டு பட்டு
 வந்தாங்கின அகாவிதும் மேலும் தரித்து மிகவும்
 மங்கலனுமிருத்தான்; மத்தும், அழகிய புன்னகை
 வகைந்த முகாவிலித்தமும் ஆபாணம்போன்ற கறுத்
 தழுவிய சூத்தவங்கனும் புண்டரீகம்போல் சமனீலமான
 நிருக்கண்களும் இவையிவ்வன்ற மகானுண்டவங்கனும்
 விளங்கப்பெற்று அகாசானமாயின, வஜ்ஜோபவீதம்
 கிரீடம் கைகலி தோன்றலி மூத்துகலி கெம்பு
 தன்னை மோதிரம் கெனன்றுபயணி வளமாயி இவை
 கலி அணித்து பாகாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.
 அவனுடைய ஆபுதங்கள் மூர்த்திகரித்து அவனைச்

சூழ்த்துகொண்டிருந்தன. அனல் வளத்துடைநீர் தாமரை மலர்போன்ற இடங்காலை வைத்து உட்கார்ந்திருந்தான். அங்கு ஜகையென்னும் பெயருடைய ஒரு வேடன் கோவைகளாய் ஸுனைத்து மிகுந்த இனம்புகக் கையில் துணுக்கைகளால் செய்த தனுண்னை ஏதிக் கொண்டு வந்து அத்தகைய உருவத்துடன் வீழ்ந்திருக்கின்ற பகவானுடைய மிகுமையோல் தோற்றுவத பாதத்தைக் கண்டு மிகுமையென்னும் பாதத்தினும் அத்தனுண்மையில் பாணத்தைத் தொடுத்துப் பாதத்தில் அடித்தான். அப்பால் அத்த வேடன் சதுர்ப்புருஷ அப்புருஷனைக் கண்டு 'இவன் பாதபுருஷன்' என்றறிந்து அவனிடத்தில் தான் அபாரதப்பட்டதைப் பற்றி பங்கு அனாதாத்தேவையான அத்தப் பகவானுடைய பாதங்களில் தலை சாய்த்து விழுந்தான்.

வேடன் சொல்லுகிறான்:—மதுசூதனனே! பாடுஷ்டஞமே கான் தெரியாமல் இந்தக் கார்வம் செய்தான். தோஷமற்றவனே! உத்தமஸ்கோவனே! பாடுஷ்டஞ என்னுடைய அபாரதத்தைப் போலுத்தருளவேணும். எவனை கினைத்த மாந்தர்திங் அந்நூனமாகிற இருமெய்யால் அழித்துபோமென்று பேசியோர் சொல்லுகிறார்களோ, விஷ்ணுவே! பாயு! அத்தகையது உன் விஷயத்தில் கான் அபாரதஞ் செய்தேன். கையாண்டனே! ஆகையால் மிகுமையை வஞ்சித்து அவற்றை எதிக்குத் தன்மையுள்ள பாடுஷ்டஞ என்னை வதிப்பவாக. அப்படியாயின், கான் பேசியோர்க்கிடத்தில் மர்வாதையைக் கடத்த கார்வத்தை யினவும் இப்படி செய்யாதிருப்பே னன்னவா! பாதம் குத்தாதினனும் வேதார்த்தங்களை உணர்ந்த அவாறு புதங்கங்களான மனை மனந்த குதிகளும் உன்னுடைய மாகையினும் மறைக்கப்பட்ட ஆதிவுடையவாகையால் உன் வணக்கத்தினும் ஏற்றுக்கொண்ட இவ்வுருவத்தின் உண்மையை ஆறிய என்சாக்கர். பாடுஷ்ட கடத்தையைமுடைய கங்கள்

இத்தகைய உன்னுருவத்தை உன்னபடி என்மனம் வர்ணிப்போம்?

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:— ஐயமென்னும் வேடனே! நீ பயப்படவேண்டாம். என்னுடைய இம்மனம் என்னைப் பாணத்திலும் அடித்தது என் னென்பத்திலும் ஏற்பட்டதென்றி கேட்காது. நீ என்னும் அதுமதி கொடுக்கப்பெற்ற ஸூகருதிகள் பெறும்படியான வ்யக்கதததப் பெறுவாயாக.

ஸ்ரீமகர் சொல்லுகிறார்:— அப்பேடன் தன் னென்பத்திலும் மாயிட உருவத்தை ஏற்றுக்கொண்ட மதாஹுபானதுமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் இம்மனம் ஆய்ந்து செயல்பெற்று அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை மூன்று தாம் பாதஸ்திரம் பண்ணி எவன் கதித்து அப்பொழுதே தேவதைகளால் அனுப்பப்பட்ட விவா னத்திக் ஏதிக் கொண்டு வ்யக்கததததம் போல் சேர்த்தான். தானாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் போனவிடம் தேடிப்பிடிக்க மூன்று தானியின் பரிமாறத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வருவத காந்தரமோடு அதனும் அவனிருக்குமிடம் தேடிக் கொண்டு அவனை எதிர்த்துச் சென்றான். அன்னவன் திஷ்ணமான ஓனியுடன் கூடி ஆயுதங்களால் குழப்பட்டு அரச மாதத்தடியில் வீழ்ந்திருக்கின்ற தன் பாதவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைக் கண்டு ஸ்ரீமதத்திலும் மனம் கிரம்பக் கண்ணும் கண்ணீருறால் சத்தத்தினின்றும் இதற்கு அவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து மொழிந்தான்.

தானாக சொல்லுகிறார்:— பாழி! உன் பாதா கிந்தங்களில் காணப்பெருவையால் என் கண் இருள் ளுடப்பெற்றது போன்று யிகவும் பாதாங்கிட்டது. எனக்குத் திசைகள் எவையும் தெரியவில்லை. என் மன ளும் தெனியத்திருக்கின்றது. சாத்திரம் பாதாபெற்றுக்

கொண்டிருந்த சக்தான் திடுசென்று மறைகையில் எய்விதமாயிருக்குமோ, அய்விதமாயிருக்கின்றது.

ஸ்ரீகடர் சொல்லுகிறார்:—ஸாதிவான தானுடன் இவ்வளம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், ராஜ ம்போஷ்டமே! கருடக்கொடி ஏதைய அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண னுடைய ரதம் குதிரைகளோடும் தவறுத்தோடும்கூட அவன் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கையில் ஆகாயத்திற் றெய்யிச் சென்றது. அய்விஷ்டனுயின் அனந்தர்சனளும் ஆடிதற்களும் அந்த ரதத்தைப் பிள்ளெடர்ந்தன. ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், அதைக் கண்டு வியப்பூற்று சிற்செய்த ஸாதிவஸப் பார்த்து இவ்வளம் மொழிந்தான்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார்:—ஸாதி! நீ தவா கைக்குப் போம், த்ருவாதிவான வறுக்கன் ஒருவனாக யோருவர் அடித்துக்கொண்டு மண்டலதையும் என் கர்ஷணன் சீர்வாணமானதையும் என்னுடைய கீலைமையையும் படுத்துக்களுக்குத் தெரிவிப்பாயாக. இவ்விீங்கன் படுத்துக்களுடன் தவாராகையில் இருக்கவாசாது. என் னும் துதக்கப்பட்ட அதவதுபுரியான தவாராகையை னனுத்தம் தன் பாவாதுத்திங் அழுந்த்திதிடப் போகின்றது. கீங்கன் எவ்வாரும் தங்கன் தங்கன் தேவாதுபத்திகளையும் எம் தாய்தக்கைதாளையும் அகழத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனும் பாதுகாக்கப் பெற்று இத்தர்ப்பாளத்தத்திற்சூப் போயிர்களாக. கீயோனென்னும், எனக்கிஷ்டமான பாகவதநக்கத்தை அனுஷ்டிப்பவனாக பத்திலோகத்தில் கிளைந்து சப்தாதி விஷயங்களை உபேஷித்து இந்த நகத் தேவனாம் என்னுடைய மாவையினுக் செயல்பட்ட தென்றதித்து சாகாதிதோஷங்கன் திண்டப்பெருமை வாசித சாத்தியை அடைவாயாக.

ஸ்ரீகடர் சொல்லுகிறார்:—தானுடன் இவ்வளம் மொழியப்பெற்று அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை அடிக்கடி

பாத்தாதினஞ்செய்து கவன்கலித்து அம்மனமே
அடிக்கடி அனனுடைப பாத்தங்களைச் செனில் நிதித்து
மனவருத்தத்துடன் தயாராகக்கூச் சென்னுள்.
சூப்பதாயது அந்நாசம் முத்திந்து.

—◆◆◆ { ஸ்ரீக்ருஷ்ண கிர்பாணமும், கலா
செய்திகம் பாலோசம் பொதலம். } ◆◆◆—

ஸ்ரீகவி சென்னுனெனார் :—அனந்தரம் (நாகுகன்
பொன மெயு) பாற்றமதேவனுல் பந்நியபலிய பார்வதி
யோடு குத்தானுய மடுமத்தான முதலிய தேவதைகளும்
மரீடு முதலிய பாலாபதிகளோடு கூடிய முனிவர்களும்
பித்ருதேவதைகளும் வித்தர்களும் கத்தர்களும்
விதயாதார்களும் மடுமாரார்களும் சாணர்களும்
யகூர்களும் ராகூர்களும் கின்னார்களும்
அப்பாஸந்திரேகளும் கருடமோகத்திலுள்ள பகவிகளும்
வைத்தோமர் முதலிய பாலாற்றமனார்களும் பகவானுடைய
கிர்பாணத்தைப் பார்க்க விரும்பியிருந்த ஆனனுடைய
வர்களோடு அனனுடைப செய்கலையும் விதவிகலையும்
பாடுகதும் பித்தத்துவதுமாக அப்பிடம் கத்தார்கள்.
அவர்கள் விமலயங்களின் வரிசைகளால் ஆகாயத்தை
கிரம்பச்செய்து மிருத்த பத்தியுடன் பூமையகளைப்
பொழித்தார்கள். எமர்த்தனாலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவா
னுல் தன் விபூதிகளாலிய பாற்றமாதிகளைப் பார்த்துத்
தன்னுடைய அனதாத்தித்தும் காலாநாலிய
தன்விடத்தின் தன்னை குருமித்ததாக தயானித்துத்
தானகவித்திப்போன்ற தன் கண்களை குருனான்.
அம்மதாநுபாயன் தாவினக்கும் தயானத்தித்தும்
கபாலாயதும் கககக்கக்கெல்லாம் அமுதியதுமான
தன் திருப்பலியை அக்னி ணத்துகூனஞ்செய்தான
(அக்னியை வளர்த்தி எலியச் செய்வதாய்) போக
தாவினயால் தழிக்காமல் அத்திருமேனியோடு

கடவே தன் வரனந்தாமரையெ னைஞன்டபோகத்
 திந்து ஸுகமாக எழுந்தருளினான். அப்பொழுது
 ஆகாயத்தில் தேவனுடைய வாதவர்கள் முதலினை.
 ஆகாயத்தினின்றும் புகழ்களையும் பொழிந்தன. வாதவக்
 தர்மம் வாதவம் - புகழ் செம்மை இவைபெயராம்
 பூமியை விட்டு அத்திருமேனியைத் தொடர்க்கு
 சென்றன. நெடும் அநியமுடிவாத கதியையுடைய
 ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் அங்கனம் தன்னுடையத்திருப்
 போகையில் பார்த்ததேயனை மூன்றிட்டுக்கொண்
 டிருக்கிற தேவாதிகள் அனைவரும், அனை போனவிதம்
 காணப்பெறாமல் விடப்பெற்றார்கள். ஆகாயத்தின் மேல்
 மண்டலத்தின் மின்னல் மின்னி அது அம்மேல் மண்ட
 லத்தினின்றும் மறைவும்பொழுது, 'அது இன்ன வித
 மாகப் போயிற்று' என்று அதன் போக்கு எம்மளம்
 மறுபுறங்களுக்குத் தெரிந்தெடுக்கிறோம், அங்கனமே
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் போன போக்கு தேவதைக
 ளுக்குத் தெரியவில்லை. மன்னவனே! அந்த பார்த்து
 குதாரதிகள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் போக மறியாமையால்
 பூமியைத் துறந்து போனதைக் கண்டு விடப்பெற்று
 அவனைப் புகழ்க்கொண்டே நங்கள் நங்கள் இருப்
 பிடம் போய்ச் செந்தார்கள். சாறுனே! பரமபுருஷன்
 வாதவாதி குலங்களில் இதா பாரணிகளைப்போல்
 ஐயிப்பது மதிப்பது முதலிய செஷ்டைகள் செய்வ
 நெய்யாம் அதுகாணமேயொழிய உண்மையன்று.
 உத்தாடுகிற கடன் சாமாதிகளின் வேடிக் பூண்டு
 அயர்களின் சரித்தரங்களை அறிவிப்பாருயின், அது
 அயன் ஏற்றுக்கொண்டதேயன்றி உண்மையாகா
 தல்லவா? இப்பரம புருஷன் சேதனசேதன ரூபமான
 இவ்வுலகத்தை பெய்க்கம்படைத்து அதற்குள்புகுத்து
 தரித்துக்கொண்டு வெளியில் சாம க்ருஷ்ணுதி அய
 தாரங்களைச் செய்து உடைசியில் ஐதக்கதமெல்லாம்
 எம்முமிற்று அனவிதந்த ஐஞானுத்தமையான தன்
 னவருபத்தைத் தானே அனுபவிக்கவொடுப்பெருமை
 யில் இழிந்து, ஐதத் க்ருஷ்ண முதலிய விவாயாத

கொண்ட ஒழியப்பெறாது செய்தவனே இருக்கின்றான். (இம்மனம் அளவற்றதாயின அளவற்றதாய் மந்திர னுத்தரத்தில் பிறர்க்குத் தெரியாதபடி இவன் தன் னுக்கஞ்செய்தானென்றெய்தினுருதிருக்கியேயாமல் தீ யெனென்றாய்ந்தான்.) இந்த ஐக்குடினைய பம்போகத் திருக்கு கொண்டுபோய்ச் சோக்கப்பட்ட குரு புத்தான (ஆசார்யனான வாத்தியினிசின் பிள்ளையா) அம் மனுஷ்ய தேவனத்தோடு கடவே திருப்பிக்கொண்டு வந்தான். மந்திரம், இவன் தன்னைச் சாணம் அடைத்த உள்மாதாவுக்கு அபயங்கொடுத்து அம்மத்தரமாயின் பார்த்தாய்ந்தாத்தினும் தங்கிக்கப்பட்ட உள்னைக் காப்பாத்தினான். அன்றியே, மிருத்யுவுக்கும் மீருத்யு வாயின குத்தான இவன் பாணனாய் புத்தத்தில் ஐயித் தான். அன்றியே வேடனுக்குச் சீரத்தோடு கடவே க்ஷயக்கம் போகும்படி அனுக்காதுஞ் செய்தான். அத்தகைய பகவான் பிறர்க்குத் தெரியாமல் தன் னுக்கம் போகவென் அளவற்றதனுக்கு? ('ஆனும் இம் மனம் பவமக விசித்தா சக்திகள அமைத்த பகவான் அழிபெறான தன் திருமேனியை இங்கிடத்தியேயே ஏன் சிவபாக கைக்கவிக்கிறீ' என்றான், சொல்லு கிறேன்; தென்.) இப்பகவான் எல்லாச் சக்திகளும் அமைதவனே; பாரஞ்சத்தத வெல்லாம் காப்பது படைப்பது முடிப்பது இவைகளின் மந்திரென்றதையும் எதிர்பாராமல் தானே கடத்துத் திறமை அடைமவன். ஆகிலும், 'மனுஷ்ய சீரம் எத்தனை காலம் இருப்பி னும் கடைசியில் மானம் அடைவுத் தன்மையதே. அபார மந்திரமவுள்ள ஐக்குடினனுக்கட மானம் அடைத்தான். ஆகையால் மனுஷ்ய சீரத்தை சிவ மேன்று கம்பகாகாது. அதனும் என்ன பாயோஜனம்? ஒரு பாயோஜனமும் இல்லை' எனது யோக்கனின் புத்தியை ஐயங்களின் கெடுகில் படுத்துவதற்காகவே தன் திருமேனியை இங்கு சிவபாக சிறுத்திறமைக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுவன் அத்தோடுகடவே எழுந்தருளி னுள்ள தீ யேதிலை. ஐக்குடினபகவான் திருநாட்டுக்

கெழுந்தருளின விவகாரமான இந்த வ்ருத்தாக் தந்தை அவன் பரிசுத்தனாகப் பக்தியுடன் எங்கே தனது செய்திருநே, அவன் அந்த எங்கேத்தவ மனநிலையால் உதிகளில் நெத்த வையுண்ட மோக கதிலையே பெறுவான். தானாக இம்மையம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைப் பிரித்து வ்ருத்தத் துடன் தவாகைக்குச் சென்று வனாதேவ உத்தரவேனர்களின் மூர்ணியில் விழுந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் கண்ணீர்களால் களைத்தான்; அவன், (மெல்லமெல்ல மனத்தை அடக்கிக்கொண்டு) மன்னவனே! வ்ருஷ்ணிகன் அனைவரும் மாணம் அடைந்த வ்ருத்தார்த்தத்தை மொழிந்தான். அவ்ருள்ளவர்கள் அதைக் கேட்டு மனம் பலந்தவர்களாகச் சோகத்தினால் மூர்க்கித் தார்கள். அவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண விநாயத்தினால் வ்ருத்தித் தம் பத்துக்கள் ஒருவனாயொருவர் அடித்துப் பானானகளை இழந்து எங்கிடத்தின் விழுத்திருக் கிருக்கினோ அங் கிடத்தித் து விவாகுடன் சென்றார்கள். தேவகி ரோதரிணி வனாதேவன் ஆதனாக இவர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ண தாம்களைக் காணாமையால் சோகவாகாதத்தின் மூண்டு வ்ருத்திப் பாதியிலுருவயத் துத்தார்கள். மதராஸுபாவருவிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பிரித்தமையால் வ்ருத்தி அவர்கள் பானங்களில் துத்தார்கள். மத்துமூன் அத்தத்த மடக்கையர்க ளும் தத்தல் கணவர்களை அனைத்துக்கொண்டு கிதைகளில் ஏறினார்கள் (அனுமானஞ் செய்தார்கள்). பகாமனுடைய பத்னிகள் அந்த பகாமனுடைய தேவத்தையும், வனாதேவனுடைய பத்னிகள் அவ்வனாதேவனுடைய தேவத்தையும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண னுடைய காட்டுப்பெண்கள் பாதயுன்னன் முதலிய தத்தல் கணவர்களின் தேவங்களையும் அனைத்துக் கொண்டு அக்னிப்பாவேசஞ் செய்தார்கள். குக்கினி முதலிய ஸ்ரீக்ருஷ்ண பத்னிகள் அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண கிடத்தின் கிளையிற் மனமுடையவர்களாகையால் அவனைப் பிரித்திருக்கப் பொருமிக் அக்னிப்பாவேசஞ்

செய்தார்கள். அர்ஜுனன் யிகவும் ஆன்புள்ள கண்ப
 குடிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய விசுவத்திரூள் வசூத்திரும்
 அந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய தீதோபதேசங்களாலும்
 பெரியோர்களுடைய எல் லுதாசனாலும் தன்
 மனத்தைத் தானே கவனநாஸப்படுத்திக்கொண்டான்.
 கத்தி முழுவதும் அழியப்பெற்றயர்களும் ஒருவரை
 யொருவர் அடித்துக்கொண்டு நாண்டவர்களான
 பத்துக்களுக்கும் அய்யர்ஜுனன் ஐயதர்ப்பணம் தீண்ட
 பாதானம் முதலிய கர்மங்களை விதிப்படி முறையே
 கடப்பித்தான். மஹாஹபாவனே! ஸமுத்ர சாஜன்
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஐந்த தவாரகாபுரிய அழகிய
 ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் திருமாலிகை தவிர முழுவதும் தன்
 பாவாஸத்திப் ஒருகூணத்திற்குள் முழுக்கிவிட்டான்.
 தன்னை கீளத்தயாதாத்திங் ஸமஸ்த பாபங்களையும்
 போக்குந் திரமயகுடயவனும் ஸமஸ்த பூதங்க
 ளுக்கும் மங்களமும் ஷாட்டுஞ்ஹ பூர்ணனுமாகிய
 கருணாநிதான் அந்தத் திருமாலிகைகிங் கப்பொழு
 தும் ஸகீர்தி கொண்டிருக்கிருளுகையாங் அந்தத் திரு
 மாலிகையைத் தவிர மற்ற தயாரகாபுரி முழுவதையும்
 ஸமுத்ரசாஜன் அழித்ததிவிட்டான். அர்ஜுனன்,
 அக்ஷிப்பாயெசஞ் செய்தவர் தவிரக் குமரிகளும்
 கெழிக்களுமான மற்ற பெண்டுகளையெல்லாம் அஸுதத்
 துக்கொண்டு இத்தாய்ப்பாஸ்தஞ் சௌதா, அய்விடத்திங்
 பகவானுடைய ஸங்கஸ்பத்திரூள் விசூத்தப்பட்ட வஜ்ர
 னென்னும் பெயருள்ள ஒரு யாதவனுக்கும் பட்டாபி
 தேகஞ் செய்கித்தான். சாஜனே! உங் பாட்டருடைய
 வுதிஷ்டுடன் அர்ஜுனன் மூகைய கண்பர்களான
 யாதவர்கள் அலியவரும் மான்டகைக் கேட்டு உங்ளை
 ஸம்ச பாவர்த்தகளுக ஏற்படுத்தி எங்மாதாடனும் மஹா
 பான்தானஞ் செய்தான். தேவதேவனும் ஸ்ரீமஹா
 கிஷ்ணுவுமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய செயல்களையும்
 சிதவியையும் உட்கொண்ட இந்த வ்ருத்தகத்தகை
 ஸவன் ஸாத்ஸதவுடன் சித்தவஞ் செய்கிருனே, அவன்
 ஸமஸ்த பாபங்களாலும் விடுபடுவான். ஷாட்டுஞ்ஹ

பூர்ணமும் தன்னை நினைப்பவர்களின் பரபங்களைப் போக்குத்தன்மையையுடைய பாய்புறமும் இத்தகைய அழகியதான இந்த ஸ்ரீக்குழ்ஞாயதாதத்தில் செய்த லீட்செயல்களையும் மிகவும் மந்தனமான பால் சரிதங்களையும் பெனகண்ட பெனகன சரிதங்களையும் இத்தப் புராண ஸுலகங்களும் இதர புராண ஸுலகங்களும் கேட்டு ஆகவகளைக் கீர்த்தனஞ் செய்காணின், பரம ஸம்ஸ்கிருதமும் பரம கதியாகிய அப்பரம புறமும் ஸீடத்தில் மேகான பக்தி உண்டாகப் பெறுவான்.

சூப்பத்தொன்னுதது அத்மாயம் சூத்திரம்.

சகாதச ஸ்கந்தமும் சூத்திரப்பெற்றது.

ஸ்ரீக்ருஷ்ண வாய்

ஸ்ரீபாசுவதம்.

தீவாதச விகந்தம்.

—+— { மேல்வாப்போதெனேமயம் பாப் } —+—
பகாவதி உதயம்.

பரிசுதித்த மன்னவன் சொல்லுகிறான்:—யது
வம்சத்திற்கு அளங்காரமாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன்
வாஸந்தானமாகிய ஸ்ரீவைஞ்சுண்டலோகம் போகையில்,
திற்ச்சொன்ன யது வம்ச சாஸ்திரஞ்கூறும் யானுடைய
வம்சம் பாம்பகாராக வந்ததோ, மாடுவியோ! அதை
எனக்குச் சொல்லிவாக.

ஸ்ரீகருச் சொல்லுகிறார்:—மன்னவனே! (பூருகின்
வம்சத்தில் உபரிசாவனாவும், அவன் பிள்ளை ப்ருதாத்
சதனும, அவன் பிள்ளை ஜகானத்தனும், அவன் பிள்ளை
ஸதாதேவனும், அவன் பிள்ளை மார்ஜாரியும்,
அவனுக்கு ஸ்ருதஸாவன் முதலாகப் புரஞ்சயனீசுக
இருபது பிள்ளைகளும் பிறக்கப்போகிறார்களென்று
ஸுன்னமே [தும்பதாவது வம்சத்தத்தில்] மொழித்தேன்.
(அந்த ப்ருதாத் சதனுடைய வம்சத்தில் புரஞ்சயனென்
பவன் கடைசியில் பிறக்கப்போகிறான். அவனுடைய
வந்தரிவாகிய கனகனென்பவன் தன் பாபுமாயிய புரஞ்
சயனைக் கொன்று அழைத்து புதல்வனான பாத்மோத

நென்பயனை அநனஞ்சுக்கப்போகிறான். அயன் பின்னை
 அநனநென்பயன். அயன் பின்னை கிராகஸ்யன். அயன்
 பின்னை ராஜகன் அயன் பின்னை கத்தியத்தயன்.
 அயனுக்கு பாத்யோதனசொன்னும் பெயருடைமையுடைய
 பின்னாகச் சித்தகப்போகிறார்கள். இம்மன்னவர்கள்
 ஸாத்தாஸூப்பத்தெட்டு ஸம்வதஸாங்கன் பூமியைப்
 பாதுகாக்கப்போகிறார்கள். அயன் பின்னை சிகராகன்.
 அயன் பின்னை காகவண்ணன். அயன் பின்னை சேஷம
 தர்யன். அயன் பின்னை சேஷநாஜ்யன் அயன் பின்னை
 கிதிஸாகன். அயன் பின்னை அஜாதாசத்ரு. அயன்
 பின்னை தர்ப்பகன். அயன் பின்னை அஜயன். அயன்
 பின்னை கத்தியத்தயன். அயன் பின்னை மஹாகத்தி.
 கௌரவ மன்னவர்களில் சித்தயனோ சிகராகன்
 முதலிய இம்மன்னவர்கள் கவிஷகத்திக்கு மூன்றுத்
 ததுபது ஸம்வதஸாங்கன் பூமியை ஆளப்போகிறா
 ர்கள். மஹாகத்தியின் பின்னை மஹாபத்யபதி. அயன்
 ரூத்ர ஸத்தீ கர்ப்பத்திச சித்தயன்; மஹாபத்யுடைம
 யன்; கிகயும் பாலித்திபெற்றயன். அயனுக்கு கத்த
 நெந்து மற்ருளு பெயரும் உண்டு. அயன் கத்திய
 ரூத்தகதயெய்களும் பாதுகாக்கப்போகிறான். (கத்திய
 ரூகம் முருகதாம அயனோடு அத்துப்போய்க்கிடப்
 போகிறது) இந்த கத்தன ரூத்ர ஸத்தீ கர்ப்பத்திச
 சித்தயனருடையால் இயன் முதலாகவுள்ள மன்னவர்
 கள் ரூத்ரப்ராயக்களும் அதர்வீஷ்டர்களுமாகிறுக்கப்
 போகிறார்கள். அத்த மஹாபத்யபதியென்னும் கத்தன்
 மாகாணம் தாண்டப்படாத சாணாஸூகடையனருடு
 இரண்டாவது பாகாராமன்போன் ஓசக்சந்தாரதி
 பத்யத்துடன் (தன்னெதிரில் ரூகடீழலிச யருவிறன்
 மற்ருளுகளு கிள்காதபடி) பூமண்டலத்தை ஆளப்
 போகிறான். அயனுக்கு ஸுமால்யன் முதலிய எட்டுப்
 பின்னாகச் சித்தகப்போகிறார்கள். இயர்கள் மன்னவர்
 களும் தாது ஸம்வதஸாங்கன் இப்பூமியை ஆளப்
 போகிறார்கள். அயர்கள் கத்தர்களைந்து பாலித்தி
 பெறுவார்கள். கத்தனது பின்னைகளான ஸுமால்யன்

நுதலிய ஒப்பதின்மர்களும் ஒரு ப்ராந்மணனை கம்பி
 திருக்கையில், கிப்பானகாதகளுள் அப்பத்தனன்
 தன்னை கம்பிதிருத்தெ அத்த கணகத்தர்களுள் அவர்க
 ளது தகப்பினையும் காசஞ் செய்ப்போடுவான்.
 அவர்கள் ஸா.கையில், கமிநித் மெளர்பொன்னும்
 பெருகூடல சிவ மன்னவர்கள் பூமிவை ஆளப்
 போடுவார்கள். அத்த ப்ராந்மணனை நுதலித்
 கத்தர்களை ஸா.தது மெளர்பகலித் நுதன்மையான
 கத்தர்கூப்பதனென்பவனை காஜ்லத்தித் அபிஷேகஞ்
 செய்ப்போடுவான். அவன் பிள்ளைவாசினான். அவன்
 பிள்ளை அசோகவாத்தனன். அவன் பிள்ளை ஸாமசன்.
 அவன் பிள்ளை ஸங்கதன். அவன் பிள்ளை காலிசுதன்.
 அவன் பிள்ளை மோகசர்மன். அவன் பிள்ளை
 சததங்கன். அவன் பிள்ளை ப்ருஹதாதன். கௌரவ
 கிரோஷ்டனே! இப்பதின்மரும் மெளர்பொன்னு
 ப்ராஸித்திபெத்தவர்கள். இவர்கள் கமிநித் துத்து
 ஸம்பத்தேது ஸம்பத்தவர்கள் பூமிவை ஆளப்
 போடுவார்கள். மெளர்பகலித் ககூடலிவான ப்ருஹதாத
 னுடைய நேருபநிவாகிய புஷ்யமித்தனென்பவன் தன்
 ப்ராபுராகிய ப்ருஹதாதனைக் கொன்று காஜ்லம் ஆளப்
 போடுவான். அவன் பிள்ளை அக்லியித்தான். அவன்
 பிள்ளை ஸாஜ்யேஷ்டன். அவன் பிள்ளை ஸாயித்தான்.
 அவன் பிள்ளை பத்தகன். அவன் பிள்ளை புலித்தன்.
 அவன் பிள்ளை கோஷன். அவன் பிள்ளை கஜாயித்தான்.
 அவன் பிள்ளை பாகவதன். அவன் பிள்ளை தேவபூதி.
 குருகுளாகக்காசனே! இப்பதின்மரும் கன்சென்னும்
 பெருகூடல வர்கள். இவர்கள் இருதாந்தப்
 பன்னிரண்டு வர்க்கும்கள் பூமிவை ஆளப்போடுவார்கள்.
 மன்னவனே! அனத்தாம் இந்த பூமி குணநிலைகளான
 கான்வென்னும் மன்னவர்களை அகடையப்
 போடுவதது. அதெப்படியென்றும், கொன்றுவிடேன்.
 கங்கர்களிற் ககூடலிவான தேவபூதி கந்திரோகரு
 திருக்கையில் அவனுடைய கந்திரியும் கான்வனுமாகிய
 வனாதேவனென்பவன் அவனைக்கொன்று மிருத்த

மதியுடைப அம்மனுதேவன் தானே காழ்மஞ் செயல்பப்
 போகிறான். அவன் பின்னை பூமிதான். அவன் பின்னை
 காசுமான். அவன் பின்னை மூசர்மன். இந்த மனு-
 தேவாதிகள் காண்மகொன்றும் காண்காயனொன்றும்
 பாலித்திபெற்றவர்கள். இவர்கள் கவிமுகத்தில்
 மூத்தாற்று காற்பத்தைத்து மன்னவர்களும் பூமியை
 ஆளப்போகிறார்கள். காண்வர்களின் கடைசியான
 மூசர்மனை அவன் பருத்தமனாகிய பகிசனென்றும்
 மூதான் கொன்றுமென்கொளும் பூமியை ஆளப்போகிறான்.
 அவன் அத்தாஜாதியின் பிறைவன்; தூர்ப்புத்திகளின்
 மூதன்மையானவன். பிறகு அவன் பாரதாவான
 கருங்குணனென்பவன் பூமியை ஆளப்போகிறான்.
 அவன் பின்னை ஸ்ரீசாந்தகர்மன். அவன் பின்னை
 பெணர்மனாகன். அவன் பின்னை மப்போதான். மன்ன
 வனே! அவன் பின்னை கிவிமகன். அவன் பின்னை மேக
 ஸ்வாதி. அவன் பின்னை அடமானன். அவன் பின்னை
 அனிஷ்டகர்மன். அவன் பின்னை ஹாவேயன். அவன்
 பின்னை தககன். அவன் பின்னை புரீஷ்பாறு. அவன்
 பின்னை மூசர்மன். அவன் பின்னை சகோன். சத்தூக்
 கனை அடக்குச் சிறமையுடைபவனே! அவன் பின்னை
 சிவன்வாதி. அவனுக்குக் கோமதியும், அவனுக்குப்
 புரீமாலும், அவனுக்கு மேதகொளும், அவனுக்கு
 மென்கர்த்தனும், அவனுக்கு வஜ்ஜுழிவும், அவனுக்கு
 கிதாவனும், அவனுக்குச் சத்தாவிஷ்ஞனும், அவனுக்கு
 ஸ்ரீமாமதியும் பிறக்கப்போகிறார்கள். குருகுளமன்
 காசனே! வகிசனொன்று பாலித்தர்களுள்ள இம்
 கிருபத்தைத்து மன்னவர்களும் காணுந்நென்பத்தாறு
 மமயந்தவர்களும் பூமியை ஆளப்போகிறார்கள். ஆசிர
 ஹாதியிற் பிறந்த ஆளப்பருத்தமொன்றெ ஈரு மன்னவர்க
 ளும், சூர்த்தமென்கொன்ற பத்து மன்னவர்களும்,
 கங்கர்கொன்ற பதினாறு மன்னவர்களும் பூமியை
 ஆளப்போகிறார்கள். இவர்கள் காமத்தில் கன்
 கமத்திருப்பார்கள். பிறகு மன்னர்களின் எட்டு மன்ன
 வர்களும், துறுக்கர்களின்பதிகுக்கு மன்னவர்களும்,

முருண்டசென்று பாலித்திபெற்றபின்முன் அமர்ந்த
வர்களும், மென்னர்கனென்ற பதினெரு மன்னவர்க
ளும் பூயியை ஆளப்போகிறார்கள். மென்னர் தவிர மற்ற
இம்மன்னவர்கள் ஆதிர்த்துத்தொண்டாற்றுகென்பது
எம்மத்தாரங்கள் பூயியை ஆளப்போகிறார்கள்.
மென்னர்கள் பதினெருகளும் முன்னாறு எம்மத்
தாரங்கள் பூயியை ஆளப்போகிறார்கள். அவர்கள்
மாரணம் அடைகையில், சிறகு மிதிக்கிப்பெண்ணும்
பட்டணத்தின் பூதகத்தன், பவம்மதான், சிவகத்தன்,
அவன் பாரதாவான மசோகத்தி¹ பாரிசுன்னன்னும்
இம்மன்னவர்கள் ஊற்று எம்மத்தாரங்கள் பூயியை
ஆளப்போகிறார்கள். அந்த பூதகத்தன் முதலிய
வர்க்கு பாத்தலிகொன்னும் பெருகடைய பதின்முன்று
பிள்ளைகள் சிறக்கப்போகிறார்கள். சிறகு புஷ்பவிதா
னென்பவன் ராஜகுடிப்போகிறான். இவன் பிள்ளை
தூர்விதான். அந்தா தேசாதிபதிகள் எவ்வளவும்,
கோணம தேசாதிபதிகள் எவ்வளவும், எவ்வாறு தேசாதி
பதிகள் சிலரும், சிஷுத தேசாதிபதிகள் சிலரும், அந்த
பாத்தலிககிடத்திலின்றியே சிறக்கப்போகிறார்கள்.
இவர்கள் எல்லாரும் குரோகாவத்தில் அந்தாரதி
தேசக்கலை ஆளப்போகிறார்கள். சிறகு மாகத
தேசக்களுக்கு கிஸ்வன்பூர்ஜியென்பவன் ராஜகுடிப்
போகிறான். அவன் முன்னொன்ன புரஞ்சயனைக்
காட்டிதும் கிஷும பாலித்தகுடி பாரண்மனுதி
வன்னங்களைப் புலித்தர் வதுக்கன் மத்தாகர் என்னும்
பெயர் பெறும்பது சென்று ம்னேச்ச பாரயர்களைக்கப்
போகிறான். தூர்ப்புத்திவுகடைய அம்மன்னவன் பாரை
கலை பாரண்மனை கூத்திய எவ்வர்கனென்ற மூன்று
வன்னங்களுமின்றிப் பெரும்பாறும் குதார்களாகவே
ஆக்கி ஆளப்போகிறான். மற்றும், மதாநீர்வருகடைய
அம்மன்னவன் கூத்தியவன்னத்தை மேறோடறுத்துப்
பத்தமதிவென்னும் பட்டணத்தின் மாரண்செய்து

1. பாரிசுன்னென்ற பாடல்தாம்.

கொண்டு கங்காத்வாரம் நுதல் பாவாகம் கைகலி லுள்ள பூமியை ஆளப்போகிறது. மெனதாஷ்டான் அயத்தி அபிரம் அர்ப்புதம் காமகம் என்னும் இத்தேசங்களிலுள்ள பாவாந்தமணிகள் உபகமனாதி ஸம்ஸ்காரங்க லின்றிச் சூதர்பாவர்களா கிருக்கப்போகிறார்கள். கன்னகமே! பெரும்பாலும் சூதரர்களே ஆசர்களா கிருப்பார்கள். வித்து உதிக்ககாலிலுள்ள தேசங்களிலு ளும் சந்தர்பாகா உதிக்ககாலிலுள்ள தேசங்களிலும் ஸூத்தி தேசங்களிலும் காமலீர மண்டலத்தையும் சூதரர்களும் ம்மேச்சர்களே ஆளப்போகிறார்கள். அங்குள்ள பாவாந்தமணிகள் உபகமனாதி ஸம்ஸ்காரங்க லின்றி பாவம தேஜஸ்ஸென்பது சித்திரம் இவ்வாகம் கேவலம் சூதரர்களா கிருக்கப்போகிறார்கள். சாஜனே! ம்மேச்ச பாவர்களான இம்மன்னங்கள் அனைவரும் ஒரே காலத்திற் பூமியை ஆளப் போகிறார்கள் இவர்கள் அதர்மத்தினும் பொய் பேசு வதினும் சிமேகின்றிருப்பார்கள்; கொடுப்பது கொஞ்ச மாலிலும் பெருங்கொபஞ் செய்வார்கள்; ஸந்தரீகனையும் இளைஞர்களையும் பாவாந்தமனாதி மூன்று வர்ணத் தவர்களையும் உதிக்குத் தன்மையா கிருப்பார்கள்; சிற குடைவ தாவர்களையும் தவர்களையும் மிக்க ஆவலுடன் பதிப்பார்கள்; கடினம் ஸந்தோஷமும் கடினம் கொபமுமா கிருப்பார்கள்; அன்ப பங்களும் அன்பா யுண்ணுக்களமா கிருப்பார்கள். மத்தும், இவர்கள் கர்ப்பாநாநாதி ஸம்ஸ்காரங்களின்றி கன்னகடத்தைய லின்றி சஜோகுணமும் தமோகுணமும் கிரப்பப்பெற்று கிமேச்சர்களா கிருக்கச்செய்தேயும் சிறத்த சாஜர் களைப்போம் வேஷம்பூண்டு பாவஜனைப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அத்தம்மேச்சர்களின் ஆன்மைக் குடப்பட்ட அத்தேசங்களிலுள்ளவர் அயர்களுடைவ னவராவதும் ஆசாரமும் பேச்சுருடைவர்களாகி ஒருவகையொருவர் பிடித்து சாஜர்களாலும் பிடிக்கப் பட்டு காமம் அடைவப்போகிறார்கள். நுதல் அத்வாயம் ஸூத்திர்து.

... → { ஸ்ரீ சகஸ் பரிஷித்த மன்மதனுக்குச்
கவிபுக ப்ராதுர்ப்பவத்தின்
அடைபாளம்மேல் உதறல். } →

ஸ்ரீகவிச் சொல்லுகிறார்:—சாஸ்திரே! நிறகு பவிஷ்ட
மான காவத்தினும் தர்மம் கதவம் சொசம் பொறுமை
நவய ஆயுள் பவம் தினைவு இவை காலுக்குகாள்
ஸ்தீனிக்ஃப்போகின்றன. கவிவின் பவமே கனவுவர்க
னுக்கு ஆபிஜாதவம் (சத்ருவத்தின் விதப்பு) ஆசாரம
ருணம இவத்திற்குக் காரணமாம். தர்ம வ்யவஸ்தைத்
தும் வ்யவ வ்யவஸ்தைத் தும் தன பவமே காரணமாம்.
தம்பநிகராவிகுக்கைக்குக் காரணம் அனாவர்கவின்
அபிகுருகியவன் தி ஆபிஜாத்நாதிகள் காரணமாக
மாட்டா. கார கித்தவ வ்யவஸ்தைத்தின் வஞ்சனமே
மூலமாக விருக்குமன்றி சிஷ்கபடமென்பது தெரிதும்
புறப்படாது. ஆன்கை பென்மைகளின் மேன்மைக்குக்
கவின் நிறமையே காரணமாகிடுக்குமன்றி ஆன்கை
பென்மைகளுக்கு மூலமான மற்ற குணங்கள் காரண
மாகமாட்டா. ப்ராந்மயன்மத்திற்கு தான் மாத்ரமே
(வஜ்ஜோபவிதமே) அடைபாளமாக விருக்குமன்றி
உபவஸ்துதி ஸன்ஸ்காரங்களும் மற்ற விதவாதிகளும்
புறப்படவே மாட்டா. ப்ராந்மயாவதி ஆன்மாவைக்
ளுக்கு தன்டம் அநீனம் முதலியவைகளே அடை
யாளமாக விருக்குமன்றி ஆசார கிசேஷம் புறப்படாது.
ஒரு ஆன்மத்தினின்ற ஆன்மாவந்தா ப்ராப்திக்கும்,
ஒரு வர்ணத்தினின்ற வர்ணத்தா ப்ராப்திக்கும் சிச
உத்தம பவ ப்ராப்திக்கும் வேஷமே அடைபாளமாக
விருக்குமன்றி ஆசார கிசேஷம் அடைபாளமாகாது.
தாநித்தியத்தினும் கிவாவம் தோத்துப்போம். பவபடப்
பேசுகமே பான்மத்தயத்திற்கு அடைபாளமாம்.
பவகிஸ்ஸாமயே அனாதுவென்பதற்குக் காரணமாம்.
ஸாதுவா விருக்கைக்கு தம்பமே (தேஜாஸ்க்காரமே)
காரணமாம். கிவாநத்திற்கு ஸ்தரீ புருஷர்கள் ஒரு
வகை பொருள் அங்கீகரிக்கை கிதிவாயுநிச் சான்ந்தா

விதி விதிதும் புனப்பட்டாது. கேவலம் உடம்பலுக்குப் போகச் சூனிக்கையே ஸ்ரூணமாகந்திப் புன்வதீர்த்த ஸ்ரூணமாகது மத்தாஸுணத்தானமாகது தேவநா த்யானமாகது புனப்பட்டாது. ஹாத்திரிக்குக்கும் ஜந் தேக்கு விடமே புன்வ தீர்த்தமாகந்தி கந்தாநிகன் புன்வ தீர்த்தமாக மாட்டா. மயிர்களைக் கடைக்காமல் தரித்துக்கொண்டிருக்கை ஸாஸ்பத்திரித் திடமென்று கிளைத்துச் சாஸ்தாங்கலிங் விதித்தபடி மயிர்களைக் கடைக்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீது ஸந்திக்கையே கல்லாப் புருஷார்த்தங்களுகாம். கல்லாஸந்தாஸும் பொறுத்திக் கொண்டு ஸதர்மவாசிரூப்பவன் ஸதர்மவாதிமென்று பெயர் பெறுவானென்றிப் பெய் பேசாதவன் ஸதர்ம வாதிமென்று பெயர் பெறமாட்டான். சூழிம்பத்தைப் போஷிக்கையே ஸாமர்த்தயமாமந்தி தர்மாதி புருஷார்த்தங்களைப் பெறுகை ஸாமர்த்தயமாக மாட் டாது. தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கை புருஷார்த்தமே யன்றிப் பாஸோகத்திற்காக என்று. பூமண்டலம் ஸூயுக்திதும் இன்னனம் ப்ராக்ருகன் ஸ்ரீஸுபத்திரித்து செட்டுப்போகையில் ப்ராத்தமண சுபதீப வையர்வ சூதார்களுக்குள் ஸவன் ஸமர்த்திரே. அய்னே மன்னவ ளுளான். ப்ராக்ருகன் அர்த்தகாரங்களிற் கன்னவத்த லுப்தர்களும் மன இரக்கமற்றவர்களும் திருடர் புலி இவற்றின் செயலுடைவவர்களான கன்னவர்களும் பெண்டுகளும் பணங்களும் பழிவுண்டு பர்வத வனங்க ளுக்குப் போய்ச் செருவார்கள். அங்குக் கொ மிதங்கு காய்ஸம் தேன் பழம் பூ விதை இவைகளைப் புசித்துக்கொண்டு மறை சிவ்ஸாமயாம் அகவயும் கிடைக்காமல் ஹர்ப்பிசுபத்திரினும் கப்பல் கொடுக்க ஸூடியானவையாலும் வஞ்ஞதுவார்கள். மத்தும், சூனீர் கார்த்து வெய்கில் மறை பனி இவைகளாலும் பரி தாஸம்களாலும் கியாதிகளாலும் சூதலாதகிவி ஸத்தாபய்களாலும் கிதைவினாலும் வீடிக்கப்பட்டு ஒருவகையொருவர் வீடித்து கெித்துப்போவார்கள். கவிடிசுத்திம் இன்னனம் பிடிக்கப்படுகின்ற அய்மணிதர்க

ஆக்கு இருபது ரூப்பது வருஷங்களே உத்தமமான ஆயுள்ள விருக்கப்போகின்றது. பாணிகளுக்கிடையே நேரங்கள் கமிதோஷத்தினால் காணக்கூடாது கூடிக்கப்போகின்றன. வர்ணபிரகாரங்களாக ஆரிய மனிதர்கள் வேத மார்க்கத்தையும் அவற்றில் சொன்ன தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்காமையால் அவை அழியப்போகின்றன. தர்மமெல்லாம் பாஷண்டபிரகாரம் விடப்போகின்றது. (அதாவது—கேளாம் ஜம்பத் திரு குவைதிக வேஷம் பூண்டிருக்கையும், சாந்தா மர்மாதைகளைக் கடத்து ஆபான தர்மங்களை அனுஷ்டிக்காமையே). ராஜர்கள் பெரும்பாலும் திருடர்களாகவே விருப்பார்கள். பாதகங்களும் ராஜர்களைத் தொடர்ந்து திருநெய், பொய் பேசுதல், வீணாக்குப் பிறரை நலிவளித்தல் முதலிய பல பாவச் செயல்களை உடத்துவார்கள். பாதகனுதி வர்ணங்களும் ராஜப் பிராமணர்களே விருக்கும். பகர்கள் உருவத்தினால் பாம்பு கொடுப்பதிலும் ஆடுகளைப்போனதிலுக்கும், மற்ற ஆயிரங்களும் கருணைந்தாய்ந்த தர்மமான கையுள்ள தர்மத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டிருக்கும். வேளாண்மைப்பற்றுகையாலே பத்துக்களாவர்கள் என்றும் மற்றவர் பத்துக்களாகமாட்டார்கள். (அதாவது ஜனங்கள் பார்மையைச் சேர்த்தவர்களையே பாதுக்களாக எடுத்துக்கொள்வார்களென்றும் மற்றவர்களைப் பத்துக்களாகவே கிணக்கமாட்டார்கள்). தான்மக்களெல்லாம் அறிவறிக்கமன்களாவிருக்கும். கருணைகள் உருவத்தினால் சிறுநீரில் பசுத்தினால் சமீபிருக்கக்கூடு ஒத்திருக்கும். மேகங்கள் விளங்கி விதைத்திருக்கும். வீடுகள் குழியமாகிவிருக்கும். (ஜனங்கள் பார்மையைச் சேர்த்தவர்களைத் தவிர மற்றவர்களை அண்ட மாட்டார்கள் என்கையால் மற்ற பத்துக்கள் மட்டமாட்டார்கள். தான் தர்மங்கள் செய்வார்களாகையால் அதிதிகளும் ஆகத்துக்களும் தவிக்காட்ட வழியில்லை. இவ்வளவு வருகார் செல்வார் எனவும் இவ்வளவுமையால் வீடுகள் ஜனனஞ் சாமின் திசு

ஞன்மமாரிசுக்கும். அதற்கும் பரிஷ்டாமாரிசுக்கை
யார் ஈந்ததையும் விளங்காது. ஒருவர் திருவர்
திருப்பினும் வீடுகள் களகையென்றிராமன் ஞன்மமா
ரிசுக்குளென்பதற்குத் தடைவிடவில்லை. இம்மனம்
ஜயங்கன் விஷயத்தில் பொதுக்க ரூபவாத செய
துடைப கவிஷகம் பெரும்பா றும் கடத்துசெய்கையில்,
ஷாட்டுன்ப பூர்ணஞன் பரமபுருஷன் தம்மத்தைப்
பாதுகாக்கும்பொழுட்டுச் சுத்தனைதவையொர
திருமேனிடின் அஃதரிக்கப்போகினும். பரமபுருஷன்
மேன்மையுள்ள பாரம்மாரிசுக்கும் தாழ்மையான
மற்றவர்களுக்கும் ஸ்விதோபதேசஞ்செய்யலாம்; சேதன
சேதன ரூபமான மயந்தவயந்துக்களக்கும் அத்த
ராத்மாவாய்த் தரித்து விவரித்துக்கொண்டிருப்பவன்;
ஆனதுபற்றியே விஷ்ணுவென்னும் பெயர்பெற்றவன்,
அத்தகையஞன் அப்பரமபுருஷனுடைபிறவினாதுக்
கலின் தம்மத்தைக் காப்பதற்கும், மோகத்திற்குத்
தடைமான அஃதனுடைப பரபகர்மக்கலைப் போக்கு
வதற்கும், துஷ்டர்களை அழிப்பதற்குமே. அப்பகலான்,
சம்பலக்ராமத்தில் தலைவராய் விஷ்ணு வசவ்வென்
னும் பாரம்மனனுடைப கருணத்தில் கலிவென்னும்
பொழுடன் அஃதரிக்கப்போகினும். ஜகத்காதுகிய
அத்தக் கலி பகலான் லிகவும் வேதனுவன் தேவதத்த
மென்னும் குதிகாவின்மேல் ஏதிக் கத்திரிசுக்
துஷ்டர்களை அழிக்க ரூபந்து அணிமாதி அஷ்டுடன்
கர்ப்பங்களும் வீரவ கதர்வாதி ஞனங்களும் திகழப்
பெற்று கிராத்த ஓவிதுடைபவனாகி மறாவேதனுடைப
அக்குதிகாவிலும் பூர்வமென்றும் திரித்து ராஜவேஷத்தி
னும் மகத்திற்குக்கெத திருடர்களைக் கொடிக்கொடி
வாகக் கொல்லப்போகினும். இம்மனம் கலி பகலானுள்
திருடர்களுக்கென்றும் கதிக்கப்பட்டு முடிவாகில்,
அக்காஸத்தினுள்ள ககாத்து ஜனங்களும் காட்டு
ஜனங்களும் வரணதேவனுடைப (மயந்தவயந்துக்க
லிதும் கிதைத்து அஃதரித் தன்மையன் தெரிதும் தன்
மேல் தீண்டப்பெருமன் திகழுத்தன்மையனான பரம

புருஷனுடைம) அவதாரமான கம்பிகவரனுடைம
 அவதாரத்தின் பிறந்த புண்வகத்ததை உட்கொண்ட
 கந்தாரது மேல் வீசப்பெறுகையில், அவர்களுடைம
 மனங்கள் பரிசுத்தங்களாகப்போகின்றன. ஆவனாம்
 மனம் தெளிவப்பெற்ற அந்த பாசனுகளின் புத்ர
 பேனத்தாதி ரூபமான பாபஞ்சம் மூலமதம் மிகவும்
 தர்மியுடனாகி கீண்டு வளரப்போகின்றது. கந்தாரது
 வயமான திருமேனியையனுடைம கம்பி ரூபமான காண்-
 தேவன் குடிக்கொண்டிருக்கப்பெற்ற அந்த பாசனுக்
 களின் மனம் ஸத்வரூபம் தலைவெடுக்கப்பெற்றிருக்கும்.
 பாபங்களைப் போக்குத்தன்மையனும் தர்மசுகுமது
 மாகிய கம்பி பவான எப்பொழுது அவதரிக்கப்
 போகிறோடு, அப்பொழுது மீளவும் க்ருதவுகம் ஆகப்
 பிக்கப் போகின்றது. அப்பொழுது பிறக்கும் பாசனுக்
 களையும் ஸத்வரூபம் தலைவெடுக்கப்பெற்றிருக்கும்.
 ப்ருதவன்பதி புஷ்ய கந்தாரத்தின் இருக்குமபொழுது
 சந்தாரதர்மர்கள் இருவரும் எப்பொழுது ஒரு ராசி
 யின் பாவெடுக்கிறார்களோ, அப்பொழுது க்ருதவுகம்
 துடங்கும். சந்தா வம்சத்தினும் ஸூர்ய வம்சத்தினும்
 எந்தெந்த ராஜர்கள் உண்டாகுகளோ, எவ்வெவர்
 இப்பொழுது இருக்கின்றார்களோ, எவ்வெவர்
 உண்டாகப்போகிறார்களோ, அவர்களெல்லோவாயும்
 உனக்குத் தொழுதுச் சொன்னேன். மன்னவனே! நீ
 பிறத்தது மூதல் கந்தாமிஷேகம் வகையில் இடைநி
 லுள்ள காணம் ஆவிர்த்து தூற்றுப் பதினைந்து
 வகுஷங்களாம். (இந்த ஸங்கல்ப ஒரு உத்தேசத்தைப்
 பற்றியது. உன்னமைய ஆராய்கையில் பரீக்ஷித்துக் க்ருத
 கந்தாருக்கும் இடைநிலுள்ள காணம் ஆவிர்த்து
 காணாத்துத் தொன்னுந்நெட்டு வகுஷங்களாகிறது.
 எனெனரும் பரீக்ஷித்துக் க்ருதவகாரத்தினுள்ளயாத
 ளான மார்க்காரி மன்னவன் மூதல் சிபுஞ்சய மன்னவன்
 வகையில் இருபது மன்னவர்கள் ஆவியம் வர்ஷங்கள்
 பூமிதா ஆளப்போகிறார்களெனது ஒன்பதாயது
 கந்தரத்தின் உதப்பட்டது. பிறகு பாத்மேதன

மன்னவர்கள் தூத்து நுப்பத்தெட்டு வர்ஷங்களும், கெடாகர்கள் நூற்றுத்தொகுது வர்ஷங்களும் நூரிசைய ஆறப்போடுஞ்சென்று இதெத்தாநாஸகத்தத்தின் ஆரப்பத்தில் உதப்பட்டது. ஆனகவாய் ஆஸித்து காணாத்துத் தொண்ணுத்தெட்டுவருஷங்கெய்கப்பதே உண்மையாம்). ஆனும் கவிஷகம் எப்பொழுது ஆரம் பித்தது? என்மிருயோ? சொல்லுகிறேன். கேள். ஆகாயத்தில் கெடுக்கு மூகமாக விடப்பட்ட வண்டி போக சேர்ந்திருக்கியத எழு கைத்தாங்கன் எப்தரிஷி வண்டளமென்று உதப்படுகின்றது. வண்டிபோன்ற அந்த எப்தரிஷி வண்டலத்தில் கொஞ்சம் உலர்ந்த ஏர்க்காக் ஹலியின் வந்தானத்தில் இருப்பவர் மரீசி. அதற்குமேல் கொஞ்சம் வகைத்த துகத்தடி எட்டும் வந்தானத்தில் இருப்பவர் பார்வையாகிய அருந்ததி யோடு உருவ வலிஷ்டர். அதற்குமேல் கொஞ்சம் உலர்ந்த ஏர்க்காகின் அடிவந்தானத்தில் இருப்பவர் அங்கொல்லு. அதற்குமேல் காங்கு ஸூலிவிக் காங்கு கைத்தாங்கன் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஈசான்ய ஸூலிவிக் இருப்பவர் அத்ரி. அவர்க்கு கோகத் தென் ஸூலிவிக் இருப்பவர் புலந்தவர். அவர்க்கு கோக மேற்கு ஸூலிவிக் இருப்பவர் புலநன். அவர்க்கு கோக வடக்கு ஸூலிவிக் இருப்பவர் காது இவ்வாய் ஆகா கத்தின் இருக்கின்ற எப்தரிஷிகள் உதிக்கும்பொழுது புலனுமென்றும் காதுமென்றும் ப்ரலித்தங்காண இரண்டு கைத்தாங்கன் மூதலில் உதிக்கின்றன. அவ் விரண்டு கைத்தாங்கலின் இவடலில் அஸ்வினி மூதலிய கைத்தாங்கலின் ஏதேனுமென்று அவற்றோடுகடவே காத்திரிவிக் உதித்துப் புலப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். எப்தரிஷி கைத்தாங்கன் அந்த அஸ்வினியாதி கைத் தாங்கலின் ஒவ்வொன்றோடு மனுவியக்கணக்கில் தூது வருஷங்கள் கடவே இருப்பது வருக்கம். உன்னுடைய காலையிய இப்பொழுது அந்த எப்தரிஷி கைத் தாங்கன் மகாகைத்தாதோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. (எப்தரிஷி கைத்தாங்கலின் மூதலில் உதிக்கின்ற புலநா

காது கைதாங்கினோடு மகாகைதாம் எப்பொழுது
கொன்று உதிக்க ஆரம்பித்ததோ, அதுவே கவி
முகத்தின் ஆரம்பமாகவென்று உணர்வாயாக. ஷாட்
குண்ட பூர்ணமும் ஸர்வாதாத்தமாமுமாயெ பகவ
புருஷனுடைப கந்த ஸர்வமயமாக விளங்குகின்ற
ஸ்ரீக்ருஷ்ணவென்றும் திருமொழி இப்போகத்ததை
கிட்டி எப்பொழுது கைகுண்டோகத்ததை
அடைந்ததோ, அப்பொழுது கவிபுருஷன் இம்முகத்த
தில் பாவேகித்தான். அதனும் இம்முகத்தினுள்ள
துளவென்காகப் பரபத்தில் மிகவும் கிருப்பருத்திருக்
கின்றது. ஸ்ரீமதுகாண்டபுரிக்கு ஸர்வபுருஷை அந்த
ஸ்ரீக்ருஷ்ண பகவான் தன்னுடைப பாதாசகித்தங்க
கான் பூமிதய எதுவகாசில் வ்பர்சித்துக்கொண்டுகூத்
தானே, அதுவகாசில் கவிபுருஷன் பூரோகத்ததைப்
பரிபதிக்க வர்களுகயின்பி. (முகனத்திவிவர்த்தே
ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைப அவதாம். கவிமுகம் துடங்கின
யின்பும் அந்தப் பகவான் கைகுண்டோகத்ததிக்கு
எழுத்தருகூத்தினையும் கவிபுருஷன் தன் சக்திதய
வெளிவிட வங்ககமலத்திருத்தான்) எப்பொழுது
ஆகாசத்தில் ஸந்தரிஷி கைதாங்கன் மகா கைதாத்
தோடுகட ஸத்ரசகிக்கத் தொடங்கினவோ, தேவ
மாயத்தினும் ஸந்தயா ஸந்தயாம்சங்களுடன் ஆவிரத்
திருநாது கருஷக் கணக்குடைப கவிமுகம் அப்
பொழுது ஆரம்பித்தது. எப்பொழுது ஸந்தரிஷி
கைதாங்கன் மகா கைதாத்ததை கிட்டிப் பூரூட
கைதாத்துடன் கைத்து ஸத்ரசகிக்கப்போகின்
தனவோ, அப்பொழுது கத்தாந்நயம் தொடங்கப்
போகின்றது. அது மூதக் கவிமுகம் க்ருத்தி அடைபப்
போகின்றது. (கவிநர்மங்கன் ஸாப்போகின்றான்).
என்றதய தினம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தன் கைகுண்ட
மோகத்ததிக்கு எழுத்தருகூதினே, அன்றதய தினம்
அப்பொழுதே கவிமுகம் தன் சக்திதய வெளிவிடத்
தொடங்கித்தென்று பூர்வ க்ருத்தாந்தங்களை அறிந்த
பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். கான்காவதான

கவிஞரத்தின் தேவமானத்தினும் ஆரியம் வர்ஷங்கன்
 செல்ல அதன் முடிவின் யினவும் க்ருதவுகம் தொடங்கப்
 போகின்றது. அதற்கு மன்ன அடைவானமென்றும்,
 அப்பொழுது மனுஷ்யர்களின் மனம் ஆதம்
 ம்வருபத்தை ஷாங்கத்தலியதில் திறமைமுன்னதா
 மிருக்கும். இந்த மயவன்னதமனுதின் மம்சம் மும்வொரு
 வுதத்தினும் ஒவ்வொரு விதமான நிலைமையுடன்
 இருப்பதை இவ்வாறு விவரித்துச் சொன்னேனல்லவா?
 இம்மனமே மயங்கா குதரர் பாரம்மணா ஆகிய இம்
 மூன்று வர்ணத்தவர்களின் மம்சங்களும் அந்தாத
 வுதங்களில் அந்தத்த நிலைமையுடன் இருப்பதை நாமறித்
 தலிய வேண்டும். இந்தநகல மாயருபங்களில் அடைப
 வர்களும் மறாமனுபாவங்களுமாய் பூர்வ புருஷர்கள்
 ஆகியவரும் இப்பொழுது கதை மாந்தரத்தினும்
 மிருத்திருக்கிறார்களென்றி அவர்கள் உருவத்துடன்
 இருப்பதில்லை. ஆரியனும் அவர்களுடைய கீர்த்தி
 மாந்தம் பூமண்டலத்தின் கீழ்க்கின் திருக்கின்றது. ஆகையால்
 எங்கனவு மேன்மையோடுருப்பினும் இம்முகை
 வாழ்வு கீழ்ப்பாந்து இதை கீழ்ப்பெனது பாயிக்க
 ளாகாது. இதில் னுகபுத்திகொண்டு இதில் மனம்
 தாமதமும் ஆகாது. ஆனால் இருக்குத்தலையும் கல்ச
 புகழை வினைத்துக்கொன்னவேண்டும். அப்படியாகின்,
 அவர்கள் போனபின்பும் அவர்களுடைய புகழ்மாளுது
 வினங்கிக்கொண்டிருக்கும். இம்மன்னவர்களில் பங்கும்
 பகவத் பக்தர்களாகையால் அவர்களுடைய
 கசித்தங்களைச் சொல்லுமதும் கேட்பதும் புண்ணமாம்.
 ஆகையால் இச்சரித்தங்களில் வினாக என் பொழுது
 போக்கவேண்டுமென்று கினைக்கலாகாது. சக்தனுதின்
 பாரதாவாசிய தேவாபியென்றே சக்தா மம்சத்தாச
 னும், இம்மனுரு மம்சத்தில் பிறத்த மருவென்றே
 னருப்பவம்சத்தாசனும் ஆகிய இவ்விருவரும் மிருத்த
 யோகபலத்துடன் கூடி இப்பொழுது கலாபமென்னும்
 காமத்தில் கவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கவி
 வுகம் முடித்ததன்பு க்ருதவுகத்தின் ஆரம்பத்தில் அந்

யென்னும் பெயர் பெறும். அக்னி ஸம்ஸ்காரஞ் செய்குந்நாளின், பன்மமென்னும் பெயர் பெறும். ஆகையால் ராஜசீர்த்திக்கும், புரு கிஷ்கட பன்மம் என்னும் பெயர்களில் ஏதேனுமொரு பெயர் கொடுக்க வந்தி யோராதற் போகாது) அத்தகைய தேஹத்திற் காகாரத்திற் றிடமான பூதத் தோஹத்தை உடத்துநித ஆம்மன் னவன் தனக்கு ஸ்விதமான புருஷார்த்தம் இன்னதென்பதை எங்ஙனம் அறிந்தவனுவான். (அவன் தனக்கு ஸ்விதம் இன்னதென்று தெரிந்துகொண் டிருப்பானான், அங்ஙனம் ப்ராணிகளுக்குத் தோஹஞ் செய்வானா? செய்யமாட்டான். தோஹஞ் செய்வதென் ஸ்விதத்தைச் செறிதும் அறிந்தவனல்ல எனப்பதில் எந்தேனாயே இக்கீழ்) 'இந்தப் பூதன் டனம் மூலமதம் என்னுடைய பூர்வபுருஷர்களின் ஆதினத்திற் இருந்தது. அங்ஙனமே இப்பொழுது என்னுடைய ஆதினத்திற் இருக்கின்றது. இது என் பிங்கிலுக்கும் என்போலுக்கும் மத்தும் என் கம்சத்திற் பிறந்த மற்ற ன்களுக்குமே எப்படி ஆதினமாயிருக்கும்? அதற்கு கான் என்ன உபாயஞ் செய்வேன்மீ? என்ன உபா யஞ் செய்தால் இந்தப் பூமி என் கம்சத்தவர்களை விட்டு எப்பொழுதும் மாருதிருக்கும்? என்று இதில் மமதா புத்தியை கெட்டுடையம் வளர்த்திக்கொள்ளுகோன். 'ஆத்மா தேஹத்தைக்காட்டினும் வேறுபட்டவன்' என்னும் அறிவின்மீது மூடர்கள் பலரும் அக்னி ஜலம் பூமி இவை மூதலிய பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமான தேஹத்தையே ஆத்மாவாகப் பாயித்துப் பூமியை என் னுடையதென்று அபிமானித்துகொள்ளுகோன் (ஆத்மா என்கு) பாயித்த தேஹத்தையும் என்னுடைய தென்று பாயித்த பூமியையும் ஆயே அங்ஙனானுடையும் துறந்து கடைமீயில் (பாராப்த கர்மாவணானத்திற்) மாணம் அடைந்தார்கள். ராஜனே! எந்தெத்த ராஜர் கள் இப்பூமியைப் பெளருஷத்துடன் ஆண்டு வந்தார் களே, அவர்கள் எங்கேவரும் கடைத்திருந் மூடிக்கப் பட்டார்கள்; கதைகளில் தாங்களின் கடைமீயில்படி

கனதயே உருவநாரியுக்கப்பெற்றவர்களாகவும் செயல்பட்டார்கள். இரண்டாவது அந்நாடும் முத்திரை.

—●●●● { பூமிதெய்வகொல் ராஜ்யதேவதாநிலை
யும், தேவதா பூமிதெய்வகொல்
தேவதாநிலைப் போக்குவது பூமிதாநி
கயங்கொடுமெ னென்பதையும் உறுதல். } —●●●●

புதிதாகச் சொல்லுகிறார்:—இப்பூமி தன்னைப் பிரிவிடத்தினின்று ஐயிற்று மயமாதினப்படுத்திக் கொள்வதில் மூலத்தியுடைய மன்னவர்களே கொக்கித் தனக்குள் பள்ளுகிட்டுத்தது. 'மீருத்துவுக்கு வினை காட்டு போய்மைகள் போன்ற இயக்கமன்னவர்கள் என்னைப் பிராவசத்திலும் போகாதபடி வென்று விராதினப்படுத்திக்கொண்டு புதிதக்கொண்டுகொண்டு விருப்புகிறார்கள். தங்கள் தக்கதமானம் அடைந் ததைக் கண்டவர்களாகவொரு அவனைப்போல் தானும் மானம் அடைவது சித்தவென்பதை அறிந்தவர்களா யினும் இம்மன்னவர்கள் இம்மனம் விருப்பவதுவினை. இவர்கள் இயக்கிடுப்பத்தினும் சித்தவியிழிபோல் சினை வந்ததாயெ சரித்திரம் 'இது சினைவிருப்பது' என் னும் பெரிய வினையானம் உண்டாகப்பெறுகிறார்கள். (இப்பூமி தமக்கே சினைவிருக்கவேண்டுமென்னும் விண் விருப்பத்தினும் சரிதம் சித்தவியிழிபோல் சினை வந்ததென்பதைவும் மதத்துவிடுகிறார்கள். இந்திய னுக்கக்கவிம் மனவிருப்பமுத்திரைப்பாளுவின், ராஜ்ய வாராந்திரோதானமாய்முதலில் ஆறு இத்திரிவக்கினை யும் ஐயிற்று (அன்னதீயாம் தேவதைகளின் அனு கந்ததைதப் பெற்று)க் கண்டவர்களைப்போல் ராஜன் கந்திரி மத்துமுன்ன னதனவர்கள் பட்டணத்து ஐயங்கள் அனாதையுக்கு ஆய்நர்கள் வரணப்பாதர்கள் இவர்களே வெள்ளம் ஐயிற்று இம்மனம் கர்மணாக

ஸமுத்தாங்கனா அகாநான்மாயைவாகவுகடய (ஸமுத்
 தாகனாங் குறுப்பட்ட) பூமண்டலம் முழுயதையும்
 இரிக்கவேண்டுமெனது மனத்தில் போகாதகொண்டு
 வயித்திடுக்கின்ற ம்ருதங்கனையும் ஆனோடுக்கிற
 தில்லை. இவ்வகம் ஸமுத்தாங்கனாங் குறுப்பட்ட
 பூமண்டலத்தை இரித்து அனத்தாம் ஸமுத்தாத்தி
 ளரிடைநிலுள்ள தலிபங்கனையும் இரிக்க விருப்ப
 ிருக்கம். பூமண்டலத்தையும் த்லிபாத்தாங்கனையும்
 இரிப்பது இத்தலிய இயத்திற்று என்வளவு பயன்? இது
 கல்வாமானகயால் இத்தலிய இயத்திற்று இதைப்
 பயனாக தீனைக்கவுன் கூடாது. ஆனும் அதற்குப் பறன்
 யாதெனில், இத்தலிய இயத்திற்று மோகனம் பெறு
 தகவே பயனும். குருகுலத்தை மென்கமப்படுத்துக்
 தன்மைவனோ! மனுக்களும் மனுபுத்தார்களும் (தர்ம
 மார்க்கத்தில் சிலேசென்று ஒரு மரிசிறையும் பிரகாமல்)
 என்னை ஆள்கும்களும் கடைமரிச என்னை விட்டு
 மாணம் அடைத்தார்களைவந்தி என்னையும் தம்மோடு
 கூடக் கட்டிக்கொண்டு போகவில்லை. இப்பொழுதும்
 அவர்களை தீவைவரிருத்து ஆள்கின்றார்களென்பதும்
 இவ்வீ. புத்திசில்காத இம்ஸூடர்கள் அப்படிப்பட்ட
 என்னை வுத்தத்தினும் ஸ்வா தீனப்படுத்திக்கொள்ளப்
 போகிறார்களாம். இவர்களும் அவர்களைப்போலவே
 என்னை விட்டுத் தனியே போகப்போகிறார்களாந்தி
 என்னையும் தம்மோடுகூடக்கொண்டுபோகப்போகிறது
 யில்லை. இவ்வேயே தீவைவரிருத்து என்னை ஆளப்
 போகிறது யில்லை. இவர்களது விருப்பமெல்லாம்
 வினோயன் திசெறிதும் உன்மைவன்று. துர்ப்புத்திகள்
 ராஜ்யத்தில் மமதாபிராணத்தினும் வளம் கட்டுவ்வி
 என்னைத் தாங்களே ஆளவேண்டுமென்று பின்னைக
 னோடும் தக்கைகளோடும் சண்டை செய்கிறார்கள்.
 மன்னவர்கள் 'இத்தப் பூமிமெல்லாம் என்னுடையதே.
 உனக்குக் கிடைவாது' என்று சொல்கிக்கொண்டு
 எனக்காக நுருயர்மேல் நுருயர் பொருதுமவுத்து நுரு
 யரை மொருவர் வதிக்கின்றார்கள்; கடைமரிசில் அத்த

அபிமானத்துடனே மாணம் அடைகின்றார்களென்றித்
தங்கள் விருப்பம் கிடைக்கப்பெறவில்லை. ப்ருது
புருஷன் காதி கழுவுகின் பாது அர்ஜுனன்
காத்தாது எனான் சாமன் கட்டாக்கன் ஹத்துமான்
சுரு த்ருணமித்து வலாதி சர்வாதி சத்தனுமன்
பலாதன குமகமாய்வன் கருத்தந்தன் கைகதன் (சமன்)
ப்ருது நலிதன்மகன் ப்ருதுதன் உலகம்கலை அழப்
படுத்திக்கொண்டிருந்த சாமனன் கருவி சம்பகன்
பொருள் நலிதன்மகன் தாக்கன் இவர்களுக்கும் மத்தும்
பல அனாசர்களுக்கும் அசாசர்களுக்கும் பூமண்டலத்தை
ஆண்டி வந்தார்கள். அவர்கள் எங்கோரும் எங்கோகா
வும் ஜலித்தவர்களும் நிருவாணம் ஜலிக்கப்படாத
வர்களையா கிருத்தார்கள். அவர்கள் எங்கோரும் எங்
கோடத்தில், 'இப்பூமண்டலமெங்காம் என்னுடையது'
என்னும் பெரிய மமகாத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்
தார்கள். மனுஷ்யர்களுக்கு மாணம் அடைகை பொது
வான தாமதமாகையால் அது தமக்கும் உள்வதாதினும்
அதை கிணையாமல் தாங்கள் ஸ்திரமாலிருப்பதாகவும்
பூமண்டலத்தைபெய்க்காம் தாமே ஆள்வதாகவும் அபி
மானித்துச் சிவகாணம் இப்பூமண்டலத்தை ஆண்டி
வந்தார்கள். பாயு! அவர்களும்தங்கள் போகாவினாஷம்
கிடைக்கப்பெறாமலே காணத்தினும் கதாசேஷர்க
ளாக (கதைமே கிருத்திருக்கும்படி)ச் செல்லப்பட்டா
ர்கள். ('ப்ருது இருத்தான். புருஷன் இருத்தான்.
கைகன் இருத்தான். பலாதன் இருத்தான்' என்று
கதை சொல்லுகிறோமன்றி அவர்கள் இப்பொழுது
இங்கேயல்லவா!) திறமைவுள்ளவனே! உலகம்கலில்
புகழறப் பாய்சிப் பாடுகை அடைத்த மஹாது
பாவர்களான பெரியோர்களின் இக்கதைகளை விஷயம்
கள் அனாசர்களேன் நலித்து அவத்தில் கவராக்வம்
உண்டாகும்பொருட்டு உலக்கு மொழிக்கேதன்.
இவ்விஷயங்களைக்கொல் பேசுத்திறமைவுடையவர்கள்
தங்கள் திறமைக்குப்போக்கு விடாகப்பேசுபகவகனே
யன்றிப் பாம புருஷார்த்தத்திற்கு உபாயங்களை

காட்டா. (ஐஞ்சம் பரம் புருஷார்த்தத்திற்று உபாயம் எதவென்றும், சொத்துவிநோம்; சோப்பாயாக). வேதம் முதலியவைகளில் சொன்ன உத்தமங்கோகளுள் பகவா னுடைய குணங்களை அனுபவித்துப் பெரியோர்கள் ஸர்வகாமமும் பாடுவார்கள். அப்பாட்டு ஸம் பாதத்திற்று நேதுவான பரமங்களைப் போக்கும். தீக்ருஷணனிடத்திற் பரிசுத்தமான பக்தியை விஞ்ஞானானுபாயம், அப்பெரியோர்கள் பாடுகிற பகவத் குணங்களைத் தினந்தோறும் ஓயாமல் கேட்கவேண்டும்.

பரிசுத்த மன்னவன் சொத்துவிநோம்:— பகவத் குணங்களை மனமஞ் செய்வும் மதராஜுபாயனோ கலி யுதத்திதுள்ள ஜனங்கள் மேல்மேலும் ஈனர்க்கிருக் கின்ற கலிதோஷங்களை எந்த உபாயத்தினால் கவிப்பித்துக் கவாயேற முடியுமோ, அதை உபாயத்தை எனக்கு உள்படி கியசித்துச் சொல்லவேண்டும் மத்தும், யுகவகையையும் யுகதர்மங்களையும் ப்ரளயம் ஸ்ரூஷ்டி இயைகளின் பிரிவினையினையும் ஸர்வாத் தாதமாயும் ஸர்வலிபாமகனும் மதராஜுபாயனுமான ஸர்வாஜ்ஞக்ருத் சரீரமான காமத்தின் கதிரையையும் எனக்கு மொழிவிதாக.

ஸ்ரீகருச் சொத்துவிநோம்:— க்ருதயுகத்திற் தர்மம் அந்தயுகத்து ஜனங்களால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டு காஞ்ஞ பாதங்களுடன் கையாடகனாகுவினாது. மன்னவனே! மலிபூர்ணமான தர்மத்திற்று ஈதவம் தவைய தவம் தானம் ஈன்னம் இக்காலமும் காஞ்ஞ பாதங்கள். அந்த க்ருத யுகத்து ஜனங்கள் தெய்வாதிசயமாகக் கிடைத்ததைக் கொண்டு ஸந்தோஷமுற்றிருப்பார்கள்; மத்தும், சிறு துக்கம் பொருடில் கருத்தி ஆகதப் போக்கேண்டுமென்னும் கிருப்பமுடைமையினால் கிருப்பார்கள்; ஈமந்த பூதங்களிடத்திலும் காமத்தி (ய்மோஷம்); உண்டாசப்பெற்றிருப்பார்கள்; உள்விசத் திமயசை 'மன'த்தையும் வெளிசித்திரியங்களான கன்

காறு முதலியவைகளையும் அடக்கி ஆள்வார்கள்; குளிர்
 வெப்பம் ஸூகம் துக்கம் முதலிய தவத்தனங்களைப்
 பொருள் செய்து மாகம் பொறுத்திருப்பார்கள்;
 ஆத்மாறுபயத்தினும் களித்திருப்பார்கள். ஜாதி
 குணம் முதலிய தாாதம்யங்களைப் பாராமல் எல்லாம்
 பரமாத்ம வ்ஞரூபமேயென்று கிளைத்திருப்பார்கள்.
 பெரும்பாலும் தவம் முதலியவற்றும் சரீரத்தை
 வஞரூபவார்களன்றிச் சரீரபோகங்களை எதிர்பார்க்க
 மாட்டார்கள். (மங்கோரும் இப்படி இருப்பார்க
 ளாகின் மோகமும் பெற்றுவிடுவார்களாகையால் மற்ற
 வுக்களுக்குப் பாஸக்தியே கேசிடாதேயென்று சங்கீக
 வேண்டாம்.) பெரும்பாலும் அப்படி இருப்பார்களன்றி
 என்னோரும் அப்படியே இருப்பார்களென்று சொல்ல
 முடியாது. ஆகையால் எல்லாரும் மோகமும் அடை
 கைக்குப் பாஸக்தி இல்லாமையால் மற்ற வுக்களுக்கு
 பாஸக்தி இல்லையெயென்று சங்கீக இடமினை. மற்ற
 வுக்களைப்போலல்லாமல் க்ருதவுகத்தில் பாஸகன்
 பெரும்பாலும் தர்மஷ்டர்களாக இருப்பார்கள். பொய்
 பேசுகை சிதகா ஸிம்லிக்ககை எவ்வளவு பெரிதும்
 ஸர்தோஷமுருகை சிஷ்காணமாகப் பாணிகளோடு
 விசோதிககை ஆயிவ இக்காலும் அதர்மத்தின்
 பாதங்கள். த்ரோதாவுகத்தில் இவ்வதர்மத்தின் பாதங்
 களால் தர்மத்தின் பாதங்களில் ஓங்குவான் த்ரம் காள்
 இல் ஒரு பாகம் மெல்லமெல்ல ஸ்ரீணிக்கின்றது. அத்
 த்ரோதாவுகத்து ஜனங்கள் கர்மாறுஷ்டாளத்தினும்
 தனத்தினும் கிளைத்திருப்பார்கள்; பெரும்பாலும்
 ப்ராணி ஸிம்லையில் ஸக்கரூத்திரூக்கமாட்டார்கள்;
 சந்தாதி விஷயங்களினும் அனகனகாக விருப்பங்
 கொன்னமாட்டார்கள்; த்ரம் அத்தர காமங்களில்
 பெரும்பாலும் ஸக்கரூத்திரூப்பார்கள். வயதிகதர்மம்
 களை இடைவிடாந் தி அறுஷ்டிககையால் முதிர்க்
 திருப்பார்கள். மன்னவனே! ப்ராந்மனாதி காக்ரு
 வர்ணங்களினும் ப்ராந்மன வ்னமே தலைவேந்த்
 திருக்கும். த்வாயகவுகத்தில் சிதகா ஸிம்லிக்ககை

எவ்வளவு பெரிதும் ஸக் துஷ்டியி ன் னா னை
 பொய் பேசுகை ப்ராணி த்தேனும் என்னும் அதர்ம
 கருணைக்களால் தவம் எத்யம் தவைய தானம் என்மிந
 தர்மத்தின் பாதங்களில் ஒய்வொன்றினும் பாதி குறை
 யென்றது. (பொய் பேசுகையால் எத்யமும், நயிமகை
 யினும் தவையும, அனக் துஷ்டியால் தவமும், ப்ராணி
 த்தேனுத்தினும் தானமும் குறைவென்றன). அத்த
 தயாபா யுகத்து ஜனங்கள் பெருமபுகழுடையவர்களும்
 பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களும் வேத
 மோஷதிக ஸக்கமுத்தயர்களும் பணக்காரர்களும்
 குடும்பிகளும் கர்வமுத்தயர்களும்மாரியும்பார்கள். மற்ற
 வர்ணங்களைக்காட்டிலும் ப்ராஹ்மண சூத்ரிய
 கப்ணைக்களிடம் ப்ராநாமயினாகும். கலியுகத்தில்
 தர்மத்தின் பாதங்களையெனத்யம் தவைய தவம் தானம்
 என்னும் இவையளவில் ஒய்வொன்றினும் என்மிந ஒரு
 பாசமே மிகுகதிருக்கும். அதுவும் காளுக்கு என்
 வளர்க்தவருகின்ற அதர்ம கருணைக்களான நயிம்
 னாதிக்களால் சுழீனித்துக் கடைசியில் அகயோதி
 அழிந்து கிடும். அத்தக் கலியுகத்தில் ஜனங்கள்
 மோபமே (பேசாசையை) தவியெடுத்திருப்பார்கள்.
 தூராசாயம் தவிகொண்டிருக்கும். தவயென்றெ
 பேச்சும் புறப்படாது. ஜனங்கள் கிஷ்கர்ணமாக
 ஒருவரோடொருவர் கிரோதித்துக்கொள்வார்கள்;
 மதமும், பாக்யநிர்ணயங்களிருப்பார்கள். அவர்களுக்கு
 அத்த காலங்களில் கிருப்பம் அளவற்றிருக்கும்.
 சூதர்களும் செம்படவர் முதலிய மற்ற நயினஜாதி
 வர்களமே தவியெடுத்திருப்பார்கள். (அகங்கன்
 இப்படி கிஷ்கண்களாகிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன
 யென்றும், சொல்லுவேன்; கேள்). எத்தன் சஜன்ன-
 தமன்ன- என்னும் குணங்கள் புருஷுவிடத்தில் புறப்
 படுகின்றன. அவை காலத்தினும் தூண்டப்படும்
 புருஷுனுடைய மனத்தில் ஒருகால் வளர்வதும் ஒரு
 கால் குறைவதுமாகிருக்கின்றன. எப்பொழுது மனமும்
 அதைத் துடர்ந்த புத்தியும் இத்தீரியங்களும் எதவ

குணம் தலைமெடுத்திருக்குமோ, அப்பொழுது க்ருத
 யுகமென்று ஆதிபடுமென்கும். அப்பொழுது ஜனங்க-
 ளுக்கு ஜ்ஞானத்திலும் தவத்திலும் ருசி உண்டா-
 விருக்கும் சித்த மதியுடைவானே! அப்பொழுது
 கால்வ கர்மங்களில் (பவண கிரும்பிச் செவ்வுந்
 கர்மங்களில்) பாவஜகளுக்கு கிகவும் பீதி உண்டா-
 மெய்தோ, அப்பொழுது சஜ்ஞானம் தலைமெடுக்கப்-
 பெற்ற த்ரோதா யுகமென்று தெரிந்துகொள்வாமாக,
 அப்பொழுது ஸோபம் அடைந்துஷ்ட. (ஸத்தோஷ-
 கிங்காஸம்) கர்வம் தம்பம் மத்ஸாம் (சிறஞ்சுடைய
 கனகமயின் திசேஷம்) கால்வ காலங்களில் பீதி நிலை
 பாவஜகளுக்கு உண்டாமெய்தவோ, அப்பொழுது
 சஜன் தயோ குணங்களின் கர்வங்கள் மூக்வமா-
 விருக்கப்பெற்ற த்னாபாயுகமென்று தெரிந்துகொள்வா-
 மாக, அப்பொழுது கபடம் பொய் பேசுகை சோம்பல்
 வித்தா லிங்கை மனவருத்தம் கண்ணீர் பெருக்குதல்
 மூதலியவத்திற்செடமான சோகம் மோஹம் பவம் கதன்
 வம் இவை பாவஜகளுக்குத் தலைமெடுத்திருக்குமோ,
 அப்பொழுது தமோகுணத்தையே மூக்வமாகவுடைவ
 கலியுகமென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். கலி
 யுகத்தில் ஜனங்கள் மாதமதிகளும் மாதபாகியர்களும்
 மீதமின்றிப் புரிப்பவர்களும் சந்தாதி விஷயங்களை
 அனுபவிக்கவேண்டுமென்றும் கிரும்பம் தலைமெடுத்த
 வர்களும் பணமற்றவர்களுமாகிவிடுப்பார்கள். ஸத்தீகள்
 பாபுருஷனைப் புணருத்தன்மையர்களும் மத்துல் பஸ-
 கெடு கடத்தகளுடைவாய்களுமாகிவிடுப்பார்கள்; கலி
 யுகத்தில் தேசங்களெல்லாம் திருடர்களால் பிடிக்கப்-
 பட்டிருக்கும், வேதங்கள் பாஷண்டர்களால் துஷிக்கப்-
 பட்டிருக்கும், (பாஷண்டுகள் வேதங்களுக்கு விப-
 சிதமான பொருள்களைக் கூறி அனந்தரப் பழம் சொல்-
 லார்கள்), அரசர்கள் பாவஜனைப் பிடிப்பதில் கண்-
 வைத்திருப்பார்களன்றிப் பாதுகாப்பதில் சிதிலும்
 கண்ணைக்க மாட்டார்கள். பாஷ்ணங்கள் மெல்ல
 உதா போஷணத்தில் ஷக்கமுத்திருப்பார்கள் (வலியு

மறத்துனி மறத்துளன் இவர்களோடு கலந்தாரோடுப்
 பார்க்கின்றித் தந்தை உடம்பிந்தவர் மூதலியன்க
 னோடு கலந்தாரோடுக்கொட்டார்கள். எம்மையு
 இரூப்பினும் தம் வயிற்றை கிறைப்பதொழியப்
 பிதர்க்குச் செறிதும் இட மனங்கொன்னொட்டார்கள்.
 ஸ்திரீகளுக்கு உட்பட்டு உடப்பார்க்கின்றித் தந்தை
 மூதலியன்களுக்கு உட்படமாட்டார்கள். கலிசுகத்து
 ஐனங்கள் இந்தவகையர்களாகியுப்பார்கள். சூதர்கள்
 தவம் விதவ இவைகளாக ஐயிப்பவர்களாகிப் பாதி
 காதலஞ் செய்வார்கள் (தானம் வாக்குவார்கள்).
 தாய்கள் தந்தைகை உணராதவர்களாகிலும் உத்தமர
 ணனத்தினமேல் ஏறிக்கொண்டு தெரிந்தவர்கன்போல்
 தந்தைகை உபதேசிப்பார்கள். (தந்தைதெரியாதவர்கள்
 தந்தைகை எப்படி உபதேசிப்பார்க்கின்றனும்,
 தர்மோபதேசஞ் செய்வதுபோல் ஏதேனுமொன்றைப்
 பிதத்திற்கொண்டிருப்பார்களன்றி வேறில்லை.)
 ஐனங்கள் எதிதும் மனம் கிளைச்செப்பெறமாட்டார்கள்;
 ஏதேனுமொன்றைக் குறித்து என்றும் பறப்பட்டுக்
 கொண்டிருப்பார்கள். மன்னவனே! பூமியில் எவ்வித
 ஆணாரும் கிடைக்கப்பெருமம் துர்ப்பிசுகத்தினுளும்
 கப்பம் கொடுப்பதினுளும் சீகூக்கப்பட்டிருப்பார்கள்;
 மத்தும், மறை பெய்வாமைவாக 'எம் எப்படி ஐயிப்
 போம்?' என்று பறந்து வருக்துவார்கள். கலிசுகத்தில்
 பாதலுகள் ஆடை ஆணாரம் பாணம் படுக்கை ஸ்திரீ
 ஸம்போகம் ஸ்ரீணம் ஆபாணம் இவைவின்றிப்பிசாகம்
 போன்றிருப்பார்கள். கலியில் ஒரு பறகரை மாதாத்
 திர்க்கையும் ஒருவரோடொருவர் விரோதித்துக்
 கொண்டு ஸ்ரீணத்தைத் துறந்து பரியமாய
 பாணக்களையும் இழப்பார்கள்; ஸ்வர்பத்திர்க்கை
 பந்துக்களையும் எதிப்பார்கள். மனுஷ்யர்கள் ஸ்ரூத்தர்க
 கராய (மயது முதிர்ந்த) தாய் தந்தைகளையும் எம்மர
 விஷயங்களிலும் மறத்ததர்களான பிள்ளைகளையும்
 (நிறமையுள்ள பார்வையையும்) சாஸித்தமாட்டார்கள்;
 ஆதர்பத்தனமுடையவர்களாகிச் சென்மம் உதரம்

இவற்றின் த்ருப்தியையே சிவநிலைத்திக்கொள்ள
 மூலம்வார்கன். சாஜனே! கவிதின் ஜயங்கள்
 பாஷண்டர்களால் மனம் களங்கப்பெற்று களங்க
 னுக்கு மேலான குருவும் மூன்று களங்கங்களுக்கும்
 காதனா பாதம்மதேவனும் களங்கப்பட்ட பாதா
 கித்தங்களுடையனும் ஷாட்ருன்ய பூர்ணனும்
 தன்னைப் பத்தினவர்களைக் கைவிடாதவனுமாயிய
 பகம் புருஷனைப் பெரும்பாடும் பூஜிக்கமாட்டார்கள்.
 மானம் அடைவதனும் கோகாதிகளால் சேட்கப்
 பட்டவனும் பதிதனும் தன்னுடைய கர்ணம்ம
 தம்மங்களினின்று கருவினனனும் புத்தி னவாதின
 மத்திரூக்குத் தகையினும் கவனுடைய காமதேவத்தை
 உச்சரிப்பானாயின், கர்மங்களாகிற பாதிபத்தகங்க
 கெள்ளாம் விடுபட்டுச் சிவத்தகதியைப் பெறுவானே,
 அத்தகைய பகம் புருஷனைக் கவிதென்று ஜனங்கள்
 ஆராதிக்கமாட்டார்கள். தயானத்தினும் ந்ரு
 தயத்தின் சீவத்தப்பட்ட ஷாட்ருன்ய பூர்ணனும்
 புருஷோத்தமன், கவித்த கன்னுக்களாலும் சிவத்த
 தேசத்தினாலும் சப்தாதி விஷயங்களில் தாழ்த்த
 மனத்தினாலும் புருஷங்களுக்கு வினைசென்ற கவி
 தே:ஷங்களை மெள்ளம் போக்கிவிடுவான். (அப்பாற
 புருஷனை எப்படி ந்ருதயத்தில் கிளைசீவத்த மூடி
 மென்றும், சொல்லுகிறேன்). பெசியோகன்
 பகவானுடைய கன்னப ரூப குண விபூதிகளை
 சிவாதிக்கும்பொழுது ப்ரீதிபுடன் கேட்பது காயால்
 அவனைச் சித்தனஞ்செய்வது மனத்தின் தயானிப்பது
 பூஜிப்பது அவனை ஆதரிப்பது இவைகளால் அப்
 பகம் புருஷனை ந்ருதயத்தில் கிளைப்படுத்தமென்றும்.
 ஆங்ணம் கிளைசென்ற அப்பாற புருஷன் பதினாசிரம்
 ஜன்மங்களால் ணம்பாதித்த பாயங்களைமெள்ளம்
 போக்கிவிடுவான். ணம்பர்ணத்தை அக்னிநில்
 காய்ச்சினும், அதில் ணம்பத்தித்த அம்மக்னி தாய்கம்
 மூதகிய இதா கோணங்களின் ணம்பத்தத்தினு
 ணண்டான அந்த ணம்பர்ணத்தின் தூர்வர்ணமாகிற

தோஷங்களை வெல்லாம் போக்குவதுபோல், எங்கும் சிதைந்த பாக புருஷன் தவாநக செங்குந்தங்களுடைய மனத்தில் கிளைகொண்டு அம்மனங்களின் வெல்லாம் போக்குகிறான். பாக புருஷன் தோஷம் வந்து பரிச்சேதங்க எற்றவனாகிலும் உபாஸகர்களை அனுப்புவதிலும்பொருட்டு அவர்களுடைய திருநெல்நில அமைதிருக்கையில் அவர்களுடைய மனம் எத்தகைய பரிசுத்திதைய அடைவதே, சாந்தரங்களை ஒதுகவாசிற வித்யாப்பாணம் தவம் பானாபாணம் அந்நிலை புண்ணிர்ந்த ஸ்ரீராமன் எகாத்ரபுபவாணம் ஸுதலிய மாதங்கன் தானம் கந்தா ஸுபம் இவைகளால் அத்தகைய பரிசுத்திதைய அடைவாது. (தவாநகத்திலும் திருநெல்நில கிளைகொண்ட பாக புருஷன் மனங்களில் போக்குவதுபோல், வித்தைய ஸுதலியவை வல்லாம் ஒன்றுசேர்த்தும் மனம் கந்தரங்களைப் போக்க வல்லவையாகமாட்டா). திருநெல்நில பாக புருஷனை கிளைபெறச் செய்வதனால் மானம் அடைவும்பொழுது அவரிடத்தில் கிளைகொண்ட மனஸுடையவனாக (அனாபாணமாகவே தேவந்ததத் துறந்து) அப்பாண புருஷனைப் பெறுவான். ராஜனே! ஆகையால் பாவம் குத்தாடிகளுக்கு காதலும் செந்தழுவிய குழந்தைகள் அடைவதுமாவிய பாக புருஷனை வந்தா விதத்திலுதும் திருநெல்நில கிளை பெறும்படி செய்வாயாக. பாவனின் அனைவரும் மானம் அடைவது தன்மைவர்களாகையால் 'கிளைவா' விருந்து இஹனோக போகங்களைவே அனுபவித்துக் கொண்டுருப்போம். வமஞ்சு பாகபுருஷ தவாநகத்திலும் ஆகவேண்டியது ஒன்றும், இப்போது வந்து விச்சிந்தையா விருந்துமுடியாது. சப்தாதி விஷயங்களும் கிளைவந்தவை. தேவந்தும் கிளைவந்தது. அந்த விஷயானுபயத்திற்கும் அனைவே வேண்டியாக வேண்டும். ஆகையால் அனைவரும் வந்தாமான தேவந்திலும் சப்தாதி விஷயங்களிலும் விருப்பத்ததத் துறந்து பாக புருஷனை தவாநகங்களில்

ந்ருதயத்தில் விடப்பெறும்படி செய்வதென்றும், அவன் ஷாட்ருன்ய பூர்ணன் (இஞ்ஞானம் சத்தி பதம் ஐஸ்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்வன் ஆவெ ஐதா குணங்கள் அமைந்தவன்); சர்வார்கனென்று அபிமானித்துக் கொண்டிருக்கிற பாத்ருதருதாதிகளுக்கும் மேலான சர்வான். அவனுக்கு மேற்பட்ட சர்வான் எனலாம் கிடையாது. அவன் னமந்த ஐத்மாக்களுக்கும் அத்தாத்மாவுகளிருப்பவன்; அனைவர்க்கும் ஐதா விக்ஷத் தருதவன். (அவனைப் பத்ரவேண்டினெனருந் திடக் தேடிக்கொண்டு போகவேண்டியதில்லை). தன்னவனே! அவன் தன்னை தயானிப்பவர்களுக்குத் தன்னுடைய னாகுப்பத்ததைக் கொடுக்கின்றான். ராஜனே! கவிவுகம் பத்ரப நோஷிக்களுக்கு வினைசீமாவிலும் அதற்கு ஓர் பெரிய குணம் உண்டு. என்னென்றும், சொல்லுகிறேன்; மேன். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை வாயாந் சொன்னமாதத்தில் பத்ரெகம்சம் விடப்பெற்று அப் பாகனைப் பெறுவான். க்ருதவுகத்தில் எங்கும் கிதைத மஹாநுபாவனைய அப்பாசம புருஷனை தயானிப்பவர்களுக்கு எத்தப் புருஷார்த்தம் கைகடிகோ, த்ரோதா வுகத்தில் எத்தன்களான் அவனை ஐதாதிப்பவர்க்கு எத்தப் புருஷார்த்தம் கைகடிகோ, த்வாபாவுகத்தில் புஷ்பாதிகளான் அவனைப் பூஜிப்பவர்களுக்கு எத்தப் புருஷார்த்தம் கைகடிகோ, அத்தப் புருஷார்த்தம் கவி வுகத்தில் அவனை வாயாந் சொன்ன மாதாத்தினும் கைகடிகும். அவன் தன்னை வாயாந் சொன்ன மாதாத்தின் அளர்களுடைய பாபங்களைப் போக்கிவிடுவான். பத்ர வுகங்களுக்குக் கிடக்கவந்தான இம்மஹானுணம் கவிவுசென்றுக்கு மாதாமே உன்னது. சூன்ருவது அத்வாயம் முத்திற்று.

—●●●●● { கவித்திசம் முநியானிரு வகை பானயகளை கிருபித்தம். } ●●●●●—

ஸ்திரீகர் சொல்லுகிறார் :—மன்னவனே! பாமரனு
முதல் தம்பியார்த்தம் வகையிலுள்ள காலத்தில் மல
ஸுபத்தையும், கருத த்தோதாதிபுதங்கலின் பரிமாணத்
தையும் உயக்கு முன்னமே சொல்கிறேன். கம்பத்தைய
யும் பானயத்தையும் கிரித்துச் சொல்லுகிறேன்;
சேட்பாயாக. (கதனத்தின கம்பமென்றும் மஹாகம்ப
மென்றும் கம்பம் இரண்டு விதம்). காலகிரியம் புதங்கல்
சேர்த்தால் ப்ரஹ்மதேவனுக்கு ஒரு தினம் (ஒரு பகல்)
என்று கூறப்படுகின்றது. அதையே (கதனத்தின) கம்ப
மென்று உணர்வாயாக. மன்னவனே! அதில் பதிலுண்டு
மனுக்கள் காமமாக வருவார்கள். அந்த காலகிரி
புதங்கலடங்கிய கம்பத்தின் முடியில் பானயம்
உண்டாகும். அதுவும் அந்தக் கம்பத்தையப்போலவே
காலகிரியம் புதங்கலடங்கியது. அதையே ப்ரஹ்ம
தேவனுக்கு திரியென்று கூறுகிறார்கள்.
அப்பொழுது இம்முன்று ஸோகங்களும் மறைத்து
போகின்றன. இந்த பானயத்தை கவித்திக பானய
மென்று சொல்லுவார்கள். இந்த பானயத்தில்
துகத்திருஷ்டிகர்த்தாயான ப்ரஹ்மதேவன துதத்தை
மெல்லாம் தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டு ஆதிசேஷ
னுதே படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருப்பான்.
ப்ரஹ்மதேவனுடைய சவனத்திற்கு கிரித்தவா
கிருக்கையால் கவித்திக பானயமென்று கூறப்படும்.
உலகங்களுக்கெல்லாம் மேற்பட்டதாயினு ஸத்ய
ஸோகத்தில் காலஞ்செய்தின்ற ப்ரஹ்மதேவனுடைய
வாழ்காலாயினு இரண்டு பார்த்தங்கள் கடக்கையில்
மஹத்து அஹங்காரம் இவைகளும் பஞ்சபூதங்களும்
ஆகிய ஏழு பாக்ருதிகளும் மறைகின்றன. மன்னவனே!
இந்த பானயமே ப்ராக்ருதபானயமென்று கூறப்படும்.
(ப்ரஹ்மாயின் வாழ்காலாயினு இரண்டு பார்த்த
காலத்தை மஹாகலிய மென்பார்கள்). இந்த ப்ராக்ருத

பாசனத்திற் விசாச மிலித்தம் கேர்த்திருக்கையால்
 மறைத்து நுதலிய வழு பாக்ருதிகளின் பரிணாமமான
 பாஸ்மமாண்டம் மறைவின்றது. (அதை விவரித்துச்
 சொல்லுகிறேன்; கேட்பாயாக). ராஜனே! பரிணாம
 தேயன் பூமியில் தூது வர்ஷங்கள் மறை பெய்வா
 திருக்கையில், அப்பொழுது அன்னமீர்சாகையால்
 ஜனங்கள் பரிவிரும்பி டீடிக்கப்பட்டு ஒருவகையொருவர்
 மறைப்பார்கள். இங் க ள் ன் ஒரவர்க்கொருவர்
 உபதரவஞ் செய்துகொண்டு வருத்தில் கால்காமத்தில்
 வெள்ள வெள்ள ஜனங்கள் ஸ்நேசித்துக்கொள்கள்.
 பாசனமாகத்து வரூர்வன் வரூதாத்திலும் தேவர்களி
 லும் பூமியிலும் உள்ள ரவத்தை வெள்ளம்
 பொறுக்கமுடியாத சொண்களால் இழுத்துக்
 கொள்வானன்றி இப் பெ ரு ளு டே ப ள் சிதிலம்
 கிடமாட்டான். பிறகு வாயுவேகத்திலும் வங்கர்ஷண
 முகத்தினின்றுண்டான பாசனகால்களிப் பாதையினே
 மின்னிச் சூன்யமாகிசுக்கின்ற பாதாளாதி லோகங்களை
 வெள்ளம் தவிர்த்தும். இங் க ள் ன் மேலும் கீழும்
 இடையில் காப்புதத்திலும் ஸூர்வகொண்களாலும்
 அக்னி ஜ்வாலையாலும் தவிர்த்தப்பட்ட பாஸ்
 மாண்டம் கொளுத்தப்பட்ட கோமய மிண்டம்போல்
 தோற்றும். பிறகு மிகவும் பரிஷ்டலும் கொடியது
 மான பாசனகால்க்காத்து தூது வர்ஷங்களும் அதற்கு
 மேல் செ காலமும் ஓயாமல் விகெக்கொண்டிருக்கும்.
 அப்பொழுது ஆகாசம் தூர்ஸூடிப் புதை குழத்தாற்
 போகிருக்கும். ராஜனே! அதற்குப் பிறகு பல்வகை
 வர்ணங்களைமுடைய பற்பல மேகக்கூட்டங் க ள்
 பேரொலியுடன் கர்ஜனைகள் செய்துகொண்டு தூது
 வர்ஷங்கள் மறை பெய்யும். அனந்தரம் பாஸ்
 மாண்டத்தினிடமிதான் பரவஞ்சுவெள்ளம் ஓசு
 வெள்ளமாய்கிடும். இங் க ள் ன் பரவஞ்சுவெள்ளம் கீரால்
 கிடுகையில், அப்பொழுது பூமியின் குணமான
 கத்தத்தை ஜனம் இழுத்துக்கொள்ளும். ஜனத்தினும்
 தன் கத்த குணம் இழுக்கப்பெற்ற பூமி ஜனத்தில்

மறைபயம். பிறகு ஐயத்தின் குணமான சம்பந்தத்திற்
தேஜஸ்ஸா இழுத்துக்கொள்ளும். அங்கு நான்
தன்னைக்கூட சங்குணம் பதியுண்ட ஐயம் தேஜஸ்ஸின்
மறைபயம். பிறகு தேஜஸ்ஸின் குணமான சூபந்தை
காவு இழுத்துக்கொள்ளும். தன் சூபகுணம்பதியுண்ட
அத்தத் தேஜஸ்ஸா னாயின் மறைபயம். அதனாயின்
குணமான சம்பந்தத்தை ஆகாசம் இழுத்துக்
கொள்ளும். தன்னைக்கூட சங்குணம் பதியுண்ட
காவு ஆகாசத்தின் மறைபயம். ராஜனோ பிறகு ஆகாசத்
தின் குணமான சப்தந்தைத் தாமஸாஹங்காரம்
இழுத்துக்கொள்ளும். தன்னைக்கூட சப்த குணம்
பதியுண்ட ஆகாசம் அத்தத் தாமஸாஹங்காரத்தின்
மறைபயம். பிறகு ஸாத்திகாஹங்காரம் ராஜஸாஹங்
காரத்துடன் கூடி ஜ்ஞானேத்தியங்காரமும் அயத்தின்
குணம் காரமும் இழுத்துக்கொள்ளும். ஸாத்திக
மென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும் மூன்று
கைகப்பட்ட அஹங்கார தத்யந்தை மஹத்தத்யம்
இழுத்துக்கொள்ளும். (அஹங்கார தத்யம் மஹத்
தத்யத்தின் மறைபயம்). ஸத்வாதி குணம் கார
மடிவாகப்பெற்ற பாக்ருதி அம்மஹத் தத்யந்தை
இழுத்துக்கொள்ளும். ராஜனோ ஸத்வாதி குணமயமான
அத பாக்ருதிகைக் காரத்திலும் ஊண்டப்பட்ட
அவல பாக்ருதமென்று பாதானம் இழுத்துக்
கொள்ளும். (மஹத்து முதலிய காமரூப விபாகங்
களின் ஸத்வாதி குணங்கள் ஸம்வாஸங்கதயை
அடைந்திருக்கிற பாதானம் அய்வாக்ருதமென்று
கூறப்படுகிறது). அத்த அய்வாக்ருதத்தைப் பாதேயகுண
பாமபுருஷன் இழுத்துக்கொள்ளுகிறான். அயன்
மற்றொன்றின் மறைபயமல்லவாம். இப்பாமபுருஷனுக்கூட
வ்ஸரூபத்திற்குக் காரத்தின் அவலயங்காரான
அநேகாராதாரதிகளால் பரிணாமம் முதலிய குணங்கள்
உண்டாகமாட்டா. அது ஆதிமந்தங்காரத்தது; இத்தி
யங்களுக்கு உட்டாதது; என்றும் காரணம் நிருவாரு
கிருக்குத் தன்மையது; அய்வக்தம் முதல் ப்ருதியி

வகாவி டுமுள்ள துகத்திற்கென்றாம் காணமா
 கிருக்கும்; கார்வங்கலின் தோஷங்கள் வகையுள்
 தீண்டப்பெருமல் அழிவத் திருக்கும். சித்தந்தம்
 வளர்தம் முதலிய வாக்ருங்களும் அகத்திற்று சிதான
 மான நனளும் அப்பாமாதம் வ்வரூபத்தைத் தீண்ட
 வன்னவையாகமாட்டா. மற்றும், அதில் ஸதன் ஈதன்
 தமோ குணங்களுக்காவது மறுத்து முதலியவத்திற்
 காவது ப்ராணன புத்தி கர்மேசத்தியங்கள் த்ஜானேக்
 த்ரியங்கள் இவத்திற்காவது உகைக்கச் சூட்சுமிய
 ப்ராஹ்மாண்டத்திற்காவது ஸம்பந்தம் கிடையாது.
 (ஸ்ரீவ ஸ்வரூபம் குணங்களுக்கு உட்பட்ட ரூப்பறுபோக்
 பாமாதம் வ்வரூபம் குணங்களுக்கு உட்பட்டதாகாது.
 ஜீவனுக்குக் காமத்தினும் மறுத்து முதலிய தத்வமா
 ளின் பரிணாமமான தேஹங்களின் ஸம்பந்தம் இருப்பது
 போல் பாமாத்மனுக்குக் கிடையாது. அவன்
 ஜீவனைப்போல் சகசுராதிசாணங்களைப் பத்தின
 அறிவுடைமையனும்களா. ப்ராஹ்மாண்டம் ப்ரக்ருதின்
 பரிணாமமேயவ் திப் பாமாதம் வ்வரூபத்தின் பரிணாம
 மன்று). மற்றும், அப்பாமாதம் ஜீவனைப்போல்
 ஸம்பந்தம் ஜாகாம் முதலிய ஸங்கோச விகாணங்களுக்
 குரிய குணத்திற் கிடமாகாமல் கண்டும் ஸங்கோச
 மின்றிய குணத்திற் கிடமாகிருப்பான். ஸுஷூப்தி
 யென்னும் அவன்ஸதையும் அவனுக்குக் கிடையாது.
 அவன் ஆகாசமும்பன்; ஜலமும்பன்; பூமியும்பன்;
 வாயுமும்பன்; அக்ஷியும்பன்; ஸத்வமும்பன்;
 சிவனைவோயென்றும் இவத்தை நக்காட்டி தும்
 கிவகூணமா கிருப்பவன். அப்பாமாதம் ஸுஷூப்தி
 யவன்ஸதையை அடைத்த (சங்குதங்குற) ஜீவனையும்
 ஆகாசத்தையும் ஒத்திருப்பான். ஜீவனுக்கு
 ஸுஷூப்தியில் காமென்றிற தேசத்தந்தகிர
 ப்ராஹ்மண்தம் ஸாகம் ஹக்கம் முதலிய விகாசங்கள்
 தேர்த்தமாட்டா. அவ்வளவே பாவமுருஹ் ப்ராஹ்மண
 த்யாதி விகாசங்களும் ஸாகதுக்காதி விகாசங்
 களும் தீண்டப்பெருதவன். ஆகாசம் வற்றும் கிதைக்

திருப்பிணம் அய்வனத்தின் நோஷன்கள் தன்மேல்
 தீண்டப்பெறுதிருக்கும். அன்னமே பாம புருஷன்
 சேதஞ்சேதன ஞானமான ஐகத்திற்கெல்லாம் அந்த
 சாத்தமாவாதிருப்பிணம் அய்வனத்தின் நோஷன்கள்
 எவையும் தன்மேல் தீண்டப்பெறாமல் பரிசுத்தஞ்
 சிருப்பான்; ஐடபதார்த்தங்களைடவனு அஐடமான
 ஜீவஜோடவனு ஒத்திட்டு இ த் த க க ய னெ ன் னு
 வாய்க்க முடியாதவன். ஸ்வகாரணமான இத்தகைய
 இப்பாமாதம் ஸ்வரூபத்தையே அய்வகத்திற்கு
 ஸயஸ்தானமாக வேதார்த்தங்கள் கூறுகின்றன.
 எப்பொழுது புருஷன் அய்வக்தம் இவைகளுக்கு ஸயம்
 உண்டாகிறதோ; எப்பொழுது ப்ருதிவி முதல்
 மஹத்து வரையிலுமுள்ள சக்திகளென்று கூறப்படுகிற
 தத்தங்கள் காலத்திலும் ஹண்டப்பட்டுத் தத்தஞ்
 செய்களைச் செய்கின்றனவற்றுத் தத்தங்களாக
 கில் மறைகையாகிற ஸயத்தை அடைகின்றனவோ;
 இதுவே ப்ராக்ருத ஸயம் (புருஷனுக்கு ஸயமாவது
 மிருதியும் ஜ்ஞானம்கோசம் உண்டாகப்பெற்றுப் பா
 மாத்தவரிடத்தில் ஸம்பத்திக்கையேயாம். அய்வக்தத்
 திற்கு ஸயமாவது அவிபக்த தமண்ணாதிருக்கும் தன்மை
 ஸயப் பெறுகையே. ப்ருதிவி முதலிய பதார்த்தங்க
 ளெல்லாம் பாமாத்தவரிடமிட்டுப் பரிமாணம் அவனுடைய
 சக்திகன்போன்றிருக்கையால் சக்திகளென்று கூறப்
 படுகின்றன. ஜ்ஞானஸ்வரூபமான பாமாத்தவன் புத்தி
 இத்தலியம் முதலியனகலபதார்த்தங்களையும் சரீரமாக
 ஏனடவனானவையானே ப்ராமானிகர்களுக்கு (வேதம்
 முதலிய ப்ராமானங்களில் கருத்தாகவுள்ளபடி அறிந்த
 வர்களுக்கு) அந்த புத்தி முதலிய னகல பதார்த்தங்க
 ளுக்கும் ஜ்ஞானமாகத் தோற்றுகொள். இத்தலியங்கள்
 முதலிய ஸயந்த வந்துக்களும் அவனுக்குச் சரீர
 மென்றும் அவை அவரின் மீட்டு ஒரு கூணமும் பரிசு
 திருக்கமுடியாதென்றுப் ப்ராமானங்கள் கூறுகின்றன
 வாகையால் அவன் அவர்களுக்கு ஸ்வாதானம்த்
 தோற்றுவது உண்மையெவ்வி வேதன்று. அவன்

அவந்தரத் சரீரமாகவுடையவனாகியும், சரீரங்கராக
அவனாக்குக்கனாகும் சரீரினான பரமாத்மனுக்கும்
வன்பாவங்கள் ஒத்திருக்கமாட்டா. புத்தி இத்தீயம்
நுதலிய வகை பதார்த்தங்களும் பரமாத்ம வன்ருபவ
போல் சிதம்பலனன்று; பிங்ளையோசென்றும் ஆதி
உத்தங்கனாடையவை. என்றும் ஒருவானாகியுத்த
தன்மைமுள்ளதற்கே வந்துவென்றும் போர் அமைவு
மாகையால் அத்தன்மைமுள்ள பரமாத்மனொருவனே
வந்துவானாகிய மத்தமைவென்றால் என்றும்
ஒருவானாகியிருப்பவை வன்ருபவாய் உ. ன் ன ம சி த்
வந்துக்களாகமாட்டா. ஆனால் இவந்தர வந்துக்க
வென்று வந்துருவது எவ்வளம் பொருளமுமெனருள்,
வந்துவாகிய பரமாத்மன் இவை வெவ்வேறத்திறும்
அமைத்திருக்கின்றனவாய் அவனை உட்கொண்ட
இவை வந்துக்கவென்று வந்துவெருகின்றன. தீயம்
தேஜஸ்ஸின் கார்பம். சகஷுரித்தீயம் தேஜஸ்ஸின்
உதவிநிலையம் வந்துக்கனை காரணிக வந்ததன்று.
(இத்தீயங்கள் தேஜஸ்ஸின் காரணமான அழக்கார
தவத்தின் கார்பங்கள்) இவைவெவ்வாய் தேஜஸ்ஸின்
சிதம்போல் அதை விட்டுப் பிரித்திருப்பவை வன்.
இவ்வளமே இத்தீயங்களும் அந்தக்காரனும்
விஷயங்களும் பரமாத்மனும் வ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை
வாகையாலும் அவனும் உதவிசெய்யப் பெற்றவை
வாகையாலும் அவனையே ஆதாரமாகவுடையவை
வாகையாலும் இந்த இத்தீயநிகழிக்காக்காட்டதும்
அத்பர்த விசக்ஷனான அப்பரமாத்மனை விட்டுப்
பிரித்திருக்கமாட்டா. (இன்னும் எய்ந்த வந்துக்க
னாடைய வத்தாந்திதிப்பாக்குத்திகளும் பரமாத்மா
நினமென்று ஏற்படுகையில் ஜீவனுடைய அவன்மைத
ளும் பரமாத்மநினமென்பது வித்தமே. ஆனால்
அதில் விசேஷம் உண்டு. என்ன வென்றும்) சாநுவே!
ஜீவனுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாதத்தின் மூலமாய் பாநா
காய் வயப்பினம் னுஷுப்பதி என்றும் பல அவன்மைத
கள் வந்துவெருகின்றனவே; இவ்வவன்மைகள் அவ

தூக்குப் பச்சுதி எம்பந்தத்தினும் ஏற்பட்டவைகளே
வந்தி இயற்கையன்று. என்னன ஆகாசத்தில் மேகம்
கள் ஒருகால் தோற்றுவதும் ஒருகால் மறைவதுமா
விருக்கொழைவே, அன்னவோ இந்தப் பாவஞ்ச
மெல்லாம் பாமாத்தமனிடத்தினின்றும் உண்டாகி ஒருகால்
புறப்படுவதும் அன்னிடத்தில் மறைத்து ஒருகால் புறப்
படாமலும் இருக்கின்றது. சேதனசேதன ரூபமான
இந்தப் பாவஞ்சத்திற்கென்றாம் அவன் ஆகாசமா
விருப்பினும் இதன் தோடிய்கள் இதீதும் அவன்மேல்
தின்றுகொடுக்கி. அவன் ஆகாயம்போல் என்மும்
கிரமனாகிவிடுபவன். விராய்க்கொன்றாம் பாமாத்தம
னுடைய சரீரமாயிய சேதனசேதனங்களைச்
சேர்க்கலை. மன்னவனே! அவயவங்களை யுடைய வன்று
அவயவியென்று உறப்படுகின்றது. அவயவிகளான
வயங்களை என்னுக்கனுடைய அவயவங்களும் உண்மையே
வந்தி இல்லாதவைகளை விருப்பதாக வழங்குகின்றீர்.
அவயவங்களை யுடைய வன்று அவயவங்களைக்காட்டி
தும் தனியே கொடுத்திருப்பதன்று. அப்படியிருக்கு
மாயின், அவயவங்களைக்காட்டில் அவயவி தனியே
தோற்றிகளாகும். அனுபவத்தில் அது கெடலாது.
தூங்குகிறபடி அவயவங்கள் சேர்க்கு ஆகடபாதி
அவயவியான ஒர் வன்று ஏற்படுகின்றது. ஆய்வாடை
தன் அவயவங்களான தூங்கி விட்டுத் தனியே
புறப்படுகின்றீர். அன்னவோ ஜகத்து பாமாத்தமனை
விட்டுத் தனியே இராது. எந்நிலைசேதன அசேதன
சம்மாரிக்கொன்னும் ஸமுதாயம் ஸ்ராவ சேதன
அசேதன சம்மாரிக்கொன்னும் ஸமுதாய ரூபமான
ஜகத்தாகப் பரிணமித்துக் கார்க்கென்று உறப்படு
கின்றது. பாமாணிகர்களுக்கு ஒவ்வொரு வன்றுவும்
சேதன அசேதன சம்மா ஸமுதாய ரூபமாகவே
தோற்றுகிறது. ஆகையால் இல்லாத வன்று பரிதாய்
உண்டாகித்தென்று சொல்லுகிறவர்களின் மதம் ஸரி
வன்று. கார்வ காரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றுவிருக்கு
மாயின், கார்வமான சூடத்தைக் சூடமென்றும் காரண

மாள் மண்ணை மண்ணென்றும் வெவ்வேறு பெயர்களால் வழங்குகிறார்கள். மண்ணை மண்ணென்று கிளைக்கிறோமன்றிக் குடவென்று கிளைக்கிறதின்கிளை. குடத்தைக் குடவென்று கிளைக்கிறோமன்றி மண்ணென்று கிளைக்கிறதின்கிளை. குடம் தூசும் கொண்டுதான் உபயோகப்படுகிறது; மண் அதற்கு உபயோகப்படாது. இம்மாதம் கார்ய காரணங்களைப்பற்றித் துறியும் பெயரும் கார்யமும் வெவ்வேறு விசுவகிந்தைப் பொருத்தாததனவால் கார்ய காரணங்கள் வெவ்வேறென்றே கொள்ளவேண்டுமென்றும்; அது பொருளன்று. அம்மாதம் வெவ்வேறுக கிளைப்பது ப்ராமமேயாம். கார்ய காரணங்கள் இரண்டும் ஒன்றையிட்டு மத்தொன்று பிரிவாதிருப்பவை. அந்நிபு பெயர் கார்யம் இவை வெவ்வேறு விசுவதத்தஞ்ச் காரணம் மண் துர்வகையாதுபாட்டை அடைந்திருக்கையே. அதனும் அநைய வெவ்வேறுகமாட்டா. அம்மாதம் சேதன அசேதன சங்கரங்களென்றும் மறுதலும் காரணமும் கார்யமாய்க் காரணவந்தையிடும் கார்யவந்தையிடும் ஒன்றையென்றி யேதனது. காரண தகையின் னுட்க்கும சேதன சேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பாப்ரதம்மம் கார்யதகையின் னுட்கு சேதனசேதனங்களைச் சரீரமாகவுடைய பாப்ரதம்மமாம் மாறுகின்றது. ஆகையால் கார்யம்மும் பிரிவாய் புதிதாய் உண்டாகிற தென்பது அனம்பததமேயாம். அத்தச்சேதன சேதன சங்கரங்கள் மூன்றும் ஸ்வபாவத்தில் ஒன்றொன்று ஒத்திருக்கமாட்டா; விசக்ஷணமாயிருக்கும். அசேதன பரிணாமமான தேவ மனுஷ்யாதி சரீரங்களைவாய் ஆதியத்தங்களை ஏகமாயவை, ஆகையால் அவை ஆத்ம வந்துக்க னாகமாட்டா. தேஹத்தைவ ஆத்மா வென்று கிளைப்பது ப்ராமமே. ஆத்மா தேஹத்தைக் காட்டிலும் விசக்ஷணமாயிருப்பவன். ப்ரதம்மனத்வாதி ஜாதி னத்வாதி குணம் கடை மூதலிப செயல் துன்மம் ம்ருத்தி இவை மூதலிப விசாரங்கள் பலவும் தேஹாத்மாவியானிகளுக்கு ஆத்மா வினிதத்தில்

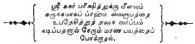
இருப்பதாகத் தோற்றிலும், அதை ஆத்மாவைச் சேர்த்தவையன்று. அவர்கள் அங்ஙனம் சினைப்பது பாயமே. ஆத்மாவின்மீடத்தில் விகாரம் உளதென்று சிஞ்சிக்க முடியாது. அவன்மீடத்தில் சிறிதாயினும் விகாரம் உளதாயின், மூத்தி தகைசிலும் தோற்ற வேண்டுகளும், மூத்தி தகைசின் விகாரமே கிடையா தென்று பாயமானவர்கள் முகநலிடுவென்றவன்தி உளதென்று ஏங்கும் சொல்லியிடம். ஆகையால் விகாரங்கள் தேவதந்தைச் சேர்த்தவையெனவந்தி ஆத்மாவைச் சேர்த்தவையனன்று. என்றும் ஒருவரது சிஞ்சுதல் தன்மையதான பரிசுத்தஜீவாத்ம மவஸூபத் திற்று தேவமனுஷ்யதவாதி ஆகாச பேதங்கள் கிடையா. ஒருவன் உளவென்று சினைப்பானாயின், அவன் தேவதந்தைக்காட்டிலும் விசக்ஷணான ஆத்மாவின் மவஸூபத்தை அறித்தவனாகலன்; இன்னவொருவென்றும் தேவதந்தையே ஆத்மாவைப் பாயித்தவன். ஆகாசம் எங்கும் சிறைத்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறுகிருப்பது போலவும், ஸூர்யன் ஜன் முதவியவற்றின் பாதி பகிச்சிலும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப்பெறு கிருப்பதுபோலவும், வாயு எல்லாவிடங்களிலும் விரிபித்திருப்பினும் அவற்றின் விகாரங்கள் தீண்டப் பெறுகிருப்பதுபோலவும், ஆத்மா தேவமனுஷ்யதாதி தேவதந்தைகள் அதைத்திருப்பினும் அந்த தேவமனுஷ்ய தாதி பேதங்கள் தீண்டப்பெறும். மத்தும், கடம் முதவியவற்றினுள்ள ஆகாவரும் வெளிவாகாசமும் ஓண்டுபோலவும், ஆகாசத்தினுள்ள ஸூர்யமும் ஜன் முதவியவற்றின் பாதிபகிச்செ ஸூர்யமும் ஒன்று போலவும், தேவதந்தைக்குள்ளே இருக்கிற வாயுவும் வெளிநின் விகிற வாயுவும் ஒன்றுபோலவும், ஆத்மா ஒரு தேவதந்தை விட்டு மற்றொரு தேவதந்தைப் பெறினும் அவன் ஒருவனெனவந்தி போதன்று. இங்ஙனம் ஆத்மா தேவதந்தைக்காட்டிலும் விசக்ஷணனென்று சிஞ்சித்தவாதாத்திரும் தேவம் ஆத்மாவைச்

காட்டிலும் விவகாரங்கென்ற விஷயம் எந்தமே. அங்கிரஸ்கடக்காட்டிலும் பாயாத்தன் விவகாரம் சென்பதையும் கிறிஸ்தவப்பட்டம். இரண்டின் போன்றென்றதே கைவளை தோள்வளை மீட்டம் குண்டலம் முதலிய பல ஆபாஸங்களைக் செய்து 'இது கைவளை இது தோள்வளை. இது மீட்டம். இது குண்டலம்' என்று வழங்கி அவற்றை அணிதக முதலிய பாயோ ஜனத்தையும் அனுபவிக்கிறார்கள். அந்தக் கைவளை முதலியவை தானாதி பாயோஜனங்களுக்கிடையாக இருக்கையால் உண்மையேயன்றிப் போய் வந்து, அவற்றிற்குக் காரணம் போய்னோ. அவை தங்கள் காரணமான பொன்னிக்காட்டிலும் வேறுபட்டவை என்று எவனேனும் கிணக்கக்கூடுமோ? நஞ்சன் மூத்துச்சிப்பினையப் பார்த்து வெள்ளியென்று பாவிப்பானாதின, அது வெள்ளியானாகவேண்டிய பாயோ ஜனத்தை கிறிஸ்தவத்துமோ? கிறிஸ்தவத்து. ஆகையால் அது போய்னோ. அப்படியன்றி இவை தானாதி பாயோஜனங்களை விளக்கின்றவையால் உண்மை என்பதில் ஸத்தேவையின்மை. இங்ஙனமே ஸூக்ஷ்ம சேதன சேதனங்களோடு கூடிய பகவான் வெளிக் காக்கியவர்களாலும் மறைக காக்கியவர்களாலும் ஸ்தூப சேதன சேதனங்களோடுகூடிய பகவானாலும் இவற்றைக் காக்கப்படுகிறான். ஆகையால் இவற்று உண்மையேயன்றிப் போய் வந்து, பகவானிக்காட்டிலும் வேறுபட்டதுமன்று. ஆதலால் கார்வ காரணங்கள் மேறென்பதையும், 'காரணங்களே உண்மை, கார்வங்கள் எல்லாம் போய்' என்பதையும் பொருளாகமாட்டா. ஸூக்ஷ்மவிடத்திலின்றுண்டான மேகம் ஸூக்ஷ்மமினக்கச் செய்யப்பெற்று ஸூக்ஷ்மனுடைய அம்சமாகிய கண்ணுக்கு ஸூக்ஷ்மனைப் பார்த்தவோட்டாமல் மறைவாக இருக்கின்றது. இங்ஙனமே பாயாத்தனிடத்திலின்றுண்டான தேவன் அவனும் கிணக்கச்செய்யப்பெற்று அவனுடைய அம்சமாகிய ஜீவனுக்கு ஆத்ம பாயாத்தனவரூபம் தெவியாதபடி மறைவாக இருக்கின்றது.

ஜீவனுக்கு ஆத்ம பரமாத்ம நஞான கிரோதியான இத்த தேஹபந்தந்தையே ஸம்ஸாரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பொழுது ஆம்பேகம் காந்தியும் தன்னுண்டு இதழிப்போகின்றதோ, அப்பொழுது கண்ணொப்பனைப் பார்த்திவ்றது. அந்தஸமே அஹங்காரத்திந்திடமான தேஹம் ஆத்ம பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தை உயிர்ப்பு. ஆராய்த்தித்து செய்யும் உபாஸைத்தினுள் அப்பொழுது கிதிக்கின்றதோ, அப்பொழுது ஜீவன் பரமாத்மனைக் காண்பான். இங்கனம் கிரேகம் முதலிய ஸாதனங்களால் உதவிசெய்யப்பெற்ற பரமாத்மோபாஸனமாகிற ஆயுதத்தினுள் ஆத்மாயுக்ருள்ள தேஹஸம்பந்தமாகிற பந்தந்தை அதுத்துத் தன்னைப் பத்தினவர்களைக் கைகிடாயல் காப்பாத்துத் தனதையுள்ள பரமாத்மனை அனுபவித்துக்கொண்டிருப்பாளுகின், சாதுனே! அப்பரமாத்மாயுபவந்தையே ஆத்மவந்திக ப்ரானமென்று கூறுகிறார்கள். பாக்தபனே! (சத்ருக்களைத் தகிக்கச் செய்பவனே!) ப்ரஹ்மதேவன் முதலிய ஸமஸ்த ஜீவாத்மக்களுடைய சீராகளும் அடினத்தோறும் பரிணயித்துக்கொண்டிருக்குத் தன்மையுடையவை. பரிணயிக்கையாவது ஸுந்துள்ள சினைமையை கிட்டி மேறெரு சினைமையைப் பெறுதல். அனத்திற் மேல்வரும் சினைமையை உத்பத்தி யென்றுத் தீழ்ப்போன சினைமையைப் ப்ரானமென்றுத் கூறுகிறார்கள். இவையே கித்யோத்பத்தியும் கித்ய ப்ரானமாமாம். அகவ ஸாஸ்க்ஷமஜ்ஞர்களுக்குத் தெரியுமேயன்றி ஸ்தான ந்ருஷ்டிகளுக்குத் தெரியா. ப்ரஹ்மத்தின் கேதத்தினும் தன்னுண்டு போகிற காஷ்டம் முதலியவைபோலம், தேஹங்கள் ஒரு சினைகில் இராகம் காலவேகத்தினுள் அடினத்தோறும் பரிணாமத்தை அடைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அடினத்தோறும் உண்டாகிற அன்வயன்மைகளே அனத்திற் றுள்ள ப்ரானமங்களுக்குத் தேஹவ்ரதிகுகின்றன. ஆனும் தேஹங்களுக்கு அடினத்தோறும் அன்வயன்மைதகன் கினைகின்றனவாயின், அவை ஏன் தெரிந்நிகிலே

மெய்க்கும், ஆதிவந்தங்களைத்தரும் பரமபுருஷனுடைய சரீரமுதரவெ இக்காலத்தின் வேகத்தினும் அதைத் தெரிவித்தல். ஆகையத்தில் ஸ்ரீராமன் முதலிய க்ரஹங்கள் ஓடிடத்தில் மீளையாவினான் அதனைத் தோறும் போய்க்கொண்டேவிரும்பினும் அப்போக்கு உயக்குத் தெரிவித்தல் யம்மா? அங்ஙனமே இதுவு மென்றுணர்க. சிதம்பரமென்றும் கைவீத்திகமென்றும் ப்ராக்குதமென்றும் ஆக்ஷத்திகமென்றும் காஞ்ரு கைகயான ப்ரளயங்களையும் சொன்னேன். காந்தியை கதி இத்தகையது. ஐகத் ஸ்ரீஷ்டுசுத்தரையும் காராயணமென்று பெயர்பெற்றதும் ஸ்ரீமதாரண மாகிய பகவானுடைய மீனாஸுபமான சேஷத்தங்களை உட்கொண்ட கைதகளை உயக்குச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். ஆனும் அவற்றை விடுத்தல் சொல்ல வாகாதோமென்று வினவவேண்டாம். ப்ரஹ்ம தேவனும் அவற்றை மூலமதும் சொல்ல வல்லவன்கள். 'ஆமாம், எல்லாம் சொன்னீர். இதனும் என்ன உப யோகம்?' என்கிறாயோ? சொன்னுவிடுவோ கேள். பர வகுத்தங்களைவிட காட்டுத் திக்களம் வகுத்தமுற்றுக் கடக்கமுடியாத எம்மாற ஸாகாத்ததக் கடக்க விரும்பும் புருஷனுக்குப் பகவானுடைய மீனாஸுப மான கைதகளின் சனத்தை அனுபவிக்கையைத் தவிர அதைக் கடத்தும் உபாயம் வேண்டுமென்று இல்லை. (ஆகையால் பகவானுடைய மீனாகளை வெவ்விடுவெ இக்கைதையைக் கேட்பாளுடன், அவன் எம்மாற ஸாகாத்தை அனுபவமாய்க் கடப்பான்). ஸ்ரீமதுக்ரு ளை காராயணம் அசிகுத்தருமியங்க்கொண்டு (கான் முகம் ஸ்ரீமாய் சதஸ்மோமே ஸுபகாய) இந்தப் புராண ஸம்ஸ்கிருதையை முன்பு காரதருக்கு உபதேசித்தார். அந்த காரதர் ஸ்ரீமனருக்கு உபதேசித்தார். மஹா ராஜனே! மஹானுபாயவாகிய அந்த ஸ்ரீமான் வேதத் தோடோத்த பகவதமென்றும் இப்புராண ஸம் ஸ்கிருதையை ப்ரீதியுடன் எனக்கு உபதேசித்தார். குரு ஸ்ரீஷ்டனே! இந்த ஸ்ரீதர் கையிராண்டத்தில்

திக்கவதா மென்னும் பாகத்தில் திவழித்துக்கொண் டிருக்கிற மொனனகர் முதலிய சிவிகளால் கிணவப் பெற்று இப்புராண ஸம்ஸ்கிருதத்தைச் சொல்லப் போகிறார். எங்காவது அதாவதம் முற்றிற்று.

 ஸ்ரீ கள் பீஷித்துக்கு மீளவும்
 கருக்காவகப் ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரபத்த
 உபதேசித்துத் தவா ஸப்பம்
 அப்பதனும் கோமயாண பவத்ததப்
 போக்குதல்.

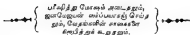
ஸ்ரீககர் சொல்லுகிறார்:—இக் தப் புராணஸம் ஸ்கிருதத்தின் தன்னைப்பற்றிக்ருகூடைய ஸம்ஸாரபத்தத் ததப் போக்குத்தன்மையனும் ஸர்வகர்த்தாரத்தமாவும் ஷாட்குளிய பூர்ணனுமாவிய பாயபுருஷன் அடிக்கடி சிவிரிக்கப்படுகிறான். (இதில் பாயபுருஷனுடைய குணங்களைச் சொல்லாமல் அன்யபாயான பாகம் சித்திதம் கிடையாது). எவனுடைய அனுக்ரஹத்தி ளின்று ப்ரஹ்மதேவனும், கோபத்திலின்று ருத்ரா னும் உண்டாகுகிறோர்; அத்தகைய ஸர்வகாரணனுள் பாயபுருஷனை இந்த ப்ரபந்தம் ஆதியோடத்தமாக சிவிரித்துச் சொல்லுகின்றது. (காரண வந்துவே த்ரயோமமென்று சாஸ்த்ரங்கள் முறைவிதிவெந்தனவாகையால் காரண வந்துகைய அடிதோறும் சிவிரித்துச் சொல்லுகிற இந்த ப்ரபந்தத்தமதக் கேட்பவர்களுக்குக் காரணவந்து த்வானம் அனுபவஸ்யாக கேசிமொகையால் அவர்களுக்கு மோக்ஷமென்னும் பாய புருஷார்த்தம் கைவின்கு கெல்லிக்கனியாமென்பதில் ஸக்தேஹவீக்சி). (காணம் ஸயிசிக்கப் பெருமல் ஸ்ரீவித்திருக்கிறவர்களுக்குக்கன்றோ இவைமெல்லாம் உபாயங்களாம். காணம் ஸயிசித்திருக்கிற சான்

என்ன செய்வேனென்று நீ கெத்திக்கவேண்டாம்.)
 சாதுவே! மாணம் அடைவப்போகிறேனெனனதும்
 1 இப்பக புத்தியைத் துறப்பாயாக. (எனென்றும்,
 உனென்று தோற்றுவித ஆத்ம வந்து சிதம்பராக
 வர அத்தஞ்ஞ மாணம் கெடவாது). நீ தேஹம்போல்
 ழுண்டிவ்நாயம் இப்பொழுது உண்டாகுகிறீர்;
 தேஹத்ததப்போல் மாணம் அடைவப்போகிற
 பிள்ளை. நீ உண்டாகி மீளவும் ஜோக்தூம்போல் புதா
 பெனந்தாதிவ்நுடன் உண்டாகப்போகிறவரின்னை.
 இவ்வவத்தததனென்னம் தேஹத்தித்திக உண்டாக
 வந்தித் தேஹத்ததக்காட்டி ழும் விவக்ஷணஞ்ஞ
 உனக்கு அனை கெடவா. காட்டக்களில் பத்தியெடுகிற
 அக்களி அத்தததக்காட்டி ழும் வேறுபட்டதே
 யல்லவா? அத்தனமே தேஹக்களில் அனைத்திருக்கிற
 ஆத்ம வந்து ழும் அத்தததக்காட்டி ழும் வேறு
 பட்டதே. ஜீவன் வ்யப்பநகசரில் தனனுடைவ
 தேஹத்தித்திரு வேளும் சொசாதத்ததததும் மாணம்
 ழுதவியவத்தததும் காண்குளு. அத்தனம் காண்கிற
 ஜீவன் மாணம் ழுதவியவத்தித்திடவான தேஹத்ததக்
 காட்டி ழும் வேறுபட்டவனல்லவா? அத்தனமே ஜாகா
 தததததததததத ஆத்மா தேஹத்ததக்காட்டி ழும்
 விவக்ஷணனே. ஆனகயாள் ஆத்மா தேஹத்ததப்போல்
 பிறப்பவனுமல்லன்; மாணம் அடைவவனுமல்லன். கடம்
 ழுதவியவத்தித்தி ழுள்ள ஆதாசம் அனை உடைத்தபீம்பு
 பரமாதாசத்தோடு சேர்க்குகிறதேது. உடாசாச
 மென்னும் இவை ழுதவிய சொச்சுக்கிடவாகிறதின்னை.
 இவ்வனமே ஜீவன் பரமாத்மோபானனத்திஞ்ஞ சரீர
 ணம்பத்தம் அடிவோடு கழியப்பெறுககளில் மீளவும்
 பகிதத்தமாள ஆத்ம வ்நுபும் தோன்றப்பெறுவான்.
 மனம் ஜீவனுக்குப் புன்யபாப கர்மக்களை வினைத்து
 அயத்தின்னாபாயம் எத்தவாதி ழுனமயவான தேஹக்
 களை வினைக்கின்றது. ஜீவனுக்கு அத்த மனத்தத

மாயை உண்டாக்குகின்றது. ஆக மாயை மனம்
தேஹம் கர்மம் இவைகளால் ஜீவனுக்கு ஸம்ஸாரம்
உண்டாகின்றது. என்னெய் அதற்காதாரமான
பாதாம் திரி அக்ஷிணம்போகம் இவை எதுவாகையில்
உளவோ, அதுவாகாவினுமே தீபத்திற்கு தீபத்னம்
உண்டாகின்றது (வினக்கொவி ஜ்வாலாகுபமாய் எரி
கின்றது.) தேஹாதிகளாழண்டாகும் ஸம்ஸாரமும்
இவ்வளமே வேந்துணர்க. (முன்யபாப கர்மங்கன்
தைநம் போன்றவை. மனம் கைந்தீந்திரதாரமான
பாதாம் போன்றது. தேஹம் திரிபோன்றது.
தேஹாத்மாபிமானம் அக்ஷிணம்போகம்போன்றது.
ஸம்ஸாரம் தீபம்போன்றது). ஆகையால் ரஜஸ்ஸு-
ஸத்தயம் தமஸ்ஸு என்றும் இம்முன்று குணங்களின்
ஸம்பந்தமாகிற உபாதிவிஞர் ஆத்மாவுக்கு இவ்வ-
மாணாதிசன் உண்டாகின்றன. அவனுபாதி சிவ்விஞர்
அவையும் மாயுகின்றன. இவர்களில் ஆத்மாவுக்கு
அவை கிடைபா. தேஹம் பிறக்குப்பொழுது ஆத்மா
பிறக்கிறதாயிற்றே. அது மாணம் அடைவுப்போது
அவன் மாணம் அடைபெறுகின்றே. அவன் ம்லத்த
மாண தேஹத்தைக்காட்டினும் அவ்வத்தமான
ஸூக்பாக்ருதிகவக்காட்டினும் வேறுபட்டவன். அவன்
ஸ்வயம்பாகாசன (தனக்குத் தானே தோற்றுக்
தன்மைவன்). தேஹாதிகள் ஜடங்கள் (பிறக்கே
தோற்றுத்தன்மையுள்ளவை). இவ்வனம் விஜாதிய-
ஞகையால் ஆத்மா அவந்தைக்காட்டினும் வேறு
பட்டவனென்பதற்கு ஸத்தேஹம் உண்டோ? ஆகாசம்
கடம் முதலியவற்றில் விளரித்திருப்பினும் அந்தக்
கடாதிகளைக்காட்டினும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல்
ஆத்மா தேஹங்களில் அவமத்திருப்பினும் அவந்தைக்
காட்டினும் வேறுபட்டவனே. ஆத்மாவே தேஹத்
தைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கினும். அவன் ம்ல
பாவத்தில் அளவிட முடியாதவன்; ம்லஸூபத்தில்
விசாரமற்றவன். இத்தவையுள்ள ஆத்மா பாமாத்ம-
னும் தரிக்கப்பட்டு அவனிடத்தில் சிவ் கொண்டிருக்க

கின்றான். பாலு! தேவதந்திள் அமைந்திருக்கின்ற இத்தகையபொழுது ஆத்மாவை அகம்பாத்தவாகியானேயே ஆராய்ந்துணர்வதாக. அவன் தனக்குத் தானே தோற்றுத்தன்மையையொகையால் அமைக்கொண்டே அவனை அறியவேண்டும். சாஸ்தாங்களைக் கற்று ஆத்மபாமாத்ம வ்யஸுபங்களை உன்னபடி ஆராய்ச் தறிந்த பக்தியுடன் ஸ்ரீயாமுதேவனைச் சித்தித்துக் கொண்டிருப்பானாயின், பாபம்மன வாக்யத்தினால் தூண்டப்பட்ட தகைகள் உன்னைக் கடித்து விஷாக்களிலிரும் தறிகின்றனம் உனக்கு வருத்தத்தை விளைக்க வல்லனாகமாட்டான். என்வரை ம்ருதயுக்தனாக் கொள்ளும் ம்ருதயுனாகிருப்பவன். ஆகையால் அவனை ம்ருதயுக்தன் எனவரும் தறிக்க வல்லவையாகமாட்டான். அவனை த்வானித்துக்கொண்டிருக்கிற உனக்கும் அத்தன்மையே உண்டாமாகையால் தகைகளிஷாக்களி உன்னை வருத்தச்செய்ய வல்லதாகாது. 'சான் பாப்தாம மான பாபாந்மமே, பாமபதமான பாபாந்மம் சானே, (சான் பாபாந்மத்தின் சரீரமாகையால் பாபாந்ம மென்றே சொல்லத்தகுத்தவன், பாபாந்மம் என்னைச் சரீரமாகவுடையதாகையால் சானென்று சொல்லத் தகுத்ததே)' என்று இங்மனம் அனுமதித்து பாபக்குத சரீரமற்ற பாமாத்மவிடத்தில் ஆத்மாவை சிதைத்துத்தி (ஆத்மா பாமாத்மாவிற்குச் சேஷமா கிருக்கையையே மூக்ய சாமாகவுடையவனென்று த்வானித்து) சித்பாவாசின், விஷயங்களைவிட கடைய மூகங்களால் பாபத்தில் கக்கிக் கடிக்கின்ற தகைகளை யாமது பாமாத்மனைக்காட்டினால் வேறுபா சரீரத்தை யாமது இகத்தையாமது லீ காணமாட்டாய். (வானு தேவ வ்யாண மறாகத்தத்தில் மூழ்கிக்கொக்கையால் துக்கதேவதுயான மற்ருென்றதையும் லீ கினைக்கமாட் டாய்). அப்பனை! பகவானுடைய சேஷத்தங்களைப் பற்றி லீ ஏதேது கினையினயோ, அனைவெல்லாதந்தை யும் உனக்கு மொழிக்கதேன். இன்னம் என்ன கேட்க வேண்டுமென்று கிரும்புகின்றனை? (இன்னம் ஏதேனும்

கேட்கவேண்டி கிருத்து கேட்டால் சொல்லுகிறேன். (கேட்பாயாக). ஐந்தாவது அத்வாயம் முற்றிற்று.

பரிசுத்த யோகம் அடைதலும்,
 ஐயமேஜயன் கைப்பயாசைஞ் சொந்த
 லும், யேதன்மனின் சாஸகரீ
 கிருபித்தக் கூறதலும்.

ஐந்தாம் சொல்லுகிறார்—ஐந்தாம் ஆத்மரங்கினதும் ஐமமாகப் பார்க்குந்தன்மையாகும் கவாஸமநாஷினின் குமாராகும் பாபந்மதந்தையே மன்னஞ் செய்பவரு மாகிய ஸ்ரீகருணியாரம் இவ்வளம் மொழியப்பெற்ற பரிசுத்த மன்னவன் மன்னகின் தமிகிலும் அவருகடய பாதகமகத்தத வன்பித்திக் கதகனைக் குவித்துக்கொண்டு அம் முனிவகாக் குறித்து மேல்வாறு கூறினான்.

பரிசுத்த மன்னவன் சொல்லுகிறார்—தேவரீர் என்னிடத்தில் கருணைகூர்ந்து ஆதியதற்கனந்தவ ளும் தன்னைப் பற்றினுருகடய எம்மளாபத்தந்தைப் போக்குந்தன்மையனுமான பாயபுருஷனுகடய வ்வ ரூபத்ததயும் உபாஸனத்ததயும் கான் னாகூரத்தரித் தாற்போல் அறியும்படி எனக்கு உபதேசித்திராகை யாக, கான் வித்தார்த்தனானேன். (கிரும்பின பொருள் வித்திக்கப்பெற்றேன்). அனுக்ரமிக்கப்பட்டேன். இவ்வளவு அனுக்ரமஞ் செய்யப்பெற்றேனாகவாக் எனக்கு இனி கேட்கவேண்டியது என்ன திருக் கின்றது? பற்றினவகாக் கவகிடாமல் காக்குக் தன்மையான பாயபுருஷனிடத்தில் சிவசின்ற மன ரூகடயனர்களும் வாதன்மவ னெனசெய்யாதி குணங்க ளால் மேன்மையுற்றவர்களுமாகிய உம்மைப்போன்ற

பெரியோர்கள் ஆத்ம வ்யகூபாதினை அநிபாதகர்களும் ஆத்பாத்திகம் முதலிய தாபங்களால்வருந்துவதென்களுமாயிய ப்ராணிகளிடத்தில் அனுக்ரஹஞ் செய்வது பெரிய ஆதர்சமாயாக எனக்குத் தோற்றமின்றி. (அவர்களுக்கு அதுவே தக்கமாயல்லவா?) உத்தம சீமோகளுள் பகவானுடைவனானுதினியே மூர்வமாக கிருதிக்கிற இப்பிராண வம்சவிதையை உம்மிடத்திலின்று கான் கேட்டேன். உங்கால் கிருதிக்கப்பட்டதும் பயங்களுக்கிடமாகாததும் மஹாதர்தன்வகுபமுமாயெ பரப்பாதமத்தின் அனுபவத்தின் அநுத்தினேன். ஆகையால் தகைகள் முதலிய ம்ருதவுக்களிடத்திலின்று கான் சிறிதும் பயப்படயில்லை. ப்ரஹ்மசிஷி! கான் மெனனந்ததத்தை எந்துக்கொண்டு விஷயாபிவாஷிக்களும் அவற்றின் வானின்களும் திரப்பெற்றவனத்தத ¹ அநேகவுகிலிடத்தில் சினைவிருத்தி ப்ராணன்களை விட விரும்புகிறேன். எனக்கு அனுமதி கொடுப்போக. தீர் கேவளாகத்த ரூபமான பகவத் வ்யரூபத்தை எனக்குத் தெரிவித்து ந்ஞானயிந்ஞான கிஷ்டைவை உண்டாக்கி தேஹாத்ம ப்ரம்ம் வ்யதர்த்தாத்ம ப்ரம்ம் இவற்றிற்றிடமான அந்ஞானத்தைப் போக்கெளிர். ஆகையால் கான் க்ருதார்த்தனுனேன்.

ஸகுதர் சொல்லுகிறார் :—இம்மனம் அம்மன்னவனும் சொல்லப்பட்ட மஹாதுபாவமான ககமுனிவர் அவனிடம் அனுமதி பெந்துக்கொண்டு அவனும் பூஜிக்கப்பட்டு முனிவர்களுடன் புறப்பட்டுப்போனார். ந்ஞானியாயிய பரீகசித்து மன்னவனும் கன்னகயிற் ககாயிற்செழக்கு னனியாக தர்ப்பயங்களைப்பாப்பி அதன்மேல் வடக்கு மூகமாக உட்கார்த்து ஸூகச அடக்கி ம்ருகடிப்போல் அகையாநிரூக்ஷ தேஹத்திலும் தேஹா னுபத்திகளிடத்திலும் அ பி ம ர ன ம த் து

1. இத்தகையவளால் விசையும் அநிஷுனாக்ஷெட்டாத பரம் புருஷனிடத்தில்.

‘தேவமே ஆத்மாவா? அங்கு இரண்டும் வேரே! நீய
பாராததாகுகளிரண்டும் ஒன்று! வேரே! இவை
முதலிய எம்சங்களுக்காம் அற்புதமுத ஆத்மஸ்வ
ரூபம்பாராதமனாகவே சேஷப்பட்டதென்று தனக்குள்
என்றாக அனுபவித்ததுப் பெரிய மனஜகத்துடன்
பாராதமனை நயாவித்துப் பரிசுத்தமான ஆத்ம
ஸ்வரூபம் தோன்றப்பெற்று முத்திமை அடைந்தான்.
அத்தனாகளே! கோபமுற்ற பாராதமனை குமாரனும்
தூண்டப்பட்ட தசுகன் அம்மன்னவனைக் கொல்ல
விரும்பி அவனிடம் போரும்பொழுது வழிநில் கார்வ
பகைக் கண்டான். தசுகன் பரிசுதித்ததக் கடிக்கப்
போகிறுனென்று கேள்விப்பட்டது விஷமிதெனச் செய்து
அவனை எகித்து அவனிடத்திலின்று பணம் வரங்கிக்
கொண்டு வானென்றுமென்று போகின்ற ¹ விஷனுமி
வான அத்தக் கார்வபருக்குப் பணங்களைக் கொடுத்து
தருப்தி செவித்து அவனாத் நிரும்பி மனுபகிக்
காமரூபருமிய தசுகன் பாராதமனை வேஷத்தினால்
மறைத்துசென்று பரிசுதித்து மன்னவனைக் கடித்தான்.
முத்தாவன்னைதயை அடைந்த எரஜர்ஷி வரகிய
பரிசுதித்தினுடைய தேவம் எய்வத பாராவிதனும்
பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தசுகன் னர்ப்பத்தி
னுடைய விஷாக்ஷிவினும் அத்தசுகனமே பம்மமாய்
கிட்டது. பூமிநிலும் ஆகாயத்திலும் திசைகளிலும்
எம்சாவிடம்சுவிதும் பெரிய தூஷாக்காரம் உண்டா
கிற்று. ஏனென்றும், தேவர்கள் அனாரர்கள்
மனுஷ்யர்கள் முதலிய அனைவரும் கியப்பற்றார்கள்.
அப்பொழுது தேவ துத்துமி வரங்கங்கள் முழங்கின,
கந்தர்வர்களும் அப்னாகடத்தைவர்களும் பாசுனர்கள்.
தேவததகன் கன்னதுகன்னதென்று மொழிந்துகொண்டு
பூமதழ பொழிந்தார்கள். ஜனமேஜயன் தன்
தகிதையைத் தசுகன் கடித்தானென்று கேள்விப்
பட்டு மிகவும் கோபமுற்று னர்ப்பங்களைவெல்லாம்

1. விஷத்ததப் பேசுருபவான.

அழிக்க விரும்பிப் பெரிய அந்தணர்களைக் கொண்டு
 ஸரப்பயாக மென்றொரு யாகஞ்செய்து (மந்தரபலத்தி
 னால் ஸரப்பங்களை மென்றாம் யாகமுதத்து) அக்னிமீல்
 நோயஞ் செய்தான். தகடிகள் ஸரப்பயாகத்தில்
 பெருப்பெரிய ஸரப்பங்களுக்களாம் வரிசை அக்னிமீல்
 தலிக்கப்படுவது கண்டு பலத்தினால் மனங்கலங்கி
 இத்தானைச் சாணம் அடைந்தான். பரீஷித்தின்
 புதல்வனாகிய ஜனமேஜய மன்னவன் தன் தகப்பனைச்
 சூத்திர தகடிகள் யாகாக்கிமீல் வந்து கிழந்து சாகா
 கமனையக்கண்டு அந்தணர்களைக் குறித்து 'ஸரப்பங்க
 ளில் அதமனாகிய தகடிகள் அக்னிமீல் வந்து கிழந்து
 பன்மயாகக்காரானேனே. அதுமேன்!' என்றுவினக்கினான்.
 அந்தணர்கள் 'அவன் இத்தானைச் சாணம் அடைபு.
 அவனை அங்கிர்த்தான் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான்.
 அதனால் அத்தத் தகடிக ஸரப்பன தடுக்கப்பட்டிருக்கி
 றான். ஆகையால் அவன் மந்தரங்களைச் சொல்லி
 அழைத்தும் அக்னிமீல் வந்து கிழந்திருக்கிறான்'
 என்றுகள். விசுவபுத்தியனான ஜனமேஜயன் அதைக்
 கேட்டு யாகஞ்செய்திக்குந் அங்கந்தணர்களை கோக்கி
 'அந்தணர்களே! தகடிகளை இத்தானுடன் அக்னிமீல்
 னன் கிழத்தன்னதாகாது' என்று மொழிந்தான்.
 அந்தணர்களும் அதைக் கேட்டுத் 'தகடிகளே! தேவ
 கணங்களோடு கூடிய இத்தானுடன் இத்த
 யாகாக்கிமீல் வந்து கிழையாக' என்னும் பொரு
 டுடங்கிய மந்தரத்தைச் சொல்லி இத்தானோடு கூடிய
 தகடிகள் வந்து கிழப்படி யாகாக்கிமீல் நோயஞ்
 செய்தார்கள். அந்தணர்கள் இங்ஙனம் மொழிந்த
 கோடிய வசனங்களால் தேவேந்தரன் கிரகனத்
 தோடும் தகடிகளோடும் தன்னுடைய மந்தரத்தி
 னின்று கழுவி, இனி காம் என்ன செய்வோமென்று
 பயந்து மனங்கலங்க முற்றான். தகடிகளோடுகூடிய
 தேவேந்தரன் கிரகனத்துடன் அங்ஙனம் ஸாரபத்தி
 கின்று கிழவதைக் கண்டு ப்ருதம்பதி ஜனமேஜய
 மன்னவனிடம் வந்து மொழிந்தார்.

புருஷஸ்பதி சொன்னாருள்—இத்தான் தேவர்களுக்குப் பாபுகாவிரியுப்பவனுபொம் மனுஷ்யர்களுக்குப் பாபுகாவிரியுப்பவனே! இந்தத் தஷகனர்ப்பன் உன்னும் வதம் அடைவதற்கு உரிவவனாய். இவன் அங்குத பாளஞ் செய்தவன். ஆகையால் இவன் ஜாமாணர்களுக்கிடமாகத் தருந்தவனாய். (ஆனால் உனக்கு 'இவன் கந்தந்தவையக் கொள்ளுனே' என்று இவன் மேல் கோபம் இருக்கும். ஆகிலும், அது உண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கில் அறக்கத்தக்கதேயன்றி அனுஸரிக்கத் தக்கதன்று.) ப்ராணிகள் பிழைத்திருப்பதற்கும் மாணம் அடைவதற்கும் ஸ்வர்க்க காகாதி கதிகளைப் பெறுதற்கும் காரணம் அவ்வவற்றின் கர்மமே. சாஜனே! இந்தப் ப்ராணிகளுக்கு ஸூக துக்கங்களைக் கொடுப்பது அந்தக் கர்மத் தவிர மற்றொன்றும் அன்று. (எங்கள் தகப்பனின் தஷகன் கடித்துக் கொண் பாத்யஷமாசக் கண்டதுண்டேயன்றிக் கர்மம் கொன்றதாகத் தெரியவில்லையேயென்றால், சொன்னாருமே. கேள்.) மன்னவனே! ஸர்ப்பம் திருடன சத்கு அப்பரி ஜனம் படு தாணம் கிமாதி இவையகையல் ஐத்துக்கள் மாணம் அடைவின் தனவே; அவை தாம் செய்த ப்ராஸ்ப்த கர்மத்தின் பகலி அனுபவிக்கின்றன. (ஸர்ப்பம் முதலியவை அம்மவற்றின் காமத்தினால் ஊண்டப்பட்டு மாணுதி களை விளைவிக்கின்றனவேயன்றி அவை ஸ்வதர்த் தித்துச் செய்பவை யல்ல.) சாஜனே! ஆகையால் சத்கு வதத்திற்காகச் செய்தே இந்த வாகத்தை விடுத்துவாயாக. கிப்பாடிகளான ஸர்ப்பங்களை வினாசத் தழித்துவிட்டன. ஜனங்கள் தம்முடைய ப்ராஸ்ப்தகர்மத்தை அனுபவிக்கும் தன்மையர்களேயன்றி அதற்குப் பிறர் காரணமன்று. (ஆகையால் உங்கள் தந்தை தன் கர்மத்தினால் மாணம் அடைந்தா னன்றித் தஷகனுளன்று. நீ அம்மனம் வினைப்பது உண்மையன்று).

ஊதர் சொல்லுகிறார்:—ஊதேஜய மன்னவன் இங்ஙனம் ப்ருதம்பதியாம் மொழியப்பெற்ற மதநர்ஷி யாகிய அஹ்ருதைய வசனத்தை யெழுமித்து ஈர்ப்ப வாகத்தினின்று மீண்டு அந்த ப்ருதம்பதியைப் பூஜித் தான். (தெரித்தவர்களுக்கும் கூட ஏன் இப்படி மதி மயக்கம் உண்டாகின்றது. ப்ராஜ்மண கோபத்தினும் பரீஷித்து மானம் அடைந்தான். ஊதேஜய ஹ்ருதைய கோபத்தினும் ஈர்ப்பங்கள் மானம் அடைந் தன. ப்ராஜ்மணர் அறித்தவர். ஊதேஜயனும் தெரித்தவர். ஏன் இவர்களுக்கும் கூட இப்படி மதிமயக்கம் உண்டாகித்தொன்றும் சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்.) ஸ்ரீமதாவிஷ்ணுவின் மானம் மிகுத்த மதநர்ஷியுடையதென்பது ஈர்ப்பொர்க்கும் தெரித்த விஷயமே இந்த மானமே ஒன்றுக்கு பாதிக்கை மற்றொன்றுக்கு பாதிக்கப்படுகை இவ்விதமாகவும் விளைக்கின்றது. (ஒன்று பாதிப்பதற்கும் மற்றொன்று பாதிக்கப்படுவதற்கும் காரணம் இந்த மானமே). இங்ஙனம் அந்த மானமினும் மதவாதிருள க்ருத்திகளுக்குட்பட்டு ப்ராணிகள் விஷயத்தில் மதிமயக்குகிறார். (ப்ராணிகள் ஸ்ரீமதாவிஷ்ணுவின் மானமினும் மதிமயங்கித் தன ஹ்ருதைய ஸூதாக்கங்க ளுக்குத் தன ஹ்ருதைய புண்ய பாவகர்மங்களைக் காரண மாக நினைவாய் பெறாகக் காரணமாக நினைக்கின்றன.) இந்த மானம் ஸ்ரீமதாவிஷ்ணுவின் ஹ்ருதையதானவாய் இஹ்ருதைய ஈர்ப்பத்தம் அஹ்ருத்கும் உண்டாவதா? ஆகையால் இது அஹ்ருத்கும் மோதாதிக்கை விளைக்குமோ என்னவோமென்று சங்கிக்கவேண்டாம். ப்ராஜ்மண வ்யஸ்ய சீருபணியு செய்யும் ஆதீனர்கள் பத் தடவைகளில் ப்ராஜ்மண வ்யஸ்யத்தை ஆராயும் பொழுது இம்மானம் அஹ்ருத்குத் தங்காரயமான விகாரங்களை விளைக்க வந்ததொழிந்தலை. இப்படி யாவின், கேசே அப்பாப்ராத்த வ்யஸ்யத்தில் இம்மானம் தன் கார்பத்தை விளைக்கமாட்டாதென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ? மற்றும், இம்மானவின் கார்ப

மான மோதத்தினும் வினாநெ பற்பல விகாரங்க
 ளுக்கும்¹ அது இடமாதெதிர்நீ. ஸங்கல்ப விகம்பங்க
 ளுக்கிடமான மனத்திற்கும் அது விஷயநாதெதிர்நீ.
 (பரிசுத்தமான யோகிவனுடைய மனத்திற்கே அது
 விஷயமாகம்). கர்மத்தினும் வினாநெ சரீரமும் கர்மமும்
 அதில் கிடையா. மற்றும், அக்கர்மத்தினாலும் கர்ம
 ஸாமான சரீரத்தினாலும் வினாநெ ஸாததக்காதிக
 ளும் அதில் கிடையா. தேவன மனுஷ்யன் முதலிய
 சப்தங்களுக்கும் அது விஷயநாதெதிர்நீ. பாமாத்ம
 ஸ்வரூபத்தை தேவனென்றாலுது மனுஷ்யனென்றாலுது
 சொல்ல முடியாது. பாமாத்ம ஸ்வரூபம் இத்தகையது.
 ஜீவன் ஸத்வரூபந்தமோ குணங்களுக்கு உட்பட்டன
 ளுமினும் இத்தகைய பாமாத்ம ஸ்வரூபத்தை மனனஞ்
 செய்குகொண்டு ப்ருதிவி முதலிய அசேதன தத்வம்
 களையும் பரி தாஸம் சோகவ மோஹம் ஜகா ம்ருத்யு
 ளன்னும் ஊர்விகளையும் பரிஹசித்து ஒன்று தம
 யெடுத்த மந்த்ரென்கை அடக்குந் தன்மையுடைய
 ஸத்வாதி குணங்களையும் அடக்கி மனஜகமூந்து
 ளர்வாச் செயங்கலினின்றும் வீழ்வேண்டும். எங்கும்
 கிதைத்திருக்கின்றமையால் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவென்று
 கூறப்படுகிற பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபம் பாக்ருதி
 புருஷர்களைக்காட்டி லும் விநக்ஷணமென்று கூறு
 கிருர்கள். அது சேதனசேதனங்களைக்காட்டி லும்
 விநக்ஷணமென்று தெரிவிக்கும்பொருட்டு பாக்ருதி
 பாக்ருதங்களைத்தெ ஐடவந்துக்களும் அஹமான்
 ளுத்த மந்துக்களும் எத்தகையனமோ அத்தகைய
 தன்மென்று சிஸ்டிக்கிருர்கள். மோகிகள் ராகத்வே
 ஷாதிகளையும் அஹங்கார மமகாரங்களையும் துறந்து
 பகவானைத் தவிர மற்ற எதிலும் ஸ்னேஹமின்றி
 இத்தகைய பரமபுருஷ ஸ்வரூபத்தை ஸ்ருதவத்தினும்
 தயாளித்து கிரேமித்து மனஜககத்துடன் சிச்சித்
 கிருர்கள். எவர்களுக்கு தேவனத்தில் அஹங்காரமும்
 (ஆத்மாயிமானமும்) க்ருதம் முதலியவற்றில் மமகார

1. அஃதப் பாமாத்ம ஸ்வரூபம்.

றும் (என்னுடையதென்னும் அபிமானமும்) ஆகிய
தென்னுள்படும் இவ்வையோ, அவர்கள் ஈர்வத்தினால்
விவக்ஷணமான ஜிஹ்வாவில்லாததுவின் கவரூபத்தை
அதிவிஞ்சுகள். (இந்த அழகங்கா மயகாரங்களுக்கும்
பாற்வ பாதக பாவனைக்கும் காரணம் பகவானுடைய
மாயையாகையால் அதைத் கடக்க கீழும்புவிதவர்கள்
இருக்கவேண்டிய சிவமையைச் சொல்லுகிறேன்;
சேட்பாயாக). சிறி தனனைப்பற்றி எவ்வளவு பருஷ
மாகப் பேசினும் அகந்தைப் பொறுக்கவேண்டும்.
ஒருவனையும் அனமதிக்கலாகாது. மாணம் அடைவுத்
தனமையதான இத்தேவமத்தின் அபிமானங்கொண்டு
அதற்கு கிரோதமென்று ஒருவனொருவன் வசாத்தை
எத்துக்கொள்ளலாகாது. எவ்வாமதித்த மஹானு
பாவமும் எங்கும் தடைபடாத மதிவுடையவரும்
க்குஷணத்தையபாஸனொன்று ப்ரஸித்திபெற்றவரு
மான அத்தமேதன்யாஸனுக்குமண்காரம். இவருடைய
பாதாசங்கீதங்களின் தயாசத்தினால்களவோ கான்
ஸ்ரீபாசரமென்னும் இப்புராண னம்புரிதையைக்
கற்றேன்.

மௌனகர்சொல்லுவொருர்:-மேதங்கலில் விதிக்கப்
பட்ட ஆசாங்களைத் தான் அனுஷ்டித்துப் பிறனும்
அனுஷ்டிக்கும்படி வெளிவிடுவெவர்களும் மஹானு
பாவர்களுமான வைஸ் ஸுதலீய க்வாஸமஹர்ஷியின்
சிஷ்யர்கள் மேதங்களை எத்தனை வகையாகப் பிரித்
தார்கள்? கல்விவந்தகவுடையவரே! இதை எங்களுக்குச்
சொல்லீராக.

ஸூரத் சொல்லுவொருர்:-ப்ராஹ்மணஸ்ரோஷ்டரோ!
உகங்களுக்குக்கெங்காம் மேகான னத்யமொகத்தின்
வாஸஞ்சொப்பிறவனும் பகவானிடத்தில் சிவசிந்த
மனஸூடையவனுமாகிய ப்ராஹ்மதேவனுடைய ந்ஞுத
மாகாசத்தினின்று ஒரு காதம் உண்டாசித்து. ந்ஞுத
மாகாசத்தினுள்ள வாயுவின் பரிஸுமயான ப்ராண

கோஷம் உண்டாவிற்று.) இந்த காதம் காதத, ஸுதிகைலம் செகிப்பதும். அதனானோ! போகிகள் இந்த காதத்தை உபாவித்து அதனும் துஞானம் உண்டாகப்பெற்று தாய்யம் க்ரிதய காதம் என்னும் ஆற்ற மதத்தைப் போக்கி கோகாதத்தை அடைகின்றார்கள். (இங்கு தாய்யமாவது—சீரம், க்ரிதயாவது—புன்வயாபகர்யம், காதமாவது—இத்திரியம்.) அந்த காதத்தினின்று அகா உகா மகாமகனென்னும் மூன்று அகாசங்கள் அடங்கியதும் மூன்று மாத்திரைகளே அடையதுமாகிய ஒங்காரம் உண்டாவிற்று. போகாப் பானம் க்ரிதயவர்களுக்கு அதன் உற்பத்தியை அநிய மூடியாது. அந்த ஒங்காரம் தானே ப்ரகாசிக்கூத் தனமாய் வது. பாமாத்மாவான பாப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை இந்த ஒங்காரம் கிடுத்துக் கூறுகின்றது. இந்த ஒங்காரம் ப்ரணவமென்று கூறப்படும். காதத ஸுடிக்கொண்டிருப்பிடமும் இந்த ப்ரணவ சப்தத்தை எவன் கேட்கிறானோ, அவன் பாமாத்மனே; ஜீவ னங்கள். ஜீவன் இத்திரியங்களால் அநியனெயன்றி இத்திரியங்களின் உதகிவினதி எதையும் அநியவக்ஷ னங்கள். பாமாத்மனென்கின்றும் இத்திரியங்கள் இக்கா திருப்பிடமும் அநியுத்திரஸூதாடவன. (அவன் அநியில் இத்திரியங்களை எதிர்பார்ப்பவ னங்கள்). (ஜீவனுக்கு காதம் செகிப்படுவது பாமாத்மாவின் ஸுதிகைலே யன்றி வேராகவன்று). கெனகை கையதிக சப்தங்க னெய்யம் இந்த ப்ரணவத்தினின்று வெளியாகின்றன. இந்த ப்ரணவ ஸ்வரூபம் வெளியாகுமிடம் ந்ருத வாகாசம். இந்த ப்ரணவம் தன்னுடைய மநிசைமயில் கிளகின்றிருக்கிற பாமாத்மாவான, பாப்ரஹ்மத்தை வேராக உள்ளபடி, உகாக்கின்றது. இத்தகையதான அந்த ப்ரணவம் எவ்வந்த மத்தாங்களுக்கும், உபகிஷத் துக்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் காரணம் உத்தம், இது அனாதி. ப்ருகு குகத்தை வளர்ப்பவனோ! அந்த ப்ரணவத்தில் அகாம் உகாம், மகாம் என்னும் மூன்று எழுத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இம்மூன்று

எழுத்துக்களும் அன்னவாற்ற சேஷத்தும் (நிதர்க்
 சூரியனாகாமல் பாம்புருஷனுக்கே சேஷமாயிருக்கை)
 அன்னவாற்றத்தும் (வேடுரு ஸாணமத்திருக்கை)
 அன்னவ போகவத்தும் (வேடுரு போகவ
 மத்திருக்கை) ஆயின ஸ்ரீமது அர்த்தங்கடிக் கூறு
 கின்றன. மற்றும், ப்ராப்யத்தும் ப்ராபகத்தும் முதலிய
 சூண்களை வெளியிடுகிற காரணனுதி காமங்களுடைய
 தத்தம் பொருள்களை அறிவிக்கையாகிற வ்ருத்திக
 ளுக்கும் காரணமாயிருக்கும். உண்முகளைச் சீர
 மாசுவுடைய பாம்புருஷன் இத்தகையதான அந்த
 பாணவத்தினின்று அந்தந்தங்களென்று ப்ரலீத்தங்க
 ளான வரலவ என்னும் அகாஷங்களும் ஸக்ஷங்க
 ளென்று ப்ரலீத்தங்களான ஸக்ஷஸும என்னும்
 அகாஷங்களும் ஸ்வாங்களென்று ப்ரலீத்தங்களான
 அ-இ-உ முதலிய அச்சுக்களும் ஸ்பர்சங்களென்று
 ப்ரலீத்தங்களான கவர்க்கம் சுவர்க்கம் டவர்க்கம்
 தவர்க்கம் பவர்க்கம் என்று ஐந்துவகையாகப் பிரித்த
 இருபத்ததாறு அகாஷங்களும் அடங்கி ஸ்ரீமது
 தீர்க்கம் ப்ராபகம் முதலிய அச்சுக்களின் தாமங்களும்
 அடங்கிய 1 அகாஷமாய்ஞயத்ததைப் படைத்தான்.
 ப்ராப்யமேதவனைச் சீரமாசுவுடைய இப்பாம்புருஷன்
 அந்த அகாஷமாய்ஞயத்தினும் காங்கு முதங்க
 ளாலும் காங்கு வேதங்களையும் வெளியிட்டான்; நிறு
 பாணவத்தோடும் ஸ்வாங்குதிகளோடும் கூடிய
 அக்காங்கு வேதங்களையும் மீறி முதலிய தன் புதல்
 வர்களுக்கு ஓதுகித்தான். அவர்கள் வேதமோதுவதில்
 நிறையவுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்; மற்றும், ப்ராப
 கவிகள். வேதங்களில் உறப்படுகிறதாய்க்களை அறிந்து
 அனுஷ்டித்துப் நிறுக்கு உபதேசிக்குத் தன்மையாக
 ளான அந்த மீறி முதலியவர்கள் கர்வபர் முதலிய
 தம் புதல்வர்களுக்கு அங்வேதங்களை உபதேசித்
 தார்கள். ப்ராபங்களைத் தவறாமல் அனுஷ்டிக்குந்தன்

மையர்களான ஆவரன் கிஷ்கர்களைப் பரம்பரையாக இதுவகாரிலும் அப்பேதங்கள் நுங்கொரு சதுர்யுகத்திலும் ஒதப்பட்டு வருவன. அனைத்வாபரம்பரையின் பிரிவினையினால் தண்டாசாரியாகவே இருக்கின்றன. பிரசுத்வாபரத்தின் கடைசியில் மஹர்ஷிகள் வளிக்கப்படுகின்றன. மஹர்ஷிகள், நம்ருதயத்தின் வளித்துக்கொண்டிருக்கிற அச்சதனும் தாண்டப்பட்டு ஜனங்கள் காலதர்மத்திலும் ஆயுள் தேதமபலம் புத்தியலம் இவை குததயப்பெற்றிருப்பதைக்கண்டுவேதங்களைப் பிரித்தார்கள். பாரதமன ஸ்ரோஷ்டரோ! மிகுத்த பாக்யகுதடயவரோ இந்த கவனம்மத மன்மத்தாத்திலும் (இருபத்தெட்டாவது சதுர்யுகத்தின் த்வாபர யுகத்தின்) உரகங்கலின் கேதமங்கலை கடத்துத் தன் கவமகுதய பகவான் பாரதமேதனன் குதான் மூதகாக லோகபாஸ்களால் தர்ம ககூணத்தின்பொருட்டு வேண்டப்பெற்று பாயுயாசிய அப்பாகபுருஷன் பாரத மஹர்ஷிவிடத்தினின்று ஸத்பவதிவிடத்தில் தன்னுதடய அம்சாம்ச கலையிலும் (அதிஸூக்ஷமாம்சத்திலும்) அவதரித்து வேதங்கலை எங்கு பாகங்களாகப் பிரித்தான். அப்பாயன் குக்கென்னும் அதர்மமென்னும் மஜுன்மென்னும் ஸாமமென்னும் எங்குயகையான வேதாசிகலைத் தான் ஸாக்ஷாக்கித்து, காணு விதமான ரதனக் குயியங்கலினின்று ரதனங்கலைப் பொதுக்கி மாலைகள் கேட்ப்பதுபொல், அத்த வேதாசிகலினின்று ஸாராம்சங்கலை எடுத்து எங்கு ஸம்ஸுதிதகனாகச் செய்தான். மிகுத்த மதியுதடய அப்பாசாச குமாரர் எங்கு கிஷ்கர்களை அகழத்து அத்த எங்கு ஸம்ஸுதிதகலில் நுங்கொரு ஸம்ஸுதிதகலய ஒங்கொரு கிஷ்யனுக்கு உபதேசித்தார். அவதரில் மூதம் ஸம்ஸுதிதகலான பம்ங்குசமென்னும் பெயருதடய குக்கேதத்தைப் கவமென்னும் கிஷ்ய குக்கு உபதேசித்தார். கிகதமென்னும் பெயருதடய மஜுன்மேதத்தை கவசம்பாயனென்னும் கிஷ்யகுக்கு உபதேசித்தார். கத்தேதக ஸம்ஸுதிதகலான ஸாம

வேதத்தை ஸ்லுமினிசென்னும் கெய்யருக்கு உபதேசித்தார். ஆங்கொன்மென்னும் பெயருடைய அதர்வ வேதத்தை ஸாமத்துசென்னும் தன் கெய்யருக்கு உபதேசித்தார். கபலாஸூனிவர் தாம் பாரதீய சிடத்தினின்று அதர்வனஞ் செய்த பழங்குசுமென்னும் ருக்வேத சாகையை இருவகையாகப் பிரித்துத் தன் புதல்வரான இந்தர்ப்பாயிதிக்கு ஒரு பாகத்தையும் கெய்யரான பாஷ்கனருக்கு மற்றொரு பாகத்தையும் உபதேசித்தார். ப்ருகுருகத்தில் பிரத்த மநாஸுபாவசே! அவர்களைப் பாஷ்கன் தன் ஸம்ஸுரிதையை காங்கு வகையாகப் பிரித்துத் தன் கெய்யர்க ளான போதயர் வாஜ்ஞகங்கயர் பாரதர் அக்னிபிதர் இவர்களுக்கு ஒங்கொருவருக்கு ஒங்கொரு பாகமாக உபதேசித்தார். செந்த மதியுடைய இந்தர்ப்பாயிதியும் தன் சாகையைத் தன் புதல்வரும் அபிஞ்ஞமாயி மாண்டுசேயசென்னும் கெய்யருக்கு உபதேசித்தார். (அம் மாண்டுசேயர் அந்த ஸம்ஸுரிதையை வேதயிதர்சென்னும் தன்கெய்யருக்கு உபதேசித்தார்) அம்மாண்டுசேயர் கெய்யரான வேதயிதர் ஸௌபரி மூதலியவர் களுக்கு உபதேசித்தார். மாண்டுசேயரின் புதல்வரான சாக்ய ஸௌபவர் தன் ஸம்ஸுரிதையை ஐந்துபாகங் ளாகப் பிரித்து வாத்ஸயர் மூதகன் சாலியர் ஸௌக்யர் கெய்யர் என்னும் இவர்களுக்கு உபதேசித்தார். அந்த சாக்யருடைய கெய்யரான ஜாதுகர்ன ஸூனிவர் கிருத்தத்தோடுகூடிய தன் ஸம்ஸுரிதையை காங்கு பாகங்களுகப் பிரித்து பாலாகர் கபஞ்சர் வைதாநர் கிரஜர் என்னும் இவர்களுக்கு உபதேசித்தார். மூன் சொன்ன பாஷ்கனருடைய புதல்வர் கிழ்ச்சொன்ன எக்ஸா ஸம்ஸுரிதையினின்றும் பொதுக்கே மெடுத்து வானகெய்யமென்னும் சாகையை ஏற்படுத்தினார். அதைப் கபலாஸூனி கார்க்கொணார் இவர்கள் அவகிடத்தினின்றும் அதர்வனஞ் செய்தார்கள். இங்ஙனம் பழங்குசுமென்றுப் பரிசித்தமான ருக்வேத ஸம்ஸுரிதையின் இத்தனை சாகையாகப் பிரித்தன.

இவ்வாறு இந்த பார்வையில்கள் அந்நியனஞ்செய்த
 திருநாயத்தின் தரித்துக்கொண்டார்கள். இந்த
 வேதங்களின் பிழையினையக் கேட்பானவின், அமைந்த
 பாய்களான ஆய்விடுபேயான், கையசம்பாயனத்தில்கள்
 சாகர்களுக்கும் அதன்மேல்கு என்னும் பெயர்
 பெற்றார்கள். ஏனென்றும், அதன்மேலு சாகசகைய அந்நிய
 யனஞ் செய்தார்களாகையால் அதன்மேல்குஎன்றும்,
 பார்வையுத்தையவாசெற மஹாபாயத்தையப் போக்கும்
 பார்வையுத்த தங்கன் குருவுக்காகத் தங்கன் அனுஷ்ட
 ஷத்தார்களாகையால் சாகர்களுக்கும் அயர்களுக்கு
 பாலித்தி உண்டாகிற்று. கையசம்பாயனகுடைய சிஷ்ய
 கான யாஜ்ஞவல்க்யனொளபவர் தன் குருகையப் பார்த்து
 'மஹாபாயனயே! அப்பகான தபோபலமுடைய
 இவர்களுடையப் பார்வையுத்தின்களின் பன்னி?
 காஞ்செய்க்கும் ஒருவரான அனுஷ்டுக்க முடியாத
 பார்வையுத்த அனுஷ்டுக்கிறேன்' என்று மொழிக்ந்தார்.
 அன்னைய் மொழியப்பெற்ற குருவான கையசம்பாயன
 லும் கோபமுற்று 'பார்வையுத்தின் அமைதிக்கென்ற
 ி' எனக்குச் சிஷ்யனாகிறானது போதும். நீ புறப்பட்டுப்
 போவாயாக. ஆனால், என்னிடத்தின் அந்நியனஞ்
 செய்த வேத சாகசகையக் கக்கெய்திடுச் செய்யப் போக
 வேண்டும்' என்குர். தேவாரகுடைய பிள்ளையான
 யாஜ்ஞவல்க்யரும் மஹூர்வேதங்களின் ஸமுத்தத்தக்
 கக்கெய்திடுப் போகார். பிதரு முனிவர்கள் அந்த யஜூர்
 வேத ஸமுத்தங்களக் கண்டார்கள். அயர்கள் வேதங்
 களின் கிருப்பமுடையவர்களாகையால் நித்திரிப்
 பதங்களின் உருகக்கொண்டு அந்த யஜூர்வேதங்
 களை எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஆகையால் யஜூர்வேத
 சாகச கதத்திரிய சாகசயென்றுப் பாலித்திபெற்றது.
 அது விசயம் அழகாகிக்கும். பார்வையிலியே! பிதரு
 யாஜ்ஞவல்க்யர் குருகிடத்தினின்று அந்நியனஞ்
 செய்த வேதங்களை ஆராய்ந்துபார்க்கையில், கக்கி
 கிட்டார்களால் அவை அயர்க்குத் தோற்றவே
 சிங்கி. அன்னவர் வேதங்களைப் பெறவிரும்பி னவர்த

மண்டலத்தினிடமிருக்கின்ற பாம்புமுதுகளை கங்கு
துதி செய்தார்.

யாதுஞ்சுங்கியச் சொத்துநெருர் :—எடுவர் மண்ட
லத்தினிடமிருக்கின்றவனும் ஷாட்ருணபயூர்னது
வாகிய பாம்புமுதுகளுக்கு கமங்காரம். இப்பாசன்
காங்கு வகையான தேவதந்திரமுடைய பாம்புதேவன்
முதல் பூர்வ புரு வகையினுள்ள பற்பல ப்ராணிகள்
அடங்கின வயந்த லோகவகனமுடைய ஸ்ருதமங்கலி
தும் சூதம் வ்யஸ்யத்தினுதும் ஹேனியிங் காவன்வ
ஸ்யத்தினுதும் ஆகாயம்போல் வியாபித்திருப்பினும்
அவற்றின் தேவதந்திரம் தன்மேல் தீண்டப்பெறுதலு
ளாத தானெருவனே அனாந் வயம் சிவீஷம் முதலிய
அவையங்கனார் வளர்த்திருக்கின்ற பற்பல எங்கத்
வாங்கனாக ஐங்குத இவ்வுப்பதும் வினேதும் செய்து
லோக யாத்தாரை உடத்திக்கொண்டு வருகிறான்.
தேவதந்தரில் நெத்தவனே! வயிதாவே! (ப்ராணிக
லின் புத்திவயத் துண்டுத்தன்மையனே!) உலகங்க
ளுக்கு ஹேனியிங் காவத்து செய்வதனும் தபன
னென்று பெயர்பெற்றவனே! தினந்தோறும் வேத
மார்க்கத்தின்படி உபாஸனஞ்செய்தி ஐங்கலின்
பாபங்கனும் அவற்றின் காரணமான அந்நூனனும்
அவற்றின் பஸ்தான துக்கங்களுமாதிரி விதைகளை
வறுக்குத்தன்மையதான (அவை ப லி க் க ர த ப டி
அவற்றை அழிக்குத் தன்மையதான) உள் மண்டலம்
இதோ கீழே காப்பின்றதே; இதை காங்கு த்வானஞ்
செய்யோமாக. கீழே உள்நுடைய கீரங்கனான
ஐங்கம வ்தாவா ஸ்ருதங்களின் இத்திரிய ப்ராண
கனங்களைவும் ஸ்ரீவாத்மாக்களைவும் அந்தாரத்மாவா
கிருத்து சிவசித்தாக்கொண்டிருக்கின்றன. பாம
காருணிகனான சி, இவ்வுலகமெல்லாம் யிகவும் பயங்கர
மான ஸுகஸுதைய அந்தகாமாதிரி வசிப்பாம்பினும்
பிடிவுண்டு மாணம் அடைத்தாற்போல் பாத்தினு
வற்றிருப்பதைக் கண்டு யிருத்த கருணை வகைந்த

கண்ணோக்கத்தினால் எழுப்பி தினக்தோதம் மூன்று
வந்திகளினால் கண்ணுடைப ஆசாதனரூபமான தம்
மாடுத கங்கையில் சூட்டுகின்றன. அதுவேயன்றோ
இன்றையதத்திற்கெல்லாம் வம்பாடி வித்தமான கங்கை
யாம். மத்தம், அதுவே கண்ணுக்கத்திற்கு நேருறா
விரூக்கும். மத்தம், தேனகைகளுக்கு பாடியான சீ
ஆசனபோம் துடிட துடிக்களுக்கு பயத்தை
விளத்துக்கொண்டு திசினெறன. அந்தியும்,
திப்பாக்கர்கள் ஆக்காங்கு காப்புதத்தினால் தாமரை
மொட்டுபோன்ற அஞ்சலிகளால் உள்ள ஆசாதிக்
கின்றார்கள். ஷாட்டுண்ட பூர்ணமே! மூன்று
மோகங்களுக்கும் குருக்களான பாண்டாபிகளாலும்
வணங்கப்பட்ட உன் பாதாபிக்த யுகத்தை காள்
விதாள் உள்ளபடி அறிவப்படாதவைகளும் அழிவாத
வாரூடைபவையான வஜூர்வேதங்களைப் பெற
விரும்பி வணங்குகின்றேன்.

ஸூத்ர சொந்துமருர் :—என்று வாங்குமக்கப்
ஸூர்வ மண்டலத்திற்கத்தியான பகவானைத் துதித்
தார். இவ்வயம் துதித்து அருள்புரிவிக்கப் பெற்ற
ஸூர்வமண்டல மத்யனத்தினான அந்தப் பகவான்
தன்னைப் பத்திரூருடைப பாபங்களைப் போக்கி
விருப்பங்களை சிறைவேற்றிக் கொடுப்பவருகையால்
குதியாகிய உருவத்தரித்துக் கொண்டுவந்து வாங்கு
மக்கய முயிவர்க்கு 1 அபாதயாமக்களான வஜூர்
வேதங்களை உபதேசித்தான. ஸமர்த்தான அம்முனி
வரும் அனந்தரதங்களான அந்த வஜூர்வேதங்களைப்
பதினெத்து சாக்களாகப் பித்தார். குதியாகிய
உருவக்கொண்ட பகவானும் வாங்குமக்கயருக்கு
உபதேசிக்கப்பட்ட அந்த வஜூர்வேத சாக்களைக்
காணவர்களும் மாத்யக்தினர்களும் முதலியவர்கள்
அவரிடத்தினின்று அந்நவனஞ் செய்தார்கள். ஸம
வேதங்களை ஓதின ஸூயிவிக்கு ஸூமத்துவென்னும்

பின்னி யிறத்தார். அவர் யிருத்த அநீயுடையவர். அவர்க்கு ஸுதம்மாசெய்யும் பின்னி யிறத்தார். ஸுதியின் மூலியர் தாம் ஓதின ஸாமவேதத்தை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித்துப் பின்னியும் பேரனு மாகிய அய்விருவர்க்கும் ஒம்பொரு சாகையாக உபதேசித்தார். அத்தனரோ! அத்த ஸுதியினின் கிஷ்யரும் மஹாஹுயஸுமான ஸுகர்மாவென்பவர் ஸாமவேதமாசெய்யுநகத்திற்கு ஆவிரஞ் சாகைகளை எற்படுத்தினார். கௌண்டரான ஸ்ரீரான்மாராயர் பெளஷ்டிரஞ்சர் எனனும் இருவரும் ஸுகர்மாவின் கிஷ்யர்கள். அவர்கள் அவரிடத்தினின்று ஸாம வேதங்களை அந்நயனஞ் செய்தார்கள். அந்நயனமே ஆவத்தவசெனபவரும் அத்த ஸுகர்மாவின் கிஷ்யரே. அவர் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளில் றெத்தவர். அவரும் அவரிடத்தினின்று ஸாமவேதங்களை அந்நயனஞ் செய்தார். ஸ்ரீரான்மாராயர் பெளஷ்டிரஞ்சர் ஆவத்தவர் இம்மவர்க்கும் ஐத்தாறு கிஷ்யர்கள் இருநூறாகள். அவர்கள் எல்லோரும் ஸாமவேதங்களை அவர்கள் னிடத்தினின்று அந்நயனஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் உதிசயர்கனென்று ப்ரானித்திபெற்றவர்கள். அவர்களில் ஸகா ப்ராக்ஸர்கனென்றும் சொந்துவார்கள். நோகாகதி எங்கனரி குவீதர் கல்பர் குகதி என்னும் இம்மைவரும் பெளஷ்டிரஞ்சருடைய கிஷ்யர்கள். அவர்களில் ஒம்பொருவரும் ஸாமசாகைகளில் இரு நூறு இருநூறு சாகைகளை அந்நயனஞ் செய்தார்கள். ஸ்ரீரான்மாராயருடைய கிஷ்யர் க்ருதசென்பவர் தன்னுடைய கிஷ்யர்களுக்கு இருபத்து கான்கு சாகைகளை உபதேசித்தார். யிருத்த மதியுடைய ஆவத்தவர் தன் கிஷ்யர்களுக்கு மஹ சாகைகளை உபதேசித்தார். ஆருவது அந்நயனம் முற்றிற்று.

—♦♦♦ அதர்வ வேதத்தின் விபாகத்தைக் கூறுதல். ♦♦♦—

ஸூத்ர சொல்லுமிதோ:—அதர்வ வேதத்தை அதித்த ஸுக்லத்தசென்பவர் தன் கிஷ்யாவை கயத்த சென்பவர்க்குத் தான் அதர்வஸனஞ் செய்த அதர்வ வேத ஸம்நிதைதவை உபதேசித்தார். அக்கயத்தர் அவதர்வ ஸம்நிதைதவை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித்துப் பத்யசென்னும் கிஷ்யர்க்கு ஒரு சாகையை யும், வேததாசசென்னும் கிஷ்யர்க்கு ஒரு சாகையை யும் உபதேசித்தார். ப்ரஹ்மகிஷியோ மௌன்காமனி, ப்ரஹ்மகிளி, மௌன்கனி, சிப்பலாவனர் என்றும் இக்காரங்களும் ப்ரஸித்தர்களுள்ளவா? அவர்கள் வேத தர்சனருடைய கிஷ்யர்கள். பத்யருடைய கிஷ்யர்களையும் சொல்லுமிதேன்; கேட்போக. குமுதர், கனகர் ஜாஜலி என்றும் இம்மூளரும் பத்யருடைய கிஷ்யர்கள். (வேததர்சர் தன்னுடைய ஸம்நிதைதவை வானு பாகங்களாகப் பிரித்துத் தன் கிஷ்யர்கள் காய்க்கும் உபதேசித்தார். பத்யர் தன் ஸம்நிதைதவை மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்துத் தன் கிஷ்யர்கள் மூவர்க்கும் உபதேசித்தார்). அவர்களில் ஜாஜலி அதர்வ வேதத்தை வானாக உணர்ந்தவர். பப்ருயும் ஆம்மிசை கோத்தாத்தில் பிரத்த கயத்தவாயனரும் மௌனக ருடைய கிஷ்யர்கள். (அத்த சௌனகர் தன் ஸம்நிதைதவை இரண்டு சாகைகளாகப் பிரித்துத் தன் கிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்க அவகிருவரும் அங் கிரண்டு சாகைகளை அவரிடத்தினின்று பெற்றார்கள். பப்ரு கயத்தவாயனர் ஆமெ அங்கிருவருடைய கிஷ்யர்களாவ ஸாவர்ணி கஷத்ராகல்பர் சாத்திகல்பர் ஆமெ இவர்களும் காய்கல்பர்களும் ஆம்மிசைகளும் அதர்வவேதத்தின் சாகைகளைப் பிரித்து ப்ரவர்த்திப் பித்தார்கள். மூலியயோ இன்னனம் வேத ஸம்நிதா விபாகத்தைச் சொன்னேன்) இனிமேல் பெனாணிகர் களைச் சொல்லுமிதேன், கேட்போக. தாய்யாருணி, கய்யபர், ஸாவர்ணி, அக்ருதய்ரணி, வைசம்பாயனர்,

தாரீதர் ஆயிவ இவ்வறுவரும் பெளரணிகர்கள். இயர்கள் வ்யாணருகடய கிஷயரான என் தகப்பனு சிடத்தினின்று ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு ஸம் தரிததைய அத்வயவாஞ் செய்தார்கள். கான் இவ்வறு வர்க்கும் கிஷயவாடி எவ்வா ஸம்நரிததகனையு அத்வ யவாஞ் செய்தேன். கான்வயர், கான், கான்வர்கி, கான் கிஷயரான அக்ருதவ்கான் ஆயிவ காக்கன் காக்வரும் வ்யாணபுதாரான ஸ்ரீகககிடத்தினின்று ஸ்வஸம்நரிதத கன் கான்வகையும் அத்வயவாஞ் செய்தோம் ப்ராந்மண ஸ்சேஷ்டரே ப்ராந்மகிகிகன் வேதகான்வர்கனை அனுனரித்துப் புரான ககணவந்தத கிருகித்திருக் கிருகர்கள். அததர் சொம் துமிநேன். மனஜககததுடன் கேட்டிராக. ஸர்க்கம், கிளர்க்கம், க்ருததி, கனகா, மன்வக்தரவ்கன், எம்சம், வம்சாணுகசரிதம், மன்வக்தத, நேறு. அபாஸ்யம் ஆயிவ இப்பத்து கிஷயங்கனை கிருகிக்ககயாதிர பத்து ககணவங்ககையுடையது புரானமென்று அப்புரானககணவந்தித்தவர்கள் கிரணகித்திருக்கிருர்கள். ப்ராந்மண ஸ்சேஷ்டரே கிவ இடங்ககிகி ஸூது ககணவங்ககையுடையது புரான மென்று உதப்பட்டிருக்கிறது ஆனூப்பத்து ககணவ ககையுடையது அப்ப புரானமெனதும் கிரகிகிணய உட்கொண்டு கிவ அ்வகைம் கொன்னுக்கினை துணர்க. (அந்த அப்புரானமாவது—ஸர்க்கம், ப்ரதி ஸர்க்கம், வம்சம், மன்வக்தரவ்கன், வம்சாணுகசரிதம் ஆயிவ இவ்வறுவ கிஷயங்கனை கிருகிக்ககயாதிர ஸூது ககணவங்ககை யுடையதாம்). அவ்வக்குத மென்று உதப்படுகிற ஸ்வப்பக்ருகிகிள் குணவகனான ஸத்வாஜ்ஸ்தவவ்கன்—கன் ஸர் வ் வாயவவதவயத் துத்து வவவ்வந்தத அகடகககிகி அநிகின்று ஸத்வாதி குணவயமான மதுத்ததவ்யம் உண்டாகின்றது. அநிகின்று ஸத்வாதி குணவயமான அநவகார ததவ்யம் உண்டாகின்றது. அநிகின்று அந்நவய ஆகாராதி பஞ்ச பூதவ்கனும் அவத்திள் ஸூக்யவகனான சப்தாதி கிஷயவ்கனும் இத்தரிவவ்கனும் ஆயிவ இவவ

உண்டாகின்றன. இந்த உற்பத்தியே ஸர்க்கமென்று உறப்படுகின்றது. பாக புருஷனும் ம்ருஷ்டுக்ருத்ரிதகம் உண்டாகும்படி அனுக்ஷணஞ்செய்யப்பெற்ற இந்த மஹத்து முதலிய தத்வங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து சேதனசேதன ரூபமான ஜகத்நாகப்பரிணயிக் கொள்ள. ஒரு விவதலினின்று செடி உண்டாகி அது விவதலைய விளைப்பதுபோல், அவயாக்ருதமான ரூப பாக்ருதி மஹத்து முதலிய தத்வங்களைப் படைத்துச் சேதன சேதனரூபமான ஜகத்நாத விளைக்கின்றது. இவையே விஸர்க்கமென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த விஸர்க்கம் ஜீவனுடைவ கர்மவாஸினையா ஹண்டானது பந்திவாஸனுமயமென்று உறப்படுகும். அகசயும்பொருள் கட்டு அகசயாப்பொருள்கள் ஜீவனோபாயமாக சாஸ்வா னும் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அந்த ஜீவனம் பானிக்ருக்ரு ராகப்பாத்தமாயிருக்கும்; அளநியே, சாஸ்தாத்தினும் அனுமதிக்கப்பட்டதுமாயிருக்கும். இந்த ஜீவனத்தையே க்ருத்தியென்று கூறுகிறார்கள். பாக புருஷன் வசங்கள் தேவதம் திர்வக்ரு மஹுஷ்வர் சிஷிகன் தேவர் இந்த ஜாதிகளில் வந்தவதரித்து வைதிக தர்ம விரோதிகளை எதித்து ஜகத்நாதப் பாதுகாக்கின்றான். இத்தகைய அகனுடைவ அவதாரங்களும் சேஷ்டாதங்களும் ஈகஷமென்று உறப்படுகும். மஹ, தேவதங்கள், மஹ புத்ரர்கள், இத்தரர்கள், சிஷிகன், ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் அங்காவ தாரங்கள் ஆகிய இவ்வாறுமுள்ளது மன்வந்தா மென்று உறப்படுகும். மஹவிடத்தினின்றுண்டான ராஜர்க்ருதைய ருன்று காலங்களிதமுள்ள னந்ததியே வம்சமென்று உறப்படுகும். அந்த ராஜர்களின் சகிதரமும், வம்ச கிர்வாணங்களான மந்தவர்களின் சகிதரமும் வம்சாணுசரிதமென்று உறப்படுகும். காலகர்ம வ்வபாவத்தினும் கவமித்திகமென்றும் பாக்ருத மென்றும் சித்வமென்றும் ஆத்வத்திகமென்றும் கால்கு விதமான இந்த பாக்ருதத்தின் பானவத்தையே ஸர்க்கத்தை என்று பண்டிதர்கள் கூறுகிறார்கள்.

அத்தனானந்தினால் புண்ண பாப கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஜீவாத்மாக்களே இந்த பாபஞ்சாத்தினுடைய ஸ்ரேஷ்ட் வாதிதனாக்ரு நேதுவாகையால் அவர்களையே நேதுவென்று சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரேஷ்டக்ருமரூப ஜீவன் கர்மசேஷத்தோடுகருக்கினுவென்றும், அவன் அத்தக் கர்ம பள்ளி அனுபவிக்கும்பொழுட்டு சர்வமான பாபஞ்சாத்தின் ஸ்ரேஷ்ட்வாதிகளை உடத்துகின்றனாகையால் கர்ம சேஷத்தோடு உடைய ஜீவன் நேதுவென்று சொல் சொல்லுகிறார்கள். மேலு சொல், ஸ்ரேஷ்டக்ரு மரூப ஜீவன் காமரூபங்களைத் திருக்கின்றனென்றும், அனனுக்ரு காமரூபங்களை அவிப்பதற்காக சர்வமான் ஸ்ரேஷ்ட வாதிதனை உடத்துகின்றனாகையால் அத்தகைய ஜீவன் ஸ்ரேஷ்ட்வாதிகளாக்ரு நேதுவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். பாக்ருதியின் பரிணாமமான சீரங்களை கிருக்கின்ற ஜீவனுக்குண்டாகிற ஜாத்த ஸ்வபண னுஷுப்பதிகளென்னும் அவஸ்தைகளை சீரவதரித்துக் கொண்டு அத்த அவஸ்தைகள் தீண்டப்பெறுகிருக்கின்ற பாபாந்மமே அபாயம்மென்று உதப்பதும். (ஈரவத்திற்கும் ஆதாயமாகிருக்கையால் பாபாந்மத்தை அபாயம்மென்கிறார்கள்). அத்தத்த காமரூபங்களையுடைய உட படாதி பதார்த்தங்களுக்கு உத்பத்தி முதல் காமம் வரையிலுள்ள அத்தத்த அவஸ்தைகள் உண்டாகின்றனவல்லவா? ஆவிலும் அத்தக் உட படாதி பதார்த்தங்களில் மண் தூம் முதலிய தாய்வாய்ந்தாய் அத்தத்த விசுஷ்டரூபங்களால் உத்பத்தி முதலிய விகாரங்களுக்கிடமாகி விசேஷவ மாதா ஸ்வரூபத்தினும் அங்கிகாரங்களைத்தவையுமாயிருப்பதுபோல், பாந்மமும் விசுஷ்ட ரூபத்தின் ஜீவனுடைய அவஸ்தைகளின் ஸம்பந்தமும் வேண ஸ்வரூபத்தின் அவத்தின் ஸ்வதிரோகமும் (ஸம்பந்த யிவாகையம்) உடையது. மண் தூக்கத்து ஸ்வபண னுஷுப்பதி என்மெ னுன்று அவஸ்தைகளுக்கிடமாயிருக்கையைத் துறத்து ஒரு பாயத்தனாயின்தித் தானுகவாயது யோகாப்பாண ரூப வத்தத்தினு

மரபு சப்தாதி விஷயங்களினின்று எப்பொழுது
சீங்குமோ, அப்பொழுது அபாயமான பாதத்
தாவது அதிய வல்லதாம்; ஆன்மநிலை மன்னா
பத்தத்தினின்று விடுபடும். இம்மனம்பத்துகளுக்க
ளிடையது உறுப்புரிமைகளென்றும் ஐந்து கருணைக்
ளிடையது உபபூரிமைகளென்றும் புரிமைகளுக்காக
அறிந்த முனிவர்கள் புரிமைகளை இரண்டு வகை
மாகப் பிரித்துப் பதினெட்டு புரிமைகள் உள்ளவை
யென்று சொல்லுகிறார்கள். (அவை வகையென்றால்
சொல்லுகிறேன்). பார்த்தமம், பாத்தமம், தவத்தமம்,
சைவம், நீலம், காருடம் சைவம், பாகவதம், ஆத்
மவம், மஹாத்மம், பரிஷ்வம், பார்த்தமவஸ்த்தம்,
மார்க்கண்டேயம், நாமம், வாராதம், மாத்தவம்,
சௌர்யம், பார்த்தமன்ட்ரம் என்று பதினெட்டுப்
புரிமைகள். பார்த்தமன் ஸ்ரீஷ்டரோ பார்த்தமன்
முனிவரும் அவருடைய விஷயங்களும் பரிஷ்வர்களும்
வேதங்கள் பரிஷுவர்களும் பரிஷுவர்களும்
விஷயங்களுக்கு உபதேசித்ததையும், அம்மனமே
புரிமை மனத்தினை வெளிப்பட்ட விதத்தையும்
இம்மனம் மொழிகிறது. இது கேட்டவர்களுக்குள்
உட பார்த்த தேஜஸ்வன் எனக்கும். (இனி இந்த
உட பார்த்த தேஜஸ்வனுக்கு பார்த்த தேஜஸ்வன் எனும்
வருமென்பதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டுமோ).
எனவே அதுவாய் நின்றது.

→ { மரிகாண்டேவர் தங்குதொழத்தலும், அவர்
சாலநிதாசல் மயங்கிநிஞ்சுத்தலும், சா
லாலமாரிகாண்டேவர் தங்குதொழத்தலும். } →

செனகர் சொல்லுகிறார்:— ஸூதரே! நீர் செஞ்
கான் ஜீவித்திருப்பீராக. கல்வியற்றுகளுடனாய்
சிந்தனையுடைய கார்ப்பக்களை கிதையெற்றித்கொடுக்கும்
தன்மையுடைய பேசையுடையவர்களின் மொத்தமே காக்கன்

இன்னம் என்ன கேட்கவேண்டுமென்று யிருப்புகிறோமோ, அதையும் எங்களுக்குச் சொக்கிராக. அபாபாச அந்நூலுத்தகாரத்தில் அநுத்தியுழங்கின்ற ஐத்துக்களை நீர் அதிலின்று கையேற்றுக்கொள்ளீர். (ஆகையால் நீர் கொள்கை எய்தந்த உழைகாருடையவராகி எங்களைப்போற்றவர்களின் அந்நூலுத்ததைப் போக்கிக்கொண்டிருப்பீராக). ஐதக்கை மாரக்கண்டேய மஹர்ஷியைச் சொல்லியென்று சொல்லுகிறார்கள். இவர் கல்பாத்தத்திறுக்கடமானம் அகடையால் யிருத்திருத்தாரங்கலா. மத்தும், இவர், உயர் இந்த ஐதத்தைபெய்க்கை கல்பாத்தத்திற்கு யிருத்திருத்தே அத்தகைய பகவானையும் கண்டாரக்கலா? பாரக்கண்டேயுடைய அத்த மாரக்கண்டேயர் இதே கல்பத்தின் எக்கை எய்தத்தின் தீர்த்தவர். இந்தக் கல்பத்தின் கையித்திகைப் பாரக்குதம் மூதைய பானவக்கலின் எய்கிதகா பானமும் இதுவகாதிப் பானிகளுக்கு கோடகிக்கி. இப்பகலிருக்க அவர் பானவத்தின் யிருத்திருத்தாரென்பது எக்கை எய்தம் பொருத்தம்? மத்தும், அவர் ஒருவரோ பானவானவத்தின் திரித்துக்கொண்டிருத்த தூரிகையின்மேல் சயனித்துக்கொண்டிருக்கிற தெய்வ கெருயியான பாய்புருஷனைக் கண்டாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஸாத்தரோ! இய்கிதவத்தின் எங்களுக்குப் பெரிய எய்சயமாயிருக்கின்றது. ஆகையால் அத்த யிருத்தாரத்ததைக் கேட்கவேண்டுமென்று எங்களுக்கு மிகவும் குறுகலும் உண்டாயிருக்கின்றது. அதைச் சொல்லி எக்கை எய்சயத்தைப் போக்குகிராக. நீர் யோகிகலின் தீர்த்தவர். (ஆகையால் எய்கவந்ததையும் உயகூதக் கிரிக்குத் தீரகமயுடையவர்; அய்தியும், புரணகலிதும் கல்ப அதிஜென்று எங்கு புகழப்பட்டவர்.

ஸாத்தர் சொல்லுகிறார்:—மஹர்ஷி! நீர் கேட்ட இய்கிதமும் உயகல்கலின் மயபக்கை பெய்க்கைப் போக்ககல்கலு. எய்கெய்க்கும், இந்த யிருத்தாரத்தத்தின்

கனியவங்களை வேங்கைப் போக்கையன்மதாபெ ஸ்ரீமத்
 காராயணனுடைய கதை பெரும்பாலும் அமைந்திருக்
 கின்றது. (இதைச் சொல்லத் தொடங்கினோமானால்,
 ஸ்ரீமத்காராயணனுடைய கதைகளையே பெரும்பாலும்
 சொல்லிவண்டியதாய் வரும். ஆகையால் இந்த
 ம்ருத்தார்த்தம் மிகவும் பாணையாவிருக்கும்). மார்க்கண்டேயர்
 தகப்பனாரிடத்தினின்றாகர்ப்பாதானம் முதலிய
 ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாம் காமதாச டடக்கப்பெற்றுக்
 கடைசியில் உபாயன ஸம்ஸ்காரத்தையும் பெற்றுச்
 சாஸ்தாங்கனில் சொல்லிய விதிவின்படி வேதங்களை
 அந்நியனாஞ்செய்து தன்னுடைய வர்ணஸ்தாயங்களுக்
 குரிய தவழும் வேதமும் அமைப்பெற்று சுஷ்டிக
 பாண்மசர்வ வ்ரதத்தைய ஏற்றுக்கொண்டு தன்னுடைய
 தர்மத்தின் அபிவிருத்திக்காக ஜடை தரித்து மாயுசி
 உடுத்திக் கமண்டலு தண்டம் உபவிதம் மேகலை
 க்ருஷ்ணஜினம் அசுதமான் தர்ப்பங்கள் இவைகளைத்
 தரித்து இந்திரியங்களை அடக்கிக் காலி மாலை ஆகிய
 இவ்வித ஸத்தையவையிலும் அக்னி ஸூர்யன்
 ஆசார்யன் ப்ராண்மணன் ம்ருதயம் இங்கிடங்களில்
 பகவானை ஆதரித்துக்கொண்டு குருவுக்காகப் சிதைந
 வேடுத்ததுக்கொண்டு வந்த அன்னத்தை அவர் நூன்றே
 வைத்து அவர் அனுமதி கொடுப்பாரின் அதைப்
 புசிப்பதும் ஒருகால அனுமதி கொடாரசரில் உபாஸ
 யிருப்பதுமாகிருந்தார். இங்ஙனம் தவத்தினும்
 வேதத்தினும் ஊக்கமுற்றுப் பத்துக்கொடி வர்ஷங்கள்
 இருக்கேனில் ஆதரித்து மிகவும் வகுத்தியும் வெல்ல
 முடியாத ம்ருதயுணை வென்றுகிட்டார். இங்ஙனம்
 சுஷ்டிக பாண்மசர்வ வ்ரதத்தைச் சிறிதும் தவறாமல்
 அனுஷ்டித்துக்கொண்டுவந்த அந்த மார்க்கண்டேயர்
 தவம் வேதமோததன் இந்திரிய சிக்ஷமும் இவைகளைச்
 சாகாதி தோஷங்களெல்லாம் தொலையப்பெற்ற
 மனத்தினால் தயாவித்தார். யோவொயெ அந்த
 மார்க்கண்டேயர் இங்ஙனம் மிகுந்த ஊக்கத்துடன்
 மனத்தை அடக்கிப் பாகபுருஷனை தயானஞ் செய்து

கொண்டிருக்கையில், ஆறு மன்னந்தாய்கள் அடங்கிய
கெடுங்காலம் கடந்தது. பார்த்தவன் ஸ்ரோஷ்டரோ!
இத்தான் இம்மார்த்தகண்டேய மஹர்ஷி இங்னனம்
கடுமையாகத் தவஞ்சொங்கைத அநிந்து ஏழாயது மன்
வந்தாமான இந்த கையவன்வதமன்வந்தாதத்தில் 'இவர்
எம் பதவியை விசும்புமெனோ, என்னகோ?' என்று
அவருடைய தவத்திற்குப் பயந்து அதற்கு விடங்க
செய்யத் தொடங்கினான். அங்கிலித்தான் அம்மஹர்ஷி
யின் தவத்தைத் கெடுப்பதற்குத் கந்தாவர்க்கினாயும்
அப்ஸா கந்தரீகனோயும் வஸந்த குதுஸையும் மகிபமாகு
தத்தையும்கோபத்தையும்கதத்தையும அனுப்பினான்.
நிறமையுடையரோ! அவர்கள் நயிமவத் பரதத்தின்
கடபாகத்தில் புஷ்பபந்தா சதிக்ஷயாவின் விசித்ரா
மென்னும் பெயருடைய ஓர் சீமையின் அருகாகவயி
துள்ள அம்மஹர்ஷியின் ஆஸ்தாமத்திற்குச் சென்
றுர்கள். அங்காஸ்தாமம் அழகிய மாக்களும் செடிகளும்
கொடிகளும் அகமந்து அழகிய பதவிக்ஷணங்களும்
கிதைந்து அழகிய புன்ய திர்த்தங்களுமுடையதா
விரூத்தது. அங்கு வஸந்தன் மதுவையப் பருகி
மதித்துப்பாடிக்கொண்டிருந்தன. மதித்த கோகிலங்க
ளும் கூவிக் கொண்டிருந்தன. மயில்களும் மதித்துப்
போராவாத்துடன் சூமித்துக்கொண்டிருந்தன.
பதங்க்களும் மதித்து இளயினமாய்க் குளவிக்
கொண்டிருந்தன. மகிபமாகுதம் இத்தகையதான
அங்காஸ்தாமத்திற்குள் துணுந்து சூமித்த
அருவிகளின் துளிகளைச் சொகித்துகொண்டு புஷ்பங்க
ளாம் அணைக்கப்பெற்ற மன்மதனை மெம்மேனென
விளங்கச் செய்வதாவி விசித்து, வஸந்தகுது சந்தரோ
தவத்தினும் இகழ்கின்ற ப்ரதோஷ காலங்களை யுடைய
தும் தவீர்கள் பூங்கொத்துகள் இவை வளவற்றிருப்ப
தும் ஒன்றோடொன்று இணைத்திருக்கின்ற மான்கள்
செடிகள் கொடிகள் இவற்றின் கிதைகளுடையது
மகிப அங்காஸ்தாமத்தில் விளங்குமற்றிருந்தது.
அப்ஸா கந்தரீகனின் கட்டங்களுக்குத் தவையான

மன்மதனும் ஸந்தேதக்காரர்களும் பற்பல வாதவக்
காரர்களும் கட்டம் கட்டமாய்த் தொடர்ப்பெற்ற
கத்தர்வர்களோடுகூடி, கிம்மும் கண்ணும் கொண்டு
அய்விடம் புறப்பட்டான். அக்விசில் நோயுஞ்செய்து
மூடித்துப் பாம்புருஷனைத் திவானித்துக்கொண்டு
மூர்த்திகெடுத்த அக்விபோன்றிருக்கிற அம்மார்க்
கண்டேய மஹர்ஷியை இந்தாறுகடைய வேலைக்காரிக
ளான அம்மன்மதன் மூதலியவர்கள் கண்டார்கள்.
அப்பால் அப்பராமுட்கைதவர்கள் அந்தமார்க்கண்டேய
மஹர்ஷியின் எதிரில் கத்தினாறு செய்தார்கள்.
பாட்டுக்காரர்கள் பாட்டுப் பாடினார்கள். மற்றும்,
பல மீருதங்கள் கிளை பணமும் மூதலிய வாதவர்களை
இனிதாது வாசித்தார்கள். மன்மதனும் அயிசுதம்
மூதலிய ஐந்து மூகங்களைவுகடைய அஸ்தாந்தைத்
தன் தனுயில் தொடுத்தான். மனந்தருது மதம்
கொயம் ஆயை இக் தாறு கடைய வேலைக்காரர்கள்
அம்மஹர்ஷியின் மனத்தைக் களக்கொார்கள். புத்தி
கந்தலி வேண்டும் அப்பன் மடக்கை மனதனபாத்தி
னும் மீசவும் வளைந்த இடைவுகடையவனாகிப் பக்தை
அடித்து கிளையாடினார். அப்பொழுது அவனுடைய
தலைச்சொருக்கு அகிழ்த்து அதிலின்றிப் பூவான
கழுவிற்று. பக்தைத் தொடர்ந்து நிமிசின்ற அம்மடக்
தைவாமணி இம்மும்மும் அயிசென்ற கங்களுகடைய
வாடி கிளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் அவனுடைய
அகா வான்மான் அதுத்து கிழுத்தது. அப்பொழுது
அவனுடைய தன்னியதான அகாமாகடையக்
காந்து பறித்துகிட்டது. அப்பொழுது மன்மதன்
அம்மூலியகாத் தான் ஐகித்து கிட்டதாது கிளைத்துக்
கொண்டு அவர்மேல் பாணத்தைத் தொடுத்து
கிட்டான். பணயில்லாதவனுடைய மூவற்றிபோல்,
அவர்கள் செய்த மூவற்றியெல்லாம் அம்மூலியர்
கிஷயத்தின் கிணுக்கிட்டது. மூலியரே! இம்மனம்
அந்த மார்க்கண்டேய மூலியர்க்கு அபகாரஞ்செய்ய
மூவன்ற அம்மன்மதாநிகள், அநிபாத சிவங்கள்

உதங்குசென்ற ஸர்ப்பத்தை ஈழப்பி அது விழித்துக் கொண்டு தோஷத்தைக் கண்டு பயத்தோடுகொதுபோய், அம்முனிவருடைய தேஜஸ்வியைத் தழிக்கப்பட்டுத் திரும்பிப்போனார்கள். பாரதமன ஸ்ரோஷ்டரோ! இத்தானுடைய வேலைக்காரர்களான மன்மதாதிதன் தங்கன் திரைமகளைமென்றால் காடடி அயனா மதி மயக்கி அயனதிக்கப் பார்த்திலும், பகவானுடைய குணங்களை மானஞ் செய்பவர்களில் சிறந்த மஹானு பாவாரிய அம்முனிவர் அநங்காரத்தின் பரிணாமமான யோநாதத்திற்குச் செறிதம் இடங்கொடுக்கவில்லை. மஹானுபாவாரிய தேவேந்தரன் மூலம் காடி வத்திருக்கின்ற மன்மதனைக் கண்டு பார்த்தவரிலான கார்த்தன்டேயருடைய பாவாவத்தையும் கேட்டு மிகவும் விடப்புத்தான். இவ்வளம் தவம் வேதமோதுதன் இத்தரிய சித்தானம் இவைகளாக மனத்தை அடக்கி அனதப் பாயமுடிவிடத்தில் ஊக்கமுதச் செய்து அவனையே தவாவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற அம் முனிவரை அனுக்காவிக்கும்பொருட்டித் தன்னைப் பத்திரகுடைய கருத்தங்களைப் போக்குத் தன்மைய னான பகவான பாவாரமண சூதியாய் அவரொதிரே கூத்து தோன்றினான். அந்த காராராயனர்களின் கான் வெண்மை சிதமுடையவனுல் காராயனன் கருமை சிதமுடையவனுமா விருத்தார்தன். இரூபமும், அப்போதார்த்த சொதாமகா மகிப்போன்றகண்களும் காங்கு புஜங்களும அகமத்து க்ருஷ்ணாதினம் காவுரி இவையனை உடுத்திக் கையில் பவித்தாரும் கார்த்தி மூப்பிது துடன் திகழ்கின்ற மத்திரோபவிதமும் கமண்டலமும் கோணயின் தி கோவிருக்கின்ற வேணு தண்டமும் பத்மாசூரமாயேயும் கொக மூதவிய துத்துக் களை ஓட்டுவதற்கான ஓர் ஊந்தாரும் தர்ப்பமுஷ்டியும் தரித்துத் தவமே இரண்டு மகுவயனன் கொண்டு வந்தாத்போல் திகழ்பவர்களும் கிளைகின்ற விளங்கு கின்ற மின்னல்போன்ற பொன்னிறமுடைய தேஹ கார்த்தியன் முழுமதும் கொணங்கைச் சொற்பவர்களும்

தேவஸ்கோஷ்டர்களைப் பூஜிக்கப்பட்டவர்களுமாயிருந்தார்கள். சிஷியேஷம் பூண்ட பகவானுடைய உருவத்தை என்ன அந்த காரணமணர்களை அம்மார்க்கண்டேய முனிவர் கண்டு ஆவதுடன் எழுந்து கீண்ட தனது அங்கத்ததைத் தடிபோல் சாய்த்து கமல்காங்கு செய்தார். அம்முனிவர் அந்த காரணமணர்களைக் கண்ட ஆகத்தத்தினும் தேவனும் இத்தீயம் மனம் இவை வேண்டாம் ஸுமிக்கவும் உடம்பெல்லாம் மதிக்கக்கூடும். உண்டாகவும் கண்களில் கீர் கிரம்பவும் பெற்று அவர்களைப் பார்க்கவும்கூட முடியாதிருந்தார். அம்முனிவர் எழுந்து கைகளைக் குவித்து மனம்மீ ஆவதின் மிகுதியால் ஆவிகளும் செய்பவர்போன்று ஸர்ஸோவர்களை அவர்களைக் குறித்து எழுததுக்கண் தந்ததத்திருக்குமாறு மெதுமனே எமோ கமனென்று மொழிந்தார். பிறகு அந்த காரணமணர்களுக்கு ஆனை மிட்டிப் பாதங்களை அளவீர் நெத்த சாதனம் குங்குமம் முதலிய அங்காக்கத்தினுடும் துபங்கனாடும் பூமாவிகளாடும் அவர்களைப் பூஜித்தார். அம்முனிவர்தம்மை அனுக்காதலிப்பதற்காக வகிரிடுக்கின்ற அம் மஹாநுபாவர்கள் ஸுகமாக ஆனந்தத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில் மீளவும் அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து கமல்கரித்து மிகவும் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்களாய் அன்னவர்களைக் குறித்து இவ்வணம் மொழிந்தார்.

மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:— ப்ரஹ்ம உன்னுடைய கைபவத்தை என் என்னமென்று சொல்ல வேண்டி காணும் மற்ற ப்ராணிகளும், ஆவியம் சொல்லி என்! ப்ரஹ்ம குத்தார்களும் ஆவிய எல்லாருடைய ப்ராணனும் உன்னுடைய தூண்டிதலாக்தான் கடைவாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. வாக்ஞம் மனமும் மற்ற இத்தீயங்களும் அந்த ப்ராணனை அனுஸரித்துத் தத்தம் விவாபாசங்களில் நிறைவ உண்டாகப் பெறுகின்றன. சி இப்படி என்னோர்க்கும் ப்ராணுதிகளைத்

ஹண்டி. தேவதந்தியினை கடத்திக்கொண்டிருப்பி
 றும் ப்ராணிகள் அங்ஙனம் தீ செய்வதெ உபகாரத்தை
 அறிபாசவதம் உன்னைப் பணிவதெனின. இங்
 வுபகாரத்தை அறிந்த வயர்கள் உன்னைப் பணிவென்றார்
 களே. அவர்கட்கே தீ உன்விடத்தில் மேன்மேலும்
 பாவபந்தத்தை விளைக்கின்றன. (உன்னை உபா
 சித்துக் கடைத்தேறும்படி அவர்களை அனுக்காயித்
 தின்தும்.) பகவானே! இம்முர்த்திகளினாலும் ஷாட்
 ரூபிய பூர்ணான ஸர்வேஸ்வரனுடைப அவதாரம்
 களே. மூன்று மோகங்களுக்கும் ஸுகந்தை விளைப்ப
 தற்காகவும் ஜ்ஞாநோபதேசத்தினும் ஆத்யாத்மிகம்
 மூதலிய நாபங்களைப் போக்ருவதற்காகவும் தன்
 பந்தர்கள் ம்ருத்யுவென்று உதப்படுகின்ற ஸம்ஸா
 ரத்தை வென்று மோகத்தை அடைவுப்பொருட்டும்
 தீ இந்த உருவங்களை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றன.
 ஜகத்குணத்திற்காக தீ சாமக்ருஷ்ணாதி உருவங்
 களை அங்கே கறிப்பது போல இவ்வுருவங்களையும்
 அங்கே கறித்திருக்கின்றன. (ஆகவதம் 'தீ
 சொல்லுவதெனலாம் ஸர்வேஸ்வரனுடைப செயல்.
 கால்கள் அந்த ஸர்வேஸ்வரனன்றோம்' என்று சொல்லி
 வன்னை ஏமாற்றவேண்டாம்). ஹப்பூக் ஹலிக் கக்ஷி
 யினவும் இவ்வுருக்கொண்டபோல், தீயே இங்
 வுருவங்களைமேல்நாம் படைத்துக் கடைசியில் அழித்
 தின்றன. (தீ ஜகத்குணத்தையாத்மே செய்கிற
 வேப்பதெனின. ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஸாரங்களையும் தீயே
 கடத்துகின்றன.) ம்ருஷ்டி ஸம்ஸாரகர்த்தாவும் தன்
 னுடைப அவதாரங்களால் ஜகந்தைப் பாதுகாப்பவ
 னும் ஜங்கம் ஸ்தாவரங்கள்குறும்புருத்து அவந்தைத்
 தரித்து சிவயித்துக்கொண்டிருப்பவனுமாவே உன்
 னுடைப பாதமூலத்தைப் பணிவதென்களுக்கும் புண்ய
 பாபகர்மங்களில் மனஞ் செய்வதெனின; தேவதம்
 உன்னுடைப மூகமலர்த்திக் கிடமான கர்மங்களையே
 விருத்திச் செய்யும். பாபத்தைப்போல் புண்யமும்
 பந்தமேறுவாகவாலே இவ்விதமடையும் தீனைக்

காது. ஆகையால் புன்ம பரப கர்மங்களின் பரிணாமாகதுக்கங்கள் அவர்களுக்குத் திடையா. மற்றும், ஜன்மமோருணங்களும் அவர்களைத் தீண்டிவந்திப்போயாகையால் அவர்தின் கார்வமான காமக்ரோதாதிகளும் அவர்களுக்குத் திடையா. காந்திதும் கிளைவிரகுமிர் மெயில் மறை முதவியவைகளும் அவர்களை எருத்தமாட்டா. (கோசங்களும் அவர்களுக்கு உண்டாகமாட்டா.) வேதங்களை மனத்தில் தேக்கிச் கொண்டு அத்தின் உட்கருத்தை அழித்த முனிவர்களும் உள் பாதமுதத்தை அடைவதற்காக அதையே திடைவிடாநித் துதிப்பதும் வணங்குவதும் ஆராதிப்பதும் தயாவிப்பதும் செய்கின்றார்கள். சித்தியபுருஷார்த்த வ்யஸுப்பனே ஐகதீச! உன்னுடைய பாதங்களைப் பணிவொகளுக்கு எவமிதத்திடும் பயம் உண்டாகிவந்திப்பே. ஆகையால் ப்ராணிகளுக்கு அத்தகைய உள் பாதங்களைப் பெறுவதற்காட்டிலும் வேடுகு கனமை இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. (சதுர்முக கோகப்பாப்தி கன்மமயன்றோவென்றும், அதெல்லாம் கனமைவாக மாட்டாது. எனென்றும்) அத்த ப்ராண்மாவின் வானஸ்தானமாகிய வத்யனோகம் இரண்டு பார்த்தம் வகாதிதுமே கிளைவிர்திருக்கும்; அதற்குமேல் அழிகதுகிடும். அத்தகைய காரணுகன் காமவ்யஸுபுண உன்னிடத்தினின்றும் மிகவும் பயப்படுகினும். காசம் போகின்றதே. கமக்கு முடிவு வாயிசித் துகிடுகின்றதேவென்று கூட எந்தோரும் பயப்படுகின்றன). ப்ராண்மதேவனுக்கே இவ்வைம் பயம் கிளைவுமாவின், அவனால் வ்யஸுக்கப்பட்டவர்களும் பஞ்சபூதங்களின் பரிணாமமான தேஜஸ்களை அடைவவர்களுமான மந்தவர் கிஷயத்தைப்பற்றிச் சொகஸ்யென்றுமோ? ஆகையால் வத்யனோகங்களைப் பெறுவது கன்மமயென்று கிளைப்பது அந்வின்றையேயாம். ஆகையால் மிகவும் தோஷங்களுக்கு விடமாகிருப்பதும் கிஷ்ப்பமும் ஜ்ஞானத்தை மறைப்பதும் ஜடமுமாகிய தேஜாதிகளை வெல்லும் துறத்த

ஸத்யஸங்கல்பனும் பாமாத்மனும் குருவும் (அந்
 குரூர்தகாரத்தைப் போக்குத் தன்மையனும்) ஸர்வன்
 மாந் பாணுமாவிய உன்னுடைய ஆத்மநிதமான
 (ஸர்வாத்மாத்மகளுக்குத் நிதமான) பாநஸுத்தையே
 பணிவின்றேம். இங்ஙனம் உன்னை எவன் பணிவொரு
 அவன் தான் விரும்புகிற முருகார்த்தம் கலியென்றான்
 பெறுவான். (பாற்றை குதார்களுக்குட ஈன்னுடைய
 ஸூர்த்திகளே. அப்படியிருக்க, அவர்களை விட்டு
 என்னையே பணிவெது என்ன காரணத்தினால்?
 என்னுள் சொல்லுகிறேன்) இகதிசனே! ஆத்மபந்துனே!
 (ஸ்ரீமாத்மாவுக்கு ஸகாவாசிருப்பவனே!) சீரஜோ
 ருணம் தலைபெடுத்த பாநஸதேவனுக்கு அந்த
 தாத்மாவாசிருந்து இந்த இகத்தின் ஸ்ரூஷ்டியையும்,
 தமோருணம் தலைபெடுத்த குதானுக்கு அந்த
 தாத்மாவாசிருந்து ஸம்ஸாரத்தையும், சுத்தஸாத்மய
 மான சரம் க்ரூஷ்ணநி அவதாரங்களைக்
 க்விதிதிகளையும் உடத்துகின்றன. ஆகையால் பாற்றை
 குதார்கள் உன்னுடைய ஸூர்த்திகளே. க்விதி
 ஸ்ரூஷ்டி ஸம்ஸாரங்களை உடத்துகிற அங்வுருவங்கள்
 ஸத்யம் ஜஸன்ஸு தமன்ஸு எவ்வெ உன்னுடைய
 மானவாசிரும் செய்வப்பட்டவைகளே சீ விரிசுக்காகனே
 அங்வுருவங்களை ஏற்றுக்கொள்ளின்றனவன்றி ஸ்ரீமாத்
 மாக்களைப்போல் காமத்தினுள்ளது. இங்ஙனம்
 ஸ்ரூஷ்டி ஸம்ஸாரங்களுக்கு நேருதவான பாற்றை
 குதார்கள் உன்னுடைய உருவங்களேயென்பது
 எங்களுக்குத் தெரியும். ஆகிலும், ஸத்யமயமான
 உன்னுடைய ஸூர்த்தி வரமுண்டு, அதுவே மனுஷ்யர்க
 ளாக உபாஸிக்கப்பட்டி மோகத்திற்கு நேருதவான
 சாத்திய விளைப்பதாம். பாற்றைகுதார்களுடைய மற்ற
 ஸூர்த்திகள் அத்தகைய சாத்திய விளைக்கவல்லவை
 யாகமாட்டா! என்னையோவென்றும், அம்ஸூர்த்திகளை
 உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு வ்ஸனம் மோதம் பயம்
 திகையகனே உண்டாகும். ஆகையால், சிபுனபுத்திகள்
 உனக்கும் உன் பக்தர்களுக்கும் பரிமலாசிருப்பதும்

சுத்த ஸத்வமயமுமான உன்னுடைய ஸூர்த்தியையே
 பணிவிட்டுங்கள். பஞ்சாந்தா விந்தார்த்தத்தின் உட்
 கருத்தை அறிந்த பெரியோர்களும் புருஷாக்ருதியா
 விருக்கிசைந்த ஸத்வமயமான உன்னுடைய உருவத்
 தையே உபாஸிக்கத் தகுந்ததென்று விரும்புகிறார்கள்.
 இந்த ஸூர்த்தியை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸார
 பயம் நீங்கிவிடுவதறு. மற்ழும், இந்த ஸூர்த்தியின்
 உபாஸைத்தினால் ஆத்மனாகம் உண்டாவதறு. இம்
 ஸூர்த்தி தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸார
 பயத்தோடு கூடிய ப்ராக்ருத ஸாகங்களைக் காட்டி,
 மயக்ருவதில்லை. சிஷாட்ருணய பூர்ணம். சி தர்மம்
 அர்த்தம் காமம் மழ்மதாராக்ரு புருஷார்த்தம்களையும்
 கொடுப்பவனாகவால் அபாரமாகக் கொடுப்பவன்.
 உனக்கு மேற்பட்ட தானசென் மத்ஞெருவனுயில்லை.
 ஆனதுபத்தியே உன்னைப் புருஷனென்று கூறுகி
 றார்கள். சி ஸர்வார்த்தாத்மாவாகவால் பூமாவென்று
 கூறப்படுகின்றன. ஆகவால் இந்த ஜகத்தென்லாம்
 சியே. இந்த ஜகத்துக்கென்லாம் ழிதஞ்செய்வதனை
 யாகவால் விஸ்வருருவென்று கூறப்படுகின்றன.
 (ஆத்மா சரீரத்தின ழிதத்ததைத் தேபெயனாகவால்
 உன் சரீரமான இந்த ஜகத்திற்செய்லாம் சி ழிதத்ததை
 கடத்துகென்றன). சியே பாதேவதை. உனக்கு
 மேற்பட்ட தேவதை மத்ஞென்றும் இல்லை. சித்ய
 வந்துக்களின் திரனக்கு ஆதாரமாகிடுக்கென்றனை
 யாகவாலும் அனத்தை ஆதாரமாகவுடையனாக
 வாலும் கார்பணனென்று கூறப்படுகென்றன. ப்ராக்ரு
 ழும் ப்ராக்ருடும் இரண்டும் சியே. சி ஸர்வஜ்ஞனாக
 வால் சிஷியென்று கூறப்படுகென்றன. சி சரோத்தமன்.
 சி கானென்றும் பெயருடைய கிஷ்யனும் கார்பண
 னென்றும் பெயருடைய ஆசார்யனாகி ஆத்ம
 வித்தயையை வெளிவிட்டு ஜகத்தை உஜ்ஜீவிப்பித்தனை.
 சி பரிகுத்தனும் ஆஸ்மிதர்களுடைய தோஷங்களைப்
 போக்குகென்றவனுமாகவால் ழுன்னென்று கூறப்படு
 கென்றன. உனக்கு சடெதிசில்லாமையாலும் நுருவனை

எதிர்பார்த்து ஆகவேண்டிய பாயோஜனயில்லாமையாலும் பேசாதிருக்கின்றன. சீ பரமமதேவனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்து அவன் மூலமாய் அயற்சைப்பதாய்ச் செய்தனைவாகையால் வேதாசாரியென்று கூறப்படுகின்றன. ('உன்னைப்போல ஏன் என்றும் என்னை இத்தகையவனாக ஏன் அநிதேதிக்கீ' என்றும், சொன்னுமிதேன்). ஜனங்கள் உன் மானவரினும் மறைக்கப்பட்ட மதியுடைமயர்களும் கிழப்பமமான இத்தீய மார்க்கங்களைத் தொடர்ந்து நிமிசென்ற அநியுடைமயர்களுகாதத் தன்னுடைமய பாரணன்களினும் நஞ்சுதவத்தினும் விஷபங்கலினும் அளமந்திருக்கின்ற உன்னை அநிதேதிக்கீ. (ஆனும் ஒருவனும் அநிதேதிக்கீவா? என்றும், சொன்னுமிதேன்.) எவன் ஸர்வகுருகாரிய சீ மூதலில் வெளிவிட்ட வேதங்களை ஒதியுணர்ந்து அவ்வழியில் உன்னை உபாஸிக்கொடு, அவன்தான் உன்னை உன்னபடி அநிதென்றான். உன்னை அநிவதந்து உபாயம் வேதமே. அதுவே பாமாத்மாவான உன்னுடைமய சதஸ்வத்தை உன்றாக அநிதென்றது. பரமமதேவன் மூதலிய பண்டதர்கள் ஸர்வமயோகாதிசாரம் உன் ஸ்வரூபத்தை அநிய மூலமும் அனைத உன்னபடி அநியமூலமாயம் மயங்குகொடுகள். உன் ஸ்வரூபத்தைக் குறித்துப் பளிர் பண்ணு வியாதப்பட்டுக்கொண்டிருக்கொடுகள். உன்னுடைமய ஸர்வஜ்ஞதன் ஸர்வசத்தித்காதி ஸ்வபாவங்கள் அவர்கள் சொன்னும் சமயங்களை பெல்லாம் எதித் தெறித்தன. உன்னுடைமய ஜ்ஞாஸ்தி குண ஸம்பந்தந ஒருவராலும் அளவிடமுடியாத. சீ அயற்சை வெல்லாம் அளர்களுக்குத் தெரியாதபடி. உன்விடத்திலேயே மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. சீ மறைபுருஷன். இத்தகையவனான உன்னை மனங்கொடுமிதேன். எட்டசந்து அத்வாயம் மூற்றிற்று.

 மரக்கண்டேயப் பகலாறுடைய
 பாணபகலப் சாணயென்றென்ற
 கிருப்ப அகிலிருப்பததப்
 பகலான் கிடைமெத்ததம்.

மருதர் சொல்லுகொள்:—புருகு வம்சத்தை
 மேன்மைப்படுத்தும் கருவாறுபாவமே! காளை கண்பகலாக
 யுடைய காசாயணன் கிருத்த மதியுடைய
 மரக்கண்டேயரால் இவ்வணம் கங்கு துதிக்கப்பெற்று
 னத்தோவும் அடைத்து அமைக்கூறித்து மொழிக்
 தான்.

சூரியவான் சொல்லுகொள்:—ஒ டி மரக்கண்டே
 யமே! நீ மனங்கூகத்துடன் தன்ம வேதமொதுதம்
 இத்திரிவகிச்சுதம் இவத்தைக் குதததத அனுஷ்டித்து
 என்னிடத்தில் அழிவிக்காத பத்திகைச் செத்ததனும்
 வித்திபெத்தீர், பாத்மபசிகிளிகில் கித்தயரும் ஆய்
 விட்டீர். நீ ஒரு பாயோஜனத்தததும் கிருப்பாகல்
 கைஷ்டிக பாத்மபசிரா னாதத்தத அனுஷ்டித்தததத்ரு
 காக்கள் அனைவரும் னத்தோவும் அடைத்தோம்.
 உமக்கு கண்ணை உண்டாகுத. மாக்கொடுக்கெய்களில்
 கித்த என்னிடத்திலின்று உமக்கிஷ்டமான வாதத்தத
 மேண்டிக்கொள்வீராக.

மரக்கண்டேய கிஷி சொல்லுகொள்:—தேவததத
 னுக்கென்றாம் தேயக்கனான பாத்மாதிகனாகும் கிரா
 யமமே! தன்னைவே காணமாக அடைத்தமக்களின்
 வருத்தங்களைப் போக்குத்தன்மையமே! ஆய்கித்திக
 னைக் கைவிடாதமமே! உமக்கு ஐயம் உண்டாகுத. நீ
 எனக்குப் புனப்பட்டினமே இந்த காலை எனக்குப்
 போதும். (இதற்குமேல் காண கிருப்பவேண்டியது
 ஒன்றும் இல்லை. பாத்மதேயன் குதவியவர்களும் உட
 மனத்தத யோகத்திலும் பசிகுத்ததஞ்செய்து
 கையுடைய அழகான பாதாமித்தங்களைக் காண

கொண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அத்தகைய சீ
என் கண்களையும் புண்பட்டன. இதற்கு மேற்பட்ட
வாய் வள்ள இருக்கின்றது! ஆவிலும் உன்னுடைய
ஆச்சர்ய சக்தியைக் காண விரும்புகிறேன். பார்த்துவி
லோகபாஸ்களோடு கடவுள் இவ்வுலகமெல்லாம்
உன்னுடைய ஆச்சர்ய சக்தி ரூபமான மாயவரினும்
வ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவச் சிவன்கு மனுஷ்யச் சந்தா
வாய் வன்னும் பேதத்தாகக் காண்கின்றது. அத்தகைய
மாயவையைக் காண விரும்புகின்றேன். அதை எனக்குக்
காட்டுவாயாக.

வகுதர் சொல்லுகிறார்:—மூலியயோ! இவ்வளம்
கார்க்கண்டேய மறாந்நியன் மொழிந்த பூஜிக்கப்
பெற்ற பகவான் மத்தனானத்துடன் 'அப்படியே
ஆகட்டும்' என்று அனுக்ரஹித்து, அந்த ஸர்வேஸ்
வான் பதிகார்பாமத்திற்குச் செனான. சிறகு அம்
கார்க்கண்டேய மறாந்நி பகவானுடைய மாயவையைக்
காண்கவாசிற அய்விஷயத்தையே கிளைத்துக்
கொண்டு தன்னுடைய ஆர்ச்சமத்தியேயே மூர்போல்
வழித்துக்கொண்டு அக்னி னாந்ரயன் சந்தான் ஜனம்
பூமி வாய் ஆகாசம் த்ருதயம் இவற்றிலும் பக
பார்த்தமனம் முதலிய மத்தளங்காப் பொருள்களிலும்
ஸ்ரீதமியை த்யானித்துக் கேளம் மனோமயமான
பூஜா த் தவ்யங்களை (காணலோபகாரங்களைக்)
அயனைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தார்; ஒருகால்
பக்தியின் பெருக்கு மேலிடப்பெற்று அந்தப்
பூதஜகையும் மறந்திருந்தார். ப்ருஞர்ஸோஷ்யோ!
இவ்வளம் புஷ்யபந்தா கதியின் கவாசிய அம்மூலியர்
பாமபுருஷனை உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கையில்,
பார்த்தவியியோ! ஒருகால் ஸந்தய மனமத்திம் பெருங்
காற்று உண்டாகிற்று. பங்கவான சப்தத்தை
கிளைத்துக்கொண்டு கிவகின்ற அந்தக் காந்தைத்
தொடர்ந்து பங்கவான மேகங்கள் உண்டாகின.
அவை மின்னங்களோடுகூடி உரக்கக் கர்ஜனைகள்

செய்துகொண்டு வந்ததின் இருபது பருத்த
 மனத்தினாலான மூலமும் பெய்தன. அந்தமும்
 காங்கு திருவகலிவிருக்கின்ற காங்கு மூலத்தானும்
 பவந்தமமான மூலமேனோடுகடிக் காந்து மேகத்தி
 னும் மேன்மேலும் மெய்பி வருவென்ற அநிலைகள்
 பூமண்டலத்தை காப்பாற்றினும் விருத்தியுடையோர்
 விவாதித்துக்கொண்டிருக்கவும் பவந்தமமான தீர்ச்சி
 னும் கம்பியான கோடிக்களும் உடையவையானபிப்
 புலப்பட்டன. பொதுக்கூறுதலுடைய திசையும் உட்கு
 னான விரிவ மொண்டுகளும் மிதவந்துகளும்
 ஆகவந்ததக் கடத்து வந்திருக்கின்ற ஜனப்
 பாறுவந்துகளும் தேவர் திரிபுக்கு மனுஷவர் ன்தாவு
 மென்று காங்கு விதமான ஜனத்தெய்வம் உள்ளும்
 புறமும் வருத்தமுற்றிருப்பதையும் பூமிமேலாக
 ஜனத்தின் மூலமிருப்பதையும் கண்டு அம்மூலவர்
 வந்தவர்க்கு பவந்தர். மேகங்கள் மூலம் மன
 தைப் பெய்து வருத்தத்தை சிறத்திக் காப்பாண்டு
 மென்றமோடச் செய்தன. காந்து ஜனத்தைச் சிறத்தி
 மேகமான மூலமும் திரிபிமோடச் செய்தது. அக்
 காந்து மேகத்தினும் பெருப்பெரிய அநிலைகள் மெய்பின.
 இவ்வளம் பவந்தமமான வருத்தம், அம்மூலவர்
 பார்த்துக்கொண்டே திருக்கலித் தீயிப்பக்கமோடும்
 வர்த்தமேனோடும் பரிதம்களோடுகடிக பூமண்ட
 லத்தை மேலாகம் மனத்தது விட்டது. பூமி அந்த
 சிறவும் வந்தவர்க்கு காத்திரகணம் இவையோடுகடிக
 னுந்து கோகங்களும் திருக்கலித் ஜனத்தினும்
 மூடப்பட்டதாதித்து. அப்போது அம்மூலவர்
 குருவர் வந்தமே மிருத்திருத்தார். அவர் ஜனகன்
 அகிழ்த்தலைப்பெற்ற மூடப்போனவும் குருடன்
 போனவும் ஒன்றும் தெரியாதத் திரித்துக்கொண்டிருத்
 தார். பரி தாறுவந்தத் தலைமேலுக்கப்பெற்ற அம்மூல
 வர் அத்தமைய மகவந்துகளும் திரித்தெய்வங்களும்
 திருக்கலிப்பட்டு அநிலைகளும் காங்குமும் அடிவந்தி
 மாகப்பட்டு வருத்தமுற்றிக் காக்கின்றத பெரிய

அந்தகாரத்தில் அகப்பட்டு ஆகாயம் பூமி இவைகளை அநிமபூஷயாதிருத்தார். அதர் ஓசிடத்தில் பெரிய பன்னத்தில் விழுந்தும், ஓசிடத்தில் பெருப்பெரிய ஆயினனாம் மோதப்படுவதும், ஓசிடத்தில் ஒன்றோடொன்று அடித்துக்கொண்டின்ற இவ் துத்துக்களால் படைக்கப்படுவதுமாகியிருத்தார். மற்றும், அதர் ஓசிடத்தில் மோதத்தையும், ஓசிடத்தில் சோதத்தையும், ஓசிடத்தில் துக்கத்தையும், ஓசிடத்தில் பயத்தையும் அடைத்துக்கொண்டு, ஓசிடத்தில் விவாதி மூதவியவைகளால் பிடிக்கப்பட்டு மாணம் அடைவதுபோலவும் இருத்தார். ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவின் மாயைவினால் பதியுண்ட மனமுடைய அம்மூலிவர் இங்ஙனம் இவ் பாவாநாதத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கையில் பற்பல பதினாறாம் பதினாறாம் பனிகொடி தூனாறாம் வர்ஷம் கன் கடத்தன. (மெழுகாசம் கடத்தது.) இங்ஙனம் அந்த வெள்ளத்தில் சுற்றிக்கொண்டேயிருக்கிற அம் மூலிவர் ஒருகால் பூமியின் முகப்புபோல் உன்னதமாகியிருக்கின்ற ஓசிடத்தில் காங்கனோடும் தவிர்கனோடும் கூடி அழவியதான ஓர் சிறிய ஆதயாதத்தக் கண்டார். அந்த மாதத்தில் கடவிறக்கு மூலையிலுள்ள சிவனில் ஒரு தவிரில் சமஸித்துக்கொண்டு தன்னோடியால் இருட்டகடமென்றால் விழுந்துவதுபோன்ற ஓர் கிசகைக் கண்டார். அக்குறுக்கை நெத்த மாதத சத்தம்போல் சுறுத்துத் தாங்காமல்போல் அழவிய முகமும் சங்கம் போன்ற கண்டமும் அகன்றதார்புய் அழவிய மூக்கும் அழகான புருவங்களும் அமைந்து, மூக்கக்காத்தினும் அமைகின்ற மூன்னெற்றி மயிர்க்களால் விளக்கமூத்துச் சங்கத்தின் உட்புறம்போன்ற சோகையமைந்த காதுகளில் மாதனம் பூபோன்ற ஆபாணங்களை அணித்து பவழம்போன்ற அதாதத்தில் காத்தினால் சிற்று நெத்த பரிசுத்தமான மத்தன்விதமும் பத்மகர்ப்பம்போல் சிவந்த கடைக்கண்களும் மனத்திற்கினிய சிசிப்போடு கூடிய கன்னோல்களும் மூக்கக்காத்துக்களால் சலிக்கின்ற திரிவலிகளால் சஞ்சகையாழிருக்கின்ற ஆழ்ந்த

கொப்பூரூடன் கூடி விளங்குவின்ற அரவிஸ்போன்ற
 திருவுதாரமும் உடைவதாடி அறவெயிராகம் அமைந்த
 கைகளால் தாமரை மலர்போன்ற பாதத்தை இழுத்து
 அதன் கட்டை விரிவாகாலில்லைத்துச் சும்பனஞ்செய்து
 கொண்டிருத்தது. பாற்றமணம்போஷ்டரோ! அதைக்
 கண்டு அம்முனிவர் வியப்புற்றார். அவர் அந்தக் குழக்
 கைமலக் கண்டமாதாத்தினால் சாமமெல்லாம் நீர்ந்து
 நஞ்சுதயவலமும் தாமரைக்கண்களும் மலரப்பெற்று
 அக்குழக்கைதவின் அப்புதமான உருவத்தினால் 'இப்
 படியாகுட ஓண்டுகளோ?' என்று சங்கித்து உடம்
 பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகப்பெற்று அதை
 கண்ணுள் பார்த்தமேண்டுமென்று அதன் அருகாமை
 யில் சென்றார். பார்க்கவோ? அப்பொழுது அம்முனிவர்
 அக்குழக்கைதவின் மூச்சுக்காற்றினால் இழுக்கப்பட்டு
 மசகம்போல் அதன் வாயில் பிரவேசித்தார். அதற்குள்
 நுகழ்ந்த அம்முனிவர் அங்கும் மூன்று தாள் வெளியித்
 தண்டிப்பஞ்சம்போலவெயிற்ருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தை
 வெல்லாம் கண்டு விகவும் வியப்புற்று மலங்கினார். அந்த
 சிகழ் தவாமாழியின்கைத்தாணங்கள் பர்வதங்கள்
 ஸமுதாயங்கள் தவிப்பங்கள் பாதாதி வர்ஷங்கள்
 திசைகள் அணு-ரங்கள் வளங்கள் தேசங்கள் எதிகள்
 பூங்கள் எத்தன் முதலியன விவரவுயிடங்கள் கருவி
 செய்து ஜீவிக்கிறவர் வலிக்கும் உதாமங்கள் இவடச்
 சேகரன் ஆண்டவங்கள் பாற்றமனாதி வர்ணங்கள்
 அவற்றின் வகுத்திகள் ஆவெ இவைமெல்லாவற்றையும்
 கண்டார். மந்தன், ஆகாரம் முதலிய பஞ்சமதா
 பூதங்களையும் அப்பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமங்களான
 தேவமனுஷ்யாதி தேவங்களையும் வானுதிதமான
 வுதங்கள் உட்பங்கள் இவைகளை விவரக்கின்ற காலத்தையு
 ம் கண்டார். பவமடச்சொல்லியென்? அது இது
 மென்று விவரமுதாயங்களுக்குக் காரணமாகி அறிவாத
 மூடர்களாக்கு சித்தம்போல் தோற்றமுறெ மன்று எது
 வெது உண்டோ, அதை வெல்லாம்கண்டார். அன்றியும்,
 ஹிமவத்பர்வதம், அங்குள்ள புஷ்பவதைமென்னும்

அக்கதி, எங்குத் தான் மரகதாயண சிஷிகளைக் கண்டாரோ அத்தகைய தன்னுடைய ஆஸ்ரமம் ஆவெ இவற்றையும் கண்டார். இங்ஙனம் பரபஞ்சத்தை மெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற அம்மூலியர் திரவோன்று அச்சிகையில் ஸுர்கக்காத்திரும் வெளியில் இலுக்கப்பட்டு மூல்போனவே பரமபரிணதத்தில் வந்து விழுந்தார். அவர் மூல்போனவே பூமியின் மூலப்புயோல் உண்டதமான ஓசிடத்தில் மூலத்திரும் கின்ற ஆஸமாத்ததையும் அதன் தலியில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கின்ற சிவனையும் கண்டு பரோமமும் அம் குதம்போனத புண்ணகையும் அமைத்த அத்தச் சிகையின் கடைக்கண்ணால் கடைபிடிக்கப்பட்டார். அவர் பரமக ம்வரூபமாய் அங்கதோகஜனைக் கண்களால் கண்டு ந்ருதவத்திரும் அனைத்து மீளவும் பரமபரிணத அனைக்க விரும்பி மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அரு காமலிற் சென்றார். இத்திக்கமுடியாத பங்குகையான இஞான சக்தியாதி குணகணங்களுடையனனும் ஆச்சர்யசக்தியோக சிர்வாணகனும் யோகிகளுடைய ந்ருதவகுதலகலிந அமைத்திருப்பனனும் ஸர்வாத்த சாத்தியமாயெ ஓங்குன அப்பரமபுருஷன் அவ்வள வில் அத்தத்தானம் அடைந்தான். சிஷியின் விருப்பம் (அனைக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பம்) ஏதாவதின் விருப்பம்போல் பயனற்றதாகிற்று. ப்ராநம் ம ஸ ஸ்ரோஷ்டயோ! அவன் மறைத்தவுடனே ஜகத்தத மெல்லாம் விவாதித்திருத்த மதாஜனமும் மறைத்தது. அத்த ஷணமே அம்மூலிகருடை அருகாமலி லிருத்த ஆஸமாமும் மறைத்தது. அம்மூலியரோ மென்றால் மூல்போனவே தன்னுடைய ஆஸ்ரமத்தில் இருந்தார். ஓம்பதானது அந்நாயம் முற்றிற்று.

→→→ { குதர் மர்க்கண்டேயருக்கு வாய்கொடுத்தம். } →→→

ஸ்ரீஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—அம்மர்க்கண்டேய குதரிவர் காரணமென்று பாவித்திடுபெற்ற பாம புருஷன் காட்டின அனனுடைம யோகமானவகீழ் கையபடுத்த இவ்வனம் அனுபவித்து அந்நாயை வைத் தான்மேதற்கு அத்தப் பாமபுருஷனையே சாணம் அடைத்தார்

மர்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்:— ஸ்ரீஸு! (தன்னைப்பற்றினவர்களின் பாபங்களைப்போக்குகை வாக் ஸுரிமென்று பெயர் பெற்றவனே!) தன்னையே சாணமாகப் பறதினவர்களுக்கு அபயங்கொடுப்ப தாயி உன் பாதஸூத்தகை என் சாணம் அடைத் தேன. தேவர்களுக்கட எவனுடைய மரையினும் மதிகைய இழந்து கனக்காகப் மோஷிக்கிறார்களோ, அத்தகையவருள் உன்னுடைய மரையமைக் கடப்ப தற்கு என் உன்னையே சாணம் அடைகின்றேன்.

ஸ்ரீஸூத்ர சொல்லுகிறார்:—அப்பொழுது தன் னுடைய பாமதகணங்களால் சூழப்பட்டுப் பார்வதி ஷடன் க்ருஷ்பகாநனத்தின்மேல் ஏறி ஆகாயத்தில் திரிசின்ற மஹாதுபாவஞ்ஞ உருத்திரன் பாமபுருஷ னிடத்தில் மனஞ்செழுத்திருக்கின்ற அம்முனிவரைக் கண்டான். சிறகு பார்வதி அம்மஹர்ஷியைக் கண்டு விரிசனைக் குறித்து 'மஹாதுபாவனே! இம்முனிவர் தேனும் இரத்திரன் மனம் இவையெல்லாம் நிதியும் சகிவாதபடி. ஆடக்கிக் காத்திக்காதபொழுது இவரும் மின்னளிக் கட்டளும் அகையாறிருக்கப்பெற்ற மஹா ஸுழந்தாய்போன்றிருக்கிறார். இவரைக் கிடநர் சென்று காண்போம். நீ விரும்பின வித்திகளையெல்லாம் கொடுப்பவனல்லவா? ஆகையால் இம்முனிவர் எதை

வினாத்தீத தயஞ்சொங்கொரோ, அந்த வித்தியை சீயே
இவர்க்குக் கொடுப்பாயாக' என்று மொழிந்தான்.

உருத்திரன் சொல்லுகிறான்:—இவர் ப்ரஹ்மசீஷி.
இவர் இறையோக னாகங்களைவாயது பாயோக
னாகங்களைவாயது வயந்ததையும் விரும்புகிறவாகவர்.
ஆவிரஞ்சொங்கியென். இவர் அழிவற்ற பாயபுருஷு-
ருள பகவானிடத்திம் அனன்யப்ராயோஜனமான பத்தி
வைகடப்பெற்றவா. (ஒரு ப்ராயோஜனத்தையும் எதிர்
பாராமம் பகவானிடத்திம் கினைந்த பத்தி
வுடைவவர்கள் வதைததும் விரும்பமாட்டார்கள்). பவானி!
ஆவீதனம் னாதுவாயெ இம்முனிவருடன் னம்
பாஷனஞ் செய்வோம். (அவ்வளவு மாத்தத்தினுள்
என்ன ப்ராயோஜனம்? எங்கொயோ! சொல்லுகிறேன்
கேள்.) ப்ரானிகளுக்கு வற்புருஷர்களோடு னமாமம்
கேருவாசின், இதுவே அவர்களுக்குப் பாய னபமாம்.

ஸ்ரீநாரதர் சொல்லுகிறார்:—வற்புருஷர்களுக்கு
வதையும் னர்வசித்தவா சீர்வாதகனும் வயந்த ப்ரானிக
ளுக்கும் னர்காணம் வதாதுபாவனுமாயெ அவ்
வருத்திரன் இவ்வனம் மொழிவது அம்வதாந்விதிடம்
சென்றும். அம்முனிவர் அத்தக்கான வ்ருத்திகளை
வெவ்வாம் அடக்கிப் பாயபுருஷனிடத்திம் வனத்தத
கினைத்தத்தி அவ்வையே தவானித்துக்கொண்டிருக்க
வாக், ஒன்றான வுததில்வாணம் வயந்த வுதத்திற்கும்
அத்தாரத்தவாயவாயெ பாயபுருஷனுடைவ அம்வமாவை
வாக் அத்தவ்வைகனெவ்வாம் அவ்வனப்பெற்றவாய்தி
வும் பாயேவ்வாணுமாயெ அவ்விருவருள் எதிசில் வ்ரு
தின் திருப்பவததும் தன் தேவனத்தததும் வ்ருதமுள்ள
பாயஞ்சத்தததும் அறிவாதிருத்தார். வதாதுபாவ
னுமெவிரவனும் அவ்வ அறித்து பகவதுபாவனத்தினும்
தனக்கு வற்பட்டிருக்கின்ற பாகவாய்ரயேச னாமர்வய
வாதெ வத்திரினும் வாத்து வத்தத்திம் பாயேவெப்பது
யோன் அம்முனிவருடைவ வ்ருதவாகாசத்திம் பாயே

சித்தார். அம்முனீயர், மீன்வெம்போம் பொன்னிற்
மாண ஜகதகளைத் தரித்து மூன்று கங்கனும் பத்து
புஜங்கனும் அகமகது மிகவும் உலர்ந்து அப்போ
துதிக்கின்ற ஊர்வனம்போம் ஜவளித்துக்கொண்டு
புலித்தோறுதெத்துச் சூயம் தனுள்ளு பானம் கத்தி
கேடயம் அகமகது டமருகம் கபாலம் கோடசி இவை
களை ஏத்திக்கொண்டு திடமொன்று தன் திருவயத்தின்
வந்து தோன்றுதெ அப்பாக்கெனைத் கண்டு 'இது
வென? எப்படி கேர்த்தது?' என்று விவப்புத்துப்
பாபாத்தம் தவாதாத்தினின்று மீண்டார். பிறகு அம்
முனீயர் கண்டினைத் திறந்து பாமதகணங்கனோடும்
பார்வதிமோடும் வதிரின் இருக்கின்ற தரிசோகக்
குருவான குதாவினைத் கண்டு தவியால் வணங்கினார்.
அவர் பாமதகணங்கனோடும் பார்வதிமோடும் கூடிய
அக்த குதாதுக்கு வாயேற்று ஆளனம் அளித்துப்
பாதலம் அர்கலம் கத்தம் பூமாவை தூயம் தீபம் இவை
களையும் அளித்துப் பூசை செய்தார். மேல்வருவாறு
மொழியவும் மொழித்தார்.

மார்க்கவட்டைச் சொல்லுகிறார்:—பாழ்! தன் பா
பாவத்தினும் விருப்பங்கனென்றால் கிதாபெதப்பெற்ற
உனக்கு வாகவா என்ன செய்யவேண்டும்? என்வானே!
எவனும் இந்த ஜகத்தெம்மாம் ஸூதித்திருக்கின்றதோ,
அத்தகைய உனக்கு எங்கனாம் ஆதவேண்டியது
என்ன இருக்கின்றது? சிவனும் இவ்வீ, உமகங்களுக்
கென்றால் மக்களத்தை விளைப்பவருகையால் விவ
னென்று பெயர்பெற்றவனும் பசி தாதுகம் முதலிய
ஊர்விகள் கீழ்கப்பெற்றவனும் மிருதியும் ஸூகத்தை
விளைவிப்பவனும் கத்தனத்தவகையான திருமேனியை
வுடைப ஸீ மதாவிஷ்ணுவினுடைப அம்சமுமாயெ
உனக்கு உம்காராம். 'எனக்கு அத்தாத்தமாவான
பாமபுருஷனே ஸஜோருணம் தவியெடுத்த பாதம்
தெவனுக்கும் அத்தாத்தமானிருத்து ன்ருஷ்ட கார்
வத்தை உடத்துகினென்னும் பாபாத்தனுடைப

உண்மையை அறிந்து 'காளே சஜோருணப் பகானு
ப் பாம்மதேவன்' என்னும் பாவனைமுதல உனக்கு
கவன்காரம் தமோருணம் தனிமெடுத்து குத்தென்
னும் பெயர் பூண்டு எம்மகாதத்தை கடத்துகின்றமை
யால் பவங்கானு உனக்கு கவன்காரம்.

ஸ்ரீஹிதர் சொல்லுகிறார்:—ஆதிதேவனும் ஸத்
புருஷர்களுக்கும் கதியுமாகிய ஆர்ஜைபகவான் இங்
கனம் அம்முனிவரால் ஹதிகப்பெற்று ஸத்தோஷம்
அடைந்து மன இரக்கமுற்றுச் சித்திதக்கொண்டே
அம்முனிவரைக் குறித்து வெழிந்தான்.

ஸ்ரீகுந்தன் சொல்லுகிறார்:—மூலிகரோ
என்னிடத்திலின்று உமக்கு இஷ்டமான காதத்தை
மேன்முகக்கொள்வீராக. பாம்ம கிஷ்ணு குந்தர்க
சென்றித காகன் மூலமும் காய்கொடுப்பவர்களில்
சித்தவர்கள். எங்களுடைய காட்டு வினாகாதது.
எங்கனிடத்திலின்றே மோகூத்ததப்பெறுகின்றார்
கள். (பரம புருஷன் மேரே மோகூதம் கொடுக்கிறான்.
பாம்மமாயும் கானும் பகவதுபாணத்திற்று தவாரா
கிறுத்து மோகூதம் கொடுக்கிறேன். ஆகையால்
காகன் மூலமும் மோகூதக்கொடுப்பவர்கள்). நாகம்
தமேஷம் முதலிய தோஷங்களால் மனம் கவன்கப்
பெருதவர்களும் சந்தாதி விஷயங்களில் பற்றற்றவர்க
ளும் பகவானிடத்தில் ஒரு பாயோஜனத்தையும்
கிஞ்சுபாமம் பக்தி செப்பவர்களும் பாம்மதேவன்
கான் ஆவிய எங்கனிடத்தில் பகவத் விபூதியென்னும்
பாவனையால் கவாகற்றவர்களும் என்னும் பகவா
னுடைய சரீரமென்னும் பாவனையால் கர்வத்தையும்
மமகாசப் பார்க்குத்தன்மையர்களும் பாம்மகிஷ்டை
முடையவர்களுமான பாம்மபணர்கள் ஸாதுக்க
சென்று உதப்புவார்கள். மமந்த லோகங்களும்
இத்தாதி லோகபாகர்களும் கானும் ஐஞானுதி
ருணங்கள் அமைத்த பாம்மதேவனும் தன்னைப்

பத்தினுருகடய பாயக்களைப் போக்கும் தன்மையதும்
 கைய ஐக்கியமாகவனுதான பாக புருஷன்ருதுமாயிய
 சாக்சன் அனைவரும் அத்தகைய அத்தனர்களை
 வணங்குமதும் பூஜிப்பதும் உபாஸிப்பதும் செய்கின்
 ரோம். இந்த பாரதமணர்கள் பாரதம் தேவஸிடத்தி
 லும் எனஸிடத்திலும் தன்னைப் பத்தினவர்களைக் கை
 கிடாமல் பாதுகாக்கும் தன்மையைப்பற்றி அச்சுத
 னென்னும் பெயர்பெற்ற பாமபுருஷஸிடத்திலும்
 கித்திலும் பேதம் பார்க்கமாட்டார்கள். (இவர்கள் பாம
 புருஷனுக்கடய சரீரங்களுக்கையால் அலனைக்காட்டி
 லும் வேதப்பட்டவர்களன்று. இவர்கள் அலனே
 பென்று பாயிப்பார்களாய்றி அலனைக்காட்டிலும்
 பேதம் பார்க்கமாட்டார்கள்). அவர்கள் தம்மையும்
 மற்ற ஜனங்களையும் பாமபுருஷ சரீரங்களென்றே
 கருதுக உணர்ந்தவர்களாகையால் தம்மையும் பிறரை
 யும் அப்பாற புருஷனைக்காட்டிலும் வேறுக கினைக்க
 மாட்டார்கள். ஆகையால் சாக்களும் உலகனைப் பணி
 கின்றோம். ஜனமயமான புண்ய நிர்ந்தம்கள் தர்சன
 மாதாத்தினும் பரிசுத்தஞ்செய்யமாட்டா; கிண்ணியோ
 வேன்றும், செடுகான் ஸ்ருதுதிகள் செய்கின்றான் பரி
 சுத்தஞ் செய்யும். மற்றும், மன கிண றுதரியவற்றும்
 இவற்றின தேவப்படுமைகளும் தர்சன மாதாத்தினும்
 பரிசுத்தஞ் செய்யமாட்டா; செடுகான் ஆயாஸ்ருதி
 ஷோடசோபசா பூஜாதிகளாற்றான் பரிசுத்தஞ் செய்
 யும். சிங்கனோமென்றும் தர்சன மாதாத்தினுமேயே
 பரிசுத்தஞ் செய்கிறீர்கள். பாரதமணர்களுக்கு கயல்
 காயம். இவர்களுக்கடய உருளம் வேதநாமாசினுக்கும்;
 மற்றும், மன அடக்கம் தனம் க்வாதயாயம் (வேத
 மோதுதம்) இந்திய கிஷாநம் இவைகளால் பரிசுத்த
 மானது. உதாரயாதிகளும் அச்சிள ஜாதிமீம் பிறந்த
 வர்களும் கண்ணில் கண்ட மாதாத்திலும் காதாம்
 தேட்ட மாதாத்திலும் பரிசுத்தராவார்கள்; இவர்க
 னோடு ஸம்பாஷணுதிகள் செய்கிம் பரிசுத்தராவார்க
 ளென்பதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமோ?

ஸ்ரீபாதவர் சொல்லுகிறார்—இங்ஙனம் ஸத்புருஷ
வேதமயாதெ தர்ம சதுஸ்வத்தத உட்கொண்டிருப்ப
தும் அம்ருதமபொன்றதுமாயிசுத்தர்சேகரனுடைய
வசனத்தை மார்க்கண்டேய மஹர்ஷி காதுகளால்
பாவினொன்று திருப்பதி அடைவாதிருத்தார். விஷ்ணு
வின் மாகையிள் அசுப்பட்டு ஂதொன் கழலமிட்டு
விகவும் வருத்தமுத்திருக்கின்ற அம்முளவீவர் சிவ
பெருமானுடைய வசனமாதெ அம்ருதத்ததப் பருவி
வருத்தமென்றாம் தீர்ப்பென்று அச்சிவபெருமானைக்
குறித்து மேல்வருமாறு உத்திரர்.

சிறி சொல்லுகிறார்:—சர்வமானுடைய விபூதிசு
ளான உக்களைப்பொன்ற பெரியோர்களுடைய
சேஷுடைகள் ப்ராணிகளுக்கு அதியமுடியாத அசிப்
பாய முடையவை. ஏனென்றால், சீவன் ஜாதத்தில்
சிறப்புடையவர்களாகிறுத்தும் சிறுமையான ஜாதக்
களையும் வணக்குவதும் துதிப்பதும் செய்கின்றீர்கள்.
(பகவானிடத்தில் பத்தியுடைய பெரியோர்களின்
சீவமே இத்தகையதெயாம்). தர்மத்தைப் பிரிக்கு
உபதேசிக்ருக் திறமவுடையவர்களாகிறுத்தும்
ப்ராணிகளுக்கு அதை அதியிக்கும்பொருட்டுத்
தாங்கள் தர்மத்தைப் பெரும்பா ளும் அனுஷ்டிப்பதும்
பிரிர் அனுஷ்டிப்பதைப்பற்றி ஸந்தோஷிப்பதும்
துதிப்பதும்செய்கின்றீர்கள். இங்ஙனம்பெரியோர்கள்
தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பதும் அனுஷ்டிக்கிறவர்களைப்
பற்றி ஸந்தோஷிப்பதும் அவர்களைத் துதிப்பதுமாயிவ
இவை அவர்களுடைய ஆச்சர்ய சேஷுடைகளின் சிவ.
இங்ஙனவுமாதாத்தினும் அவர்களுடைய ப்ரபாவம்
தடைபடாது. ஜாதப்பிரித்த மாயாவியனுடைய
கபட வ்யாபாதங்களால் அவனுடைய மாயா விஸ்வ
ரூப ப்ரபாவம் வெளிவாருமெயன்றி அவனுடைய
ப்ரபாவம் ரூபமாதங்கலா. அங்ஙனமே இதுவு
மொன்று. பகவான் ஸக்கல்ப மாதாத்தினும் இந்த
ஜாதத்தைமெல்லாம் படைத்துத் தான் அதற்குள்

புருஷோத்தம கர்ம சாஸ்திரஞ்ஞானமாகப் பரிணமித்
திற ஞானங்கள் உத்தரோத்தரமான புண்ய பாய ரூப
விஷய ஞானவுத்தம உடத்துவெந்தனவாகிலும், தானே
அந்த விஷய ஞானவுத்தம உடத்துவெந்தவன் போல்
தோத்துவிடுவான். மனப்பனத்தில் புண்படுவென்ற
வந்துக்கள் மனப்பனங்காண்வெந்தவரும் படைக்கப்
பட்டவரவர்கள். பகவானே அனாவர்களுடைய கர்ம ஞா
னமாகச் சில வந்துக்களைப்படைத்து மனப்பனத்தில்
அனுபவிப்பிக்கிறான். அதை மனப்பனங்காண்வெ
ந்துக்குத் தவிர மற்றவனுக்குத் தெரியமாட்டா.
அவனுக்கும் அந்த மனப்பனமயந்தவிர அதித்த
ஷணத்திலுங்கூடத் தெரியமாட்டா. சங் வான்
அக்காரத்தில் மாநாமே அனாவன் அனுபவிக்கும்படி
படைத்து உடனே மறைக்கின்றான். இவ்வுண்மையை
அறிபாதவர்கள் மனப்பனத்தில் புண்படுவென்ற வந்துக்
களை அந்தந்த ஜீவனே படைக்கிறவென்று பாயிக்
கின்றார்கள். அவ்வகையே பாய புருஷன் ஜீவாத்மாவை
ஞுடைய புண்ய பாய கர்மங்களுக்குத் தருத்தபடி
மென்மையும் தாழ்மையுமானதெனக்களைப்படைக்கிறு
வந்தி, அவன்ருளே மன இரக்கமில்லாமல் விஷய
ஞானவுத்தம உடத்துவெனவென்பதில்லை. எந்த ரஜன்
தமன்ஸ-க்கவென்றெ ழுந்து ஞானங்களுக்கு சிவா
மதனும் எங்கும் தடைபடாத னங்கல்ப ஞுடையவனும்
எவ்வந்த தோஷங்களும் திண்டப்பெருதவனும்
தன்னைப் பற்றினுஞ்ஞுடைய தோஷங்களை வெள்ளாய்
போக்குத்தன்மையனும் தன்னைப்போன்ற வெனெரு
வந்துவிய்லாதவனும் வேத சிர்வாதவனும் அனவிட
ஞுடியாமல் எங்கும் திறந்த, மனஞுபுருடையவனும்
ருருஷன் ஷாட்டுண்டவபூர்ணனுமாயே அத்தகைய பாய
புருஷனுக்கு வயங்காரம். அனவிந்த மறநிலை
யுடையவனே! வங்கொடுப்பவர்களில் மெத்தவனும்
சித்த காட்டுயுடையவனுமாயே உன்னிடத்திலின்று
இதைக்காட்டினும் வேறு எந்த வாதை மென்றி
வென்! புருஷன் புண்ய பாய கர்மங்களுக்கு உட்படாமல்

ன்வதத்தாலும் எதற்காமனுமாதலே அவனுக்கு
 வேண்டிய வாய்விட வேண்டியோ? ஐயிலும்,
 விசுவப்பங்களை மெய்வாய் குதறவா சிறப்பெத்துக்
 திதமையுடைய உன்னிடத்திலின்று இந்த வாதத்தை
 மெய்நடுகின்றோம். தன்னைப் பத்தினியாகக்
 கையிடாமல் காக்குத்தன்மைமனஞ் சகலாவிடத்தி
 லும் அவனுடைய பத்தர்க்கிடத்திலும் அவர்களில்
 சிறந்த உன்னிடத்திலும் எனக்கு அழிவாத பத்தி
 உண்டாகும்படி அருள்புரிவாயாக.

ஸ்ரீஸூத்ரர் சொல்லுகிறார் :— இங்ஙனம் அம்
 முனிவர் இனிம உரைகளால் முதி செய்கையில், தன்
 பத்தர்களைக் கையிடாத பாம புருஷனிடத்தில் சிறி
 கின்ற மனமுடைபவனுக்கையால் தன்மயமும் மஹானு
 பாவனுமாவிய குந்தன் பார்வதிவாலும் அபிசந்தனஞ்
 செய்மப்பட்டு அம்முனிவரைக் குறித்து இங்ஙனம்
 மொழித்தான்.

குந்தன் சொல்லுகிறார் :— மஹர்ஷி! உமக்கு
 இவ்விசுவப்பம் சிறப்பெதுமாக. இந்தச்சிலங்களால்
 விளைவும் அதிவுகளுக்கெட்டாத மஹானுபாவஞ்
 சாம புருஷனிடத்தில் உமக்குச் சிறந்த பத்தி
 உண்டாகுமாக. உமக்குச் சம்பாசனம் வகையில் புண்
 வான புத்த உண்டாகுமாக. மற்றும், சீர் ஜாமாணங்க
 னத்திருப்போக. ப்ரஹ்மண ஸ்ரோஷ்டயோ! உமக்கு
 த்ரிகாமஜ்ஞானம் உண்டாகுமாக. (வருங்காலம் சித்த
 காலம் கழிசகாலமாவிய மூன்று காலங்களிலுள்ள
 எந்தையும் சீர் அதிவோக) ப்ரஹ்மணஸ்ய சூயதி
 களைப்பத்தின அதிவும் விசுத்தியும் உமக்கு விளைவுமாக.
 ப்ரஹ்மவர்க்கினம் விசுத்திருக்கப்பெற்ற உமக்குப்
 புராணசார்வதம் உண்டாகுமாக. (சீர் ஏற்கனவே
 சாம புருஷனிடத்தில் விசுத்த பத்தி யுடையவாகை
 வாக உம்முடைய விசுவப்பங்களைவாய் தானே கைகூ
 டிசுக்கின்றன. மெய்மேலும் அதனை தானே மனர்க்கு

வரும். நீர் இதைப்பற்றிச் சிந்திக்கும் இந்தக்க வேண்டிய
திக்கீடு.)

ஸ்ரீமாதர் சொல்லுகிறார்— மூலக்கண்டனுமெ
குதரம் இன்னும் அம்முனியர்க்கு வரக்கூடக்
கொடுத்து, அம்முனியர் மூலப் பகவானுடைய
மாயைப்பக கண்டமையாத அற்புத ம்ருத்தாக்
தத்தைத் தன் பத்தியாய்வு பார்வதிக்குச் சொல்லிக்
கொண்டே புறப்பட்டுப் போனார். ம்ருது எந்தத்தனக்
கில் சிந்தையான அம்மார்க்கண்டேய முனியர் மதா
மோத மயமயம் கண்டப்பெற்றுப் பத்திருநூடய
பாபங்களைப் போக்குந்தன்மையான பாய புருஷ
கரிடத்தில் ஒரு பாயோஜனத்தையும் எதிர்பாராத
ஏகாத பத்தியுடையவாடி இப்பொழுதும் திரிந்து
கொண்டிருக்கிறார். இது சிச்சம். (இவ்விஷயத்தில்
ஸந்தேஹம் இல்லை.) சிந்தமதியுடைய மார்க்கண்டேய
முனியர் பகவானுடைய அற்புதமான மாயா
மயமயத்தை அனுபவித்த இந்த ம்ருத்தாக்தம்
முழுமையும் உமக்கு வர்ணித்தேன். எம்மாரம்
அனுதிமேம்பதை அநியாத சிவ மூடர்கள்
ஸ்ரீமாதமார்க்களுக்கு பகவானுடைய மாயைவினா
துண்டான இந்த எம்மாரத்தைக்காதாடுக்கமென்று
(மார்க்கண்டேயநூடயமாயானுபயம்போல் ஒருகால்
கேளுமதென்று) சொல்லுகிறார்கள். சிவ்வினயோ
மென்றும், இந்த எம்மாரம் அனுதியாகச் சிச்சம்
போல் கழன்றுகொண்டு வருகின்றது. சிச்சம்மைய
ான பாய புருஷனுடைய பாயவத்தை உட்கொள்
குகுகிற மார்க்கண்டேய மதுர்ஷிதின் ம்ருத்தாக்
தத்தை விவரித்துச் சொன்னேன். இதை எவன்
சிறகாக் கேட்கிடுக்குறே, மயன் கேட்குகுறே, அங்
கிருகர்க்கும் புள்ள பாய கர்ம முடியான எம்மாரம்
மீளவும் தொடரது. பத்தானது அப்பாயம்
முத்தித்து.

மஹாபுருஷனுடைய
அங்கமொழைக்கொண்ட அகந்தா
புருஷனிடையே கிளவித்தலும்,
தவாதாதிதவ ம்முதல விண்ணதும்.

மொளையர் சொல்லுகிறார்:—எல்லா மறித்தவர்களில் தெத்தவரான உம்மை எங்கள் இந்த விஷயத்தைப்பற்றி விளையுமீனும். புராணம் பஞ்சராத்திரம் முதலிய ஸமஸ்த சாஸ்திரங்களுடைய உண்மையும் உமக்கு என்னுதத் தெரியும். ஆகையால் நீர் இந்த விஷயத்தை எங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். பகவதாராதன ரூபமான பாஞ்சராத்திர சாஸ்திரங்களில் உண்மையை அறிந்து அந்தமே அனுபவிக்கின்ற பெரியோர்கள் கேவல கத்த கத்தமயமான திவ்ய கங்கை கிக்காணுமுடையதும் ஸ்ரீமதாஸக்டியிக்கு வல்லபனுமாவிய பகவானுடைய ஆராதனத்தில் பாணிபாதாதி அங்கங்களையும் ஸ்ருதயம் முதலிய உபாங்கங்களையும் ஸாந்தர்சனம் முதலிய ஆபாதங்களையும் கிரீடம் முதலிய ஆபாணங்களையும் எத்தெத்த தத்தங்கள்கு அபிமானி தேவகதகளாக எப்படி தயானிக்கிறார்களோ, அதைமெல்லாம் எங்களுக்கு கிளவித்துச் சொல்லீராக. பகவதாராதன ரூபமான கர்மயோகத்திற்கு இறுமேண்டியதாகையால்கங்கள் இதை அறிய விரும்புகிறோம். ஜன்மஜாமானாதி ரூபமான ஸம்ஸார துக்கங்களை அனுபவிக்கின்ற ஜீவன் அங்க உபாங்காதி கம்பனியோடு உடிய இக் கர்மயோகத்தில் திறமை உண்டாகப் பெறுவானான், ஜன்ம ஜரா மாணாதி ரூபமான ஸம்ஸார துக்கங்களைக் கடத்திருக்கையாகிற ஸூத்திரமயப் பெறுவான்.

ஸூரதர் சொல்லுகிறார்:—ஆசார்வர்களை கண்களித்து ஸ்ரீமதா கிஷ்ணுவினுடைய அங்கொழைக்கொண்ட அபிமானிக்கப்பெற்ற அலனுடைய கிபூதிகளைச் சொல்லுகிறேன். பரஸ்வதேவன் காரதர் முதலிய பூர்வாசார்வர்கள் இந்த கிபூதிகளை வேதத்தி

கின்றதும் பஞ்சாந்தர சாந்தரத்தினின்றும் அறித்து
கொண்டார்கள். மாகையெனனும் பெயருகடைய ப்
கருதி மறந்து அனங்காரம் பஞ்ச பூதங்கள் காகம்
ஆகவே இப்பொன்பது தந்தங்களானும் இவற்றின்
கிராமங்களான பதினொரு இத்தரிக்கங்கள் பஞ்ச
தந்தரத்தார்கள் இவையனானும் இந்தப் பற்றாண்டம்
கிரிச்சுப்பட்டதென்று சாந்தரம் சொல்லுகிறது.
மற்றும், ஸீயாத்மங்கள் சிறந்த இந்தப் பற்றாண்ட
டத்தில் மூன்று மோகங்களும் புறப்படுகின்றன.
இத்தகையதான இந்தப் பற்றாண்டத்திற்குப் பாய
புருஷனுடைய திவ்யங்கள் கிராமம் அமோனி
தேவதை மாகையார் இதை அனனுடைய திவ்ய
ங்கள் கிராமமாகச் சொல்லுகிறார்கள். பூமி மூதல்
கிரேஸ்ஸ எழு மோகங்களும் அம்மறா புருஷனுடைய
பாதங்கள். நயுமோகம் அனனுடைய கொண். ஆகா
சம் அனனுடைய கொப்பூழ். னஞ்சன் அனனுடைய
கங்கன். மாயு அனனுடைய மூக்கு. பாயி திசைகள்
அனனுடைய காது. பாலாபதி அனனுடைய ஆன்ருதி.
ம்குத்ய கிராமங்கதையும் காகாத்மகிக்குத் தந்தமய
ஞன் அப்பாய புருஷனுடைய அபாணம். மோகபாங்
கள் அனனுடைய புதுங்கள். கத்தான் அனனுடைய
மனங்கள். மகன் அனனுடைய புருயங்கள். மற்று
அனனுடைய மேலுதடு போய் அனனுடைய கிருதடி.
கிளவு அனனுடைய பற்கள். பாயை அனனுடைய
புன்மகை. ம்ருகதங்கள் அப்பாயாத்மனுடைய
மோயங்கள். மோகங்கள் அப்பாய புருஷனுடைய
மோகங்கள். இந்த ம்மக்ஷபுருஷன் எனனென்ன
அனமயங்களுகடையனொரு. இம்மறா புருஷனும்
பூமிகாதி மோகங்களுக்கு அமோனி தேவதை
கான அந்தந்த அனமயங்கனென்ன மூண்டாயன்.
ம்மக்ஷ புருஷன் தன்னுடைய பரிமாணத்தினும் எழு
1. கிதன் மிளவுகடையனொரு சிறப்ப ஹியாள், இம்மறா

1. ம்மத்தி—மகன். எழு கிதன் மிளவுகடையன்—எழு
காணவுகடையன்.

புருஷனும் தன்னுடைய பரிமாணத்தினும் எழு
விதத்திழைவுடையவன். (இவனுடைய பரிமாணம்
ஆராதனனுடைய புத்தியைப் பொருத்தினது). சிதனி
ஸூதரீய விகாசங்களைப் பாரி புருஷன் கொண்டுப்
மென்ஹம் ம்பாஜத்தினும் தனக்குச் சேஷபூதனும்
ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையவனுமாகிய ஆத்ம
ன்வஸூபத்தைத் தரிக்கின்றான். (கொண்டுபன் ஜீவ
னர்க்கத்திற்று அபிமானி தேவதை). அந்த ஜீவ
னுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானம் அபுமானிக்கும் (எக்கும்
விபாசிக்கும் தானமவுடையது). அந்த தர்மபூத ஜ்ஞா
னத்தையே ப்ரபுமானிய பசுவான் ஜீவந்மென்ஹம்
அடைவானமாக மார்க்கினும் தரிக்கின்றான். விஷுமா
னஸ்தையை அடைத்த னத்வாதி குணங்களைவுடைய
ப்ரக்ருதியையே வனமாநிவாகத் தரிக்கின்றான். (வன
மாநி ப்ரக்ருதிக்கு அபிமானி தேவதை). காலத்தி
ஸூதரீய சந்தஸ்ஸுக்களைப் சிதாம்பாமாகத் தரிக்
கின்றான். (சிதாம்பாய் சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு அபிமானி
தேவதை). ஸூனா மாத்காநி வுடையதம் அகா
உகா மகாக்களெக்தி ஸுக்நெஸூத்துக்கள் அடம்
வியுமாவிய ப்ரணவத்தை ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமாகத் தரிக்
கின்றான். (அவனுடைய ப்ரஹ்மவாதிதாம் ப்ரணவத்
திற்று அபிமானி தேவதை)¹ ஜ்ஞானமோக க்ம்
யோகங்களை ஒரு மகாருண்டஸமாகவும், வேதத்தை
மற்றொரு மகாருண்டஸமாகவும், ஸமஸ்த யோகங்
களுக்கும் மேலான ப்ரஹ்மயோகத்தை ஸமஸ்தயோகங்
களுக்கும் அபவக்கொடுப்பதாவே ஓபீடமாகவும்
தரிக்கின்றான். அன்வாக்குதமென்ஹம் பெவருடைய
ஸூய ப்ரக்ருதியே பாரி புருஷன் வித்திருக்கின்ற
அனத்தனென்னும் பெவருடைய ஆணைம். தர்மம்
ஜ்ஞானம் ஸூதரீயவைகளோடு கூடிய சுத்த ஸத்வமே
ஆனஸபத்மமென்று உதப்படுகின்றது. இத்தீய சந்தி
வனச்சத்தி தேவதாத்தி இவைகளோடு கூடிய ஸூக்மா

1. ஜ்ஞானமோகம் ஸூதரீயவை மகாருண்டம் ஸூதரீய
சந்திற்று அபிமானி தேவதைமென்று அருத்த.

தத்வத்தையே கதைவாகவும், ஜாதத்வத்தையே பாஞ்சஜன்யமென்னும் நெத்த சங்கமமாகவும், தேஜஸ் தத்வத்தையே ஸாதர்சனமென்னும் சக்தமாகவும், ஆகாசம்போல் கிரமன்னும் கருவிற மூடையனுமாயெய்வகான் ஆகாசத்தையே கத்தகமென்னும்கத்தி வாகவும், தமஸ்கையே கேடயமாகவும், கால தத்வத் தையே சார்க்கமென்னும் தனுஸ்வாகவும், கர்மத்தையே அம்புருத் தானிவாகவும் தரிக்கின்றான். பரம புருஷனுக்கு இந்திரியங்களைக் குதிராகளாகச் சொல்லுகிறான். ஆகதியே இவனுடைய சதம். தன்மாதாரங்கள் இவனுடைய அர்ச்சாவதாரங்கள். இந்திரிய வ்யாபாரங்கள் இவனுடைய செயல்கள். யஜ்ஞபூமி அவனுடைய ஆணைத்திறுள்ள பத்மாகா கான மண்டலம். யஜமானனுடைய யாகதிறைகளும் ப்ரோகஷணம் அவகாதம் முதலிய ஸம்ஸ்காரமும் பகவானுடைய பரிசுர்தவ. அது சூத்மானிதுடைய பாபங்களை யெல்லாம் போக்கும். பகவத் சப்தத்தின் அடங்கிய பகசப்தத்தின் பொருளான ஜ்ஞானம் பரம் முதலிய ஆறு குணங்களே அப்பரம புருஷன் கையில் தரித்திருக்கின்ற லீலாகமலம். தர்மம் அவனுடைய சாமரம். யசஸ்ஸு அவனுடைய கிரிதி. அந்தணர் களை! எவ்விதத்திலும் பயத்திற் டெய்க்காத கைகுண்ட மென்னும் திங்கனோகமே அவனுடைய குடை. இப்பரம புருஷனுடைய காணனமான ணுபர்ணனென்னும் கருடன் குக்கென்றும் யஜூன் னென்றும் ஸாரமென்னும் மூன்ற யகையான வேதங்கள். அப்பகவானின் கிட்டிப் பிரியாத ஸ்ரீமதா ஸ்கந்தியே அவனுடைய அழியாத சக்தி. அந்த ஸ்ரீமதாஸ்கந்தி அவனுக்கு ஜ்ஞானாதி குணங்களைப் போன்றன. ஸூரியனுடைய ஒளி அவனை கிட்டிப் பிரியாதிருப்பதுபோல் இவனும் அவனை கிட்டிப் பிரியவான். பாலிகுதர்களில் தலைமரும் அநிகுரும் பாலித்தருமான கிஷ்கக்ணேசர் அவனுடைய மூர்த்தி விசேஷம். பகவானுடைய த்வாசபாலகர்களான

சத்தாதிகள் என்மனும் அத்தனையோ அபிமானி அங்குடையவர்களுக்கு அபிமானி தேவதைகள். வானுதேவன் எங்கச் ஷணன் பாத்ஷம்னன் அகிருத்தன் என்மெனும் தந்திகள் என்மனும் வாக்ஷாத் பாத்ஷுஷினை. அங்கு வானுதேவாதி என்மனும் தந்திகள் என்மனும் இரகா வன்மன வானுஷுப்தி முத்திகனென்மென என்மனும் அங்குததகனாம் விரவனென்மனும் ததஜன நெனமும் பாத்ஷுஷினைமனும் துரீயனென்மனும் என்மனும் வகைப்பட்ட ஜீவாத்மாத்ஷுஷி அபிமானி தேவதைகள். (அயத்திம் முத்தியவன்மனதைய அகடத்த ஜீவ துக்கு அபிமானிதேவதை வானுதேவன். வன்மனும் வன்மனதைய அகடத்த ஜீவதுக்கு அபிமானிதேவதை வன்மனதுஷணன். மந்த இருவரும் மந்த இரண்டவன்மனத கனை அகடத்த ஜீவாத்மாத்ஷுஷி அபிமானிதேவ தைகள்). இரகாவன்மனத அத்தத்தமென்மனும் வன்மனும் வன்மனத இத்தீயமென்மனும் வானுஷுப்தியவன்மனத ஆவமென்மனும் முத்தியவன்மனத இரகாமென்மனும் உறப்படுகின்றன. பாணி பாதாதி அங்கங்கனோடும் த்ருதயம் முதலிய உபாங்கங்கனோடும் வானுத்சனம் முதலிய ஆயுதங்கனோடும் கிரீடம் முதலிய ஆபாணங்கனோடும் உடிய ஷாட்ருன்ம பூர்ணகுடிய பாத்ஷுஷி வானுதேவாதியான என்மனும் தந்தி கனை ஏத்துக்கொண்டி பானித்தங்கனான ம்ருஷ்டி வந்திதி வன்மனா மோஷுக்கனென்மென என்மனும் வியா பாத்ஷனை சிதைவெத்துமெனும். (அயர்கனில் அகிருத்தன் ம்ருஷ்டிதையவும், பாத்ஷம்னன் ம்ந்திதிவென்மென வாக்ஷணத்தையவும், வன்மனதுஷணன் வன்மனாத்மையவும், வானுதேவன் மோஷுத்தையவும் உடத்துமெனும்.) ஒ பாத்ஷம்னன் ம்ரோஷ்டயோ ம்ருஷ்டி வன்மனா பாத்ஷணங்கனை உடத்துமெனும் வானுத்சனம் பாத்ஷமருத்தாதி ம்ருஷ்டிமெனும் உடிய இப்பாதவான் வன்மனபத்திமெனும் வன்மனகனா மும் அனவித்தவனாகனவான் பாத்ஷ மென்மனும் உறப்படுகினை. இவனை வன்மனாநான்; ஒரோ காலத்தில் வன்மனத்தையவும் தானே வாக்ஷாத்சரிக்குக்

தன்மைமயன்; கவயம்ப்ரகாசன்; தன்னுடைய மதவிமை
 சிவன் அபரத்தமயந்தகாமன்; என்மும் குவிவாத
 அநிபுடையவன்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத மறைத்
 திருப்பவன். இவ்வாறேமாயந்தாங்கன் அவனைப்பற்றிக்
 கூறுகின்றன. எவர்கன் அவனை உபாஸிக்கிருக்கனோ,
 அவர்களுக்கும் பரிசுத்தமான மனத்தினும் அடைவத்
 தருத்தவன். 1 ஜகத்திற்கெல்லாம் எ - உ த் த க்
 கொடுக்கவாக ஸ்ரீக்ருஷ்ணனென்னும் பெயர் பூண்ட
 னனோ! அர்ஜுனனுக்குத் தோழனோ! க்ருஷ்ணிகளில்
 செத்தவனோ! ஜகத்திற்கு தோழனா செப்பின்ற
 பாடிட்டவனான ராஜர்களின் கம்சங்களை எதிர்ப்ப
 னனோ! அபாமான வீரமுகடானவனோ! கொடுத்தனோ!
 கொக்கன் பரஸ்மணச் தேவர் இவர்களின் வருத்தங்க
 ளைப்போக்குவதற்காக அனதரிப்பவனோ! பரிசுத்தமான
 புருஷுடையவனோ! கேட்டவா தாத்தினும் மக்களத்தை
 விளைப்பவனோ! உளப்ருதவர்களைப் பாதுகாப்பவாக.
 எவன் விஷயங்காததில் எழுந்திருந்து மறை
 புருஷனுடைய அங்கொபாங்காதினை விவரிக்கின்ற
 இந்த பரகாணத்தை அவனிடத்தில்கனங்கத்ததுடன்
 ஐயிக்கொரு. அவன் க்ருதவருகதனில் இருக்கின்ற
 பாபாஹுமத்தை உன்னபடி அறிவான்.

சொன்னக்சொக்துகொ - பரிசுத்தமன்னவன்
 கிளவுகையில் ஸ்ரீகருணாவின் வாய்ப் மண்டலாக்தச்
 வர்த்திபான பாக புருஷனை ஆராதிக்கின்ற ஏழு
 வகையான ஆதித்ய கணங்கள் காணுமிதமான கம்சங்
 ளைச் செப்பின்றவனென்று அவனுக்கு கொழித்தார்.
 னாய்வார்த்தாத்தவனான புருஷனை உபாஸித்
 தின்ற அவராதித்ய கணங்களுடைய க்ருதத்தைதவும்,

1. இவ்வாறு தத்வவருபவனான பகவானுடைய அங்க
 உபாஸகனாக சிறுபித்த இந்த பரபரத்தின் பொருள் ஒரு
 வகையும் கொஞ்சதிக் காட்ட முயன்ற முதலில் தனது இஷ்ட
 தேவதையான ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பந்த ரவுணத்தின்பொருட்டு
 பார்த்திக்கொ.

அவத்தின் காமங்களைவும், அவர்கள் ஆந்தர்த்தமானங்களுக்கும் ஆதிபதியான ஆந்தர்த்த ஸூத்ரமும் சிவயிக்குப்பட்டுச் செய்யும் கார்பங்களைவும் மூர்த்ததவுடன் கேட்க விரும்புகிற எங்களுக்கும் சொல்லீராக.

ஸ்ரீஸூத்ரர் சொல்லுகிறார்:—ஸமந்த ப்ராணிகளுக்கும் ஆந்தர்த்தமான ஸ்ரீமதூகிஷ்டுவுக்கு இஷ்டப்படி சிவயிக்குத் தருத்ததும் அனுதினம் தூரான விநோதமுமான பாக்ருதிரிகும் இந்த ஸூத்ரம் கிரந்திக்கப்பட்டவன். இவன் நோக வசத் தாக வசுடத்திற்கொண்டு யோகங்களில் கந்திக்கொண்டிருக்கிறான். எவன் ஸமந்த நோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவோ, எவன் தன்னைப்போன்ற வன் ஹேனோன்று யிஸாதவனோ, எவன் ஸர்வாதார்த்தமாவோ, அத்தகையவனும் பாம்புருஷனோ ஸூத்ரவசைச் சரீரமாகக் கொண்டு காமங்களை ஆதிவித்து ஸாதிகமான காமங்களுக்கு ஸாமாஸிடுக்கின்றான். இந்த ஸூத்ரவனோருவானவோ பாசாதி சிஷிகள் பலவாறு (பன்னிருவகையென்று) உறுகிறார்கள். ஆந்தனரோ பாம்புருஷனோருவனோ காமம் தேசம் கிரகம் கர்த்தா காமம் கார்யம் மேதம் தாய்வம் பவன் என்ற இவ்வொன்பது விதமாகக் கூறப்படுவதுபோல் இந்த ஸூத்ரமும் தானோருவனோவானிலும் பலவாறு கூறப்படுகின்றான். காமத்தின் உறுகளை ஆதிவிக்கின்ற உருவருடைய மதூரனுபாவனான ஸூத்ரம் கசத்தம் முதலிய பன்னிரண்டு மாதங்களிலும் நோக வாதகாய சிர்வஸிக்குப்பொருட்டுத் தனித்தனி யே பன்னிரண்டு கணங்களுடன் ஸஞ்சிக்கின்றான். (ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒவ்வொரு கணம். ஒவ்வொரு கணத்திலும் எவ்வெவ்வுபேர்கள். ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஒரு ஆதிதவன் ஒரு அப்ணாணவன் ஒரு சாக்ஷணன் ஒரு புஷ்டிகன் ஒரு மகூஷன் ஒரு சிஷி ஒரு கந்தர்வன் ஆவிய இவ்வெவ்வுகளும் சேர்ந்து நோக வாதகாய வசுடத்துகிறார்கள். எந்தெந்த மாதங்களில்

கவசெயர் கடத்துகிறார் கென்பதை விசதமாகச் சொல்லுகிறேன்; கேட்டுக்கொள். மறுமென்று ப்ரஸித்தமான கைதாமாதம் முழுதும் தாதா வென்னும் ஆதித்யன் க்ருதஸ்தநி வென்னும் அப்ஸரன்னை நேதிமென்னும் சாகுணன் வான்கி வென்னும் புஜங்கன் தத்குத்தென்னும் வகடன் புலஸ்தபரென்னும் சிஷி லும்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஆகிய இவ்வெழுபதும் தத்தம் கர்மங்களால் மோக பாத்தகையை கடத்துகிறார்கள். மாதவமென்று ப்ரஸித்தமான கைதாமாதம் முழுதும், அர்வமென்னும் ஆதித்யன் புலஸ்தென்னும் சிஷி ததென னுன்னென்னும் வகடன் ப்ரநேதி வென்னும் சாகுணன் புஞ்சிஸ்தநி வென்னும் அப்ஸரன்னை தாதா வென்னும் கந்தர்வன் கசிசிரென்னும் புஜங்கன் ஆகிய இவ்வெழுபதும் தத்தம் கர்மங்களால் மோக பாத்தகையை கடத்துகிறார்கள். கந்தமென்னும் பெருகூடப த்யேஷ்டமாதம் முழுதும் மித்ரனென்னும் ஆதித்யன் அத்ரிவேன்னும் சிஷி பெருகுஷியென்னும் சாகுணன் தகுகென்னும் புஜங்கன் மேனகையென்னும் அப்ஸரன்னை நாதாமென்னும் கந்தர்வன் ததன்வென்னும் வகடன் ஆகிய இவ்வெழுபதும் தத்தம் கர்மங்களால் மோக பாத்தகையை கடத்துகிறார்கள். கெயென்னும் ஆஷ்ட மாதம் முழுதும், கனிஷ்டமென்னும் சிஷி வ்ருணென்னும் ஆதித்யன் சம்பவென்னும் அப்ஸரன்னை க்ருதஜம்பென்னும் வகடன் துஸ்தாதி வென்னும் கந்தர்வன் ககென்னும் புஜங்கன் சித்ரஸ்வனென்னும் சாகுணன் ஆகிய இவ்வெழுபதும் தத்தம் கர்மங்களால் மோகபாத்தகையை கடத்துகிறார்கள். கபன்னென்னும் பெருகூடப ஸ்ராவணமாதம் முழுதும் இத்தானென்னும் ஆதித்யன் கிஸ்வாவனு வென்னும் கந்தர்வன் ஸ்ரோதானென்னும் வகடன் ஸ்வபுத்ரானென்னும் புஜங்கன் அக்ஷிஸென்னும் சிஷி ப்ரம்ஸோகையென்னும் அப்ஸரன்னை சர்வ

சென்னும் ராகுனன் ஆயிவ இவ்வெழுநரும் தத்தம்
 கர்மங்களால் லோக வாத்தகைய கடத்துகிறார்கள். தபன்ய
 சென்னும் பெயருடைய பாத்தபதமாதம் முழுதும்,
 ரபன்யசென்னும் ஆதித்யன் உக்பலேன
 சென்னும் கத்தர்வன் க்மாக்கசென்னும் ராகுனன்
 ஆனாரானசென்னும் யகன் ப்ருகுயென்னும் சிஷி
 அனும்கோசை யென்னும் அப்ஸான்ஸு கங்கபாசை
 சென்னும் புஜங்கள் ஆயிவ இவ்வெழுநரும் தத்தம்
 கர்மங்களால் லோகவாத்தகைய கடத்துகிறார்கள். தபன்ய
 சென்னும் பெயருடைய மாகமாதம் முழுதும்,
 பூஷாயென்னும் ஆதித்யன் தனஞ்சயசென்னும்
 புஜங்கள் மாதனென்னும் ராகுனன், ஸுஷேன
 சென்னும் கத்தர்வன், ஸுருசிபென்னும் யகன்,
 க்ருதாசியென்னும் அப்ஸான்ஸு, கௌதமசென்னும்
 சிஷி ஆயிவ இவ்வெழுநரும் தத்தம் கர்மங்களால்
 லோக வாத்தகைய கடத்துகிறார்கள். தபன்ய
 சென்னும் பெயருடைய பாக்ருணமாதம் முழுதும்,
 குதமச்சன்சென்னும் ராகுனன், பாத்நாஜசெந்
 நும் சிஷி, பர்ஜன்யசென்னும், ஆதித்யன், ஸோஜித்
 தேன்னும் அப்ஸான்ஸு, கிர்கசென்னும் கத்தர்வன்
 ஜாவதசென்னும் புஜங்கள் ஆயிவ இவ்வெழுநரும்
 தத்தம் கர்மங்களால் லோக வாத்தகைய கடத்து
 கிறார்கள். ஸதன்யசென்னும் பெயருடைய மாரீக்ஷசெந்
 மாதம் முழுதும், அங்கமசென்னும் ஆதித்யன்,
 கர்யபசென்னும் சிஷி, நாரீக்ஷயசென்னும் யகன்,
 குதுலேனசென்னும் கத்தர்வன், உக்பசியென்னும்
 அப்ஸான்ஸு, கித்குச்சத்ருயென்னும் ராகுனன்,
 மதாஸங்கசென்னும் புஜங்கள் ஆயிவ இவ்வெழுநரும்
 தத்தம் கர்மங்களால் லோகவாத்தகைய கடத்து
 கிறார்கள். ஸதன்யசென்னும் பெயருடைய பெனஷ
 மாதம் முழுதும், பகசென்னும் ஆதித்யன், ஸ்பூர்ஜ
 சென்னும் ராகுனன், அகிஷ்டகேயென்னும்
 கத்தர்வன், ஸர்ஜனென்னும் யகன், ஆயன்செந் நும்
 சிஷி, கர்க்கோடசென்னும் புஜங்கள், பூர்வசித்தி

யென்னும் அப்ஸாஸ்ஸு ஆகிய இம்மெழுதரும் தத்தம் கர்மங்களால் மோகயாத்நாகைய உடத்துவிடுதற்கு. இஹிமென்னும் பெயருடைய ஆஸ்மினயாதம் முழுவுதும் தவஷ்டாமென்னும் ஆதித்யன், ஜமதக்ஸி யென்னும் சிஷி, கம்பஸாஸ்யபிஷன்னும் புஜஸ்கன், திரோத்தகையென்னும் அப்ஸாஸ்ஸு, ப்ராந்மகா பேதனென்னும் ராகுஸன், குதஜித்தென்னும் யசுஸன், த்ருதாஷ்டாஸென்னும் கந்தர்வன் ஆகிய இம்மெழுதரும் தத்தம் கர்மங்களால் மோகயாத்நாகைய உடத்து விடுதற்கு. ஷர்ஜமென்னும் பெயருடைய கார்த்திக யாதம் முழுவுதும், விஷ்ணுமென்னும் ஆதித்யன், அஸ்வதானென்னும் புஜஸ்கன், சம்பபமென்னும் அப்ஸாஸ்ஸு, ஸஞ்ஜகாச்சக்யென்னும் கந்தர்வன், ஸத்யஜித்தோனும் யசுஸன், கிங்கரயிதானென்னும் சிஷி, மகாபேதனென்னும் ராகுஸன் ஆகிய இம் மெழுதரும் தத்தம் கர்மங்களால் மோக யாத்நாகைய உடத்துவிடுதற்கு. அத்தனயே! மஹாஸுபாயனும் ஆதித்யபிஷக் சரீரமாகவுடையனனுமாகிய ஜி மஹா விஷ்ணுவின் விபூதிவளமான இளங்கன் ஆகியவரும் தினத்தோறும் கால மால மூகிய இளங்கு ஸத்தவைய கமிதும் தங்களை சினைக்கும் மனிதர்களுடைய பரபந்தைப் போக்குவிடுதற்கு. இந்த ஆதித்யவஸுஸி யான பகவான் பஸ்ஸிவின்னு மாதங்கமிதும் இம்மதுவ குடன் காற்புறத்தினும் திரிந்து இந்த ப்ராஸிசனாக்ரு இஹத்தினும் பாத்தினும் கங்கைக்கிடமான புத்தியை கிளைக்கின்றான். புலஸ்த்யாதி சிஷிகள் ஸஞ்ஜகிஷக் சரீரமாகவுடைய பரமபுருஷனை மெய்சிடுகின்ற ஸாம யேதங்களானும் ருக்மேதங்களானும் யஜுர்வேதங்க ளானும் அத்த ஸஞ்ஜகிஷத் ஸுதிக்கின்றார்கள். கந்தர் வர்கள் அவனைப் பாடுகிறார்கள். அப்ஸாமடந்தையர் அவனெனினும் ஆடுகிறார்கள். காகர்கள் சதந்தை உறுதியாகக் கட்டுகிறார்கள். யசுஸர்கள் சதந்தை ஓட்டுகிறார்கள். பவகாஸிகளான ராகு ஸர்கன் சதந்தைப் பின்புறத்தில் உடத்துகிறார்கள். காமகிஷய

சொன்று பாவித்தர்களும் பரிசுத்தர்களான அதுபதி
 னுலாம் பாவங்களினால் எதிரும் குழந்து சிந்து
 அயனுடன் போகின்றார்கள். மற்றும், விபுலான
 னதீர்ப்பின் அயர்க்கள் கந்தோதரங்களால் புதங்கின்றார்
 கள். ஆதியத்தமந்தவனும் இவ்வ ளா மானுதி
 விகாரங்கள் தீண்டப்பெறுதலையும் தன்னைப்பற்றி
 குடைய பாபங்களைப் போக்குத்தன்மையனும் ஈர்வ
 சி ய ர ம க ளு ம் ஷாட்ருண்யநூலுமாவிய பாப
 புருஷன் கல்பத்தோடும் பாக்ருதிபுருஷர்களைச் சரீர
 மாகவுடைய தன்னை இவ்வனம் பன்னிரண்டு வகையாக
 னாகப் பிரித்து நோக்கினைத் தந்தம் கர்மங்களில்
 ஞாண்டிப் பாதுகாக்கின்றான். பதினென்றாவது
 அந்நாமம் முத்திற்று.

◆◆◆ { இப்பாசத்தில் சொன்ன
 விஷயங்களின் கருத்தும், பாசமத
 மதவினையும் முதலியனவும். } ◆◆◆

ஸ்ரீனாராய் சொன்றுநெரு:-அவ்வாறு விருதும்பும்
 புருஷார்த்தங்களைப்பென்னாம் சிதைவேற்றிக் கொடுப்பவ
 னாகவான் பாப தர்ம ஸ்வரூபனும் அளவித்த
 மதவினைய வுடையவனுமாவிய பாபபுருஷனுக்கு கமன்
 காரம். தர்ம மர்வாகதகளை உபதேசாதிகளால் சினை
 சிதுத்திகடத்துபவனும் நன்னானுபாயமுமான பாநார
 வணமுலிவருக்கு கமன்காரம். கன்னகக்கு நேறுவான
 பெருமைவுடைய பகவத்பக்திசுபமான தர்மத்திற்கு
 கமன்காரம். தர்மோபதேசஞ் செய்பவனுன கன்
 முகனுக்கு கமன்காரம். காதர் ஸ்ரீககர் முதலிய
 ஸ்ரீககருக்கு கமன்காரம். பைபுலானுடைய
 உபதேசபாப்பகையால் இடைவீடின்றி கடைபெற்று
 கத்தவனானும் கீழ் இந்த பாயத்தத்தில் சிவருக்கிட
 பட்டவனானுமான பாகவத தர்மங்களைச் சுருக்க

யாதச் சொல்லுகிறேன்; கேட்கின்றனாக. அந்தணர்
கனோ! நீங்கள் எதைப்பற்றியவ்வை விளையினீர்களோ,
எதுமனுஷ்ய ஜன்மம் பெற்ற மைந்த ஜீவாத்மாக்க
ளாகும். கேட்பது முதலியவைகளால் ஆதரிக்கத்
தக்கதோ, அந்தமையதும் ஸ்ரீமநாகிஷ்ணுவின்
சரிதர்களின் எடுத்துகாப்பதும் மிகவும் அற்புதமு
மான இத்தப் புராணத்தை உங்களுக்குச் சொன்னேன்.
இப்புராணத்தில் பாபங்களையெல்லாம் போக்குபவனும்
தன்னைப் பற்றினுருடைய மன்னாபத்தத்தை அதுப்
பவனும் இரத்தியங்களுக்கு சிவமாகவும் ஷாட்டுள்ள
பூர்வனும் பகதர்களுடைய அனிஷ்டங்களைப் போக்கி
இஷ்டங்களை சிறைபெற்றுபவனுமாயின ஸ்ரீமநாரா
யணன் தேவோ விஸ்தரிக்கப்படுகிறான். வேதாதங்களில்
மறைத்துக் கூறப்படுபவனும் ஜாதநின் ஸ்ருஷ்டி மம்
தாரங்களுக்குக் காரணனும் பாபாஸ்வமொன்று பெயர்
பெற்றவனுமாகிய பரமபுருஷனின் இப்புராணம் கெஞ்ச
தேவோ விஸ்தித்துச் சொல்லுகின்றது. இதில் (முதல்
ம்கத்தத்தில்) ஸாதுக்களாயின நீங்கள் என்கின்ற
இப்புராணத்தைப்பற்றி விளைய உபாக்கவானதும்,
பாக்குதி புருஷாகளைப் சித்தித்திகையாதெ ஜ்ஞான
மும், பரமாத்மனுடைய ம்மரூப ரூப ரூப விந்ருகளை
உன்னபடி அறிக்கையாதெ விஜ்ஞானமும் உறப்பட்டன.
சிறகு பத்தியோகமும், அதற்கு அங்கமான மவராகிய
மும், பரீகரித்தின் பிறவி முதலிய உபாக்கவானதும்,
காதமஸர்ஸிசின் ஸ்ருத்தாகத்தமும், ராஜமிகிபாவிய
பரீகரித்து பாஸ்வமன் சபத்திதூக் பாரயோப
யோகஞ் செய்ததும், (இரண்டாவது ம்கத்தத்தில்)
பாஸ்வமனஸ்கோஷ்டான கூக முனிய குக் குப்
பரீகரித்து மன்னனோடு கட்டத் தன்னாதமும்,
பரீகரித்துமன்னன் கோகதாசனையால் சரித்தி
னின் து மெய்ரி அர்ச்சிராதிமர்க்கத்திலும் பரமபதத்
திந்ரூப் போதனும், பாஸ்வ தேவனுக்கும் காத
மஸர்ஸிக்கும் கட்டத் தன்னாதமும், (அந்த பாஸ்வ
காத எம்மாத கட்டத்தின்) பவனனுடைய அவதா

உத்தமம், அவதாரசரித்தான்களும், வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸ்ரு
 ழம்பு உட்கத்தப் பாக்ருதமாதமதநாதி தத்தவஸ்ருஷ்டி
 யும், (ஸ்ரஸ்ருவது எகத்தத்திம்) விதுசுருக்கும் உத்தம
 ருக்கும் உட்கத் தம்வாதமும், விதுசுருக்கும் மமத்தமே
 ருக்கும் உட்கத் தம்வாதமும், ஸ்ரீபாகவத புரண
 பார்வமும், பாகவத்தில் மதாபுருஷிண பகவா
 னெருவன் மாதாமே மிருத்திருத்தமும், மிருபா
 க்ருதியின் ழுணங்கவான மதம் மதம் தமண்ணகன்
 ழாய்வாவந்தைவத் துறத்து மமஷம்பத்தை அகட
 வைவாமித பாக்ருதிவ ஸ்ருஷ்டியும், பாக்ருதியின்
 விவாங்கவான மதத்து அதும்காரம் பஞ்ச
 பூதங்கள் ஆகிய இம்மேரு தத்தவங்களின் ஸ்ருஷ்டியும்,
 பாக்ருதி விவாங்கவான மதத்து முதலிய அம்மேரு
 தத்தவங்களின் பாக்ருதமாதமகண்டாதமும் அதி
 பாக்ருதமேவன் மிருத்தமும், பாக்ருத முதல் மம்வத்
 தாம் மவாமிதுன்ன மருக்ம ஸ்ருவ ரூபகனோ
 னுருக்கின்ற காதத்தில் மதியும், மமந்த பாக்ருதி
 ழுதைய உத்பத்தியும் (வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியும்), மதா
 னுருத்தத்தினின்று பூதம உத்தரித்தமும்,
 அப்பொருது பகவான் மிரிவாயகாபீன் மதித்தமும்,
 மர்த்தமேவாகம் திரிவகேவாகம் அமேவாகம் இவைக
 லின் ஸ்ருஷ்டியும், ரூத ஸ்ருஷ்டியும், பாக்ருதமே
 ழுதைய சரீரம் பாதி பெண்ணும் பாதி ஆணுமாய்
 மாதமும், அவத்தில் ஆண்பாதி ஸ்வாமப்புவ
 மதுவும் பெண்பாதி மந்திரினி மிருத்த முதலுருவ
 மான சதனுபவெண்ணும் பெய்ப்புண்ட அம்மனுயின்
 பத்தியுமாதமும், சர்த்தம பாக்ருதிபதியின் தம்
 பத்தியான தேவநுதிதியின் மகத்தானமும்,
 அவனிடத்தில் கடுகெண்ணும் பெய்ப்புண்ட மதா
 பாக்ருத பகவாணுதைய அவதாரமும், தேவநுதிதி
 ருத் மிருத்த மதியுதைய கடுகெண்ணு உட்கத் தம்
 வாதமும் உத்பபட்டன. (காங்கவது மகத்தத்திம்)
 மமபாக்ருதியின் உத்பத்தியும், ரூதம் தகாபாக்ரு
 தியின் மதுருத்தமப் பாக்ருதமேவ ஸ்ருத்தமாதமும்,

திருவனுடைய சரிதாரும், ப்ருதுயின் சரிதாரும், ப்ராசினபர்வதியின் சரிதாரும், காதலனுடைய மன்மாத
 றும் உறப்பட்டன. (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) அக்
 தணர்சுனோ ப்ரியங்கோபாக்ஷானமும், காயி ருதுயன்
 பாதன் இவர்களுடைய சரிதாங்களும், த்விபங்கன்
 ஸமுதாங்கன் இவைய முதலியவற்றின் வர்ணனமும்,
 பாதாதி வர்ஷங்கன் கதிகன் இவற்றின் வர்ணனமும்,
 த்ரீயோதிச்சக்கரத்தின் த்ரிமையமும், பாதான காகங்க
 லின் ஸர்க்கியேசமும் உறப்பட்டன. (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்
 தில்) ப்ராசேதன்ஸுக்கனிடத்தினின்று தஷுத்
 திரத்ததும், அலனுடைய பெண்களின் வரலாறும்,
 அவர்கனிடத்தினின்று தேவதைகள் அஸுரர்கள்
 மனுஷ்யர்கள் திவங்குமன் காகர்கள் பகதிகள்
 முதலியவற்றின் திரவியும், ப்ருத்தானுடைய
 ஜன்ம மாண ப்ருத்தார்த்தங்களும் சிசுபிக்ஷப்பட்டன.
 அத்தணர்சுனோ (ஐந்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) நிதியின்
 பிங்க்ஷணான ஸ்ரீரண்யாகு ஸ்ரீரண்யகசிபுக்களின்
 ஜனன மாண ப்ருத்தார்த்தங்களும், தைத்யர்களிக்
 திரத்தவனும் மஹானுபாவனுமாயிய ப்ரஹ்மாத
 னுடைய சரிதாரும் உறப்பட்டன. (ஐட்டாவது
 ஸ்கந்தத்தில்) மன்மத்தாங்கலின் சரிதாங்களும்,
 கஜேந்த்ரமோகூடமும், அத்த மன் வக் தாங்களிக்
 ஸ்ரீகஹாவிஷ்ணுவின் ஸயக்ரீயாதி அவதாரங்களும்,
 ஜகத்தாஷுதனு அப்பகவானுடைய கர்மாவதாரமும்,
 மன்மாவதாரமும், காலிம்ஹாவதாரமும், வாக்ருவ
 தாரமும், தேவதைகளுக்கு அம்ருதம் கொடுப்பதற்
 காகப் பகவான் ஸ்ரீரண்யமுத்தர்த்தக் கடைத்ததும்,
 தேவாஸுரர்களின் மஹாவுத்தரமும் உறப்பட்டன.
 (முன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில்) ராஜயம்சங்களின் வரலா
 றும், இக்ஷ்வாகுவின் ஜன்மமும், அவனுடைய
 வம்சத்தில் மஹானுபாவனு ணுத்யும்னனுடைய
 ஜன்மமும், த்ரீயோபாக்ஷானமும், தாரோபாக்ஷானமும்,
 ஸஜ்ராவம்சத்தில் வரலாறும், அம்வம்சத்தில் திரத்த
 சகாதன் முதலிய மன்னவர்களின் சரிதாரும்,

ஊகல்வா ய்ஞத்தாத்தமும், சர்வாதிவின் சரித்தமும், கிருத்த மதியனுடய கருதந்தனுடைவ சரித்தமும், கட னாய்கல் மாத்தாநா ஸெனபரி னகலன் இயர்கனுடைவ சரித்தாக்களும், கோனெந்தாணுன ஸ்ரீராமனுடைவ புண்வசரித்தமும், சிபி அங்கல்களைத் துறாததும், துறக வம்சத்தாசர்களின் உத்பத்தியும், பாக்கன ஸ்ரோஷ்டனா பாகாரமன பூமிநில கூத்தர்வர்களை இவ்வாதபடி செய்ததும், ஸோமவம்சத்தில் சிறத்த னுண் வயாதி கருணாவுன் துஷ்வாதனுடைவ பிள்ளை வாயெ பாதன் சந்தனு அகனுடைவ பிள்ளை ஆகிய இயர்களின் ய்ஞத்தாத்தமும், வயாதிநில சூயேஷ்ட புத்தாண வதுவின் வம்சமும், அவனுடைவ வம்சத்தில் வனுதேவனுடைவ பாகவவாயெ தேவகிவிடத்தில் துகதின்வாணா பாமபுருஷன் ஸ்ரீக்குஷ்ணனாக அனந்தித்ததும், அவன் கோருவத்தின வனரித்ததும் உதப்பட்டன. (பத்தாவது ஸ்கந்தத்தில்) அனூர்த் துக்கு தவேஷிவான அந்த ஸ்ரீக்குஷ்ணனுடைவ அம்புத சரித்தாக்களும், அவன் குழக்கதயாமிருக்கும் பொழுது பூதனிலின் வதன்வத்ததபாணன்வனோடு பருமினதும், ககடாணுடனை முறித்ததும், த்ருண வர்த்தவிய முடித்ததும், பகாணுடன வதன்னுடன் இயர்களைக் கொன்றதும், அகாணுனுடைவ ப்ரா ணன்வனை ஸந்தவித்ததும், ப்ராஹ்மதேவனுக்குத் தன் மானவகைச் காட்டினதும், பரிவாரத்தோடு கூடின தேனுகாணுடனையும் ப்ரகம்பாணுடனையும் அழித்த தும். குழ்த்து வருவென்ற காட்டுத்திரியினின்று கோபர்களைக் காத்ததும், காகிய வதாணப்ப்பத்தில் கொழுப்பை அடக்கினதும், சந்தகோபனை வருண னிடத்தினின்று கிடுகித்ததும், கோபகன்விகைகன் கோம்பு சோத்ததும், அதற்கு ஸ்ரீக்குஷ்ணன் அருள் புரித்ததும், ப்ராஹ்மணபத்னிகளை அணுகாழித்ததும், ப்ராஹ்மணர்கள் தங்கள் பத்னிகளுக்கு ஸ்ரீக்குஷ்ண னிடத்தில் உண்டான பக்திவையும் தங்களுக்கு அது உண்டாகாமையையும் கண்டு அனுதபித்ததும்,

இத்தரணப் பரிபகிக்கும்பொருட்டுக் கோவர்த்தன
 கிரியை எடுத்து மறுநாடுத்ததும், இத்தரணம் காம
 தேனுயும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பூஜித்ததும், கோகித்த
 பட்டாபிஷேகமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இரவுகளில் கோப
 வந்தீரெனோடு வணக்கிடை செய்ததும், ஹர்ப்புத்தி
 வான சங்கராடம் அரீஷ்டம் கேசி இவ்வணுரங்களைக்
 கொன்றதும், ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்களை அமுதத்துக்
 கொண்டுபோவதற்காக அக்ருதன் வருததும், சீதரு
 ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணர்கள் கோருந்ததிலிந்து மதுகாக்கு
 பாயாணமாய்ப்போததும், கோபவந்தீகன் ஸ்ரீ
 க்ருஷ்ணனைப் கிரியசூடியாமம் புரம்புததும், ஸ்ரீராம
 க்ருஷ்ணர்கள் மதுகாபைக் காணுததும், குமரபா
 சீடமொனதும் வாயின முஷ்டிகன் காணுதன் கம்மன்
 முதலியவர்களை மதித்ததும், ஆசாரங்குண வார்த்தியினி
 ரெடுகாரிக்கு ருள் மாணம் அகடத்த என் புத்தரீகத்
 திருப்பிக்கொண்டு வராமென்று கேட்க
 ஆபபகலே மீட்டிக்கொண்டு வருததும், அத்தனா
 களே! உத்தமரோடும் பவாமரோடும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன்
 மதுகாசிக் வலித்துக்கொண்டிருக்ககமீந வாதவர்
 கட்டத்திக்கு மேன்மையுள்ளவத்ததச் செய்ததும், ஜா
 ணத்தன் பர நடவையகலிர்கொண்டுவத கணன்யவர்களை
 பெய்வாய் அழித்ததும், காமபவனவிக் கொன்றதும்
 குசலந்தலியை ஏற்படுத்தினதும், ம்மர்க்கத்திலினைது
 ஸாந்தக்கமமொனதும் தேவேந்தரானுடைய வகபகல
 யும் பாசிலாத ம்ருகத்ததததும் கொண்டு வந்ததும்,
 சத்ருக்களை வென்று ருய்யினியைப் பவாத்காரமாகக்
 கொண்டு வந்ததும், ருத்தன் பாணுணுதானுக்கு உதவி
 செய்ய வந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தின்பரிபயப்பட்டதும்,
 பாணுணுதானுடைய புஷ்டிகளினித் துண்டித்ததும், பாரக்
 ல்யோதிஷ புரத்தித்து காநனுவல உகாணுயனைக்
 கொன்று உய்விக்ககளைக் கொண்டுபோனதும், கெ
 பாயன் பெனண்டாகன் ணான்யன் ஹர்ப்புத்தியவைய
 தத்தவகத்தன் சம்பரன் த்விவிதன் மீடன் ருதன் பஞ்ச
 ஜனன் முதலியவர்களின் காநாததம்பமும், அயர்களை

வதித்தாலும், காசேபட்டணத்தைத் தொழுத்தினாலும், பாண்ட வர்களை சிவீத்தமாகக்கொண்டு பூமிசின் பாரத்தைப் போக்கினதும் கிஞ்சிக்கப்பட்டன. (பதினேழுவது மக்கத்தத்தில்) பாரதமண சாபமென்றும் கியாஜத்தினால் தன் மயக்கத்தை மயங்கரித்ததும், உத்தமனுக்கும் வானாதேவனுக்கும் கடத்த அற்புதமான மயக்கமும், அதில் ஆதிமகிதையை மூலமும், கிஞ்சித்ததும், என்னுள்ளம் தன் சிர்ணயமும், பிதரு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தனது வேதப்பாபவத்தினால் மறுஷ்டம கோகத்தை விட்டுப்போததும் உதப்பட்டன. (பன்னிரண்டாவது மக்கத்தத்தில்) வுகளவுணங்கலும் அவற்றின் கடத்தல்களும், மறுஷ்டங்களுக்குக் கவிதோஷங்களால் மேலும் உபதரவமும், பாக்ருதிகம் கையித்திகம் ஆத்யாதிசம் சித்யம் என்று காங்கு விதமான பாணயங்களும், பாக்ருதிகமென்றும் சித்யமென்றும் கையித்திகமென்றும் மூன்று விதமான உத்பத்தியும், வீரூர்த மதியுடைமயமும் ராஜர்ஷியுறையே பரிசுதித்து தேவத்யாகஞ் செய்ததும், வேதத்தின் சாகாவிபாகங்களும், மாரிக்கண்டேன மறநர்ஷியின் புண்வ சரித்தரமும், மறநாயுருஷனுடைய அங்கோபாங்க விக்மங்களும், ஜகதாத்மகளுள் வரீர்வனுடைய கண விபாகமும் உதப்பட்டன. பாரதமண ம்சேஷ்டர்களை! சிங்கன் என்னை ஏதேது கிளவினீர்களோ, அவை வெள்ளம் கிஞ்சிக்கப்பட்டன. இப்பூரணத்தில் ஸ்ரீமதா கிஷ்ணுனின் விவாஸுபமான அவதார ம்ருத்தாராதக னெள்ளம் உதப்பட்டன. பதினேழுவது மக்கதினாலது ஆர்த்தனாலது பாணாலது 'ஸ்ரீமதிக்கு வமங்கரம்' என்று சொல்லினும், பிதர் சொல்லக் கேட்டுமும் மயங்கிப்பாங்கலினின்று விடுபடுவான். (புணரத்தகாத மாதர்களைப் புணர்தம், போகத்தகாத இடங்களுக்குப் போதம், அணுசத்தகாதவர்களை அணுருதம், பகலிக்கத்தகாதவைகளைப் பகலித்தம், மத்யபாணஞ் செய்தம் மூதலியவற்றால் தம் ஹுடையவ்ருந்தாமக்கலி னின்று வழுவினவன் பதினேழாவன். மேடுகள் மூதலிய

இடங்களில் கால் தடுக்கல் பெற்றவன் வகைதன். நான்
 எழுந்தருந்தவன் ஆற்றன். நிறகுஞ் ஷாப்பட்டவன்
 பாண்டன். அதாவது ஒருவன் தனக்கு இஷ்டமிக்காமல்
 போகிறான். நிறனுடைவ லீர்ப்பத்தத்தினும் 'ஜீ' ஹிக்கு'
 கைய்களமென்று சொல்லுவானுள் பாரபங்கனிலின்று
 விடுபடுவான்.) தன்னைப் பற்றினுளுடைய பாரபங்கனீப்
 போக்குத் தன்னைவழை பாரபுருஷனுடைவ மஹிமை
 வைச் சொல்லினும் நிறச் சொல்லக் கேட்டுணும்.
 அவன் அவர்களுடைவ ஷெஞ்சில் புதுத்த, ஷான்றன்
 இருட்டடைப் போக்குவதுபோலவும், பெருங்காற்று
 மேகத்தைப் பறக்கடிப்பதுபோலவும், அவர்களுடைவ
 துக்கத்தைவெல்லாக் போக்குவது. இத்தீயங்களால்
 விளைவும் அதிவுக்கு விஷமமாகாத மஹாதுபாவமுள்ள
 பாரபுருஷனுடைவ ஷங்குபுருஷ விபூதிகளில் எதேனா
 மொன்றைத் தழுவாத சொற்களெல்லாம் பொய்ச்
 சொற்களெல்லாமல், தோஷங்களுக்குமிடமா கிருக்
 கும். பகவானுடைவ குணங்களை உட்கொள்ளாத
 கைதகளெல்லாம் பாபிஷ்ட கைதகளே. எதில் பகவத்
 குணங்களை ஷம்பந்தம் உள்ளதோ, அத்தப் பேச்சோ
 ஷத்பகவானது. அதுவே கங்கனங்களைவெல்லாம் விளைப்
 பது. அதுவே புள்ளங்களை விளைப்பதும். எதில் உத்தம
 ஷீலாகளுள்ள பகவானுடைவ புகழ் பாடப்படுகிறதோ,
 அதுவே அழகெனாம். அதுவே புதிதுபுதிதாகக் கேட்
 பவர்களுக்கு குடுகைய விளைக்கும். அதுவே அடிக்கடி
 ஷாத்திற்கு மஹாஷத்ததை விளைக்கும். அதுவே
 மதுஷீபர்களின் ஷாகனாகத்ததை உலர்த்தவல்லது.
 ஷாத ஷாக்கு அழகில பதங்கள் அமைத்திருப்பினும்,
 ஷுக்கத்தவெல்லாம் பரிசுத்தஞ்சொல்லமல்லாதவ பகவா
 ஷனுடைவ புகழை ஷங்கித்தத்தினும் ஷடுத்துணர்க
 ஷாட்டாதோ, அத்த ஷாக்கு ஷாக்ககவன்போத்த
 ஷாருக்களுக்கு ஷாக்கனிப்பவ விளைப்பதாமென்றி
 ஷம்மைக்கல்போல் பரிசுத்தத்தகவான ஷானிகளுக்கு
 அணுகத்தக்கதன்று. தன்னைப்பற்றினவர்களை ஷுஷ
 விடாமல் பாறுகாக்குத் தன்னைவழை பாரபுருஷனை

அந்தப் பரபத்தம் ஈடுத்துவைக்குமோ, அந்தப் பரபத்தத் திந்தான் பரிசுத்தமான மகாமூடைய பெரியோர்கள் மனக்களிப்புறுவார்கள். எதில் ப்ஸோகங்கள் தோறும் அபத்தங்கள் இருப்பினும் அனையத் தன்யான ரூணங்கள் அனையத் பரமபுருஷனுடைய புகழை வெளி யிடுபவையகனான திருகாமங்கன் திகழ்வென்றாயோ, அந்தப் பரபத்தம் எனக் ஐனங்களுடைய பரபத்ததவும் போக்கவங்கதாம். பெரியோர்களும் அந்தப் பரபத்தத் தையே கேட்பார்கள்: கேட்டுறவர்களுக்குத் தாங்களும் சொல்லுவார்கள். சொப்பனமும் கேட்பவரும் இங்காத பகடித்திங் தாமே தமக்குள் அந்தப் பரபத்தத்தப் பரடியனுபவிப்பார்கள். க்ரபத்தத்தையென்னாம் போக்குமதும் ப்ரக்குதினம்பத்தத்தத அடியோ டுழிப்பதும் பரிசுத்தமூரைய ஜ்ஞானயோகமும் தன்னைப் பத்தினவர்களைக் கைவிடாமல் பாதுகாக்குத் தன்மையகனான பரமபுருஷனுடைய ரூணங்களைக் கேட்பது மூதலிய அபினத்திகளத்திருக்குமாவின், அது சிலைப்படாமல் கருவிப்போவாகையால் க்ரு வினங்காது. இப்படியிருக்கையில், எல்லாவத்தினும் நெத்த கர்மமாவினும், பரமபுருஷனிடத்திங் அப்ப பணஞ் செய்வப் பெருதாவின், ஸர்வகாலமும் கெடுதிகள் ரோக்கடியாகையால் துக்கத்தத வினைப்பதாவி எங்கனம் வினங்கும்? புகழையும் ஸம்பத்ததவும் பெற விரும்பி வர்ணஸ்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டததம் தவம் புரிதல் வேதங்களை ஓதுதல் மூதலியவத்திங் ஸக்க மூத்திருத்தல் பெரிய பரிஸ்ரமமேயாம். புகளும் ஸம் பத்தும் ஸர்வகாலமாகையால் நெத்த புருஷராத்தங்க னாகமாட்டா. ஆனும் அதற்கு எது பரனென்றும், சொல்லுகிறேன். வர்ணஸ்ரமதர்மாதிகளின் அனுஷ்டானம், பகவானுடைய ரூணங்களைக் கீர்த்தனஞ் செய்வது கேட்பது மூதலியவத்தத வினைத்து ஸ்ரீமதார கம்பயிக்கு வர்ணபண அப்பகவானுடைய பாதா கித்தங்கலில் கீனைது வானுதிருக்கச் செய்யுமாவின், அதுவே அதற்குச் நெத்த பகனும், பகவானுடைய

பாபாவித்தங்களில் சிலைவுயாருதிருக்குமாயின், அது
 ஐக்கங்களுக்கு நேரதுயான பாபங்களைப்பெல்லாம்
 போக்கும்; சாகத்தேஷாதிகளாகக் களக்கருளுமை
 யாதெ காத்தியை விளக்கும்; சஜன்மம்ஸுக்களால்
 திண்டப்பெருத க த் த ன த் வ த் த த ம வர்க்கும்;
 பசுமாத்மஸிடத்தில் மேலான பக்தியை உண்டாக்கும்;
 பசுமாத்மஸுடைய ஸ்ரீரூபத்தையும் அமலுடைய
 பசுமாத்மஸுடைய உண்மையு. அநிமித்து வைராக்
 வத்தையும் கொடுக்கும். பசுமாத்மஸுடையே!
 சீங்கன் விருத்த பாபயுடையவர்கள். மனோரூப,
 சீங்கன் பாபங்களிலுயங்குகின்ற கெததையைத் துறந்து,
 ஸ்வராக்தராத்தியும் தன தேஜஸ்வினும் திகழ்பவனும்
 தனக்கு மேற்பட்ட மத்தொரு தேவதையிலா தவனும்
 ஸ்வ சிவாமகனுமாயே ஸ்ரீமகராஜனான அம
 லுடைய குணரகனனம் முதலிய உபாயங்களால்
 த்ருதபத்திர சிவசித்ருத திக்கொண்டு அகலியே பணி
 கின்றீர்களல்லவா? பரிசுதித்து மனமகன பசுமோப
 மேசுரு செயவும்பொழுது மயுரனுபாசர்களான பசு
 மதன்ஷிகள் ஸைபகடி அயாகன் அலையரும் கேட்டிக்
 கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீகத மதன்ஷியின் முகத்தி
 லினது ஆத்ததத்தத்தத வெளிவிடுகிற இத்தப் புரா
 ணத்ததத கேட்டேன. சீங்கன் இப்பொழுது அதை
 எனக்கு சிலைவுயுட்டி வீர்கன். சீங்கன் எனக்கு மதேஷா
 பகாரு செய்தீர்கள். ஆத்ததத்தத்தத வெளிவிடுகிற
 இத்தப் புராணத்தத அனுமக்தி-கையால் காதும
 க்ருதார்த்தனுமேன். பசுமதுடைய செயல்கள் அள
 வத்தகை. அனைவெல்லாம் பரிதிவுடன் கொத்தனஞ்
 செய்வத் தருத்தகை. இத்தகையனும் எங்கும் சிதைத்
 திருப்பவனுக்கையால் விஷ்ணுசென்றும் வானுதேவ
 னென்றும் பெயர் கொத்தவனுமாயே பசுமதுடைய
 மதலிமைகை வெளிவிடுவதாயே இப்புராணம், கேட்
 பவர் சொல்லுபவர் ஆயே இருக்கருடைய மனந்த
 அகபங்கலையும் போக்கவல்லது. இத்தகையதான இப்
 புராணத்தத உங்களுக்குத் . சொன்னேன். இத்தப்

புராணத்தை எவன் தினந்தோறும் ஒரு மாமகாவ
 மாவது அல்லது ஒருஷுண காமகாவது தினநாட்
 கேட்கிக்குறே, எவன் ஸாதத்தையுடன் கேட்கிறுறே,
 அங்கிருவரும் தம்மைப் புனிதஞ் செய்வார்கள். இம்
 விஷயத்தின் ஸந்தேஹமே இம்மீ, தவாதெவியன் தம்
 மகாதெவியன் தம் இப்புராணத்தைக் கேட்பானாயி,
 அவன் யாழ்வான் ஸாப்பெறுவான். பாதவியானும்
 மேறொரு ப்ரபோதுசத்தையும் விரும்பாமல் மன
 சூக்கத்துடன் இப்புராணத்தைப் படிப்பானாயின்,
 அவன் அந்தப் பாதகத்தினின்று விடுபட்டுப் பரிசுத்த
 லாவான். புஷ்காத்தினும் மதுஸாயினும் தவாகை
 யினும் உயவானியுசது மனசூக்கத்துடன் இப்புரா
 ணத்தைப் படிப்பானாயின், பாதத்தினின்று விடுபடுவான்.
 இஃதப் புராணத்தின் தேவகதகளும் ஸுநீயர்களும்
 சித்தர்களும் சிஷிகளும் சித்ருக்களும் மன்னவர்களும்
 சிறுபிச்சுப்படுசிறுக்களாகையால் அவர்கள் இகதச்
 சொல்லுதெவறுக்கும் கேட்கெவறுக்கும் விருப்பங்
 களை பெல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். ப்ராஹ்மணன் குக்கு
 வதுங்ங் ஸாமம் ஆமெ ளுசது தேதம்கொடும்
 ஓதுவதனும் எத்தப் பள்ளி அகடவாரே, தேனாதுக
 ளும் மாநாதுகளும் கொவாதுகளும் அகமத்த அன்ன
 தானத்தினும் எத்தப் பள்ளி அகடவாரே, அத்தப்
 பன்னகலைபெல்லாம் இத்தப் புராணத்தைப் படிக்கெவ
 றும் கேட்கெவறும அகடவான். ப்ராஹ்மணன் மன
 சூக்கத்துடன் இத்தப் புராண ஸம்ஸ்கிதகை ஓது
 வானாயின், ஷாட்டுணவயூர்ணாலமே ஸ்ரீமதாசிக்ஷணயி
 றுதடயதெவறு யாதொரு ஸதானம் உதப்பட்டிருக்
 கெற்றதோ, அத்தகைய பாவபதத்தைப் பெறுவான்.
 இத்தப் புராணத்தை ப்ராஹ்மணன் ஓதுவானாயின்
 சிறத்த அநிகையரும், சுதத்தியன் ஓதுவானாயின் ஸமுத்
 தங்களால் குதப்பட்ட பூமண்டலத்தையும், கைல்யன்
 ஓதுவானாயின் ஸம்ஸுத்திகபெல்லாம் அகமத்த பெரிய
 ப்ரபுத்தத்தையும் பெறுவார்கள். குதான் கேட்பானா
 யின் பாதகத்தினின்று விடுபடுவான். மற்ற

பாபத்தங்களில் கவிதா கத்திலும் கிளைவும் பாபங்களின்
 னுறாமல்களைப் போக்குத்தவையையும் ஸர்வேஸ்
 வரணுமாயிவ ஸ்ரீதமரி அடிக்கடி சிசுபிக்ஷப்படுகிற
 திகிலே. இந்த பாபத்தத்திலேயென்றும், சேதன
 சேதன ரூபமான கையந்த பாபஞ்சத்தையும் கரீரமாக
 கடைடவனனும் ஷாட்ருண்ய பரிபூர்ணனுமாயிவ அத்த
 ஸ்ரீதமரி தன்னுடைய கதாப்பாஸங்கங்களால் அடிக்கடி
 சிசுபிக்ஷப்படுகினும். (ஆகையால் இந்த பாபத்தத்
 திருச் சொன்னுதித கையங்கனென்றால் உண்மையே
 யெனமுண்டா.) இன்னமும் இந்தப் புராணத்திலும்
 கனகு சிசுபிக்ஷப்பட்ட ஸ்மரூப ரூப ரூண கிபூதிகளை
 கடைடவனனும் கர்மத்திலும் கிளைவும் தெளி ரூதலிய
 கிதாங்கனத்தவனும் தேசகாச ஸ்ந்து பரிச்சேதங்கள்
 திண்டப்பெருதவனும் பாழ்மதேவன் இத்தான்
 ரூதான் ரூதலிய தேவதைகளாலும் கனகான
 ரூதவாத ஸ்தோத்தரங்களுகடவனனும் பாபாந்ம
 தத்தவருமாயிவ அத்தகைய அத்தனை கான் கணங்கு
 கிறேன். ஸங்குத்திகள் அகையத்த கான் பாக்குதி
 கணத்த அகையகாசம் பஞ்ச பூதங்கள் ஆகிய
 இவ்வொன்பது சக்திகளால் தளவிடத்தில் படைக்கப்
 பட்ட ஜங்கம் ஸ்தாபா ரூபமான பாபஞ்சத்தையே
 ஆதாசமாக கடைடவனனும் அஞ்ஞானத்தின்
 பாஸங்கமே கிவ்ரிய கேவகஜ்ஞாநுந்க தேஜன்
 ஸ்மரூபனும் ஷாட்ருண்ய பூர்ணனும் தேவச்சேஷ்ட
 னும் அஞ்ஞானமாயிவ பாபபுருஷனுக்கு கமங்காசம்.
 பாழ்மதேவனும் கருணன் இத்தான் ரூதான் இய்க
 னும் கருத்துக்களும் அங்கங்கள் பதம் காமம்
 உபரிஷத்துக்கள் இயக்கனோடு கடிவ வேதங்க
 னாலும் அகந்தை அனுஸித்த திவ்யமான ஸ்தோத்
 ரங்களாலும் கவனைத் துதிக்கின்றோனோ, காம
 வேதங்களை ஓதுகிறவர்கள் கவனைப் பாடுகிறோனோ,
 யோகிகள் தவானத்திலும் சஞ்சலமற்று அத்த
 த்யேயன் துதிக்க கிளைகின்றிருக்கிற மனத்திலும் கவனை
 பாத்தவகடிஞ் சொன்னோனோ, தேவகணங்களும்

ஆஸாசனங்களும் எவனுடைய மறிகமஸின் எங்கிலைய அநியமிப்பியோ; அத்தகைய தேவனுக்கு உணங்காரம். குறுகும் கழம்பொத பெரிய மந்தா பர்வ தத்தின் சிலங்களுடைய ஹஸிகன் உதவனதனும் தினவு சொசியப்பெற்று கிதாஸாஸத்தை அனுபவிக்கின்ற கர்ம சூரியான பகவான் ஸூக்கவிகைகலிம், அம்ஸூக்கர் காத்துக்கள் போலிகன் எனும்படி. மமூதா துபத்தை ஆகசத்துக்கொண்டிருத்தன; அந்த எண்காரம் இப்பொழுதும் சிதிது தொடர்ந்து வஞ்சகபந்தி ஸமூதாஜனம் இப்பொழுதும் மேலுக்குப் போகதும் திரும்பி உள்ளே வஞ்சகமாசிச் சொம்பலிந்தி ஸுபாஸம் அகிந்துகொண்டே கிருக்கின்றது. இதனே உண்மை. ஜஸ்பாஸாஜனம் காத்திலும் போலிகன் எனும்பப்பெற்று ஸோஸெனும்புனதும் அடங்குமதுமா கிருப்பது பொய்யே. அத்தகைய கர்மசூரியான பகவானுடைய ஸூக்கர்காத்துக்கள் உண்களைப் பாது காக்குமாக. புராணங்களின் காத்த எண்களையகிலையும் இப்புராணத்தின் விஷயத்தையும் பாயோஜனத்தையும் இப்புராண ஸ்ரீகோசத்தின் தான மாஜாத்தியாத் தையும் இதைப் படித்தல் முதலியவற்றின் மறிகமஸையும் தெரிந்துகொள்ளீர்களாக. ப்ராஸ் மம் பதினாறாம் காத்தங்கள் அடங்கியது. பாத்தம் ஐந்து குறைய அறுபதினாறாம் காத்தங்கள் அடங்கியது. ஸீனிஷ்ணு புராணம் இருபத்து மூளாவாம் காத்தங்க னடங்கியது. கசையம் இருபத்து காமாவியம் காத்தங்க னடங்கியது. ஸ்ரீபாஷனம் பதினெண்ணாறாம் காத்தங்க னடங்கியது. காசதபுராணம் இருபத்தையாறாம் காத்தங்க னடங்கியது. மரீக்கன் டேய புராணம் ஒன்பதினாறாம் காத்தங்க னடங்கியது. ஆக்வேய புராணம் பதினாறாவிராத்து காணாது காத்தங்க னடங் கியது. பவிஷ்யத் புராணம் பதினாறாவிரத்தத்துது காத்தங்க னடங்கியது. ப்ராஸ்மணயவீர்த்தம்பத்தாவிரத் தெண்ணாறு காத்தங்கள் அடங்கியது. வீங்கம் பதி னேனாவிரம் காத்தங்க னடங்கியது. மாதாபுராணம்

இருபத்து லாஸாவிதம் கார்த்திகை அடங்கியது. ஸ்கார்த்தம்
 நூற்றெண்பத்தேதாஸாவிதம் கார்த்திகை அடங்கியது.
 ஸாஸனபுராணம் பதினாவிதம் கார்த்திகை அடங்கியது.
 உர்வபுராணம் பதினேனாவிதம் கார்த்திகை அடங்கியது.
 மாதர்வபுராணம் பதினாஸாவிதம் கார்த்திகை அடங்கியது.
 காலபுராணம் பத்தேதாஸபதினாவிதம் கார்த்திகை அடங்
 கியது. பாதர்வபுராணம் பன்னிரண்டாவிதம்
 கார்த்திகை அடங்கியது. இங்ஙனம் புராணங்கள் முழுவு
 ளும் காறு வகையும் கார்த்திகை அடங்கியவை என்று
 கூறப்படுகின்றன. அவற்றில் இப்புராணமே பதினெண்
 னாவிதங்களடங்கிய ஸ்ரீபாகவதமென்று கூறப்படு
 கின்றது. பகவான் மூம்பு தன்னுடைய சாரீ கமலத்தி
 லிருக்கின்ற பாத்ம தேவன் ஸம்ஸாரத்தினின்றி
 யவந்து வந்துகையில் அவ்விடத்தில் கருணாகர்த்த
 இப்புராணத்தை வெளிவிட்டான். இப்புராணம் ஆதிபி
 ளும் மத்யத்திலும் அஸாஸாத்திலும் ஸாராக்யத்தை
 வெளிவிடுகிற பகவதை உபாக்காஸங்கள் அடங்கியது.
 ஆதிபிளும், இது முழுவுடும் ஸ்ரீமாதின் லீலாஸுமன
 கதைகளின் தொகுதிவகையாக அம்முத பாயாஸங்கள்
 ஸம் ஸத்புருஷர்களையும் தேவதைகளையும்
 ஸக்தேதாஷப்படுத்தியவது. ஸமஸ்த யோதங்களிலும்
 ஸது ஸாரமாக சிசுபிக்ஷப்பட்டுருக்கின்றதே,
 ஸ்வரூபத்தினாலும் குணங்களாலும் அஸவிதக்
 திருக்கை சேதன சேதன ரூபமான ஸமஸ்த பாயுஷத்
 திலும் உட்புகுந்து தரித்துக்கொண்டிருக்கை ஆகிய
 இத்தன்மைகளையே ஸது அஸாதாஸ தர்மமாக
 ஸுடையதே. தன்னோடொத்த வஸ்துவின் வரத
 அத்தகைய பாயந்துவே இப்புராணத்தில் முக்யமாக
 சிசுபிக்ஷப்படுகிற விஷயமாக. அந்த வஸ்துவின்
 கருணையால் உண்டாகக்கூடிய பாக்குறி ஸம்பந்த
 மத்திருக்கையாகிற முக்தியே இப்புராணத்தைப்
 படிப்பது இப்புராண ஸ்ரீகோசத்தைத் தானஞ்
 செய்வது முதலியவற்றின் மூல பாயோஜனமாக.

தன்னுடைய அந்தராத்மாவான பரிம புருஷனுடைய அனுஸந்தானத்தினு னுண்டான ஸந்தோஷம் சிதைத்த மனமுடையவரும் அந்த ஸந்தோஷத்தினும் பகவானை யொழிந்த மந்தவிஷயங்களில் ஈனப்பற்றைத் துறந்தவரும் பகவானுடைய கீடுகளால் மனம் பதியுண்டவருமாயினு னவர் அப்பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப ரூண கிபூதிகளைமெயிவிடுமதும் சேதஞ்சேதனங்க ளில் ஏதிடப்பட்ட ஆகாரங்களை வினக்கிக்காட்டுன தும் பயங்களைமெய்வாம் போக்க வஸ்துமாயின இப்பூரணத்ததைக் கருணைவினும் மெயிவிட்டனரோ; அத்தகையரும் மயான மஹர்ஷியின் புதல்வருமாயின ஸ்ரீ கருணானிவகா வணங்குகிறேன்.

உத்தாட்டாதி ககதநாம் உடிய பெர்ணமாலிதி னன்று இந்த ஸ்ரீபாகவத ஸ்ரீ கோசத்தை ஸ்வர்ணமய மான ஸிம்ஹாஸனத்தின் மையத்து வளன் தானஞ்செய்க னுநே, அவன் பாமகதிகையப் பெறுவான். அழகியதும் சிதப்புடையதுமாயின இந்த ஸ்ரீபாகவத பூரணம் ஏது வகையில் கோர புனப்படாதோ, அதுவகாவிதுமே ஸத்புருஷர்களின் உட்டத்தில் மந்தப் பூரணங்கள் வினக்கமுதும். இந்த ஸ்ரீபாகவத பூரணம் ஸ்வந்த யேதாத்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களையும் உட்கொண் டிருப்பது. இதன் தாத்பர்யார்த்தங்க னாதெ அங்கு தத்தைப் பருமி அதனும் த்ருப்தி அடைத்தவனுக்கு மந்தனதிலும் ஈனப்பிடிப்பு உண்டாகாது. கதிகளுக்குள் கங்கைபோலவும், தேவகதிகளுக்குள் அச்சுதன்போல வும், கிஷ்ணுபக்தர்களுக்குள் குதநம்போலவும், பூர ணங்களுக்குள் இந்த ஸ்ரீபாகவதபூரணம் மூல்ய மானது. இந்த ஸ்ரீபாகவதமென்னும் பூரணம் பாம புருஷனுடைய ஸ்வரூப ரூப ரூண கிபூதிகளை உள்ள படி சிஞ்சிக்கவாயாதெ சோகையும்செய்வதும் அனமயப் பெற்றது; ஆனதுபற்றியே விசவும் பரிசுத்தமானது. இப்பூரணம் ஸவஷணவர்களுக்கு ப்ரியமாயிருக்கும். இதில் பாமஹம்ஸர்களுக்கு ப்ராப்யமான தீருண

யோகம் முழுதானும் மேலாக கிருபிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஜ்ஞானயோகத்தில் ஆத்ம பரமாத்ம ஜ்ஞானம் கவராக்யம் பக்தி இவைகளோடு கூடிய சிங்குத்தி மார்க்கம் என்று வெளியிடப்பட்டது. அதற்கு நேர்நிற வனம் படிக்கிறவனும் ஊக்கத்துடன் அதை ஆராய் தறிநிறவனும் பாமபுருஷவிடத்தில் பக்தி உண்டாகப் பெற்று அதனால் ஊம்னாத்தினின்று விடுபடுவான். விளக்கு வெளிக்கம் கொடுப்பதுபோல் ஜ்ஞானத்தை அளிக்கவல்ல இப்புராணத்தை எவன் தானே பார்த்து தேவனுக்கு கோக உபதேசித்தானோ, மத்தும், எவன் அந்த பார்த்துதேவ க்வனாடுவாசிரிசுந்து காதனாகும், அந்த காத க்வனாடுவாசிரிசுந்து வேதம்வானாகும், அந்த வேதம்வான ரூபிவாசிரிசுந்து கௌமுகிவானாகும், அந்தக்கவ்வனாடுவாசிரிசுந்து பரீகித்தமன்னவனாகும் கருணைவினும் இப்புராணத்தை உபதேசித்தானோ, அத்தகவனும் பரிசுத்தனும் ஸர்க்கத்தாத்தமாவா விரும்பினும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெருதவனும் கோகவந்தவனும் கானமந்தவனும் என்மும் ஒருகானாவிருப்பவனும் பாக்ருதி புருஷர்களைக்காட்டினும் கிரகணனுமாவிய பரம புருஷனை த்மாவிப்போமாக, எவன் ஊம்னாத்தி லின்று விடுபடவேண்டுமென்று விரும்புகிற பார்த்து தேவனுக்கு இப்புராணத்தைக் கருணைவினும் உபதே சித்தானோ, அத்தகவனும் சேதனா சேதன ரூபமான பரபஞ்சத்தில் அதமக்திருப்பவனும் அந்த பரபஞ்ச மேக்ளாம் தன்னிடத்தில் அதமவப்பெற்றவனும் அவற்றின் தோஷங்கள் தன்மேல் தீண்டப்பெருமம்

திசற்பவனும் ஸர்வதந்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பவனும்
ஷாட்ருஷ்ய ஸூர்ணனுமாயிவ அப்பரம புருஷனுக்கு
சமஸ்காரம். எனன் ஸம்ஸாரமாதே ஸர்ப்பத்தினும்
கருவுண்ட பரீகழித்து மன்னவனை அம்விஷக் கருவி
னீன்று விடுவித்தாரோ; அத்தனையரும் யோகிகளில்
செத்தவரும் பாபந்மம் வ்ஸஞ்சியுமாயிவ அத்த ஸ்ரீகௌ
ருவிவர்க்கு சமஸ்காரம். பன்னிரண்டாவது அந்நாமம்
மூத்தித்து.

பன்னிரண்டாவது வகத்தமும் மூத்துப்பெற்றது.

இத்த ஸ்ரீபாசவத மஹாபுராணமும் மூத்தனாகித்த.

ஸ்ரீ கருஷ்ணப சஃ!

—

